Rostocker Dokumentenserver
Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.
Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de

Talmud gadol ...

[10,2] : Masekhet menaot

Nunc secundum Editionem Basileensem denuo emissum, Francofurti Ad Oderam: Gottschalckius, [5]459 [1699]

http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547

Band (Druck) Freier Zugang PUBLIC DOMAIN

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0001
DFG

28 Mai 1892

Nat. Acad.
XI : X

101 11,10

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0002
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0003
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0004
DFG

מסכת מנחות

עם פירוש רש"י ותוספות ופסקי תוספות ומשניות עם
פירוש הרמבם ז"ל

כפי אשר נדפס בבסיליאה לא לגרוע ולא להוסיף רק לתקן הטעיות שנפלו בדפוס ההוא ונדפסו עם יופי אותיות והדיו והנייר לא נפל דבר מכל טוב תיקונן בצורתן ובשיעור דף על דף ממש ועם כמה מעלות טובות: אשר נעשה ע"י אנשים לומדי תורה לתקן כל דף ודף קודם שיבא ליד בעלי אומני הדפוס כדי לסלק ולסקל מכל סיג ופסולת ויהיה מנוקה ומנופה כסלת נקייה בשלש עשרה נפה:

המעלה תחת שהוגה עם הספר הנעלה הנקרא תכמת שלמה של הרב מהרש"ל ונם עם הספר הנעלה הנקרא חדושי הלכות של הרב מהרש"ם מה שנצרך לתקן מהטעיות המפורסמות נם תלופי הנהנות נרסאות של מהרש"ל ומהרש"ם נדפסו אצל כל מסכת ומסכת:

המעלה השנית ניתוסף עוד מראה מקום מדיני התלמוד בפוסקים והם מיימוני וסמ"ג וארבע טורים על איזה מסכתות שחסר בדפוסי ש"ס הראשונים והם ברכות נדרים סוטה נזיר נדה בכורות נעשה על ידי המגיהים הנקובים בשמותם במסכתות אלו איש איש על מקומו:

המעלה השלישית ניתוסף עוד מראה מקום מדיני התלמוד בפוסקים המוכרים בכל סדר קדשים ועם ההגהות ע"י ספר ברכת הזבח: עוד ניתוסף מראה תבנית הכיורים של סדר זרעים כרמב"ם וציורי נמל פי רש"י ותוספות של מסכת עירובין וסוכה כל אות לבדלו בחותות: עוד ניתוסף מראה מקום מסורת התלמוד במסכת הוריות ונדה וסדר טהרות שחסר בדפוסי הראשונים:

עוד ניתוסף חשבון על פירקי שיתא סדרי משנה ע"פ אלפ"ת כי"ת ותשנ"ח סוף מסכת תעניות:

ויש שכ"ר לפעולתו כוון הראש והקנין פרכם ומכסיבכרר וישישבר בערמן סנ"ל מהלכרשטט שהיל מכיסו כל מכשירי הונאת הדפוס:

נדפס בשנת מלבר עולת התמיך ומנחתה לפ"ק:

פה קק פרנקפורט ראדרה

תחת ממשלת אל ראינו הדוכס הגדול המיוחס מלוך המהולל והאדיר פרידריך שליטי קורפירשט זו ברלנדיבורג ירוס הודו ויתפשתמלכותו מעלה מעלה לימן:
ע"י התפשטות והתדלות האדון יוחנן קריסטוף בעקמן דאקטר ופרופעסר בפרנקפורט דאדרה:
נדפוקט דורך דען הרן מיכל נאטטלק:

MASSECHET MENACHOTH
Opus in qvo agitur de OBLATIONIBVS
Recognitum à MARCO MARINO Brix. Can. Regul. D. Servatoris,
Et ab omnibus iis, qvæ contra Religionem Christianam sunt,
Juxta mentem Concilii Tridentini Expurgatum,
Adeò utnon modò citra Impietatem, verum etiam cum fructu legi posſit:
Ante hac BASILIÆ editum,
Nunc ſecundùm Editionem Baſileenſem denuò emiſſum
Cum Privilegio SACR. CÆSAR. MAJ. & Sereniſſimi ELECTORIS
BRANDENBURGICI.

FRANCOFVRTI AD ODERAM
TYPIS MICHAELIS GOTTSCHALCKII.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0005
DFG

כל

°המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולות ביצד לשמן ושלא לשמן לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה שלא לשמן ולשמן לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא: גמ׳ למה לי למיתנא ליתני ולא עלו לבעלים לשם חובה הא קא משמע לן לבעלים הוא דלא עלו לשום חובה הא מנחה גופה כשרה ואסור לשנויי כדרב דאמר רבא עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה איבעית אימא סברא ואיבעית אימא קרא °מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת ליי אלהיך נדבה נדר הוא קרי לי נדר וקרי ליה נדבה

דכתי׳ כן

אלא אם כמה שנדרת עשית יהא נדר ואם לאו יהא נדבה ונדבה

המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות שלא עלו לבעלים כו׳ עבודה קמייתי נקט והוא הדין נתיכה בכלי והולכה והקטרה כדתניא סיפא ד׳ עבודות יש בקומץ כנגד ד׳ עבודות שיש בדם כדתמרינן לקמן °כ״ע וכפ״ק °וזבחים ובתותן ד׳ עבודות פסלה מחשב שלא לשמן ומחשבת פיגול דמזן לזאבו ומזן עורה חור למקומו מכל מתנותיה והנשה חין מחשבה פיסלת חע״ג דבעי כהונה וכפ״ק °וזבחים ילפינן מקרבי דמחשבה פיסלת בשלמים כד׳ עבודות ושאר זובחים ילפינן משלמים בהיקישא דותת התורה ומקרא דמוכח ספיתיך מנדיך להו ונראה למנחות נמי ילפינן למנוי משלמים מהיקיש הוקש והוא הדין לענייו כמו זובחים דמדרשא דר׳ שמעון דדריש בגמרא בסמוך קדש קדשים היא בחטאת וכאשם מנחת חוטא הרי היא כחטאת נדבה הרי היא כאשם לא מצינו למילף אלא עיקר דדרשא היא בדתמרינן בפ״ק °וזבחים דעיקר קרא לכדרבי יהודה בריה דר׳ חייא דאמר כל העובדה כיוצא בה בעובדה כיוצא בה ולעכב במנחת חוטא מפרש התם מדכתיב בה היא כאו בחטאת וכן מפר׳ נמי בפירקין בגמ׳ מנחת חוטא ומנחת קנאות דפיסלות שלא לשמן דכתיב בהו ות״ת ושעות דכעו לשמן כדתמרינן בגמרא וכדתנן בזבחים בפיר °חטאת העוף מנלן דאי מהיקישא דותת התורה מי אימר לימר כן לפיר הקו דפ״ק °דחולין גבי עולת העוף דכתי׳ דכתי׳ ותת השני יעשה עולה כמשפט דדריש התם כמשפט חטאת נמאי דילמא כל המן החולין וביום ובילה כיוצא בה מצינו שהקשה שם הקונטרס דמהיקישא דותת התורה נפקא לדרים מינה נסוף °התודה מה חטאת מיוחד בה שלא מן החולין לקח כל דבר שבחובה יצא בה שלא מן החולין ופירש בקונטרס דמתוך כך דעוף נמי בהמה קרי ולא תמרינן שלא נקרבו בהמה ומין לתרץ דילפינן עופות מובחים לענייו לחייב למפרך מה לובחים שבן טעונין כלים דכי האי גוונא פריך בפרק לישנא °מקומן גבי בעון ומיהו לפירש הקונטרס לחולין קשה דעל כרחיך עופות כתיבי בקרא דותת התורה דמשיק התם דביוס בחטאת העוף מביוס נוותו נפקא דכתיב היקישא דותת התורה וכן במנילה בפרק °הקורא למפרע גבי כל היום כשר למליקה דדרים בגמרא מביוס נוותו ובפרק קמ״ל דובחים בגמרא חוץ מן הפסח דרים פסח לענייו לשמן למכוה מדאיתקום לשלמים מדכתיב ביום נוותו להקריב קרבנות זה בכור מעשר ופסח מה כין דעופות נמי מביוס נ ותו נפקי מינה דעופות נמי מתיין בהיקישא דותת התורה והוא הדין לענייו ס״ל לסוה מדאיתקום לשלמים ולעכב בחטאת העוף דדרשיון כתורת כהנים מדכתיב היא והא דליכתוב לן כאשם בפרק קמא ים לפרש מליבא דרבי אליעזר דפ״ °התודה דלית ליה היקישא דותת התורה ול״ש דהיכי דרשא דמייתי בפ״ק °דת לין דמשלו ולא מכל מעשר דרים לה בפ׳ התודה מליבא דרבי עקיבא ולא כרבי אליעזר ועוד היכי ילפינן עופות מחטאת בהמה הא חטאת בהמה דקתמר על כרחיך לאו מפרו של אהרן קאי דהא עיניכו לשם אלא מחטאת בהמה דלעיל מינה קאי שמביא בעשירות שור בלא מליפילה כדפי׳ שם בקונטרס וחטאת בהמה מפרו של אהרן קאי דהא עיניכו למד ועוד קשה לי למדרש התם בפרו של אהרן מאלו ולא מכל מעשר תיפוק לי כדתמרינן בספרי בפרשת דלא תנכי בעניין דממעט עולות מכוס דכתיב גבי מעשר ומכלת ופרו של אהרן לדריפה קאי ומיהו כוס ל״ל דכתיב מאד לו עיקר אתא לאיתורא דתמרינן כל חטאות דכתיב בפרו של אהרן אתא פר החטאת מאד לו דהוה מצי למכתב את הפר מאד לו וכתב החטאת למיתרת כל חטאות בין חטאת בהמה בין חטאת העוף מאלו לסיינו מן החולין ולא מכל מעשר והשתא ניח ז ולא הוי היקיש ומיהו מכתי קשה לי כשאפט לענייו עולת העוף תיפוק לי מדרשה דספרי דהא מינה נאכלת ו״ל דס״ד דאתא והקריבו לחלק לענייו חולין כדדרים התם דחלק שכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף מדכתיב והקריבו מתוך כך ניחא ליה ולא הוה ילפי׳ לה מהיקישא דותת התורה מכוס לכתיב והקריבו ות״ת מה כן מצי פריך התם כיוס מביוס נוותו נפקא דילמא הייתי מחלק מוהקריבו ו״ל דכיוס נוותו כתיב על זותת התורה לעולה דתמיתא כל עולות ולוג שמן של מצורע דכתי׳ לשמן כהקומץ דכה נמר מכתב הזאות שבפרה דקתני בכרייתא ושבפניס ושכמ״ד שלא לשמן פסולות פי׳ להדיוטות כדתנן בפ״ק דיומא כל מצורע מכל מין לתרץ דהוי בכלל מאס מצורע דתם כן יפסל שלא לשמו לרבי ליעזר בתאס ולקמן בהקומץ רבה מסקינן דלא מיפסיל מכוס דהוי למד מהיקיש מין תוור ומלמד בהיקיש ומסה דדרים °במנילה מליקה מביוס נוותו ושחיטה ובזבחים ולא דרים שחיט מביוס נוותו כמליקה מכוס דשחיטה לאו עבודה היא:

שלא לשמן קרי

נשמן לכאורה משמע דאייתי בשנוי קודם כדמפרים בם פ״ק לשם מנחת נדבה והוא הדין שנוי בעלים כדמוכח בגמרא וכדתנן בזבחים בעלים שנשנו קודם כתירוכו של דבה למעני בגמרא בתוקנתי קודם בתוקנתי בעלים חי נמי ממתני לפרק °כית שמתי לשם שפה לבריש הובא לשם זבח לשם ובנח:

לשמן קרי

ונשא לשמן כפ״ק °וזבחים מסקינן לשתתן כלשמן קתמר ליה נדר וקרי ליה נדבה משמע מהכא דכל היכא דכתיב נדר נדר נדבה נדבה דווקא ובכל כפ״ק °דר״ה לעניין כל תתחר ותפילו לר״מ °דע״ק דחולין דדרים טוב לשר לא תר ר טוב מוה ומוה סתיכו נוהג כל עיקר תלמוד קרי לנדבה נדר שהכי הכא דדרים מדתני קרא בהיבוריה חי נמי בחולין דדרים דכיון דחייב קרא לתקלה לא ס:ת נדר ולא שבח נדבה דכתרוייהו מיכא למיתם חי נמי משום דנדר נפקא לן מכי תדחל שמע מינה דטוב לשר לא תדור לנדבה מתה ואם לא יהא נדבה אף על גב דכפרק קמא דרים °הנתם דרים ליה לעניין כל תתחר שיעור הכא דרים מצטרף דקרא דאשמעי׳ דקרי ליה לנדר נדבה:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0007
DFG

ונדבה מי שרי לשנויי בה לימא מתני' דלא כר' שמעון דתניא רבי שמעון אומר כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות ועלו לבעלים לשם חובה שאין המנחות דומות לזבחים שהקומץ מחבת לשו' מרחשת מעש' מוכיחין עליה לשום מחבת חובה לשום בלולה מעשי' מוכיחין עליה לשום חריבה אבל בזבחי' אינו כן שח"ט אחת לכולן וזריקה אחת לכולן קבלה אחת לכולן הניחא לרב אשי דאמ' כאן בקומץ מחבת לשום מנחת מרחשת כאן בקומץ מנחה לשום מנחה היא אלא לרבה ורב' מאי איכא למימר וכי תימא כדקא משני רבה כאן בשינוי קדש כאן בשינוי בעלים האמתניתין שינוי קודש דקתני כיצד לשמן ושלא לשמן לשום מנחת חוטא ולשום מנחת נדבה ואינמי כדקא משני רבא כאן בקומץ מנחה לשום מנחה כאן בקומץ מנחה לשום זבח דא"ר מתניתין מנחה לשום מנחה היא דקתני שלא לשמן ולשמן לשם מנחת נדבה לשם מנחת חוטא אלא לרב' ורבא מחוורתא מתני' דלא כר' שמעון ורמי דר"ש אדר"ש דתניא רב' שמעון אומ' קדש קדשים היא כחטאת וכאשם יש מהן כחטאת ויש מהן כאשם מנחת חוטא הרי הוא כחטאת לפיכך קמצ' שלא לשמה פסולה כחטאת מנחת נדבה הרי היא כאשם לפיכך קמצה שלא לשמה כשירה וכאשם מה אשם כשר ואינו מרצה אף מנחת נדבה כשירה ואינו מרצה אמ' רבה לא קשיא כאן בשינוי קודש כאן בשינוי בעלים אמר ליה אביי מכדי מחשב' פסל רחמנ' הקישא היא מה לי שינוי קודש מה לי שינוי בעלים א"ל מעשי' מוכיחין דקא"ר שמעון סברא היא דרבי שמעו' דריש טעמ' דקרא מחשבה דלא מנכרא פסל רחמנא מחשבה דמינכרא לא פסל רחמנא :

סי"מן עו"לה ע"לה ט"לק ומ"יצא חט"את העוף קדש"י קד"שים ק"לים : אלא מעתה עולת העוף שמלקרי למעלה משום חטאת העוף תרצה מעשה מוכיחין עליה דעולת העוף היא דאי חטאת העוף היא למטה הוה עביד ליה אשו חטאת העוף למעלה מיליתא דאמר מר מלקה בכל מקום במזבח כשרה עולת העוף שמיצה דמה למעלה לשם חטאת העוף תרצה מעשה מוכיחין עליה דעולת העוף היא דאי חטאת העוף היא למטה הוה עביד ליה הזאה אמרי

שחיטה מחת לכולן לקמן פריך דלגוקי' בשחיטתן ליש בנפון ויש בדרוס והא דלא קתני הולכה מחת לכולן משום דלריבי הכא שיכא דרבי

יד שמעון דלא חיים בהולכה נפ"ק רוצחי משום דהויא עבודה שפיפ' לבטלה ורבי שמעון דפליג התילוך כוכח לא תיבטריך לפלוגי בהילוך למנחות מכל

תימא קנת אמאי לא פליג בקבלה למנחות

דף יפיפ דמי לבטלה לר"ש כדלקמן פ' הקומץ

רבה מאי טעמא דרבי שמעון כיון לעובדא

ביד עובדא ביומ' כחטא' מ"כ לא בעו קבלה

זריקה אחד לכולן ע"ג דיש במתנ' חמ' ויש

בחתן מרבע פי' בקו' לתנאם ניתנו

כולן במתנ' אחת ביפר' ומיהו קשה

דהניחנן במתן' שנתנן לשם ניתני במתנה

אחת לירבו דמעשיהן מוכיחין כשיתן הכוי'

ור"ל דכשאף שנתן הרחוק שלא לשמו עליין

מין מעשיהן מוכיחין עד שיתן הראוין

וכשניה אין מחשבה פוסלת כדתנן בפרק

דף לו בית שמאי דבמתנה אחת כיפר אבל קשה

מחטאת לשם עולה דחט' למעלה בקדושת

ונתנכ ועולה למטה ניסוך וזריקה מן

הכלי ועוד קשה מקבלה לשם קבלתו בף

בשמאל וחטאת בימין ותף לרבי שמעון בפר'

דף כג דקדמ שני רוצחים ולקמן בפירקין ונדמה דולגי

היה יכול להקשות כן לקמן :

מנחת פוט' הרי היא כחטאת מין זה דבר

הלמד בהיקיש חוור ומלמד בהיקיש

לחע"ג דחט' ילפי' למצוה מלמים נפ"ק

דף יח רוצחים מקום הא כתב בית היא לגופי'

לעכב אבל קשה הא דיליף מנחת נדבה

מחטאת דלגיני מרצה ואשם נופיה מלמים

נ"ל שם ילפינן נפ"ק רוצחים ו"ל דהך דרשה דהכא

אסמכתא בעלמא כדמפ' רוצחים דעיקר

קרא לכדר' יהודה בריה דר' חייא וילפינן

מנחת מלמים בהיקיש דומיא דהתירה :

מכדי אחטאת פסל רחמנא והיקשה הוא

דלע"ג דהיקיש דחטאת וכאשם

לאו עיקר מ"מ מתיא בהקישא דומיא דהתורה

וכיון דהיקישא הוא מה לי סיכוי קודם מה לי

סיכוי בעלים ות"ת מה מקבי מהני לרבה

תיקשי בריית' נופה דמוכחא בים תילוק

מדאפרש טעמא משום דמעשיו מוכיחין

ו"ל דיכול לייחב הברייתא כהני תנאי

דלקמן ת"ק דסבר מהני דסיכוי קודם לא

פסול משום דמעשיו מוכיחי' הרין סיכוי

בעלים דילפינן מלמים כי ה"ג דמה שלמי'

לא חלקת לפסול אף מנחה לא תחלוק

להכשיר דכי ה"ג דריש תנא דכי מזקיק בפ'

דף לה חלו נערות נכי מכה מלם ומכה בהמה והך

דף ד סברא דלא חלק תשכחן נפ"ק רוצחים

נכי מלמים :

עולת העוף שמלק' למעלה קש"ד אף על

נב דכשירה כחטאת מ"מ מין דרך

לעשות למעלה שלא יפול הדם לתרן קודם

סיבת למטה : מיבה

סס"ד נה מחשב' כדכתי' המקריב אותו לא יחשב אף מנחה נמי מה לי סיכוי קדם ומה לי סיכוי בעלים : מחשבה דלא מיכשרא לא מכזב ואם לאו פסיל דחמנא

דחשיב לה מחשבה : לבל מחשבה דמיכשרא לכל שהות מכזב לא הוי מחשבה הך מחשבה דקדשים הוצאת דיבור בפה הוא כדלמרינן בבבא מציעא על כל דבר

פסול לחייב על המחשבה כמעשה דאי לאו מוכיחו בפה מחשבתו למאי נחייב לה : עולת העוף נעשי' למעלה מחוט הסיקרא כדתנית בתורת כהנים ומלק

והקטיר וכאבה מה הקטרה בראש של מזבח אף מליקה בראש קרא כתיב ואטחת העוף למטה והכי מפרש בשחיטת קדשים בפרק

קדשי קדשים אי הכי כיון דמחשבה הגלויה לבל לא פסלה: עולת העוף כו' תרצה תעלה לשם חובה תלמ' תנן בשחיטת קדשים בפרק קדשי קדשים דלא עלתה

מליקה לחטאת העוף בכל מקום בחוצה בפנים קדשי קדשים והויא לה מחשבה הלא מינכרא מסוס הכי תנן דלא עלתה : עולת העוף הכשירה במיכוי

דכתיב ונאבה דמו על קיר המזבח ואטחת העוף הוצה תקילה ותחר כך מיכוי דכתיב והוסיף מדם חטאת וגו' והנשתר בדם ימצה וגו' הוצה

הוסיף לומר בנוף העוף ומעלה ומוריד בכף וסלק ניתז מעצמו מיבעי ליה סותם
ס"ד לפיל בין מבכעותיו ונוף הסלע הולך למרחוק: למעוטי מאי לאו למעוטי
עד לתרי קיל ומפרש בתורת כהנים זה קיר ס"ת תחתון: °למעוטי מאי ולימא
והך מיבעי ליה דכתיב הוסיף והלא לא קתני ליה למעלה הוא קתני וכו': הכי נמי
דודחי מודה רבי שמעון בכף לכבירים: ולא
לעופות דודחי לעופות דומיא דעופות עלו
לשם חובה כנון חטאת העוף שהוא דמה
למטה לשם עולת העוף: מימר דאמר
רחמנא לף בדרום ללא קבע להו בזין
כדקבע לחטאת ואשם ועולה דכתי כעולה
על ירך המזבח נפונה וכתב בחטאת במקום
מזבח תשחט העולה תשחט החטאת וכן
באשם: והא דקא קמיין לה במרחשת כלומר
לשם מרחשת ומתב"ה הוי ותידע יקבי דמכוזי:
ס"ד מילתא הוא כלומר תכתי לא תיבעי
דסבירי קונטרסין דף זה מרחשת נדר
ויעבור עבר ויתיב במזבח ודף אמרת
כיון דתניי במתב"ה הוי תיכף למימר לא
היא דילמא מנחה הוא תיכף °במרחשת אמר
דתולה מני לשמוי למזבח: לרבנן דאמרי
סרי זה פסולה הכי נמי דתיכף למימר
ולמיפרך הכי ומנן כדבי שמעון קמייבי ור'
שמעון אומר הרים אתה אומר סרי עלי במזבח
והכיא במרחשת לף ידי נדרו יצא אלמא
קסבר עבר ועשה ולא תעשה אין בו משום
לאו ולא תעשה הוא דלא קסבר עבר ועשה
ולא תעשה הוא דלא קסבר עבר ועשה
ולא תעשה אין בו משום לאו ולא תעשה הוא
דלא קסבר עבר ועשה ולא תעשה אין בו משום
לאו

כאן בקומץ מנחה לשם וכבא בחבת נקט בכולא עכיין וה דלא לישרי ניה בשום דוכתא דתירוץ זה עצמו משמע לכתיב זאת תורת המנחה היכי יכול לתרץ וכמו שתירץ רבה כאן בשינוי קודם כאן בשינוי בשינוי קודם כאי מקום תורה אחד לכל המנחות ושמא לפי שכשבנה לשונו של רבה וה מצינו מקום שהיה אומר כאן בשינוי קודם כאי לפיכך נתנה לשם ועוד יש לומר דקיימ ליה כמ דכריתת דמזמע ליה קמצה בלא לשם פסולה בשינוי קודם ולקמן דקאמר כולהו כרבה לא מצרי ולא מפרש טעמא וה ניחא לו למימר טעם אחד לכל המקומות: אף ע"ג דמחשבה בלא מינכרת היא ותיפסל הרבה ים לתמוה למה שנה לשונו מליפסל לעיל כדי שמצינו למה שקורה לעיל מינכר קורה בכה לא מינכרת ותר פירושים לתרוייהו דמינכרת היינו שניכר שחשבה שקר ולא מינכרת דחשבה היינו דאין ניכר כלום סהו מחשב ולא מדבר ניכר שאינו כמו שהו מחשב ושמא שנה הלשון לפי שהוא כמו שתיב טעם דתיפסל לפיכך נים ליה למיתק הכא לעיל על פסול לשון מינכר וכשו שמצינו דקאמר כולהו כרבה לא מצרי מחשבה פסל דחשבה מהוא דקאי

תרבה כאן בשינוי מצינו דרבה לקמיה

דף עג דרשי ואת תורת החטאת ע"ג דכפ
ם חטאת נבידם חטאת שניהו על הבנד טעון כיהוי לשון תור לחת לכל החטאו וליכא מאן דפליג כמידי דכתיבא בחטאת גופיה דכשינן ליה כולי עלמא כגון הקהי דפר ם חטאת לפל שגגו קודם לא כתב בחטאת ועוד דכיהוי בנדיים כתב בהדיא פרשת דף ד דוחת התורה ומ"ת דכפ"ק דוכתים תמר רב מתניתא דמכוון חטאת שצאו לשם חטא נחשון כשיר דתורה לחת לכלהו ופריך רב מתרצי לרבה מברייתא דר' שמעון טעמא דמעשיה מוכיחין על"ה אין מעשי מוכיחין עליה לא ליתי ואת תורת המנח ומאי קושי הא רבה הוא דיתרץ והתם הכא טעמ' דר' שמעון מוחת תורת ומר ר"ת דהתם גרים רבה ורבה לטעמיה דאמרי לעיל כאן בשינוי קודם כאן בשינוי בעלים ועוד ל' דאפי' גרים התם דבה רובה לייחב דברי רב כגולה אמורי להכא מתרצים דבהמה רבה מתרצים תלמידו של רבה היה ולא של רבה ועוד ל' סרובה רבה לייחב שם דברי רב מתניתא דמביא תפילו כרבה דפליגו עליה דרבי שמעון לית להו ואת תורת ורב מתרצים כשהקשה לו מר' שמעון היה יכול להקשות מתניתין שלא ניחא ליה לתקשויי מברייתא דאפי' רבי שמעון דמכשר לאו מוחת תורת מכשר וכן משמע שם פירוש הקונטרס:

לשם חטאת שם ע"ג כשירה כך מילתא

דף עד מחיית כפר' קמ"ל דוכתים בשחיטה דתכוב ובלאו קרא דואת תורת מכשר חטאת לשם חטאת כדקתני החם רבה לעיל מעיד מילתא דוחטם אותה לחטאת אמר רחמנא וזאת תורת החטאת לשם חטאת כשחט לכל לשם עולה ודאי עשה והוא הדין לשם חטאת נזיר ומצינו דכשלות דמו כיון דאין כאין על חטאת ואע"ג דר"ם סוף דאמר חטאת נזיר בחם לפי שכיעור עכשו אין היין אין זה על חטאת כיון דאכשר יין לא מייתי חטאת אלא דרך נזירות ויבוד דמשום חטאת נזירי הפי לא מיקרי חטאת:

כאן בקומץ מנחת לשם מרחשת נרבי ואת דנרבי כאן בקומץ מנחת חטאת מנחת לשם מרחשת וסכיסם ים לייחב:

מנחה לשם מנחה מחבת לשם מרחשת עלו: והאי תנא מעבר מוכיחין עליה קאמר הילכך מנחה לשם זבח נמי מיתכשר: הכי קאמר לע"פ שאין המנחות רומות לזבחים דע"ג דהקומץ מחבת לשם מרחשת מחשב לא מינכרת מיהו כן היא שלא ודאי ניכר מחינו כן לקהה מעבר מוכיחים היכ למימ דתיפסל דוחאי סכיר לן מחבת הגלוי לכל שהוא מכוב כל סכן שהיא עסולה לפי שכי עלו לכתיב זאת תורת המנח"ה לא מינכרת לא דמי להפוח דלעיל דבה ודכ מסי סכירא להן דמחבת הגלויה לכל שהוא מכוב כ"ם שפוסלת והכי מתרצי לקמן לדרבה מחבת מינכר שהיא שקר פסל דחמנא אמר יחמרו מותר לשנות בקרבנות: ומאי לכל נוחים מינו כן דמשמע התם דין הוא דלא עלו משום דמחיט לחת לכולן הא כ"ם דדין הוא דעלו במחבת דלא מינכר שהוא שקר היא להא מחיטה לחת לכולן ולכיכא למימ דתעלה לשם חובה דהא ליכא למיגזר שמא יחמרו מותר לשנות בזבחים משום דכי לא עלו דוחת תורת המנח וובח לא כתב לישני מפעם תורת לחת לכל המנחות ותורת לחת לכל הזבחים: ותרגם לשם חובה שמא תנן בזבחים חוץ מן הפסח ומקהטאת: לרבנן לית להו זאת תורת: הא אמר רבא חטאת חלב כשירה ולא עקר מינה שם חטאת ולא עלתה לבעלים: עולות בסדייהו ומיכ למימ שלא יחמרו לשם עולת נזיר שחט ונמנע ת חטאת שלא לשם כשירה להקריב ע"ג עולות ניכהו ואין נאין על חטאת שלא להכשיר ולא מסיבי כאן כחטאת ויש דמפרשי עולות ניכהו שטעונין נסכי כעולה מה שאין כן בשאר חטאת ולא עיקר הוא

מפרש"ם עוסק

תיכא חטאת מצורע כדלמרינן בפרק שתי מידות דטעונין נסכים אבל חטאת נזיר לא טעונה נסכים: מתני להו כולהו לפסולים לפי' חטאת שלא בשחט לשם חטאת דכפסולה מלהקריב: לא קשיא דר' שמעון מדר"ם: ה"ג מחבת לשם מרחש: והא תנא כו' לפי' מנחת מחבת לשם מנחת נמי עולה לשם מובח דהא מעשיה מוכיחין: הכי קאמר כלומר דהא מעשיה מוכיחין גרעיתא היא דמחשבת המינכר שהוא שקר פסול דחמנא אמר יחמרו מותר לשנות והכי קאמרינן לף ע"ג שמחבתה מינה דומה לזבחים דנמנחה ע"ג דמעשיה מוכיחין לימ' דתיפסל כתחבת שלא מינכר כמות שהוא אומר היא שלא ודאי ניכר שאינו כך לפיכך הכי כשירה היכא שלא מדבר שם מנחה ומאי מבל כו כדפריטינן לעיל לטעמא דדבה: תרגם לשם כולה דקתני דעלו: מאי ר' שמעון כלומר מאי טעמא עלו הא ודאי מחשב דשם ליכא מנח: לשם כולה בעלמא כיון שלא מדבר שם מנחה בלולה לשם מנח תריבה דכרי רוב בעלמא ניהו כמאן דאמר הריני קומץ לשם ל"ש בלול: מי הכי נזבחים דמודי ר"ם שלא יעלו לחמי מזבי כי שחיט עולה לשם שלמים תעלה לשם חובה דהכי קאמר חובה זו תהי שוחט לשם לעשות שלום בין קוני לביני: מדרבה מחשבה דמינכרת שהוא מכוב פסל דחמנא שלא יחמרו מותר לשנות ולעבור על עכוב קרבנו: ואת תור לא משמע להו דקשיא להו ואת תורת החטאת שלא מסכמן דחשבר ר"ם חטאת חלב לשם חטאת נזיר: דרב מחת תריבה לשם בלולה ומע"ג דסכי לי' לא מיפתי' האי שנוי דבלולה

פתח נמי היינו מנחה: לרבה להאי גיסא דמחשב שהיה גלויה פסולה לה ולא כגלוי: ולרבה להאי גיסא דמחשב הגלויה כ"ם דפסולה מנחה לשם וכתב: מבעי

קושיא דאכיי לרבי מוסעיה: פח

מה לי שנוי קודם כו' ושינוי דשני ליה לא מסתבר להו דכ"ש דמסתבר דמינכר פסל רחמנא אלא יאמרו מותר לשמוש: חטאת קרייה רחמנא לא ישים עליה לבונה כי חטאת היא מה חטאת היא מה פסולה אלא לשמן לף היא פסולה אלא לשמן מותרה נדבה הפרי מעות למנחת סוטה והוו המעות יותר מן הסעורים יפלו לנדבה סיינו לשלם עשרה שופרות שהיו במקדש והיו כותבין בהן מותן מעות וכשהיה מוכח בשל היו קונין מהם כבשים לעולות הבאר לשם וסעורות לכהנים וקרי להו נדבת צבור: עון כתב בה מזכר עון וחטאת נמי כתב ולותה נתן לכם לשאת את עון העדה מה חטאת מותרת נדבה כדתנן בשלהי זבחים ולא חטאת במסכת תמורה וו מדרש דרש יהוידע הכהן כסף חשם כסף חטאת לכהני יהיו דבר הבא ממות חטאת ומותר חשם הבאר חשם ועורות לכהנים בחשם כתיב ולא יודע ונפיק עונו: וו היא סימנא מילתא דכיון מפרש בתורת כהנים מה ביולה חולין וקיבה וטחול ונותן לו שכיוע שתי נמרינן ג"ם כה"ג וחע"ג דלא דמי התינוק הוחיל ושניהם לשון בילת הבית הן וים לשונות מחריס מכל זה עיקר: מעונו דשמיעת קול דשמיעת קול חטאת היא: מנלן דהוחי ולא גמר מחטאת: דכתיב בה בחטאת נשיא חטאת הוא ולא סנא סלא לשמו חשם נחמ"ו: לחם הקטרת לימורין בפרשת צו את אהרן והקטיר הכהן המזבחת חשם לה' חשם הוא והילכך חשם לא מיפסל בשלא לשמו דהא בהקטרה כתיב והקטרה להו עיקר הוא וליכא למיפך הוא חשם ולא שנקטרו לימוריו דהא הוא עכשו שלא הוקטרו לימוריו כצבר כדתמר בפרק תמיד נשחט בשמיני שמחים לנטמא לימוריו מו שלכלו לא מעכב כפרה ונאכל הבשר לכל חשם וחטאת כתוב הוא בשחיטת זבח חשם הוא נוהג נשיא כתיב ושחט אותו במקום אשר ישחט את העולה לפני ה' חטאת הוא: ולא הוא דחשם למה לי: שניתק לרעייה שנתכפרו בעליו בחטאת ובחטאת אין לה למיתה וקיימה לן כל שנחטאת מתה בחשם רועה וליכא שתלוי יתכר ויעלו דמיו לנדבה: וחשם כצבר ניתק לרעייה שמסרוהו לרועה ושחטו חשם בשר לעולה דהא סתמא לעולה ואין חשם חשם עליו דשופרות מדבה כדפ' לעיל: לא ניתק דלא מסרוהו לרועה ושחטו חשם לא מתכפר לעולה דבעי' חשם חשם עליו ובעי עקירה דליכא בשחיטה בשעת חשם שולה דכל כמה דלא עקר מיניה חשם חשם לא מתכפר: לחם קרן הוא בהוייתה פסול הוא: פסולה מהקטיר ושיריה אין נאכלין: להתיר חלב: חשם נזיר טמא מביא חשם להכשיר למיין נזירו טהרה כדכתיב והביא כבש בן שנתו לחשם ושיתים הרחשוכים יפלו וגו' חשם

חטאת קרייה רחמנא לפי טעם זה לא היה נרי' ללמוד בפ"ק דזבחים דשמיע' דף ה קול כמה הבא כפרק ובמסקנא דשמעתין לא קחי שלא יל"ה מדכתי היה:

מאי נפקא מינה היא תנא דבי רבי ישמעאל בכיסוי הדם ובפרק המפלת דף פה דף כה מצינו מדמומי ליה ולפי לעיל סהנ"ם מכפרות וו חת וו אכל כהן

וכהוריות בסה"ם כ"ת דחיפסר ודרים דהסי' דף ח להו לתרוייהו והיינו דכפרק התכלת דף מה קסיק נבי כבשים מעכבין זה את זה וכן בפרק בן בנים יש ומיהו ולא גמר יהיו מתכוונה והתם מנינן למילף תרוייהו דלא וכבשים מעכבין זה את זה וכן בפרק ב' ריבמות לא מכחישי להדדי דמני למילף דף יו דמן החב ולא מן החם חו מן החם ולא מן החב מיקרי מחוור:

ליגמר עונו מעונו דשמיעת הקול דף ק ע"ג דשמיע' הקול גופה ילפינן נמה הבא כפרק קמח דזבחים וכעית ה"ת דף י נפרק ר' זכו מקומן מי דכר ילמד בכיניין דף כה מה חיוב ומלמד בנ"ם ולא חיפוי חטאת מכל מקום פריך ספיר ללגמר עונו מעונו דשמיעת הקול מוגפסט מהכא דכר ילמד בכנין מה מין חיוב ומלמד בנ"ם תיתי דכהוריות פרק כ"ת ילף ולא מייתי חשם תלוי מלא על ספק חטאת קבועה בנ"ם דגמר חשם חשם תלוי וילמד ושמו בכביר ותדרכה נילף עונו מעונו דשמיעת הקול דעולה ויורד דהא דכעית למימר דמותרה נדבה הוא דגמרי לה קלי ובפ"ק דף י דזבחים מסכתא דילף שעיר דרחם חדם מעון עונו:

חטאת טעמא מאי דכתיב בה היא כאן ובפ' בכמה לוכתי מסיע דילפינן עיכובא בחטאת דכתיב בה היא כאן ובפ' קמח דזבחים בשני מקומות ר' שמעון אומר דף ו לף כחשם גמר לו ר' יהושע חטאת חטאת נאמר בה היא בשחיטה כו' עד החשם חטאת טעמא מאי דכתיב בה היא והיינו דהחם בהמית פירקא מהדר מן מן הפסח והחטאת ילף מקרא מיבריני ותיובתא דר' חייא דאר לחטאת דשחטה לשם עולה ואר לחטאת חשחטה לשם חטאת נזיר ומצורע וקשי לפירושו מ"ש מאי עדיף לעיל דלשם חטאת נזיר ומצורע תהא כשיר ותרכה משו דכתי' זאת תורת החטאת תורה אחת לכל חטאות ויש דוחקים דהכא דרים הוא לעכב היינו הוא דכתיב בשעיר נשיא משום דקאמר בפ"ק דזבחים לימין כשירין למה הן בימין ומנינן מפינו בשלין לאחר מיתה חשם כשירין מיכם מדנין דחשם שהביאו החטאת ומתה יביאו יורשים עולתה ושלם נמיקרב למותרו ושפיתו לי לאו דכתיב הוא כשעיר נשיא הוא מביא חטאת נקבה דהיא נופה לא קרבה מותרה אלא לנשים לחטאות כגון מפרים שתי חטאות לחטאת הוא דפסל רחמנא אלא לשמה לכל שעיר נשיא דהוי זכר והוא נופים קרב עולה למותרו ליתכשר אלא לשמו כתב רחמנא

דף ו מיי' פט"ו מה' פסולי המוקדשין הי"ב

וכ"ה שם וה"ה שם

בעלים ידע עד שיסתם ויתכוין בשעת עבודתו שלא לשם הקטרה ופסול לא נזיר לא כפר לשון לפני כפר כל משום דגמירי לכל משום רועה ותוך פי הקונם משום דלא גמירי לה ניתוק לרעיון בעלמא ומשמרן לרועה כשר לפולה משום ולילך לפילו הוא בעמנו דשוב אין משם משם עליו ותימה גדול הוא לומר כך ועוד דהוה ליה למימר נזירים לאחר ניתוק אטו קודם ניתוק ועוד דמשמע בהדיא הסם בפסחי לניתוק לרעיון דרבנן מדדיו למילתי דרך הונח דכתיב למען שמעו עתם כשר לפולה תלתא קסבר לא בעי עקירה אי סבר כי לא ניתק נמי ומשני נזירים לאחר כפרה אטו לפני כפרה ורבינו שמואל לא גריס הסם כי לא ניתק נמי לא סבר גריס אי סבר לכתחלה נמי פריש יכול לשחטו סתם כיון דלא בעי עקירה ואחלי נקט ושחטו סתם דמשמע דיעבד דכשלמת דאי הוה אמר ושחטו לשם עולה דבעי עקירה הוה ניחא דנקט דיעבד אפילו לאחר ניתוק נזירה שמא יסבור לעוקרו ומשני דכי לא בעי עקירה לכתחלה כמו לפני כפרה אבל לאחר כפרה אסור לעוקרו ולא יהא בו משום בל תאחר ולא יקריבנו לשם עולה ולא יהא בו משום בל תאחר ולא יקריבנו לשם עולה ולא יהא בו משום בל תאחר ולא יקריבנו לשם עולה

דף ב׳ גריס כאן וכפ״ק דזבחים וכנזיר ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה אימו כרוב ספרים

דף ב׳ ע״ב כפר ושו״ת קדש ס וכפ״ב דזבחים אימו כשום ספר דקרא דרשה כהוייתן יהא לאו לפסול כלא ניתק קתני דרעייה דרבנן היא וסבר גמירי הילכתא דכל שבחטאת סתם בחטאת קדש עולה ומשיב דתקון רבנן רעייה נזיר אטו לפני כפרה נקט סתם בחטאת רועה וקרא אתא למימר דכשר לעולה כלא עקירה דכהוייתה מה שבשופו להיות לאחר עקירה יהא כלא עקירה דהיינו עולה כדגמירי ואין לחוש מי קרא אהילכתא דכי הדר ניתק

דף ג׳ משכחת כפר״ה לוקח עוד פרתו דחיטטריך קרא וחיטטריך הילכתא והשתא ניחא סתם דפריך בפסחי דכי הכי כי לא ניתק נמי ועונש לפי דגרס הכי ספי ניתק אין לא ניתק לא דמשמע קרא הוא דהוייתו יהא קודם כפרה והיכא דאכל והפרים אחר ונמצא הרחשון והרי

דף ג׳ ע״ב כניה עומדי לפלוני כפר״ס סני סעירי דרב אחר מנחם בר יוחנן ור׳ יוחנן אחר מנו ספי לא אחר סיפא חכירו קרב מיד עול דהוויי

דף ד׳ ע״א משם קודם כפרה הילכך ניתק אין לא ניתק לא משו דנזרינן אטו לפני כפרה וכפסחים דפריך כי לא ניתק נמי היינו לאחר כפרה אלא אי ניתק דכשלמת

דף ד׳ ע״ב מי בעי עקירה הוא ניחא דכשר ניתוק כדי שיהא נזיר לעוקרו ולבעי ניתוק כדי שיהא נזיר לעוקרו ועוד אחלי לא נזרינן כיון אטו לפני כפרה כמו בפסח ואין מנהג ערב הפסח אחלת ולא שייך למגזר כיון כלל כשאר ימות השנה

דף ה׳ ע״ב ור״ת כשלמת סתם שחטו קודם מיתת בעלים אטו קודם כפרה דאוקי עולה שלא תקרב עולה ור״ל תמורת סתם

דף ו׳ ע״א לתנן בפרק ושו״ת קדשים ירעו ובעי למימר כגון קודם כפר לנזרי הוא עצמו ניקרב ומיתותא קתם אחי נזירה מיכח והלא קודם כפרה היא ור״ל הוא עצמו יקרב עולה ור״ל דנזרינן אטו לפני כפרה וקתני קסם נפי ר״ת מנזיר דר׳ שמעאל דריש ולד חטאת ותמורת חסם מי מקריב ליה קמי עליה כשחסם מלכתא רק ר׳ עקיבא הוא דאמר אחסם הוא קריב ואין תמורתו קריבה ופריך למה לי קרא והא הילכתא גמרינן ליה כל שבחטאת סתם רועה ומשני אין ה״נ וכי אחת קרא לכדרב הונא כו׳ משמע דהוא אחת למעוטי מהקדש ולאו למכשירים להקדש : מכשירי

דף ו׳ ע״ב מי שחיטת עולה מכשיר היא כדאמרינן בפרק לא שחיטה מכשירתה לאכול בקדש ואפילו ביום ומשנה היא בפרק קמא דזבחים

דף ז׳ ע״א חסם תלוי : ה״ג בת״כ החסם כו׳ תזריע ותתה לי׳ יהיו יורדין חטאת משמע מכל היא חסם היתה מיתה מביאה חטאת חת עולתה לחסם חובה עולתה לחסם חובה

דף ז׳ ע״ב וכן משמע כפרשת חסם כי תזריע חסם הביאה עולתה תחילה תביא חטאתה ממין עולתה ובן בפסחים קיניס ותימה דבפ׳ תמיד נשחט אמרי׳ בגמ׳ מה שכל החטאות קודמות לעולה אפילו חטאת עוף קודם לעולת בהמה ואפילו דיעבד קאמר מדאמרינן אחלי עולת מצורע דרשמעת אמר והעלה שהעלה כבר והיינו דיעבד דלכתחילה חטאת קודמת כדכתיב בקרא בהדיא ה״ר חייס דה״ה בעלמא אפי׳ דיעבד לא ותירץ דכאן במצורע משום דכתיב ביה ה״ר ואת תהיה בהוייתה יהא למשמע עיכובא כדאמרינן בפסחים בת״ב דמסקינן לקמן ים מחוסר זמן לכו ביום חין לפסול בעלמא מטעם זה דלא הוי שלא כסדר מצורע כמו שאפר לקמן : לא יהיו יורדין חטאת הבירם משתכחת בת״כ בפרשת ויקרא חסם לא תניא אחד לחטאת ואחד לעולה שאמרו חטאת יהיו יורדין עולתו ואשיין חסם הביא עולתו ואת שיהיו יורדין חטאתו ת״ל אחד לחטאת ואחד לעולה וכך ים להיות הנירשת יכול חסם הביא עולתו ואת שיהיו יורדין חטאתו תלמוד לומר אחד לחטאת פירוש שחטאת קודמת לעולה ומסתכחת בעלמא היא דהילכתא הוא דנפקא לן דחטאת שחטו בעלים למיתה מותה : לא כהנין ולא מועלין בכויר כפרק ואלו הן נותנין : ואין טעונין לחם תע״ג לחלק בין נפסחים דחייבי כרת דקרבנות ללחם ועוד כדפי בקונ׳ חסם רבשיכן ע״ב כבי הסוי ר ולישנא ומיהו קשה למה הטעינו כאן ורוע בשילה יותר מדלא למו בפרק התכלת ויש לומר דלא כמנותו הוי מסורה יותר מלי דף עמועל שלא כמצוותו נרחה לשיטתו בן שכח ובניח בן חסים לו מסורה יותר מלחי וקתני תיאח כיון דאין טעון לחם יפסול כדאמר בפרק שתי מדות נבי חסם מצורע שחטו שלא לשמו טעון נסכים שחסם לי אתה אומר כן פשלתו והכא נמי יהא טעון לחם ויש לחלק כמו דף ח׳ ע״ב שנים הנסכים אלימי מלחם וכפרק שתי מדות אתרוך בעזרת האל : גילח

ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן פסולין הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו: תנן כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות ואם איתא ליתני נמי חוץ ממנחת העומר כי קתני באה יחיד באה ציבור לא קתני כי תני באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא קתני כי קתני הנך שאין קבוע להן זמן הא דקבוע לה זמן לא קתני: אמר מר וכן אתה או באשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן פסולין הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו: תנן כל הזבחים ששחטן שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלי לשום חובה חוץ מפסח וחטאת ואם איתא ליתני נמי חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע דבא להכשיר ולא הכשיר כיון דאיכא אשם גזילות ואשם מעילות דלכפר אתו לא פסיקא ליה מאי שנא אשם אשם נזיר ואשם מצורע דבאו להכשיר ולא הכשירו הני נמי באו לכפרה ולא כפרו א״ר ירמי מצינו שחלק הכתוב בין מכפרין ובין מכשירין מכפרין אין בהו דאתו לאחר מיתה מכשירין לית בהו דאתי לאחר מיתה דתנן האשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשין עולתה ומתה לא יביאו יורשין חטאת מתקיף לה ר׳ יהודה בריה דר׳ שמעון בן פזי מכשירי נמי מי לית בהו דאתו לאחר מיתה והתנן המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני שראויין לבוא פולן שלמ׳ מת והיו להו מעות סתומין יפלו לנדבה מפורשין דמי חטאת יוליך לים המלח לא נהנין ולא מועלין דמי עולה יביא בהן עולה ומועלין ברחן דמי שלמים יביא בהן שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם והא עולה ושלמים דנזיר דמכשירים נינהו וקא אתו לאחר מיתה אמר רב פפא הכי קאמר אמר רבי ירמיה לא מצינו הכשר קבוע דבא לאחר מיתה ודנזיר הכשר שאינו קבוע הוא דאמר

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0012
DFG

ומכשירו להתחיל מירות טהר: ליום מחד כתומר שלמי כזיר כדתמרי כתיהו
מקום: ותיקטעתו לשם דבעי נתן על כפי הכזי ולינ: קבוע דתיקשם שום דכר
מחר מכשיר הבעלי שם הוא: על מ"מ שלשתן אפי' על מטה דכתי ונתת שתה
הכזיר יין ומחרינן בכוורות מחר מעשה יתידי וליש התם שפיר כפ"ג מיכין:
ושעון נסכי כדין חשם מבורע כפ"ב מדות:
להכשירו למבורע בהקהל: תיובתא דרב
דתמר לעיל דפסול הוחיל וכח להכשיר ולח
הכשיר: ומיהיה תין נתכלין תשום תיסור
קדש: ממשקה ישראל פסוק הוא ביתוקתל
בקרבנות: מן התותר לפשקה ישראל
יבואו נסכים ולח מן הפסור: תין מחוסר
זמן לכו ביו"ה והיום תהא מותר ניסראל
מחר שתקר מנח העומ' מחר ולח מחוסרת
זמן היא לנבוה: עופות כתין בנדבה שנים
בפ' המנחה והנסכים ר' חומר לכל נדריהם
ונדבותיהם חשר יקריבו הכל כתין בעופות
חוץ מן המנחה מפני שנחמר בה נפש
מחוסרי כפרה כולן מביחין עופו להכשירו
בקדשי זב וזבה ויולדת ומצורע והותרו
לקדש: מכל מיסור להדיוט למליקה חסירי
נתולין וכשירה בקדשים: מנחות טעונות
כלי כפר' שתי הלחם עופות תין טעונין כלי
שהרי מליקתן בעופורין: והנשם בפרק כל מוחק
המנחות נחות מנה הנשם מניחה בקרן
מערבית דרומית של מזבח בנגד חנדם
של קרן בפרק הקומץ רבה: מנחת העומר
יבוא בכבור: עופות תין בתין בכבור
בת"כ נבי נדבת העוף קרבנו והקרי ביחיד
מביח עוף ולח הכבור: ואם חיתה לעדיין
חרם מחסר מנחת העומ' נמי חיתה דקדב
לגבוה מה שחסר להדיוט: לחו חיסורת הוח
דכתיב דקריבה מנחת העומר החחרת
דמי: מתן זמן דמבורע מתן דם כריך
לקדשים כמו שחמור בעניין על מקום דם
החם יתן הכהן: ימלאנו לגוב. למתן שכע
והוח מן הזמן דכתיב שכע שבתות ונו':
לח יהח ר' מתרם כרם שלח יקרוב כשיוח
מדם החטח: תעביר צורתה תניחנה על
לחזר ותיפח בליבה ותעוב מרפה ליחלוחית
כזר הימנה מחטח ניחוח קדשים דכל זמן
שלח נפשלו בליבה תין בשרפים חלח חם כן
פסולו בנוחו חלמח מדקתני תבח לבית
השריפה יש מחוסר זמן לבו ביום: ה"מ
דכתיבה הויה בעבודה חבל שחיטה לחו
עבודה היח דהח כשירה נזר: חלח טעם
דיים לקי' לחמ' קומ' נקטר דקסבר המיר

תוספתה דנגעים פרק ד"ה ע"ב

עבודה שחיטה לחו עבודה הוא ואי אין מחוסר זמן לבו ביום יהא אחד מתרם בדמה
ולהקריב אשם והדר ליקריב חטאת אלא אמר רב פפא היינו טעמא דריש לקיש
דקסבר האיר מזרח מתיר דר' יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו אפילו בזמן שבית המקדש
האי"ר

דאמ' מר' גילח על אחת משלשת יצא מיתיבי
אשם מצורע שנשחט שלא לשמו אושלא
ניתן מדמו ע"ג בהונות הרי זה עולה לגבי מזבח
ושעון נסכי וצריך אשם אחר להכשירו תיובתא
דרב ורש"ל אמר מנחת העומר שקבצה שלא
לשמה כשיר ושירי אין נאכלין עד שחבי מנח
העומר אחרת ותחירנ (ששירי אין נאכלי עד מקדש מדקתן
שחבי מנחת העומ אחרת) מקרב היכי קרב מדקתן
ממשקה ישר' מן המות לישר' אמ' רב אדא בר
אהבה קסבר ריש לקיש אין מחוסר זמן לבו
ביום מתיב רב אדא בריה דר' יצחק יש בעופות
שאין במנחות יש במנחות שאין בעופות יש
בעופות שהעופות באין בנדבה שנים אבל
מנחות נפש כתיבה ומחוסרי כפרה (זב וזבה מקדש
יולדת ומצורע) והותרו בכלל איסורין בקודש
מה שאין כן במנחות ויש במנחות שהמנחות
טעונות כלי ותנופה והגשה וישנן בציבור
כביחיד מה שאין כן בעופות ואם איתא
במנחות נמי משכחת לה דהותרו מכלל
איסורין בקודש ומאי ניהו מנחת העומר כיון
דאין מחוסר זמן לבו ביום לאו איסורא הוא
מתיב רב ששת הקדים מתן שמן למתן דם
ימלאנו שמן ויחזור ויתן שמן אחר מתן דם
מתן בהונו למתן שבע ימלאנו שמן ויחזור ויתן
מתן בהונות אח למתן ז' ואי אמר אין מחוסר
זמן לבו ביום אמאי יחזיר ויתן מאי דעבד עבד
אמר רב פפא שאני הילכות מצורע דכתיבא
בהו הויי אמ הכתו את תהיה תורת המצורע
תהיה בהוייתה תהא מתיב רב פפא הקדים מקדש
חטאתו לאשמו לא יהיה אחר ממרס בדמה מקדש
אלא תעובר צורתו ותצא לבית השריפה אמאי
קא מתיב רב פפא והא רב פפא הוא דאמר
שני הילכות מצורע דכתיבה בהו הויה אלא
רב פפא הכי קאקשיא ליה אימא הני מילי

גילח על אחד משלשתן יצא ולפילו לרבנן דלא סרו לשתי כיין עד שיביח
מטמאת כפ"ג מיכין: תיובתא הוא שום מבי למיתי רב תנא הוא ופליג
כדקאמרה נכחה דוכתי: שהמנחות טעונות כלי ות"ת
מדרבה ודיה קולא לנבי עופות דנעשו מליקה בעפמו של
כהן ול"ל דכקדוש מיירי שפריך לקדשו בכלי
סר מה שמיקבן בעופו: ואם חיתה במנחו
נמי מסכח לה פי' ותם חיתה כשרה: ואי מין מחוסר זמן לבו ביום למתי
יחוור ויתן לבסוף מיקבין דים מחוסר
זמן לבו ביום ותימה דבסוף כפ' הוכיחו לו
מצריך חוקה שלח יפנה חת הסדר ותיכח
דלח כתיב חוקה לח חייסינן חס מפנה ום
לומר דקוקה כהלי מבורע מסיב מחוסר זמן
כמה שעדיין לח הגיע זמן טהרתן לכל
סדר עבודה ום הכפורים דלכפורים
לח מסיב מחוסר זמן:
שחיטה לחו עבודה היח פי' הקיבורים
מדלזכר רחמנח בזר ולח חמר
לומר כן דלהכשיר זר בופיה מיתי לה לקמן
בפירקי' וכספ"ק דובח ס ומיהו ליים
בפירושו דכיון דכשום מקום לח כשי כהן
בפיזיט לחו עבודה היח ולח דמי שמע דים
מקום שנריך ימין ולהכי פריך עלה מפרש
ה"ר יצחק מבורלינם מפרש לחו עבודה היח
לפי שנוה נחולין ובקדשים חס כן לח
מטעם עבודה כים המקום שם חיטה ונרחה
לפרש דלחו עבודה היח מדלכשריה כפ"ב
דוכחים עמד בדרו והוסיט ידו בפנין ושחט
בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשינן
מחחו בפנין ולח סוחט בפנין מכל מקבל
בפנין וכשלמי מכשירין עמד בחין והוסיט
ידו לפניס ושחט ותם קיבל קבלתו פסולה
דדרשינן כפ' כל הפסולי כן הקר לפני ה' מכל
ולח סוחט לפני ה' מכל תם קיבל קבלתו
פסולה מסום דכתיב לעשות לפני ה' לשרתו
שמח כל סידו לפני ה' ס"ת מדלכשריה דחמר
עמד בחין והוסיט ידו לפניס ושחט מכלל
דשחיטה לחו סידו היח ושוב מדחמר בהיות
סמיכת כפ' בהנת לה ושחט תת חתו כשיר
על ידך חמר רחמנח ולח סוחט על ידך שמח
שחיטה לחו עבודה היח דחי עבודה היח לח
היח מכשיר לה רחמנח ככה"ג דהח כתיבה
וקיבל חמר דקבלתו פסול מבי דחין סידות
כך ומיהו מדפריך לקמן ובפ"ק דזבחים
ובפר' חטאת העוף מפרש דחמ' רב שחיטת
פרה בזר פסולה מסמע קצת כפ' הקומץ
ומיהו נם לפי מה שפיר"ם לייסבו מכל מקו
דחם כן לסמעין התיומי דכתי בפרק כל
הפסולין סיהו ידיו של הסוחט לפניס מן
הנשחט היח שחיטת עבודה
שחיטה לחו עבודה היח לח מבי לשנויי
דר"ם בן לקיש סבר דעבול היח
דכוה לח מבינו שום מחלוקת דחמ"ג דפריך

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0013
DFG

האיר מזרח מחיר וה"א דריש לקיש לאו בפיר' איתמר אלא אמכללא איתמ' דתנן אין מביאין מנחות בבורים ומנחת בהמה קודם לעומר (דבעינן ממשקה ישראל) ואם הביא פסול קו' לשתי הלחם לא יביא (משום דאיקרו בבורי) ואם הביא כשר ואמר רבי יצחק אמר רי ש לקיש לא שנו אלא בארבעה עשר וחמש' עשר אבל בששה עשר אם הבי' כש' (קשיא לי להוו כמחוסר זמן) אלא קסבר האיר המזרח מחיר ורבא אמר מנחת העומר שקמצ' שלא לשמה כשירה ושיריה נאכלין ואינה צריכה מנחת העומר אחר להחירה שאין מחשבה מועלת אלא במי הראוי לעבודה בדבר הראוי לעבודה ובמקום הראוי לעבודה במי הראוי לעבודה לאפוקי כה' בעל מום ובדבר הראוי לעבוד' לאפוקי מנחת העומ' דלא חזיא דחדוש הוא ובמקו' הראוי לעבוד' לאפוקי נפגם המזבח: תנו רבנן כשהוא אומר מן הבקר למטה שאין ת"ל אלא להוצי' את הטרפ' והלא דין הוא ומה בעל מום שמותר להדיוט אסורה לגבוה טריפה שאסורה להדיוט אין דין שאסור לגבוה חלב ודם יוכיחו שאסורין להדיוט ומותרין לגבוה מה לחלב ודם שכן באין מכלל היתר תאמר בטריפה שפולה אסור ולא תהא מותר לגבוה מליקה תוכיח שבולה איסור ואסורה להדיוט ומותרת לגבוה מה למליק שכן קדושה אוסרי' בשע' קדושת למזבח היא נאסר להדיו' דהיינו מליקתה אבל קודם לכן לא נאסרה להדיוט מה שאין כן בטריפ' שאין קדושתה אוסרתה ואם הישבתה כשהוא אומר מן הבקר למטה שאין ת"ל להוציא את הטריפה מה אם הישבת: סימן רקי"ח מ"ר א"ל ש"י"ה אמ' רב משום ראיבא למימר מנחת העומר תוכיח שאסורה להדיוט ומותרת לגבוה מה למנחת העומר שכן מתרת חדש בשביעי שבשביעי נמי שכן מתר' ספיחין בשביעי כר' עקי' דא' ספיחין אסורי' בשביעי אמר ליה רב אחא בר אבא לרב אשי לרבי עקיבא נמי לפרוך מה למנחת העומר שכן מתרת חדש בחוצה לארץ ואפילו למאן דאמר חדש בחוצה לארץ לאו דאוריית' שכן באה להתיר לאו שבתוכה א"ל רב אחא מדיפתי לרבינ' א"ה טריפ' נמי תקריב ותתיר לאו שבתוכה אלא פריך הכי מה למנחת העומר שכן מצותה בכך ריש לקיש אמר משום דאיבא למימר מפטם הקטורת יוכיח שאסור להדיוט ומותר לגבוה מפטם גברא הוא אלא מפטם הקטורת יוכיח שאסור להדיוט ומותר לגבוה מה לפטם הקטור' שכן מצותו בכך מר בריה דרבינא אמר משום דאיכ' למימר שבת תוכיח שאסורה להדיוט ומותרת לגבוה מה לשבת שכן הותר מכללה אצל הדיוט במילה אטו מילה צורך הדיוט הוא מילה מצוה היא אלא מה לשבת שכן מצותה בכך רב אדא בר אבא אמר משום דאיבא למימר כלאים תוכיח שאסורין להדיוט ומותרין לגבוה מה לכלאים שכן הותרו מכללן אצל הדיוט בציצית אטו ציצית צורך הדיוט הוא מצוה היא אלא

מה

מהרשק מוחק

מהרשק מוחק

מהרשק מוחק

ס"ת לומ'

מיי' פי"ד מה' פסולי המוקדשין

מיי' פ"ב מה' תמידין ומוספין

פסחים נח

האיר מזרח מחיר וה"ת נהי דמחיר הלחם עשה מיהא ליכא כדמוכח לקמן נע"ב ישמעאל דעד הביאכם את קרבן תלהיכם למנוה ומיהו קשיא כהנים שמעתא גופא לפריך מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ומי ס"ד מניח מצוה מנוה ליקו ולינהוג מתי לא נהוג מצוה עשה תפילו בחיסור מכנה דרבנן מסכחן נפ"ק דיבמות לגורמין שמא יבנה בית המקדש לפיכך נרחה לחינו שלא מנוה מן המוכחר בעלמא ואפילו עשה ליכא:

במי הרחוי לעבוד לחע"פ שהכהן נפסל בו בשקיבלו פסולין וזרקו את דמו שנפנ' המזבח ס"ד דמהני מחשב לקובעי מוחק בפגול כדמשכחן נמי יוצא פסוק פירקין:

ובדבר הרחוי לעבוד פיר' בקו כגון מנח מוט לאפוקי מנח העומ' של שעורי דחיכא רחוי' שלא לעבודה זו בלבד וקמי' לחם כן מנח קנאו' לא תיפסל שלא לשמה ונרחה לפרש לחזיב מנחת העומר דבר שחין רחוי לעבודת מזבח לחפי' לגבוה חסור להקריב פסולי המוקדשין מדם קול השוע' ולפירו' הקו"ם קנת לדמוק דכמנחת העומ' דלא שייך בית סינוי בעלים דהא הכי נמי לא מסיל בה שינוי קודש כיון דלא הוי רחוי לעבודה ובקונט' תירץ דשחני מנחת חוטח דחטחת קרייה רחמנא וכי תימ' הרי עומ' שעורין רחוי לעבוד נפי סוט' מדלא להתם קמח והכא נרש ועוד חין זה רחוי לעבוד דלבדר עון מתיא:

שכן קדושתה מוסרתה פירוש שקדושתה נורמת לה להיות חלוקה ומיהו מותרת בשחיט' כשאר מולין:

ברבי עקיבא דאמר שאחי חסורין פיר' בקונט' לאחר הביאור וקאי לר"ת דכשה רבנן מודו דכלה לחיי שבדיה כלה לבהמתך שבנית ועוד דר' עקיבא דריש לה בפרק מי חטאת שנאמר מקר' דהן לא נורע ולא נאסר ואילו לאחר ביאור נפקא לן מבהמתך ולחיי ועוד דבשעת העומר לא היה ביאור שאדרבה לו התבוחה בחילוחה ואינו כלה לחיי שנים ה עד שנת ד' בימות המוך במרחצאות ובפרק מקו' שנאמר פירשתי:

שכן כאן להתיר לאחר שנתוכה פירש בקונטר' שלא יעבור כה מסוס שביעי והא פעומ' מצו' לאחר דחוי שלא מסוס שביעי' והא תימ' אם לא יתיר עוד חיסור שביעי' חיקרי כאן מחשבה יצר' ועוד מאי קפרין טרפה נמי תיקרב להתירת לאחר שנתוכה שיחללו הקרבן של טריפה והלא חינו מתיר חיסור שביעית ולמה יתיר חיסור טריפה: מה

מיי' פ"ב מה' תמידין ומוספין

פסחים נח

ר' ישמעאל דף נ"ג ס"ה

כלומיס לגבוה מכנטו שלכהן: מצותה בכך גזירת הכתוב שלא יהא מכנס
שלא על כלומיס לכתיב תכלת וארגמן ותולעת משני וגומר ותמרינן מדבר כיתנה תכלת
עמרה: רב אשי בריך דרב חילי אמר להכי כתיב קרא תכלת לתיכה
לתיאר: ניהדר ליה ונייתי במה הנך דטריפה מותרת לגבוה: מקריבין
כקריבים דמום פסול בכהן כמו בזבח מכל
טריפות לא פסיל בכהנים לתנן בבכורות
בפרק מומין שו"מ כשרין בזרים ופסולין
בכהנים חותו ואת בנו וטריפה ויוצא דופן
להכי מיבטריך קרא: מ"ל רב אחא לרב מגי
ואכתי למה לי קרא הא ליכא למימר: יוצא
דופן יוכיח שכהן יוצא דופן כשר לעבודה
וקרבן יוצא דופן פסול לתמרינן בת"כ כי
יולד פרט ליוצא דופן: מה ליוצא דופן שאינו
קדוש בבכורה דפטר רחם כתיב תאמר
בטריפה שקדוש בבכור חם נולד עם טריפה
תילף מיבטריך קרא: בעל מום יוכיח שקדוש
בבכורה ופסול לגבוה לפי שניתן טריפה
ולמה לי קרא הא מום כו' ולמה לי קרא:
מליקה טריפה היא לכתחילה דתניא בזבחים
ומפרקת נפ"ק דחטאת העוף והוקרב
לגבוה מכלל שיפוזת להדיוט לפי שניתן
טריפה ולמה לי קרא: מליקה דחטאת
העוף לכהנים וכבעל מום ויוצא דופן לא
מצינו שיתר לכהנים מכלל שיפוז דתין כהן
מום מיפוז לגבי כהנים: משולחן גבוה הוא
דוכו ונבי גבוה מצינו בעל מום בעופות
יתר מכלל שיפוז וליכא מה למכד כו' ולמה
לי קרא: בעל מום מומין ניכר אתין מומין פסול
בגלוי כדתמרינן בבכורות בפרק על
אלו מומין ויוצא דופן מומין ניכר דמית ליה
קלא בכל יולדיה: טריפה מן המין ניכר
כדנבני מעיים: אלא ליתיה לה מצית מכוון
דנטרפה ממעי אמו דמית בערלה וכלאי
הכרם: דכתיב בהמה קרא דכתיב כיה
מן הבהן מן המחיה מן האוכל ישראל
ותרומין בפרק אלו עוברין במסכת פסחים
מן המחיה מן הסותר מתי מצות מצית מירו
בכור מבהן בערלה אבטלה במחיה: כל
מצרי גבור תחת הצבע צרע לטריפה שחיט
עוברת אסור דאמן לה חיות לית לה מציה לה
עוכר והאי קרא כתיב במעבר ונמרי מאי
קרבנות מינית בע"ח נאמר כאן תחת אמו
ונאמר להלן תחת הצבע בו' בפ"ב דבכורות:
מתני': זר ותונן וכל הני מפרש בזבחים
מקרא דעבודתן פסולה ותורתן
בם: הדרן בסוף שו"מ הכשרין: ערל כהן
ערל בזאתו מחיו מצית מ"ל: יוצא לעתות
לזרת כתב: על נבי כלים או על נבי בהמה
או רגל מבירו בזבחי מפרש דבעינן על ז' זיות
דכר תונן בין רגליו לבין הרגל: אמאי מפרש
בגמ' מכלל דאסיל: כן בתירא מבגלוי פליג
זר ותונן וכל הגך: עלה בידו ערוד נמצא
קומץ מסר מקום הקרוב וכן מלא חו לבונה:
מבורן נדוב ל"ח שנר קמץ תונן כין רגלי
מנחת ישראל בפם ידיו: כרגלי מנחת ישראל מעט
שלא פשטו על פם כל היד: גמ': שלא יהא
קרבן מחזור שלא תהא המנח נלחת חטאת
מלב הייבו מלב היינו סתם חטאת
תינח ט בונה נסכי נפ' מתי מלות: תי

מה לכלאי שמצותו בכך רב ששת בר' דרב
אידי אמר משום דאיכא למימר להדר דינא
ותיתי במה הצד מה למליקה שכן קדושתה
אוסרתה הלב ודם יוכיחו מה לחלב ודם שכן
באי מכלל היתי מליק תוכיח וחזר הדי לא ראי
זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה
שבהן שאסורין להדיוט ומותרין לגבוה אף
אני אביא טרפה אע"פ שאסורה להדיוט תהא
מותרת לגבוה מה להצד השוה שבהן שכן
מצוותה בכך אלא אמר רב אשי משום דאיכא
למימר מעיקרא דדינא פרכא מהיכא אמיתית
לה מבעל מום מה לבעל מום שכן עשה בו
מקריבין כקריבי אמר ליה רב אחא סבא לרב
אשי יוצא דופן יוכיח שלא עשה בו מקריבין
בקריבין ומית להדיוט ואסו לגבוה מה ליוצא
דופן שכן אינו קדוש בגבורה בעל מום יוכיח
מה לבעל מום שכן עשה בו מקריבין בקריבין
יוצא דופן יוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה
ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שמותרת
להדיוט ואסורים לגבוה וכל שכן טרפה
שאסורה להדיוט תהא אסורה לגבוה מה
להצד השוה שבהן שכן לא הותרו מכללן תאמר
בטרפה שהותרה מכללה א"ל רב אחא ברי דרב
לרב אשי טרפה שהותרה מכללה מאי היא
אילים מליקה דעולת העוף לגבוה בעל מום
נמי בעופות אשתרויי אישתרי תמות וזכרות
בבהמ ואין תמות וזכרו בעופות אלא מליקה
דחטאת העוף לכהני כהני משולחן גבוה קא
זכו ואלא פרי הכי מה להצד השוה שבהן שכן
מומן ניכר תאמ בטריפה שכן אין מומה ניכר
משום הכי איצטרי קרא וטריפה מהכ נפקא
מהתם נפקא ממשקה ישראל מן המותר
לישראל מכל אשר יעבר תחת השבט
נפקא פרט לטריפה שאינה עוברת צריכי
דאי ממשקה ישראל הוה אמינא למעוטיהיכא
דלא היתה לה שעת הכושר דומיא דערלה
וכלאי הכרם אבל היתה לה שעת הכושר
אימא תהכשר כתב רחמנא כל אשר יעבר ואי כתב רחמנא כל אש יעבר הוה אמינא
למעוטיה היכא דנטרפה ולבסוף הקדישה דומי דמעשר אבל הקדישה ולבסוף נטרפה
דבעידנ דאקדשה הוה חזיא אימ תתכש כתב רחמנא מן הבקר צריכי: מתני': אחד
מנחת חוטא ואחד כל המנחות שקמצן זר אונן טבול יום מחוסר בגדים מחוסר כיפורי
שלא רחץ ידיו ורגליו ערל טמא יושב עומד על גבי כלים על גבי בהמה על גבי רגלי
חבירו פסל קמץ בשמא פסול בזבחיה אומר יחזר ויקמוץ בימין קמץ ועלה בידו
צרור או גרגר מלח או קורט של לבונה פסול מפני שאמרו הקומץ היתר והחסר פסול
ואיזהו היתר שקמצו מבורץ וחסר שקמצו בראשי אצבעותיו: גמ': למה לי למיחנא
אחד מנחת חוטא ואחד כל המנחות ליתני כל המנחות שקמצן זר ואונן לרבי שמעון איצטריך דתניא אמר רבי שמעון ברין
הוא שתהא מנחת חוטא טעונה שמן ולבונה שלא יהא חוטא נשכר ומפני מה אינה טעונה שלא יהא קורבנה מרודד
ובדין הוא שתהא חשאת חלב טעונה נסכים
שלא

מה לכלאים שכן מצותו בכך ותע"ג דתיסר לקיים בפלוגתא של למר מ"מ
בסדין של פשתן שחייב בציצית לא תיפסר בכך ות"ת ולית ג"ם
כמחובר יוכיח דאין מצותו בכך ומצרי לגבוה כדתמר בריש נ"ם וכי תימא מה
לנ"ם שכן מחובר הנך יוכיחו ול"ל כיון דאתין לו מיתיר שוה על ידי מיבור לא
סיים למיעבד מיניה יוכיח:

בעל מום נמי הותר בעופות ונרחה לי
דהשתא אפי למ"ל ממחוסר מכר
ויוצא דופן לכשוף בשלמר שכן מומן ניכר
מתי הכל ספיר: שכן מומן ניכר ואין
למר דמחוסר זמן ואותו ואת בנו
ומוקצה ומעבד נרוצע ותתן ומחיר יוכיחו
דכל הני יש להם קול ותר מטריפה נבני
מעיים שאין יוצא כלל כי היכי דמשיב יוצא
דופן מומו ניכר מכום דים לו קול ותמיה
דמצית להדיוט ואסורה לגבוה אין ללמוד
טריפה דמה לחיה שכן אין במוכה לגבוה
ובכן מומה ניכר:

דומיא דערלה וכלאי הכרם ות"ת והא דקתני ד"ק קיי
מתרינן כל מעשה וכל הכרם
זולת לומר כלאי הכרם עיקרן נאסר הואיל
והית להם שעת הכושר קודם הטרפה ול"ל
דכלאים דכתיבי בהאי קרא מיירי בענבים
שעושין מהם יין לנסכים כדתרגינן אין
המחתים ממותר שני מלות שנתעיירו
בגבור הנהו לא היתה להסשעת הכוש דדוק
דחרגן שאירע הוא שנית לו שע הכוש קודם
הטרפה ומן התרגן אין עושין נסכים ות"ת
אותם ענבי עצמן היתה להם שעת הכושר
קודם שהוסיפו מתים ול"ל דמה שניתוסף
בחיסור אחר שנעשה כלאים שנגדל מחרין
לא היו מעולם אחרי כן שעת הכושר והאי
דמיתסר אף מה שנגדל קודם לכן לפי שאי
אפשר להבדיל וזה מזה להפריש תערובתם:

כתב ואחז כל אחר יענור מע"ג דמוכח
דהיכא שהיתה לו שעת הכושר לא
ילפינן ממשקה ישראל אפילו הכי מייתי ליה
בכל דוכתא בפרק כל הפסורין גבי נעבד ד"ף פ"א
מזו למד על ידי תלת קראי מסקינ דאין לחלק:

שקמצן זר מוכן כו' והוא הדין פתויי יין
ופרועי ראש בחיה ומחלי עבוד
כדתמרינן בפ"ו הן הנסרפין ותנא ושייר: ד"ף ע"ו

בן בתירה אומר יחזור ויקמוץ בימין
למאי דמוכח בגמרא דהוא הדין
מנולהו פסולי לעיל ים לתמוה ולא עדיב
פסל שמאל בהדי פסולי לעיל ול"ל מפני ד"ף ק"ו
דס"ד דשמאל כיון דאית ליה היכשירה ביום
הכיפורי קבוע עבוד ולא תועיל בה חזרה:

חסר מקמצו בראשי אצבעותיו מנא ה"מ
יתר מחזר ומפר חסר אין כן מע"ג
דצרור וגרגיר וקורט מפום מסר הוא: מלא

שלא יהא חוטא נשכר ומצני מה"א טעונה שלא יהא קרבנה מהודר סלק דעתך אמינא הואיל וא"ר שמעון שלא יהא קרבנה מהודר כי קמצי לה פסולין נמי תתכשר קא משמע לן אי הכי הת' נמי ליתני אחר חטאת חלב ואחד כל הזבחי שקבלו דמן זר ואונן ולים לר' שמעון איצטריך אלמא כיון דתנא ליה כל ולא קתני חוץ כולהו משמע הכא נמי כיון דתנא כל ולא קתני חוץ כולהו משמע איצטריך סר"א הואיל ואוקימנא לרישא דלא כרבי שמעון סיפא נמי דלא כרבי שמעון קמ"ל אטר רב זר שקמץ יחזי והא אנן פסל תנן מאי פס' פסל עד שיחזיר אי הכי היינו בן בתירא אי דאיתיה לקומץ בעינן לא פליגי רבנן עלי' דבן בתירא כי פליגי דחסר קומץ רבנן סברי לא איבי מתוך ביתו וימלאנו בן בתירא סבר יביא מתוך ביתו וימלאנו אי הכי בן בתירא אומר יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין בן בתירא אומ' יחזיר ויביא מתוך ביתו וימלאנו ויחזור ויקמוץ בימין מיבעי לי' כי קא אמר רב לבן בתירא פשיט מהודתימא עד כאן לא קא מכשר בן בתירא אלא בשמל אבל בשאר פסולין לא קא משמע לן מאי שנא שמאל דאשכחן לה הכשיר בשחיט הכיפורים זר נמי אשכחן לה הכשיר בשחיט שחיטה לאו עבודה היא ולא ה"ר זירא אמר רב שחיטת פר"ח בזר פסולה ואמר רב עלי"ח אעזר וחוקה כתי' שאני פרה דקדשי בדק הבי' הוא ולאו כל דכן הוא קדשי בדק הבי"ת בעי כהונה קדשי מזבח לא בעי כהונ"ח אמר רב שישא בריה דרב אידי מידי דהוה אמראו"ת נגעים דלאו עבודה נינהו ובעי כהונה ונילף מכמה וכי תימא מכמה לא אילפינן והתני מניין ליו"ש שאם עלה לא ירד שהרי יוצא כשר בבם תנא אואת תורת העולה סמיך ליה אלא טעם דאשמעינן רב הא לאו הכי הוה אמינא בשאר פסולין פסל בן בתירא והתניא רבי יוסי ברבי יהוד"ה ורבי אלעזר בר' שמעון אומר מכשיר היה בן בתירא בכל הפסולין כולן ותניא וקמץ משם ממקום שרגלי הזר עומדות בן בתירא אומר מניין שאם קמץ בשמאל שיחזיר ויחזור ויקמוץ בימין תלמוד לומר וקמץ משם ממקו' שקמץ כבר וכיון דקרא סתמא כתב בה מה לי שמאל ומה לי שאר הפסולין אלא הא קא משמע לן רב קמץ ואפילו קדש ולאפוקי מהני תנאי דתניא רבי יוסי בן יאסיין ור' יהוד"ה הנחתום אמרו במה דברים אמור שקמץ ולא קידש אבל קידש פסל ואיבא דאמרי קמץ אין קידש לא כמאן כהני תנאי ולאפוקי מתנא קמא מתקיף לה רב נחמן מאי קא סברי הני תנאי אי קמיצת פסולין עבודה"ח היא אע"ג דלא עביד לי"ה מתן בלי אי קמיצת פסולין לאו עבודה היא כי עבד לי"ה מתן כלי מאי הוי"ה הדר אמר רב נחמן לעולם עבודה היא ולא גמרה עבודתה עד דעביד לה מתן כלי אי הכי אפילו

לא קידש וכי

יהא חוטא נשכר ומצני מה"א טעונה שלא יהא קרבנה מהודר סלק דעתך אמינא הואיל וא"ר שמעון שלא יהא קרבנה מהודר כי קמצי לה פסולין נמי תתכשר קא משמע לן אי הכי הת' נמי ליתני אחר חטאת חלב ואחד כל הזבחי שקבלו דמן זר ואונן ולים לר' שמעון איצטריך אלמא כיון דתנא ליה כל ולא קתני חוץ כולהו משמע הכא נמי כיון דתנא כל ולא קתני חוץ כולהו משמע איצטריך סר"א הואיל ואוקימנא לרישא דלא כרבי שמעון סיפא נמי דלא כרבי שמעון קמ"ל אטר רב זר שקמץ יחזי והא אנן פסל תנן מאי פס' פסל עד שיחזיר אי הכי היינו בן בתירא אי דאיתיה לקומץ בעינן לא פליגי רבנן עלי' דבן בתירא כי פליגי דחסר קומץ רבנן סברי לא איבי מתוך ביתו וימלאנו בן בתירא סבר יביא מתוך ביתו וימלאנו אי הכי בן בתירא אומר יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין בן בתירא אומ' יחזיר ויביא מתוך ביתו וימלאנו ויחזור ויקמוץ בימין מיבעי לי' כי קא אמר רב לבן בתירא פשיט מהודתימא עד כאן לא קא מכשר בן בתירא אלא בשמל אבל בשאר פסולין לא קא משמע לן מאי שנא שמאל דאשכחן לה הכשיר בשחיט הכיפורים זר נמי אשכחן לה הכשיר בשחיט שחיטה לאו עבודה היא ולא ה"ר זירא אמר רב שחיטת פר"ח בזר פסולה ואמר רב עלי"ח אעזר וחוקה כתי' שאני פרה דקדשי בדק הבי' הוא ולאו כל דכן הוא קדשי בדק הבי"ת בעי כהונה קדשי מזבח לא בעי כהונ"ח אמר רב שישא בריה דרב אידי מידי דהוה אמראו"ת נגעים דלאו עבודה נינהו ובעי כהונה ונילף מכמה וכי תימא מכמה לא אילפינן והתני מניין ליו"ש שאם עלה לא ירד שהרי יוצא כשר בבם תנא אואת תורת העולה סמיך ליה אלא טעם דאשמעינן רב הא לאו הכי הוה אמינא בשאר פסולין פסל בן בתירא והתניא רבי יוסי ברבי יהוד"ה ורבי אלעזר בר' שמעון אומר מכשיר היה בן בתירא בכל הפסולין כולן ותניא וקמץ משם ממקום שרגלי הזר עומדות בן בתירא אומר מניין שאם קמץ בשמאל שיחזיר ויחזור ויקמוץ בימין תלמוד לומר וקמץ משם ממקו' שקמץ כבר וכיון דקרא סתמא כתב בה מה לי שמאל ומה לי שאר הפסולין אלא הא קא משמע לן רב קמץ ואפילו קדש ולאפוקי מהני תנאי דתניא רבי יוסי בן יאסיין ור' יהוד"ה הנחתום אמרו במה דברים אמור שקמץ ולא קידש אבל קידש פסל ואיבא דאמרי קמץ אין קידש לא כמאן כהני תנאי ולאפוקי מתנא קמא מתקיף לה רב נחמן מאי קא סברי הני תנאי אי קמיצת פסולין עבודה"ח היא אע"ג דלא עביד לי"ה מתן בלי אי קמיצת פסולין לאו עבודה היא כי עבד לי"ה מתן כלי מאי הוי"ה הדר אמר רב נחמן לעולם עבודה היא ולא גמרה עבודתה עד דעביד לה מתן כלי אי הכי אפילו

לא קידש וכי

יח ק

שלא יהא חוטא נשכר תימא בזמן שכשר וה"מ בין עמו נסכים בין שלא עמו נסכים אבל בזמן שפסול אפילו עמו נסכים לא תימא הכי דתניא בפרק כירה כלי שרת שנפסלו בין עמו נסכים בין שלא עמו נסכים יביא חוץ ונסכיו במנה ככל יביא חוץ ונסכיו בסלע וכחשתית של טומאת מקדש נמי בסלע חע"פ שחין עמה נסכי ולמ"ד פירכא חוץ: הואיל ואוקימנן

ר' יוחנן לא לעולם אימא לך מסי דרים פרקין דתני כרבי שמעון מתי מיכ למימ':

לא יביא מתוך ביתו וימלאנו סולת

עשרון דקסבר קדושת כלי קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עלי' ומיפסלא בחסרון כדתמרינן בהאי פירק' מן המנחה פרט לשחסר כך פירוש בקונט' וקס' דה"ר שמעון בן נקיס מיתוקב לקמן דתמר מנחה שחסרים קודם קמיצה לא יביא מתוך ביתו וימלאנו ועוד קשה למה לי קרא לקמן לגבי כהיתה וקמץ משם ויחזור ויקמוץ מנחת יחיד לן דקדושת כלי קבעה ונרחה לפרש דכולהו כרבי יוחנן דקדושת כלי לא קבעה אלא בקהינת פס' פליגי אי קבעה אילא קבעה ומי למימרת דהכי הוה לומר פי' הקונט':

שאני עדיף דקרא בדק הבית הוא מסת' דליכא מאן דפליג כפ"ק דחולין

וכפ"ק דשבועות פירשתי:

וכי תימא כבמה לא ילפינן מיניה קודם שנכנסל לחרן מנחה סרוכה לומר דלאחר לחרן לא הותר זר בבמה ומי אפשר לומר כן כדמוכח בפ' בתרא דזבחים דדרי' לים ס"ל להכשיר את סור והייט לאחר שנכנסל לחרן ועוד מצינו שאול ושמואל שקריבו בבמה:

שהרי יונה כשר בבמה ומ"ש והרי יונה דהא כשר בבמה ותנן בפרק המוכת מקדש ושינה דתם חוץ לקלעים לר' יהוד"ה פסול עלת ערב ור"ל דהאיכא דלמי ירדו מכל הדם ונמצא מתקנ' מכותלי המזבח: לא שמעת לה משמעינן הכי אלא מקרא לא פריך כעניין זה דקשיא ליה הכא ממאי מיצטריך ליה לכדי לא משמעינן הא דתניא בברייתא ושמא סגורה היתה בפני כל:

במקום שרגלי הזר עומדין לקמן בפ' בתרא מפרש מיצטריכא ל"ק הא ליחזי וקמץ מה רגשה בקרן מערבית דרומית אלא קסבר כרבי יוחנן לא פיר כן:

וכיון דקרא סתמא כתב מה לי שחל כר' יוחנן ואפ"ה תימר בפרק המוכת מקדש דתכן שקיבלו פסולין ורקו את דמן שאם עלה לא ירד ומוקמינן לה בפסולין דחוץ לעזרה נכון ומרבי לה הכא מזבח החיצון ואמאי לא פריך הכיון דקרא סתמא מה לי חוץ ומה לי לא חוץ ור"ל משום דלרבנן זמת היא העולה כרישא מיעוטין: וכי

מי הכי במכבת זנחים קתני כל הזבחים שקיבל דמן זר ואונן וכל הני דתניתין: ליתני נמי כי מתניתין לחל חטאת חלב ואחר כל הזבחים כו': כולהו משמע ולא פליג ר"ש: מיכטריך"ע דכללו הכי נמי הוי מנחת חוטא בכלל ולא פליג רבי שמעון לפי הכי מצטריך למיתניי דמהו דתימ' מדרים דקתני

דכלל לשמה לא עלו לפסוק מוקימנא כרים פירקין לרבה ולרבא מתני' דלא כר"ש סיפא נמי דקתני כל המנחות שקמצו זר כו' דלא כר"ש שמעון דמפליג בריש פליג נמי בסיפא ומר במנחת חוטא דכי היכי דמין קרבנן מהודר כי קתני לה פסולין כשירה: קמ"ל מסנה יתירה לחל מנחת חוטא דלא מיצטר' למתניי אלא לרבי שמעון דרבי שמעון נמי מודי בסיפא: לא יביא מתוך ביתו וימלאנו סולת לעשרון דקסבר קדושת כלי קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עליה ומיפסלא בחיסרון כדתמרינן בהאי פירקין מן המנחה פרט לשחסרה: יביא מתוך ביתו דקסבר קדושת כלי לא קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עליה וכה"ג פליגי תמורתי לקמן בשמעתין: ומאי סנה שמע כלומר הוה מימ' דכתיב לחם הכי נמי הוי מנחת חוטא בכלל ולא פליג ר"ש: מיכטריך"ע דכללו הכי נמי הוי מנחת חוטא בכלל ולא פליג רבי שמעון לפי הכי מצטריך למיתניי דמהו דתימ' מדרים דקתני

דכלל לשמה לא עלו לפסוק מוקימנא כרים פירקין לרבה ולרבא מתני' דלא כר"ש סיפא נמי דקתני כל המנחות שקמצו זר כו' דלא כר"ש שמעון דמפליג בריש פליג נמי בסיפא ומר במנחת חוטא דכי היכי דמין קרבנן מהודר כי קתני לה פסולין כשירה: קמ"ל מסנה יתירה לחל מנחת חוטא דלא מיצטר' למתניי אלא לרבי שמעון דרבי שמעון נמי מודי בסיפא: לא יביא מתוך ביתו וימלאנו סולת לעשרון דקסבר קדושת כלי קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עליה ומיפסלא בחיסרון כדתמרינן בהאי פירקין מן המנחה פרט לשחסרה: יביא מתוך ביתו דקסבר קדושת כלי לא קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עליה וכה"ג פליגי תמורתי לקמן בשמעתין: ומאי

יומא דף מ ובחיש דף ב ודף פח

סנה שמע כלומר הוה מימ' דכתיב לחם הכי נמי הוי מנחת חוטא בכלל ולא פליג ר"ש: מיכטריך"ע דכללו הכי נמי הוי מנחת חוטא בכלל ולא פליג רבי שמעון לפי הכי מצטריך למיתניי דמהו דתימ' מדרים דקתני

דכלל לשמה לא עלו לפסוק מוקימנא כרים פירקין לרבה ולרבא מתני' דלא כר"ש סיפא נמי דקתני כל המנחות שקמצו זר כו' דלא כר"ש שמעון דמפליג בריש פליג נמי בסיפא ומר במנחת חוטא דכי היכי דמין קרבנן מהודר כי קתני לה פסולין כשירה: קמ"ל מסנה יתירה לחל מנחת חוטא דלא מיצטר' למתניי אלא לרבי שמעון דרבי שמעון נמי מודי בסיפא: לא יביא מתוך ביתו וימלאנו סולת לעשרון דקסבר קדושת כלי קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עליה ומיפסלא בחיסרון כדתמרינן בהאי פירקין מן המנחה פרט לשחסרה: יביא מתוך ביתו דקסבר קדושת כלי לא קבעה לסם מנחה דסוב מין מוסיפין עליה וכה"ג פליגי תמורתי לקמן בשמעתין: ומאי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0016
DFG

וכי מהדר לי' לקומץ לדוכתיה לקדוש ולפסול
אמר רבי יוחנן זאת אומרת כלי שרת אין
מקדשין אלא מדעת הא מדעת מקדשין והא
בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן כלי שרת מהו
שיקדשו פסולין לכתחילה ליקרב ואמר ליה
אין מקדשין אמר ליה אין מקדשי ליקרב אפל
מקדשין ליפסל רב עמרם אמר כגון שהחזירו
לביסא גדושה ומקמץ היכי קמץ אלא כגון
שהחזירו לביסא טפופה וכיון דקמץ לי' עבד
ליה גומא כי מהדר לגוויה דמנא קא מהדר ליה
מכי מהדר ליה מנח לי' אדפנא דמנא ומניד
ליה ונפל ממילא דנעשה כמי שהחזירו חקוף
א"ל רבי ירמי' לרבי זירא ולוקמא כגון שהחזירו
לכלי המונח על גבי קרקע"א ש"מ קומצין מכלי
שעל גבי קרקע א"ל קא ננעת בבעיא דאיבעיא
לן דרבי אבימי תני מנחות בי רב חסד' ואבימי
בי רב חסד' תני והאמרב חסד' קולפי טאבי
בלאי מאבימי עלה דהא שמעתא בא להכריז
רצופין שלשים יום שני וחמשי ושני ששים יום
אבימי מסכתא אית ליה ואתא
קמיה דרב חסד' לאדכורי גמריה ולישלח ליה
וליתיה לגבי' ספר ד"ה כי מסתייע מילתא
טפי פגע ביה רב נחמן אמר ליה כיצד קומצין
א"ל מכלי זר"ה אמר ליה וכי קומצין מכלי שעל
גבי קרקע א"ל דמגבב לי' כהן כיצד מקדשין את
המנחות אם ליה נותנה לכלי זה וכי מקדשין
בכלי שעל גבי קרקע א"ל דמגבה לי' כהן אמר
ליה אם כן הוצרכתה ג' כהנים אמר ליה ותהא
צריכה ש"ש עשר כתמיד איתיביה זה הכלל
כל הקומץ ונותן בכלי המולי' והמקטי' לאכל
דבר שדרכו לאכל וכו' ואלו מגביה לא קתני
רתנא סדר עבודות נקט ולא סדר כהנים בעו
מיניה מרב ששת מהו לקמוץ מכלי שעל גבי
קרקע אם ליה פוק חזי מה עברין לגאו ארבע
כהנים נכנסין שנים בידם שני סדרים ושנים
בידם שני בזיכין וארבעה מקדימין לפניה שני
ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בזיכין
ואלו

וכי מהדר לי' לקומץ לדוכתיה לקדוש ולפסול דהא עבד מתן כלי
דמה לי כלי שרת וה ומה לי כלי שרת לחר: אלא מדעת והא לא יהיב ליה להתם
מדעתא דליקדוש: סיקדשו פסולין כגון מס קמץ זר וכתן לכלי מזו
שיקדישנו כלי להקטירו: ליפסל דקבלי ההוא כלי בקדוש כי יהבינהו מדעתי'
לקדושי' ולא מני לאהדורי תו לתוך הסירים
דהא פסול הוא גמר לכולה עבודה: רב
עמרם אמר אפילו תימא אלא מדעת נמי
מקדשין והכא לא קדיש סמחזירין לביסא
גדושה אלין מחזיר לתוך חויר הכלי ואין
הכלי מקדשו: ביס' כלי שרת שכו בולטין
מנח': ומקמץ היכי קמץ תחילה כשקומץ
מכלי זה והלא גדוש הוא וקמיצה מתוך
הכלי בעינן דכל זמן הפעון כלי אין מחזיר
כלי מלא תוכו: טפופה פיסלא שהיא
גדושה וכשקומץ מתוך כלי קמץ כאמצעיתו
וכשמחזיר הרי קומץ כגודשת כלי כדמפרש
בסמוך: וקשיא דהא כי קמץ עבד גומא
וכי מהדר לקומץ בגומא הוא ליה יתוך כלי:
ומשני כי מהדר ליה מלופניתא דמנא בכלי
שכלי מבל גומא התחזירו והוי קגודש הכלי
ונייר למ' ונפיל קומץ ממילא לגומא כלי שיש'
דחוי לקמיצת כהן וכיון דממילא נפל מנח
נעש' כמי שהחזירו הקוף ולא מקדש ליה
כלי ותע"ג דכלי שרת מקדשין שלא מדעת
הני מילי כי מהדר ליה אין ליהוי ממש מדעתא
דלא ליקדוש מקדש ליה אפי' כלי כשהחזירו
כהן: שמונה על גבי קרקע: דקומצי קומץ
מכלי שעל גבי קרקע וה"ג מקדשין קומץ
מהכלול שעל גבי קרקע: דליהבי' ליה כלו'
לחבירתו ליבעיה הך בעיא דרב נחמן בעי
מחבירתי וכדמפר': קולפי טבי הכשות טוכו'
כלאי מחבירתי בלעתי מחבירתי כלומר שהיה
מגדה לותו: שלא דהא שמעת' כשם שרבין
דתנא תדע סוס היתומים ליוסי ותני לה
שפי' ותתרץ לה מחבירתי בא להכריז רצופין
כל ימות השנה מכרז לי"ם: בא להכריז
שני ותני' מכריז עד ס' יום מיום שמתחיל
עד יום שנסוף להיות י"ת ימי הכרזה כך
יום ומכריז מי יקנה נכסי יתומים הללו כדי
שימכרו ביוקר והיה רב חסד' מנהג
התירון ומבזי מחבירתי שלא רב חסד' תלמיד
דחבירתי הוה: מחבירתי מסכתא דמנחו' מיקר
ליה נסתכח' שימכו: ולישלח ליה רב חסד'
דליתיה לגבי: אם תייע מילתא שפיר יבעיתי
ומצתי: פגע ביה רב נחמן בחבירתי
מכלי זה לזה כלי מונח על גבי קרק' וקומץ
כלי זה אם ת"ל קודם זה היה לחוי לקמיצה:
וכיצד מקדשין את הקומץ לאחר קמיצה:
הנחתה ג' כהנים שנים להגיש שני כלים
אחר שיקמוץ שימכו ואחד שניתן לתוכו
ושלישי קומץ וכהן אחד שיכו יכול להגיש
שני הכלים לשיקעבודה בשמאל: תמיד י"ג
כהנים ווכיקבו במסכת יומא כפ"ב זה הכלל
מתני' היה סדר עבודה נקט מותו שכהן אחד עושה זו אחר זו אבל למנייתא
דכהנים לא נחתי: אם עבדין לגו בהיכל נכנסין בשם המסכת שני סדרים
של לחם הפנים שתים המערכות אם המערכות: ואלו

וכי מהדר לי' לקומץ לדוכתיה לקדוש ואע"פ שמזיר מפסיקין בין
קומץ לכלי אין נמינו שהיה חוכך ה"ר יוחנן ואת אומר כלי שרת אין
מקדשין אלא מדעת והא דתניא חוקים וכי יוחנן בשם התוד' שמחטה דף שח
על שמוני' אלות וקשה' דבא דכולי עלמא כלי שרת מקדשין אלא מדעת שהני
התם דמתוך שמקדש מדעת מקדש נמי
אלא מדעת והא דמשמ' בסוף לולב וערב דף כ
דחוקים שבר כלי שרת אין מקדשין אלא
מדעת גבי הא דתנן כשעשאו בחול כך
מעשיהו בשב' ופריך בגמרא וניתי במקדש
התם אין כל שאים רשאין להתקדש אבל
בהתולה כיון דרשאין לקדש מקדש אלא
מדעת וכ"ע דכיון דאין שיעור למים הרבי
כולם רשאין להתקדש ונראה דכיון דאלא
בזמנו הוא מע"ג דכלי שרת מקדשין אלא
בזמנו פרמסקינן בסוף שתי הלחם אלא דף ק
מדעת מיהא אין מקדשי ואע"ג דליליא אין
מתוסר זמן:

אין מקדשי ליקרב הק' ה"ר פטר לפי'
הקו' דזבחים פ' המזבח מקדש דף כו
משמע שהשיבו ר' יוחנן למקדשי לכתחילה
ליקרב דקאמר התם בעי מיניה ר' שמעון
בן לקי' מר' יוחנן מהו שיקדשו את הפסולין
ופיר' שם בקונטרס לעניין פדיון קא בעי
דמי מקדש הכלי אין להם פדיון מ"ל תניתוה
כשם שמזבח והכבש מקדשין את הראוי
להם כך כלי שרת מקדשין את הראוי להם
ואע"ג דמזבח וכבש פיירי לעניין דאם
עלו לא ירדו מיהו מינה רמייה לעניין פדיון
מ"ל לכתחילה לקרבן קא מבעית ליה הא
נמי תניא שקיבלו פסולין וזרקו את דמן
מחי לאו קבלו פסולין וזרקו פסולין פי' הא
זרקו כשירין קא לכתחילה יעלו הויברים
שלמי מקדשי לכתחילה ליקרבועוד ק' מהא
דתנן התם ואלו אם עלו לא ירדו הלן והיכא
והטמאת והכשמט תוך לזמנו ותוך למקומו
וכולהו מייתי פשנורק הרם כדמוכח בגמרא
דקאתר עולת חיתורי קדשים קלים שהעלן
לשני זריקת דמים לא ירדו נעשו לחמו של
מזבח אמר רבי זירא קא מבן נמי תניינא
שכשפך דמה ושיצא דמה תוך לקלעים ומה
התם לחם כא לזרוק חיגו זורק אמרת אם
עלו לא ירדו הכא כו' ומשלח מייתי מכל הני
ס"ד דאתר זריקה מיירי ואפי' הכי לכתחילה
לא יעלו שמא תין מקדשין לכתחילה ליקרב
הויברים ומיהו ים לדחות דאולהו קאי
וזרקו את דמם ועו' קא דכשם דוכתי' דאמרי'
בטמאת הרם לא יזרוק ואם זרק כשר' ולמה
לא יזרוק הא כלי שרת מקדשין לכתחילה
ליקרב ופ' שני' שעירי המיוחדין בשפך הרם דף סב
ימות המשתלח את המשתלח יפפך
למה יפפך וכן ברם פסולין יפפך לומר
ובפרק' המנחות דתנן בטמאו מטקודשו לא
בכלי הו להם פדיון למשמע הא מיקרב לא
קרב ויש לדחו' כל הני בשעירה אם כן לכלי תוך ופא דמדעת' נמי יש לייחב
לפי' דקו' דהא למשמ' דמיירי לו מין מקדשין היינו לפי שדוחה שם לא שקיבלו
פסולים מ"ל וזורקן פסולין ועוד קא לפי' הקונטרס למדקאמ' לכתחיל ליקרב
קא מבעית ליה משמע שגם רבי יוחנן היה יודע לליקרב קמיבעית ליה אלא
שהי' סבור למבעי' ליה כליעבד ולא מיירי כלל לעניין פדיון ולפר"ת למבעי'

ליה אם מקדשין הפסולין לעניין דאם עלו לא ירדו דאע"ג דאי לאו כלי הי' מזבח מקדש הא ת' כלי גרע שאפשיק בין הפסול למזבח ומשיק לכתחילה
ליקרב מיבעי' ליה אם קידשו הקומץ פסול בכלי אם מעליותו דלמא כשם שמזבח מקדש דלא ירד כך כלי מקדש ליעלה וצריך להא נמי תניי' שקיבלו פסולי
וזרקו למשמע ורקו ליעבד חבל לכתחילה לא יזרקו והא דקאמר אי לאו קיבלו פסולין וזרקו פסולין לאו מלשון פסולין לייק אלא משמעה קא משייר ופירושה
למתני' כך הוא תדע דהא רבי שמעון בן לקיש דלאי בפסולין נמי מוקי לה מכלל שלא לישנא רבי יוחנן בפסולין:

אמר ליה מכלי זה למאי דמשיק למגבה ליה כהן ים לתמוה מה חידוש הוציאו מכלי זה ומאי מפיינין מע"ג שלא כמצוה שעבודתו מקובלת מ"ג של עץ היה דף כ'
כרבי יוסי ברבי יהודה דאתר בפרק' החליל דעושין כלי שרת של עץ:

שבן מצינו בסילוק כויכין הם מילתא דלא כרבי תניינא דאתר לקמן לא ו' מקדש כלא ו' דקתני לא יגיף מילתא ממילתא: תרס

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0017
DFG

סדר ילפינן לה דקדוש קומץ כנגדו קבלת דם :
הדר כיה רבה מהך סברא דקס רבה בסיומתה דרב נתמן רבים :
גמר מלהזות מצינו היה במסכ° פרה :
מקנח ידו בגופו של פרה שהרי פרה לפניו כשרפה לאחר שיורד מן המזבח
דכתי׳ ושרף את הפרה לעיניו כך פי׳
רבינו שלמה ונראה דלא מייתי קרא
אלא משום דכתב בסיפיה ואת דמה ישרוף
אלמא דמה טעון שריפה ולפיכך מקנח ידו
בגוף הפרה ופי׳ הקונט׳ מנומנס :
אלא מצינו בחלבי יקנח כיון פי׳ הקונט׳
לפי שהי׳ מזה מדמה כיון שמשחתו
פני כהל מועד ופרה לפניו כשרפת לאחר
שיורד מן המזבח והילוך היה יורד כיון כל הזמה
והזאה מהר המשחה לקנח בגוף הפרה
וכוכחים בפר׳ דס° חטאת פירש אלא היה
יכול לקנח מצבעו בגוף הפרה אלא יתלכך
מצבעו בניתין דהכי נתי תייסי כניתין בפר׳
כל° כתבי נבי מפשיט את הפסח עד המוך
ולפי הקו׳ דהכא ניחא לן להקשות מהא דתמרינן
בפ׳ כת° דזכחי דשחיטה והזאה כנגד פתחו
של היכל דכשכיל כך לא היו במקו׳ אחד אלא
שתיהן היו מכוונות כנגד פתחו של היכל :
ואם מיתה לילף מדם וח״ת והא כדם
ליכא מתיר והכא איכא מתיר
ובשאר מנחות מצטרע דמודי רבי אלעזר
דאין קדוש לחצניו כיון דלא קרבן לחצניו
ומיהו יש לפר׳ דדם נמי קרב לחצניו שם
ד׳ מתנות וזהו שפרה שכל אחת עבודה
בפני עצמה וסיעור טבילה לעולם לאו למעוטי
אלא הזאה אלא סיפא בכלי סיעור ד׳ הזאות
והא דתמרינן בפ״ב דחגיגה רבי הפרים אבי עשרים
ודעתו להיות ר׳ לחתר רב אינו קדוש ומי
כרבי אליעזר ס״ל לילף מחניתין דכיון לפר׳
דחטיב ליה דעתא להיסיף כמו טעמ׳ דמתיר
וקדוש לחצניו ועוד דאפילו ליכא מתיר
בשאר מנחות מ״מ כיון דקדשי חניתין
לחצניו מחיוב טעם שיהיה ילפינן שאר
מנחות מיבייהו מי נמי הא דנקט רבי אלעזר
טעמא דמתיר משום דרבי יוחנן נקטיה
דאפילו פליגית בשאר מנחות בחניתין
מודי לי מיהת מטעם מתיר : מנחה

ואילו מגביה את השולחן לא קתני לאו אמרת
התם סדר עבודות נקט ה״נ סדר עבודות נקט
מי דמי התם לא נחית למניין דכהני הכ׳ נחית
למניינא דכהנים אם איתא ליתני מגביה אלא
שמע מינה קומצין מכלי שעל גבי קרקע שמע
מינה אמר רבא פשיטא לי° קומץ מכלי שעל
גבי קרקע שכן מצינו בסילוק בזיכים מקדשי
מנח׳ בכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו בסידור
בזיכין בעי רבא קידוש קומץ מאי ממנחה
ילפינן לה או מדם ילפינן לה הדר פשט׳ מדם
ילפינן לה ומי אמר רבא הכי והא אתמ׳ קומץ
שחלקו בשני כלים רב נחמן אמר אינו קדוש
ורבא אמר קדוש ואם איתא לילף מדם הדר
ביה רבא מההיא דם מנלן דלא קדוש לחצאין
דתני רבתחליפא בן שאול קידש פהות מכדי
הזאה בכלי זה ופחות מכדי הזאה בכלי זה
לא קידש° ואיבעיא להו בדם מאי הילכתא הי׳
מר הילכתא לא ילפינן או דלמא התם מאי
טעמא דכתב וטבל במי הבא נמי הכתי וטבל
בדם ואיתמר א״ר זריקא אמר רבי אלעזר אף
בדם לא קידש אמר רבא תניא נמי הכי (בפני
כהן מניח) וטבל ולא מספיג בדם שיהא בדם
שיעור טבילה מעיקרו מן הדם מן הדם שבעניין
ואיצטריך למכתב וטבל ואיצטריך למיכתב
בדם דאי כתב רחמנא וטבל הוה אמינא אע״ג
דלא קיבל שיעור (דהיינו הזאת ז׳ פעמי) טבילו
מעיקרו כתב רחמנא בדם ואי כת׳ רחמנ׳ בדם
הוה אמינא אפילו מספיג כתב רחמנא וטבל
מן הדם שבעניין למעוטי מאי אמר רבא
למעוטי שירים שבאצב׳ מסייע ליה לר״א דאמ׳
שירים שבאצבע פסולין א״ל רבין בר רב אדא לרבא אמרי תלמיד אמר רב עמרם
תניא היה מזה ונתזה הזאה מידו אם עד שלא הזה טעון כיבוס משהזה אין טעון כיבוס
מאי לאו עד שלא גמר הזאתו ומשגמר הזאתו ש״מ דשירי שבאצבע כשרי לא עד שלא
יצתה מידו הזאה טעון כיבוס ומשיצתה הזאה מידו ונתזה ממה שנשא אין טעון כיבוס
איתיבי אביי° גמר מלהזות מקנח ידו בגופ׳ של פרה גמר אין לא גמר לא א״ל גמר מקנ׳
ידו לא גמר מקנח אצבעו בשלמ׳ גמר מקנח ידו בגופה של פרה דכתב ושרף את הפר׳
לעיניו אי לא גמר מקנח אצבעו במאי מקנח (דאי אמר׳ בגופ׳ של פרה איבעי לי׳ למחני
מקנח ידו ואצבעו בגופ׳ של פרה מרלא קתני הכי ש״מ דלא בעי קינוח) אמר אביי בשפ׳
מזרק כדכתב כפורי זהב וגו׳ ומי אמר׳ אלעזר הכי והא איתמר חביתי כהן גדול רבי
יוחנן אמר אינה קדושה לחצאין׳ אלעזר אמר מתוך שקרבה לחצאין קדוש׳ לחצאין

ואם

מגיהי ה׳ : סדר עבודות נקט והנהה לאו
מן העבודות חשובות היא : מקדשין מנחה
כשמניח מניתו נותנה בכלי שעל גבי
קרקע : שכן מצינו בסידור בזיכין שמסדר
על הלחם שהוא סיורי ובזיכין שהן קומץ
על השולחן שעל גבי קרקע דהיינו דומיא
דמנחה כשמניחה מניתו דמעורבין יחד
הקומץ והסיורים : קידוש קומץ מאי דלא
משכחת בזיכין בשהוא מסלקן דהיינו
קומץ סיורי נותנו לשם כלי אף מיד מקטירו
הילכך ליכא למיפשט קידוש קומץ מהתם :
מדם קתני לה דכתי׳ והקריבו בני אהרן ואמרי׳
בתורת כהנים והקריבו זו קבלת הדם
וקידוש קומץ כנגד מרבע עבודות של דם
קמיצה כנגד מתיר וקידוש קומץ כנגד
קבלה והולכה כי הילכה והקטר כנגד (ד׳
עבודות של דם קמיצה כנגד מתיר וקדוש
כנגד) זריקה : ומי אמר רבא הכי דמדם
ילפינן: לילף מדם ודם לא קידש לחצאין מה
קבל סיעור הזאות דם אף מכורע אין
דם פרים ושעירים הנשרפין נמי כליס
לא עשה כלום כדאמרי לקמן : מהו דולמי
מיבו קידוש דמדם ילפינן : קידש מי מתחת
כדי הזאה כדי סיוע דמתי נעבדין ויוצ :
לא קידש ואע״פ שתור ושיכבו לאחר קידוש
נתינת מים על הספר : כדם מה אם קיבל
מזה שעירים ופרים הנשרפין שטעונים
סמיכה וסיבול סיעור ג׳ הזאות כל׳ זה וסיעו
ד׳ הזאות בכלי זה מהו : ואמר רבא תניא
כדם לא קידש : ובטבל כדם ולא מספג
מקנח בגופו דומיא דאימר בדם אשם
כדם מעיקרא : והזה מן הדם שבעניין
לקמן מפרש מאי היא : הזה שמינה לפי ע״ג
דלא קבלה סיעור טבילה כל הזאות מעיקרו
ובלבד שיהא בשעת כל טבילה וטבילה כדי
סיעור : כתב רחמנא בדם דמשמע בדם
דמעיקרא : למעוטי שירים שבאצבע
שנדרך לטבול בחצבעו בין כל הזאה והזאה
דהכי משמע והזה מן הדם המור בשניין
למעלה ובטבל הכהן בחצבעו בדם מאות ו
דם שבכלי שטובל בו יום כל הזאות ולא
שבחצבע : היה מזה מדם חטאת כנון פרים
ושעירים הנשרפין : עד שלא הזה לחלתי
מוי ההוא דם שנפל על הבגד להזאת פניס
מעיב דם : וטעון הבגד כבוס כדכתיב
ואשר יזה מדמה על הבגד ונומר : ואם
משהזה נפל לא מעיב דם מאי לאו עד שלא
גמר כל ז׳ הזאות קתני דטעון כבוס ואפילו
לא נפל אלא משירי הבצע אלמא כשרין
להזאה : עד שלא יצתה הזאת מידו על
הפרוכת נפל על הבגד טעון כבוס דעיקר
הזאה נפל עליו אבל משיצתה הזאה מידו
נפל על הבגד דהיינו משירים שבאצבע אין
טעון כבוס : גמר מלהזות דם פרה אלמא משירים שבאצבע כשרים ולא קינוח : ומסקי
גמר מקנח כל ידו לא גמר מקנח אצבעו בין כל הזאה והזאה : בשלמא גמר מקנח כל ידו בגופה של פרה לעניו כשרף׳ לאחר שיורד מן הכהר הכתי׳
ושרף את הפרה לעיניו : אלא אצבעו בין כל הזאה והזאה במה מקנח ובין כל הזאה והזאה היכי יורד מן הכר המזבח לקנוח בגוף הפרה :
דקרי למזרק כפורי זהב בספר על דם שמקנח ידו כו כדאמרינן במסכת ניטין נבי נכנור מלן וכפר ידיים ורגלים נברת : ומי מ״ר מלינעור הכי אף כדם לא
קידש לחצאין : חביתי כהן גדול עשירית האיפה שמקריבין בכל יום ועל שם מחבת קרי לה חביתים דכתיב ועל מחבת בשמן תעשה : מיון לחצאין שאם
נתן חצי עשרון בכלי זה וחצי בכלי זה לא קידש יותאה לחולין : שקריבה לחצי בזין מחציתה בבקר ומחציתה בערב :

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0018
DFG

ואם איתא לילף מדם וכי תימר אלעזר מילתא
ממילתא לא גמר והא אמר רבי אלעזר מנחה
שקמצה בהיכל כשירה שכן מצינו בסילוק
בזיכי מנחה ממנחה ליליף מנחה מדם לא ליליף
ומנחה ממנחה מי ליליף והתניא עד שלא פרקה
נפרס לחמה הלחם פסול ואין מקטיר עליו
את הבזיכין משפרקה נפרס לחמה הלחם
פסול ומקטיר עליו את הבזיכין ואמר אלעזר
לא פירקה ממש אלא כיון שהגיע זמנה לפרק
אע"פ שלא פרקה כמי שפרקה דמיא ואמאי
תיהוי כמנחה שחסרה קודם קמיצה הא לא
קשיא מנחה לא בריר ברירה קומץ דידיה והא
בריר ברירה קומץ דידה וכיון שהגיע זמנה
לפרק כמאן דפרקה דמיא אלא מעתה תיהוי
כשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה דאין
מקטירין קומץ עליהן לאופלוגתא נינהו רבי
אלעזר סבר לה כמאן דאמר שיריים שחסרו
בין קמיצה להקטרה מקטיר קומץ עליהן
נופא חביתי כהן גדול רבי יוחנן אומר אינה
קדושה לחצאין ור' אלעזר אמר מתוך שקרבה
לחצאין קדושה לחצאין אמר רבי אחא מאי
טעמא דרבי יוחנן אמר קרא מנחה מחציתה
הביא מנחה ואחר כך חוציהו מיתיבי חביתי
כהן גדול לא היו באו חצאין לא מביא עשרון
שלם וחוצהו והניא אילו נאמר מנחה מחצית
היתי אומר מביא חצי עשרון מביתו שחרית
ומקריב חצי עשרון מביתו ערבית ומקריב
תלמוד לומר מחציתה בבקר מחצה משלם
הוא מביא למצוה אמר ליה רב נביה אמבי כתיב לרב אשי והא חוקה כתיב בה אמר
ליה לא נצרכ' אלא להביא שלם מביתו ומי אמר רבי יוחנן הכי והא איתמר הפרי חצי
עשרון ודעתו להוסיף רב אמר אינו קדוש ור' יוחנן אמר קדוש ואם איתא לילף מחביתי
וכי תימא רבי יוחנן מילתא ממילתא לא ליליף והאמר ר' יוחנן שלמים ששחטן בהיכל
כשירין דכתיב ושחט פתח אהל מועד שלא יהא טפל חמור מעיקר דעתו להוסיף
שאני דתניא מלאים אין מלאים אלא שלמים (כלומר שאינו קדוש עד שיהא עשרון
שלם) ואמר ר' יוסי איתמי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל בזמן שדעתו להוסיף ראשון
ראשון קדוש ורב בחביתין כמאן סבירא ליה אי כרבי אלעזר לילף מחביתין וכי תימא
רב מילתא ממילתא לא ליליף והאמר רב מנחה קדושה בלא שמן (ובלא לבונה) שכן
מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו במנחת נסכים בלא שמן ובלא לבונה שכן
מצינו במנחת חוטא על כרחיך רב כרבי יוחנן סבירא ליה נופא אמר רב מנחה קדוש
בלא שמן (ואין דינה כעשרון חסר) שכן מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו
במנחת נסכי בלא שמן ובלא לבונה שכן מצינו במנחת חוטא ושמן ולבונה קדשי האי
בלא האי ורא בלא שמן שכן מצינו בלוג שמן של מצורע לבונה שכן מצינו
בלבונה הבאה בבזיכין ורבי הנינא אמר

לא

ואם איתא לילף מדם וכי תימר אלעזר מילתא
ממילתא לא גמר והא אמר רבי אלעזר מנחה
שקמצה בהיכל כשירה שכן מצינו בסילוק
בזיכי מנחה ממנחה ליליף מנחה מדם לא ליליף
ומנחה ממנחה מי ליליף והתניא עד שלא פרקה
נפרס לחמה הלחם פסול ואין מקטיר עליו
את הבזיכין משפרקה נפרס לחמה הלחם
פסול ומקטיר עליו את הבזיכין ואמר אלעזר
לא פירקה ממש אלא כיון שהגיע זמנה לפרק
אע"פ שלא פרקה כמי שפרקה דמיא ואמאי
תיהוי כמנחה שחסרה קודם קמיצה הא לא
קשיא מנחה לא בריר ברירה קומץ דידיה והא
בריר ברירה קומץ דידה וכיון שהגיע זמנה
לפרק כמאן דפרקה דמיא אלא מעתה תיהוי
כשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה דאין
מקטירין קומץ עליהן לאופלוגתא נינהו רבי
אלעזר סבר לה כמאן דאמר שיריים שחסרו
בין קמיצה להקטרה מקטיר קומץ עליהן
נופא חביתי כהן גדול רבי יוחנן אומר אינה
קדושה לחצאין ור' אלעזר אמר מתוך שקרבה
לחצאין קדושה לחצאין אמר רבי אחא מאי
טעמא דרבי יוחנן אמר קרא מנחה מחציתה
הביא מנחה ואחר כך חוציהו מיתיבי חביתי
כהן גדול לא היו באו חצאין לא מביא עשרון
שלם וחוצהו והניא אילו נאמר מנחה מחצית
היתי אומר מביא חצי עשרון מביתו שחרית
ומקריב חצי עשרון מביתו ערבית ומקריב
תלמוד לומר מחציתה בבקר מחצה משלם
הוא מביא למצוה אמר ליה רב נביה אמבי כתיב לרב אשי והא חוקה כתיב בה אמר
ליה לא נצרכ' אלא להביא שלם מביתו ומי אמר רבי יוחנן הכי והא איתמר הפרי חצי
עשרון ודעתו להוסיף רב אמר אינו קדוש ור' יוחנן אמר קדוש ואם איתא לילף מחביתי
וכי תימא רבי יוחנן מילתא ממילתא לא ליליף והאמר ר' יוחנן שלמים ששחטן בהיכל
כשירין דכתיב ושחט פתח אהל מועד שלא יהא טפל חמור מעיקר דעתו להוסיף
שאני דתניא מלאים אין מלאים אלא שלמים (כלומר שאינו קדוש עד שיהא עשרון
שלם) ואמר ר' יוסי איתמי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל בזמן שדעתו להוסיף ראשון
ראשון קדוש ורב בחביתין כמאן סבירא ליה אי כרבי אלעזר לילף מחביתין וכי תימא
רב מילתא ממילתא לא ליליף והאמר רב מנחה קדושה בלא שמן (ובלא לבונה) שכן
מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו במנחת נסכים בלא שמן ובלא לבונה שכן
מצינו במנחת חוטא על כרחיך רב כרבי יוחנן סבירא ליה נופא אמר רב מנחה קדוש
בלא שמן (ואין דינה כעשרון חסר) שכן מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו
במנחת נסכי בלא שמן ובלא לבונה שכן מצינו במנחת חוטא ושמן ולבונה קדשי האי
בלא האי ורא בלא שמן שכן מצינו בלוג שמן של מצורע לבונה שכן מצינו
בלבונה הבאה בבזיכין ורבי הנינא אמר

לא

מנחה שנקמץ בהיכל כשירה שכן מצינו בסילוק בזיכין ואם תאמר ממתי
לא קאמר כדי שלא יהא טפל חמור מן העיקר כדקאמר בפרק
נגמר שלמים ששחטן בהיכל ונמצא נכנסין בהיכל ויוצאין קדשי קדשים
ושירי מנחות ל"ל דתסתיים ליתי פתח אהל מועד ניתי למיתר
שלא יהא טפל חמור מן העיקר לפי שאלו

בר מכוש

מקטיר עליו את הבזיכין קמ"ל דלא
נתרמין ממנחה ולא היא נפרש
כן לקמן פרק מיכן למתן דאמר שיריים
שחסרו כין קמיצה להקטרה מין מקטיר
קומץ עליהן ודמני רבי אלעזר היה בפ
שיעור זה מי מפסר ליסב ג'

מאי טעמא דרבי יוחנן ולא ליחוש משום
ד' ליף מדם ומחת קבלה היה בידו
טעמא זה מינחי כדפרי לעיל ללחפוקי דרבי
יוחנן מפרש רבי אלעזר טעמא דמתניתין
דמסתן קדוש ולית ליה לרבי יוסי:

ולרבי הניחא עשרונלמה נמצא למנחת
חוט' תימא לכתי מני עשרון
למה ליה למיתני לרבי תניחא לקמן בפרק כתי
מדות מ"ט דנמצא למנחות מכיתין ומנחת
מכיתין מעונה מזון ולבונה ול"ל מפיס
דמתחלה היו מקדשין המנחה על מכיתין
ובסיפא עם הסמן והיה בנתי בלבד להוסיף
לכלי תחת שנתקדשה ולכך נמצא מכי
עשרון ומ"ש זה לגבי לרבי יוחנן
דאמר לעיל דמיני קדוש לחצאין דאמר
שנתקדשה שלימה היה נגמי להוציאה מכלי
שרת לכלי חול ונריך לומר כשנתן עם הסמן
שלא היו מערבין בכיסא עצמה היה זה לבד אחד וזה
לבד אחד אפי היו יכולין
אחרי כן לחלק בחצי עשרון מפני לוג ומחנה
סמן שהיה עירוב על הפני עשרון ולכ"ע נמי
כ"ל כן דכתיב דשתי מדות מוכח פסיו
מחלקין הסולת בחצי עשרון והסמן בחצי
סה"ג מחוקת לוג ומקנז ומ"ת לרבי מאיר
דאמר לקמן בפרק שתי מדות דשני עשרונות
היו כ"ק לחד גדוש ולחד מחוק ונשתוק

מיי' פרק יב מה' מעשה קרבנות

מיי' פרק ט מה' תמידין ומוספין ופרק יב מה' פסולי המוקדשין

גם זה שם

גם זה שם

מיי' פרק ג מה' פסולי המוקדשין

מהדיק מוחק

מהדיק מוחק

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0019
DFG

ובמחוק היו מודין לחביתי כהן גדול ועשרון המחוק לא נמצא לרבי חנינא
דלמן מנחה קדושה כלא שמן ו"ל פן יבא לטעות בשוס פעם ולמדוך במחוק
למנחת סוטה אבל אין לתרץ דרבי מאיר סבר כרבי יונתן דלמר בפרק כל
דף כו המנחות° בשות מנה נמרינן דחייב עליה דמידת יבש לא נתקדשו בפרק
דף ס מתני° מידות מצמצ דסבר ר' מאי דנתקדש
נבי הא לתנן התם כל מדות שנתקדש היו כר מיכוח
גדושות ומוקי לה כרבי מאיר וחפי' עשרון
גדוש לעם דתקדש דהא דתמ' לעיל שהחזירן מהדרש ר"ת
דף ג לכיסח גדוש ומיבעיא לן נמי° בפ' מתני מדו'
נבי שולמן אי מקדש בגודש או לא מצמצ
דסתר כליס לא מקדשי הסוח גודש לא צריך
אבל גודש זה שהוח מדתו של כלי מקדש וזה
אין להקשות לרבי אלעזר דלמר לעיל מנחת
חכנתין קדושה לחבלין עשרון מחוק לרבי
מאיר למה נמצח דבלאו טעמא דפריסת
שלא יבא לטעות מבוס לקדש שלימה ולאו
מקרא דבמחניתה דהסוח מוקימנא לעיל
לחביתי חניתו שלם ולעבב מצוס דמוקי
בחיבא בית וא"ת לר"ם דלמר לקמן בפ' מתני
דף פו מידות° דמידה יתירה היא פסח של לוג ומחנה
שבה סיס מודד לחביתי כ"ג לוג ומחנה מ"ר
בבוקר ולוג ומחנה בערב למה נמצח כיון
דשין שמן קדוש בפני עצמו לרבי חנינא מ"ל
דתחילה מניחין בלשה לוגין שמן עם הסלת
בכיסח ובדפרים לעיל סהיה נגחי להוכיח
מכלי שרת לכלי חול:

כלי שלח מקדשין את הלח ומדות היבש
כו' מה שרוקק התנא דקרי לשל לח
כלי ולשל יבש מידות משום דכשל יבש היו
מקדקין לעשות בענין זה שיהא גודש
תילתא כדירדשל שאר מידות מ"מ גס על של
דף סו לח שם מידה עליו כדקתמר שתוחל לח שנו
שלח מדו' אבל מזרקי מקדשין ובשל לח לריכי
ובפרק שתי° מדות תנן' מדות היו במקדש
וקא תמיה דלמה ובפרק שתוכח מקדש פירוש
הקונט' דכמה כלים היו מיוקדין ללח שאינם
מדות כגון מזרקות וקטרו' לסם ליין ולשמן
שכל ליבש לא היו מיוקדין שלא שתי מידות
של יבש שהיו במקדש עשרון וחצי עשרון
דכלי שנוחנין בו מנחה כלי לח היו שמזרקות
וקטרות דמויין לכך:

אבל מזרקי' מקדשין ואפ"ג שאינם מלאין סולת
מ"ב קאי דלריך שיהא מזרקות וקטרו'
קדושו כלא שמן ונהו תימה דהכתיב בלולה
בשמן ומ"ל דמנחה קדושה כלא שמן ופי'
רבי שמואל דלריך מדסבר ליה דמזרקות
מקדשין אינו דומה לו כמו מנחה הוחי ורחוי
להתקדש בכלי אחר דהיינו ליה מנחת
דף פו סולת דקתני פרק° המוכח מקדש כשם
שמוכח והכשר מקדשין את הבאין להם כך
כלים מקדשי' ומדלח קתני כלי שרת מקדשין
את הראוי להם ס"מ דמקדשין מע"פ שאינו
ראוי להם כגון מזרקות של לם שמקדשין את
הפנים ושל לחם סולרך רבי שמואל לדיוק זה
ואם תלא לפיכך מיבח מדות משום דלא
כרבו מע"ס שלא ו' למדיל לא ו' למדיק הס"ד מדקתמר מחוכל מזרקות מקדשין ולא קתמר מקדשין מחות ונסבים לכתוב בהוה
קרא ס"מ דאפילו מנחת חוטא קתמר דילפינן מילתא ממילתא ומדמקדשין מזרק וקטרת מה שמין ראוי לכל אחד כל שכן זה הכלי שמקדש מה
שראוי להיות בתוכו עוד יש לפרש דדייק מדילף מילתא ממילתא כרב דמנחה קדושה כלא שמן כמו שמנחת
דף פו כמנחת חוטא וא"ב דמוכח לקמן° בהקומן רבא דלא ילפי' שמוכל דורות משעה חלא משום דתניא בקרא תריסר זימני מ"מ כיון דילפי דורות משעה בכל ענין
מילתא הוא הדין מילתא ממילתא:

רבי

בקדש הקדשים ונומ׳ בפרשת ויקח קרח ולעיל מיניה כתב לכל מטמא ונומר בקדש הקדשים דמשמע היכל דמי עזרה בסליק כתב בחצר אהל מועד ואם חיצת לילפינן מהתי טעמא דלא יהא טפל חמור מעיקר: הא למה לי קרא לכן בתירא לילף מדרך קרא וכתצר אהל מועד יאכלו וכל שכן היכל והתי בקל׳ הקדשי למה לי לכתיב דחמר: ומשני התי דאיכטרי בקדש הקדשים

תורה אור

לחם לחמעוטינן דלחו מיפסלי קדשי קדשים בכניסי׳ כחדב׳ היכל אלא למיסרי אכילה בהיכל לח נפקח מסטות דלח יהא טפל חמור מעיקר: דעבוד היה דרך ארץ היה לינבו׳ מפני דבו אמרינן לח יהא טפל וכו׳ אבל אכילה מן דרך ארץ לאכול במקום דבו לח אמרינן דכיון דעיקר הוא כ״ם דמני אכיל בנווי מי לח משמעינן קרא: דקמיכה קבעה לה דכל כמה דלח קמין לח מיקריא מנחה ולח קריבת בים מן המנחת פרט לנחסר כדמפרש לקמ׳ כל לשון קבישות דאמור בתב זו בלוש וקוק וכו לה ואין לה יכול לעשות קבת מאכו להני אתר תתיבו לפי שהוקבעו יחד: קדוש כלי קבעה לה בשם וקריבת בה אין המנחה פרט לבשחרה: ואשר הלוג שמן של מצורע על אלה נך על כפו השמאלית ומלאיו׳ ולח אמרינן דקבעה להו לנו שסיג כלי שרת: כ״ע לח פליגי דאם היכח דאבדו שיריס או נשרפו קמבער ר׳ שיעו׳ לקמין להקטיר קומץ כל שכן חסרו לחיב שיור בחקב׳: ר׳ ש עזור דאמר בפרק כיצד צולין ועשה עילוי בשבר והדם דם חטא׳ שמן בשר בשר חטא׳ שמן דם: בשירה להקטיר הקומץ דקומץ בלח שיריס דומיא דדם בלח בשר: כאדת הכי יסוב דאמר אם אין בשר אין דם אם אין דם אין בשר אלא תורת חלב בפסחים נאקלין בכיכר ג׳ ן דמשמ׳ חלב נמי וריק לכשיב וזרק הכהן את הדם וגו׳ והקטיר החלב שאת חלב חטא׳ שמי בשר: כאחריות חלב אין זורק שמין אכילת בשר ואכילת מזבח מצטרפין זריק דם מיכח שלח להקטיר אימורי למזבח ובשר לאדם וכיון דאבדו שניהם וזריקה לאחד: וכשלמים דכיון דשר בין חלב כולהו למזבח שלקי מצטרפי:

מנחה

כאדת רבי יהושע פסול׳ מאן דפסל כרבי יהושע ומאן דמכשר ער כאן לא אמ׳ יהושע התם אלא דלא אישתייר אבל היכא דאישתייר אפילו׳ יהושע מודה לה דתניא רבי יהושע אומ׳ כל׳ הזבחי שבתורה שנשתיי׳ מהם כזי בשר או כזית חלב זורק הדם כחצי זית בשר כחצי זית חלב אינו זורק את הדם ובעול אפילו בחצי זית בשר ובחצי זית חלב זורק את הדם מפני שבעולה כולה כליל ובמנחה אף על פי שכולה קומץ לא יזרוק

מקטיר

כסנ׳ ותניתי כהן גדול דלית ביה קמיצ׳ דאמיר מיפסל ביוצא ומחוץ מועד לקידוש כלי כדאמרי׳ שמין להם מתירין מקדש בכלי:

ומילך מנות כזכוק הבשם ותנופה כמי כעו כהוכה שמן זר קרב אבל המובח לא הכא בל׳ עבודות שבמנחה חיירי שמתחילין מבעית קמיצה ואיתו כלאו הכי ניח לילוכה תנופה לא במנחת עומר וקנאות כדתנן בפ׳ כל׳ המנחות כלות מבא ובמנחת קנאות אין יציקה וכלילה דלית בה שמן ובמנחת העומר אף על גב דטעונה שמן לא כתב בה וקמין הכהן:

ומרכחונה לא בעיא פנים כמי לא בעיא ואם תאמר הרי שחיטה דלא בעיא פנים הכהוכה ובעיא פנים לכתיב ושחט אתו הכהן לפני ה׳ כדדרשינן בפרק בל הפסולין דבעיגן זריקה לפנים ויש לומר דבשחי שחט משום קבלה תימי שכן מיני דמים:

חסר שלוש עד שלא יבן ימלאנו מבחוץ היה במסכת כנעים ותימא שלא היה יודע רבי שמעון בן לקיש וכי הלי נוטעה בפרק בשם טומנין לפרוך ממתני׳ דתניא להטומן לפת וכנוטית:

עד שלא יבן ימלאנו מבחוץ אם אתיבה לך ימלאנו ותימא לבעיל תניא הקדים מתן שמן למתן דם ימלאנו שמן כי׳ וכייתו לאתר יביק יום לומר דהשיא כרבי שמעון דבעיל בשם כנעים ומייתי לה בשם׳ יומא שאם חסר עד שלא ניתן שימלאנו ואפי׳ לאתר יביקה ואף על פי שכבר ניתן לו דם מתן דם דבפסול כנעי׳ שלא מתנה ומהו שתעשה כאי כתנא קמא דתניא הנעשות פסול לא שמה יביקה:

מאן דפסיל כרבי יהושע דאמר׳ יומי בפ׳ כל׳ שלין דמשתברת היכי דפליגי רבי אלעזר ורבי יהושע בזבחים הכי פליגי במנחות לאו לרבי שמעון בן לקיש אלא כי היכי דפליגי בזבחים בלא בשתייר פליגי במנחות בשחסר שיריים ואם תאמר הא דקאמר התם דעיקר קרבו כי כתיבי בזבחים כתיבי ומנחת כמנחת לא כעיא פנים כמי לא כעיא ואם תאמר הרי שחיטה דלא כעיא פנים הכהוכה וכעיא פנים לכתיב ושחט את בן הבקר לפני ה׳ כדדרשינן בפרק בל הפסולין דבעיגן זריקה לפנים ויש לומר דבשחי שחט משום קבלה תימי שכן מיני דמים:

מנחה מאי עבידתה אמר רב פפא מנחת נסכים ס"ד אמינא הואיל ובהדי זבח אתיא כי גופיה דזבח דמיא קמ"ל ומאן דפסל שני הכא דאמר קרא והרי הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה המנחה עד דאיתא לכולה מנחה לא יקטיר ואידך מן המנח כנחה שהיתה כבר (שלים בשעת קמיצה יקטיר אע"ג דהשתא אינה שלימה) איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש עד שלא פרק נפרס הלחם פסול ואין מקטיר עליו את הבזיכין ואם משפרקה נפרס לחמה הלחם פסול ומקטיר עליו את הבזיכין: ואמר אלעזר לא פרק ממש אלא כיון שהגיע זמנה לפרק ואע"פ שלא פירקה א"ל האמני רבי אליעזר היא א"ל אנא אמינא לך משנה שלימה ואמרת לי את ר' אליעזר מאי אירי אנפרס אפי' שרוף ואבוד נמי מכשר אישתיק ואמאי שתק לימא ליה ציבור שאני הואיל ואישתרי טומאה לגבי אישתרי נמי חסרו אמר רב אדא בר אהבה זאת אומרת החסרון כבעל מום דמי ואין בעל מום בציבור: יתיב רב פפא וקאמר להא שמעתא א"ל רב יוסף בר שמעיה לרב פפא מי לא עסקינן דריש יוחנן וריש לקיש במנחת העומר דציבור היא ופליגי אמר רב מלביו תנא מסלתה שאם חסרה כל שהוא פסולה משמנה שאם חסרה כל שהוא פסול ותניא אידך והנותרת מן המנחה פרט למנחה שחסרה היא ושחסר קומצה ושלא הקטיר מלבונתה כלום תרי קראי בחסרו למ"ל לאו אחד למנחה שחסרה קודם קמיצה ואחד לשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה ותיובתא דרבי יוחנן בתרויהו לא אחד למנחה שחסרו קודם קמיצה דאי מבי מביתו ויטלאנה אי ואי לא לא ואחד לשירים שחסרו בין קמיצ'להקטר'דאע"ג דמקטיר קומץ עליהן אותן שירי אסורים לאכילה דאיבעי להו לרבנן האומר שירים שחסרו בין קמיצה להקטר מקטיר קומץ עליהן אותן שירים מה הן באכילה אבר זערי אמר קרא והנותרת ולא הנותרת מן הנותרת ורבי ינאי אמר מהמנחה מנחה שהיתה כבר: קמץ בשמאל: מנא הני מילי אמר רבי זירא דאמר קרא ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה כף זה איני יודע מהו כשהוא אומר ולקח הכהן מלוג השמן ויצק על כף הכהן השמאלית כאן שמאלית הא בכל מקום שנ' כף אינו אלא ימין והא מיבעי ליה לנופיח שמאלית אחרינ' דת"ואימא אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות שמאלית אחרינא כתב כאן שמאלית ואין אחר שמאלית ואימא ארבעה מה כאן שמאלית אף בעלמא נמי שמאלית ארבעה שמאלית כתיבי תרי בעני ותרי בעשיר אמר ליה רבי ירמיה לרבי זירא על בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית דכתב (בשמן דמצורע עשיר) למה לי והא

דמח כתב כהן יד ורגל כדם החטאת לעיל מיניה : חד על כהן כהן יד כהן
דרג: להכשיר צדדין של כהן דדרשינן על כסמוך כדכתי׳ ועליו מטה מכפר:
וחד על כהן כהן יד כהן דרגל לפסול צידי צדדין כשר התחתון שכנגד הכף
דעל מחרינן ולא תחת : על דם החטאת דעשיר ועל מקום דם החטאת דעני:
למה לי כלומר תרי קראי למה לי כשלמ׳ חד
כתבי׳ להשמועינן דיתן סמן על הדם ולא
מצלו שלא מקום דם למה ליה סמוך למיתיהם׳ לי מיניה(דהא כת׳ על דם האשם)חד להכשיר צדדין
חין מיתי׳ לדם יתן הסמן: מבל נתקטו הדם וחד ליפסל צידי צדדין על דם האשם על מקו׳
לא יתן הסמן : הויא מציעה ביסמן לכהן דם האשם למאי אתא הני צריכי אי כתב
וליפסל דרחמנ׳ למר על כהן להכי מיבטריך רחמנא על דם האשם הוה אמינא איתיה אין
על דם : למר דכת׳ כו׳ וכתב ימנית כדם ניתקנח לא כתב רחמ׳ על מקו׳ ואי כתב רחמנ׳
למה לי למיהדר ולמיבתיב ימנית נסמן לא על מקום הוה אמינא דוקא ניתקנח אבל
לכתוב לא בעני ולא בעשיר נהי דעל כהן איתיה אימ׳ הויא חציצה קט׳ל על דם האשם:
יתירי מיבטריכו דעני ודעשי׳ להכשי׳ צדדין אמר רבא מאחר דכתב על דם האשם ועל
וליפסול צידי צדדין מלא ימנית למה לי : מקום האשם וכתיבא ימנית בדם על בהן ידו
מלא למר דכת׳ לימא למאי דפקה קמיכה הימנית ועל בהן רגלו היכי נעביד אלא
דשמיל מדדשת דלם שמיה דלם כן ימנית דבין סמן דעשיר בין סמן דעני למה לי שלא
ימנית דסמן דעשיר להויה דרשם מתיה : ימנית דסמן דעשיר לא ליתי׳ לכתוב
יד יד לקמיכ כתב כמצורע עשיר ידו הימני׳ יד יד לקמיכ׳ רגל רגל לחליצ׳ אוזן אוזן לרציע׳
דלא מ׳ נטריך וכתב נקמיכה יד ממלא כפו שמאלי׳(דעני)למאי אתא אמ׳ רב שיש ברישה
מה יד מצורע ימנית לף לקמיכה ימנ׳ ורגל דרב אידי לפסו׳ ימיך דכהן במצורע שלא תאמ׳
סמן דמצורע עשיר למידרש חליצה: נזירה ומה במקום שלא נתרבתה שמאל אינו דין
סוף דרגל רגל דכתיב נמי בחליצה ומלבה ימין במקום שנתרבתה ימין ואידך שמאלי׳ יד ורגל ימנית
נעלו מעל רגלו מה רגל דמצורע ימנית לף דעני׳ דעני למאי אתא לכדתנא דבי׳ ישמעאל פל
חליצה ימנית: ואתן דסמן דעשיר דלא מיבטריך פרשה שנאמרה ונשני׳ לא נשנית אלא בשביל
לתי למידרש אתן אתן דרביעה דכתיב ורגע דבר שנתחדש בה אמר רבה בר בר חנה אמר
מדניו את מזגו מה דמצורע ימנית לף ר׳ שמעון בן לקיש כל׳ מקום שנאמרה אצבע
דרביעה ימנית והך נזירה סוף מפורשת כה׳׳ק דקידושין ודעני לא דריש להו דכת׳ תולין דף כב
כדלקמן כל פרשה שנאמרה לא בעשיר כו׳ שמלו למאי לתת דעשיר לא מיבטריך
למאי לתת בשלמא קמ׳ לנופיה שמלו ולא
ימנית אלא תניינה למאי : במקום שלא כתרבתה שמאל כגון הכא דכתיב לעיל כתובות דף כב
שמלית כל שכן שנתרבתה ימין להכי לתת שמלית לחריץ בעשיר נופיה דסיכה עליו
הכתוב לעכב שמלית ולא ימנית ומי קסיית יומא דף מח
הוי מיעוט לאחר מיעוט לומ׳ פירכ׳ הוא דשמל׳ קמ׳ לאו מיעוט הוא דכיון דקיימה לן נ״ש תמיד דף לב
דיד יד קמיכה הוא מהיכא נמי נילמוד נ״ש
הלי כף דתיהוי ימנית ומיבטריך למיכתב שמל לאכשורי שמאל ולעולם כל שכן להכי
כתב רחמ׳ שמלית לחריצה למעוטי ימין : ובחיש דף סו
ודיד שמלית דעני מייתר למאי לתת ובחיש דף כד
שנתחדש בה ופרש׳ שני שנתחדש קרבן עולה
ויורד: קס״ד מצבע וכהונה בעינן דלא לימ׳
ימין שלא מפ כן מצבע וכהונה כגון חטאת
דכתי׳ כיה ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו
הימ׳ ודלי ימנית הוה דגמר ממצורע עשיר
דכתב כה ושבל הכהן באצבעו הימנ׳ מה
מצבע וכהונ׳ דהכא ימין לף דעלמ׳ כמי ימין
ומתן במסכ׳ תמיד כהולכ׳ לימיניה הרגל של ימין פיה מוליך בשמל ומסוף סדר ליכריס הרשם והרגל היה נוסף בצבת אחת והלי רגל מדלוזל
בהלי ריש ולהלי רגל ימין הוה לתשיב הילכך הרשם שהוא כבד ומסוף היה מוליך בימין והיוך בשמאל ומ״ש דכתב כהן כהן : ומשני לעולם לו מצבע לו
כהונה וכי לתריכן לימה אלא מעתה דהזיות דמצורע לתפוקי הולכה דלא מעכבה לתיפסל ליפסוק לתת אגל הכבש לימנ׳ אם ים
כהנים הרבה יוסיפו זה לזה : והא קבלה דמעכבה כפרה דלי ליפסל הדם בכלי וכתב בה כהונה והקריבו בני אהרן את הדם
והקריבו זו קבלת הדם ותנן רבי שמעון מכשרה קבלה בשמאל : לרבי שמעון קאמרת כלומר מדרבי שמעון פרכת בתמיה : תירתי בעי מצבע וכהונה וכי
קאמר ריש לקיש לו מצבע לו כהונה לרבנן קא אמרי דפסול: יד לימה אלא יתן דגמר מידו הימנית דמצורע: ומשני מצבע לא בעיא כהונה דהיכא דכתב מצבע
מ״ג דלא כתב כהן לימה אלא יתן ומשכחת לה בחטרי מות ולקח מדם הפר והוא נתצבעו הרי מצבע בלא כהונה : כהונה בעיא מצבע לרבי שמעון לף עלגב
דכתיב כהונה לא לתריכן ימין אלא מכאן מצבע מסוף הכי מכשיר בקבלה : פלגי

והרי זריקה כו׳ ותנן זרק בשמאל פסול ולא פליג רבי שמעון אמר אביי פליג בברייתא תניא קבל בשמאל פסול ור״ש מכשיר זרק בשמאל פסל ור׳ שמעון מכשיר:

ואלא האדאמר רבא יד יד לקמיצה למה לי מכהונה נפקא חד לקומץ וחד לקידוש קומץ לר׳ שמעון דלא בעי קידוש קומץ ולמאן דאמר רבעי קידוש קומץ לרבי שמעון ובשמאל אכשורי מכשרי יד יד דרבא למה לי לקמיצה גופה אליבא דר׳ שמעון מדרבי יהודה בריה דרבי חייא נפקא דאמר רבי יהודה בריה דרבי חייא מאי טעמא דרבי שמעון דאמר קרא קדש קדשים היא כחטאת וכאשם בא לעובדה ביד עובדה בימין בחטאת בא לעובדה בכלי עובדה בשמאל כאשם לא נצרכא לקומץ דמנחת חוטא סלקא דעתך אמינא הואיל ואמר רבי שמעון שלא יהא קרבנו מהודר כי קמיץ לה נמי בשמאל תכשר קמשמע לן:

קמץ ועלה בידו צרור או גרגר מלח או

פליג בברייתא ור״ש למתניתין ומי קסבר לישיב מקמיצ׳ בלא כתב שלא כהונה ותנן קמץ בשמאל פסל ולא פליג רבי שמעון תרין הוינו טעמא דלא פליג כמנחה כדתנן לקמן בשמאל פסל מקדש קדשי היא כמנחה כחטאת וכאשם: מכהונה נפקא דהא כתב בה וקמץ הכהן ומר רבא לעיל לרבנן להיכא דכתב מנכע מו כהונה הוינו שלא ימין יד יד נמי לה לקידוש קומץ הכי מקר׳ לקומץ בכלי ותבזו בימינו לתוך הכלי: ולר׳ שמעון דלא בעי קידוש קומץ כו׳ דקתני סלא בכלי שרת פסולה ור׳ שמעון מכשיר ופליגי תרי תנאי לקמן בגמ׳ רבי יהודה ורבי יוחנן סד אמר טעמא דרבי שמעון דלא בעי מתן כלי דכיון דקמץ מכלי שרת מעלהו ומקטירו מפיו במקדיח של חרס וחד אמר הכל מודי בקומץ שעון קדוש והא דמכשר ר׳ שמעון סלא בכלי שרת בקטיר׳ המנחה קמ׳ ומייתי דקפריך ולרבי שמעון דלא בעי קידוש קומץ כדמפרש רבי יוחנן אלא בשחר כתיב רבי שמעון לקדוש קומץ כד אמרינן לקמן כח לעובדה בכלי עובדה בשמאל כתיב: יד יד דרבה לטעמיה לי מי לקמיצה גופה דתיסוי בימין לר׳ שמעון לא נפקא ליה מכהונה כדאמרי׳ לעיל לר׳ שמעון כהונה בעיא מנכע: מאי טעמא דר׳ שמעון דאמר סלא בכלי שרת עובדה בעי׳ ק״ו: מה מנחת קנאות שאין טעונה כלי שרת לאחר הקטרה טעונה כלי שרת לפני הקטרה מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה לא כל שכן ואידך מנחת קנאות שאין טעונה כלי שרת לאחר הקטרה מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה לא כל שכן: מנחת קנאות שאין טעונה כלי שרת לאחר הקטרה מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה מה לי לפני הקטרה מה לי לאחר הקטרה: אלא מה מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה פסולה בזר אף מנחת קנאות שטעונה כלי שרת לאחר הקטרה פסולה בזר: ואידך מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה פסולה בזר מנחת קנאות שאין טעונה כלי שרת לאחר הקטרה פסולה בזר: ואידך מנחת קנאות שאין טעונה כלי שרת לאחר הקטרה פסולה בזר מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה לא כל שכן: מנחת קנאות שאין טעונה כלי שרת לאחר הקטרה מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה מה לי לפני הקטרה מה לי לאחר הקטרה: אלא מה מנחת חוטא שטעונה כלי שרת לפני הקטרה פסולה בזר אף מנחת קנאות שט

או קורט לבונה פסול: כל הני למה לי
צריכא דאי תנא צרור משו דלאו בת הקרבה
היא אבל מלח דבת הקרב היא אימ תתכשר
ואי תנא מלח דלא איקבע בהדי מנח מעיקר
(שאינו מלא אלא הקומץ בלבד) אבל לבונה
דאיקבע בהדי מנחה מעיקרא אימא תתכשר
קמ"ל: מצני שאמרו הקומץ החסר או היתר
פסול: מאי אריא משום חסר ויתר ותיפוק לי
משום חציצה אמ' רבי ירמיה מן הצד אמר ליה
אביי לרבא כיצד קומצין אמר לי' כדקמצי
אינשי איתיבי' זו זרת זו קמיצה זו אמה זו אצבע
זו גודל אלא להשוות כלום קומץ מלא היד
כדי שלא יהא חסר ואחר כך מוחק באצבע
קטנה מלמטה היכי עביד אמר רב זוטרא בר
טוביא אמר רב חופה שלש אצבעותיו עד שמניע על פס ידו וקומץ חניא נמי הכי מלא
קומצו יכול מבורץ ת"ל בקומצו אי בקמצו יכול בראשי אצבעותיו ת"ל מלא קמצו הא
כיצד חופ' שלש אצבעותיו על פס ידו וקומץ במחכת ובמרחש מוחק בגודל למעלה
ובאצבע קטנה מלמטה וזהו עבודה קשה שבמקדש וזהו ואהו לא והאיכ' מליקה והאיכא
חפינה אלא זהו אחת מעבודות קשות שבמקדש אמר רב פפא פשיטא לי כלא קומצו
כדקמצי אינשי בעי רב פפ' קמץ בראשי אצבעותיו מאי מן הצדדין מאי ממטה למעלה
מאי תיקו אמר רב פפא פשיטא לי מלא חפניו כדחפני אינשי בעי רב פפא חופן בראשי
אצבעותיו מהו מן הצדדין מהו חפן בזו ובזו וקרבן זו אצל זו מהו תיקו בעי רב פפא
דבקיה לקומץ בדפניה דמנא מאי תוך כלי בעינן והאיכא או דילמ' הנחה בתוכו בעינן
וליכא תיקו בעי מר בר רב אשי הפכיה למנא ודבקוה לקומץ בארעיתא דמנא מאי
הנחה בתוכו בעינן והאיכא או דילמא כתיקנו בעינן וליכא תיקו: מתני': כיצד
הוא עושה פושט את אצבעותיו על פס ידו ריבר' שמנה חסר שמנר' חיסר לבונתר'
פסולה: גמ': היכי דמי ריבה שמנה אמר רבי אליעזר כגון שהפריש לה
שני לוגין ולוקמה כגון דעריב בה שמן דחולין ושמן דחברתה וכי תימא שמן דחולין
ושמן דחבירתה לא פסל מחקיף לה רב זוטרא בר טוביא אלא מעתה מנחת חוטא
דפסל בה שמן חיבי משכחת לה אי דידה האלית לה אי דחולין ודחבירת' הא אמרת'
לא פסל ואי אמרת דאפריש לה שמן כיון דלית לה שמן כלל חולין נינהו ורבי אלעזר
לא מיבעיא קאמר לא מבעיא דחולין ודחבירתה דפסיל אבל הפריש לה שני לוגין
הואיל והאי חזי ליה והאי חזי ליה אימא לא ליפסיל קא משמע לן ומנא ליה לר' אליעזר
אמר רבא מתני' קשתיה מאי אריא דתני ריבה שמנה ליתני ריבה לה שמן אלא הא
קא משמע לן דאף על גב דהפריש לה שני לוגין: חיסר לבונתה: תנו רבנן חסר'
ועמדה על קורט אחד פסולה על שני קרטין כשירה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר
על קורט אחד כשירה פחות מכאן פסולה והתניא

וזו היא עבודה קשה שבמקדש למאן דאמר בפרק כל המנחות שחוזרין לסולתן תיכף קשה יותר ממנחת סולת אלא סבר לה כמאן דאמר שחוזרין מחלקה לשנים ושנים למרובעה:

והא תיכף תפיג כשהיה נוכחם נפניו ולפניו ולא כשהיה חופן בלשכת בית מנטיפים ועבודה קשה היא מלך פרסיכא ביומא:

מלמטה למעלה פי' דקא משכחים רחשי מנבעותיו בקמ' וקומץ ומיקח בחרשי מנבעותיו דלעיל דהתם פס ידו כנגד הקמ' ומכניס רחשי מנבעותיו וקומץ מלא קומצו עד פס ידו וסתם לפי הקומץ קורט רחשי מנבעותיו למעלה סתם נבי מנחת כהן מעדם ר"ת במסכת בתרא דף כב
כיצד הפורסין למעלה פי' לגד פיסת היד והיא רחיה מסת דאמר בפרק כל היד מן העטרה ולמעלה לגד הגוף קורח למעלה ותיכף רחיצ' כל כך לגבי מילה שהיא תלויה סייד לקרות רחש המילה למט' מכל מנבעות מלמד זוקף מנבעותיו למעלה סייד לקרות למעלה רחשי המנבעות ומלמטה למעלה ים לפרש שמכניס ידו בקמ' דרך פס היד עד שמגיע לרחשי מנבעותיו: קומץ

מיי' פי"ג מה' מעשה הקרבנות

מיי' פי"ח מה' פסולי המוקדשין

מיי' פי"ח מה' פסולי המוקדשין ופיב מהלכות מעשה הקרבנות מיי' פי"ח מה' פסולי המוקדשין

קומץ

משנה שחסר כו׳ כלל דוכתא משמע דמיעור לבונה בקומץ ולקמן בפרק כתרת גמ׳ לבונה לא יפחות מן הקומץ דכתיב והריח ממנו בקומצו משמע המנחה ומשמע ואת כל הלבונה מקיש לבונה להרמה דמנחה מה הרמה דמנחה קומץ אף לבונה קומץ ולבונה בלחם בכורים סני קמנוס יליף לה בפ״ב דנגעים דכתיב כאן מזכרת ונכתב קומץ מזכרת מה להלן מלא הקומץ אף כאן מלא הקומץ והיינו סני קמנוס מלא הקומץ מדרש והתניא (ר׳ שמעון אומר) קומץ לבונה שחסר כל שהו פסול תני קורט לבונה שחסר כל שהו פסול ואיבעי אימא כאן בלבונה הבאה עם המנחה כאן בלבונה הבאה בפני עצמה אמר ר׳ יצחק בר יוסף א״ר יוחנן שלש מחלוקת בדבר טאיר סב קומץ בתחילה וקומץ בסוף ור׳ יהודה סבר קומץ בתחילה ושני קרטין בסוף ורבי שמעון סבר קומץ בתחילה וקורט אחד בסוף ושלשתן מקרא אחד דרשו ואת כל הלבונה אשר על המנחה רבי מאיר סבר עד דאיתא ללבונה דאיקבעה בהדי מנחה מעיקרא ורבי יהודה סבר כל ואפי׳ חד קורט את לרבות קורט אחר ורבי שמעון את לא דריש וא״ר יצחק בר יוסף א״ר יוחנן מחלוקת בלבונה הבאה עם המנחה אבל בלבונה הבאה בבזיכין דברי הכל שני קמצין בתחילה ושני קמצין בסוף פשיטא מהו דתימא כיון דבהדי לחם אתיא כאשר על המנחה דכיא קא משמע לן פליגי בה רבי אמי ור׳ יצחק נפחא חד אמר מחלוק בלבונה הבאה עם המנחה אבל בלבונה הבאה בפני עצמה דברי הכל קומץ בתחילה וקומץ בסוף ור׳ יהודה סבר קומץ בתחילה וקורט אחד בסוף ורבי שמעון סבר קומץ בתחילה ושני קרטין בסוף ורבי שמעון סבר קומץ בתחילה וקורט אחד בסוף ושלשתן מקרא אחד דרשו ואת כל הלבונה אשר על המנחה רבי מאיר סבר עד דאיתא ללבונה דאיקבעה בהדי מנחה מעיקרא ורבי יהודה סבר כל ואפי׳ חד קורט את לרבות קורט אחר ורבי שמעון את לא דריש וא״ר יצחק בר יוסף א״ר יוחנן מחלוקת בלבונה הבאה עם המנחה אבל בלבונה הבאה בפני עצמה דברי הכל קומץ בתחילה וקומץ בסוף וחד אמר כמחלוקת בזוכך מחלוקת בזו: חסר לבונתה: האי יתיר כשירה והתניא יתיר פסולה אמ׳ רמי בר חמא בגון שהפריז לה שני קמצין ואמ׳ רמי בר חמא הפריש לה שני קמצין ואבד אחר מהן קודם קמיצה לא הוקבעו אחר קמיצה הוקבעו אמר רמי בר חמא הפרי ארבע קמצין לשני בזיכין ואפרו שני מהן קודם סילוק בזיכין לא הוקבעו לאחר סילוק בזיכין הוקבעו האי תולמה לי היינו הך מהו דתימא כיון דבריר קומץ דידה כיון שהגיע זמנה לפורק כמאן דפריקה דמיא קמ״ל: מתני׳ הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ או כזית משיריה בחוץ להקטיר קומצ׳ בחוץ או כזית קומצה בחוץ או להקטיר לבונתה בחוץ פסול ואין בו כרת לאכול שירים למחר או כזית משירי למחר להקטיר קומצה למחר או כזית מקומצה למחר או להקטיר לבונה למחר פיגול

והתניא הקומץ את הלבונה כו׳ כמאומה לי דתיירי כה רבי שמעון כו׳ קסבר מינה לר׳ שמעון: לבונה הבאה עם המנחה אם חסרה כשעת הקטר כזית לר׳ שמעון כדילפי לקמיה מכל הלבונה אשר על המנחה: והאי דקתני חסר כל פסול בלבונה הבאה בפני עצמה כגון שהפריז לה שני קמצים מלא קומצו הרי עלי לבונה יהיו מלא קומץ לבונה על המנחה בפרק המומר הרי עלי עשרון לחתם ולחי חסר פסול דלא כתיב ביה ואת כל הלבונה דילפינן מינה לקמן כל לפילו כל שהוא: רבי מאיר אתם מתניתין לקתני חיסר לבונתה פסולה: קומץ מתחילה כשעת קמיצה עיקר כלי תלה לבונה וכהן כולהו מודי דמתחילה בעי קומץ כדילפינן מג״ם בפרק המומר הרי עלי עשרון: וקומץ בסוף כשעת הקטרה לבונה אלא תחסר ארבי יהונה סבר לי הוסי כתיב מכל מנחת המפלת קורט אחד לכל מנחת כל סהוא כמו מן לשפחתך כל: מת לרבות קורט אחר הרי הוי שנים: מת לא דרים וכל משמע ליה כל דהו כר׳ יהודה: כזיכין מפרש בפרק המומר הרי עלי עשרון לבעי חד קומץ בכל כוך וכוך: פס טח דהא לא כתיב בה כל דלישתמע כל סהוא: כל חסר על המנחה דמיא ולימא נמי דהאי כל הלבונה חסר על המנחה אלא נמי הלבונה דכזיכין ולדרים כה כל דהו קמ״ל: סהפרים לה שני קמצים פסולה דיותר מדאי ריבה: קודם קמיצה חס־ לה הוקבעו עם המנחה וכשרה: הוקבעו והוי כיתר ופסלה: הייגו הך דפסיטא לן דסילוק בזיכין בקומץ דמנחה שהגיע זמנה דקרבן מוספין: כמאן דפריק דמיא וחס אכך לחסר המוספי חוסי הוקבעו כגר ופסלה קמ״ל כ״ם ולא סמע כגון שהפרי לה שני קמיצין כשר דחסר זיל לגביה דהאי חוי ליה: לא הוקבעו וכשרה לא קרינא ביה פרט לשחפ לפילו לרבי מאיר דפסיל בחסר לבונה: הוקבעו והוי חיסור לבונתה בשעת הקטרה ופסול לר׳ מאיר: מתני׳ לאכול שיריה כתוך חוך לעזרה: או להקטיר קומצה בתוך לעזרה: חסר לבונתה: פיגול מלבונתה תניא הך סתמא כרבן דתמרי לעיל דלבונה כשירה בקורט אחד הילכך לא תנא כזית: למחר דהיינו תוך לזמנו דמנחה חיובה בהקטרת אחד מן הלילה ואילך לחטאת ואשם ובחטאת ואשם מת״כ נאכלין לזמן אחד ולא יותר מכדי תודה מנין לרבות פיגול דתמר בת״כ יכול לא תיפסל מחשבת חוץ למקומו כשאוכל חומ׳ בפר קדושי תהיו חס האכל ביום השלישי חס חיינו ענין לחוץ לזמנו דסמ כתיב בגו את להרן האוכל ממנו עונה תשמ חוץ לזמנו בהכרת ומין חוץ למקומו כרת ומי קתי הא כתיב בני חוץ למקומו בקדושים תהיו ואוכליו עונו יפת וכרת ובהוא מוקמינן לה בכריתות בפרק קמ לכרת לכותר נמ״ם דקודם קודש ומי קתני לחמי לא תנא נמי כזית

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0026
DFG

פיגול וחייבין עליו כרת° זה הכלל כל הקומץ הנותן בכלי המוליך להקטיר לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת ובלבד שיקריב המתיר כמצותו° כיצד קרב המתיר במצותו קמץ בשחיקה נתן בכלי והוליך והקטיר חוץ לזמנו או שקמץ חוץ לזמנו נתן בכלי והוליך והקטיר בשחיקה או שקמץ ונתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו וזהו שקרב המתיר כמצותו כיצד לא קרב המתיר כמצותו קמץ חוץ למקומו נתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו או שקמץ חוץ לזמנו נתן בכלי והילך והקטיר חוץ למקומו או שקמץ נתן בכלי והילך והקטיר חוץ למקומו וזהו שלא קירב המתיר כמצותו מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן נתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו או שקמץ חוץ לזמנו נתן בכלי והילך והקטיר שלא לשמן או שקמץ ונתן בכלי והילך והקטיר שלא לשמן וזהו שלא קרב° המתיר כמצותו לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית למחר כחצי כזית בחוץ פסול ואין בו כרת אמר רבי יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת אם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול ואין בו כרת וחכמים אומרי זה וזה פסול ואין בו כרת:

גמ': איבעיא להו לדברי האומר° שירים שחטרו בין קמיצה להקטרה מקטיר קומץ עליהן וקיימ"ל דאותן שירים אסורי באכילה מהו דתהני להו הקטרה למיקבעינהו בפיגול וליפקינהו מידי מעיל אמר רב הונא אפילו לרבי עקיבא דאמר° זריקה מועלת ליוצא דאמר מילי יוצא ראיתי בעיניה ופסולה מחמת דבר אחר הוא אבל חסרון דפסולה דנופיה הוא לא מהניא ליה הקטרה אמר ליה רבא אדרבה אפילו לרבי אליעזר דאמר אין זריקה מועלת ליוצא דליתיה בפנים אבל חסרון דאיתיה בפנים מהניא ליה הקטרה אמר רבא מנא אמינא לה דתנן הקומץ את המנחה לאכל שיריה בחוץ או כזית משיריה בחוץ ותני רבי חייא הקומץ את המנחה ולא תני או כזית אי טעמא לא תני או כזית לאו כגון דחסרו שיריים וקמו להו אכזית וכין דבמתן כלי בהילוך ובהקטרה לא מתני ליה או

וחכמים אומרי זה וזה פסול ואין בו כרת ותנן במסכת זבחים כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן ושלא לשמם פסולין חוץ מן החטאת והאשם שאם נשחטו שלא לשמן כשרין ושלא לשמם פסולין ואם נשחטו שלא לשמן ושלא לשמם יצאו חוץ מן החטאת והאשם שאם נשחטו שלא לשמן ושלא לשמם כשרין וא

פ"ה לה תני רבי חייא לו כזית בריצת מסוס דכסיפא במתן כלי והילוך והקטרה לא מיתני ליה לו כזית בקומצה לו כזית בשיירי לפי בשיריים לא מיתני ליה לו כזית מסוס דלא מיתני לקומץ לא תני ליה כזית בריצת ומה שכתוב בספרי בשיריים נמי לא נר' נמי מכל מנחת תנחת דמתניתי לא תייס ותני ליה בריצת מע"ג דכסיפא לא הוי בשיריים:

הוא שאם נפרסה אחת כו' פי' בקונט בלחם הפנים דכתיב כי קדש קדשים הוא ולעולת העוף דע"כ כשנפרסה משפירקה מיירי לו משמרתו לפרק דמי על שלא פירק מילי קאמינא ליה לרבות מכה"ת כי מתר רבה דמהניא ליה הקטרה ה"מ בשחסרו כזית קמיצה להקטרה והכא ה"ל כמנחה שחסרה קודם קמיצ דפסולה היא ואין מקטיר עליה אלא הקומץ כדתמ' לעיל על שלא פירק נפרס לחמה הלחם פסול ואין מקטיר עליו את הבזיכין ועוד דדייק מיכה מה יצתה לו ניטמאת ושיינו לחתר שפירקה ודומי דלכי מיירי נפרסה אחת מחלותיה לחתר שפירק דמקטיר עליו את הבזיכין כדאמרי לעיל ותימה היכי דייק מסכת דלא מהניא הקטר למיקבעיה כפיגול ולחפוקי מידי מעיל"ה ולוחך לומר דמדקתני לסון פסולות ודייק ה"ל למימר אין בלכלות ועוד מה כן לירוק נמי מהסר דלעיל דקתני הלחם פסול ומקטיר עליו את הבזיכין ומתם הכי מיבעי לרחויי דהא מני' מליעזר היא דתנן אין זריקת מועלת ליוצא חבל מהך דייק ואפילו לרבי עקיבא ומ"ת לה לי למידק רבי עקיבא היא מסוס דמסתע מה יצאת הנך דמיבעי גווני כשירה הוא לימ' אין מסוס פסול עליהן ומהניא להו הקטרה לפיגול ומעילה אלמא רבי עקיבא היא וכי האי גוונא הוא מצי למידק מהניא דלעיל דרבי עקיבא היא ומתם לא משמע ליה למידק הא יצאת מלסון פסולות כמו מהא דקתני כולן כו' ועוד נר' לע"ד דלייק הכל מדקתני ליה קרא מדכתי' הוא ס"מ לא מהני להו הקטרה כלל מינמי דייק מדלחמיר כולי האי לרבי נפרס האחת כולן פסולות ס"מ דלא מהניא ליה הקטרה לפיגול ומעילה:

שאם נפרסה אחת מחלותיה כולן פסולו' לאחי דמסיק דאתיא כרבי אליעזר אבל לרבי עקיבא האחרות כולן כשירות יש להעמיד דאמן דיליף מילתא מעילתא עשר חלות שבמנחה של אחת או של מרובות כשחסר האחת אחתי כולן פסולו' כדתנן לעיל עדיו למנחה שחסרה נילף מכבש כשירות וזמת התם תשיבי כולהו עפי כחלה לחת:

אלא חיישת הוא לאכל ולאכל דבר שדרכו לאכול מכאן ואילך כתובה בספרי' בשיבוש וצריך להגיה כאן כמו שהיא כתובה בסוף פ"ב דזבחים:

דף לח

הדרן עלך כל המנחות

אמר אפילו תימא רבנן לא תיס' הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול לא אימא הא לאכול ולאכול דבר שדרכו לאכול ומאי ק"ל הא בהדיא קתני לה לאכול כזית בחוץ וכזית למחר כזית למחר וכזית בחוץ כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת

הא

או כזית אשיריים בקמיצה נמי לאכול שיריים לא תני או כזית וקתני סיפא פינול וחייבין עליו כרת אלמא מהניא להו הקטרה אמר לי' אביי לא הא ממני רבי אליעזר היא דתנן הקומץ והלבונה והקטרת ומנחת כהני ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שהקריב מאחת מהן כזית בחוץ חייב ור' אלעזר פוטר עד שיקריב את כולו כיון דבהקטרת קמיצה לא מתני ליה או כזית מקמיצה בחוץ בשירי נמי לא מתני לי' או כזית אי רבי אלעזר האי להקטיר קומצה להקטיר קומצה ולבונתה מיבעי ליה דתנן הקומץ והלבונ' שהקריב את אחד מהן בחוץ חייב ור' אלעזר פוטר עד שיקריב את שניהם לא נצרכא אלא לקומץ דמנחת חוטא ואיכפל תנא לאשמועי' קומץ דמנחת חוטא אין וכן כי אתא רב דימי א"ר אלעזר קומץ דמנחת חוטא הוא ור' אלעזר היא הדר' אס' רבא לאו מילתא היא דאמרי דתניא קדש קדשים הוא שאם נפרסה אחת מהן חלותיה כולן פסולות הא יצאת הני דאיכא גוואי כשירות מן שמעת לי' דאמר זריקה טועלת ליוצא רבי עקיבא היא וקאמ' נפרסה לא א"ל אביי מי קתני הא יצאת דילמא הא נטמאת הנך כשירות מאי טעמא דמר' ציץ אבל יצאת לאור ר' אלעזר היא דאמר אין זריקה מועלת ליוצא ובדין הוא דאיבעי ליה למיתנא נמי יצאת והאי דקתני נפרס' הא קמ"ל דאפי' נפרסה דאיתי בפנים לא מהניא ליה הקטר' אבל לר' עקיב' דאמ' זריקה מועלת ליוצא אפי' חסרון נמי מהניא ליה הקטרה:

מתני': לאפול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

גמ': טעמא דלאכול ולהקטיר הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול לא מאן תנא אמר רבי ירמיה הא מני רבי אליעזר היא דאמ' מחשבין מאכילת אד' למזבח ומאכילת מזבח לארם דתנן הקומץ את המנחה לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ורבי אליעזר פוסל אביי

מחשבת לא מצטרפין לפסול: מאן תנא להדיא דמתני' דלייקי' מינה דאם חישב לאכול קומץ למחר הוי מחשבה ור' ירמיה רבי אליעזר היא מחשבין מאכילת אד' לזבח ומזבח לארם דס חישב חישב להקטיר שיריים למחר הוי מחשבה ומאכיל' מזבח לאד' אבל מנח על מנת לאכול קומץ למח': שאין דרכו להקטיר שיריי פוסל ואין קומצי' עליו כזית ושעת מפרש פ"ג: שאין חיישת הוא לאכול ולאכול דבר שדרכו לאכול כגון כזית בחוץ וכזית למח' מצטרפי לפסול: הא בהדי' קתני לה כו' והך סיפא דקתני שאין מכילה והקטרה מצטרפין:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0028
DFG

הא תולמה לי אי לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול קמ"ל דמצטרף מרישא דסיפא שמעת מינה דקתני כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר פסול הא כחצי זית למחר וכחצי זית דהשתא מה לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול אמרת לא מצטרף לאכול ולהקטיר מיבעיא אין לאכול ולהקטיר איצטריכא ליה ס"ד אמינא התם הוא דלא כי אורחיה קמחשב אבל הבא דבהאי כי אורחיה קמחשב ובהאי כי אורחיה קא מחשב אימא ליצטרף קא משמע לן:

הדרן עלך כל המנחות

הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר מודה רבי יוסי בזה שהוא פיגול וחייבין עליו כרת להקטיר לבונתה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת וחכמים אומ' פיגול וחייבין עליו כרת אמרו לו מה שינה זו מן הזבח אמר להן שהזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד ולבונה אינה מן המנחה: גמ': למה לי למיתנא סורה רבי יוסי בזו משום דקא בעי למיתנא סיפא להקטיר לבונתה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת מדתימא טעמא דרבי יוסי משום דקסבר אין מפגלין כחצי מתיר ואפי' רישא נמי קמ"ל

מיי' פרק יב מה' פסולי המוקדשין

הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר פיגול וחייבין עליו כרת אם אכל מן הקומץ או הקטיר מן הלבונה למחר פיגול וחייבין עליו כרת אם אכל מן הקומץ או הקטיר מן הלבונה למחר פסול ואין בו כרת אם אכל מן הקומץ או הקטיר מן הלבונה בטומאה או שיצא חוץ לקלעים

משום הולכה נגעו בה קסבר הולכה שלא בזמן כשירה ק"ל דכה"מ ודי דטעמא למה משום הכי הוא שלא משום דמפרש לקמן מתיר מפנל מתיר: תומר היה רבי יוסי כלומר היינו טעמא דרבי יוסי: מתיר מפנל את המתיר מתיר עבודה מתיר וכן קומץ מועלת לפנל מתיר המחר הלבונה במחשבת שהוא מקטיר על הלבונה בעבודת הקומץ: וכן אתה תומר נבויכי לבונ' שתה הקטיר המחר מבויכי לחם הפנים על מנת להקטיר המחר למחר מיהם מחשבה לפנל וכן פסיעת דכל היכא דתיכ' שני מתירין פליג ר' יוסי: למה מיניה דמנחם הוא דון סולת וזו לבונ': מינה בעיכוב מנחם כלומר לעולם טעמא משום דאין מתיר מפנל את המתיר וכי קמ' להו סוכ' כולו מחר והדם היה מתיר את המיותרים הולכך כי תזיב על המיותרים תון לזמנו בעבת עבודה דם לאו שני מתירין היכו מכל לבונה מינה מעכב מנחם היכ' נכלל עכוב שיריים: ואין הקומץ מעכב הלבונה מהקטיר כי היכי דמעכב שיריים הולכך היא לבונה מתיר בפני עצמו ואמר אין מתיר מפנל את המתיר: היכא דלא מיקבעו בחד מכא כגון בני כבשי עצרת דתודו ובנן בני פיגול דמתני' שתה מחד מן הכבשי' לאכול מהכירו למחר שניהם כשרים דשניהם מתירין את הלחם הפנים ודאי מתיר מפנל את המתיר: ליקוט לבונה דלחר הקטרת הקומץ היא מלקט הלבונה מעל הכלי ומקטירנה מהולכה נגעו בה שזה שליקט ונתנה לבהן מיעט בהולך הבהן והולכה אחת מן העבודות דבמרינן מזבחים דכתיב בהו הולכ' דכתיב והקריבו בני אהרן ומע"ב דאמר מר זו הקבלת הדם אפילו הכי לאין הולכ' הוא כדאמרי' בסו' הכל חייבין בראשיה שלא בזמן כגון שלא זז ממקומו שלא ליקט והשיתה לבהן: תניא דליקט לבונה עבודה היא ומ': הכלל בפ' קמ"ץ ובקטיר להך מרבא עבודות חבי הוא: קמץ רמי לשחט דהא מחלק בהנים וכן מ': היכא ממילא נופל הדם כמורק הכא שקיל קומץ ורמי בכלי הכא רמי בליקוט לבונה: קדושת כלי הוא דמקדש מקבל דם בכלי ומנותן בכלי מקדש הכי נמי קומץ בכלי וכדכר מ' דומין מכל ליקוט לבונה דלא רמי לאחר מהבן לאו עבודה היא: מתני': שני בבשים בכבשי עצרת דכתיב ושני בבשים בני שנה לזבח שלמים ואותם בבשים שמתירין ומקדשין לשתי הלחם ומע"ב דשנעה בבשי' ועבר ושים שכים ושעיר עזים כתיבי בהם מפרש בפרק התכלת שעיר הלחם קדוש שלא בשחיטת שני בבשים שלמים הוחיל ונזקקו עמו בתנופ' לאותו המלא או לאותו הסדר כו': גמ' ג' ימין ושמאל לאו דווקא לא כתיבא ימין שמאל והלוכלה מין חייב כרת: מילו מימי מר אחר נאחר שהופרש מן הסדר לעולם מין כו כרת בלחם הפנים דלא מיסב עלה על שיפנל בשתיהן החלות בכזית כלומר אפילו לא פיגול שלא בכזית כין שתיהן הוי כולהו פיגול בחתי מהן לא כתפנלם מבירתה: אפילו בחתי מהן כמי דהא אמר

קמ"ל דבהא מודי לה משום שלא משום דמפרש לקמן מתיר מפנל מתיר: תומר היה רבי יוסי כלומר היינו טעמא דרבי יוסי: מתיר מפנל את המתיר מתיר עבודה מתיר וכן קומץ מועלת לפנל מתיר המחר הלבונה במחשבת שהוא מקטיר על הלבונה בעבודת הקומץ: וכן אתה תומר נבויכי לבונ' שתה הקטיר המחר מבויכי לחם הפנים על מנת להקטיר המחר למחר מיהם מחשבה לפנל וכן פסיעת דכל היכא דתיכ' שני מתירין פליג ר' יוסי: למה מיניה דמנחם הוא דון סולת וזו לבונ': מינה בעיכוב מנחם כלומר לעולם טעמא משום דאין מתיר מפנל את המתיר וכי קמ' להו סוכ' כולו מחר והדם היה מתיר את המיותרים הולכך כי תזיב על המיותרים תון לזמנו בעבת עבודה דם לאו שני מתירין היכו מכל לבונה מינה מעכב מנחם היכ' נכלל עכוב שיריים: ואין הקומץ מעכב הלבונה מהקטיר כי היכי דמעכב שיריים הולכך היא לבונה מתיר בפני עצמו ואמר אין מתיר מפנל את המתיר: היכא דלא מיקבעו בחד מכא כגון בני כבשי עצרת דתודו ובנן בני פיגול דמתני' שתה מחד מן הכבשי' לאכול מהכירו למחר שניהם כשרים דשניהם מתירין את הלחם הפנים ודאי מתיר מפנל את המתיר: ליקוט לבונה דלחר הקטרת הקומץ היא מלקט הלבונה מעל הכלי ומקטירנה מהולכה נגעו בה שזה שליקט ונתנה לבהן מיעט בהולך הבהן והולכה אחת מן העבודות דבמרינן מזבחים דכתיב בהו הולכ' דכתיב והקריבו בני אהרן ומע"ב דאמר מר זו הקבלת הדם אפילו הכי לאין הולכ' הוא כדאמרי' בסו' הכל חייבין בראשיה שלא בזמן כגון שלא זז ממקומו שלא ליקט והשיתה לבהן: תניא דליקט לבונה עבודה היא ומ': הכלל בפ' קמ"ץ ובקטיר להך מרבא עבודות חבי הוא: קמץ רמי לשחט דהא מחלק בהנים וכן מ': היכא ממילא נופל הדם כמורק הכא שקיל קומץ ורמי בכלי הכא רמי בליקוט לבונה: קדושת כלי הוא דמקדש מקבל דם בכלי ומנותן בכלי מקדש הכי נמי קומץ בכלי וכדכר מ' דומין מכל ליקוט לבונה דלא רמי לאחר מהבן לאו עבודה היא: מתני': שני בבשים בכבשי עצרת דכתיב ושני בבשים בני שנה לזבח שלמים ואותם בבשים שמתירין ומקדשין לשתי הלחם ומע"ב דשנעה בבשי' ועבר ושים שכים ושעיר עזים כתיבי בהם מפרש בפרק התכלת שעיר הלחם קדוש שלא בשחיטת שני בבשים שלמים הוחיל ונזקקו עמו בתנופ' לאותו המלא או לאותו הסדר כו': גמ' ג' ימין ושמאל לאו דווקא לא כתיבא ימין שמאל והלוכלה מין חייב כרת: מילו מימי מר אחר נאחר שהופרש מן הסדר לעולם מין כו כרת בלחם הפנים דלא מיסב עלה על שיפנל בשתיהן החלות בכזית כלומר אפילו לא פיגול שלא בכזית כין שתיהן הוי כולהו פיגול בחתי מהן לא כתפנלם מבירתה: אפילו בחתי מהן כמי דהא אמר

משום הולכה נגעו בה קסבר הולכה שלא בזמן כשירה ק"ל דכה"מ ודי דטעמא למה משום הכי הוא

אלא אי אמר תרי גופי נינהו מי מצטרפי הא
קמיר היא דתניא השוחט את הכבש לאכול חצי
זית מחלה זו ובן חבירו לאכול חצי זית מחלה
זו רבי אומר אומר אני שזה כשר שעמא דאמר
חצי חצי אבל אם בזית משתיהן מצטרף ורבי
אליבא דמאן אי אליבא דרבנן אפילו באחרת
מהן נמי אי אליבא דר׳ יוסי הדר קושיין לדוכתי׳
לעולם אליבא דרבנן ולא תימא עד שיפגל
בשניהן אלא אפילו באחת מהן ולאפוקי מדרבי
מאיר דאמר מפגלין בחצי סתיר קמ״ל דלא אי
הכי מאי לעולם אי אמרת בשלמא בשתיהן
ובשניהן ורבי יוסי היא ולאפוקי מדרבי מאיר
ומדרבנן קא משמע לן דקאמר לעולם אלא אי
אמרת רבנן ולאפוקי מדר׳ מאיר מאי לעולם
ועוד הא אמר רב אשי תא שמע אומר משום
ר׳ יוסי פיגל בדבר הנעשה בחוץ פיגל בדבר
הנעשה בפנים לא פיגל כיצד היה עומד בחוץ
ואומר הריני שוחט על מנת להזות מדמו למחר
לא פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים
היה עומד בפנים ואומר הריני מזה על מנת
להקטיר אימורין למחר ולשפוך שיריו למחר
לא פיגל שמחשבת בפנים בדבר הנעשה בחוץ
הרי עומד בחוץ ואמר הריני שוחט על מנת
לשפוך שיריים למחר ולהקטיר אימורין למחר
פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ
לשפוך שירים לאיפגולי מאי אילים לאיפגולי
דם דמי מיפגל והתנן אלו דברי שאין חייבין
עליהן משום פיגול הלבונה והקטורת
ומנחת כהנים ומנחת נסכים ומנחת כהן משיח
והדם אלא פשיטא לאפגולי בשר השתא ומה
התם דלא חשיב ביה כזביחה גופי׳ אמר ר׳ יוסי
מיפגל הכא דחשיב ביה כזביחה גופי׳ לא כל
שכן דפיגל בירך ימין פיגל בירך שמאל ועוד
האמר רבינא תא שמע הקומץ את המנחה לאכל
שיריה או להקטיר קומצה למחר מודה רבי
יוסי בזו שפיגול וחייבין עליו כרת להקטיר
קומצה לאיפגולי מאי אילימא לאיפגולי קומץ קומץ מיפגל והתנן אלו דברים
שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ כו׳ אלא לאיפגולי שיריים השתא ומה
התם דלא חשיב בהו בשיריים גופיה מיפגלי

פיגול בשבר הנעשה בפנים לא פיגול מה לאמר רבי יוסי גופיה בפרק הנזקין כהן גדול כיוס הכפורים יוכיח דתני אמר פגול מהימן לא דיקא לא פסול וכי מאי גרע מבפרק קמא זנחמיה גחר רבי שמעון מכשר בסילוך דאמר ר׳ שמעון בן לקיש מודה ר׳ שמעון בסולכת מחשבות הפנימיות כו׳ ופריך ואמר ר׳ שמעון כל מחיכו על מזבח החיצון כו׳ ומשני מודה היה רבי שמעון לפסול מקל וחומר כו׳:

הקומץ והלבונה הקשה בקונטרס פסיטא דקומץ לא מתייב עליה כרת משום פיגול להה מי מכילמינהו פקע ליה פיגולי׳ שהרי לא קרב המתיר ותירץ כגון שהוציא חוץ לזמנו דמשיב כמאן דקרב כדאמר לקמן מחוסרת מתיר שריר בחכילה משפטית חוץ לזמנו וקשה לפי׳ דמי הוצת החוץ לזמנו פקע פיגול ממנו ומפי פלניה מחית לחרצנה ופלגא מסקיה למערכה ומשלה כו החוץ מסקינן ליה לכתחלה כדאמר בסוף פרק בית שמאי:

והלבונה בפרק בית שמאי מפרש משום דלאו להכי מתירין להדם ולא למזבח ומשום תאמר והרי קומץ מתירה ומע״ב שיכול להקטירה קודם קומץ כדמוכח לעיל קודם הקמיצה מיבעי ליה להקטירה ול״ל דמ״מ לא סוף לבונה דומיא דסלמים דלבונה היא נופה מתיר שמתרת שירים בחכילה ועיקר פיגול יליף מסלמי ותו על גב דסיים פיגול בלאומרי לכהים בשר לא מצו מכלי מ״מ לא מסיק מתיר כיון דלא נטמאו אי נמי מכלו שרי בשר בחכילה וע״ל דלבונה לאו לה מתיר בע בודת מזבח ולא הויא דומיא דסלמים שבעבודת מזבח מתירן כגון זריקת דם:

מנחת נסכי בפר׳ בית שמאי פי׳ הקונטרס דלא גר׳ מנחת נסכי משום דפליגי כה כם פיגל לה מסנה דנסך והדם קתני והנסכי הנתי נפני עצמן דגרי רבי מאיר וחכמים מודה בהן עם הנפש ונפני עצמן דקאמר הייגו בין במתנדב נסכים כדאמרינן מתנדב מזבח נסכים כל יום בין בנפש עם הבשר כגון שהניפו ונתנו היום ונפשיו מבלין עד עשר יום ומיהו יש לומר הגירסא דמנחת נסכים מיירי כ במתנדב מנחת נסכים בכל יום ונסכין הנתן בפני עצמן מיירי במניח ונתנו היום ונפשיו מבלין עד שבעה ימי׳ מבל קסה סלא היה לו להפסי׳ בדם והכי הוה למיתני והדם ומנחת נסכים ונסכים הנתן בפני עצמן ושמע מיניה לענין מנחת כהנים ומנחת כהן משיח תנן מיד מנחת נסכי׳ שכתוב

מיפגל בשר הכף פיגול כיוך ימין דחציב כשבר גוציה: כל שכן דמיפגלה לף של שמע: לימפגלי מאי כלומר מי יתפגל במחשבה זו שיהיו מייבין כרת בלכילתו: שם לאמר רבי יוחנן ליתא לרב סוכא ושם פיגול כימין פיגול כשמע דשם חזיון מעי לא חציב שם כלם נתפגל בשר ובני חלות היינו טעמא דרבי יוסי דאמר במתני' דתרי גופי נינהו ושם פיגול בזו לא נתפגל בזו ולעיל קתני בשתיהן בכזית דמשמע מדמצטרפות דמי גופה נינהו: הכתוב עשאן גוף אחד והכתיב עשאן שני גופין הכתוב עשאן גוף אחד דמעכבי אהדדי שני גופין דכתיב שתים עשרונים וסלרים ללחם הפנים ולפיכך משתי הלחם אפי' למאן דלא יליף מילתא ממילתא להכא דמו אהדדי טפיל פיגול בלחמי תולה מהו קוץ סדיקוסה מני למכעי בדקיקי כוי שם שני מינין: שחיטה וזריקה תרוייהו מתירין הן פי' בקונטרי' שהשחיט מקדשת את הדם ואתרי נסיב פירקין לכף לקדש בכף להתיר דמי ושם תאמר קבלה נמי מקדשת את הדם בכלי שרת לאו פירכא הוא דם דם סכין מקדשת ליה כדתניא בסוף פירקין: רבנן

מיי' פרק יו מהל' פסולי המוקדשין מיי' פרק יל מהל' פסולי המוקדשין

מיפגלי הכא דחשיב פהו בזביחה נופה לא כל שכן אלא אמר רבי יוחנן היינו טעמא דר' יוסי הכתוב עשאן גוף אחד והכתוב עשאן שני גופין גוף אחר דמעכבי אהדדי שני גופין דאמר רחמנא הא לחודה עבידה והא לחודה עבידה ערבינהו מתערבין דהכתוב עשאן גוף אחד פלגינהו מיפגלי דהכתו עשאן שני גופין בעי רבי יוחנן פיגול בלחמי תודה מהו במנחת מאפה מהו תנא ליה רב החליפא ממערב וכן אתה אומר בלחמי תודה וכן אתה אומר במנחת מאפה תנו רבנן בשעת שחיטה חישב לאכל חצי זית ובשעת זריקה חישב לאכל חצי זית פיגול מפני ששחיטה וזריקה מצטרפין איכא דאמרי שחיטה וזריקה דתרוייהו מתירין אין קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנך דמרחקן וכל שכן הני דמקרבן איני והא תני לוי ארבע עבודות אין מצטרפות לפיגול שחיטה וזריקה קבלה והולכה אמר רבא לא קשיא הא רבי הא רבנן דתניא השוחט את הכבש לאכול חצי זית מחלה זו וכן חבירו לאכל חצי זית מחלה זו רבי אומר אומר אני שזה כשר אמר לי אביי אימר דשמעת ליה לרבי חצי מתיר וחצי אכילה כולו מתיר וחצי אכילה מי שמעת ליה אמר ליה רבא בר רב חנן לאביי ואי אית ליה לרבי כולו מתיר וחצי אכילה ליגזר חצי מתיר וחצי אכילה אטו כולו מתיר וחצי אכילה דהא רבי יוסי גזר ורבנן גזרי' יוסי גזר דתנן להקטיר לבונתה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת וחכמים אומרי' פיגול וחייבין עליה כרת ורבנן נמי גזרי דתנן בלבונה ולא בלבונה ולא בקומץ ר' מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרי' אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר אמר ליה הכי השתא בשלמא התם גזר רבי יוסי קומץ ולבונה אטו קומץ דמנחה רבנן גזרי קומץ אטו קומץ דמנחה חוטא ולבונה אטו לבונה הבאה בבזיכין כבשי נמי כבש אטו כבש חבירו בזך אטו בזך חבירו אלא הכא מי איכא חצי מתיר וחצי אכילה בעלמא דליקום וליגזור הכי נמי מסתברא דרבנן משום הכי הוא דקתני סיפא מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ומנחת קנאות שאם פיגל בקומץ שפיגול וחייבין עליו כרת שהקומץ הוא המתיר הא למה לי למיתנא כלל פשיטא מי איכא מתיר אחרינא אלא לאו הא קא משמע לן דטעמא דקומץ משום דראיכא קומץ דמנחת חוטא דמי ליה: מתני' נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים רבי יהודה אומר שניהם יצאו לבית השריפה שאין קרבן צבור חלוק וחכמים אומרים הטמא בטומאתו והטהור יאכל: גמ' אמר רבי אלעזר מחלוקת לפני זריקה אבל לאחר זריקה דברי הכל הטמא בטומאתו והטהור יאכל ולפני זריקה בטאי פליגי אמר רב פפא בציץ מרצה על אכילות קא מיפלגי רבנן

יויי פרק ה מה' תמידין ומוספין ופ"ו מהל' פסולי המוקדשין

תוספתא דזבחים פ"ב

פסחי' דף ע"ט

לאכל חצי זית פיגול מפני ששחיטה וזריקה מצטרפין איכא דאמרי שחיטה וזריקה דתרוייהו מתירין אין קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנך דמרחקן וכל שכן הני דמקרבן איני והא תני לוי ארבע עבודות אין מצטרפות לפיגול שחיטה וזריקה קבלה והולכה אמר רבא לא קשיא הא רבי הא רבנן דתניא השוחט את הכבש לאכול חצי זית מחלה זו וכן חבירו לאכל חצי זית מחלה זו רבי אומר אומר אני שזה כשר אמר לי אביי אימר דשמעת ליה לרבי חצי מתיר וחצי אכילה כולו מתיר וחצי אכילה מי שמעת ליה אמר ליה רבא בר רב חנן לאביי ואי אית ליה לרבי כולו מתיר וחצי אכילה ליגזר חצי מתיר וחצי אכילה אטו כולו מתיר וחצי אכילה דהא רבי יוסי גזר ורבנן גזרי' יוסי גזר דתנן להקטיר לבונתה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת וחכמים אומרי' פיגול וחייבין עליה כרת ורבנן נמי גזרי דתנן בלבונה ולא בלבונה ולא בקומץ ר' מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרי' אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר אמר ליה הכי השתא בשלמא התם גזר רבי יוסי קומץ ולבונה אטו קומץ דמנחה רבנן גזרי קומץ אטו קומץ דמנחה חוטא ולבונה אטו לבונה הבאה בבזיכין כבשי נמי כבש אטו כבש חבירו בזך אטו בזך חבירו אלא הכא מי איכא חצי מתיר וחצי אכילה בעלמא דליקום וליגזור הכי נמי מסתברא דרבנן משום הכי הוא דקתני סיפא מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ומנחת קנאות שאם פיגל בקומץ שפיגול וחייבין עליו כרת שהקומץ הוא המתיר הא למה לי למיתנא כלל פשיטא מי איכא מתיר אחרינא אלא לאו הא קא משמע לן דטעמא דקומץ משום דראיכא קומץ דמנחת חוטא דמי ליה: מתני' נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים רבי יהודה אומר שניהם יצאו לבית השריפה שאין קרבן צבור חלוק וחכמים אומרים הטמא בטומאתו והטהור יאכל: גמ' אמר רבי אלעזר מחלוקת לפני זריקה אבל לאחר זריקה דברי הכל הטמא בטומאתו והטהור יאכל ולפני זריקה בטאי פליגי אמר רב פפא בציץ מרצה על אכילות קא מיפלגי רבנן

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0032
DFG

רבנן סברי הציץ מרצה על טומאת אכילת כהני למיסרי וריקה שנזרק עליהן
וריקה מעלייתא ומיסרי כי מרצה ניח למיסרי קרבן מעל׳ מכל טמא לא מיסתברי
באכילה דעכר ליה כלתו מהכשר מסר יצא בכל טמא לא יאכל: ורבי יהודה
סבר מין הציץ מרצה בטומאה שנעשה בלבר המאכלת לכהנים סילכך לא הוי
וריקה מעלייתא ומיסתברי טהור: והא עולין
דל״ם ניח מרצה על טומאה שנעשה בעולין
לאוכלן: כויקהני עולין: יעשו כמוב בטומא׳
יעשו וה לוה מס ילנם: שמין קרבן ציבור
חלוק ואפי׳ מי מניעו בציבים טמא׳ וקרבן
ציבור דוחה טומאה בפרק כיצד עולין ומאי
לא הוי טהור בטהרתו הא ניח מרצה על
העולין והוי הקטרה מעלייתא מסו לטמא
את הטהור: שנט אחד טמא כו״ל בניסן
וסביל ליה לר׳ יהודה שנט אחד מיקרי קהל
הילכך דוחה טומאה ויעשו כולן בטומאה
עמו: לפי שמין קרבן ציבור חלוק ולרבי
מכמיס טהורים עושים הרחסון ושנט
עושין פסח שני: ר׳ יהודה לימד ערוך שנאמה
מרבותיו: מתני׳: והתודה מיכה מופנלת
והאוכל מין ענוס כרת: נמ׳: מ״ט התודם
מפנלת לחם מדהוה ליה למיכתב והקריב
חלות על זבח וכתב והקריב על זבח חלות
תודת שלמיו ומשמע תול׳ם החלות הילכך
כי אמ׳ על מנת לאכול תודה למחר הוי לחם
בכלל: אכל תודה הבאתם לא מיקרעי לחם
הילכך מפנל לחם לא הוי בהמה בכלל:
הכבשים של עצרת: לחם נלל תודה תודם
עיקר ולחם טפל דשחיטת תודה מקדשם
ללחם כדתמרינן בפרק התודה יקריב קרבנו
מלמד שמין לחם קדוש שה בשחיטת הזבח
וכן לחם נלל כבשים דשחיטת כבשים
מקדשים ללחם כפ׳ התכלת: תול׳ מין מניפין
אותה עם החלות אכל כבשים מניפין אותם
עם החלות דכתיב והניפאות׳ וכת׳ על לחם
ונו׳: זה לזה כבשים עם לחם: מימ׳ כו״ם
לי תינח כבשים הוה אמינא התם כי מפנלי
כבשים מפנלי הלות ארוכה: ממנה ואלמעה
בחבי זית מזה וכן מזה: הסתם זית כולו
מלחם דהוה מחשב אמור דלא בעיא ניהוף
אמרינן במתני׳ דלא מיפנל תודה ממנה
ומלחמה דבעי לגרופי מיבעיא: או לא פנלי
לחם דסייר בתחסכה: תודה המפנל תודם
ספייעה לפנל לחם מיקמשמע לן דקתמרינן
התול׳ מיכה מפונלת: הכא לפנל חבי זית של
לחם הכא לפנל גם את התודה ולא פנלה
מיבו לית לן שלא יתפנל: שורש

זבחים דף פ

רבנן סברי הציץ מרצה על אכילתו ורבי יהודה
סבר אין הציץ מרצה על אכילתו א״ל רב הונא
בריה דרב נתן לרב פפא והא עולין דהציץ
מרצה על העולין ופליגי דתניא ניסמא אחד
מן הבזיכין ר׳ יהודה אומ׳ שניהם יעשו בטומא
לפי שאין קרבן ציבור חלוק וחכמים אומרים
הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו ועוד אמר
רב אשי ת״ש ר׳ יהודה אומ׳ אפילו שבט אחד
מטמא וכל השבטים טהורין יעשו בטומאה לפי
שאין קרבנות ציבור חלוק והכא מאי הציץ
מרצה איכא ועוד האמר רבינא ת״ש נטמאת
אחת מן החלות או אחת מן הסדרין ר׳ יהודה
אומר שניהם יצאו לבית השריפה לפי שאין
קרבן ציבור חלוק וחכמי׳ אומ׳ הטמא בטומאתו
והטהור יאכל ואם איתא לפי שאין הציץ מרצה
על אכילות מיבעי ליה אלא א״ר יוחנן למוד
ערוך הוא בפיו של ר׳ יהושע שאין קרבן ציבור
חלוק: מתני׳: התודה מפנלת את הלחם
והלחם אינו מפנל את התודה כיצד שחט את
התוד׳ לאכול ממנה למחר היא והלח׳ מפנלין
לאכל מן הלחם למחר הלחם מפונל והתודה
אינה מפונלת הכבשים מפנלין את הלחם
והלחם אינו מפנל את הכבשים כיצד השוחט
את הכבשים לאכול מהן למחר הם והלחם
מפונלין לאכול את הלח׳ למחר הלח׳ מפונל
והכבשים אינן מפונלין: נמ׳: מאי טעמא
אלי׳ משום דרב כהנא דאמ׳ רב כהנא מניין
ללחמי תודה שנקראו תודה שנ׳ והקריב על
זבח התודה חלות אי הכי איפכא נמי הא
לא קשיא לחם איקרי תודה תודה לא איקרי
לחם אלא הא דקתני הכבשי׳ מפנלי את הלח׳
והלחם אינו מפנל את הכבשים לחם היכא
אשכח׳ דאיקרי כבשי׳ אלא לאו היינו טע׳ לחם
גלל תודה ואין תודה גלל דלחם לחם היכא
דכבשים ואין כבשי׳ גלל דלחם וצריכי דאי אשמעי׳ תודה התם הוא דבי מפנל בלחם
לא מפנלא תודה משום דלא הוזקקו זה לזה בתנופה אבל כבשים דהוזקקו זה לזה
בתנופה אימא כי מפנל בלחם ליפנלי נמי כבשי׳ צריכא: בעא מיניה רבי אלעזר מרב
השוחט את התודה לאכל בזית ממנה למחר ומלחם׳ מהו לאיפנולי תודה לא מיבעי׳ לי
מי מצרפי תודה לאיפנולי ללחם או לא אמר ליה אף בזו הלחם מפונל והתודה אינה
מפנלת ואמאי ליפא קל וחומר ומה תודה המפנל אין מתפנל הבא לפנל ולא פיגל איט
דין שלא יתפנל ומי אמרי׳ קל וחומר כי האי גונא והתני׳ מעשה באחד

שורש

ביטלתה תורת עדיס ומה המוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא נסקל ולף על גב דהכא מתקיים
בני משום טעמא דלחם כן ביטלת תורת עדיס ומתין ומה המוקל אינו נסקל כו׳ פירש משום דקים לן הרבה מין בהרבין
פירוש שם בקופשרם וקשה שם כן ממאי נקט סקילה יותר משאר מיתות ומפר׳ת ומה המוקל אינו נסקל דהוכח לעולם בסייף תפילו הרבה את חבירו בלבן ועול
נזקס דק׳ו דהכא לא דמי לדהוה דבא לפנל הבא שייבו לחם שבא לפנל חבי זית של תודה ע׳י שיבטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מבטרף לפוסלה אינו
לין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0033
DFG

דין שלא יצטרף להתפגל לעצמו וכי תחי ניחא ליה תחי דנסמוך ומה תוסר
תימא כאן תוסר תימא כאן תסר לחייבו זרעים שנתנן לתוסר
פגעו על ידי צירופה שנעשתן כלאים ולא תסר תימא דין שלא יתסר ע"י צירוף
של נעלן ומהתי טעמא נמי ניחא במתניתין דשומט את התודה לאכול הלחם
שהלחם מפוגל והתודה תימא מפוגלת ולא
תמרינן קל וחומר:

שזרע כרמו של חבירו סמדר הרי זה נקט
סמדר לאשמועינן דאפילו סמדר היתירו
מטעם דאין תוסר דבר שאינו שלו דלא
תימא מה שהיתירו את הפגעני משום דנגמרו
ולא האסיפו מתתי ולא משום דאין תוסר:

ואסרו את הזרעים שיהו דלא כר' יהודה
דאמר עד שיזרע חיטה ושעורה
וחרצן כמפולת יד וכמה ס"ז מטרניות דלא
כוותיה לקמן על נב דקיימא לן כוותיה כדאיתא
בברכו' והלולין בפ"ק דחגיגה ונהוג עלמא
כתלתא סבי כר' יהודה בכלאי ומתירין בפ"ק
דקידושין נבי חמוה דזורע חיטה ושעורי כי
נפקיניתיה מר ניסמתיה אמר ליה לא נהריתו
דה לא קיימא לן כרבי יהודה פירש בתוס':

והתירו הפגעים שהיו כר' יוסי ור' שמעון
דאמרי נפגעו על גבי תבואתו
על חבירו דאמר בפרק המוכר פירות
דבר שאינו שלו וקרוב לומר דתבואה דהתם
לאו בסתם תבואה של ר' מיהן דאם כן הוי
דאוריתא כתוך קנבוס ולוף דמסקינן הכא
לקמיה והיכא מסיק רבי יוסי דשרי אלא
דרך פוסק התם כרבנן:

אבשר לשנותן לזבח אחר בתוספתא
דובחים תניא כן תרס התם
אמר לוף אחי לא מצינו שלא כשקדשו נכלי
אחרו לי אע"פ שנתקדשו מיפה לשנות לזבח
אחר וקדשו בכלי לתוספתא שהיו בהי' עם
הזבח דהכא ואם תאמר דהתם משמע
לכרבנן דאפילו לשנותן לזבח אחר מפולו
לאחר שחיטה ולקמן בפ' התודה תבן הנסכי
שקדשו בכלי ונתנם בשפול אם יש זבח
אחר יקרבו עמו ופריך כאמרת והאמר רב
מסלת שמן שהפריזו לפס מנחה זו פסול
לפס מנחה אחרת ומצני לה בית דין מתנה
עליה אם הקריבו הקריבו ואם לאו יהו לנדב
אחר שאת לאסור לשנותן לזבח אחר אם לא משום תנאי
בית דין ואין לומר דהא אמרו רבנן נמי הכי
מפסלת לשנותן לזבח אחר אלא משום תנאי בית דין מלא
מי לא עסקינן בקרבן יחיד דלא שייך בי"ד לא
בית דין ועוד לוג שמן דאסם מצורע לא
מזכחת שלא בי"ד ועוד דאין לה ל"ד מתנה
שלא ללא הוקרבו אבל אם הוקרבו אי אפשר
לשנותן ונדחה לפרש דסובר דהא כר' מאיר
ואם תאמר והלא רב מסלת שתא כשולי עלמא
כדמפרש טעמא התם משום דשמן גופיה
דאנחה הוא ואמי קשיא ליה מרב מסלת
ממתני' דהתם תיקשי ליה דרבנן דהכא
ושמא כמו כן היה יכול להקשות שלא מקדשו

מתניתין דקתני אם יש זבח אחר יקרב עמו מאי לאו דאיפסל בשחיטה הכי פריך למאכל דוקא משום דלא יבא זבח

שזרע כרמו של חבירו סמדר ובא מעשה לפני
חכמי ואסרו את הזרעים והתירו את הגפנים
ואמאי לימא קל וחומר הוא ומה האוסר אינו
נאסר הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא
יתאסר הכי השתא התם קנבוס ולוף אסר תורה
(דתנן היתה שדהו זרועה קנבוס ולוף לא יהא
זורע על גביהם שהן עושות לשלש שני) שאר
זרעים מדרבנן הוא דאסרי האי דעביד איסורא
קנסו רבנן האי דלא עביד איסורא לא קנסוה
רבנן אבל הכא לימא קל וחומ' ואיכ' דמתני לה
אכבשים בעא מיניה רבי אלעזר מרב השוחט
את הכבשים לאכל כזית מהן ומלחמן מהו
לאיפגולי כבשים לאקא מיבעיא לי השתא
כולו מלחם לא מפגלי מהן ומלחמן מיבעיא
כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם מי מצטרפי
כבשי לאיפגולי ללחם או לא א"ל אף בזו הלח
מפוגל והכבשים אינו מפוגלין ואמאי לימא
קל וחומ' ומה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל
ולא פיגול אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל
וחומר כי האי גונא והתניא מעשר באחד
שזרע כרמו של חברו סמדר וכו' ואמאי לימא קל וחומר מה האוסר אינו נאסר הבא
לאסר ולא אסר אינו דין שלא יתאס' הכי השת' התם קנבוס ולוף אסרה תורה שאר
זרעים מדרבנן הוא דאסרו האי דעבד איסור' קנסו' רבנן דלא עבדי איסורא לא קנסוה
רבנן אבל הכא לימא קל וחומר מאן דמתני לה אתודה כל שכן אכבשי' ומאן דמתני
לה אכבשים כבשים הוא דהוזקקו זה לזה לתנופה אבל תודה דלא הוזקקה זה לזה
בתנופה לא רבא זוטי בעי לה הכי בעא מינה רבי אלעזר מרבה שוחט את הכבש לאכל
כזית מחבירו למחר מהו חבירו כבש משמע ולא מפגל או דילמא לחם משמע ומפגל
ליה אמר ליה תניתוה שחט אחד מן הכבשים לאכל ממנו למחר הוא פיגול וחבירו
כשר לאכל מחבירו למחר שניהם בשירים אלמא חברו כבש משמ' דילמ' דפרי' ואמר
חבירו כבש: מתני': הזב' מפגל את הנסכי' משקדשו בכלי דברי ר"מ הנסכי' אינן מפגלי'
את הזבח כיצד השוח' את הזבח לאכול ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין להקרי' נסכיו
למחר הנסכים מפוגלין הזבח אינו מפוגל: גמ': ת"ר נסכי' בהמ' חייבין עליהן תום' לובחים
משום פיגול מפני שדם הזבח מתירן לקרב דברי ר"מ אמרו לו לר"מ והלא אדם מביא פ' דקמצה
זבחו היום ונסכיו עד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח
איפשר לשנותו לזבח אחר אמר רבא קסבר ר"מ הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה ורבנן
רבנן לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם אשם מתירו לבוהנות
דברי ר' מאיר אמרו לו לרבי מאיר והלא אדם מביא אשמו היום ולוגו מיכן ועד עשרה
ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם איפשר לשנותו לאשם אחר
אמר רבא קסבר רבי מאיר הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה: מתני':

שזרע כרמו של חבירו סמדר וכו' סתרד כבר חנטו וענבים וכן הוא מעשה ואסרו את הזרעים
טעמא מפרש לקמן: הפוסר נפגעים הפוסרים את הזרעים: הכא לאפוקי
זרעים: קנבוס קנבא לוף מיני קיטנית: מסרס תורס בכרס מין זרעה כלה
שים להם סרס ל"ת קנבוס ולוף מפרש תורה דכתיב כרמך כלאי זרעים שדמין
לכרס ובהקדמת לוף לזכולות כעין שנבי' בעל
הכרס לא עבר משום שלא הכה תוכתי תוכ'
למיפרך ליתא ק"ו מכבשי מלטרפין כן
והלא מפגל הלח: תוכן תוך לא עסיק ליה
דלא פגי' לתס: כבעי ר' תכ' זוטי כו' מחבירו ולא
פי' ככם: ולא מיפגל כדקתני בתתני' נסיפת
שחט אחד מן הכבשים לאכל מחבירו למחר
שניה כשירי לאחין מתיר מפגל את התתי' לו
דילמ' מחבירו לתס משמע ומפגל לתס: מתני':
מפגל את הנסכי' משקדשו מסס חייב כרת
משום פיגול משקדשו בכלי שום אין להן כלאים דקנ
פדיון וקדושתו קדושת דגס הוכח מתירין
ליקרב והוי דבר שיש לו מתירין לחוכח ונוהג
בהקפיגול לכל הכ"ש לו מתירין בו פיגול
במסכת יומא בפ' הוציאו לו: גמ': ונסכיו
מכאן ועד עשרה ימים לאחר מר מנחתם
ונסכיה אפי' למאחר שמת לאו מזבחי ניכסו:
לף אני לא אמרתי אלא בזבח שחיטת פיגול
הנסכים ויכיל לסוף עשרה ימים מפוגלים
אלא בבאים עם הזבח: אמרו לו מיפגל
לנסנו זבח מ"ז הילכך לא מיפגל: בשחיט'
דהיינו הוקבעו לזבח זה ואין ראוים לשנותם
לאחר: כלאחמי תודה שהשחיטה קובעתו
כלאחמי תודה כדפרישית לעיל: לוג
שמן כו' אם פיגול בשחיטת האשם: מתני'

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0034
DFG

מתירו לכהנות כדתנא ע"ל ס"ת החסר לכל זמן שלא נתן מן הרוס מעכב
כשמן כדתמרי בפ"ק (מתני') פיגול בקומץ כשקטרת קומץ מיסב על הסירים:
עד שיפגל בכל המתיר והקטרת לאחר מכן מכי מתיר הוא דלישכח נמי הקטרת
מכידו: גמ': נתן הקומץ כו' כלומר הקטרת דמסר הקטיר בשתיק ושניים
במחשב: אכל מיסב כרתנן זבח ושתק כשניים
פיגול לדברי הכל: להא שמעתא קרב:

ובתוס רקשא ד"ה אלא

דלא דמחזי עבוד מפגל בבריית דמנחו
בקמיצה כדלקמן ג' עבודות אין דומה להן
בלבונה הילכך כולו מתיר הוא הולכ' מפרש
בגמר' לקמן בשעתיה דהא מיכא בלבונה:
קתני מיכא כו' ופליגי ותיובתא דרב: בשתי
דיעות לאחר הקטיר קומץ במחשבה ואח"כ
הקט רמכידו לבונה בשתיקה דמסוס מכי
פליגי רבנן דליכא למיתר על דעת רמסנה
עשה: בלא דמתני' אפיגול כדמי הניתנין
כו' בבריית' דזבחים: מ"ג דיום הכיפורי'
הזאות דפר כהן מכפרים אחת למעלה ושבע
למטה וז' דשעיר פרי י"ו ובכולהו כיחיד
כדתמרינן במסכת יומא פרי ל"ב ור' קרנות
המזבח הפנימי פרי ל"ו ועל טהרו על חומו
מזבח כ"ג הלס הפר ושעיר מגורכין כיחד
פרי מ"ב: ל"ח של פר כהן משיח והזאות על
הפרכת ולא מתנו דמזבח כדלקת קטיר' וכן
פר העלם דבר: ברמזבח כין הכלים כשנייה
כי' הפרכת כנ' על מזבח הזהב: ומחיכי עלה
קרת המוכל מבי הפר: ופליגי אפילו פיגול
ברמזבח עלה רבנן אחת לא מתרינן שניים
ושלים על דעת רמזבח עושה: כשתי
דיעות אחת כהן גדול או מיתיב לו קרי לאחר
הזאה דכין הכלים ושמא אחר תחתיו ופיגול
בהיכל הליכא למיתר על דעת רמזבח עושה:
הניחא למ"ן דאחר במחשב יומא כפ' הוציאו
לו: פר ושעירו דמו של פר כהזאת יכא לאחרן
כפ' ושעירי כדמו של פר שהיו הרמשין
מיתיב כו פסולי יכא לאחרן על הקרם
ואין צריך להכניס ולהזות פר אחר לדידיה
הוא לאוקמיה כשתי דיעות: אלא למ"ד ולא
כרמוס! פר לא מצי לאוקי כשתי דיעות:
אלא אמ"ר אבין פיגול ברמזבח ובשניים
ושתק כשלישית לאחרי הוא מתיר:

ופסח דזבחים דף קיא ב

בדמים הניתנין על מזבח החיצון אבל דשים הנתנין על מזבח הפנימי כגון ארבעים
ושלש של יום הכיפורי ואחת עשרה של פר כהן משוח ואחת עשרה של פר העלם דבר
של ציבור פיגול בין בראשונה בין בשנייה ובין בשלישית ר"ש אומר פיגול וחייבין עליו
כרת וחכמים אומרים אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר קתני מיהא בין בראשונ
בין בשנייה ובין בשלישי ופליגי וכי תימא ה"נ בשתי דיעות הניחא למאן דאמר בפר
ואפילו בדמו של פר אלא למאן דאמר בפר ולא בדמו של פר מאי איכא למימר אמר
רבא הכא במאי עסקינן כגון שפיגל בראשונה ושתק בשנייה ופיגל בשלישית דאמר אי
ס"ד כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה מיהדר פיגולי בשלישי למה לי מתקיף לה
רבא אשי מדישתקינן אלא אמר רב אשי הכא במאי עסקינן כגון שפיגל בראשונה
ובשני ובשלישי דאמרינן אי ס"ד כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה מיהדר פגולי
בשנייה ובשלישית למה לי

והא

כי מדי בהיכל מיא פיגולא קא מדי הקטר בקומץ ושותפ נמי נימא
דלא מיפגל דכי מחשב בקומץ וכי זריק מיא זר ותירץ כפ' בית שמאי דחק
גזירת הכתוב הוא מבל מקום תירץ דאתם לאת עבודת שפיגול בה נעשית כולה
בקדושה מבל סיכך סולסי כולסי חדא עבודה ולא קרבו כל מתירי לאת עבודת
בקדושתה וקשה דאם כן פיגול בקומץ ולא
בלבונה לר"ת מאחי סוי פיגול בחד מתי לה
מל עבודה לא נעשית בקדוש וה"ל מקטר
ללבונה יפרוש בעל"מ מקטרי וכי תימא מסו
להוו ב' מינין מכתי קשה מפני בזיכין אם
לא נחלק דבזיכין דבעו שני כלים הוו כזבחי
מינין ור"ת מפרש דבאמר מקום פשיטא ליה
דלא לאמרי מיא בעלמא הוא דקא מדי
בתחלת עבודה בגמר עבודה והכי גזירת
הכתוב מבל בשני מקומות בשם לא תיתרי
קרא ומיא בעלמא קא מדי:

משכחת לה בל פרים פירש בקונטרס פר
וסעיר פני ומיבב עליו ונסבך
הדם לאחר הזאות פנים:

הדרן עלך הקומץ זוטא

והא בין בין קתני קשיא: אמר מר רבי מאיר
אומר פיגול וחייבין עליו כרת מבדי כרת לא
מחייב עד שיקרבו בל המתירין דאמר מר
ירצה בהרצאת בשר בך הרצאת פסול בא
הרצאת בשר עד שיקרבו בל המתירין אף
הרצאת פסול עד שיקרבו בל המתירין והאי
ביון דחשיב בה בפני פסלי בי מדי בהיבל מיא
בעלמא הוא דקא מדי אמר רבא משבחת לה
בארבעה פרים וארבעה שעירים רבא אמר
אפילו תימא פר אחד ושעיר אחד לפגולי
מני ארבעים ושלש והתניא ארבעים ושבע
לא קשיא הא במאן דאמר מערבין לקרנות
והא במאן דאמר אין מערבין והתניא ארבעים

ושמונה לא קשיא הא במאן דאמר שירים מערבין הא במ"ד שירים לא מערבין: איבעי
להו פיגל בהולבה מהו אמר רבי יוחנן הולבה בקמיצה ודיש לקיש אמר הולבה מי"א פרקי
בהקטר בשלם לריש לקיש איבא נמי הולב דלבונה אלא לר' יוחנן מ"ט אמר רב קסבר
ר' יוחנן בל עבודה שאינה מתרת עבודה חשובה היא לפגל עליה בפני עצמה א"ל אביי
הרי שחיטת אחד מן הבשבים העבורה שאינה מתרת ופליגי דתנן שחט אחד מן
הבבשים לאבול שתי חלות למחר הקשיר אחד מן הבזיבין לאבול שנים סדרים למחר
ר"מ אומר פיגול וחייבין עליו פרת וחבמים אומרי אין בו ברת עד שיפגל בבל דהתיר
אמר ליה מי סברת לחם בתנור קדוש שחיטת בבשים מקדשא ליה והבא לקדש בבא
להתיר דמי: מתיב רב שימי בר אשי אחרים אומרי הקדים מולים לערלי בשר הקדים
ערלים למולים פסול וקיימא לן דבחצי מתי פליגי א"ל מי סברת דם בצואר בהמ' קדוש
דם שכין מקדשא ליה והבא לקדש בבא להתיז דמי תא שמע בבמה דברי אומרי בקמיצה
ובמתן בלי ובהילוך מאי לאו הילוך דהקטרה לא הילוך דמתן בלי אי הבי במתן בלי
ובהילוך בהילוך ובמתן בלי מיבעי ליה הא לא קשיא תני הבי בא לו להקטרה בא לו
להולבה מיבעי ליה הא לא קשיא ביון דהולבה ציר דהקטרה היא קרי לה הקטרה
לא נתן את הקומץ בשתיקה הוליך מיבעי ליה: הקטיר שומשום לאבול שומשום
עד שבלה הקומץ בולו רב חסדא ורב המנונא ורב ששת חד אמר פיגול וחד אמר פסול
וחד אמר בשר לימא מאן דאמ' פיגול בדבי מאיר ומאן דאמר פסול בדבנן ומאן דאמר
בשר בדבי ממאי דילמ' עד באן לא קאמ' מאיר התם אלא דחשיב בשיעורו אבל הבא
דלא וחשיב בשיעורו לא ועד באן לא קא אמרי רבנן התם אלא דלא חשיב ביה בבוליה
מתיר אבל הבא דחשיב ביה בבוליה מתיר הבי נמי דפגולו עד באן לא קא אמר רבי
התם לא דלא הדר מליה מאותה עבודה אבל הבא דהדר מליה מאותה עבודה הבי
נמי דפסי אלא מאן דאמר פיגול דברי הבל מאן דאמר פסול דברי הבל מאן דאמר
בשר דברי הבל מאן דאמ' פיגול דברי הבל בסבר דרך אבילה בבך ודרך הקטר בבך
ומאן דאמר פסול דברי הבל בסבר (אין) דרך אבילה בבך ואין דרך הקטרה בבך
והויא לה במנחה שלא הוקטרה ומאן דאמר בשר דברי הבל בסבר דרך הקטר בבך
ואין דרך אבילה בבך: אמרי

חריפי

כרבי דאמר לעיל אומר אני שום בשר לתוך מבן מצטרפין: דתניא בשיעורו מחייב בשיעור הקטרה שלימה ביתד: הבא מביא בבל
מביא בבל: דלא הדר מליה לשיעור אבילה מאותו עבודה מחייב בבולה מאחר הפלמה זית ולא מיחסרו לא בותו בבש ולא בשותה חלב:
מאן דאמר פיגול בסבר דרך הקטרה בבך והוא ליה מחשב בשיריה בשיעור הקטרה בבך והוא ליה מקטיר בזית של מנת לאבול זית שירים לאחר: למאן דאמר פסול דסבר
מין לבך הקטרה בבך ולא בפל מחשבתו: מבלי דרך הקטרה בבך והקטרה מעלייתא היא:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0036
DFG

חריפי דפומבדיתא מפרש בפרק קמא דמנחות עיסה ומליחי בני רחבה דמפומבדיתא: הקטרה מפגלת הקטרה הקומץ על מנת להקטיר לבונה למחר ומן פיגול ופו"נ דחין מתיר מפגל את המתיר ולא דמי לסומט את הכבש לאכול מחבירו למחר כדמפרש לקמן דהתם לא מיקניא נחל מנת מכח מיקנא נחל מנת: מאי לאו הקטרה דומיא דקומץ ונותן בכלי: מה התם כן תיסב להקטיר לבונה פגל קומץ למתיר לבונה דמחרן לעיל דלינה כעיכוב מנחה: אמר ליה תיובתי לרב ברסיס: עבי מדי ענני מרוני מסתיים דרב כלומר לאחרים רב חסדא לגמ מילתא מסתיים דרב: מאי טעמא סתים כתרין: בחד דמי מפגל להקטרה לבונה דמי ור"מ נר"מ ורבנן מחבל לר' יוסי דתניא פרקין אין מתיר מפגל את המתיר לא מפגלת הקטרת קומץ להקטרה לבונה: תיובתא לי הטעימני ולמדני: ותקילת לי ושקול לי כלומר תיובתי עלי: הכי גרסינן הקטיר קומץ להקטיר לבונה לאכול סירים לא גרס ן ולאכול וזה פירושו הקטיר קומצ"ע להקטיר לבונה למחר ועל מנת לאכול סירי למחר: מאי קא משמע לן קא ס"ד דעת דמסורת מהיכן מפגלי ופו"נ מסוס מפגל ומסוס מפגל להקטיר לבונה ולאכול סירים קמ"ל דמפגלי בחצי מתיר לאכול להקטיר לבונה לא מהניא למי לגרסה בחדא ואי תרוייהו קא מסתלין ואי לאכול קמחר סלא חיסב שלא בתר מכן: לימא להקטיר לבונה ולאכול סירי דמסתע מילי הקטיר קומץ להקטיר לבונה אי לאכול סירים למחר: דפשיטא לה מחסב נכולה מנחה ומע"ג דלא מפגל בחדא מיכייהו הוסיף בתרוייהו מפגלי: הוסיף מיפלג פליגי דלרבנן מפגלי בחצי מתיר ליומא לירך יצחק לתנא דלא לסניים ולוקי כדקתני פיגול: ורבי מתיר היום ואמאי סבי מילתי ותיקן לי ופסול: תנא דברי הכל מתני הילכך היכ למימ דפסיל מתניים ומה דתנא פיגול משום דמיחלף ליה פיגול בפסול הרי זה כדברי הכל לא מיחלף ליה הילכך אי קום מתניי הרי זה לא קום מתני דברי הכל:

הדרן עלך הקומץ זוטא

הקומץ רבה: לאכול דבר שאין דרכו לאכול דבר שדרכו לאכול פחות מכזית כשר הא מסת יתירה דתנן כפ"ק לאכול כחצי זית ולהקטיר חצי זית כשר שלא לרבי אליעזר מיבעיין דחק על גב דפסל ר' אליעזר במחשבה שלא כדרכו דגזר אטו כדרכו ופסול מדרבנן הכא לא גזר פחות מכזית: גמ': כשם שמחשבין מאכילת אדם לאדם ומאכילת מזבח למזבח כך מחשבין מאכילת אדם לאכילת בהמה וחיה ועופות: מאכילת מזבח כגון קומץ שם חיסב עליו למחר למזבח פוסלת:

הקומץ את המנחה

חריפי דפומבדיתא מפרש בפרק קמא דמנחות עיסה ומליחי בני רחבה דמפומבדיתא: הקטרה מפגלת הקטרה הקומץ על מנת להקטיר לבונה למחר ומן פיגול ופו"נ דחין מתיר מפגל את המתיר ולא דמי לסומט את הכבש לאכול מחבירו למחר כדמפרש לקמן דהתם לא מיקניא נחל מנת מכח מיקנא נחל מנת: מאי לאו הקטרה דומיא דקומץ ונותן בכלי: מה התם כן תיסב להקטיר לבונה פגל קומץ למתיר לבונה דמחרן לעיל דלינה כעיכוב מנחה: אמר ליה תיובתי לרב ברסיס: עבי מדי ענני מרוני מסתיים דרב כלומר לאחרים רב חסדא לגמ מילתא מסתיים דרב: מאי טעמא סתים כתרין: בחד דמי מפגל להקטרה לבונה דמי ור"מ נר"מ ורבנן מחבל לר' יוסי דתניא פרקין אין מתיר מפגל את המתיר לא מפגלת הקטרת קומץ להקטרה לבונה: תיובתא לי הטעימני ולמדני: ותקילת לי ושקול לי כלומר תיובתי עלי: הכי גרסינן הקטיר קומץ להקטיר לבונה לאכול סירים לא גרס ן ולאכול וזה פירושו הקטיר קומצ"ע להקטיר לבונה למחר ועל מנת לאכול סירי למחר: מאי קא משמע לן קא ס"ד דעת דמסורת מהיכן מפגלי ופו"נ מסוס מפגל ומסוס מפגל להקטיר לבונה ולאכול סירים קמ"ל דמפגלי בחצי מתיר לאכול להקטיר לבונה לא מהניא למי לגרסה בחדא ואי תרוייהו קא מסתלין ואי לאכול קמחר סלא חיסב שלא בתר מכן: לימא להקטיר לבונה ולאכול סירי דמסתע מילי הקטיר קומץ להקטיר לבונה אי לאכול סירים למחר: דפשיטא לה מחסב נכולה מנחה ומע"ג דלא מפגל בחדא מיכייהו הוסיף בתרוייהו מפגלי: הוסיף מיפלג פליגי דלרבנן מפגלי בחצי מתיר ליומא לירך יצחק לתנא דלא לסניים ולוקי כדקתני פיגול: ורבי מתיר היום ואמאי סבי מילתי ותיקן לי ופסול: תנא דברי הכל מתני הילכך היכ למימ דפסיל מתניים ומה דתנא פיגול משום דמיחלף ליה פיגול בפסול הרי זה כדברי הכל לא מיחלף ליה הילכך אי קום מתניי הרי זה לא קום מתני דברי הכל:

הדרן עלך הקומץ את המנחה

הקומץ את המנחה לאכל דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר רבי אליעזר פוסל לאכל דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית זית כשר שאין דרכו לאכילה והקטרה מצטרפין: גמ': אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מאי טעמא דרבי אליעזר אמר קרא אם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו בשתי אכילות הכתוב מדבר אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח לומר לך כשם שמחשבין באכילת אדם כך מחשבין באכילת מזבח וכשם שמחשבין מאכילת אדם לאכילת אדם כך מחשבין באכילת מזבח לאכילת מזבח כך מחשבין מאכילת אדם למזבח ומאכילת מזבח לאדם מ"ט מדאפקינהו רחמנ' להקטר בלשון אכילה ורבנן האי דאפקינהו רחמנא בלשון אכילה

מס' דתמיד

דלא שנא כי מחשב בלשון אכילה כו' תימה למה לי קרא להכי תיפוק לי מדתיקרב אכילת אדם כמו תיחשב כלשון אכילה למתר אתאכליה אדם למתר דמסקינן בסוף פרק שני° דזבחים דהוי פיגול מכוס דכתיב ואת תיאכל יאכלו הכלבים וכתי תאכלהו אדם לא נופת ומסיק התם דהא דתנן לאכל בחצי כזית ולהקטיר בחצי כזית כשר משום דאכילה והקטרה מצטרפין לי תחיב כלשון אכילה מצטרפין מכוס דתיקרב אכילת אדם אכילה כדכתי' תאכלהו אדם לא נופת ול' לתיצטריך לרבויי הכא שיאכלוהו מזבח למתר אף על פי שלא הזכיר אדם דתיקרב אתאכליה אדם לא נפיק אלא מכח כן הזכיר אדם ועוד כדאמר התם מ' ירבי בנשר דמחשב לאכל דבר שדרכו לאכל והכא מייירי בחיטורי ואי לא דרבי קרא הוה אמינא דמחשב בחיטורים שתאכלם אדם למתר הוי כמחשב לאכל דבר שדרכו להקטיר דלא הוי פיגול דאפילו הכתם נמי דרבי קרא מחשב בלשון אכילה לי תחיב בחיטורים שתאכלם אדם של הדיוט למתר לא הוי פיגול מע"ג דכשר הוי פיגול דמחשב לאכל דבר שדרכו להקטיר דדוקא אדם של מזבח דמרבין בלשון אכילה דהוי מחשב בלשון מזבח ומה דקאמר התם דמצטרפין בלשון אכילה לי לאו דרבי הכא מחשב בלשון אכילה לא הוי פיגול כחיטורים דלאו בלשון אכילה הוא אלא בלשון הקטרה ומה דקאמר התם דמצטרפין כזית כזית ואי לא תימא הכי נמי ומה תקן לאכל בחצי זית ולהקטיר בחצי זית כשר שמין אכילה והקטרה מצטרפין מי חזיא כשר ואפילו חיטורים לא מצטרפין אלא למ"ד זה למזבח כל חצי זית כשר למזבח וחצי זית כשר למזבח מצטרפי משום דכתיב אכילה נבי אדם ויותר קשה אדם דמשני לי לעקבי בלשון אכילה הכי נמי דמשמע דמצטרפין כיון דשמין אכילה מחשבין אכילת אדם למזבח וממזבח לאכילת אדם וצריך לומר שכך היא שדרכן דמצטרפין כיון דשמין אכילה ואיתרבי הכא בלשון אכילה בחיטורים וקשה תימה דאתי דלייט דכתיב תאכלהו אדם לא נופת דאלו אדם תאכל אשר תאכל אדם את העולה וכתיב ותאכל האדם את עולה ואת החלבים ומסמיך ליה לאיתויי קרא דאדם של הדיוט ומיהו נבי אדם וכי מייתי אדם קרא ואת לא זכל יאכלו הכלבים הוא מבי לאיתויי ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה לאכל ומשמע דלא כתב אדם אכילה על כשר: ליכתוב קרא האכל האכל אי יאכל הלי נזונה בפרק° החובל נבי ורפא ירפא אכל בסנהדרין בריש היו° בודקין משמע דלי הוא כתיב דרש תדרש וחקרת לא הוא אבי למדרש טפי מידי ולא למרבין מדלא כתיב דרש דרש אי תדרש תדרש:

מאי דלא כתיב יוסי פרק ג' מעשידין דריש המול ימול ובסוטה פרק° תרומה ושומרת יבם דריש אים אים לרבות את שתי אחיות ובזבחים פרק הזהב והמעלה לא דריש אים אים אלמא קסבר דברה תורה כלשון בני אדם ועוד נעלמה לא תעכחן דפליג התם דדרשינן אים אים לרבות את הנכריות מדרשי נדרים ונדבות כיצרכל ועוד קשה דבכה זוחס° והמעלה דריש ל"ג אתעון אים אים° ובפ"ק דקידושין דריש ר' אתעון אים גחול יגחל מלוה ונחל למלוין וכן בפסחים בפרק מי שהיה° טמא אים אים לת יכ זכין ומפרשין בועלי נידות בפסח שני ומוקי לה כרבי יהודה ורבי שמעון דפטרי נשים מפסח שני ולהכי לא תני נשים ומכורעות ובפ' תלן° מניחות ובכתובות גבי העבט תעבטנו קאמר רבי שמעון דברה תורה כלשון בני אדם ועוד קשיא מרבי יהודה דדרים אים אים בהיא דפסחים יכן בריש כיצות° כותים דריש רבי יהודה אים אים גבי תינוק בן נסוף פ"ק° דזבחים ויש לומר דשאני התם דכתיב ואת תיאכל ואת בשר תעשה אכילה ואת ובניך ובנותיך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך ועוד קשיא מרבי שמעון בפרק קמ° דכתם והסגה עבד תעשר תעשר ועוד קשיא מרבי עקיבא בפרק קמא° דכתם הזנה עבד תעשר תעשר ועוד קשיא מרבי שמעון הקם תקם ומרבי יהודה דריש אים אים גבי תינוק בפרק קמא° דכתם ה

ורבי יהודה סבר בסתייה הוא דקליגי דכתיב במיני דלמא מורמי מכל כלהנים דכרי הכל פסולה: גזירה דמקצת דמו מטו כל דמו וכל דמו פסולה לחורייתא הוא כדמפרש בסמכת זבחי בפר"כ כל הפסולין תרי קראי כתיבי לכפות מדותי לידע מיכו תלמודיו ולבש פפיקותו למצות מדותיו ללמד ולעשות מה שר' אליעזר

מכס ממני: והיה מביב יוסף לרבי אליעזר תורה אור

וספרו בהלכות עד שהגיעו להלכה אחת של וכתי לצון אחר ויהיה מביב ליוסף כל מה שרבי אליעזר מלמדו עד שהגיעו להלכה אחת: נכנסו פניו משתת שמחה: ס"ת כיונו שמועתינו כלומר דלא סליק לך מלימה דהילכתא כל דלמדי לך עד השתא: רבי הן כוונתה וכוונתה חלה משום דכי נכנסו פני הסת שרבי יהול פוסל שנה לו: ולא מכחתי וכייתי מ"ש שמא שכחתי: הא מפני הא משמע לשום טעם כלומר הרי מפני שרבי יהודה סבר חילעתי ור' אליעזר חלמידו של ר' אליעזר כדלמרי בסמכת סוכה בפרק היכן משב שרבי חילעתי שהלך להקביל פני רבי אליעזר כו': שנה לך משנת רבי אליעזר ולא שהלכה כן שלח מביבה היה עליו ושנתה לך: ומי סלקא דעתך רבי יהודה דכרי הכל פסולה מ"ש לר' יוסי הכובלי לחתי החזרת לי מביבה הא לא חמר רבי אליעזר בן שמוע כרבי יהודה וקשיא למאי דלמרה לעיל רבי יהודה סבר לכשר לכהן כל פסול: חלה מאי מתנייה רבי יהודה כשר לרבן ורבי אליעזר פוסל: אם כן מאי הא מפני דמשמע מפני שמביבה עליו שנתה ולא שהלכה כן היא הא חנן נמי דברי בן שמוע פלוגתא מתנינן לרבי יהודה: מתני' לא יצק הייבו יציקה לחרוכה דכתיבה כותן ממן נכלי ולחר כך סולת וחוזר ויצק שמן וכולל והכי מפרש בפרק חלו מנחות נקמלות: לא יצק לא בלל כשר וכהן שנתן כל הלוג תליס קיט כמתן הראשון שהוא קודש לעשייתה דאי פיסר שמרחו כשקמץ פסולה: לא פתת פתות חות פת"ס ע"ג דכתיב מחבת הוא דכתי' ה' לכל המנחה הנאפה תחילה כאן מחבת ומרחשת ומיפה שכולן בחות עשר עשר ומנה לפותתן כולן ולחר כך קומצן אם לא פתת חלה כדי קמילה כשר כדלמרי בשו מנחות: לא הניף כמנחת חוטא ונקמות דטעונו תנופה בפרק שו מנחות: לא הגיש כקרן דרומית מערבית כדמפרש בסמעתי: פתיתה לחת חפייתן פותתן וקומצן כדמפר' בשו מנחות ופתיתתן מרובות גדולות יותר מדיכן המפורכות שו מנחות נקמנו מנחת ישראל כופל לחת לשני וטניס לר': ולא משחן חותו הטעונו משיחה כלכתי' ורקיקי מנו משוחי כשמן: נמ': עכשיו כתיב כה דהא נלמד יציקה כמנחת הסולת ונשנת כמנחת מחבת ומרחשת לקמן כל מקו' שהחיר ושנה בכתוב בתורת מנחה אינו שלא לעכב אי כמי דכתיב ויצקת עליו שמן מנחה היא היא מנחה ולא שלא יצק מנחה דכל היא עיכובא ואף על גב דדרשינן ליה בחלה והתנן

מנחות למעוטי מנחת מאפה מיניקה שמעינן נמי עיכובא מיניה:

גזירה מקצת דמו כדתימא כליסתות מדמו נמי נגזור מטו כל דמו ול"ל לפתות כל דמו נמי לא משתמע שלא יעשה זריקה כלל שלא מחר זריקתה יפתה ול"ל דהיינו נמי מיפסר בהכילה לאחר שהעלן ושלה בהן החוץ לחוריית' ול"ל דהיינו נמי מיפסר בהכילה לאחר שהעלן ושלה בהן החוץ סליגים חלה כלויין בעלמא ולא דמי להניח דמשמע שלא יעשה זריקה כלל ועיול בחימודי לא מיפסרי וכתה חס לא הוקטרו ומיהו בעל מנת להניח חימודין לאחר מן להיניח לחוץ. קיה פוסל רבי יהודה כדתנן נוכחי בפ"ב דף לו הפסולין וסחת טעת משום דנזר להניח כל החימודין חטו להניח כל דמו:

עד חחת נמנילת סתרים דרבי ניסים נריס עד לחחת פירש עד מחר כדמתרגם מחר לחדא ול"ל עד ר' עד הנפש שנקרעת ימיה והשתח משמע הכא שר' למד הרבה מרבי חליעזר בן שמוע וק"ל דבסוף הערל"ר כשהלכתי ללמוד תורה חצל רבי דף עד חליעזר בן שמוע חברו עליו תלמידיו כתרגומין של בית בקיה ולא הניחו לי ללמוד חלא דבר א' במשנת בו ושמח מעשה זה היה חש"ב דהתם קחמ' ללמוד תור' והכא קחמר למלות מדותיו:

אלא לפלוג דברי הכל פסול חתנייה לפי מסקנא זו לא נוכל להוכיח לסוף תנא פיגול כר' אליעזר ותימא דבפרק סני דוכחים תנן הזורק את הדמים לחכל דף בח כויות מעור סתחת המליח לחתר פיגול ותייבי עליו כרת וקחמרינן בגמרא סנרוה דעור הוא כחלי דמי דקא מחסב מחכילת מזבח לחדם חמר שמוע הא מני רבי חליעזר היא דחמ' מחסבי בחכילת חדם כו' וכמו כן קשיא מרבי יוחנן דלעיל דחמ' טעמא דרבי שליעזר מקרא ושמא לית להו מסקנא דהכא ועוד יש לתרץ דקסבר שמואל דכולהו תנאי הוי פיגול והשלשה מחלוקות בלהניח חבל בהנך הוי פיגול כין לחנא קמא כין לרבי שליעזר חבל לר' יוחנן לא נוכל לומר כן דהא בחדא מילתיה קחמ"ר' דחמ"ר שליעזר שלין עגום כרת ולין שני דבריו של ר' יוחנן יכולי להתקיים שנריך למנוח שני תנאי חלים דר' חליעזר דחד פס"ר וחד מפנל ולמאי דהסיקנא דברי הכל פסול חתנייה לא משכח להו:

לא מלח ולא היניף ולא הינים לא דקדק נסד דחנופה קודמת למליכ"ד והניף והגיש קמן ומלח והקטיר ועוד חמר' בגמרא דלין לומר לא מלח כהן חלא זר וכי תעלה על דעת סור קרב חבל מזבח וסיינו מיר"ם מסוס שהיתה המליכה חחר תנופה והגשה: כי

כי מין בכללי מאי הוי הא תנן לה בכלל כשר ופסל תלמוד מכל מקום כיון דלכתחילה מנוה לכלול צריך להביא מנחת שיכולה להיכלל ויש לומר כיון דחמי נגרת לקרבן גדול מיכוון היה לו להביא בכלי אחד מפוס תתן

דף קג ע"ב כשר המנחות והנסכים שפסק נדר בכלי אחד לא יביא בשני כלים ופסק הביא פסול הילכך אי לא הוה בילה מעכבת היה לו להביא בכלי אחד:

תוספות תורת כהנים

ואמר רבי זירא כל הרחוי לבילה כו' ת"ש מנא ליה לרבי זירא הא ליתיה לא בכל כהן אלא זר כמו בלא יצק ושמן קיס ליה דלא כתיבא עיכובא בבלילה ואם תמצא והא תנא כהן קרא דכתיבא בלילה במנחת מחבת ומרחשת ומפה תנור ובמיחוים תרוייהו ואיתנהו ויש לומר דלא מיסתמיט קרא דליכתוב בפוף דוכתא ובלילת בשמן בלשון כיוון וכל שאינו רחוי לבילה מעכבת בו ואם תאמר מנליה דליבעי רחוי לבילה מאחר דבילה לא מעכבא ויש לומר סברת בעלמא הוא כיון דכתיב בחמנת בילה הבעי לכל הפחות רחוי לבילה וכן לגבי קריאה דלילה דפרק מבית חלינה ונס קריאה דכיורים בפרק המוכר את הספינה וכמכות דכל הנהו מייתי דרבי זירא מכל כשרי קמץ דקדושין קסיה טפי דבעי כל כשרי רחוי לבילות מיהו תפילו בית הספרים מגלן סת כיון דכתיב בשרו דמה בשרו מחבירתו ואם כן תפילו רחוי לא ניבעי ויש לומר מפוס דכתיב בשרו (מ"מ) מהני כיבעי רחיצה כאן בבילה וקריאה ול"ל הכא דכתיב בשרו דמשמע מחבירתו וכתיב כהדיא ורחץ מחבירתו ת"כ דנפקא לן בשרו דכתיב בשרו דמשמע מחבירתו ואם תאמר הרי שמוש נקטיעה יד העלים פטור דבעינן קרא כדכתיב ומסיק תלמוד הוא ואיכא למימר דלימר מייב כיון דחרחי לה כו' ול"ל דהתם מין סברא לפוטרו בשביל כך ואם תאמר נבדיס בפ' בערב הסורסה דבעי חרס מהו סיפר לחבתו כו' ומספקינן ליה מי בעינן רחוי לבמיעה כדרבי זירא מי לא תנן מסננין ויש לומר דלילת נמי רחוי לבמיעה כדרבי זירא מי לא תנן מסננין ויש לומר מפוס דלילת נקט שמן רחוי לבפר חלה על ידי מגיעה:

שריבה בפתיתים סבר לה כמאן דאמר בפרק חלון מנחות שקיבל אחר לשנים ושנים למרבעה ולא כמאן דאמר מחוייב לסולתן שנאמר המקריב אותו כו' מולח בעבודה יש לו חלק הכא נקט מולח בעבודה משמע מפילו תלמיד חכם חלה

דף קכג ע"ב שהוא רשע ובפרק הזורע והלחיים תמרינן דתניא מתנה לכהן עם הארץ שנאמר לחת אותה לה' ולא קאמר לכהן שאינו מודה מדכתיב מחוייבים ושמא יש לחלק דהתם בתרומות ומעשרות שהלך אותן בקרבן המתחלק לכל בית חב של אותו היום וסלקא דעתך שכולן שוין משו' לכל בני אהרן תהיה היכי דמשמע לן קרא דבעינן מודה בעבודה:

דף יב מניין לרבות ט"ו עבודות הכא לא מצית הולכה דרבי שמעון לטעמיה דלא מצית לה עבוד כסוף פרק קמא דזבחים משום דאיפסר לגבוה קסבר לחיכה מעלתו הפנימית דאי מית לא איפסר לגבוה כדאמר התם דאפקה לקבלה בלשון הולכה ומיהו קשה דלכתחילה היכא עבודות טובא כגון תרומת הדשן וסידור מערכה ושני גיזרי עצים והמזרה והתם הפנים וכו' כי לבונה ול"ל דתנא ושייר חד על גב דתנא מניינא דמשנה ק' לקדושין גבי למעניקי להן תנא תני מרבע ואת אמרת תנא ושייר התם אפילו אי אתה יכול לומר מרבע בחד מהן וגבי תודה תלת בחד בפרק תנא תני שמנה ואת אמר תנא ושייר התם דמשמע דאתא לטפויי לחוי וגבי טיהרן בפרק קמא דתני מנייהו ושייר גבי שלש דברים בסוריה וכסותה בער היה מביא גבי נשלמה עקומות הלכה עוקבת את המקרא ומכל מקום צריך ליתן טעם מגייהו למעוטי אחי ושמא תנא מנייהו למעוטי שחיטה והפשט וניתוח שהיו עבודה שהיה מסורה לבני אהרן ולא חיישינן שמא יהיו כאן כמנחת כהנים כאן במנחת ישראל ת"ל תכתי ליתא מתניתין דלא כרבי יהודה ור"ש ות"ל לפר מתני' לא מלחה כהן אלא זר כדתנן לקמן: מקמיצה ואילך מצות כהונה בפרק קמא: ורבי שמעון בני אהרן נדרש לפניו ולאחריו ות"ל ומי פליג ר' שמעון אלא כשר ויש לומר דכלל זר נדרש למחול עבודה ומהאי טעמא ניחא דפרק קמא דפסול חף על גב דלא כלל כשר אי נמי מכולה מתניתין דייקינן דלא כרבי שמעון אלא כשר כלל דלרבי שמעון כיון דבעי כהן אי לא עביד פסול ומיהו קשה ממליחה דאפי רבי שמעון קרא לקמן דמעכבא ואמה לי קרא תיפוק לי דבעינן כהן דכתיבן וכי תעלה על דעתך שזר קרב תחת מוכח ובלאו הכי טעמא דבעי דמקמיצה ואילך מצות כהונה ומליחה אחר קמיצה:

והתנן ששים נבללין ששים ואחד אין נבללין והוינן בה כי אינו נבלל מאי הוי התנן לא בלל כשרה ואמר רבי זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבו בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו טידי איריא דאי כראיתא והא כראיתא לא יצק לא יצק כהן לא זר לא בלל לא בלל כלל: או שפתחה פתים מרובה כשרה: השתא לא פתח כלל כשרה פתין מרובה מיבעיא מאי פתין מרובה שריבה בפתיתין ואיב אימא לעול פתים מרובות ממש ומהו דתימא התם הוא דאיכא תורת חלות עליהן אבל הכא דלא תורת חלות איכא ולא תורת פתיתין איכא קמשמע לן ליתא מתניתין דלא כרבי שמעון דתניא רבי שמעון אומר כל כהן שאינו מודה בעבודה אין לו חלק בכהונה שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק ימין למנה מודה בעבודה יש לו חלק בכהונה שאינו מודה בעבודה אין לו חלק בכהונה ואין לי אלא זו בלבד מניין לרבות ט"ו עבודות היציקו והבלילו והפתיתות והמליחות והתנופות וההגשות והקמיצות והקטרות והמליקות והקבלות והזאות והשקאת סוטה ועריפת עגלה וטהרת מצורע ונשיאות כפים בין מבפנים בין מבחוץ מניין תלמוד לומר מבני אהרן עבודה המסורה לבני אהרן כל כהן שאינו מודה בה אין לו חלק בכהונה אמר רב נחמן לא קשיא כאן במנחת כהנים כאן במנחת ישראל מנחת ישראל דבעי קמיצה היא קמיצה ואילך מצות כהונה ליתד על יציקה ובלילה שכשירה בזר מנחת כהנים דלאו בת קמיצה היא מעיקרא בעיא כהונה אמר ליה רבא מכדי מנחת כהנים מהיכא איתרבי ליציקה ממנחת ישראל מה התם כשירה בזר אף הכא נמי כשירה בזר איכא דאמרי אמר רב נחמן לא קשיא כאן בנקמצות כאן בשאין נקמצות אמר ליה רבא מכדי שאין נקמצות מהיכא איתרבי ליציקה מנקמצות בנקמצות מה התם כשירה בזר אף הכא נמי כשירה בזר אלא מחוורתא מתניתין דלא בר שמעון מאי טעמא דרבנן אמר קרא ויצק עליה שמן ותתן עליה לבונה והביאה אל בני אהרן הכהן וקמץ מקמיצה ואילך מצות כהונה ליתד על יציקה ובלילה שכשירה

בזר ורבי שמעון בני אהרן הכהנים

והתנן בפרק המנחות והנסכים: ששים עשרונים נבללין בלוג אחד: ששים ואחד מין נבללין בלוג אחד הילכך לא יביא ס"ו עשרונים בכלי אחד לפי שהי רשאי לתת שם שני לוגין וכרבי אליעזר בן יעקב דאמר בפרק שתי מידות מפילו למנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוג ולי נראה דלפילו לרבנן דאמרי ששים לוג קיס להו דאין נבללים יפה בכלי אחד: כל הרחוי לבילה ששים עשרונים

תוספות דמנחות דף כג ע"ב

מקרא פסולה כזר: מין בילה מעכבת בו שמע מינה דאי נמי לא כלל כשר: ומאין רחוי לבילה ששים ואחד מעכב בו מנו בילה ופסולה מלמד מדאני לה מין בילה מעכבת בו שמע מינה לא כלל למתניתין לא כלל כלל משמע והא דלא יצק: סריכה בפתיתין שפתית יותר מדאי: ומהו דתימא התם כי לא פתית כלל הוא דכשרה תורת חלות עליהן: אבל פתית פתים מרובות חיישת תיפסל:

מתניתין דמכשיר יציקה בזר דלא כרבי שמעון: חמש עשרה עבודות נפיקות כפיס דנפיס ונחוץ מדף חמיש ליה: הקבלת קנלת דם: נפיס נעורה כדכתיב ושם להרן את ידיו ורגליו בחוץ כנגד עיר ועיר: כל כהן וכהן כו' מלמד שהחזיר יציקה בכלי עבודה כיסור מיבעי ליה אלא מהכא דכתיב ויצק בכלי מדלא כתיב ויצק על הכלי ש"מ בזר מקמיצה ואילך כו' כדכתיב ויצק הכהן ונראה לי דליהוי משמע מקמיצה ואילך מצות כהונה: מנחת ישראל דיציקה במנחת ישראל כתיב ונמרי אינה שתר מנחת בפרק המרבע דדרשינן ויצקת עליה שמן מנחה לרבות כל המנחות ליקמיץ וליציקה: כאן בשאין נקמצות הואיל ליסבר בתרא דרב נחמן אתא לרבויי מנחת נסכים כמנחת כהנים דיציקה פסולה כזר:

כאן במנחת כהנים דף כג ע"ב

כאן במנחת ישראל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0040
DFG

מקרא הכהן נדרש לפניו לויקן: ולאחריו וקמץ משם כמלואו: ולקח ולקח
קבלת הכהן מדם החטאת במלואו ונתן על קרנות וגו׳: תלת בימין רבי נחמיה
סבירא ליה דמתן בשתים ורבי שמעון בעי תרתי וי״ל דלשון הכתוב משמע
כלומר וכי נאמרה במלואו בולקח והלא כותנתן הוא למוד: וי״ו דוהכיאה מוסף

כן גרס על עניין רחצן (וכ״ת וי״ו דוכתן נמי יהא)
מהרשק מלמד קבלה מכתיב תרין ליכ למימר הכי
דאי כתיב ונתן במלואו הוה גמיר ולקח
מוכתן בוי״ו מוסף על עניין רחצן מכל
הטעם במלואו הפסיק הענין: ומי לרבי
שמעון וסמך ידו על ראש קרבנו ושחט וכתיב
בבעלי חיים שחיט בבעלי ולא בחיה ועוף לא כתיב
לא בעיר בבעלי חיים לכהן וזרק: מיפשר
שחיטה לא מיפשר זריקה בבעלים לכתיב
וזרקו בני אהרן: נזיר כתיב ביה ואת תורת
הנזיר אשר ידור: תנופה בנו כ לכתיב וכתן
על כפי הנזיר: לעכב משום לכתיב תורת
ואע״ג דל״מ בעכב כדלמרי בפ״ק דמנחות
קמיתא דמסכת יומא סמיכה עשה לתנופה
סירי מכו מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר
וכפר: כן יעשה על תורת הנזיר: תור כתי
ביה וז את תורת זבח השלמים ונומר על
תודה יקריבנה ונומר מינין חמץ
חלות ורקיק ולבונה כפר את זבח שלמיו ועל
זבח תודת שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשות
קנין ידוסלמיות ולרביעית שמונתוך כפר
התודה: לרבעה שנאמרו עץ מרו וסכי
תולע וחזוב ונפורי: תהיה משמ עיכוב יום
הכפורי כתי והיתה לכם לחק עולם בחודש
הזה וגו כאחרי מות: שאר קרבנות כתיב
בהו תודה ואת התורה לעולה ולמנח וגו׳:
ולא מעכבי דאמר כפ״ק בחטאת הוא עכמו
שלא הוקטרו לימודי כשר: ובמנח כתי זאת
תור המנחה הקרב ונומ דהיינו הגשה ותנן
לא הניח כשר מן תור ומוקם משמ תרוייהו
כי הדדי אקולין: מנחה כתיב תוקה כל זכר
בבני אהרן יאכל מן עולם ונומר: שהחזיר
הכתוב בנו את אהרן משם שכבר אמור בויקר
אינו אלא לעכב: מאכילה כתיב הילכך לא
לעיכוב אתה: לחם הפני ואכלוהו במקום
קדוש כי קדש קדשים הוא לו מחטאת כ׳ מן
עולם וגו׳: ושאני התם דבני מנחה להכי לא
הוצרך מוקם לידה לעיכוב משו דכתי מנרש
ומשמן מדאתי למכתב מנרש ומשמן וכתיב
נרשה ום״ה שמע מינה הכי קאמר נרשה
שלם ומשלם שאם חסר כל שהוא פסול
ומדאיצטרי למיכתב להכי שמע מינה תוקה
דידה נמי תוקה: גרס

הכהנים מקר׳ נדרש לפניו ולאחריו וסבר רבי
שמעון מקרא נדרש לפניו ולאחריו ור״התניא
ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על
קרנו המזבח באצבעו ולקח מלמד שלא תהא
קבלה אלא בימין באצבעו ונתן מלמד שלא
תהא נתינה אלא בימין אמ׳ שמעו׳ כי נאמרה
יד בקבלה דואיל ולא נאמרה יד בקבלה
קיבל בשמאל כשר ואמר אביי במקר׳ נדרש
לפניו ולאחריו קא מיפלגי (ור״ש סבר לאחריו מוחק
נדרש ולפניו אי׳ נדרש) אלא היינו טעמא דרבי
שמעון ור״ביאו״ו מוסיף על עניין ראשון וסבר
רבי שמעון וי״ו מוסיף על עניין ראשון אלא
מעתה דכתב ושחט את בן הבקר והקריבו בני
אהרן הכהני את הדם וזרקו את הדם מקבלה
ואילך מצות כהונה מלמד על שחיט שכשירה
בזר אי לרבי שמעון וי״ו מוסיף על עניין ראשון
שחיט׳ ה״נ בזר תהא פסולה שאני התם דאמר
קר׳ וסמך ושחט מה סמיכה בזרים אף שחיט׳
בזרים אי מה סמיכה בבעלים אף שחיטה
בבעלי׳ ההוא לא מצית אמרת קל וחומר ומה
זריקה דעיקר כפרה לא בעינן בעלי׳ שחיטה
דלאו עיקר כפרה לכ״ש וכי ר״תיא אין דנין
אפשר משאי אפש׳ גלי רחמנ׳ ביום הכיפורים
ושחט את הפר והשעיר אשר לו מכלל
דשחיטה בעלמא לא בעינן בעלים אמ׳ רב כל
מקום שנאמרה תורה וחוקה אינו אלא לעכב
קא סלקׄ דעתך תרתי בענין כדכת׳ זאת חוקת
התורה: סימן נת״ן ומ״ל: והרי נזיר
דלא כתיבא ביה אלא תורה ואמר רב תנופה
בנזיר מעכבת שאני התם כיון דכתב כן יעשה
כמאן דכתיבא בהו חוקה דמי הרי תודה דלא
כתיבה ביה אלא תורה ותנן ארבעה שבתודה
מעכבין זה את זה שאני תוד׳ דאיתק׳ לנז׳ דכת׳
על זבח תודת שלמיו ואמר מר שלמיו לרבות
שלמי נזיר והרי מצורע דלא כת׳ ביה אלא תורה
ותנן ארבעה מינין שבמצורע מעכבין זה את זה שני התם כיון דכתב זאת תהיה תורת
המצורע כמאן דכתב ביה חוקה דמי והרי יום הכיפורים דלא כתב ביה אלא חוקה ותנן
שני שעירי יום הכפו׳ מעכבין זה את זה אלא או תורה או חוק׳ והרי שאר קרבנות דכתיב
בהו תורה ולא מעכבי תורה בעי׳ חוקה וחוקה לא בעי׳ תורה והא תורה וחוקה קא אמ׳
הכי קאמר אע״ג דכתיב תורה אי כתיבא חוקה אין ואי לא לא והרי מנחה דכתיב בה
חוקה ואמר רב כל מקום שהחזיר הכתוב בתורת מנחה אינו אלא לעכב החזיר אין לא
החזיר לא שאני התם דכי כתיבא חוקה אאכילה כתיבא והרי לחם הפני׳ דכי כתיבא
חוקה אאכילה כתיבא ותנן שני סדרי׳ מעכבין זה את זה שני בזיכין מעכבין זה את זרק
הסדרין והבזיכין מעכבין זה את זה אלא כל היכא דכתיבא אאכילה אאכולא מילתא
כתיבא שאני התם דאמר קרא מגרשה ומשמנה גרש

תורה כעין חוקה וחוקה לא כעי׳ תורה למר דבעינן תס דנפיל מקו׳ לחמרי׳ חוק׳ עיכוב׳ לא משמעות׳ אלא מ״ש: וכתבי׳ לחמרי׳ מחסרון דף יט
מחוסר בגדי׳ פי׳ לחס עכר חילל שתויי יין מבלן חתית חוקה חוקה ממחוסר בגדי׳ דמעכב כדלי׳ התם לעיל מף שתויי יין לעכב ותס ממשמעות׳ הוה למה
לי למילף נ״מ יחיכו מעיקרא ודאי הוה כעי למימר כשמעתין ממשמעות׳ לחוה כעי תורה וחוקה: חוקה
דכ״ג פרי׳ בפ״ק נגעי מנחב לא כעי כהונה דפריך מלא כהן למה לי וי״ל דתורה אתא לחוס דרשה: ושאני
דמני למיכתב מגרש ומשמן וכתב מנרשה ומשמ״ם הכי אמר רחמ׳ מנרש׳ שלם משמנה שלם שאם חיסר
MENAHOTH ג נ C 3 ומשמן

ושמן מעכבי ואין דבר אחר מעכב מפ' דכריו סותר זה את זה דתלי טעמ' בחוזה ולא בפ"ת ועוד קשה ממתי לא מייתי קרא דמסלתה לדרשינן מינים° בפ"ק שאם חיסר כל שהוא פסולה °סמיך מינה דהכי נמי מעכב שיכ' בכתוב קמיר וגרסה דהכא מייתי לעיניין שיעכבו זה את זה דכתי' דהכא עליו בכתוב וסמיך ממלתה ומזמנה דגבי מנחת סוטה כתיב מנרסה ומזמנה וכשאר מנחו' כתיב מסלתה ומשמנ' וגרסה וסלתה הכל סולת ולקמן בפירקין גבי סולת ושמן מעכבין זה את זה מייתי מנרסה ומזמנה ומסולת ומשמנה מכל לגבי דמיעוטן מעכב את רובן מייתי מסלתה ומזמנה וכן גבי עיכוב דנפ"מ לא בעי שנה לעכב אפי לגבי מעכבין זה את זה בעי שנה לעכב:

דף ח **בקומצו** שלא יעשה מדה לקומץ° בפ"ק דרשינן מלא קומצו יכול מכורן ת"ל בקומצו תרתי שמעת מינה:

ושמואל אמר דורות משנה לא ילפי' הא דבעי רבי זירא למילף בפ"ק °מיומלא כפו ממנה דכל מקו שנאמר כפו אינו אלא יתיר ועוד קשה דמסיק רבא יד יד לקמיכ' דילף ויתלה כפו מיד דמצור לעניין קמיכ' ולדורות שמא כיון דצ"ל גזירות שוות לחזן ורבל לדורות עבדינן כאי דאמר ר' שעור כזכשיס

דף ט בפרק קדשים° מוכח שנפנס שנפנס אין מוכלין בגדיו מידי מנחה שלא והכלוף מכל המוכח וכי מכל המוכח מכלוה כו' שאני התם דכתי' כבניה בה קדשי דורות דדרשי התם לעיל מוכח שנפנס כל קדשים שנשחטו שם פסולין שנאמר וזכחת עליו כו' אבל אין לפרש דלא ילפי' הכא דורות מהתם דתניא ימי המילואים ועש' קמיכ' נכפו דמה כן מלי קפריך מהא דאמר שמו מכל מזרקו מקדשי דכתי' שכיח מלאי סולת ושמן מרובין בזכשיס בפרק° טבול יום גבי מנינות שאמר לו אהרן למשה משעת בקדשי שעם שהותרו מנינות לא שמע בקדשי דורו ומילו שמע התם כך נאמר לו בפירוש דמי לאו הכי קשיא ליה לרב דילף מעשה מדורו ואת דבעי קרא בפ° שנאמר הרי ולקיחה ולא ילפי מסיני לא דמי לסכין דדילמא מעבירה דסיני מיתייב תרתי ולא בשאר עבירות והא דבעי בפ"ק °דסנהל' שור סיני בכמה יצאי שעשה מדורו לא התם גלוי מילתא בעלמא תיבעי דלבסוף ילף לה מדכתב התם כמה התם כו' ומכלל דלאו דילף מדורות מפסח מכרי ואפי' מהן דפליג לא פליג אלא משום דמי' לי' מיפשר מפשח מפשח אתי ד' דפסח מפשח אתי למילף טפי ונדרי לדקדק לעשו דקסבר הכי מדה לקמיכ' לא פסל משו' דלא ילפי' מדורות משעה הא תנא בפ"ק °קמיכ' ועלה קיימו גרסינן תלת לו קורט של לבונה פסל מפני שאמר הקומץ הפשר וסיתר פסול ומהאי קרא נופים דרים ליה התם בגמרא מדכתי מלח קומצו בקומצו ולא מצינו שנפה מי לחו מוימלא כפו ומי לחו בלא שנה הכתוב משתכר לן שעיכב אם כן נמי לעניין מדה לקומץ כמי מעכב כיון דתרוייהו מהאי קרא נפקי: **כלי** הלח מקדשין את הלח פירשתי בפרק° קמא:

דתניא כיה קרא תריסר זימני מיבי למיכתב הכתוב כאחד ומיבי למילמדין:

ההוא לקבוע לה מקום ומ"ת קביעות מקום שמעינן מקרא דהקריב ומייתר ליה וסניפה לומר דשנה הכתוב לעכב ול"ל מי מהקרב הוה אמינא על הכבש סמוך למוזבח ולא על המוזבח מאי על הכבש הקריב הכהן את הכל מהמוכח דמתרינן° בפרק קמא זו הולכת מיבעי לכבש:

דף י **מנגד** חולו של קרן ודיו בפרק° שני דסוטה דייק מלי ודיו ומאי סלקא דעתך תיבעי הא כמה נופה פירוש סיסירכ' אין הכלי ויים הסולת עצמו למוזבח וכרים° נלה גבי כל הנשים דיין שעתן מין מלקדק מלי דיין ויש לומר דהתם סייק שפיר למתני דיין לאפוקי מהלל והכמים:

דף יא **למערבה** של קרן לדרומה של קרן פירש בקונטרס כלין וכלין וקשיא מה כן מלי קייש עצמו ומבטל חבירו והלא מגישה כלין ובזכ' פרק° קדשי קדשים גרסינן בספרים זו לדרומה של קרן פירש לעיל רוח צירנא וזעזע ניחא דאפסיק את שמקריב עצמו וחבירו ומה מגישה ברוח דרום שמוך לקרן מערבי כיצד מקריב שניהם שגם זה לפני ה' לכולי מוזבח בנפון והיכל ממנע בלמנע עזרה ונמצא עשר אמות שתתו של היכל קאים בנפון וחמש בדרום ונמצא דרומו של מוזבח לפני הפתח ומיבעי יכול להתרחק מקרן מקרב קאי לפני ה' כיון דים קרוב ממנו וסימן לדבר קני מנור דמזרח ומערב מונחי ולא קרב לפני ה' שלא כנגד הסתוך ע"ג דכולן סלוקות ברוח אחת וז ומיהו נר שני של כ' נרות מזרחיות קרי נר מערבי כמו שאתה לקמן בפרק כל° קרבנות:

הרי מלח הרי קרא במפקנא משני כיון דכתי' ביה ברית כמלן דתנא ביה קרא דמי והשתא ס"ד דמקשה מאי רבי מקום שהחזיר מעשה שלא מצינו שנקרא עכשיו אחר מלח ברית מלח עולם הוא ר"ת נרים מלח ברית והוא קרא דכתי' בפרשת ויקרא לא תשבית מלח ברית מלחך מעל מנחתיך אבל ברית מלח עולם הוא לא כתי' נבי קרבנות מלח נבי מתנות כהונה ואם תמצי לומר דדרשינן מדלפקיה רחמנא בלשון מלח אם כן תשכחן דשכח כתי' במלח לעכב וכן לקמן בברייתא דהאומר הרי עלי מנחה שכתו' בספיר' ל' נרי' מלח עולם הוא ולהלן הוא אומר מחת בני ישרל ברית עולם נרים כמו ל"ת מלח ברית דקרי דולח תשבית נרים לה בת"כ:

ותימא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0042
DFG

ברית אמורה במלח דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר נאמר כאן ברית מלח עולם הוא ונאמר להלן ברית כהונה עולם כשם שאי אפשר לקרבנות בלא כהונה כך אי אפשר לקרבנות בלא מלח אמר רב יוסף רב כתנא דידן סבירא ליה דאמר לא מלח כשר אמר ליה אביי אי הכי לא יצק נמי לא יצק כלל אלא לא יצק כהן אלא זר הכא נמי לא מלח כהן אלא זר אמר ליה ופי תעלה על דעתך שזר קרב לגבי מזבח ואיבעית אימא ביון דכתיבא ביה ברית כמאן דתנא ביה קרא דמיא ולא תנא ביה קרא והכתיב וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ההוא מיבעי ליה לכדתניא אילו נאמר קרבן במלח שומע אני אפי׳ עצים ודם שנקראו קרבן תלמוד לומר מנחה מה מנחה מיוחדת שאחרי באין חובה לה אי מה מנחה מיוחדת שמתרת אף כל שמתיר אביא דם שמתיר תלמוד לומר מעל מנחתך ולא מעל דמיך יכול תהא מנחה כולה טעונה מלח תלמוד לומר קרבן קרבן טעון מלח ואין מנחה כולה טעונה מלח ואין לי אלא קומץ מנחה מניין לרבות את הלבונה מרבה אני את הלבונה שכן באה עמה ואין לי אלא הלבונה מרבה אני את הלבונה הבאה בפני עצמה ולבונה הבאה בבזיכין והקטורת מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים אימורי חטאת ואימורי אשם ואימורי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ואיברי עולה ועולת העוף מניין תלמוד לומר על כל קרבנך תקריב מלח אמר מר אין לי אלא קומץ מנחה מניין לרבות את הלבונה מרבה אני את הלבונה שכן באה עמה בכלי אחר והא אמרת מה מנחה מיוחדת שאחרים באין חובה לה הכי קאמר אימא קרבן כלל ומנחה פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שפרט מנחה אין מידי אחרינא לא הדר אמר על כל קרבנך חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש שאחרי באין חובה לה אף כל שאחרי באין חובה לה אחרים דבאין חובה לה מאי ניהו עצים אף כל עצים אימא (אחרי דבאין חובה לה ניהו) לבונה ואייתי דם דאיכא נסכים בהדי אימורין הוא דאתו מ״ט אכילה ושתייה אדרבה כפרה ושמחה אלא לבונה באה עמה בכלי אחד (נסכים אין באים בכלי אחד) אבל עצים כי היכי דמתכשרא בהו מנחה הכי מתכשרא בהו כולהו קרבנות ואימא מה הפרט מפורש שאחרים באין חובה לה ומתרת אף כל שאחרים באין חובה לה ומתרת ומאי ניהו לבונה הבאה בבזיכין דשרי לחם אבל מידי אחרינא לא מראיצטריך מעל מנחתי ולא מעל דמיך מכלל דהנך כולהו אתו בחד צד אמ׳ מר מעל מנחתיך ולא מעל דמיך ואימא מעל מנחתך ולא מעל איבריך מסתברא איברים הוה ליה לרבויי שכן אש״ב נ״ט א סימן אחרים באין חובה לה כמותה אישים כמותה בחוץ כמותה נותר כמותה טומאה כמותה מעילה כמותה אדרבה

אימא מה הפרט מפורש שאחרים באין חובה לה וגם מתרת פירש ונימא כללא קמא דווקא מי נמי אפילו למאן דאמר כללא בתרא דווקא בעינן שני כללין כדמוכח בריש כבל׳ מערבין ובריך עיון בפרק שלשה׳ מינין ונימא יש מקומות מצינו שלשה מקומות לא מצינו לה״ש אלא בחד נד:

מראיצטריך מעל מנחתיך מכלל דהנך כולהו מייתי בחד נד פירש

כמו כן לית ליה אלא חד נד וכשמוך מוכח כדאין סדרה כדם ולא מצינו ליה הנך כדאין והא דקתני בברייתא מביא דם דמשמע לישנא דאי לא כתיב מעל מנחתיך הייתי מרבה דם ומדרבה קיתי מבריך שני כדאין כדמשמע הכא התנא נקט הלשון שכך היה דאוי לדרוש והש״ם טועה כאן להקשות לבעלי כדאין והמתרץ מוכיח לו מתוך הפסוק דמשה נפשך שני בחד נד:

ואימא מעל מנחתך ולא מעל דמיך פירש כמיכריס ליכא אלא חד נד שאחרים באים מוכח ודם חד נד שמתיר כמותה ומה ראית לדחות מיכריס ולמעט דם מימא מיפכא:

שכן אחרים באין מוכח לה כולה כתוב בספרי סימן מ״כ ט״ז ואין מוי״פ אלא הש״ם מפרש אלף לחרונה ומפרש רבינו תם מיקודי מוכח מוכל כמותה סרגילות למלות מוכלין ולפי סמין זה קולא ומומרת לא תש הש״ם לפ׳ מדרבה

בעינן שני כללין כדמוכח בריש כבל׳ מערבין ובריך עיון בפרק שלשה׳ מינין ונימא יש מקומות מצינו שלשה מקומות לא מצינו לה״ש אלא בחד נד:

מראיצטריך מעל מנחתיך מכלל דהנך כולהו מייתי בחד נד פירש

כמו כן לית ליה אלא חד נד וכשמוך מוכח כדאין סדרה כדם ולא מצינו ליה הנך כדאין והא דקתני בברייתא מביא דם דמשמע לישנא דאי לא כתיב מעל מנחתיך הייתי מרבה דם ומדרבה קיתי מבריך שני כדאין כדמשמע הכא התנא נקט הלשון שכך היה דאוי לדרוש והש״ם טועה כאן להקשות לבעלי כדאין והמתרץ מוכיח לו מתוך הפסוק דמשה נפשך שני בחד נד:

ואימא מעל מנחתך ולא מעל דמיך פירש כמיכריס ליכא אלא חד נד שאחרים באים מוכח ודם חד נד שמתיר כמותה ומה ראית לדחות מיכריס ולמעט דם מימא מיפכא:

שכן אחרים באין מוכח לה כולה כתוב בספרי סימן מ״כ ט״ז ואין מוי״פ אלא הש״ם מפרש אלף לחרונה ומפרש רבינו תם מיקודי מוכח מוכל כמותה סרגילות למלות מוכלין ולפי סמין זה קולא ומומרת לא תש הש״ם לפ׳ מדרבה

אלא אדרבה דם הוה ליה לרבויי שכן מתיר כמותה נפסל בשקיעת החמה כמותה הנך נפישן אמר מר שומע אני אפילו עצים ודם שנקראו קרבן מאן שמעת ליה דאטר עצים איקרו קרבן רבי לרבי מבעיא בעומלח דתניא קרבן (מנחה) מלמד שמתנדבין עצים ובמה שני גזירין וכן הוא אומר והגורלות הפלנו על קרבן העצים רבי אמר עצים קרבן מנחה הן ושעונין מלה ושעונין הגשה ואמר רבא לדברי רבי עצים טעונין קמיצה ואמר רב פפא לדברי ר' עצי צריכין עצים סתי מיכן עצים ואלא קרא למעוטי מאי אי למעוטי דם

מעל מנחתיך נפקא אפיק

אדרבה דם סוה ליה לרבויי כו' ותימה דלא חשיב פיגול דדם וקומץ לא מיקריב עלייהו מסוס פיגול כדתמרינן בהקומץ וזהו דלהלן נופייהו מתירי נינהו אבל לריבי חייבי עלייהו מסוס פיגול:

נפסל בשקיעת החמה כמותה בריתי דהיכי נשחט דתמרי בשקיעת החמה עד צאת הכוכבים לרבי יהודה תשחט בשקיעה החמה עד הלילה סני מלקי מיל ותירץ ר"ת דמשחט בשקיעה החמה מצטרף סוף שקיעת החמה שכל שקיעה החמה אבל מצאת החמה משחט מתחלת שקיעה תדע מדתמרינן נכי בר תוכא מצותה משחט בשקיעה החמה ואי אתחלת שקיעה עדיין סוף יום גדול והוה שרגא כי הדא ולפיכך שקיעת החמה נמי דכתיב נכי דם בתחלת שקיעה ריתי וכיון טפי לריבי סוס דתמרינן נסוף ריתיה מקומן מניין לדם שנפסל בשקיעת החמה שנאמר כיום הקריבו את זבחו כיצד שחט חתם מקרי ואי נסוף שקיעה קאמר למה לי קרא פשיט דנפסל בלילה דליקריבוה לגורך מסוס פיגול דכתיב כיום זבחו ועמוד השחר פשיט דפוסלת בו דומיא דשחרית וסוס פקוטל בלילה מוכח מסוס דמיין לינה מועלת בראשו של מזבח ופשיטא לן דאי מועלת מתחילה אימא לן לינה מועלת בראשו של לן נבי לחם עלה לא ירד הואיל ולן כשר בחמורים וחס מעלהו לנבי מוכח הוה מחיכת דיכול לזורקו משחרית היה דרבן גמליאל ור' יהושע דל' יהושע אמר ירד ולרבן גמליאל לא ירד וכי תימא דליטעריך מסוס דלקמן דעתך דלא מיפסלי בלינה כי היכי דחייבין עליו מסוס פיגול ומה לחלן כל הכשר הרי עצים ולכתחלה מיין חייבי עליהן מסוס נותר לרבי שמעון ואפילו הכי מיפסלי בלינה בשקדשו בכלי שרת וכי תימא מסוס דילפינן מדם דילמא שאני דם דמתיר ולפי מה שמפרש רבינו תם דמייתי בתחלת שקיעה ניחא וכן משמע בפרק מי שהיה טמא דשחיטה מסורה מתחלת שקיעה נבי מי שהי בדרך רחוקה דקתני התם מיחוסי דרך רחוקה מן האומיני לירושלם משחט עשר מילין ומוכח התם דהיינו משחט עשר מילין מיבעי ליה עד שקיעת החמה ולא חשיב ל' מילין דמשקיעת החמה עד צאת הכוכבים ואי לא מיפסני דם עד צאת הכוכבים ג' כו' הוי שעת שחיטה ומיהו שקיעה קאמר היכי משמע לה מניסוס הקריבו הא עד צאת הכוכבים יום הוא דכתיב והיה

דף י ע"א לנו הלילה למשמר והיה למלכה ותשכחן נמי שקיעת החמה דמיירי בה בפרק כיצד נולין ברוחה בין השמשות כדתניא עלה בפרק שני מתנות בפירקין כל המניח תפילין מחר שקיעת החמה

דף יא ת"ל תחלת יומי סמוך לשקיעת החמה והיינו בין השמשות ונס בפירקין כל המניח תפילין מחר שקיעת החמה

דף יב עובר כעשה והיינו כלילה מדקאמר רבה בר רב הונא שפק תשיכה שפק חיוה לא חולץ ולא מניח ועוד תמרינן במסכת תענית כל תענית שלא שקיעה עליו החמה לא שמיה תענית ומנכש מצותיה הוא שהכל נוהגין עד צאת הכוכבים ויש לומר דלעולם נפקא ליה שפיר תחלת שקיעה מניום דלא מיירי עניין לסוף שקיעה דנפקא מניום לגמרי ומיירי עניין לתחלת שקיעה ויש מפרשין דמן התורה מיירי נפסל עד צאת הכוכבים אלא דכגון עבוד הרמקה ופוסלה

דף פי מתחלת שקיעה והעתידו לכריסם במקום כרת לעניין דין רחוקה כדי שיהו צריכין למהר לבא וקשיא דמ"כ ליחשבינהו בסוף שקיעה החמה כדי הילוך והכניתה ממין לתחום והרכבתו וכחונן נופים ים לחלק כיון מת לו מחר חנות כדמשמע בפרק מי שהיה טמא ואפילו הכי לא חשיב לה והשתא הא דתמרינן בפרק המנחות והנסכים וברים מעילה לפני זריקה מועלין בו ומוקי לה דקבלי שמוך לשקיעת החמה דלא הוה שהות למיזרקי הוה

דף כא ע"ב קמ"ל כדמשמע בפרק מי שהיה טמא ואפילו הכי לא חשיב לה והשתא הא דתמרינן בפרק המנחות והנסכים וברים מעילה לפני זריקה מועלין בו ומוקי לה דקבלי שמוך לשקיעת החמה דלא הוה שהות למיזרקי הוה

דף כב ע"א מעילה דרבנן דעד צאת הכוכבים יש שהות לזורקו ומיהו קשיא מדתמרי' בפ' המקבל מתחשך קדשים ליום מתר מחשבין בדמו מתחשך החמה דמי חשיב לזורקו לאחר שקיעה מיד הוי פיגול דהוי מחשב חוץ לזמנו ומיין לומר פיגול דרבנן דשמ דומיא דחמורים וכשר קדשים מיירי הכא דהוי דחוייתא ולא קבעי כשר קדשי קדשים מחנות ומיהו דוחק מכילתו מדרבנן ול"ל דהכי קשיא נסוף שקיעה דהיינו צאת הכוכבי' כמו שמפר' רבינו תם דמשתחק משמע סוף שקיעה:

מלמד שמתנדבים עצים כו' הא דאמרי הכא רבי ורבנן נדבה ורבי קרבן נמור היינו כדאמר הכי עלי' שני גזירי עצים זו למזבח כדתניא בתוספתא דסקלים האומר הרי עלי עצים מביא דמי שני גזירי עצים אלו למזבח כהן מקבלן היינו למזבח ומקריבין מהן ניחותין לגבי מזבח וניחותי' מהן ואין מעילין בהן ואם הקריבו בחוץ פטור ואם אמר הרי עלי שני גזירי עצים אלו למזבח כהן מקבלן היינו למזבח ומקריבין מהן ניחותין בהם אבל מועלין בהן ואם הקריבו בחוץ חייב לרבי ר' וחכמים חומרים אם הקריבן בחוץ פטור ואלו ואלו גופלין בכלי שרת העצים ואם תאמר למאי קאמר מהן שמעת ליה לאמר עצים קרבן רבי ורבנן נאמי מיקרו קרבן ולא בעי מליחה ויש לומר דאקאמר עצים ואם משמע ליה דאמרין קרבן נמור כדם והיינו לרבי:

לדברי רבי עצים טעונין קמיצה ות"ת מנ"ם דרבי מקום עצים למנחה יותר מלשאר קרבנות ויש לומר דאמרי מינה עצים מקרבן דנבי מנחה דרשי לה בתורת כהנים ות"ת מנלן דמקשי למנחה לנקמצת תהיה נקמצת וניש לומר דלגבי מנחה הנקמצת כתיב ונפש כי תקריב קרבן מנחה ואם תאמר ומה קמיצה שיך בעצים הא אין בעצים ממש ויש לומר דמשכחת כי האי גוונא כגון שהיו עצים מונחים על כהנים בקמצת הקומץ קרב לעצמן והוה הדין כאן עצים:

עצים פעונין קמיצה והוה הדין ימין וקידוש כלי:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0044
DFG

אפיק עצים ועייל נסכים דתני׳ אבל היין והדם והעצים והקטרת אין טעונין מלח מני אי רבי קשיא עצים אי רבנן קשיא קטרת האי תנא הוא דתניא רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר מה הפרט מפורש דבר שמקבל טומאה ועולה לאישים וישנו על מזבח החיצון אף כל דבר דמקבל טומאה ועולה לאישים וישנו על מזב׳ החיצון יצאו עצים שאין מקבלין טומאה יצאו דם ויין שאין עולים לאישי׳ יצא קטרת שאינה על מזבח החיצון אלא טעמא דמעשיה קרא לדם הא לאו הכי הוה אמינא דם ליבעי מלח כיון דמלחיה נפק ליה מתורת דם דאמר זעירי אמר רבי תנינא דם שבישלו אינו עובר עליו ורב יהודה ה״א אמר זעירי דם שמלחו אינו עובר עליו ורב יהודה דידיה אמר אי׳ איברי׳ שצלאן והעלן אין בהן משו׳ לרי׳ ניחוח מהו דתימא מישדא בה משהו למצוה בעלמא קא משמע לן: גופא אמר זעירי אמר רבי הנינא דם שבישלו אינו עובר עליו יתיב רבא וקא אמר לה להא שמעתא איתיביה אביי הקפה את הדם ואכלו או שהמחה את החלב וגמעו חייב לא קשיא כאן שהקפה באור כאן שהקפה בחמה באור לא הדר בחמה הדר בחמה נמי לימא הואיל ואידחי אידחי דהא בעא מינית׳ רבי מני מרבי יוחנן דם שקרש ואכלו מהו אמר ליה הואיל ונדחה ידחה אישתיק אמר ליה דילמא ודאי כאן בחטאות החיצונו׳ כאן בחטאו׳ הפנימיות אמר אדכרתן מילתא דאמר רב חסדא דם שקרש בחטאות ואכלו חייבו לקחה ונתינה הוא בחטאת הפנימיות ואכלו לקיחה ונתינה הוא בחטאת הפנימיות ואכלו פשור וטבל והזה אמר רחטנא והאי לאו בר טבילה והזאה הוא ורבא דידיה אמר אפי׳ בחטאות הפנימיות ואכלו חייב הואיל וכנגדו ראוי בחטאות החיצונות אמר רב פפא הילכך דם חמור שקרש ואכלו חייב הואיל וכנגדו ראוי בחטאות החיצונות אמר רב גידל אמר זעירי׳ דם בין לח בין יבש חוצץ מיתיבי הדם׳ והדיו והחלב יבישין חוצצין לחין אינן חוצצין לא קשיא הא דסריך רא דלא סריך: תמלח למאי אתא לכדתניא׳ במלח יכול תלמוד לומר תמלח אי תמלח יכול במי מלח תלמוד לומר במלח ולא תשבית מלח הבא מלח שאינה שובתה ואי זו זו מלח סדומית ומניין שאם לא מצא מלח סדומית שמביא מלח איסתרוקנית תלמוד לומר תקריב תקריב כל שהוא תקריב מכל מקום תקריב ואפילו בשבת תקריב ואפי׳ בטומאה מאי תבונהו אמר רבה בר עולא הכי קאמר יכול יתבוננו כתבן בטיט אמר ליה אביי אי הכי יתבוננו מיבעי ליה אלא אמר אביי יכול יעשנו כבנין אמר לי׳ רבא אי הכי יבננו מבעי לי׳ אלא אמר רבא יכול תבוניהו מאי תבוניהו אמר רב אשי יכול יתן בו טעם כבינה תלמוד לומר תמלח כיצד הוא עושה מביא האבר ונותן עליו מלח וחוזר והופכו ונותן עליו מלח ומעליהו אמר אביי וכן לקדירה תנו

אפיק עצים ועייל נסכים ואיתעט נסכים כיתם מנחה מיוחדת כו׳ ודם מוע״ל מנחתיך ואם תאמר מימא מיבעי ליה ומים לומר דלא שייך לומר מיבעי כלל דהא כדי שלא נאמר משום כד של מתיר הוא דאיצטריכא למיכתב מעל מנחתיך למעוטי דם דמתרבי מהתורת כד ואלו נסכים מיעטינן מיניה:

יצאו עצים שאין מקבלין טומאה פירש בקונטרס דהא דאמר׳ בפרק כל קרבן לפי שעה והכשר לרבות עצים ולבונה מסמכתא בעלמא ואי מיכשר לומר כן דכהדיה לאמרי׳ בפרק שני דחולין דחיבת הקדש דחוריתא דף לה מהניא קרא דוהכשר וכן מוכת בפרק כל הפסולין גבי מוכל כשר לגבי זריקת דמים דף לה דאמרינן מכל טומאת כשר דכרי הכל ליקח דאמר מר והכשר לרבות עצים ולבונה כו׳ ואי דקרי ליה בפרק כיצד שמאי פסולה דף מג בעלמא לאו מדרבנן קאמר אלא מדאוריית׳ ופסולה בעלמא קאמר דלית ליה מלקות ועוד דשיש נופך מסא׳ לדרבנקסוי דאוריית׳ לרבי ישמעאל דאמר פסולה בעלמא והשיש דקרי לה מעלה בפ׳ כל׳ שעה הכי נמי קאמר דף לה גבי מעלות הערוב שמעון תוכל בתרומה דנפקא לן מקרא כפר׳ הערל תאמא מצלה דף מד דאוריית׳ קאמר והא דקאמר הכא יצאו עצים שאין מקבלין טומאה כגון עצי עצים קאמר ולפ כגון המערכה ואם תמצ׳ מניין לנו לרבו׳ עצים לטומאה מהכשר מצ׳ דים מיי פ״ו מה׳ להו פרוין מן התורה אפילו בתר דספינהו ייעוב קרבנו לגיורי כדמסק׳ בריש׳ המנחו׳ והנסכי׳ לרבנן דף ק דפליגי עלי דרבי דלר׳ ודאי ניחוח דחבי להו קרבן גמור ול״ל דהויא דמכניס עצים בכל מקו הויינו לר׳ וקאמר קסבר׳ מאחר דמחייבי על העצים משום טומאה חמתי לף תני להו בע׳ סני׳ דמעילה דתנן הקומץ והלבונ׳ והקטורת דף ז כולה הוכשרו ליפסל בטבול יום כו׳ וחייבין עליהם משו׳ נותר וטע׳ ופיגול מין בכה ויש לומ׳ כין לרבי כין לרבנן לף מני תני דלרבנן לא מיחייב משום עצים ולר׳ יש בעצים משו׳ פיגול לף שנקמכו בכל דבר שיש לו מתיר׳ לדם או למזבח כגון חיבורי עולה סדם מתירין: דם שבישלו מינו עובר עליו (והיינו) והא דתנן בפרק כל׳ הכשר הלב קורעו בפ״ל מנחות דף קד ומוציא את דמו לף קרעו מינו עובר עליו מדמייתי הכי תרי סילי בהדי דם שבישלו ודם שמלתו משמע דתרויהו חד טעמא כדפיר׳ בקונטר׳ דמליח כרותח דלא תייבי תורה כרותח אלא לכפר וכיון דבישלו או מלתו נפקא ליה מתורת דם ומשמע הכא דסתם מליחה דקדשים היינו לחין כאכלין מחמת מלחן דהאי דמליח כרותח היינו לחין כאכל מחמת מילחו כדפריסית בפ׳ כל׳ הכשר ואסת׳ מליחה דקדשים הוא דדייק הכא הא לאו הכי הוה אמינא דם ליבעי מלח כיון דמלחיה נפק ליה מתורת דם דאמר זעירי אמר רבי תנינא דם שבישלו אינו עובר עליו ורב יהודה דידיה אמר מיי פ״ב מה׳ מעה״ק הי״ח

וכן לקדירה גרסי׳ וכספר רבינו גרשם כתוב וכן לבני וכן פירש רבינו תנגחל בפ״ק דחולין גבי אסורה בהנאה ליומא:

דף לו בלשכת המלח שם מולחין עורו' קדשים תימ' דבמסכת° מדות דמזיג שם לגזית שבעזרה קתני לשכת המלח שם היו נותנין מלח לקרבן לשכת הפרוה שם היו מולחים עורות קדשים וי"ל דהא דקאמר הכא שם מולחין עורית קדשי לחן דווקא מלח כלומר משם היו נוטלין מלח למלוח עורו' קדשים בלשכת הפרוה ומלח לא היה ניתן בלשכת המלח למלוח כי אם להכניעו שם והא דקתני עלה במסכת° מדות שם היו נותנין מלח לקרבן היינו כלומר הכניעו לצורך קרבנות כגון למלוח עורות וכל דבר וקבי לפירוש זה דל"ל היתם מלח בקרבנך מקומות והכא לית מאן דמר למה מולחין את והקטורת בריחו של מזבח יותר מעל הכבש והלא במזבח הפנימי היה קרב וי"ל לפי שעל הכבש היה מתלבך כדם המיכרים תמיד על היסוד שהיו מולחין דבר יבש קומץ ולבונה ומנחת כהני ומנחת כהן משיח ולפי ע"פי שהיו מקטירין שם עולת העוף היה מועט:

נפ זה שם מיי' פ"ג מהל' מעילה

חולי' פשיטא מאי בעי התם פירש בקונ' מכום דמכנים תולין לעזרה ומכני לף ע"ג דאמר מר יאכלו שיאכלו עמה תולין ותרומה ופירש בקונטרס כלומר חוץ לעזרה יאכלו תולין ותרומה ויכניסו ויאכלוה על פסבע ושימת הוחיל והני חול' צריך אכילת קדשים הן ליתיב להו מלח לקדש ומיהו הפילו בעזרה מכניסים תיבלי תולין לתוך

מיי' פ"ה מהל' מעשי הקרבן

דף ג נפרכ כל התדיר° וכולן דבתוך סבהכ"ס לתת לתוכו תבלי תולין ותרומ' ונפקא ליה מדכתיב מנחת כהן כליל תהיה ומנחת כהנים תבלי פשיטא שיכול ליתן מלח על קודש כמו בקדשים עצמן:

תלמוד לומ' ברית מלח עולם הוא דבינו תס נורם מלח בכל קרבנותיכם לעולם:

כל כהן בשוקל מינו חוטא לבן בוכרי אפילו לוייס פטורין כמו כהנים

מיי' פ"ט מהל' כלי המקדש הל' ט

כדפרישית טעמא במסכ' שקלים שכל העובר על הפקודי ושבט לוי לא נפקד אבל רבי יוחנן זכאי דורש כל העובר עובר בים סוף אף על גב דכתיב בפרשת אלה פקודי משכן העדות וגו' שהיו לתרומת השקלים דשלש תרומות היו כדמפרש בקונט' בפרשת כי תשא ובאותה של השקלים לא היה שבט לוי אבל באותה של ציבור קרבנו היו ושבט ניסף שם דכתיב כל העובר על הפקודי להת דכתיב על הפקודי משום תרומת השקלים ומיהו בלאו הכי יש לפרש כל העובר על הפקודים שנפקדו בין לבדם בין עם ישראל:

שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן מעשה דרבן יוחנן בן זכאי

לא היה כהן והא דתניא בספרי גבי פרה שאמר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו מה שנ' ואיתו אלי עגלת בת שנתה תמימה קנית' לומר על פי הולמתו וי"ז דמסקי התם ויש תומרים היכל היה מנין שלשה היה יכול לומר מה שעשו ואיתו אלי הייכו שעשו לפי שלא נתרפו פרה בימיו: ועכיש

מקלים דף ב פתכל דקרו ערטן קפל

חנו רבנן° מלח שעל גבי האבר מועלי' בו שעל גבי הכבש ושבראשו של מזבח אין מועלין בו ואמר רב מתנה מאי קראה והקרבתם לפני ה' והשליכו הכהנים עליה° מלח והעלה אותם עולה לה': תנן התם על° המלח ועל העצים שיהו הכהנים נאותין בהן אמר שמואל לא שנו אלא לקרבנם אבל לאכילה לא קא סלקא דעתך מאי לקרבנם למלוח קרבנם לאכילה לאכילת קדשי' השתא למלוח עורות קדשים יהבינן לאכילת קדשים לא יהבינן דתניא נמצאת אתה אומר° בשלשה מקומות המלח נתון בלשכת המלח ועל גבי הכבש ובראשו של מזבח בלשכת המלח° ששם מולחי' עורות קדשים על גבי הכבש ששם מולחין את האיברים בראשו של מזבח ששם מולחין הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים ועולת העוף אלא מאי לקרבנם לאכילת קרבנם ומאי לאכילה אכילה דחולי' חולי' פשיטא מאי בעו התם אף על גב דאמ' מר יאכלו שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השבע אפילו הכי מלח דקדשים לא יהבינן להו אמר ליה רבינא לרב אשי ה"נ מסתברא דאי סלקא דעתך מאי לקרבנם למלוח טעמא דאתני בית דין הא לא אתני בית דין לא השתא לישראל יהבינן לכהנים לא יהבינן דתניא° יכול האומר הרי עלי מנחה יביא מלח מתוך ביתו כדרך שמביא לבונה מתוך ביתו ודין הוא נאמר והביא מנחה והביא מלח ונאמר הביא מנחה והביא לבונה מה לבונה מתוך ביתו אף מלח מתוך ביתו או כלך לדרך זו נאמר הביא מנחה והביא מלח ונאמר הביא מנחה והביא עצים מה עצים משל צבור אף מלח משל ציבור נראה למי דומה דניזדבר הנוהג בכל הזבחי' מדבר הנוהג בכל הזבחי' ואל תוכיח לבונה שאינה נוהגת בכל הזבחים או כלך לדרך זו דנין דבר הבא עמה מדבר הבא עמה בכלי אחד ואל יוכיחו עצים שאינן באין עמה בכלי אחד תלמוד לומ' ברית מלח עולם הוא ולהלן הוא אומר מאת בני ישראל ברית עולם מה להלן משל ציבור אף כאן משל ציבור אמר ליה רב מרדכי לרב אשי הכי קאמר רב שישא בריה דרב אידי לא נצרכא אלא לבן בופרי דתנן אמר רבי יהודה העיד בן בוכרי ביבנה כל כהן° ששוקל אינו חוטא אמ' לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו היא היאך נאכלין ולבן בוכרי כיון דלפתחילה לא מיחייב לאיתויי כי מיתי נמי חוטא הוא דקא מעייל חולין לעזרה דמייתי וספר להון לציבור סלקא דעתך אמינא

מקלים דף ב פתכל דקרו ערטן קפל

כי

וכן לקדירה תין נרוך למולחה יותר: שעל הכבש כו' שנועל שם כשמולחין את הקומץ כדתמרן לקמן בסלסס מקומות כתוכה: תין מועלין בו לשוב תימ ריטי: תמי קרתה דשעל גבי האבר מועלין דכתיב והשליכו עליהם הכהנים מלח והעלו אותם עולה מלמ' דאבר עם מלחו שניהם קרויין עולה: תנן התם במסכת שקלים על שנעשה התנו ב"ד וחלו שנים על המלח ועל העצים של קדש שהכהנים ניחותין בהן נהנין מהן: למלוח קרבנך עולות ומנחתם שהן מניחין: לאכילת קרבנך שכלומר לאכילה המגיע לחלקם כגון תוה ושוק תחתית ולחמות שהניחו מבית והן מוכלין: תמי כשו התם תולין בעזרה: הכי גרסינן יאכלו שיאכלו עמה כולה בתורת כהני קא דרים עמה כו' אלמי קרא והכותרת ממנה וגומר דכתיב בריסים דקרא יאכלו אהרן ובניו ונסיפים כתיב יאכלוה ודרים התם יאכלו שיאכלו עמה חולי' ותרומ' כומן שהיה מעושה יאכלוה דסיפא אלא יאכלו עמה תולין ותרומ' כומן שהיה מרוכ': לבונה מתוך כיתו דכתיב ונתן עליה לבונה והדר והכיתה אל בני אהרן: והכתיב עניים דכתיב על העניים אשר על האש: עניים משל ציבור מפר לקמן עניים ומלח נוהגי בכל הזבחים: מלח נמי על הקומץ בכלי: כדרית מלח בלחם הפנים כתיב: מה להלן משל צבור דכתי' מאת בני ישראל: לית נמרכה להתנות לברית דין הוא כהנים מולחין קרבנם משל הקדש: אלא לבן בוכרי דתמר אין כהנים חייבין בשקלים: כל כהן שמביא שקלו לגזבר כתיב: אינו חוטא מדקתמר אינו חוטא מכלל דלכתחלה לא לא מחייב וטעמא מפרש במסכת שקלים דכתיב כל העובר על הפקודים ושבט לוי לא נפקד ואף על גב דליכא למימר הא מייתי חולין לעזרה אפי' הכי אינו חוטא כדמפרש לקמן: כל כהן שאינו שוקל חוטא בשקלים מפרש טעמא דכתיב זה יתנו זה בני מטרית שנים עשר שבטים והיינו שבט לוי וכל העובר מפרש התם כל העובר בים סוף: לענין להנתן וקא פריך ולבן בוכרי כו': סל"ד כו' הסתם מפרש לה בנרוכה לעיל:

כי זכו להו רחמנא לישראל דאית להו לישכה לכהנים דלית להו לישכה לא זכו להו רחמנא קמ"ל ועצים דפשיטא לי' לתנא משל ציבור מנלן דחניא יכול האומר הרי עלי עולה יביא עצים מתוך ביתו כדרך שמביא נסכים מתוך ביתו ת"ל על העצים אשר על האש אשר על המזבח מה מזבח משל ציבור אף עצים ואש משל ציבור דברי ר' אלעזר בר"ש ר' אלעזר בן שמוע אומר מה מזבח שלא נשתמש בו הדיוט אף עצי ואש שלא נשתמש בהן הדיוט מאי ביניהו איכא בינ"ו חדתי ועתיק לא והכתיב ויאמר ארונה אל דוד יקח ויעל אדוני המלך הטוב בעיניו ראה הבקר לעולה והמוריגי וכלי הבקר לעצים הכא נמי בחדתי מאי מוריגי אמר עולא מטה של טרבל מאי מטה של טרבל אמ' יהודה עיזא דקורקסא דרשו בה דשתאי אמר רב יוסף מאי קראה הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים: מתני' נתערב קומצה בקומץ חברתה במנחות כהנים במנחה כהן משיח במנחת נסכים כשרה רבי יהודה אומר במנחת כהן משיח במנחת נסכים פסולה שזו בלילתה עבה וזו בלילתה רכה והן בולעות זו מזו: גמ' תנן התם דם שנתערב בטים אם יש בו מראית דם כשר נתערב בין רואין אותו כאילו הוא טים נתערב בדם פהמה או בדם חיה רואין אותו כאילו הוא מים רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו ולקח מדם הפר ומדם השעיר הדבר ידוע שדמו ושל פר מרובה מדמו של שעיר רבנן

זעצים דפשיטא ליה לתנא משל ציבור מנלן ומ"ש ולילף ממלוא כל"ע ל' רמ"ן להסיב מלכושה ומאים כל אחד:

שזו בלילתה עבה מנחת כהנים ורוב לעשרון כדתניא בס"כ מדות כ"ד קומצין עמהן שלשה עשרונות טלת בגדול בשמן למנחה ורוב שמן למנחת נסכים ורוב שמן למנחת נדבה מנחה לא יפחות מרובע הלוג מדבר הטעון לוג ומלא כיוצא בו עשרון ומנחת הנסכים וכן מפיק שלשה לוגין לעשרון כדמפרש בקונטרס:

שזו בלילתה עבה וזו בלילתה רכה וכן בולעות זו מזו מע"ג דקתני פסולה דמשמע הא לאחר מלת דמתיקן פסולת העבה והרכ מדקתני וכן בולעות זו מזו ומי בלילה מלת מיפסלי תרוייהו וכי בלע קומץ ממנחת נסכים מיפסיל קומץ דהוה ליה ריבה שמן ומיפסלא מנחת נסכי דהוה ליה חיסר שמנה והא דקתני פסולה ולא קתני פסולות משום דכולה מתניתין כל"ח דמלת מנחה משמע לי' ורישא נמי הכי תנן נתערב קומצה בקומץ של חבירתה כשרה והוה ליה למיתני כשרות: °מ"ט יכול לקמוץ מזו בפני עצמה שנפלה זו בכר זו ובשאר מזו כדי קומץ שלא נתערב ואם לאו פסולות דאמר בתורת כהנים מסלתה ולא מסלת חבירתה לא יקטיר חפילו כל שהוא דתניא בתורת כהנים מנחה שלא בקומץ ומקמץ נמי לא אכי קמץ כדי קומצים נדבתו כל קומץ וקומץ יש מזה שנתערב ולי' קומץ שלם מה זה מנחה: ואם הקטיר בכל המערב היא לא עלתה לבעלי דהא לא נקמצה ואי מנחה בלא נדבה נתרת בלא קמיצ' נתערב קומצה בשיריה לא יקטיר את כולה משום דשירי מסורין להקטיר דכתיב לא תקטירו ממנו חמץ לה' כל שאתם לחיסר הרי הוא בכל תקטירו: גמ' דם דקדשים בשר לזריקה: נתערב ביין שהוא חדוש: רואין אותו כאילו יש בו מים ואם היה מרובה הדם ניכר ניתכת בשר: בדם הבהמה של תוכין רואין אותו את של תוכין: אין דם מבטל דם וכשר: הדבר ידוע כי חפילו הכי קרי ליה מלתי נמי דם שעיר ואע"פ שנתערב בו דם הפר כדלמירין במסכתין יומא עירה דם הפר לתוך

דם השעיר מבטל

ומבטלו שהסולת של קומץ רבה על הסמן של מנחת נסכים ומבטלן ותימא דמהאי טעמא נמי ליפסול לרבי יהודה כשנתערב קומצה בקומץ חבירתה ושם הוא תימא לומר מאוס דכלילתן שוה אין זו בולעת מזו ועוד נתערב קומצה בשיריה דקתני סיפא דאם הקטיר עלתה לבעלים ופריך מינה בגמ' דליבטלו שיריים לקומץ ומסכי' דזירא דא מא הקטרה בקומץ כו' לאם לן הלי סיומיה הא אמרן דכלילתן שוה ואין בולעת זו מזו ומאי אין קומץ מבטל קומץ איך כאן ועוד תימא דנגזרה שוה דר' זירא מלבא דר' יהודה נמי מסקי לה ומשמע דאין הקומץ מבטל חבירו זבי קומץ דמנחת חוטא וקומץ דמנחת נדבה מע"ג דנסבי בגמרא נמי חדא שנתערב עם כלום הלי לאו קומץ דמנחת חוטא דלאו ערב בקומץ דמנחת נדבה לא נרם כן הכי אלא כספרים דגרסינן דלאו ערב במנחת נסכים מבטל שוה קומץ אין מבטל חבירו ופשיטא דקומץ דמנחת חוטא דלאו ערב בקומץ דמנחת נדבה לא תתקיים גזירה שוה והשתא מבטל ר' יהודה דלא יבטלו זה את זה קומץ דמנחת חוטא וקומץ דמנחת נדבה הלי בלעי מכללי ועוד תימא למאי דמסקינן מגזירה שוה דר' זירא דלא יהודה אם כן מנחת נסכים וקומץ נמי לא ליבטלו זה את זה ומיפסיל הוא דלוק בקומץ ושיריים מיבעי גזירה שוה דקטרה לכל מנחת נסכים כולה כליל ואין כאן קומץ ושיריים:

אם יש בו מראית דם כשר לא נאמר אלא מראית דם נמור לפעמים הוא מתכשר אלא מראית דם שנתערב בו דם פרה מרובה על דמו של שעיר

הדבר יודע שדמו של פר מרובה על דמו של שעיר פירוש והיה לו לדמו של שעיר להיות בטל תימא דמיבעי' ליה למיתק לדמרי' ביומא שעירא דם הפר כדם השעיר והכי קתני דם שנתערב בדם פרה °כיסוי הדם לא שנו אלא שנפלו מים לתוך דם אבל דם לתוך מים דם בטל וסיפא הלי דם הפר היה לו לבטל רישא ואפי' תימא דלית ליה רישא בטל כפ' כתר דע"ג הכא מוקי משום דהוה ליה נדבה ונדחק ול"ל דלא לימרינן רישא בטל כשמערה בשפע הרבה כיחד כמו שמחלקינן בתרא דע"ג בין חבית דנפיש עמודיה לנרפוי קטן דלא נפיש עמודיה ואפילו תאמר רישא בטל בחבית בותר מפי חבית היה מודה דלא בטל:

יש מי שיש

מי"פ מה שמולי בקונטרס

מי"פ מה שמולי בקונטרס

דף מו ע"ב דף פו ע"ב דף עג ע"ב

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0047
DFG

דף קמו ע"א
דף ע"ב

מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה ור' יהודה סבר מכאן למי במינו שאינו בטל רבנן סב' מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה ודילם משום דמין במינו הוא אי אשמעינן מין במינו ולא אשמעינן עולין כדקא אמרת השתא דאשמעינן עולין משום דעולין הוא ודלמא עד דאיכא מין במינו ועולין קשיא ורבי יהודה סבר מכאן למין במינו שאינו בטל ודילמא משום דעולין הוא אי אשמעי' עולין מין בשאינו מינו כדקאמר השת' דאשמעי' מין במינו משום דמין במינו הוא ודילמא עד דאיכא מין במינו ועולין קשיא: תנן רבי יהודה אומר במנחת כהני' במנחת כהן משיח ובמנחת נסכי' פסולה שזו בלילתה עבה וזו בלילתה רכה והן בולעות זו מזו וכי בולעות זו מזו מה הוי מין במינו הוא אמר מיכן לעולין כו' והני למיס דמתני' דוכתיס עולין נינהו ולא מבטלי להדדי:

מין

דף ע"ב

כפרק תערובות פליג רבי אלעזר ברבי שמעון בן לקיש בהיה דפיג ול ונותר וטמא שנפלו זה לתוך זה ומייתי לה מהיכא כפרק תערובות פליג רבי אלעזר ברבי שמעון בן לקיש בהיה דפיג ול ונותר וטמא שנפלו זה לתוך זה ומייתי לה מהיכא

דף ע"ב

וכמאי לענבי תאכילם שמני: ורבי יהודה סבר מכאן למין במינו בטל ור' היכי מסיק רבי יוחנן דטעמא דרבי יהודה משום קרן הוא מסקינן כפרק אותו ואת בנו דרבי יהודה סתם לחנניה דלא מייתר ליה אותו קסבר לחלק לא צריך קרא דסבר לה כרבי יוחנן וביומא פרק הוליחו לו אמרי רבי יהושיה ורבי יוחנן חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין ואמרי תסתיים דר' יהושיה דאמר מערבין דלעל דלא כתי' יחדו כאהן דכתיב דמי ולעל דתניא אפי' תימא רבי יוחנן דאמר מערבין שאני הכא דכתיב לחת את מסקי סתם תניא דלא כוותיה ור' יוחנן סבר לה כרבי יהודה דתניא סבר רבי יהודה מנין לנסכים שהן באין מן הבהמה ומן העוף ומן החיה ומן הדגים ומן הדבש ומן המלח ומן היין ומן השמן ומן המים ומן העצים ומן הלבונה ומן הכלים ומן הכהנים ומן הלוים ומן הישראלים ומן הנשים ומן העבדים ומן השפחות ומן הבעלי מומין ומן הטמאים ומן הטהורים ומן הנכרים ת"ל זאת תורת המנחה מה המנחה באה מן הבהמה ומן העוף ומן החיה ומן הדגים ומן הדבש ומן המלח ומן היין ומן השמן ומן המים ומן העצים ומן הלבונה ומן הכלים ומן הכהנים ומן הלוים ומן הישראלים ומן הנשים ומן העבדים ומן השפחות ומן הבעלי מומין ומן הטמאים ומן הטהורים ומן הנכרים אף נסכים כן מה מנחה מפורשת בכתוב יחדו דמי ור' יוחנן דאמר מערבין מנחה מפורשת בכתוב יחדו דמי ור' יוחנן דאמר מערבין

דף ע"ב

מדכתי קרא בלילתו דכתי' מן הכלי ומיהו מין זה כל כך שינוי דלא הוה מכי למכתבי ומן הכלי דתרוייהו לפרושי מן הנסתם קתני ודמי' מן הכלי ומן הכלי לכם הער ולדם הסעיר היה לכתוב ר"ל למוסיפי ות"ל ומתן דלמ"ד מין במינו מבטל ליה עולין מין במינו ור"ל דכפקע להו מדכתיב דם כדלעיל בזבחים בפרק התערובות ות"ל בער הכי קאמר ר' יהודה הכהן קרבן גבי ערלה ולכלאי הכרם קאמר ר' יהודה בשוגג ביעלו במזיד לא יעלו ותסתם מין במינו הוא ומשמע סתם מתורוייתא נרוקא בטיל שלא מדעת ומקה ור"ל דדבר לא הערבו יפה בכל שהו לבל דבר יבא בטיל שפיר ולא נרסינן בגיטין נפלו לגת ונתפצעו שלא מידי בלח שלא ביבש והא דקתני בחולין דתתיבש סתם תוכן כל התיבוש שהן מינו טעם הפת ערב כלח דמי ובסוף מסכת בכיצה דאמרינן תיתין נמי נהי דלר' יהודה לא בטיל לרבנן מבטל בטיל בקתני מיירי שהפת ערב יפה ובלח מין במינו הוא ואפילו תימא דלא תתיבש ועדיין בקתני מיירי שהפת ערב כבראשונה וזה הוא שלא בטלי וכעניין זה מפרש רבינו תם להא דאמר רבי יוחנן בסוף עבודת גילי' סתי כוסות אחד של חול ואחד של תרומה שמזגן וכתערבו וזה הוא שלא את מינו כתי שמינו ושלא מינו רבה עליו ואבטלו דקאמר ליה כיון דתרומה עולה בק"ח אם כן מין במינו נמי יש לומר שמינו לבטל התרומה אלא שמא מינה דבמינו במשהו והא דאמר רבי יוחנן התם דבל מיסורי שבתורה במינן בכותח הטעם מון מבטל ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבבלל טבל הוא וחד טעמא לתרוייהו דמפרש התם טעמא דטבל דבכתיתיהו דחיטה אחת עושרת את הבהרי והוא הדין תרומה מעלייתא כך מיסורה וכבל ד כתת דתרומה עולה כיחד ומקה בדבר יבש ותני דשתי מנחות אלא נקמצו אלא מבטלי ליה שיריים לטיבלא דמוקמי לקמן בדרבי יהודה בשתת סולת שיירי שמתערב לגמרי בדבר לח ולא בשתפה תנור ומחבת ומרחשת והיה לקמן דבבילה בשחיטה בסכיומתא והרב רבינו יום טוב מפ"לנו הקשה לרבינו תם מהיכא דפסחים דחבית של תרומה שנשברה בנת העליונה ותחתיה חולין טמאין דלמרינן התם דלש נפלה למקה חולין דבדי תרד ותטמא אלמא תפילו דבר לח עולה כיחד ומקה ובלקה שכמו כן היה יכול להקשות מסיר של שמור ושל חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לח ומתערב יתר ממנו ועוד במסכת תרומות פרק שלשה תרומה בתוספתא לוג יין נפל לתוך מקה ליבין עכורין ישלה וחזר רבינו תם דודאי אין חילוק בין לח ליבש ותירץ דהא דתרומה עולה כיחד ומקה בנפלה לתוך חולין מתוקנין דהיינו החולין ליעשות כבטל דהיינו התרומה והיה דשני כיס של תחד של תרומה ושחד של חולין בחולין שהיו מתוקנין דהיינו שיעשו תרומה וסבר לה רבי יוחנן כמאן דאמר לקמן בתר מבטל אזלי רבנן והוה להו מין במינו ופסחים לא קשיא לתלמי דאמר בתר בטל אזלינן דמסקי לכי מסרחי מין שם מסקה עליהן ולא היפשר לה לתרומה שתיעשה חולין ות"ל שנפל לתוך טבל במינו ושכי מסכח לה הא מי היפשר למבטל דהיינו החולין שיעשו טבל ות"ל שנפל טבל טבול לתרומה דהוי מין במינו כיון דשם טבל על שניהם אי נמי טבל שרקה פני הכית בטבל שלא רקה פני הבית אי נמי תפי' נפל לחולין מתוקנין וכעודם לתרומה כיון דלהיפשר לחיתשולי עלה והשתא דלתי נן להכי היכא לאוקומי אותה דבני כוסות בחולין מתוקנין כגון לתרומה כיון דעליס והכי פסחים בתרומה כיון דהיכא שתירין לחיתן דרבינו תם והיה דפסחי' כרבי חייא דלקמן דלית ליה לרבי יהודה כפילה ושחוטה בטבילת זו אחת זו ולכבי חמיכי הטם מין במינו במשהו ולא על פי שחשובין מין ומינו לענין אחד ומקה דלא סני להו כשהם מבטל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דלכבי נמי מוכח מין במינו במשהו ולא על פי שחשובין מין ומינו לענין אחד ומקה דלא סני להו כשהם דאמר רבי יוחנן מבטל לם מבטל לם אי היפשר לאוס להיות כולי עלמא אית להו דר' חייא והך מעשה לחין לם מבטל לם אי לקוטי לקמן לריך חסדא לחויל בתר מבטל הוי דלא כרבי חייא ואפי' לר' חניגא לחויל בתר בטיל נר לחיכי טובא דהשתא דמי רובא ומין מי רגלי מבטל מי רגלי ונבי לם כסוי שנתערב כדם בהמה דאמר רבי יהודי מין לם מבטל לם כולהו אי אפשר לאוס להיות כוס אחד אי אפשר לאוס להיות כוס אחד ן כמו שפיר הקושטא לקמן דכשילין לילה אחד ומקדשתן כחולין וכל שמא לא' לך בפרק גיד הנשה מתיבה עצמה נעשית נבילה ואוסרת כל החתיכות לרבי יהודה ונבי זרוע בשילה דקאמר לא נצרכה לרבי יהודה דקאמר מין במינו לא בטיל ונבי גיד דקאמר רבי יהודה מיעורב בחתי' ופריך להא דאמר רבי יהודה מין שבמינו לא בטיל ומשני כו' והשתא דמין במינו לרבי יהודה ודם תבוסה דאמר כגבלה דאמר רבי יהודה מיעורב בחתי' ופריך להא דאמר רבי יהודה מין שבמינו לא בטיל ומשני כו' והשתא דמין במינו לרבי יהודה ודם תבוסה דאמר כגבלה דאמר רבי יהודה מיעורב בחתי' ופריך להא דאמר רבי יהודה

דף ע"ב

אמרבא קסבר רבי יהוד׳ כל׳ שהוא מין במינו ודבר אחר סליק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו: איתמר קומץ דמנחת חוטא ששמנו רבי יוחנן אומר פסול וריש לקיש אמר הוא עצמו משבשבו בשירי הלוג ומעלהו והכתב לא ישים עלי׳ שמן ולא יתן עליה לבונה ה״ה שלא יקבע לה׳ שכן בחברותי׳ איתיבי׳ רבי יוחנן לריש לקיש חרב שנתערב בבלול יקריב רבי יהודה אומר לא יקריב מאי לאו קומ׳ דמנח׳ חוטא דאיערב בקומץ דמנחת נדבה לא מנחת פרים ואילים במנחת כבשים והא בהדיא קתני לה׳ מנחת פרים ואילים מנחת כבשים וחרב שנתערב בבלול יקרב רבי יהודה אומר לא יקרב פרושי קמפרש לה בעי רבא קומץ שמיצה׳ שמנו על גבי עצים מהו חיבורי עולין כעולין דמו או לאו כעולין דמו אמר לי׳ רבינא לרב אשי לאו היינו דרבי יוחנן וריש לקיש דאיתמר המעלה אבר שאין בו כזית ועצם משלימו לכזית רבי יוחנן אמר חייב ריש לקיש אמ׳ פטור רבי יוחנן אמר חייב חיבורי עולין כעולין דמו ור׳ל אמר פטו׳ חיבורי עולי׳ לאו כעולי׳ דמו תיבעי לרבי יוחנן ותיבעי לריש לקיש תיבעי לרבי יוחנן עד כאן לא קא אמר רבי יוחנן התם אלא בעצם דמינ׳ דבשר הוא אבל האי דלאו דמינ׳ דקומץ הוא לא או דלמא אפילו לריש לקיש לא קא אמר אלא בעצם דבר מפרש ה״ה ואי פריש לאו מצוה לאהדורי אבל שמן דלאו בר מפר׳ הוא לא או דילמא לא שנא תיקו: מתני׳ שתי מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות קומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם הקטיר זו שבקמיצה עולת לבעלים וזו שלא בקמיצה לא עולת לבעלים נתערב קומצה בשיריה או בשירי של חבירתה לא יקטיר ואם הקטיר עולה לבעלים: גמ׳ אמר רב חסדא נבלה בטילה בשחוטה שאי אפשר לשחוט שתעשה נבילה ושחוט׳ אינה בטילה בנבלה שאפשר לנבילה שתעשה שחוטה דלכי מסרחה פרחא טומאתה ורבי חנינא אמר כל שאפשר לולהיות כמוהו אינו בטל וכל שאי אפשר לו להיות כמוהו בטל אליבא דמאן אי אליבא דרבנן הא אמרי עולין הוא דלא מבטלי אהדדי אבל מין במינו בטל אי אליבא דרבי יהודה והא

רבי

אמר רבא קסבר רבי יהודה כולהו לחמ׳ כפ׳ כל׳ הכשר נשמעת׳ לטיפ׳ דף קיז
חלב לחמר רבא קסבר רבי יהודה כל מין ומינו כולה היינו הכא
כשמעתי׳ שהוא עיקר מילתי׳ דרבא ולא כמו שפי׳ שם נקו׳ דהיינו רבא דפ׳ גיד הנשה שאמר לפילקו הוי מין ומינו ודבר אחר כו׳ דהתם לא נג׳ ופס
קאמר כהאי לישנא קסבר ר׳ יהודה כו׳:

הוא עצמו משבשבו כשירי הלוג פי׳ לוג של מנחות שניותרו ואם תאמ׳ הא מנן בפ׳ קמ׳ המקמיעו מעכב את רובו וי״ל שלא ניתנה תור׳ למלאכי השרת ואי ליפשר שלא ישאר בלוג מן השמן:

חרב שנתערב בבלול כו׳ עיין תוי׳ מ׳ קיח פרק דלעולם מודה רבי שמעון בן לקיש דאם היו עולי׳ מבטלין ואפי׳ לרבנן לא יקרב ולא מצוה מרב שנשתמן שלא מצוה נבלול שנתם׳ דהוה ליה תיסר שאינה ראויה להם נתערב שמנו בחרב ובטל ה״ל כבשר ופסול שנתערבו זה בזה ועיין עוין אם הוה אמרי׳ יקרב אם לאו וי״ל דלא מסיב תיסר שאינה דמע״ג דמספיקא ליה לרב נסמוך נבי קומץ שמי׳ שמנו על גבי עצים אי חיבורי עולין כעולין הכא פשיטא דכעולין דמיא כשאינה שמנו בחרב כיון דשניהן נקטרי ולפי זה לא מיפסלן לעיל מצו׳ תיסר שאינה שלא מצוה ריבה שאינה:

קומץ שמיצה׳ ע״ג עצי׳ פי׳ קצת נבלע מן השמן בעצים ומקצתו בעין על גב עצים עם הקומץ ומצי׳ ליה לי תצ׳ הנבלע כלו הוה בעין ע״ג עצים הוחיל ומחובר למה שבקומץ מחמת דחיבורי עולין כעולין דמי אם לא נקוט פי׳ ב׳ לעיל וכמו שפי׳ גרסה:

נבילה בטחוטה היינו מלטמא כמגע אבל במשא מטמא כדתמרי׳ בפרק׳ שלישי דנזירות:

שחוטה אינה בטילה בנבילה והיכא דקבעי נרסות הרבים ואינו יודע בהיזו מקומנטע ספיקו טהו דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי היכ׳ דתיפשר למיהוי כוותיה ודם הפר ודם השעיר כיון שהיה מעורב בו כאחת ונתן מהן מתנה מעיב דתיפשר להיות זה כזה:

ולא

פי׳ פ׳ ג מכל׳ פסולי פיוקדמין

דף כב

פי׳ פ׳ ה מכל׳ פסולי המוקדשין

פי׳ פ׳ ה מכל׳ בשוחטה

מסילקדמלת היא: שמי תיפשר לשחוטה שתיעשה נבילה והוה ליה מין בשאינו מינו ובטל לרבי הכי: ושחוטה אינה בטילה בנבילה לפי שאין שתי תתיכות נבילה ואחת שחוטה כיצד מין בשאינו מינו בטילה ואם נגעה אחד מהן בתרומה אינה נשרפת עליהלת תולין דשמא זו היא השחוטה: שתיפשר לנבילה שתיעשה שחוטה לקמי׳ מפרס טעמא דרב חסדא דלזול בתר מבטל והוחיל ואי תיפשר לריב להיות כמועט הוי כמי שאינו ואין מזלזלין בתר מבטל דאף על גב דתיפשר למועט להיות כמיהו הוי כמין בשאינו מינו: פרחה טומאה דכתיב לגבי משרין בתרומה אינה נבילה: כל שתיפשר לו לבטל דהיינו מועט להיות כמוהו של מבטל מינו בטל הילכך נבילה אינו בטילה בשחוטה אבל שחוטה בטילה בנבילה דאי תיפשר לריב שתיעשה נבילה ואם נגעה אחד מן החתיכות בתרומה נשרפת עליה דרבי חנינא לזול בתר מבטל: הא מין במינו בטל הילכך אין נבילה בשחוטה אין שחוטה בנבילה בטלין:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0049
DFG

הקומץ את המנחה פרק שלישי מנחות

ולא מבטלי ליה שיריים לטיבלה הסתם ניחא ליה הלכך טיבלה לא מבטל לשיריים דליהוי כשיורי כריבה סולתה ובקומ' פירש טעמא לכל עדיין קשיא דליהוי כשיורי שחברו בין קמיצה להקטרה ור"ל דקיימ"ל כר' יוחנן דאמר כפ"ק מקטיר קומץ עליהן ור"ש בן לקיש מוקי

לימא דלא כרבי חייא מסתברא מתוך הלשון דפשיטא ליה דהיכא דמפליג על רבי חייא ולא פירש טיבלה לא כוותיה:

החם כר' זירא בסיוע מתערב קומצה בשיריים רבי זירא לעיקר מילתיה משום דלא מיתרין כלל בעניין אחר

דף קי ועוד בפרק הסותר והמעלה על הא דתנן קמיצה ואחר כך חזר וקמצה לתוכה והקריב בחוץ חייב פריך ונבטלו שיריו לקומץ ומסני ר' זירא לה מהך ברייתא דתניא עיקר מילתיה בקמיצה כדתניא מנה היתה חלה שנקרית מנה מתובלת ונתוספת דסחים תני כה"ג יוצאין כמ"מ מתובלת מכל בריית' זו לא מצאתן לה במנחות ולא בפסחים:

קסלקא דעתך דחפיס לה תבלין טפי מיאכה לף על פי שאין דרך לעשות כן פעמים שנחספין תבלין במקום אחד ואכל אחותו גרסים כו רוב תבלין

אלא למ"ד בתר מבטל מולין תבלין מי קהני מנה יש לתמוה דמדמי להכי דלעיל שהטעם שהוא כך להכא שאין טעם אחר כתבלין שהוא רחוי דכיון שיש בתבלין טעם מנה לחוש לה בתר חזותא ודמי לדקתני בברייתא לעיל לחין דס מבטל דס ולף ע"ג שמי שיפסר לה להיות כזה הכא נמי לחוש בתר חזותא וסופיל וסניפס מין כשר אין בטלי זה בזה: כבולות זו בזו ורבי חנינא ורב מסדא מפרשי טעמא דרבי חייא ובהא פליגי דרב מסדא כבילה בשחוטה אמר רבי חייא ולא שחוטה בכילה ורבי חנינא מפרש טיפס: לעולם טיבלה דרבי יהודה כו' ומי קשיא נבי דמיסדא אמר ר' יהודה לעיל מין דס מולין מבטל דס קדשי בפלמא לרבי חנינא הכא שיפסר לקדשים להיות מבטלין בחולין שבשילין לילה אחר יצא מקדושתו כחולין שלא לרב מסדא ליבטל דהא מי שיפסר לחולין להיות כקדשים והוה ליה מין בשאינו מינו לרב מסדא והוי דלא כר' חייא: הוה ליה שיורי אם שנשתייר ממנחה זו ולא מבטלי שיריה דהא מנחה ליטבלה דתידך ממנחה מ שנתערב שאין ניכר דליהוי ליה כמנחה שחסר קומצה שלא תיהוי קמיצה לה לך: עולין הוא ולא מבטלין ושיריה לחו עולין נינהו: לימת דלא כרבי חייא דאמר לא תיכא דשיפסר לחיהוי כוותיה ואמאי דלא מבטל ליה טבלא לשיורי דתיהוי כריבה סלתה ולא מצי למיפר לרב חנינא דנימא מהכא דניחא מבטל מולין דזיכתר בטל מולין שריים דשיורי מי הוו טיבלה הוי כמי כתר בטל מולין וטיבלה מבטל לשיורי לא סוס ריבה כלתה דבטל כמאן דליתיה דמי ולא מיתר ליה: הקטרה בשיריים כי כל שאר וכל דבר לא תקטירו ממנו משמע לה ומדמרינן כל שאתה למיסס דשיורי שיורי הוא בכל תקטירו שמע מינה מיכה הקטר בשיורי אין הקומץ מבטל את חבירו אף הקטר האמורה בשיורין את הקומץ תא שמע חיבלה בקצח בשומשמין ובכל מיני תבלין כשירה מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת קא סלקא דעתך דאפיש לה תבלין טפי ממצה בשלמא למאן דאמר בתר בטל אזלינן בטיל הוי כמבטל דלכי מיעפשא הויא לה כתבלין אלא למאן דאמ' בתר מבטל אזלינן תבלין מי קא הוו מצה הכא במאי עסקינן הלא אפיש לה תבלי דרובה מצה היא ולא בטלה דייקא נמי דקתני מצה היא אלא שנקרא מצה מתובלת ש"מ כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא דיתבי וקאמרי עשרון שחלקו

והניחו קרבי

רבי יהודה בתר חזותא אזיל ואידי ואידי מין במינו הוא אלא אליבא דרבי חייא דתני רבי חייא נבילה ושחוטה בטילות זו בזו רבי חייא אליבא דמאן אי אליבא דרבנן הא אמרי עולין הוא דלא מבטלי אהדדי הא מין במינו בטל ואי אליבא דרבי יהודה כל מין במינו לרבי יהודה לא בטיל לעולם אליבא דרבי יהודה וכי קא אמ' יהודה מין במינו לא בטלה היכא דאיפשר ליה למיהוי כוותי' אבל היכא דלא איפשר ליה למיהוי כוותי' בטיל ובהא קא מיפלגי דרב חסדא סבר בתר מבטל אזלינן ור' חנינ' סבר בתר בטי' אזלינן תנן שתי מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו' בזה אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמ' ומזו בפני עצמ' כשירות ואם לאו פסולות והא הכא כיון דקמיץ ליה מחדא אידך ה"ה ליה שירים ולא קא מבטלי שיריים לטיבלא מני אי רבנן הא אמרי עולין הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל לא פשיטא רבי יהודה בשלמא למאן דאמר בתר בטל אזלינן בטל ה"ה כמבטיל דלכי קמיץ מאידך ה"ה להו שיריים כי ה"נ אלא למאן דאמר בתר מבטל אזלינן שיריים מי קא ה"ה טיבלא לימא (אליבא דרב חסדא) דלא כרבי חייא התם כדרבי זירא דאמ' רבי זירא נאמרה הקטר' בקומץ ונאמרה הקטרה בשירים מה הקטר' האמורה בקומץ אין הקומץ מבטל את חבירו אף הקטר' האמורה בשיריו אין שיר' מבטלין את הקומץ תא שמע שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם הקטיר זו שנקמצה עלתה לבעלים וזו שלא נקמצה לא עלתה לבעלים ולא קא מבטיל ליה טבילא לקומץ מני אי רבנן הא אמרי עולין הוא דלא מבטלי הדדי ה"א מין במינו בטיל אלא פשיטא רבי יהוד' בשלמא למאן דאמר בתר מבטל אזלינן מבטל ה"ה כבטל דכל פורתא חוי למקמץ מיניה והוי ליה מין ומינו ומין במינו לא בטל אלא למ"ד בתר בטל אזלינן קומץ מי קא הוי טיבלא לימא דלא כרבי חייא הא נמי כדר' זירא ת"ש נתערב קומצה בשיריים של חברתה לא יקטיר ואם הקטיר עלתה לבעלים והא הכא דלא ה"ה מבטיל כבטיל ולא קא מבטלי ליה שיריים לקומץ מני אי רבנן הא אמרי עולין הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל וכו' אמר רבי זירא נאמרה הקטרה בקומץ ונאמרה הקטרה בשיריים מה הקטרה האמורה בקומץ אין קומץ מבטל את חבירו אף הקטר' האמורה בשיריים אין שיריים מבטלין את הקומץ תא שמע חיבלה בקצח בשומשמין ובכל מיני תבלין כשירה מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת קא סלקא דעתך דאפיש לה תבלין טפי ממצה בשלמא למאן דאמר בתר בטל אזלינן בטיל הוי כמבטל דלכי מיעפשא הויא לה כתבלין אלא למאן דאמ' בתר מבטל אזלינן תבלין מי קא הוו מצה הכא במאי עסקינן הלא אפיש לה תבלי דרובה מצה היא ולא בטלה דייקא נמי דקתני מצה היא אלא שנקרא מצה מתובלת ש"מ כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא דיתבי וקאמרי עשרון שחלקו

כתר"ל דקאמ' כשיורי כשאינו מינו

כתר"ל דקאמ' נבחי דקאמ' חולין דף ק

דף קי מי' פיב, מ' מעשה קדשנות דף קיב

דף קיג

דף קיד

דף קטו

דף קטז

דף קיז

דף קיח

דף קיט

מהרשק מוחק

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0050
DFG

והניחו בביסא ונגע טבול יום באחדמהן מהו
בי חנן כלי מצרף שבתוכו ליקדש הני מילי
דיכא דנגעי בהדדי אבל דיכא דלא נגעי
בהדדי לא או דילמא לא שנא אמר להו איהו
מי תנן כלי מחבר כלי מצטרף דתנן כל דהוא
דושי אחד ביניהן מדאו׳ל צריך לכלי כלי
מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו דושיט
טבול יום את אצבעו ביניהן מהו אמר להו אין
לך דבר שטמא מאורו׳א כלי חרס בלבד
הדר איהו בעא מיניה׳ו מהו לקמוץ מזה על זה
צירוף דאוריתא או דרבנן אמרו לו זו לא
שמענו כיוצ׳ב שמענו דתנן שני מנחות שלא
נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו
בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם
לאו פסולות כיכול לקמוץ מידא כשירות
אמאי הך דמערב הא לא נגע אם רבא דלמא
בגושין המחולקין העשויין כמסרק מאידוה
עלה אמר רבא תא שמע דתניא והרים ממנו
מן המחובר שלא יביא עשרון בשני כלים
ויקמוץ הא בכלי אחד דומיא דשני כלי קמיץ
אמר ליה אביי דילמ׳ שני כלים היכי דמי כגון
קפיזא בקבא דאף על גב דעריבי מעילאי כיון
דמיפסק מחיצתא דקפיזא מתתא: ל׳א כלי
אחד דומיא דשני כלים היכי דמי כגון עריבת
תרנגולין ואף על גב דמיפסקן מחיצתא דא
נגיע אבל דיבא דלא נגיע כלל תיבעי לך בעי
רבי ירמיה׳ו צירוף כלי וחיבור מים מהו כי תנן
כלי מצטר׳ף שבתוכו לקד׳ם דנוא׳ אבל
דבראי לא או דילמא כיון דמחבר מחבר ואם
תימצי לומר כיון דמחבר מחבר חיבור מים
וצירוף כלי ונגע טבול יום מבחוץ מהו כי תנן
כלי מצרף דמ׳ם דנגע מגואי אבל מבראי לא
או דילמא לא שנא תיקו: בעי רבא׳ עשרון
שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בכיסא וחזר
טבול יום ונגע באוהו טמא מהו מי אמרינן
שבע לו טומא׳ או לא אמ׳ליה אביי ומי אמרינן
שבע לה טומאה והתנן׳ סדין טמא מדרס

קדשי קדשים כי סליק רב כהנא משכחיה לרבי שמעון בר׳ יתיב וקאמר
משמי׳ד׳ר׳ שמעא׳ל בר׳ רבי יוסי מוכח שנפנם כולו מכל ודמי הא דשמל ליה רבי
יוחנן ספיקותיו היה בסוף ימיו כד׳א׳ר׳ יוחנן רמז יסיב כרמוכח בסוף׳ כנגד
קמח ורכיכו תס פירש הרמ׳ב׳ן ויוחנן תלמידו שמכבל היה חומ׳ כמו
שמפרש הא לן והא להו:

שאין צריך לכלי מן כלי מצרפו כפרק
בתרא׳ דחגיגה בגמ׳ הכלי מצרף
מדכתיב כף לחת ומותיב רב כהנא מפיהיח
דמום ק׳ר׳עקיב׳ז ודייק מינה סהום מדרבנן
ומשני רבי שמעון בן נקוש מפום בר קפרא
לא נצרכא לסיפי מנחה דתוריית׳ לחת צריך
לכלי הכלי מצרפו ומן צריך לכלי מן הכלי
מצרפו ואתו רבנן גזור חת לו מן צריך לכלי
כלי מצרפו והו תימא ספעוט לרב כהנ׳ כל
כך דמן כלי מצרף מה מן צריך לכלי דלא
משמע דלגיל מהניה סיכוך ושמא סבר לה
כהניה סיכוך׳ דרבנן כר מבוה דמשני התם
כשנגרו על גבי קטבלי מי נמי דוקא בשיני
מנחה סהיה כבר צריך לכלי מצרף כלי
מדרבנן אלא יצא מקדושתו דקודש קמיכה
ולא דמי להכא דלא היה מעולם צריך לכלי:

צירוף דתוריית׳ לו דרבנן ותם תאמר
והא רב כהנא גופיה מדקדק
בפרק בתרא׳ דחגיגה סהום דרבנן מהניה
דה סיקרבי עקיבא ויש לומר דמשמ׳ מפסק
ליה מהום סיכוך דהתם:

צירוף כלי וחיבור מים מהו פיר׳ בקונט׳
כלומר חני עשרון טבטמ׳ בצירוף
כלי מהו סיטמא בחיבור מים כגון תם יש
שני חנחי עשרון בכלי ואין נוגעין ואחי
עשרים יש לכלי וחיבור מים כגון בגוף
לו כיצור מחבר את חצר חון לכלי לתה
שבתוך לכלי ונגע טומ׳ בזה שבכלי סחיבו
נוגע במים ונטמא חנירו מהום צירוף כלי
מהו סיטמא את זה שבחון בחיבור מים
ודבר תימא הוא לומ׳ שמסקין מחברין לוכלין
לקבל טומאה ולטמא לחרים ועוד שפירש
שמחברין על ידי נגוף והלא חפילו לתים
עצמן קיימת לן דאין נגוף חיבור לטומאה
וכיון פירש הקונט׳ים מהנה אחת בשבת
טהרות פרק׳ שמיני ערינה שהי׳ קטפרים
ונגוף מלמיגלן ומסקה טופח מלמטן וג׳
מחיבות כביצה אינן מצטרפות ושתים
מצטרפות ורבי יוסי אומר אפילו שתים
אינם מצטרפות שלא אם כן היו דונג׳ מסקה
ואם היה מסקה עומד אפילו כעין החרדל
מצרף רבי דוסא אומר הלוכל פחות מזיתו
מצטרף ובתוספתא תניא אחרונ׳ שנפרץ
ותחבו בכוש או בקיסם הרי זה אין חיבור
שאין חיבור אלא ביבש אלא אם כן היה
פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את
הלוכלין אלא שבעה משקין ודבר תימא הוא
לים מהום סיכוך דהתם

צירוף כלי וחיבור מים מהו לטמא
כלומר חני עשרון בכלי ואין נוגעין ואחי
עשרים יש לכלי ואין נוגעין ואחי
עשרים יש בין לכלי וחיבור מים כגון נגוף
לו כיצור מחבר את חצר חון לכלי לתה
שבתוך לכלי ונגע טומ׳ בזה שבכלי סחיבו
נוגע במים ונטמא חנירו מהום צירוף כלי
מהו סיטמא את זה שבחון בחיבור מים
ודבר תימא הוא לומ׳ שמסקין מחברין לוכלין
לקבל טומאה ולטמא לחרים ועוד שפירש
שמחברין על ידי נגוף והלא חפילו לתים
עצמן קיימת לן דאין נגוף חיבור לטומאה
וכיון פירש הקונט׳ים מהנה אחת בשבת
טהרות פרק׳ שמיני ערינה שהי׳ קטפרים
ונגוף מלמיגלן ומסקה טופח מלמטן וג׳
מחיבות כביצה אינן מצטרפות ושתים
מצטרפות ורבי יוסי אומר אפילו שתים
אינם מצטרפות שלא אם כן היו דונג׳ מסקה
ואם היה מסקה עומד אפילו כעין החרדל
מצרף רבי דוסא אומר הלוכל פחות מזיתו
מצטרף ובתוספתא תניא אחרונ׳ שנפרץ
ותחבו בכוש או בקיסם הרי זה אין חיבור
שאין חיבור אלא ביבש אלא אם כן היה
פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את
הלוכלין אלא שבעה משקין ודבר תימא הוא
לים מהום סיכוך דהתם

מיי׳ פי״ב מהל׳ כלים הלכה ד׳ קיב

מיי׳ פי״ב מה׳ כלים הלכה ד׳ קיג

מיי׳ פי״ב מה׳ כלים הלכה ד׳ קיד

נפ׳ זה שם

כלים קיב נג

מחיבו מהום צירוף כלי: מהו סיטמא את זה בחיבור מים: הני מילי
דנוחי לחותו שבכלי מהני ולא לשל חון: מחבר ונטמא החיבור: חיבור מים
וצירוף כלי כגון שם נטמא החיבור ונטמא זה שבכלי בחיבור מים: מהו
סיטמא זה את החחר מהום צירוף כלי מי לחמרינן דלא מהני צירוף אלא
לטומאה שחורעה בתוך הכלי או לא לחמרינן: ונטמא מחד מהן ואחר כך הניחן בכיסא ואין נוגעין דלהוחי ודאי לא מהני צירוף שיחזור זה ויטמא את
זה שהרי לא היה בכלי בשעת טומאה אלא אם כן חזר טבול יום ונגע בטמא מהו שיקבל טומאה זו כדי לטמא חבירו: הא שבע ליה טומאה דמדרס ולא יקבל
עוד טומאה לחקרת:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0051
DFG

מדרס ועשאו וילון טהור מן המדרס אבל
טמא מגע מדרס אמר רבי יוסי באיזה מדרס
נגע זה אלא שאם נגע בוהזב טמא מגע הזב
כי נגע בו הזב מיהא טמא ואפילו לבסוף
(כטמא מדרס ואחר כך מגע הזב) אמאי ליה
שבע ליה טומאה אם ליה ומאי דהאי שאם
נגע בו הזב לבתר מדרס דילמא מקמי מדרס
דהויא טומאה חמורה על טומאה קלה אבל
הכא דאידי ואידי טומאה קלה לא אמסיפ
מודי רבי יוסי בשני סדינין המקופלין ומונחין
זה על זה וישב זב עליהן שהעליון טמא מדרס
והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס ואמאי ליה
שבע ליה טומאה התם בבת אחת הכא בזה
אחר זה אמר רבא עשרון שחלקו ואבר אחד
מהן והפרי אחר תחתיו ונטצא הראשון אבוד אבוד
ושלשתן מונחין בביסא נטמא אבוד אבוד
וראשון מצטרפין מופרש אין מצטרפין ניטמא
מופרש ומופרש וראשון מצטרף אבוד אין
מצטרף ניטמא ראשון שניהם מצטרפין אבל
אמר אפי נטמא אחד מהן נמי שניה מצטרפין
מאי טעמא כולהו בני ביקתא דהדדי נינהו
וכן לעני קמיצה קמץ מן האבוד שירי וראשו
נאכלין מופרש אינו נאכל קמץ מן המופרש
שיריו וראשון נאכלין אבוד אינו נאכל קמץ
מן ראשון שניהם אינן נאכלין אבי אמר אפילו
קמץ מאחר מהן שניהן אינן נאכלי מאי טעמא
כולהו נמי בני ביקתא דהדדי נינהו מתקיף
לה רב פפא ושיירין דידיה מיהא נאכלין רבא
איכא דנקא דקומץ דלא קרי מתקיף לה רב
יצחק בריה דרב משרשיא וקומץ נופיה דזיבי
קריב הא איכ תלתא חולי רב אשי אמר קומץ
בדעתא דכהן תליא מילתא וכהן כי קמץ
עשרון קא קמץ:

מתני׳

מדרס שסבב עליו זב: ועשאן וילון פרשו לפני הפתח וקבעו שם: טיהר מן
המדרס ולא ימות עוד מדם שהרי הן עשוי למדרס וכל שהיכו רוחו למדרס
היכו טמא מדרס דתניא במסכת נדה מי שמיוחד ליסיב יצא זה שאומר לו
עמוד ונעשה מלחכתנו מכל טמא מגע מדרס לטמא מושב ומשכב כמי שנגע
במדרס: הלה להכי מכי ליה וילון שהם
נגע כו זב קודם שעשאו וילון הוסיו עליו שתי
שמא מדרס ומגע עכשיו טהר מן המדרס
מלטמא מדם או כלים ונשתרש עליו תורת
מגע לחולין ומסקין: כי נגע בו זב מיהא
טמא כמי טומאת מגע תעילו לכסוף לאחר
שנטמא מדרס חלה לטומאת מגע נשתי
עניינא שכשיעשאו וילון ויטהר מן המדרס
יתול עליו טומאת מגע: ולאחר כימה שם
שבע ליה טומאת מדרס: דילמא מקמי מדרס
נגע כו ואחר כך מדרס עליו להכא ליכא
למיפרך הא שבע ליה משום דטומאה
לחמירא הוא שהרי מן הרחשונה ואלה על
מכל הכא נגע עשרון דקמץ ומיהו דקמץ
ושניה קלה היא דכי זו וכן זו שומא חולין
היא ולא ח ילה שנייה כלל: הלה מסיפא
נפקא דלא אחר שבע לה טומאה: תחתון
טומאת מדרס שחילון עשר מנעות תחת
כולן מטמאו מדרס מגע מדרס מגו דנגע
בעליון נפקא מיל שכשיעשאו לתחתון וילון
ויטהר מן המדרס עליון יהא טמא טומאת
מגע: ליתא שבע לה טומאת מדרס: הכא
נמי אחר זה נגע מגעי עשרונים: תכוך
ורחטן מכשיפין ונטמא הרחטן מן שחיטת זה
נגע ר ק כלי: מופרש שסדרים תחת זה
היכו מכרקלסטול עמוסדרי לא סופרס ע"מ
להצטרף עם מאכול שהרי שניהם מכלי
נגע בקתא דהדדי בית אחד הן שכולן
מכה אחת מהו בקתא כי עקתא בית
אר: קמץ מן הרחטן שניהם הטמאים מן
הכלי שהרי נוקקין לקומצו של רחטן
וקומץ היכו מתיר הלה עשרון אותו מכי
שסופרס אמנו ואחד מן השנים ס"ל וכיון
דלא יד היכו לא נאכל לא זה ולא זה והיכי
דיליה לאותו מכי עשרון רחטן שסופרס
ממנו שקומץ: ומה תיבה דנקא דקומץ דלא
קריב הוה תילתא דשלי קומצה היכו תשוב
ותהא שניה שהרי עשרון שלשתן
שווקקו לקומץ זה הילך כוי הלי קומץ חסר
תילתא דמטי דנקא לכל חד משני מכלי
עשרו המכשירין את המנחה דנקא שני דנקא
קומץ לכל אחד משלשתן מן השנים שהשניה
נכשר בהן: אמר רב אשי הכי הכך תרתי פירכי
לאו פירכי הכיון דלא קתני הלה קמץ מן האחד
קמיבא המנחה בדעתא דכהן תליא וכהן כי קמץ לשעתא דעשרון אחד שוה
דקומץ הילכך קומץ קרב שהרי רחטן נאכלין והשניה היכו אחד מהן נאכלין ומשום היכו דלי
לעמוד על סופו היכו מהן נכטרף עם הרחטן בדעת הכהן להיות כיוצא
בו

מתני׳

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0052
DFG

מתני׳ הקומץ מרצה והמנחה כשירה והשיריים נאכלין: גמ׳ מה טיבו כופה על עון טומאה הותיר ויום כהן כך קל: שהותרה מכללה בעבור דכתיב בתמיד במועדו אפילו בטומאה: מכלל דבמה מכלל שנאסר כיונת במשכן הותר בבמות מוב ובשעת לחין שם קלעים ויונת דנאסר במשכן מפ׳ בכילד גולין ומדוע לא מכלתם אותו במקו׳ קדוש: ואימא עון טומאה הכתוב מעכבו כגון שהיה רוכסן בידו: תניא כוותיה הקומץ את המנחה בין בשמאל בין בימין בין בכלי שרת בין בידו כשרה: ואימא עון טומאה דכתיב בשמלו: אמר קרא עון ונשא להרן ולבניו כל מקום שנאמר בעון כו׳: ביום הכיפורים נטל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו: אמר קרא עון ונשא להרן את עון מעשה שים בו עון בכתפלה בכל מקום ודמיה לעון בעבור מפני כבוד בעבור ביתיך הנין מרצה: לאפוקי שמאל לימין מה טוס עון דהכי הוא הכשר מצותו: רב אשי אמר לא מצית למימר הכי אלא מעתה הנין מרצה על עון שמאל: דאמר קרא עון הקדשים ולא מקדישי עון התלוים בהנים שחייבין לעבוד ולקדש קומץ בימין ועבדו בשמאל תיכו כוס ת: לא ירצה בעבור ושם שהוא וקלוט וגומר לא להנין כל שאר כו מיס לא תקריבו כו׳: מלי שוגג ומזיד מפרש לקמן מהיות קלי מי מזדיקה מי מטמא: ובנכרי נכרי שמלת קרבנו וטומאת הדם דאמרינן בפרק אלו מנחות מים מים ישראל שאר יקדש קרבנו מה ת״ל קרבנו מים מים לרבות את הנכרים שנודרין נדרים ונדבות כישראל: לא

קדושין דף כב ע״ב יבמות דף מו ע״ב כתובות דף ל ע״ב יומא דף ו כתובות דף ל ע״ב זבחים דף מח ע״ב ניטין דף סב ע״ב

מתני׳ °נטמא הקומץ והקריבו הציץ מרצה יצא והקריבו אין הציץ מרצה שהציץ מרצה על הטמא ואינו מרצה על היוצא: גמ׳ תנו רבנן ונשא אהרן את עון הקדשים וכי איזה עון הוא נושא אם תאמר עון פיגול הרי כבר נאמר לא יחשב אם תאמר עון נותר הרי כבר נאמר לא ירצה הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור מחקיף לה רבי זירא אימא עון יוצא שהותר מכללו בבמה אמר ליה אביי אמר קרא לרצון להם לפניי׳ עון דלפניי׳ אין עון דיוצא לא מחקיף לה רבי אילעא אימא עון שמאל שהותר מכללו ביום הכיפורים אמר ליה אביי אמר קרא עון עון שהיה בו ודחיתיו לאפיקי יום הכיפורים דהכשירו בשמאל הוא רב אשי אמר עון הקדשים ולא עון המקדישין אמ׳ ליה רב סימ׳ ברי׳ דרב אירי לרב אשי ואמרי לה רב סימא בריה דרב אשי לרב אשי ואימא עון בעלטום שהותר מכללו בעופות דאם °מרתמו וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות אמר ליה עליך אמר קרא לא ירצה כי לא לרצון יהיה לכם: תנו רבנן °דם שנטמא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה במה דברים אמורים ביחיד אבל בציבור בין בשוגג בין במזיד הורצה ובנכרי בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון לא

מיי׳ פרק יא מהל׳ פסולי המוקדשין ופי׳ מהל׳ מעילה

קיימא שנייה שנייה כמי שהן מיתקנין רחשונה ומשני פנים מדשות נאמו ולשת לימת לתת ליה מי קודש שנפסקה רחשונה מ״כ כמו שטיבר מן המדרש יטהר ממנע דשה שכע ליה טומאה ו״ל דכשתיקון חזון רחשונה חל על חזון ממנע ומדרש כבת לתת ובבת תחת לא תמרי שבע ליה טומאה כדמסקינן ומפי דחייל מנע מחזון חייל נמי מכולי שנחל כיון דהכל כלי ת״ה דרש מפר׳ דלא שיך שבע ליה טומאה בטומאה הבאה מעכמו כגון שהיה רוכסן ודקיפ עליו ומחק כתות כו ומדר מנע דת״ק דר׳ יוסי דבאה מעכמו שנוגע בעכמו מכל סדיני המקופלין שמא על מה שכב בחבירו: בשני סדיני המקופלים כו׳ בשניהם למעלה מזה ויש לזוך קנת כיניה לייני דמי כזה על גבי זה ממש מי כשיפב הבגד העליון שניה כנת לתת מס כן עליון ליטמא מנע כמו תחתון ומס הבא על העליון תחילה מס כן קודם לתחתון מנע למדרש כשנגע בעליון טומאת מדרש לא מטמא תחתון עד שיבגיע עליו מבל בשיש לזוך ביניה כי מתני זב ויתיב בעליון מיד כשנוגע עליון בתחתון מתי לתחתון מדרש ומנע בנת לתת ולעליון קדש לה מדרש למנע ת״ת ממתי׳ נטריך לשנויי שים מילוק בין בת לתת לזה לתר זה ליטמא דקא מייתי בתקופלים זה על גבי זה דקדש התחתון מנע למדרש ומשם קסבר דמבגי על שניה בגיע לתת ועוד מ״ב מתי מודה היינו טעם שנע בהם סוב דתוקימנא מקתי מדרש ות״ת ומיקבי ליה לתבי היה נוף מהי שנת תחתון ועליון שמין מבגי מחלק בבת לתת ומס כן עליון כתי ליטמא מדרש ומנע דשה קנע בתחתון ו״ל דיוקא הוא מקו׳ אשו לתות ליה שבע טומאת לפילו סיב דמתני מנעו לטמא תחני עשרון

דף יז

נשא ילהן את עין הקדשים כו׳ פ״ק °לפסחים גרסינן טם עון נותר סרי כבר נאמר לא יחשב ומס עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ופי׳ דף יז דף כג

לסבי מיתת כפ״ב °דוכתים דמיסור רבה ת״ק לומנו טטות בכרת מקרת רבה ונפרטה רבה בפרטת בו ומסורת זוטת דתון למקו׳ דליכא כרת מקרת וזטת ונפרטת זוטה בפרטת קדשים ופניח דמיים דמיתת כרת״ם ור״ת גרים מיפה דמיתת כרת בפיגול לא יחשב ונותר לא ירצה מטום דתסקינן כפ״ב דוכתי ותדוייקו מקרת מרוייח נפקי דכתב ביה לא ירצה ולא יחשב ומס שאכר פיגול קודם לנותר מע״ג ובמקר׳ כתיב ברישה תון לומנו מטום דלסון פיגול כתוב במקר׳ כהלי:

אם עון נותר כגון לא נותר ממש קאמר כדאמר כוכתים לעיל שהכשר יחזור ויפסל אלא מחשבת נותר דהיינו מחשב למוכנו תון לומנו:

הא היינו נוסף אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור ות״ת תיפוק לי דלא מחשבת לה ריבוי דמוקי׳ ליה קרא אלא בטומאה ואומר ר״ת דפיגול הותר מכללו בכחה ללא שיך שם מחשבת תון לזמנו ונותר כדי שכשה ואחנה ביה דף כג ע״ב קרא מע״ג דלא שיך ביה ריבוי הותר מכללו בכחה ללא שיך שם מחשבת תון לזמנו ונותר כדי שכשה ואחנה ביה דף כה ע״ב קרא מע״ג דלא שיך ביה ריבוי הותר מכללו בכחה ללא שיך שם מחשבת תון לזמנו ונותר כדי שכשה ואחנה ביה דף כה ע״ב היה ומקשיה לר״ת דפיגול מיהא כרישה ונרמ׳ לנותרים ללמדו תון עון מריבוי ניו ופיגול נמי מצי למילף הכי ושוה יש לפרש לנותר הותר מכללו במחשבת כהני ומנחת כהן מצית וקומץ וכל לבר שאין לו מתירין לאו מריבוי עליו מבוא פיגול כדתנן °בית שמאי ואומרים פסולה נמי כרתה דליכא כלאתריכן בסוף פ״ק דוכתים אולה רבי שמעון בקולבת חטאות הפנימיות ופריך ואמאי רבי ישמעאל כל שאינו על מזבח החיצון בשלמי לאו מריבוי עליו מבוא פיגול ומני אולה רבי שמעון לפסול מקל ואומר ומס צלה לומן הבשר בשלמים פסול בחטאת תון הפסול בשלמים היינו דין שפסול בחטאת משמע דאי לאו מקל ואומר היה אומינן לאפוקי פסולה ליכא אם כן במחשבת כהנים ומנחת נסכים דליכא קל ואומר לא תיפסלי אלא לומן ליכא פסול כלל ואמאי משכחת לה הותר מכללו לגמרי: אימא עון יוצא כו׳ מעון מרבה כהנים ומנחת נסכים הוי מני לאקשויי ולשנויי כגון מעון יוצא:

ואימא עון בעל מום שהותר מכללו בעופו ות״ת דף יד

עון בעל מום שהותר מכללו בעופו ות״ת ואמאי לא פריך מעון טריפה שהותרה במליקה דהא תניא סותך מכללו ופ״ק דאמר טריפה שהותרה מכללה אפי׳ היא בעולת בעלה כו׳ וכטריפה לא כתיב לא ירצה ולאכויי דתניא עון שהיה בו ודחיתיו ניחא דלאפוקי טריפה מליקה שהותרה מכללו אבל לרבי אלעזר דאמר לעיל עון מקדישין ניחא אלא לאכויי מאי תירוץ ת״ה שהותר מכללו בעופות ולעיל בהקומץ זוטא פירשתי:

ואימא עון בעל מום שהותר מכללו בעופו ות״ת ואמאי לא פריך מעון טריפה שהותרה במליקה דהא תניא סותך מכללו ופ״ק דאמר טריפה שהותרה מכללה אפי׳ היא בעולת בעלה כו׳ וכטריפה לא כתיב לא ירצה ולאכויי דתניא עון שהיה בו ודחיתיו ניחא דלאפוקי טריפה מליקה שהותרה מכללו אבל לרבי אלעזר דאמר לעיל עון מקדישין ניחא אלא לאכויי מאי תירוץ ת״ה שהותר מכללו בעופות ולעיל בהקומץ זוטא פירשתי:

עון קדש׳ ולא עון המקדישים תימא הא לאתר דאמר טומאה לחויה היא בציבור וכשיש בין לרבויי דאמר בן °בפ״ק דיומא דמרבה על הכהנים העושים בטומאה דף ו

בשוגג תרומתו תרומה כזהיתה לו שעת הכושר מיירי שלא ניטמאת בתחלת תליסתו שאם אלמי מחס טומאת ועדיין מזקק טופח עליו

דף קי מין תרומתו תרומה כדתנן בפרק כל שעה :

דף קיא **במזיד** מין תרומתו תרומה ת"ש דתניא מן הרעי על היפה תרומתו תרומ' כדתניין בסוטה רבי בתקנית במסכת

מיי' פרק ח מהלכ' פסולי המוקדשין תרומות סתם חוי קנת הכת לא חוי כלל :

דמרצה מין על מכילה מי שמע ליה מי נקו להכי נק מכילו דמעולי ק"ש מודו לזין מרצה כדקתני בריש תורת כהני ונרצה לו לכפר עליו בדם כו' ולא דק כקונטרס דכעולין נמי מזכמן פלוגתא בפרק כיצד צולין :

דף עו **ת"ל** מיבר ליו' הכת מוקמינת ליה לדכות לן ומנת ותיתי דכסוף רם שחיט בדים לו' לדכות מיתורין למיסור טומ' תיול למיסור חלב ו"ל דבקולים הן מבל קנה מהם ח

דף **דכריתו** כסוף פ' שני למעילה בדים מיתורי' תיבר יקרב מל הקדשים דלבר סתין לו מתירין מביקדם בכלי ו"ל דהתם לא מיירי אלא בעולה ושאר קדשים מבל שלמים לא הויתי מרצה כיון דיצתו מן הכלל : מ"ר

דף ס מיי' פרק יח מהלכ' פסולי המוקדשין **רב** סילא אמר כו' ת"ש מתי ד תקייטו דרבינא ורב סילא לשנוי כ"ל הא מוכח בסדיש בסחם רבא דהא מלאוריית' ואחא מדרבנן מדקתם והא הכת דמלאוריית' מיבעוי מרצ' דתנן על מה הין מרצה כו' ו"ל דלעולם מיצא ליה נמי כיבתו דקתני לה מדרבנן נמי קתני על מה הין מרצה כו' לומר כדאית ליה ולומר כדאית ליה מוריקה או מטומאה אלא דפשיטא ליה דמלאוריית' אין חילוק בין טומאה לוריקה והכי פי' והא מלאוריית' מרצוי מרצה בכל עניין בין מטומאה בין מוריקה : מ"ר

זריקתו בין בשוגג בין במזיד קורבה מ"ש ספרים לדחוק הלשון שיכי ניחא ליה לשנוי הכי ולא בדבינא דלומר

דף כד בפרק **הנזקין** נבדית לכפורי קא נעי ואין ניקו וניקנסים : תכתן

לא הורצה ורמינהי על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמ' בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין כרצון בין ביחיד בין בציבור אמר רב יוסף לא קשיא הא רבי יוסי הא רבנן דתני אין תורמי מן הטמ על הטהור ואם תרם בשוגג תרומתו תרומה במזיד אין תרומתו תרומה רבי יוסי אומר בין בשוגג בין במזיד תרומתו תרומ' אים דשמעת ליה לרבי יוסי דלא קנים דמרצה ציץ על אכילות מי שמעת לי' והתניא רבי אליעזר אומ' הציץ מרצה על אכילות רבי יוסי אומר אין הציץ מרצה על אכילות איפוך רבי אליעזר אומר אין הציץ מרצה על אכילות רבי יוסי אומר הציץ מרצה על אכילות מתקיף לה רב ששת ומי מצית אפכת לה והתניא יכול בשר שנטמא לפני זריקת דמי יהו חייבין עליהן משו' טומאה ת"ל כל טהור יאכל בשר והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמי' אשר ליי' וטומאתו עליו ונכרת הניתר לטהורין חייבין עליו משום טומאה ושאינו ניתר לטהורין אין חייבין עליו משום טומאה או אינו אלא נאכל לטהורין חייבין עליו משום טומאה ושאינו נאכל לטהורין אין חייבין עליו משום טומאה אוציא אני את הלן ואת היוצ שאינן נאכלין לטהורי ת"ל אשר ליי' ריבה יכול שאני מרבה את הפיגולין ואת הנותרות נותרות היינו לן אלא אף הפיגולין בנותרות ת"ל מזבח השלמים מיעט ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו אחר שריבה הכתוב מיעט אמרת מרבה אני את אלו שהיתה להן שעת הכושר ומוציא אני את אלו שלא היתה להן שעת הכושר ואם תאמר בשר שניטמא לפני זריקת דמים ואכלו לאחר זריקת דמים מפני מה חייבין עליו משום טומאה מפני שהציץ מרצה ניטמא אין יוצא לא מאן שמעת ליה דאמר אין זריקה מועלת ביוצא רבי אליעזר וקתני דמרצה ציץ על אכילות אלא אמר רב חסדא לא קשיא הא רבי אליעזר הא רבנן איכא דשמעת ליה לרבי אליעזר דמרצה ציץ על אכילות דלא קנים מי שמעת ליה אין כי היכי דשמע' ליה לרבי יוסי שמעת ליה לרבי אליעזר דתניא רבי אליעזר אומר בין בשוגג בין במזיד תרומתו תרומה אימר דשמעת ליה לר' אליעזר בחרומ' דקילא בקדשים דחמירי מי שמעת לי' א"ב הא אמאן תירמיה רבינ' אמ' טימא בין בשוגג בין במזיד הורצ' זריקתו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה שילא אמ' זריקתו בין בשוגג בין במזיד הורצה טימאתו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה ולרב שילא דקתני שניטמא בין בשוגג בין במזיד ה"ק ניטמא בשוגג וזרקו בין בשוגג בין במזיד

תרומ' דף תט יבמות דף פב פסחי' דף לג

קסבר תרומה מסוס להזיד ופליגי בה תמורתי ביבמות בפר' החם לחיכת למ"ד אין תרומתו תרומה לתקן את הסירי אבל תרומה הוי : דמרצה אין על מכילת מי שמעת ליה דמוקמת להך בריית' בתרייתא מליבא דקתני נמי הכין מרצה על מכילת טומאת בם דהיינו מכ"ע דלא קתני בם דקתני בריש ת"ב ונרצ' לו לכפר עליו בדם דהא הוא הנפש יכפר אין לי אלא דם טהור טמא מניין ת"ל ונפש מהרן ובנוסח בדם קאמי' לכתבי לרבות לדם והכ"ג מה הכא דם תוך דם ואין לי אלא דם מניין לרבות כל העולים ת"ל לכל מתנות קדשים ונומר : יכול בשר שניטמא לפני זריקת דמים ואכלו לפני זריקה בטומאת הגוף יהו חייבין עליו כרת ובתורת כהנים מבואתי לשון נקייה יכול יהו חייבין מסוס טומאת הגוף לפני זריקה ובשר טהור קאמי' : ושמיני ניתר לטהורין בגון דם מבל אפילו בשר טהור בטומאת הגוף קודם זריקת דם עדיין לא היתה ניתרת לטהורים דזריקה היא המתרת: או אימא אלא הכי דרשינן מחט דם אימא אלא מחט לא מיבעי ליה דמחט לא מיבעי ליה דמחט לא מיבעי ליה דמ

תא שמע דם שניטמא וזרקו כו׳ קשיא לרב סילא דקתני סיפא וזרקו כמזיד לא הודצה: מתני׳ כמדת רבי אליעזר האומר בפרק כיצד צולין דם אע״פ שאין בשר ר״ל קומץ אע״פ שאין שיריים כשיריים להקטיר הקומץ: כמדת רבי יהושע האומר אם אין בשר אין דם אם אין דם אין בשר: גמ׳ והוא שניטמאו שיריים הוא דאמר רבי יהושע דפסול להקטיר הקומץ: קס״ד נטמא אין כלומר בניטמאו שיריים הוא דאמרינן אם אין בשר אי אפשר בקמיצה אלא בניטמא כשיריים אפילו לרבי יהושע אבל אבר קטן שיריים אע״ג דרבי יהושע דפסולה הואיל וכולה בשעתן קיים מדקתני סיפא רב לפון טומאה ולא נקט נמי לסדוק ומנוד דמתני׳: מאי קסבר רב אי קסבר שיורא מילתא כו׳: דיסייעו דנטו אחו קתני במתני׳ בריסק: כדתניא רבי יהושע נתי מכאן היכא דאיכא שיור אפילו באבר ושרוף: ואין הדם נקרינן כיס והכא בהכי עסקינן דהדם בחצי זית כאבר: ובחצי זית חלב חיוורא אחון אכולה והקטר מנטרפין: מנחה מאי עבידתיה מאי זריקה מית במנחה: בעופות דזביחה דמיחזי כמקום אבר כאילו בשתייר כאבר קמ״ל הלא: מנהני מילי דאם לא בשתייר כאבר שאר חלב זורק את הדם: דכתיב והקטיר החלב וגו׳: ריסיס דקרא הכי זורק הכהן את הדם על מזבח ה׳ לפני ה׳ אחל מועד להקטיר החלב וגו׳ שמע מינה חלב דמסר חלב זריק ליה לדם: יותרת וכתי הכליות מנלן דאם לא בשתייר שאר בן זורק את הדם דחזינן לעיל דהכי הוא דקתני וכמנחה אפילו כולה כליל כו׳: לריח ניחוח והקטיר חלב לריח ניחוח: כתב רחמנא חלב דאסיעא דריח ניחוח לא מרכי חלא דומיא דחלב דמנחה דכתיב הוא: מתני׳: שלא בכלי שרת פסול אלא בכלי שרת קדש קומץ בכלי שרת דכתיב חלבי מנחה ולאו לאו דבעינן כלי כדתנן בפרק שתי הלחם שחלו את רבי זו מכון כו׳: גמ׳: מה לעובדא דיד קומץ שהוא במקום זריקה דיד אלא קדשו בכלי שרת כאן בקומץ דיחין כחטאת שסופו בא לידי זריקת בחוצה וביחין דכתיב ביה ולקח הכהן מדם בחוצה ומתרינן כל מקום שנאמר מנחה וכסוכ מיכו אלא ימין שמא מדלקדש לחטאת ת״ל אלא בעוד כלי ובלבד שיעבדנו בימין: בשמאל כה״ג שזריקתו בכלי ולא ביד דמין לך טעון מתנת מנחת חלב שלא כחוכ׳ ולרבי שמעון כהונה בעוד מנחת חלב: בימיינו מנחת מק דם כלי חרס: הכל מודים בקומץ שטעון קידוש וכי מכשר רבי שמעון בהקטר שאם נטלו מתוך כלי שרת לאחר שקדשו כו והעלהו כידו והקטירו כשר: ועכשיו עלי מערכה תיובתא דרבי יהודה דאמר ביד עובדה בימין דהא הכא קתני אפילו ביד שמאל בלא כלי והא ודאי רבי שמעון היא דאמר שלא בכלי שרת: מכשירין במתן כלי אפילו שלא בכלי שרת תיובתא דרב נחמן דאמר הכל מודים כו׳: ממתן כלי ואילך הולכה והקטר לא בעינן כלי שרת: ת״ש לרב נחמן: ונתן בשמאלו שלא כלי יחזור לימינו ביד עובדה בימין: בשמאלו

אשכחן ורבי חלב כו׳ ונסר נפקא לן מקרא נפרק כיצד צולין: מ״ר יצחי אמר כיון דקמבו מכלי שרת כו׳ קמיצה בימין נפקא לן בפ״ק דף ו׳ בפסוקו שביאת ר״ש מדרבי יהודה בריה דרבי חייא ור׳ יצחי הלוי ליה נפקא ליה שפיר בג״ש דיד יד כדמוכח לעיל בפסוק פ״ק: מ״ר פק זה שם

הקטר חלבים ואיברים בין בימין בין בשמאל כשירה מני למימר דאתיא כר״ש כמו דסיפא דקתני מיכן לרבנן כעי ימיקתינהו מפני לרבנן מיבעי להו לאכשוריה הקטר חלבים בשמאל כמו הולכת איברים לכבש דלעיל פסוק פ״ק: מ״ר נס זה שם

הקטורת ולבונה כו׳ אחי דלא מיי׳ פרק יח מהלכ׳ פסולי המוקדשין עריפנהו דילמא תלת תלת מהלכ׳ פסולי המוקדשין שמעינהו: מ״ר

מיי׳ פרק ח מהלכ׳ פסולי המוקדשין

מיי׳ פרק יח מהלכ׳ פסולי המוקדשין

פ״ק דזבחים דף ח תוספתא דזבחים כה דף תצט

תוספתא דזבחים פ״ק דף תצט

חישב

הקומץ את המנחה — פרק שלישי — מנחות

ף מ אין הקטרה פחותה מכזית בפרק כל המנחות כתות מנה פליני מכניי ורבה וקמיצת רבה כרבי יוסף בן לוי דתכה תכניי כר יוחנן ור"ע נפ׳

ף מג ע"ו עוברים דמ"ר יוחנן כל מיסורין שבתורה אין חייבין עליהן מיסור חוץ מחיסורי כזיר שחייבה תורה משרו וכל משר ושבועה אף אלו בכלל תקטירו כתחלת שיעור דורים כל זמי הכי אפי׳ תמץ בפם כמי מיקבי נמי ולאפוקי דתכי יוחנן והשתא מרבי יוחנן מיפה תיקבי דכר שיעור הוי ולא מ"ל ללאפוקי מרתכי דתם רבי יוחנן קאי כתכי ול"ל לתכי דתפי מ"ר ללא דרי כלומר כל דרים ונרך עיון דתשר דרי מדפרין לקמיה כיתיבו וחם משרת להכי הוי דתפת : מ"ר

ופכן יש הקטרה בפחות מכזית בהקטר סוף פרק הקומץ וסוף סוף לחין בפ"ק דרך הקטרה בכך ואף דמצטע בכל דוכתא דחין הקטרה בפחות מכזית מלבי לעיל דחם לא נשתייר כזית מלבי חין זורק חת הדם הכי היינו טעמא מצוורים קומצה מצני זיתים ותני קומץ מרבינהו כל המנחות כחות מנה וכרים ור עוברין מלכתחלה כלשון תורת העולה ריבה מכתי לרבינן מינה בפרק יונה דופן תורה חחת לכל העולין שחם עלו לח ירדו : מ"ר

קומץ מה שחתיר חתיר חת הבזיכין לתכילה הוה מני למיקט חיסורים דכמה דלח מיקטרי ח מוריס לח מצתרי בשר בתכילה ח"ת משום דכי ניטלתו מן המכבד מצתרי בשר לח פסיקח ליה מבל קומץ פסיקח ליה : מ"ר

אלא עם בח הסמם כו׳ מקומץ ולבונה לח קשה היתך דסמ כיון שנקמבו קול כוי כיבורי שניתותרו ם תיירתו הקמילה ומנח כהנים וכהן מזיח מע"ם שלין בהם קמילה ים בהם קיום כלי כדחתרינן דכל דבר שים לו מתירין מסקיים בכלי חצי כמתירין : מ"ר

ואי מתה מחזיר עיכולי קטורת מהעולה לח מחעט עיכולי קומץ ולבונה כיון דלחיתנהו על מזבח החיצון מבל קטורת על מזבח הפנימי ו מ"ר מכלתה

רב אדא לרבא אמרי תלמידך אמר רב עמרם תניא אין לי אלא דברים שדרכן ליקרב בלילה כגון איברים ופדרי שמעלין ומקטירין מבוא השמ ומתעכלין והולכין כל הלילה כולה דברים שדרכן ליקרב ביום כגון הקומץ והלבונה והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משוח ומנח נסכי שמעלין והקטירין מבוא השמש והא אמר דרכן ליקרב ביום אלא עם בא השמש שמתעכלין והולכין כל הלילה מניין תלמוד לומר זאת תורת העולה ריבה והא עם בא השמש לא משכחת לה שתצית האור ברובו לא קשיא כאן לקלוט כאן להתיר רבי אלעזר מתני לה מבוא השמש ומוקים לה בפוקעין וכן כי אתא רב דימי אמר רבי ינאי בפוקעין ומי אמר רבי ינאי הכי והא אמר רבי ינאי קטרת שפקעה מעל גבי המזבח אפילו קרטין שבה אין מחזירין אותן ותניא רבי חנינא בר מניומי בר רבי אליעזר בן יעקב אמר תאכל האש את העולה על המזבח עיכולי עולה את׳ מחזיר ואי את׳ מחזיר עיכולי קטרת סמי מיכן קטרת אמר רבי אסי בי פשיט רבי אליעזר במנחות בעי הכי בעי רבי אליעזר קומץ שסידרו וסידר עליו את המערכה מהו דרך הקטרה בכך או אין דרך הקטרה בכך תיקו : בעי חזקיה איברין שסידרן וסידר עליהן את המערכה מהו על העצים אמר רחמנא דווקא על העצים או דילמא כיון דכת׳ קרא אחרינא אשר תאכל האש את העולה על המזבח אי בעי הכי עביד אי בעי הכי עביד תיקו : בעי רבי יצחק נפחא איברין שסידרן בצידי המערכה מהו אליבא דמ"ד על ממש לא תיבעי לך דעל

רבי חנינא בר מניומי בר רבי אליעזר בן יעקב אמר תאכל האש את העולה על המזבח עיכולי עולה את׳ מחזיר ואי את׳ מחזיר עיכולי קטרת סמי מיכן קטרת אמר רבי אסי בי פשיט רבי אליעזר במנחות בעי הכי בעי רבי אליעזר קומץ שסידרו וסידר עליו את המערכה מהו דרך הקטרה בכך או אין דרך הקטרה בכך תיקו : בעי חזקיה איברין שסידרן וסידר עליהן את המערכה מהו על העצים אמר רחמנא דווקא על העצים או דילמא כיון דכת׳ קרא אחרינא אשר תאכל האש את העולה על המזבח אי בעי הכי עביד אי בעי הכי עביד תיקו : בעי רבי יצחק נפחא איברין שסידרן בצידי המערכה מהו אליבא דמ"ד על ממש לא תיבעי לך דעל

וחישב עליה בין חוץ למקומו בין חוץ לזמנו פסול ואין בו כרת (ל"א) חישב עליה חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת דברי רבי אלעזר ורבי שמעון וחכמי אום׳ בין שנתנו לשמו פסלתו מתנתו מאי טעמא משום דבעי קדוש׳ בכלי וכיון שנתנו לשמאל נעש׳ כדם שנשפך מצואר בהמה על הרצפה ואפילו שפסול מכלל דרבי אלעזר ורבי שמעון לא בעו מתן כלי תיובתא דרב נחמן תיובתא לרבי יהודה ברי׳ דר׳ חייא מסייעא ליה לרבי ינאי לימא תיהוי תיובתא אמר לך רבי ינאי אנא דאמרי כתנא דהקטר ולאו לצדדים קתני : הקטיר קומצה פעמים כשירה : אמר רבי יהושע בן לוי פעמים ולא פעמי פעמים ורבי יוחנן אמר פעמים ואפילו פעמי פעמים מאי ביניהו אמ׳ רבי זירא׳ יש קומץ פחות משני זיתים ויש הקטרה פחותה מכזית איכא ביניהו רבי יהושע בן לוי סבר אין קומץ פחות משני זיתים ואין הקטרה פחותה מכזית ורבי יוחנן סבר יש קומץ פחות משני זיתים ויש הקטרה פחותה מכזית : איתמר׳ קומץ מאימתי מתיר שירים באכילה ר׳ חנינא אומר משמשלה בו את האור ר׳ יוחנן אמר משהצית בו את האור ברובו אמר ליה רבי יהודה לרבה בר רב יצחק אסברה לך טעמא דרבי יוחנן אמר קרא הנה׳ עלה׳ קיטור הארץ כקיטור הכבשן אין כבשן מעלה קיטור עד שהצית האור ברובו אמר ליה רבין בר

וחישב פלוגר מס חישב כל זמן שהוא בשמלנו למן מחשבה היא ולמו חיובים כרת המוכלו שלין מחשבה פוסלת חלא במי הרלוי לעבודה ושמאל כלא כלי לרבי שמעון מימו כשירה כדחמרינן לעיל בא לעבודה ניל עובדא כימין: עשלתו מתנתו מה שניתן בשמאלו ושוב אין לו תקנה בחורה:

מ"ט מסוס דבעי לקדושי בכלי כו׳ ומספו שפוסל עוד להקדישן בכלי דאי לא הוי בעי עוד שאי קומץ קידוש כלי לא הוי פסול דהוה כדם שנשפך מן הכלי על הרצפה ומספו כשכר כדחמרי׳ בשבת יומא בפרק הוניתו לו בשפך על הרצפה ומספו כשכר : לא בעו מתן כלי דאי בעי לית ליה תקנתא בחורה כדפריסת דהוה ליה כשפך על הרצפה מן הטוחר שפסול דנפקא לן מולקה מדם הפר דם מפר יקבלנו וקידוש קומץ במקום קבלת דם ושמאל כלא כלי הרי הוי כרצפה דכי מכשר ר"ם שמאל נקבלם לא הכשיר חלא בכלי : לרבי יהודה מסייע ליה דחמר בשעובדה ביד בשעין ימין הכא כאי קתני יקחו לימינו: רבי ינאי לימא תיסוי תיובתא דחמרת חפילו בשמיינו וכל שכן בשמאל והכא קתני יקחו לימינו : דחמר כתנא דהקטר דקתני על הקטר חלבים וחיכרי כו׳ ומכשר עבודה קומץ בשמאל ומפי ניה: ולא לנדחין קתני כדחמרינן כי חתרנא רבי יהודה בריה דרב חייא לעיל: פעמי׳ פעמי׳ בזחמנם וחנן בשניים ולא פעמי פעמי׳: משני זתים היכן דתקיט חתי׳ פעמי׳ דוקא נקט שחתה בכל הקטרת כזית ולא פחות דחין הקטר בפחו מכזית: ור׳ יוחנן חמר יש קומץ בפחות מכ׳ זיתי ואפילו הכי קתני מתניתין פעמי׳ כשיר: דקדש קדשי מחשבי יי׳ חין להם חלק חלא ביחה חשי יי׳ בת׳ כ: מסלה במקלתה: חין ככבשן מעלה קיטור כו׳ וכקומץ נמי כתב והקטיר הילכך בעינן קיטור: חמרי תלמיד תלמיד מומיה דרב עמר: חין לי מעל מוכח כל הלילה קאי : מכוח הסמם חתר יכח הסמם : קומץ ולבונה וכל הקרבנות דורכן ליקרב ביום דנפקא לן מכיוח נוחו בת׳ כ ולא יכח מחותן כלל חלא חיברי עולה דכתיב עליה דכתיב על מוקדה וגו׳ : ליכרים ופדרים דדרכן ליקרב בלילה מהאי קרא נופיה נפקא בתורת כהנים: עם בח הסמם קודם ביחת הסמם ואי קשיח הא קיימת לן מנחתם ונסכיה בלילה והכא תני ומנחת נסכים ביום תרין הא מותיב לה נפ"ב דמסכת תמורה ומסני כאן בנסכים הבאין עם הזבח כאן בנסכים הבאין בפני עצמן : והא עם בח הסמם לא מסכחת דינית סחור ברובו קודם שקיעת החמה ואי לא תזיב הקטרה עד שתצית האור ברובו חיפסלו להו בשקיעת החמה : לקלוט שתהא מזבח קולטו חלא יפסל כלומ׳ הויח משמשלה בו האור: להתיר סיריה לא הוי הקטרה עד שתצית בו האור ברובו : רבי שיעזר מתני לה כדקתני לעיל בקומץ ולבונה שמע לן מבוח הסמם : בפוטק ן בא מן ולבונה הקופני׳ מתוך האו ונופלי מיבלי׳ מחתו כל הלילה : חפילו קרטין שלמים ומסוכין שכח : חין מחזירין ולעיל קתני קטרת ומוקי לה היכו בפוקעין : תחכל קרי׳ ה תעכל: עיקולי

תורת כהנים

ועל העצי כתיב כי תיבעי לך אליבא דמ"ר על
דסמוך מאי הכא נמי על בסמוך או דילמ' על
העצים דומיא דעל המזבח מה התם על ממש
אף הכא נמי על ממש תיקו: מתני'
°הקומץ מיעוטו מעכב את רובו עשרון
מעוטן מעכב את רובן היין מיעוטו מעכב את
רובו השמן מיעוטו מעכב את רובו הסולת
והשמן מעכבין זה את זה הקומץ והלבונה
מעכבין זה את זה: גמ' מאי טעמא אמר
קר' סלא קומצו תרי זימני עשרון מיעוטו מעכב
את רובו מאי טעמא אמר קרא מסלתה שאם
חסר כל שהו פסולה היין מיעוטו מעכב את
רובו כדכתיב השמן מיעוטו מעכב את רובו
דמנחת נסכים כתיב ומנחת נדבתך אמר קרא
ומשמנה שאם חסר כל שהו פסולה השמן
והסולת מעכבין זה את זה מסלתה ומשמנה
מגרשה ומשמנה: הקומץ והלבונה מעכבין
זה את זה על כל לבונתה ואת כל הלבונ' אשר
על המנחה: מתני' °שני שעירי יום
הכיפורים מעכבין זה את זה °שני כבשי עצרת
מעכבין זה את זה שתי חלות מעכבות זו את
זו °שני סדרין מעכבין זה את זה שני בזיכין
מעכבין זה את זה הסדרין והבזיכין מעכבין זה
את זה: °שני מינים שבנזיר שלשה שבפרה
וארבע' שבתורה וארבע שבלולב וד' שבמצורע
מעכבין זה את זה שבע' הזאות שבפר' מעכבות
זו את זו הזיות שעל בין הבדים שעל הפרכת
שעל מזבח הזהב מעכבות זו את זו:
גמ' שני שעירי יום הכפורי' מעכבין זה את
זה חוקה שני כבשי עצרת מעכבין זה את זה
הויה שתי חלות הויה שני סדרין חוקה שני
בזיכין °חוקה הסדרין והבזיכין חוקה: שני
מיני שבנזיר דכתב כן יעשה שלשה שבפרה
חוקה ארבע' שבתורה דאיתקש לנזיר דכתב

כסלתה ומשמנה מגרשה ומשמנה לגבי עיכובא דנפקיס לחם חסר לח
גבי שנה הכתוב אחד למעכבין זה את זה כבי שנה הכתב
כדפריסית °לעיל: מ"ר דף יט ע"א

ארבעה שבמצורע עין תרו וחזוב ושבי תולעת אחד שבל מיס חייס לח חסיב
לפי שהיס מעכב בחס הלס כדכתיב ושכל
לותס וג' תיתי לכל חסיב הולות דמצורע
דמעכבות זו את זו ו"ל דתנח ושייר דחס לח
חסיב נמי דפריס וחילוס דחג דכתב בחו
כמספט לעכב ותיכח טובח: מ"ר

ולקחתם לקיחה תמה יס מפרשי לכיוס
סבי שני בחד מד' מיני ומכרך מי"פ כ"ופיג
על נטילת לולב כמו שתרוג דסרי חסר ולח מפלב' מעשה
בעיגן תמות חלח ביוס דחסון ולדבריהס קרבנות
ביוס שני תיסני שיטול החד בשביל כולס
ולית ליה דנסוף לולב °הגזול וברים לולב
°וערבה דרבי מולקחתם לקיחה לכל חחד דף לב ע"ב
וחחד מדכתיב ולקחתם לשון נתיס ולח כתב
ולקחת חלח כי היכי דעיקר לקיחה קיימה
מכולהו יומי הוח הדין לקיחה תמה דבעי
לקיחה ד' מינים מכולהו יומי ולקיחת כל
חחד וחחד לבדו תמות של עלמן וכן לכס
למעוטי שמול וגזול דלח בעי חלח ביוס
דחסון: מ"ר

לא סבו חלח שחין לו לחבל יס לו חין
מעכבין פי' בהלכות גדולו בהילבו
לולב יס לו חין מעכבין דלח תימ' עד דמנב'
להו בהדי הדדי לח נעיק חלח חי מנסס
חד חד לחודי' ספיר דמי ד' לולב חין נדיך
חנידס מ"ר וכיבון תס הניס נספרו לח
סבו פירס דמעכבת מסוס תמה חלח שחין
לו לבל יס לו תמה הוח מע"פ שלח חיכרו
בתורה כדמסרינן לקמן דלח דרבי רבנן
קיחה קיחה ולרבי יהודה דררים ליס קיחה
קיחה דלח הויח תמה חלח חס כן חגדו
ולבולהו פי' דנמר' לפי' לח יס הלבו' גדולות
נרחה דנדיך לחוגדו כדמסקי' עלים וה חלו
וחנויס: מ"ר

מיי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הי"ס סה עיי"ם מהל' מעה"ק

לא נמרי קיחה קיחה מע"ג דנמרי קיחה
קיחה מסדה עפרון כרים °קידוסין דף ג
ספק סך דהכח חינס מופנה חינמי קיחה
קיחה נמירי לקיחה לקיחה לח נמרי: מ"ר
ועשה כחסר עשה כו' כדייתה זו מיתניית
°כפר' כ"ס והת' מפר' לה ספי': מ"ר דף לח
להיכל

להיכל כולן בארבעים הקשה ר' י"ט מלפנינו מה תתן בפרק נתנה
לתמיד נותן שכרן גדול נכנס להשתחוות יוצא ומחזין כו' מימינו
ומתוך משמלו ומתוך כלניס טובות כו' הפרוכת ונכנס והשתחוה
ויצא נכנסו פתיו הכהנים והשתחוו ויצאו שמא ח לגיות קדשי הקדשים ארון
ותירוץ ר"ת דהשתחוה לורך עבודה היה: מ"ר
למעוטי דרך משופט ות"ת תיפוק לי
מדכתב וש יכול למשמע דרך
בית כלמעטי כ"ש דמצינו שמא שנכנס
דרך גגין להיכל וי"ל התם כספים התיקרים
לתירי אבל הכא לנכנס דרך לל שתי בעליי
בית הקדשי הקדשים שנו היו מסלסלין את
הפתוחה ומכניסין דרך בירה הוא לכך נעשה
לי נמי כמו ספירים נקיונטר כלן שתתן את
החומה שלפני ולפנים ועשה פתח בדרום
בצפון ונכנס ולא נכנס בפתח שבמזרח
סיהו פניו למערב ועיל פי' בקונטר לי נמי
נכנס בפתח מזרח ונדד בלנסון והילוך
בגדיין לא מיקריב דלפני בעינן סיהו פניו
אל פניו מזרחיים של כפורת אבל בזנחים
בפרק התערובות מפרש (התוספת דרך
משופט כגון דרך לול שהי מחורי בית הכפר
כדתמרי בסוף היהו מקומן שניס לפרכר
וה"ר יעקב מלור ליכא הקשה מהכי בסוף
פרק התערובות גבי דם שנכנס לפניס
דתמרי יתמר ת הקודש של יתמר פניו ומשני
לא נצרכה אלא לדרך משופט ופריך והא
הכתיב כתיב ביה אלמא מיעטינן דרך
משופט מדכתב ביה הכתיב ויש לתלק בין
הכתיב דם להכנסת נוף מדם: מ"ר
סנהדרין

שאם חיסר אחת מן המתנות לא עשה כלום: ת"ר
שבע הזאות שבפרה שעשאן בין שלא לשמן
בין שלא מכוונות (אלנכח פני אהל מועד)
פסולות ושבפנים ושבמזרח שלא לשמן
פסולות שלא מכוונות כשירות והתניא גבי
פרה שלא לשמן פסולו שלא מכוונו כשירות
אמר רב חסדא לא קשיא הא רבי יהודה הא
רבנן דתניא חייב חטאת במזיד ענוש כרת ואין
צריך לומ טבול יו ושאר כל השמאי ומהורי
שנכנסו לפני מחיצתן להיכל כולו בארבעי
מבית לפרכת אלפני הכפרת במיתה ר'
יהודה או כל היכל כולו ומבי לפרכ בארבעי
ואל פני הכפרת במיתה במאי קא מיפלגי
בהאי קרא ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן
אחיך ואל יבוא בכל עת אל הקודש מבית
לפרוכת אל פני הכפורת אשר על הארון ולא
ימות רבנן סברי אל הקדש בלא יבוא מבית
לפרכת ואל פני הכפרת בלא ימות ור' יהודה
סבר אל הקודש ומבית לפרכת בלא יבא ואל
פני הכפרת בלא ימות מאי טעמ דרבנן אי ס"ד

כדקאמר רבי יהודה ליכתוב רחמנ אל הקודש ואל פני הכפרת ולא בעי מבית לפרכת
ואנא אמינ היכל מיחייב מבית לפרכ מבעיא מבית הפרכת דכתב רחמנ למה לי שמע
מינה במית ורבי יהודה אי כתב רחמנא אל הקודש ולא כתב מבית לפרכת הוה
אמינא מאי קדוש מבית לפרכת אבל היכל לאו נמי לא ורבנן ההוא לא מצית אמרת
דהיכל כולו איקרי קודש שנ והבדיל הפרכת לכם בין הקודש ובין קדש הקדשים
ורבי יהודה מ"ט אי ס"ד כדקא אמרי רבנן לכתוב רחמנ אל הקודש ומבית לפרכת ולא
בעי אל פני הכפרת ואנא אמינא מבית לפרכת במית אל פני הכפרת מיבעיא אל פני
הכפרת דכתב רחמנ למה לי שמע מינה אל פני הכפרת במיתה מבית לפרכת באזהרה
ורבנן הכי נמי דלא צריך והאי דכתב רחמנא אל פני הכפרת למעוטי דרך משופש
כדתנא דבי רבי אליעזר בן יעקב אל פני הכפרת קדמה זה בנה אב כל מקום שנאמר
פני אינו אלא פני קדים ורבי יהודה ליטא קרא פני מאי אל ש"מ אל דווקא ורבנן אל לאו
דווקא ורבי יהודה דאמר אל פני הכפרת דווקא והזה אל נכח נמי דווקא ורבנן מדהתם
לאו דווקא הכא נמי לאו דווקא מתקיף לה רב יוסף לר' יהוד מדאל דווקא (אל נכח) נמי
דווקא אלא דמקדש שני דלא הוו ארון וכפור הכי נמי דלא עביד הזאו אמ רבה בר עולא
אמ קרא וכפר את מקדש הקודש מקום המקודש לקודש רבא אמ האו הארבנן הא

פורש תור

מתנות פרק שלישי

שאם חיסר אחת מן המתנות לא עשה כלום ת"ר מתן שכר לפרכת הוא דלא כבו אבל
מתן שבע מעכבין בכל מקום כגון פרה לדומה וכזוחה למנורה והכי אמ
לה בזבחים בפ"ב מניין לרבות נמוכה הזהב שאם חיסר פסל לע"ג דשאר
לא מתנו למזבח החיצון לא מעכבין כדלמרינן בשמעתין לקמיית דסנהדרין
וכפר וכפר וכפר ופיליו ג' מתנות ואפי'
ופיליו אחת ת"ל כן יעשה מריבוי דקרא
מרבינן כל עשיותיו שיעכבו ועשה לפר
ועשה הוא דרבינן מלא לפר לרבות פר יוס תוספתא
הכיפורים ובשחיטת קדשים בפרק ב' זבחים
ר"ק פריך למאי הילכתא לי נימא לעכב עשיות פ"ק דקדושין
מיבק תוקם כתב כה ומשני לה התם לעשיכת
סירים דלא נתיבי כפר יוס הכפורים ועור
מילי מחדרייה ס כשאר עשה לפר לרבו פר
כהן מעיכב שאם חיסר אחד ממתנותיו פסל
החפשות לרבו סעירי ע"ח של ניבו כדכתיב
כפרשת שלח לך וכי תעשו ונו' בע"ח מדבר
ואותן שעירי טעונין סמיכה על הפרכת ועל תוספתא
מזבח הזהב דדרשינן בת"כ דמלי חטאת דכלים
לרבות שעירי ע"ח: הזאות דפרה שלא פק דקדושין
לשמן פסולות דכתיב בה חטאת היא: שלא
מכוונות שלא כנגד פתחו של היכל
פסולות דכתיב בה תוקם ואל נכח: שבפנים
כגון לוס הכיפורים ופר כהן מעיכ ופר
ויקרי סעלם דבר ושעירי ע"ח ומכאורא נשמעי
בקנור מזמן של מכאורא שלא לשמן פסולות
שבפני חסר' נינהו של מכאורא לקמי' מוקים
לה להתיר שלא עלו לו לשם חובה להכשירו
בקדשים: שלא מכוונות בין מזרח למערב
כשירות דלא כתיב בהו ונכח: הא ר' יהודה
הא רבנן כשם דמילתא מפ"ה: שנוש כרת
דכל זמן שלא מכיח כפרתו לא יצא מידי
טומאתו נפקא לן מקראי דתניא לים לים
אפר יטמא ולא יתחטא בדמים כלומ שם
מתוכן מתחטא הוא שריכין מי' שלא הניחם
ונכנס למקדש וגבר אתה אומר בדמים אלו
לא נתחטא נמי נלא כשהוא אומר מי נדה לא
סמו"כ זורק עליה הרי מים מתוכן הא מה ת"ל ולא
יתחטא בדמים להכיח את המחוסר כפרה
ואין צריך לומר טבול יום דנפקא לן התם
מעור טיהרתו בו ומכל כלי עור אשר יעשה מעזים תחייבון:
וטהורין שנכנסו לפנים ממחיצתה ר"ח אומ
מקום דריסת רגלי ישראל להיכל כו' שם
נכנסו שם כתרגומי מכות מסוס דכתיב יומא דף כה
ואל יבא בכל עת אל הקדש ונומר: מבית
לפרכת לפני ולפנים שמא תרון ואל פני
הכפרת נמי היינו מבית לפרכת הלא שהלך
עד לפני התרון בתרגומי: אל פני הכפרת על
שהלך עד לפני התרון במיתה: מבעיא הא
בכלל מבית לפרכת היכל הלא נכנס לשם
הלא דרך היכל ומשעת ניתת היכל לים
במלקות: לאו נמי לא תפילו לאו נמי ליכתי:

האדקאי מזרח ומערב ואדי הא דקאי צפון ודרום ואדי אם מר ושבפני ושבמצורע שלא לשמן פסולות שלא מכוונות כשירות והתניא בין שלא לשמן בין שלא מכוונות כשירות אמר רב יוסף לא קשיא הא רבי אליעזר והא רבנן רבי אליעזר דמקיש אשם לחטאת מקיש נמי לונ לאשם רבנן לא מקשי ולר אליעזר וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אלא אמר רבא הא והא רבנן כאן להכשיר (הקרבן) כאן להרצות (שלא עלו לבעלים לשום חובה): מתני׳ שבעה קני מנורה מעכבין זה את זה שבעה נירותיה מעכבין זה את זה שתי פרשיות שבמזוזה מעכבות זו את זו אפילו כתב אחד מעכבין ארבע פרשיות שבתפילין מעכבין זו את זו אפילו כת אחד מעכבין ציציות מעכבו זו את זו שארבעתן מצוה אחת רבי ישמעאל אומר ארבעתן ארבע מצות: גמ׳ מאי טעמא הויה כתב בהו תנו רבנן מנורה היתה באה מן העשת ומן הזהב עשאה מן הגרוטאות פסולה משאר מיני מתכות כשירה מאי שנא מן הגרוטאו פסולה דכתיב מקש והוייה שאר מיני מתכות נמי זהב והוייה אמר קרא תיעשה לרבו שאר מיני מתכו ואימא לרבות גרוטאו לאס׳ד דאמקשה כתיבה הוייה תיעשה נמי אמקש כתב מקשה מקש לעכב זהב זהב נמי לעכב האי מאי אי אמר בשלמא מן הגרוטאו פסולה משאר מיני מתכות כשירה היינו זהב זהב מקשה מקשה לדרשה אלא אי אמרת מן הגרוטאות כשירה משאר מיני מתכו פסולה זהב זהב מקשה מקשה מאי דרשת בירה מאי דרשה דתניא כבר זהב טהור יעשה אותה ואת כל הכלי האלה באה זהב באה כבר אינו באה זהב אינה באה כבר גביעיה כפתוריה ופרחי באה זהב באה גביעים כפתורי ופרחי אינה באה זהב אינה באה גביעי כפתורי ופרחים ואימא נמי באה זהב באה קנים אינה באה זהב אינהן באה קנים ההוא פטוט מיקרי וזה מעשה המנורה מקשה זהב באה זהב באה מקשה אינה באה זהב אינה באה מקשה מקשה דסיפא למאי אתא למעוטי חצוצרות דתני חצוצרות היה באה מן העשת מן הכסף עשאה מן הגרוטאו כשרה משאר מיני מתכות פסולה ומאי שנא משא׳ מיני מתכו פסולה דכתיב כסף והוי מן הגרוטאו נמי מקש והוייה מעט רחמנא גבי מנורה מקשה היא היא ולא חצוצרו תנו רבנן כל הכלים שעשה שבעה קני מנורה תימה דלא מסיב נביעים פרחים וכפתורים דמעכבין זה את זה כדתניא בגמ׳ וסמ׳ מצו׳ דלית נהו בסא מיני מתכו׳: מ״ר

דתניא כבר זהב טהור מתמה זהב כתיבי ל׳ בפרשת ויקחו וחד בפרשת בהעלותך וסבר לה כר׳ אלעזר דאמר כל מקום שנאמר זהב כתום הוא חוץ מכאן ומכאן דכתיב זהב טוב ואומר זהב טהור ואומר זהב יקר וכתיב זהב זהב ואומר זהב זהב ואומר זהב זהב ואומר

שעשה משה כשירים לדורות חצוצרו כשירו לדורו ופסולו לדורו חצוצרות מ"ט אילים דאם קרא עשה לך לך ולא לדורו אלא מעתה ועשית לך ארון עץ הכי נמי דלך ולא לדורות לא אי למאן דאם לך משלך אי למ"ד בשלך אני רוצה יותר משלהם האי נמי מיבעי ליה להכי שני הת דאמ' קרא לך לך תרי זימני עשה לך והיו לך תניא רב פפא ברירה דרב חנין קמיה דרב יוסף מנורה היתה באה מן העשת מן הזהב עשאה של כסף כשירה של בעץ ושל אבר ושל ניסטרון רבי פוסל ור' יוסי בר' יהוד' מכשיר של עץ ושל עצם ושל זכוכית דברי הכל פסול א"ל מאי דעתיך א"ל בי מר ובין מר כללי ופרטי מיהו מר סבר מה הפרט מפורש של מתכת אף כל של מתכת ומר סבר מה הפרט מפורש דבר חשוב אף כל דבר חשוב אמר ליה סמי דידך מקמי דידי דתני כלי שרת שעשאן של עץ רבי פוסל ורבי יוסי בר' יהוד' מכשיר במאי קא מיפלגי רבי דריש כללי ופרטי ור' יוסי ברבי יהודה דריש רבוי ומיעוטי רבי דריש כללי ופרטי ועשית מנורת כלל וזהב טהור פרט מקשה תעש המנורה חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש של מתכת אף כל של מתכת רבי יוסי ברבי יהודה דריש ריבוי ומיעוטי ועשית מנורת דיבה זהב טהור מיעט מקשה תעשה המנורה חזר וריבה ריבה ומיעט וריבה הכל ומאי רבי רבי כל מילי ומאי מיעט מיעט של חרס אדרבי סמי דידך מקמי דידי לא ס"ד דתניא אין לו זהב מניא אף של כסף של נחשת של ברזל ושל בדיל ושל עופרת רבי יוסי בר' יהוד' מכשיר אף בשל עץ ותני איידך לא יעש אדם בית הבנית היכל אכסדרא כנגד אולם חצר כנגד עזרה יותר משלחן כנגד מנורה כנגד מנורה אבל עושה הוא של חמשה ושל ששה ושל שמונה ושל שבעה לא יעשה ואפילו משאר מיני מתכות רבי יוסי בר רבי יהודה אומר אף של עץ לא יעשה כדרך שעשו מלכי בירה חשמוני אמרו לו משם ראייה שפודים של ברזל היו וחיפום בבעץ העשירו עשאו של כסף חזרו והעשירו עשאום של זהב אמר שמואל משמיה דסבא גובהה של מנורה שמנה עשר טפחים הרגלים והפרח ג' טפחים ושפחיים חלק ושפח שבו גביע וכפתור ופרח ושפחים חלק ושפח כפתו ושני קני יוצאין ממנו אחד אילך ואחד אילך ונמשכין ועולין כנגד גובהה של מנור' ושפח חלק ושפח כפתו ושני קני יוצאין ממנו אחד אילך ואחד אילך נמשכין ועולין כנגד גובהה של מנורה ושפח חלק ושפח כפתו ושני קני יוצאין ממנו אחד אילך ואחד אילך ונמשכין ועולין כנגד גובהה של מנורה ושפחי חלק נשתיירו שם ג' טפחי שבהן ג' גביעין וכפתור ופרח וגביעין למה הן דומין כמין כוסו אלכסנדריים כפתורי למה הן דומין כמין תפוחי הכרתי פרחי למה הן דומין כמין פרחי העמודין ונמצאו גביעי' כ' ושנים כפתורים אחד עשר פרחים תשעה גביעים מעכבין זה את זה כפתורין מעכבין זה את זה פרחים מעכבין זה את זה גביעים כפתרים ופרחים מעכבין זה את זה בשלמא גביעים עשרים ושנים דכתב ובמנורה ארבעה גביעים וגומר וכתיב שלשה גביעים משוקדים בקנה האחד כפתור ופרח וגומר ארבעה דידה ותמני

אכסדרא תבנית אולם הוא דאולם היה בו לאדם כדתניא במסכת מדות ובני אדם עומדין לפניו ומחכו עצמן ומתפללות על אולם הוא ואכסדרה מין לה אלא דבנות כדמוכח בסתם מפני מה נבנית העולם כה מפני שדומה לאכסדרא ועיד אמרינן כפ' יתפנו עולם לאכסדרא קול דומם ורוח נפונית היכי מסובכת מ"מ מחמת שפתח אולם רחב ובנו מאד ולא היו לו דלתות דומ' לאכסדרא שנו כפרין כנד אחד: מ"ר

שפודים של כרזל קרי להו שפודים מפני שלא היו כה גביעים כפתורים ופרחים כדאמרינן לעיל כאחד וכאחד גביעים כפתורי ופרחים: מ"ר

גובהה של מנורה לא טפחים אומרים כשם ל"ת דנפקין ליה למכת

מתני' פ"ח מה נבניפין שאכל הש לחן לצורך לחם הפנים וסי נוכסין ל"ת טפחי והמנורה היתה לאחוי על השולחן וגרסי דלא אמרי' דכר זה לעיל אלא סנופי כנגד לחם הפנים ולקרן

דף מ כערך שתי הלא אמרינן לכרי מי מקום שולחן ל"ב טפחי ולמעלה וגר' יהוד' נכד מרבני הש ולחן אחד וחצי: מ"ר

וטפח סכו היה גביע כפתור ופרח תימה למה היה מסובב מאחר גביעים כפתורי ופרחי שהיה לכל אחד טפח ונמצאו לא היה כי אם טפח: מ"ר מכן

שלא אתי הלכי לך אי לא"ד כשאעתה קמייתא דמסכת יומא: לך מסלך אי לא"ד כשיכול אם היה מיפה לשיפה נכור כשל יחיד כשלך הייתי רוצה יותר משלה: סחני סתם גבי חצוצרות ר' אחא קרא לך לך תרי זימני: בעץ כדיל דמתרגמינ' מבנה: נסטרון לייטון לא"ד מ"ט: מחי דעתיך דקאמר ר' יוסי בר' יהודה מכשיר כשל עץ ופסל כשל עץ: א"ל הכי קאמר תורה אור לרבי יוסי בין למאר ובין למאר ר' יוסי הגלילי

כללי ופרטי דרשי כדתניא לקמן: ועשית מנורת כלל זהב טהור פרט מקשה תעשה מ"מ חזר וכלל מה הפרט מפורש זהב אף כל דבר משוכ כגון כסף מכל מקום כשל עץ לא: א"ל רב יוסף לרב פפא סמי דידך הסר מסנוך שתתה שונה ר' יוסי פושל כשל עץ ור' נחמי מכשיר כשל מאר וכעץ: ועשית מנורת כלל דמשמע מכל דבר של חרס שסוף פסוף מכל הכלי וחינו רחוי אפי למלך כשר ודס: לא ס"ד דהוי דידך מתרגם דאמר ר' יוסי פושל כשל עץ: מין לו זהב למנורה: תנני היכל לעולם מורך ורוחב וקומה שתהא דומה לו כשלשתן: אכסדרה מין לה מחיכה רביעי וכן אולם כנגד אולם שהיה רוחבו מרבעי ורומו עשרים כדאמרינן בשמעתי קמייתא דעירובין: אבל עושה המנורה של חמשה מנורות של ששה קנים אמצעי מנורה דומה למנורה מקדש ששה היה שבע קנים: ושל שבע קנים לא יעשו ואפי' של מאה מיני מתכות שהיו כשר כשל מקדש ולא יעשה של עץ לא יעשה שהרי הוא כדרך שעשו מלכי בית חשמונאי בעץ כדיל חשטיין: מזמיה דשבח משוש זקן לחם: הרגלים ופרח מתה שלשה טפחים פרח גזורין שמקיפים כלו ופי זהב נעומק במנורות וכלים: וטפחים חוק לח סיס כורה הרים. וטפח שבו מכל לחה של מנור' גביע ומכל שני כפתור ומכל שני פרח והרי לחד מן הגביע וכפתור ופרח שבו ג' טפחים של מנורה לכתיב ובמנורה ד' גביעי משוקדים כפתרים ופרחים ודרשי לקמן כפתורים תרי ופרחים תרי לבד חותן ד' שבכל קנה וקנה וטפחיים חלק הרי ט' וטפח כפתור הרי י': ושני קנים יוצאים מן הכפתורי לחד מיכן כו': שנהן גביעים היו בגוף המנורה: חלק תרי כפתרים ותרי פרחי דכתיב כפתרים ופרחי לחד תחד פרח חוקימנא בטפח הסמוך לטפחיים חלק הרחוקי: שלכסנדריים שנעשו כשלכסנדריות של מכרים ותרוכין וקנריס הן וקנוייה מדרגם: תפוחי הכרתיים מקום: פרחים שעמודים גזורין שמציירין בעמודי: ונמצאו גביעים כו' מפרש לקמן: תמני

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0060
DFG

ותמני סר דקנים הא עשרין ותרתין בפתורין
נמי אחד עשר בפתורים תרי וששרי דקנים
וכפת וכפתר וכפתר הא אחד סר אלא פרחים
תשעה מ:לן פרחים תרי וששה דקנים המניא
הוו אם רב שלמן כתי עד ירכ ועד פרח מקשה
היא אם רב גובהה של מנורה תשעה טפחים
איתיבי רב שימי בר חייא לרב אבן היתה לפני
מנורה ובה שלש מעלות שעליהם הכהן עומד
ומטיב את הנרות א"ל שימי את כי קאמינ משפ
קני ולמעלה רכתי והפרח והנרות והמלקחים
זהב והוא מיכלות זהב מאי מיכלות זהב אמר
רב אמי שבילתו לכל זהב מגו של שלם דאמר
רבי יהודה אמר רב עשר מנורות עשה שלמה
וכל אחת ואחת הביא לה אלף ככר זהב
והכניסו הוא אלף פעמים לכיר והעמידהו על
ככר אינו אלא בתב וכל כלי משקה המלך
שלמה זהב וכל כלי בית יער הלבנון זהב סגור
אין בכסף נחשב בימי שלמה לתאמה זהב
סגור קא אמרינן ומי חסר כולי האי והתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר מעשה והיתה
(מנורת) בית המקדש יתירה על של משה בדינר זהב קורדי קיני והפניוה שמונים
פעמי לכיר והעמידוה על ככר כיון דקאי קאי א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן מאי דכת
על המנור הטהורה שירדו מעשיה ממקום טהרה לא מעהה על השלחן הטהור שירדו
מעשיו ממקום טהור לא טהור מכלל שהוא טמא הכא נמי טהור מכלל שהיא טמאה
בשלמא הם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתב על השולחן הטהור מכלל
שהוא טמ כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל טומאה אלא
מלמד שכניהין אותו לעולי רגלי וכראים להם לחם הפנים ואומר להם ראו חיבתכ
לפני המקום מאי חיבתכם כדרבי יהושע בן לוי דא"ר יהושע בן לוי נס גדול נעש בלהם
להפנים סילוקו כסידורו שנאמר לשום להם חם ביום הלקחו לא הכא טהור מכלל
שהיא טמאה פשיטא כלי מתכות נינהו וכלי מתכות מקבלין טומאה אלא שירדו
מעשיה ממקום טהרה תניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר ארון של אש ושלחן של אש
ומנורה של אש ירדו מן השמים וראה משה ועשה כמותן שנאמר וראה ועשה
כתבניתם אשר אתה מראה בהר אלא מעתה והקמת את המשכן כמשפטו אשר
הראית בהר הכי נמי הכא כתב כמשפטו התם כתב כתבניתם א"ר חייא בר אבא אמר
רבי יוחנן גבריאל חגור כמין פסיקיא היה והראה לו למשה מעשה מנורה דכתב וזה
מעשה המנורה תנא דבי רבי ישמעאל שלש דברים היו קשין לו למשה עד שהראה לו
הק"בה באצבעו ואלו הן מנורה וראש חדש ושרצים מנורה דכתיב וזה מעשה המנורה
ראש חדש דכתיב החודש הזה לכם ראש חדשים שרצים דכתיב וזה לכם הטמא ויש
אומרים אף הילכות שחיטה שנ וזה אשר תעשה על המזבח: שתי פרשיות שבמזוזה
מעכבות זו את זו ואפילו כתב אחד מעכבן: פשיטא אמר רב יהודה אמר
רב לא נצרכה אלא לקוצה של יוד והא נמי פשיטא אלא לכאידך דרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב כל
אות שאין נויל מוקף לה מארב רוחותיה פסולה אמר אשיאן בר נדבך משמיה דרב יהודה ניקב תוכו של הי כשר יריכו פסול
א"ר זירא לדידי מפרשה לי מיניה דרב הונא ורבי יעקב אמר לדידי מפרשה לי מיניה דרב יהודה ניקב תוכו של הי כשר יריכו
אם נשתייר בו כשיעור אות קטנה כשר ואם לאו פסול אגרא חטוה דרבי אבא איפסיקא

סילוקו הכא

סיתם לפני המנורה מצנפת היתה במסכ תמיד: מ"ר
כסידורו ולמ"ד מין תניר מקדש לא היה חם כשעת סילוקו תלמ
כלומר רך: מ"ר
כתב כמשפטו והתם כתב כתבנית ות"ל גבי מסבן נמי כתי ככל
אשר אני מראה אותך תבנית המשכן ואת
כל תבנית כליו וגו' להכי לא כתי בהר והתם
כתיב בהר למשמע שמן הסמיי ירדו למסם
על ההר: מ"ר

שלשה
דכרים היו קשין לו למסה כו ואם
תאמר ולימסוך גמי הסיה לחלו
טריפות דאמר וזאת החיה אשר תאכלו מלמד שהעלם הקב"ה כל מין ומין והראה לו
למסה ואמר לו וזאת תאכל וזאת לא תאכל
ויש לומר דלא מסיב מלא הך דכתב זה ויש
לתמוה דלא מסיב מאצ ת הסקל דכתב זה
יהכו ותמרינן כמין מטבע של אם הראהו
למסה ויש לומר דלא סייק התם כתקסה
של משה דלא הוה ידע נשוה עניין אם לא
היה תרמילו: מ"ר
קוצו של יוד פי' כקו דגל ימיני וקב דהא
פשיטא לחין זה אות ומפ"ת לחוש
לחשו כפוף כדתמרינן נסמוך מפני מה
כפוף לחשו ואם תאמר דתמרינן בהגדת
חלק ונאר יכתבנה והיינו יוד של אשם הסלוק
נאר מכן נק ר ועושה רושם עושה יוד וי"ל
דכעין יוד קאמ ולא יוד ממש: על

ותמני סר דקנים הא עשרין ותרתין בפתורין
נמי אחד עשר בפתורים תרי וששרי דקנים
וכפת וכפתר וכפתר הא אחד סר אלא פרחים
תשעה מ:לן פרחים תרי וששה דקנים המניא
הוו אם רב שלמן כתי עד ירכ ועד פרח מקשה
היא אם רב גובהה של מנורה תשעה טפחים
איתיבי רב שימי בר חייא לרב אבן היתה לפני
מנורה ובה שלש מעלות שעליהם הכהן עומד
ומטיב את הנרות א"ל שימי את כי קאמינ משפ
קני ולמעלה רכתי והפרח והנרות והמלקחים
זהב והוא מיכלות זהב מאי מיכלות זהב אמר
רב אמי שבילתו לכל זהב מגו של שלם דאמר
רבי יהודה אמר רב עשר מנורות עשה שלמה
וכל אחת ואחת הביא לה אלף ככר זהב
והכניסו הוא אלף פעמים לכיר והעמידהו על
ככר אינו אלא בתב וכל כלי משקה המלך
שלמה זהב וכל כלי בית יער הלבנון זהב סגור
אין בכסף נחשב בימי שלמה לתאמה זהב
סגור קא אמרינן ומי חסר כולי האי והתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר מעשה והיתה
(מנורת) בית המקדש יתירה על של משה בדינר זהב קורדי קיני והפניוה שמונים
פעמי לכיר והעמידוה על ככר כיון דקאי קאי א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן מאי דכת
על המנור הטהורה שירדו מעשיה ממקום טהרה לא מעהה על השלחן הטהור שירדו
מעשיו ממקום טהור לא טהור מכלל שהוא טמא הכא נמי טהור מכלל שהיא טמאה
בשלמא הם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתב על השולחן הטהור מכלל
שהוא טמ כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל טומאה אלא
מלמד שכניהין אותו לעולי רגלי וכראים להם לחם הפנים ואומר להם ראו חיבתכ
לפני המקום מאי חיבתכם כדרבי יהושע בן לוי דא"ר יהושע בן לוי נס גדול נעש בלהם
להפנים סילוקו כסידורו שנאמר לשום להם חם ביום הלקחו לא הכא טהור מכלל
שהיא טמאה פשיטא כלי מתכות נינהו וכלי מתכות מקבלין טומאה אלא שירדו
מעשיה ממקום טהרה תניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר ארון של אש ושלחן של אש
ומנורה של אש ירדו מן השמים וראה משה ועשה כמותן שנאמר וראה ועשה
כתבניתם אשר אתה מראה בהר אלא מעתה והקמת את המשכן כמשפטו אשר
הראית בהר הכי נמי הכא כתב כמשפטו התם כתב כתבניתם א"ר חייא בר אבא אמר
רבי יוחנן גבריאל חגור כמין פסיקיא היה והראה לו למשה מעשה מנורה דכתב וזה
מעשה המנורה תנא דבי רבי ישמעאל שלש דברים היו קשין לו למשה עד שהראה לו
הק"בה באצבעו ואלו הן מנורה וראש חדש ושרצים מנורה דכתיב וזה מעשה המנורה
ראש חדש דכתיב החודש הזה לכם ראש חדשים שרצים דכתיב וזה לכם הטמא ויש
אומרים אף הילכות שחיטה שנ וזה אשר תעשה על המזבח: שתי פרשיות שבמזוזה
מעכבות זו את זו ואפילו כתב אחד מעכבן: פשיטא אמר רב יהודה אמר
רב לא נצרכה אלא לקוצה של יוד והא נמי פשיטא אלא לכאידך דרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב כל
אות שאין נויל מוקף לה מארב רוחותיה פסולה אמר אשיאן בר נדבך משמיה דרב יהודה ניקב תוכו של הי כשר יריכו פסול
א"ר זירא לדידי מפרשה לי מיניה דרב הונא ורבי יעקב אמר לדידי מפרשה לי מיניה דרב יהודה ניקב תוכו של הי כשר יריכו
אם נשתייר בו כשיעור אות קטנה כשר ואם לאו פסול אגרא חטוה דרבי אבא איפסיקא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0061
DFG

זול מייתי ינוקא דלא חכים ולא טיפש כו' מעזה היה כנגד שסיפ לנת
של כרת משם קטנה במעט כמו ר"ל והכיון רבי מלייהו ינוקא דלא
חכים ולא טיפש וקרא בו כרת והכאיר מהך דשמעתין: מ"ר

ואי לא יהרג הוא ויפסול יש לדקדק מכאן לכתיב ויהרג תסר בלא ו' ומ"ר
שעטנז גן יש מפרשים ווען הסני לגד
שמאל לחד מלמעלה ומ"מ
וסיחד לגד ימין כוס שעטנז גן וכפי שכת
כתיב יד רבי ס"י נייר לחד מימין ולחד
משמאל ולחד מלמעלה כזה עוד פירש שם
שעטנז שלשתן למעלה כזה מ"ר כתיב
בשמוסף רבה דמשמע טט ד לטוטפות
נריכה ג"ג זיונין ול"ת כתב בתיקין שער
תורה שלו שהוא שיכוח: מ"ר

דחטריה לגניה לחית פ"נקו שהגניה
רגל שמאלו של מ"ע למעלה
כזה ול"ת פירש בשמעת גגנו של חית גבוה
מעט כמו חטרתא דגאלה דכשמעת כזה
ולא ה"קונט לה ית"ב כל כך שה דאמרינן
בס"ק שהגוה כגון שכשלו לגגנו של חית
ועשאו שני זיונין:

ומאי טעמא חית ליה תגא פ"נקו בסוף
ה כזה ול"ת מפרש בתחילה כזה
כמו תגא דל כעירובין ופסוט וכפ"ק הקו
נרא שהכתיר לגד פתח התחוכה ותגא דקוף
כיוצא בו דשמ"כ שהגוה מ"ט מהדר תגא
דקוף לגבי רים אמר הק"ב הסע שם פתח
מזור כך יהי מעשה לך כתר כמותי: מ"ר

והניא תיובתא דמר זוטרא נמור
היא אלא דכדוחק מיתרנא: מ"ר

תנא שם יש בו ק' אותיות פעיקר
דמי יכול לתקן בשם שיקוור ו כתוב
ק' אלם אמתי יגגו: מ"ר תכל

איפסיקא ליה כרעה דהי דהעם בניקבא אתא
לקמיה דרבי אבא א"ל אם משתייר בו כשיעור
אות קטנה כשר ואם לאו פסול: ראמי בר תמרי
דהוא חטוה דרמי בר דיקולי איפסיקא ליה
כרעא דוי"ו דויהרג בניקבא אתא לקמי דר' זירא
א"ל זיל אייתי ינוקא דלא חכים ולא טיפש אי
קרו ליה ויהרג כשר אי לא יהרג הוא ופסול
אמר רב יהודה אמר רב בשעה שעלה משה
למרום מצאו להק"בה שיושב וקושר כתרים
לאותיות אמר לפניו רבונו של עולם מי מעכב
על ידך אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות
בסוף כמה דורות ועקיב בן יוסף שמו שעתיד
לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של
הלכות אמר לפניו רבונו של עולם
הראהו לי אמר לו חזור לאחורך הלך וישב
בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומ'
תשש כחו כיון שהגיעו לדבר אחד אמרו לו
תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה
מסיני נתיישבה דעתו חזרו ובא לפני הק"בה
אמר לפניו רבונו של עולם יש לך אדם כזה
ואתה נותן תורה על ידי אמר לו שתוק כך עלה
במחשבה לפני אמר לפניו רבונו של עולם
הראיתני תורתו הראני שכרו אמר לו חזור לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין
אמר לפניו רבונו של עולם זו תורה וזו שכרה א"ל שתוק כך עלה במחשבה לפני אמר
רבא שבעה אותיות צריכות שלשה זיונין ואלו הן שעט"נז גז אמר רב אשי חזינא להו
לספרי דווקני דבי רב דחטרי להו לגגיה דחית ותלו ליה לכרעיה דהי חטרי להו לגגיה
דחית כלומר חי הוא ברומו של עולם ותלו ליה לכרעיה דהי כדבעא מיניה רבי יהודה
נשיאה מר אמי מאי דכתיב בטחו ביי עדי עד כי ביה' יי צור עולמים א"ל כל התולה יסע"כ
בטחונו בהק"בה הרי לו מחסה בעולם הזה ולעולם הבא אמר ליה אנא הכי קאמינא
לי מאי שנא דכתב ביה ולא כתב יה כדדרש רבי יהוד' ברבי אילעאי אלו שני עולמות
שברא הק"בה אחד בהי ואחד ביוד ואיני ידע אם העול' הבא ביוד והעול' הזה בהי אם
העולם הזה ביוד והעולם הבא בהי כשהוא אומ' אלה תולדו' השמי' והארץ בהבראם
אל תיקרי בהבראם אלא בהי בראם ומפני מה נברא העולם הזה בהי מפני שדומה
לאכסדרה שכל הרוצה לצאת יצא ומאי טעמא תליא כרעיה דאי הדר בתשוב' מעיילי
ליה ולעיילי בהך לא מסתייעא כילתא כדריש לקיש דאמר דיש לקיש מאי דכתב אם
ללצי' הוא יליץ ולענוים יתן חן בא לטהר מסייעין אותו בא לטמא פותחין לו ומאי
טעמא אית ליה תאנא אמר הק"בה אם חוזר אני קושר לו קשר ומפני מה נברא העולם הבא ביוד מפני שצדיקים
שבו מועטים ומפני מה כפוף ראשו מפני שצדיקים שבו כפוף ראשיהם מפני מעשיהן שאינן דומין זה לזה אמר רב
יוסף הני תרתי מילי אמר רב בספרים וחניא תיובתיה הדא הא דאמר רב ס"ת שיש בו שתי טעיות בכל דף ודף יתקן שלש יגנז
וחניא תיובתיה שלש יתקן ארב' יגנו תנא אם יש בו דף אחת שלימה מצלת על כולו: אמר רב יצחק בר שמוא בר מרתא משמיה
דרב זהוא דכתיב רוביה דספרא שפיר אמר ליה אביי לרב יוסף אי איתא בההוא דף שלש טעיו' מאי אמר ליה הואיל ואיתיהיב
לאיתקוני מיתקן והני מילי חסירות אבל יתירות ליתן בה חסירות מאי טעמא לא אמר רב כהנא משום דמיחזי כמנומר:
אגרא חמוה דרבי אבא הות ליה יתירות בספריה אתא לקמיה דרבי אבא אמר ליה לא אמרן אלא בחסירות אבל

מסורת הש"ס
תוס' חור
מסרס"ת הניה בגי' ומסרס"ק ר' חנים בדפוסי

מיי' פ"ק מה' תפילין וה"ת סמ"ג עשין כה סי"ל ק"ד טעי

מיי' פ"ו מה' ס"ת סמ"ג עשין כה

מיי' פ"ו מה' ס"ת סמ"ג עשין כה סי"ל ק"ד טעי

אבל יתירות ליתן לן בה אלא גומר מיתוי כמיומר בזבחים ומביא כו׳ השיטין את מה שמוסיף: מקנה השיטים והולך עד שיגמור לעיני כל ישראל בסוף הדף כוה ליה יתירו כספרים דנכל דף:

כיקתני רב ינמר בחמשה הדף כחומשין קף ס״ל בספר חומשין שמין בעזיין כקלוף ספר תורה לוי

אבל יתירות ליתן לן בה אידך דאמ׳ רב הכוה ה ספר תורה ובא לגמור גומר ואפילו באמצע הדף מיחיבי הכוה ספר תור׳ בא לו לגמור לא יגמור באמצע הדף כדרך שגומר בחומשין אלא בקצר והולך עד סוף הדף כי קא אמ׳ רב בחומשין והא ספר תורה קאמר בחומשין של ספר תורה איני והא״ר יהושע בר אבא אמ׳ רב גדל אמ׳ רב לעיני כל ישר׳ באמצע הדף ההיא באמצע שיטה איתמר רבנן אמרי אף באמצע שיטה׳ רב אשי אמר באמצע שיטה דווקא והלכתא באמצע שיטה דווקא אמ׳ רבי יהושע בר אבא אמר רב גדל אמר רב שמונ׳ פסוקים שבתור׳ יחיד קור׳ אותן בב״ה כמאן דלא כרבי שמעון דתניא׳ וימת שם כשרה עבד יי׳ איפשר משה חי וכתב ויכתו שם משה אלא עד כאן כתב משרה מכאן ואילך כתב יהושע בן נון דברי רבי יהודה ואמרי לה רבי נחמיה אמ׳ לו רבי שמעון אפשר ס״ת חסר אות׳ אחת וכתב לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו וגומ׳ אלא עד כאן הק״בה אומר ומשה כותב ואומר מכאן ואילך הק״בה אומר משה כותב ברמז כמה שנ׳ להלן ויאמר להם ברוך מפיו יקר׳ אלי את הדברים האלה ואני כותב על הספר בדיו לימא דלא כרבי שמעון אפי׳ תימא רבי שמעון הואיל ואישתני אישתני ואר׳ יהושע בר אבא אמר רב גדל אמר רב הלוקח ס״ת מן השוק כחומש מצוה׳ מן השוק כתבו מעלה עליו הכתו׳ כאילו קיבלו מהר סיני אמ׳ רב ששת אם הני׳ אפילו אות אחת מעלה עליו כאילו כתבו מי סג״לם ת״ר עושה אדם ירושה מבת שלש דפין ועד בת שמנה דפין פחו׳ מיכן ויתר על כן לא יעשה ולא ירב׳ בדפין מפני שעיניו משוטטות אלא כגון למשפחותיכ׳ (למשפחותיכ׳) ג׳ פעמים נזדמנ׳ לו יריעה בת תשע דפים לא יחלוק שלש לכאן ושש לכאן אלא ארב׳ לכאן וחמ׳ לכאן במה דברי׳ אמו׳ בתחלת הספ׳ אבל בסוף הספר אפי׳ פסוק אחד ואפילו דף אחד פסוק אחד ס״ד אלא איכא פסוק אחד בדף אח׳ שיעור גיליון מלמטה טפח מלמעלה שלש אצבעות ובין דף לדף כמלא ריוח רוחב שתי אצבעו׳ ובחומשין מלמטה שלש אצבעות מלמעלה שתי אצבעות ובין דף לדף כמלוא ריוח רוחב גודל ובין שיטה לשיטה כמלא שיטה וכין תיבה לתיבה כמלא אות קטנה וכין אות לאות כמלוא חוט השערה אי ימעט אדם את הכתב לא מפני ריוח של מטה ולא מפני ריוח של מעלה ולא מפני ריוח שבין שיטה לשיטה ולא מפני ריוח שבין פרשה לפרשה נזדמנה לו תיבה בת חמש אותיות לא יכתוב שתים בתוך הדף ושלש חוץ לדף אלא

ספרים סב דף מג

ספרים סב דף מג

ספרים סב דף מה

ספרים סב דף מה

ספרים סב דף מה

שלשה בתוך הדף וכו' חוץ לדף תומר ר"ת דסס כריך סיהמ כולו בתוך הדף: מ"ר

רבי יוסי תומר לף תולין את הסס רבי יצחק תומר לף מוחק וכותב נורר היינו לאחר שג תייבסס הכתיבה ומוחק היינו בעוד לסס וזיינו הדור כל כך ומבקשני רבי יוסי תומר לף תולין רבי יצחק תומר לף מוחק משמע לכתורס דנורר עדיף מכולהו ותולה נרע מיניה ומוחק נרע מתולה מכל מי סיפסד לומר כן מלף רבי יצחק תדרבי יהודה קמי ולא תדרבי יוסי דתולה נרע ממוחק כדתניין בירושלמי פ"ק דמגילה דף"ר זעירא ברבי מנשיא בסס רב הלכ' כיתו סהוה תומ' מוחק את התול וכותב את הסס ותולה את התול ומכשיר ליה התס נב' תיבות סיס בסס סס מי שרי לתלו' דדילמא דוקא בסיס בהן תיבות של תול אלא תיקוני כי טפל למה שנפסד ותיבעית ליה מפ' נב' תיבו' שכולם סס כגון תל תלקי"ו דכתיב בספר תילי מי שרי לתלות תו לא ור"ת פירש דתולין עדיף מכולהו לרבי יוסי ולא נרים לף תולין ומלן דפסיק הלכה תולין קסבר דוקא תולין ולא מוחק וכותב וכן פוסק ר"ת תכל מי לף עד ליתר כן כדתוכח בירושלמי דתולין נרע ומיהו קסס מי גרסי' במילתיה דרבי יוסי לף תולין דהא רבי יסודה נמי מודה דתולין כדתניא בתוספתא סופרים פ' שני דקתני טעה את כל הסס יתלנו בין הסיטין דברי רבי יהודה רבי מאיר תומר מוחק ומלפניו וכותב את הסס על תה שמחק והיה נראה לומר דבהא פליגי דמר סבר תולין עדיף ומר סבר מוחק עדיף ומיהו אין לחוש מי פליגי בברייתא דמסכת סופרי' להא דשמעתין דעל כרחין מלבא דרבי מאיר פליגי דקתני הכא ר"ם כן שמע' תומר מש"ה אין כותבין את הסס לא על מקום הנרר ולא על מקו' המחק ואין תולין את הסס כיצד עושה מסלק את היריעה כולה ונמחה: מ"ר

ולימא מר הלכה כמר בפרק כל הנפ' וכסו' מניח בתרי דוכתי ובקידושין פרק האומ' פרין כילפתי נזונת ונדרים ליתן טעם בשתר לוכתי דלף פריך: מ"ר

תרומת מעש' של דמאי שחזרה למקומה כו' תמס' כי' בתמס' דמאי וקתני ריש' סלוקח פירות ממי שחיבו נחמן על המעשרות ושכח ולא עישרן דמאי סוחלו בשב' ואינכלו על פיו ולמאן דאמ' שכח לא יאכל עד שיעשר תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה כו' אפי' בקונ' בשכח היקילו מסוס בשוך שכח הואיל ודמאי דרבנן הוא דרבנן ע"ה מעשרי הן וטעם זה הוא בירושלמי בתמס' דמאי ועוד מפרש הש טעם אחר לימת שכח על עש התרן ווף לשון הירוש' מפני' מאמי' דרבי מחינא מפני כבוד הסבי היתירו וחש מפני כבוד הסבי למה לי סוחלו על ידי עילוי עולה דב ניחי כסס רבי חנינא לימת ש כח על עש התרן והוה אומר לימת פי' מסוס דסב' קובעת למעשר לימת שכח עליו ופריך בדף תניון תמכה מובלי שכח לא יאכל עד שיעשר מפני אחר שחין שכח עליו כלימת מ"ד מסוס כבוד שכח לפילו סחלו בתול יאכל בשכח ומשני לא אמרו אלא בשוגג ולא במזיד ושעת דב' שמעון שזורי מפר' הש מש' דלימ' עליו והוה אומ' לימת פי' מחמ' סהופרי': מ"ר

הא מ' תמר עלה מ"ר יוחנן הלכ' כר"ש שזורי במסוכן ותרומת מעשר של דמאי בדוכ' ספרים נר"ו יונתן ולא ר' יוחנן כהן ובפרק בהמה מקשה ובפרק מ"ם וכן מוכח הש בפרק מ"ם דמייתי לה מפלוגתא דרבי ויונתן דתומר' וקשה לכסמוך נבי הניח דבול המבני קא פסיק ר' שמעון בר יוחנן הלכה כר"ש שזורי ובפרק בהמה מקשה מוכח דדוקא במסוכן ותרומתן מעשר של דמאי הוא דקתמר דהלכה כמותו ולא כאחריני נבי הניח בן פקועה דרב חלא בר חנן דא"ל רב מ"ש דיל סחיה ופריך והא"ר חנינא הלכה כר"ש שזורי ולא עוד אלא בכל מקום שנה רבי שמעון שזורי הלכה כרבי יונתן לי דתמר רבי יונתן הלכה כרבי שמעון שזורי במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי בכל אחריני לא ויש לדחות ונספר רבינו גרשום כתיב בהניח דבול

אמבני רבי יצחק בר אמתי אמר שמואל ובן בסנדריס יסנירי: מ"ר סניף

לא יזרקנ' לבין הדפין ולא יכתבנו חוץ לשרטוט הגליון של דף אע"פ שהתרנו לו לכתוב כ' אותיות חוץ לדף אתיבה בת חמש תיבות שנימה לא התרנו: תולה מניח בין הסיטין: מוחק בעוד שהכתב לחה: וכותב הסס על המחק אע"פ שלינו הדור כל כך כנורר: כיצד הוא עושה אם טעה בסס: ולימא רב חננאל הלכה כרבי יוסי: ולימא רב יצחק הלכה כרבי יצחק מסוס דחיכא תנאי: דתפכי דרבי יוסי כרבי יצחק ורבי יצחק כרבי יוסי: מהיות לימת הא דרבי חניגא: ואם איתא לימת למה לי דרבי יצחק: דהיכא דתני תנא קמא ורבי יוסי פליג אדיבה ורבי יצחק פליג אדרבי יוסי ורבי יצחק בתרא הוא ואמר כוותיה: כדתני רבי חייא בר אשי אמר רב הלכה כרבי יצחק בר אשי אמר רב הלכה כרבי יוסי בר חנינא אמר רב הלכה כרבי יצחק בר אשי אמר רב הלכה כרבי יוסי בר חנינא: אלא שלש בתוך הדף ושתי חוץ לדף נזדמנה לו תיבה בת שתי אותיות לא יזרקנ' לבין הדפין אלא חזור וכותב בתחילת השיטה הטוענה בשם נורר את מה שכת' ותולה את מה שגרר וכותב את השם על מקום הנרר דברי' יהוד' רבי יוסי אומ' אף תולין את השם רבי יצחק או' אף מוחק וכות' רבי שמעון שזורי או' כל השם כולו תולין מקצתו אין תולין ר' שמעון בן אלעזר אומ' משום רבי מאיר אין כותבין את השם לא על מקום הנרר ולא על מקום המחק ואין תולין אותו כיצד עושה מסלק את היריעה כולה ונמחה איתמר רב חננאל אמר רב הלכה כרבי שמעון שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה רבי שמעון שזורי הלכה כמותו אהייא אלימא אהא רבי שמעון שזורי אומר כל השם כולו תולין מקצתו אין תולין והא איתמר עלה אמר רב חננאל אמ' רב הלכה תולין את השם ורבה בר בר חנ"ה אמר רב יצחק בר שמואל הלכה מוחק וכותב ואם איתא הוא נמי לימא לא אהא"ר שמעון שזורי או' אפי' בן חמש שנים וחורש בשד' שחיטת אמו מטהרתו הא איתמ' עלה זעירי א"ר חנינא הלכ' כרבי שמעון שזורי ואם איתא הוא נמי לימא אלא אהא בראשונ' היו אומר' היוצא בקולר וא' כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חזרו לומר אף המפרש והיוצ' בשיירא ר' שמעון שזורין או' אף המסובן אי נמי אהא' תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקום רבי שמעון שזורי אומ' אף בחול שואלו ואוכלו על פיו והא איתמר עלה א"ר יוחנן הלכה כרבי שמעון שזורי במסובן ובתרומת מעשר של דמאי ואם איתא הוא נמי לימא אלא אהא רבי יוסי בן כיפר או' משו' רבי שמעון שזורי' פול המצרי שזרעו לזרע מקצתו השריש לפניו' הומקצתו אחר' ה אין תורמין מזה על זה לפי שאין תורמין ומעשרין לא מן החדש על הישן ולא מן הישן על החדש כיצד יעשה צובר גרנו לתובו ונמצא תורם ומעשר מן החדש שבו על החדש שבו ומן הישן שבו על הישן שבו הא איתמר עלה אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן הלכה כרבי שמעון שזורי ואם איתא הוא נמי לימא אלא אמר רב פפא אשירה רב נחמן בר יצחק אמר אין רב פפא אמר שירה

מוסיפים עד דף מד

נטין דף יג ינטין דף סה כב דף קיב חולין דף עב טובו"ן דף עב דמאי דף טו כתובו' דף כב

דף יג שביעי' דף טו

דף כט דף לא דף גט

דף מה דף נב דף עב

שירה דתנן בית שמאי אומרי נמדדת מבפנים ובית הלל אומרי מבחוץ ומודי אלו ואלו שאין עובי הרגלי ועובי הלבונה נמדד רבי יוסי אומר מודין שעובי הרגלים ועובי הלבונה נמדד וביניהן אין נמדד רבי שמעון שזורי אומר אם היו רגלים נבוהות טפח אין ביניהן נמדד ואם לאו ביניהן נמדד רב נחמן בר יצחק אמר איין דתנן רבי מאיר אומר שמן תחלה לעולם וחכמי אומרים אף הדבש רבי שמעון שזורי אומר אף היין מכלל דתנא קמא סבר יין לא אימא רבי שמעון שזורי אומר יין תניא אמר רבי שמעון שזורי פעם אחת נתערב לי טבל בחולין ובאתי ושאלתי את רבי טרפון ואמר לי לך קח לך מן השוק ועשר עליו קסבר דאוריתא ברוב בטל ורוב עמי הארץ מעשרי הן והוה ליה כתורם מן הפטור על הפטור ולימא ליה לך קח מן הנכרי קסבר אין קניין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר והוה ליה מן החיוב על הפטור איכא דאמרי אל לך קח מן הנכרי קסבר יש קניין לנכרי בארץ ישראל להפקיעו מיד מעשר והוה ליה מן הפטו על הפטו ולימא ליה קח מהשוק קסבר אין רוב עמי הארץ מעשרין שלח ליה רב יימר בר שלמיא לרב פפא האדאמרבין בר חינן אמר עולא אמר רבי חנינא הלכה כרבי שמעון שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה רבי שמעון שזורי הלכ כמותו אף בנתערב לי טבל בחולי אמר ליה אין אמר רב אשי אמ לי מר זוטרא קשיבה רבי חנינא מסורא פשיטא מי קאמר

מדרש כמדרש דתמרין כורת הקנ וכורת הקנ וכיר הספינה שכסנדרית ושידה תיבה ומגדל שמחוקי מ"ש בלח שהן כוריי ניכס יצאו מתורת כלי ואין מקבלין טומאה : שידה נמדדת מבפנים מ"ש מחוץ שלה כוריים טהורים : מבחוץ עובי הנסרים נמדד עמהם דתמרין מילו היה חלל מבפנים היה מחלים לכוריים: עובי הרגלים הרגלים רגלים דף כם עגים יותר מן הנסרי : לבונה מסגר סביב לפיה וכיוצא מותו מויר שבין הרגלי מתמ' מן נמדד דלא תמרין רואין כאילו שולים יורדין עד סוף הרגלים : טעם מקום מכוב סוף : זמן מתיקה לעולם כין שנטמא בטב הטומאה או בריחוק או בשבי סוי מיבש ריחן דקיימא לן בכל הפוסל את התרומה מטמא משקה : אין לא כתיבי אדיין מי מיכא דאמר עזרו"ף ג לאו משקה סוף : אלא מיתא רבי שמעון שזורי אומר יין ולא זמן וכבש דלא הוו משקין ואתך קאמר ר' מכיכא הלכה כרבי שמעון : נתערב לו דמאי טבל בחולין ולא יכול להפרים ממנו מפני חולין המעורבין תוספתא דדמאי עד כוותך על לגב דדמאי לא מיקייב כמעשר שלהן שכי סומיל ומקייב מדרבנן סוף ליה מן חולין הפטור על טבל המיוב : קח מן השוק ל"ג אמי מעם ה"ז לך לסוי כאי פטור מ מלאוורייתא על הפטור דאורייתא : ולימא קח מן הנכרי לפטור מדאורייתא ומקייב מדרבנן : מין רוב עמי הארץ מעשרין אלא מספקין כהו מחכ על מקנס סילכ מיכא למימר המעורב נתעשר ונה לא נתעשר אמי מיפכא כך שמעתי וקשיא לי מה כן כשלוקח מן הנכרי אמי שמא עם הארץ וה שאכר פירות הללו לא נעשרו והוה ליה מן פטור על הפיוב ונרחה כעיני שהטבל הוה טבל גמור היה וכיון שנתערב בחולין בטל דאורייתא חל בתרי כטיל והוה ליה פטור מדאורייתא ובכבן הוה לחמרו כיה ואמור טבל לסיר כתשבו והכריכו להפרים עליו תרומה ומיהו מינים כיה לא דחולין מתיקרין כפטורו לגמרי ואפילו מיובא דרבנן ליכא ול"ל נה ולקח מן השוק ועשר עליו לפי תשבון טבל שכי קסבר רוב עמי הארץ מעשרין הן והוה ליה פטור מדאורייתא ומייב מדרבנן כי סלי ומיתא ליה קח מן הנכרי דפטור אמי מדאורייתא דקסבר מין קנייו לנכרי מיכא דאמרי כו' וקשיב מדרבנן מי קאמר : קסי פרק :

משקה בפרק קמא דטבת גבי מפני מה בורגין בטהרה ואין מוסקין בטהרה דף יד ובמסכת מכשירין רבי עקיבא דמחייב בטבעה משקין יין ושמן ובפרק מפיח פף פו גבי תולה השמן ובפ"ק דפסחים גבי הוסף רבי עקיבא מימיהן של כהנים דף קמ"ו לא כמנעו מלהלניק שמן שנפשל בטבול יום נמר שניטמא בטמא מת ומוקי לה בנר של מתכת דהויא לה טומאה דחרב הרי הוא כאהל ודייק קסבר רבי עקיבא טומאת משקין לטמא לחרים דאוריתא כו' מאי מריה בטמא מת אפילו בדרסטן ושיני נמי תחילה הוי דתנן כל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחילה יהבתא מאי קושיא ליה דרבי עקיבא סבר כרבי שמעון שזורי דלא מחייב משקה אלא אוכל ומיהו מרבי עקיבא מיהא קשיא דמחייב משקה במסכת מכשירין ומייתי ליה ממסכת שבת בריש פרק חבית אלא התם מטמא לרבנן וסלא לרבנן כו' וקאמר כלי זיתים ועבדים יוכיחו כו' דף קמג מכל מקום קסבר כמו שפירשתי ותירץ רבינו תם דהכא מיירי בקרוס כדקתני ריש המפיח והחלב של נבילין כזיתן טמא לה"ם קסבר קרוס טהור והרי הן שנים ויש ספרים שרשום זו בחוכה הגה והדר קתני רבי מאיר אומר משקה תחלה לעולם אפילו קרוס והשתא ניחא דלא קתני לעולם וכן הכם דחכמים ויין דרבי שמעון שזורי כולה בקרוס מיירי : מ"ר :

קסבר מין קנייו מתייב מ"ת והא מיפטר מ"ת מירוח הנכרי ואין לומר דקסבר מינו פוטר דלא מסכחן חנא דחית ליה תרתי מירוח הנכרי מינו פוטר ואין קנייו כ"ש דנהך במאי מוקי' ליה דר"מ מסכחן דחית ליה מירוח הנכרי דמינו פוטר וסבר יש קנייו לנכרי פ"ר ישמעאל מכל קסבר דף כז ים קנייו כ"ש פ"ק דע"ז ורבי יהודה חית ליה יש קנייו בפרק השואל ואית ליה נמי מירוח הנכרי פוטר לקמן בפרק ר' ישמעאל ויש לומר דמכל מקום דמי לחיוב דף קפ כי היכי דלא אמר ליה קח מעשר שאינו נקוב או מתבואת ח"ם לאחרים יעוד כל לוקח דרבנן הוא כדדרשינן תבואת זרעך ולא לקוח בפרק' השוכר את הפועלים דף פח ומיהו ה"ר יצחק כ"ש מאיר מפרש הכי מילי בשלקחו עד שלא נתפרש ואי אפשר שלא היה מצוי ומיהו רבינו תם מפרש דלעיל במתורם הוא דמיפטר לוקח וצריך עיון מי מירוח הנכרי פוטר אפילו מדרבנן בתבואה דנכרי דאורייתא הלוקח טבלים ממוחרים מן הנכרי כו' למחרתו מהן תילתא דף יפ למחרתו נכרי כו' והא דגזרינן משום בעלי כיסין בנכרי שלקח מישראל : מ"ר : מי קאמר

מי קאמר במשנתינו כל מקום ששנה קאמר רב זעירי אמר רב חננאל אמר רב קרע הבא בשני שיטין יתפור בשלש אל יתפור א"ל רבה זוטי לרב אשי הכי אמר ר' ירמיה מדיפתי משמיה דרבא הא דאמרינן בשלש אל יתפור לא אמרן אלא בעתיקתא אבל חדתתא לירתן בה ולא עתיקת עתיקתא ממש ולא חדתת חדתת ממש אלא הא דלא אפיצן הא דאפיצן וה"מ בגרדין אבל בגרדין לא בעי רב יהודה בר אבא בין דף לדף בין ש"ה לשיטה מאי תיקו אמר רבי זעירי אמר רב חננאל אמר רב מזוזה שכתב' שתים שתים כשרה איבעיא להו שתים ושלש ואחת מהו אמר רב נחמן בר יצחק כל שבן שעשאה כשירה מיתיבי עשאה בשירה או שירה כמותה פסולה כי תניא ההיא בס"ת אתמר נמי אמ' רבה בר בר חנה אמ' רבי יוחנן ואמרי לה אמר רב אחא בר בר חנה אמר רבי יוחנן מזוזה שעשאה שתי' ושלש ואחת כשרה ובלבד שלא יעשנ' בקובה ובלבד שלא יעשנה כזנב אמ' רב חסדא על הארץ בשיטה אחרונ' איכ' דאמרי בסוף שיטה ואיכ' דאמרי בתחלת שיטה מ"ד בסוף שיטה כגבוה שמ' על הארץ ומ"ד בתחלת שיט' כי היכי דמרחק שמ' מאר א"ר חלבו חזינ' לי' לרב הונא דכריך לה מאחד כלפי שמע ועושה פרשיותיה סתומות מיתיבי א"ר שמעון בן אלעזר רבי מאיר היה כותבה על דוכסוסטום בטין דף ועושה

מי קאמר במשנתינו כו' אפי' נוטה לייק כפ"כ רכתובות נבי כל מקום שאמר רבן גמליאל רואה אני את דברי חמדמון ותימה לכפ"כ כיצד נבי כל מקום שאתה מוצא שני חלוקים ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חון מקולי מטלניות וקל פרוך לומא ה"מ כמתני' לא נ"ל כיון דלא' חון מקולי מטלניות שהיא משנה הוי כחילו פי כמשנתינו ומיסו קשה בהכי כללו לכפרק

כר מנוס

מי"ש מהיכי תיתו דקא"ר מתיר ור' יהודה הלכה כרבי יהודה רבי יהודה ור' יוסי הלכה כרבי יוסי תמרינן סל"ח הני מילי במתניתין אבל בגרייתא לא מע"ג דלא קאמ' במשנתינו ומ' מאי התם דלא קאמר כל מקום: מ"ר

הא לפיכן הת דלא לפיכן משמע דספר תורה כשר בלא לפיכן וקשה רבינו תם מהא דתמרינן פרק המוכר יין נבי ספר תורה על סניל ועל הדוכסוסטום כשירה משמע אבל דיפתר' דמליא ונקיט ולא עפיץ לא מיקרי ספר ובפרק בני

דשוטה תמרינן התם כותבין פרשת שוטה לא על הלוח ולא על הנייר ולא על הדפתרא ולא על המגילה אבל בספר וכ"ש בספר תורה דנקרא ספר טפי כדתמרי' במס' סופרים התם כותבין לא על הנייר ולא על הדפתר' ומיהו מחוק לא גרע דהא כפר' המוכר יין קתני על הנייר ועל המגילת פסולה ולא קתני מחוק ועוד קשה היאך לנו כותבין ספר תורה על הקלפי שלנו הא מיע"ש וכן ניטין שלנו כותבין בקלפין שלנו ובפרק בתרא דגטין משמ' דווקא בדפוס נקבות אבל לא חם כדי לא ליכול להודייק ואפרש ר"ת דתיקון שלנו חסוב כיפין תדע דהא קתני לחין יכול להודייק והא דמשמ' בגיטין קבלת עליך כל מיני קולמוס להודייק היינו בקלפים שלהם שהיו עושים בהם תיקון על עיפוז דקולמוס עיפוז יכול להודייק ונקרא דיפתרא ופסול ותדע שהם בימיהם כותבין בטורות בקלפים שלנו מעופז כדתמרי' נבי גיטין כתבנו בה טריא ועפנא כספר ומוקי לה בגדלת אמיתין ומיהו מ"מ לא לחוקימי נבי על עסב גדלת מיתקני ליה בעפצי כמו שפי' הם בקונט נבי מיתין ממא כמי מילין כתב"ה נבעיני מסורה ור' שעור: מ"ר

עשאה תורה תיורי דהא מוקמינן לה בסוף פרק הבונה כתב כיצד כתב הסיר כיוצא בה מן הכתב שלא כדינו מלמדנו שהכל כשר ובלבד שלא יגנוז בספר שכתב שלא כדינו כגון שכתבו בקולמוס שאינו עב כדי שיעור ובספרי למגילה שלא בספרי לכתבן בכל לשון ומגילה שכתבו תרגום ותרגום שכתבו מקרא וכתב עברי פליגי עלה דרבי יהודה אלא לגבי הא דשרי בכל לשון אבל בדיעבד לא מסכחן דפליגי ונראה לפרש דהתם דכל היש אלא שאר ספרים נשתנו דיו ולא מסכחן דפליגי עלה דרבי יהודה אלא לגבי הא דשרי בכל לשון אבל מגילה עד שתהא כתובה תדע דבעית למיכתב התם לעניין הגלה אבל הא לא מיבעיא ליה התם ניתנו ליקרות בהם או לא ומשמ' תיקבי דך בריתא לרב הונא דאמר כתובה כהילכת

ועושה ריוח מלמעלה וריוח מלמטה ועושה פרשיותיה פתוחות אמרתי לו רבי מה טעם אמר לי הואיל ואין סמוכות מן התורה ואמר רב חננאל אמ' רב הלכ' כרבי שמעון בן אלעזר מאי לאו אפתוחו' לא אריוח וכמה ריוח אמר רב מנשיא בר יעקב ואמרי לה אמר רב שמואל בר יעקב כמלא אטבא דסיפרי אמ' ליה אביי לרב יוסף ואת לא תסבר' דרבי אמר רב אריוח והא רב אית ליה מנהגא והאידנא נהוג עלמא בפתומות דאמר רבה אמר רב כהנא אמ' רב אם יבא אליהו ויאמר חולצין במנעל שומעין לו אין חולצין בסנדל אין שומעין לו שכבר נהגו העם בסנדל ורב יוסף אמר רב כהנא אמר רב אם יבא אליהו ויאמר אין חולצין במנע' שומע' לו אין חולצין בסנדל אין שומעין לו שכבר נהגו העם בסנדל ואמרינ' מאי ביניהו מנעל לכתחלה איכא ביניהו אלא לאו שמע מינה אריוח שמע מינה רב נחמן בר יצחק אמר מצוה לעשותן סתומות ואי עבדינהו פתוחות שפיר דמי ומאי פתוחות דקאמר רבי שמעון בן אלעזר אף פתוחות לימא מסיע ליה ביוצא בו' ספר תור' שבלה תפילין שבלו אין עושין מהן מזוזה לפי שאין מורידין מקדושה חמורה לקדושה קלה הא מורידין עושין אמאי הכא סתומות והכא פתוחות דלמא להשלים הא מורידין עושין והתניא הלכה' למשה מסיני תפילין על הקלף ומזוזה על דוכסוסטום קלף במקום בשר דוכסוסטום במקום שיער למצוה והתניא שינה פסל בתפילין והתניא שינה בין בזה ובין בזה פסל אידי ואידי בתפילין והא דכתבינהו אקלף במקום שיער והא דכתבינהו

מאי טעמא דרבי מה טעם אמתה עושה אותו פתוחות והלא כתוב סתומות הן אמר לי הואיל ואין סמוכות מן התורה ואמר רב חננאל אמ' רב הלכ' כרבי שמעון בן אלעזר מאי לאו אפתוחו' לא אריוח וכמה ריוח אמר רב מנשיא בר יעקב ואמרי לה אמר רב שמואל בר יעקב כמלא אטבא דסיפרי אמ' ליה אביי לרב יוסף ואת לא תסבר' דרבי אמר רב אריוח והא רב אית ליה מנהגא והאידנא נהוג עלמא בפתומות דאמר רבה אמר רב כהנא אמ' רב אם יבא אליהו ויאמר חולצין במנעל שומעין לו אין חולצין בסנדל אין שומעין לו שכבר נהגו העם בסנדל ורב יוסף אמר רב כהנא אמר רב אם יבא אליהו ויאמר אין חולצין במנע' שומע' לו אין חולצין בסנדל אין שומעין לו שכבר נהגו העם בסנדל ואמרינ' מאי ביניהו מנעל לכתחלה איכא ביניהו אלא לאו שמע מינה אריוח שמע מינה רב נחמן בר יצחק אמר מצוה לעשותן סתומות ואי עבדינהו פתוחות שפיר דמי ומאי פתוחות דקאמר רבי שמעון בן אלעזר אף פתוחות לימא מסיע ליה ביוצא בו' ספר תור' שבלה תפילין שבלו אין עושין מהן מזוזה לפי שאין מורידין מקדושה חמורה לקדושה קלה הא מורידין עושין אמאי הכא סתומות והכא פתוחות דלמא להשלים הא מורידין עושין והתניא הלכה' למשה מסיני תפילין על הקלף ומזוזה על דוכסוסטום קלף במקום בשר דוכסוסטום במקום שיער למצוה והתניא שינה פסל בתפילין והתניא שינה בין בזה ובין בזה פסל אידי ואידי בתפילין והא דכתבינהו אקלף במקום שיער והא דכתבינהו

הא מזוזין עכו"ם ומח כעי סירטוט ור"ל דלמא כמשרטטי ור"ל דלא סיו
דגילין לכתחי ספר תורה ותפילין כיון דלא כעו סירטוט כדלמרינן
בירושלמי כפ"ק דשבת כל הספורי מן הדבר ועושהו נקרא הדיוט וכסדר רב
עמרם תניוסא ומח דלמרי בסע"ק דמגילה דברי סלום ותמת מלמד שנריכה
סירטוט כ זמית ב"ל תורה לא כמו שפי"ם
בק למיירי כם"ת מתם מלא במזוזה קמאר
שם ר' לחיסא ב"ל תורה סים כם מלכד סמי
ובלמוכח סכא למזוזה נעי סירטוט ותדע
דלמי בספ תו"כ בפי' הקונטרס סיה לו לדרוש
מנקרלת סדר כדדרשינן התם ,דרשת
לחריתי מדנקרלת ספר וסיכו ב"ל דמי
מדנקרלת ספר הוה לי' לספכתי חד ענייכ
דלא ליכעי סירטוט כיון דנקרלת כמו כן
חיינת כדלמרינן נמי לענייכ תפירה דלא
נריך לתופר כולה כגידין וכיוצ"ב מדאמר
כפיר הקונטרס דמספר תורה נדמה ליה
דקאמר התם כחמר כתן דברים סום וחמת
נחמר להלן חמת קנס וחלת וכרמה להלן
נריך סירטוט חף כאן נריך סירטוט מדאמר
לחייבי ככל התורה כולה לאכל התורה
כולה כתיבה קרא ואמר רבינו תם דספר
תורה נעי סירטוט תשו"ה מ"ו ומנויהו מכל
תפילין למכוסי כעור לא נעי סירטוט דלא
ס"ל כהו כוי וקנת תימת דכסתוב ילפינן
מווזה מס"ת כנ"ל כתיבה כתיבה לעיכן
כתיבת חנרת ותחלי דלא ילפינן מינה ס"ת
מווזה לעניינים דט"ו וכ"ל לעניין כתיבה
לא ילפינן הא לקתן בעי למיל לעניין כתיבה
על האבנים ותמת דלמרינן במסכ' סופרי
מסרנלין בקנים וכתבין בדיו עוד נמי
למרינן התם דכל יר עה שמינה מסורנלת
פסולה אפי' לרשיים ודלמת כסרטוט
עלין למיירי דלמי לחיפכר לכתוב כלם תיבות
חנרתכ כלה סירטוט כדתני כפ"ק דניטין
לכל סירטוט כין סיטו לשיטה לספר כלה
כעי ומהח למר סמוכין נמי לענייכ נחינת
כלומי חרבע ותמם תיבות מן הפסוק כלה
סירטוט מפ"ל כלה מסרו חלה לוקה כתוב
הפסוק לדרשה כי סהוח עוכדה דרבי
חלדיתר דניטין לכל מה שדרש כתוב כ
בחיגרת מן הפסוק לדבר לחות סיו כלה
סירטוט ומיהו מפ"מ ברובה דמשיר
עניין שמילו בחיגרת כלומים סיו מהפכי הפסוק ולח סיו כותבי לותה ככתבו דקחמרינן בפ"ב דמגילה מהו מיכתב תרתין תלת מילין מן הפסוק מר עוקב"
כלה לריש גלותה דסום דמיך דקחי בזימרי דשרש לל תשמח ישרש לל בעמ"ג חולק על הס"ס כלומ' דקחמ' כניטין דסירטוט וכתב לי' ר' זעירא כתב ולח זכר
יוחם המלך ולח כתב כדכתיב המלך יוחם רבי ירמי' כלה כתב לרבי יוחן לפנות לת הי"ך ולהוסיף לת סוכיך כלה ר' לחבו מבל תומר תמרוריס בתמרוריס
סיו עומדת וכן לתקן לפנות נדוך רבי חינא כלה כתב לרבי חוסניה בר חמתי דלמי דחזייכך מלך תבניה: מ"ר

אסור ליכב על גבי מיטה ספר תורה מונח עליה כירושלמי בפרק חי מדרינן תיבה שהיה מלויה ספרים נותנה לרחש המטה ואינו כותב למרנלות
המיטה רבי אבין בשם רב הונא והוסתמא מיטה גבוהה עשרה טפחים ולא יהו רגלי המיטה נוגעין בתיבה עוד קאמר לא יכב אדם על גבי ספסל
ספר תורה מונח עליו ואפילו ספר תורה מונח על גבי דבר אחר מותר ער כמה רבי אבין ובא בשם רב הונא טפח רבי ירמיה בשם רבי זירא כל שהוא:

דאמר הלכה כמיתו כל דאמר רבי יוחנן ותלמידי רב הונא לא סברי כוותיה דרבי אבין לחותבי ספר תורה אפורייה בפרק בתרא דמועד קטן: מ"ר

כתבה מגרת מפולה מאי טעמא כתיב כתיבה כתיב מספר פי' בקו לחיגרת סירטוט וקסה לרעיל דחמרינן סירטוט של מווזה הלכה למס' מסיבי והכא
גלין כתיבה כתיבה ומפרש ר"ת חיגרת מקרח ולא מסירת שלח ריקדן בחסירות ויתירו חלח כחיגרת בעלמא ומח דלוקי כתיבה כתיבה לא כמו
שפי' בק כמוכתב לה ספר כריתות ויתירות ים בגט ליתסיויי ליתיבניין חמם יוחן ונם חסירות כגון למהך וסירטוט נמי מסכחן דבעי
בגט ועוד מספר הכתב בגט לחו למעוטי חנרת דלספירת דכריס סוף דחתי כדחמרי' כנ"ל ומיהו בפ' בני דנישין דחמרינן דלספר דגט חת למעוטי סנים
ונ' ספרים וסוף הדין נמי דנמ"ל בגט כתבו חיגרת כתו כערך שני' דשושה דד' רבינן תרוייהו מספר ועוד ים לפרש דילוק הכח מסיטה דממעטינן בפר' שני דסופ'
כתבה חיגרת מדכתב בספר ובפירש הקונטרס לפון חמר דילוק מכתוב ואת זכרון ול"ע חלח לח ילפינן ליה בגט כתיבה כתיבה דל פסול בהכי' לח מדכתב
ביה ספר וחין לפרש חיגרת ר"ל כעמ"ד יש קנרים שלינם רחבים כנ' פעמים למספחות יכם בדחמר לעיל ולח ירבה בדפין סנרחה דהא חמרינן לעיל
מווזה זעשה שתים שלם ומחד כ זירה ומ"ש שפירשתי שנרין להקשות מהא דתנן בפרק הסוש דמשפיר חייב בכל דבר שהוח
מעשה חומן ומשמע בגמ' דשוכר חייב כמווזה דחוכח הדר היח דהתם לח מירי ל"ח בניניני הבית ומקום מווזה נמי למיי על השוכר כדקחמ' התם מטו' דלח
מעשה חומן הוח דילפינן בבובתה דקניח הייכו מעשה שהוח בנוף הבית עלמו: מ"ר

סבנה ואין כך פירוש בקונט' כיון דמשמה שלח כהילכתה מין הבית מזתמר מפני המזיקין וקשה לרבינו תם ד"ם כן הוה למימר הכי וכל העשויה
שלח כהילכתה ונדחה לפלחה במקל נוקף כך רחשו דלחו מרעתיה וכן מחורי הדלת רגילה להיות כולטת ומכה בה רחשו ולח דחמר כפ' השוחל
פיפסר בגובתה דקניח ופירש שם בקונטרס דחלי ליה כגובתה דקניח חלול לח תלי ממם קחמרן: מ"ר כתבה

כף יג
שהרשע לח
ומרשיע לח
ויוציא רבן
תיבות תשבר
קורס ת"ב
בח
מיי' פ"ק מה'
תפילין וסת
סתם עשוקה
ש"ד סי' רפ"ה
מיי' פ"ח מה'
תפילין וסת
סתם עשוקה
ש"ד סי' רפ"ה
דף כ"ח ע"ב
וסת"ק ע"ש

מיי' פ"י מה'
תפילין טור
ש"ע סי' רפב

דף י
מרדכי
כניי תכלי

דף מו דף כה

דף כ
דף כ"ו

מרדכי ס"ק
ומרדכי ק
חולק עליו

דף קף

דף קב

דטן כתב מרוכסוסטום פסול לכל מווזה מקלף טפיר דמי: ומח כעי
סירטוט כדמיתרן לקמן ובתפילין לח מצכחן דכעי סירטוט: מנרס נרסן
דהוטיס הס כעי כל דהס ומין טוטין כהס הילכך מין כריך להעתיקס מספר
לחבר: כף כלח למדעתך כפה כד על סלרן: וקניס ס"ת עליו לפי שהיס ס"ת
מונח על דמסר ויש רוכה ליסב על הסיס
ונדמה לו מרוב נער כמי שהכיסו נחסוך על
נבי קרקע היס ס"ת מוסלך דלימכת כניונת
יתיר לכך נגטער: כתב חנרת בלח סירטוט
ולח דקדק בחסרות ויתירו כחנרת בעלמ':
כתיבה כתיבה וכתבתם על מווזות וכתב לה
ס"ג כריתות ומי נמי כתיבה ונתבתם על מווזות וכתב לה
ספר כעי דקדוק ק"ם מווזה בעיח דיקדוק:
תלח למווזה על הפתח במקל: סהניחם
מחורי הדלת שקבע בבות ל' מחורי הדלת:
סבנה מן המזיק ס"ק הכי מסתמר כף על
סיקבענה בבות הפתח כהילכתה: היו
עומדין בפונדקיתיהן כן פונדיק היינו בית
סלנין בו עובדי הכוכים בדרך ומין מיבת
מווזה דלח דירת קבע הוח כדחיכן לקמן
בהתכלת הדר בפונדקי חרן ישרחל כל
סלבים יום פטור מן המווזה: ובל בית
מונבו המלך כשהיו מהלכים בדרך נוסעין
מווזות עמהם ותולין לותן בפונדק במקל
על הבקר וכר למווזה לפי שלח היו דרין
לעול דירת קבע לח הולך היה מעיר לעיר
במלבותו: בתוך חלל הפתח ולח מבחוץ:
פי' הטוב כשהרוך כתב דהיינו מקום בנירת
הפתח: כתבה

מנ"ל דף יח

סופרים דף מד

תוספתא דמנלה פנ"ו דף סא

בטפח הסמוך לרשות הרבים כמה דמרחק מעלי קמ"ל אמר רב יהודה אמר שמואל כתבה כ
על שני דפין פסולה מיתיבי כתב על שני דפין והניחה בשני סיפין פסולה הא בסף אחד כשרה ראויה לשני סיפין קאמר אמר רב יהודה אמר שמואל במזוזה הלך אחר היכר כא
ציר מאי היכר ציר אמר רב אדא אבקתא היכי דמי כגון פיתחא דבין תרי בתי בין בי גברי לבי נשי ריש גלותא בנא ביתא אמר ליה לרב נחמן קבע לי מזוזתא א"ר נחמן תלי דשי ברישא אמר רב יהודה אמ"ר עשא כמין נגר פסולה איני והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר כולהו מזוזתא דבי רבי כטין נגר הוו עבידן והיא פיתחא דעייל ביה רבי לבי מדרשא לא הוה ליה מזוזה לא קשיא הא דעבידא כסיכתא הא דעבידא כאיסתוירא איני והא ההוא פיתחא דהוה עייל בר"ר הונא לבי מדרשא והויא לה מזוזה ההוא רגיל הוה ואמר רב יהודה אמר רב במזוזה הלך אחר הרגיל א"ר זירא אמר רב מתנא אמר שמואל מצוה להניחה בתחלת שליש העליון ורב הונא אמר מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למזוז מיתיבי מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למזוזה דברי ר' יהודה ר' יוסי אומ' וקשרתם וכתבתם מה קשירה בגובה אף כתיבה בגובה בשלמא לרב הונא הוא דאמר כרבי יהודה ולא כרבי יוסי אמר רב הונא בריה דרב נתן לעז כרבי יוסי ומאי

מ"ר כתבה על שני דפין פסולה פי' בקונט' שהניח גויל חלק בין דף לדף ולפירושו יש ליישב בדוחק הניחו בשני ספין חלק על שני דפין נשתי תפיות קתני פסולה ספר תורה תחלת קתני ולא שנים והיינו בשתי תפיות דומיא דגט כף כ"שני דגיטין דבעי רכה בין סיט לסיט בין תיכה לתיבה מהו ופריך תיפו לי דספ' תחלת תורה ומצינו לא שנים ושלש ספרים ומצינו לא צריכה דמעורה ועל כרחיך לא מיפסל לגט בשני דפין בתיב' תחת להם למרינן כף כ"תר דגיטין סייר מקל' הגט וכתבו בדף השני כסדולה למ"ד לכוי בשני ספרי ופסול ים לרחו מסוס דגבי גט כתו' ספר מכל פסוקי כתוב בספר ומספ' בספר דמשמ' בספ' מכורך ומיוחד למעוטי שני דפין תפילו בתחיב' תחת וכירושלמי מצמ' דבשני עורו' פסולה דפריך ולמה לא תנינן שהספריס נכתבין בשני עורות והתפילין ומזוזות אין נכתבין בשני עורות תלי דבש בריש פירוש בקונט' העמיד הספיפין תפילה שאם לא כן הוה ליה תעשה ולא מן העשוי וקשה דהוה ליה למימ' קנט סיפי בריש ושול לקמן הוה ליה למיתנויי גבי לא שנו אלא שהעמיד ולכאוף פתח כו' ונראה לפרש דהתי בית גלות הייתה כגון בתי בין גבורי לכן כשי דסליק מינה ומשום הכי קאמר ליה תלי דבש בריש: מ"ר הא דעבידא כסיכתא אם דעבידא כאיסתוירא פ' רוש בקונט' הסיכת' פסולה שתחובה בסף כנגד שתחבי בכותל מיסתוירא מקו' תיבור הסוק והרגל ומעומ' סוף כשירה והשתא בין מעומד בין מושכב תרוייהו מיקריים כמין נגר וקשיא לר"ת דמעומד לאו דרך כתוב הוא וקנסו' חמורין קרי ליה כשהוכר פירות וספר תורה גלוחו שנתרון מושכב ולא מעומד כדאמ' בפ"ק דכבת בתרא מעפ"י שהיו יכולין להניחו מעומד לתרון רומו כרחבו ועוד למרינן בסמו' העמי' לה מלבן של קני' חיך שפופר' ומניחה ולי מעומד יניחינה בפתח מן הקנים של מלבן וע"כ פר"ת כי סיכת' מעומד כיתידות המכוין הכותבות בתרן פסולה כיסתוירא הנתון בסוף לרחבה בלעז קנילי"ר כשרה ומיהו בפרק מנות חליצה דף קנ דלמרינן התי מיסתוירא עד מרעא נחית על כרחין היינו עכס היורד מן הסוק עד הרגל ולא קנילית ומיהו הא דלמר בפרק שני דמגיל ירושלמי גריך סיפ' סמע אלא רוחה מת הפתח מין רחייה לפי הקונ' לדפירש ר"ת ים ליישב כגון דשיט מחדונ' לגר דמ' הרבי' סיפ' ורחפונ' לגר פני והופך פתע לגר תויר הפת' וכן פרשיו של תפילין כמי היה תור"ת שמנית מושכב ולא מעומד ומיהו הא דלמר' לקמן כתב על עוד מחת והיניחו כתרבע בתים יצא לא קשי' דמעומד נמי ים לייסב וקשה לפר"ת מכל כתובות שפופרת שתחבה ונתן בה מת המוזה ומחר כך נתנה בכותל מע"פ אלא כדרך קבלת טומאה נתנה בכותל ומ"ל קבע בה המוזה כדרך קבלתה טומאה אלא כדרך קבלתה טהורה מטמ' שהשפופרת סתומה מגד אחד ולפ"ת דמפ' כתין נגר פסולה מעומד לאפוקי מיושב כשירה מהי כדרך קבלתה ויש לייסב שהשפופרת פתוחה לאוכלה מצני רחיים סתומ' ואלא כדרך קבלת' היינו דכפתה על פיה ומ"ש הוי דקתמ' כולהו מזוזות לכי כמין נגר עבידן מטמ' לכל שאר מזוזות דעלמא לא עבידה כמין נגר וקילכך נראה בין לפירוש הקונט' כין לפר"ת דכיסתוירא דכשיל היינו בלכתון לא שוכב ולא זקוף מי ניתי כמין נגר ומחבה וקוף וכן פירוש הקונט' בלשון אחר מכל שאר מזוזתא דעלמא לאו הכי עבידן אלא לפר"ת הויין מיושב ולפירוש הקונט' מעומד ומוזר ר"ת נא ולמד דשם מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הגיזים הכל עומדין וכשאלים ניכור מושיבו הכל יושבין: מ"ר

והא ההוא פיתחא דהוה עייל בר"ר הונא לבי מדרשא לא הוה ליה מזוזה הדרש מכל פתח בית המדרש עלמו לא בעי מזוזה וכפ"ק דיומ' פלוגתא דתניא יכול יהו כתי כנסיות וכתי מדרשות מטמאין בנגעים תלמוד לומר וכתבתם אותם מכאן לו הכתוב מי שמיוחד לו בית ומסיק הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מזוזה לבית הכנסת שאין בה דירה לחזן הכנסת ומשכבת כרכות נמי מצטע דהלכה כמאן דפטר נבי מבוי ורבי ל"ז אלו מזוזי בשורתא וכי מטו לבי כנישתא ל"א הכי אמר ליה רבין לאביי ליעול מר אמר לן מ"ל הכי אמר ר' יוחנן אין מכניסין אלא בפתח שיש בו מזוזה ס"ל אלא בפתח בית הכנסת דבית מדרשא לא בעי מזוזה מצטע דבי מדרשא דרבי חנינא סיס

בטפח הסמוך לרשות הרבים כמה דמרחק מעלי קמ"ל: ויניחנה מכתוב קמ"ל: ותניא כדף זה: בשני סיפין בשני מזוזו"ת של פתח: ואוקי לשני סיפין שהניח גויל חלק בין דף לדף ורמוין לתלק לשתים חניא כאן וחניא כאן: מפקת' לתי מור שבת סקופה שניר הללת סוכב כו': היכי דמי סיני הלך תת סיכר ציר לרב יהודה אמר רב בגון פתח לתרי ביתי כי גברי וכי נשי תלת שחילק ביתו חניו להילוך תבשים המצויין בביתו וחניו לא שתו לעשות מלאכתה בהנוע ום פתח בין זו לזו ופתח לכל בית לרשות הרבים ותמרינן לקמן מזוזה דרך ימין לבית ולא ליכנס ויכיל וכ"ש בפתח שבין זו לזו לא ידעינן כי ליתסוב ביתה והי ליתסוב יכיתה מי יכיתה מסתקלתי ואי מסיק להתי הלך תלת תלת סוכב כו' סיוע לר' שמעון שבת הללת סוכב כו' סיוע לר' שמעון שהסור בו תסיב בית וברך ימין כשנכנסין לו נותנין מזוזה: תלי דבש בריש העמיד הספיפין בכניין תפילה ואחר כך קנט כסו סמוזות דנמרינ' מכיתת לכתיב בה תעשה ולא מן העשוי ולי קבענת תפילה המזוזה בסיפא והדר תסיפ' לכניי' סוה ליה עשוי מזוזה קולס שתבת לידי מצוה: עשאם כתין נגר שקבעה ותחנה בסף כנגר שתוחבי הכנרין בכותל כזה פסולה למצות לתתה בלחוך בסף כזה נגר קבילית: סיוע פתח דעייל ביה לבי מדרשא פתח קטן היה לו לרבי אבל מקומו ונכנס ויצא בו כדי שלא יטריח תלמיד ו לעמוד בפניו שם יעבר לפניהם: מיסתוירא היינו מחוס מיבור הסוק והרגל ומעומד הוא כזה כ"ר: עבידא כיסיכת' נגר שלא תומנין כזה פסולי ל"ת מיסתוירא כי היכי דמקום מיבור הסוק והרגל הוי הסוק וקוק למעלה והרגל שוכב כזה ג' כך מניחה למזוזה כשהיא חולל ורחבה מאד וקוף: רגיל שום רוב הנכנסין לבית מזדמן בפתח פתח: הלך אחר הרבי שם יש ב' פתחים לחדר אחד בזה ובזה פתח שרגיל לצאת ולבא יותר יניח המזוזה: בתחלת שלש העליון ימלוד מלמעלה למטה שני שלישי הפתח ולכאיכם לתחלת שלש העליון יתן המזוזה: מ"ר קשירות תפילין בגובה הרחב כדאמרינן בהמי פירקין מקום שמזוזו של תינוק לובן: לפי כתיבת מזוזה בגובה הפתח ואמת הסוק לתקרת הפתח יניחנה ולא כשהוא רחב שלש העליון מלמעלה למטה: להחזיקה כלומר יותר משלשה לא יחזיקו מן הקרקע לעולם כרבי יוסי: מלוה בעשה הסמוך לרשות הרבים כדאמ' לקמן דקדיש פטור במלוה אם היה עושה החלל ל' טפחים או כנגדן תומת מכניס יניחנה בחלל טפח הסמוך לרשות הרבים כדאמר לקמן: דקדיש פטור במלוה כמה למרחיק מן הבית טפי מעלי ויניחנה מכתוב קמ"ל: וחניא כדף זה: בשני סיפין בשני מזוזו"ת של פתח: רמוין

ומאי תחילת שלישי העליון דקאמר להרחיקה שיותר לא ירחיקנה מן
המזבח וכירושלמי משמע בפרק שני דזבחים דכשהפתח גבוה
הרבה מניחה כנגד כתיפיו ועולה על הסיפ שלו: מ"ר

דלית להו תיקרה פירש מקום שהפתח עומק יותר מן הסף מלמעלה מינו סוף
מלא המזוזה מן הכתיפה ואילך
נמצא ואילך יתר והעניין זה לר"ל שיקעי
פחין שם מזוזות מלא המזוזה כולות כגון
דף יח סיני תומס וכעין זה כפ"ק דשירים נבי
סוכה ומה שפירש הקונט לשון אחר דלית
ליה תיקרה פחין הכי מקורה קשיא מי גרע
משערי חניות דחייבין במזוזה כדלמר
פרק קמא דיומא: מ"ר

איספלידי דבי מר סוגיא דשמעתין
מוכח דהייבו מכשיר ולא כמו
דף ו שפי' בקונט' בפר' קמא דבכא בתר דהייבו
טרקלין כתם וכערוך פירש דהייבו מערה
כדמתרגמינן בכרתו מפני שגזל במערה
בחיספלידא ומיניה דבכא בתר קשיא לפי'
שערוך למשמ' שהם כחיספלידא כשורי
ולייבני ובמערה ליכא כשורי ולייבני ועוד
דקאמרינן התם מעיקרא חיספלידא ושתא
מיכדרוכ פירוש לפי שבנה מעיקרא פחות
דחספלידא ולפי חיספלידא הייבו מערה חין
חין לך חלר אפל מחערה: מ"ר

אכסדרא ומרפסת חייבין במזוזה וכן משמ'
דף ג נפ"ק דסוכ' דבי שער חייבין
במזוזה נבי שתי סיכות של יונתי זו לפנים
מזו דפריך ותיקשי חיצונ' בית שער לפנימית
דף יח ותיקשי במזוזה ותיתמ דבפ"ק דיומ' תניא
יכול שתי מרכה חף בית שער מכסדרה
ומרפסת תלמוד לומר בית בית כו' ול"ל דהתם
מילתוריית והכא מדרבנן וה"ר יצחק ז"ל
פר תירץ דהכא בפתוחה לבית: מ"ר כגון שהיו

ואמר רבא הני פיתחי שימאי פטורין מן המזוזה מאי פתחי שימאי פליגי פה רב
ריחומי ואבא יוסי חד אמר דלית להו תקרה וחד אמר דלית להו שקופי אמר רבה בר
שילא אמ"ר חסדא אכסדר' פטורה מן המזוזה לפי שאין לה פצימין הא יש לה פצימין
חייב חיזוק לתקרה הוא דעבידי הכי קאמר אע"פ שיש לה פצימין פטור שאין עשויין
אלא לחיזוק לתקרה אמ' אביי חזינא להו לאיספלידי דבי מר דאית להו פצימי ולי להו
מזוזה קסבר חיזוק לתקרה הוא דעבידי מיתיבי בית שער אכסדרא ומרפסת חייבין
במזוזה באכסדרא דבי רב אכסדרא דבי רב כאינדרונא מעליתא הוא באכסדרא
רומיתא אמר רחבה אמר רבי יהודה בי הרזיקי חייב בשתי מזוזות מאי בי הרזיקי
אמר רב פפא סבא משמיה דרב בית שער הפתוח לחצר ובתים פתוחין לבית שער
ת"ר בית שער הפתוח לגינה ולקיטונית רבי יוסי אומר נידון כקיטונית וחכמים אומרים
נדון כבית שער רב ושמואל דאמרי תרויהו מגינה לבית כולה עלמא לא פליגי דחייב
מאי טעמא ביאה דבית היא כי פליגי מבית לגינה מר סבר קיטונית עיקר ומר סבר
גינה עיקר רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו מבית לגינה דכולי עלמא לא פליגי דפטור
מאי טעמא פיתחא דגינה הוא כי פליגי מגינה לבית מר סבר ביאה דבית הוא ומר
אדעתא סבר כולה

כקטונית וצריך מזוזה: נדון ככית שער כאויר ואין צריך מזוזה: מגינה לבית נאותו פתח סבון הגינה לבית שער דכ"ע חייב דבית בית שער הוי לותו שער שבו
נכנסין מקקיטונית (לבית שער כשרוצים ליכנס לגינה ולהכי קרי לי' מבית לגינה ולי נראה לישבה מגינה לבית היינו פתח הקיטונית) שהכתי מן סגינה לרך
בית שער נכנסין כו (לקטונית: כ"ע לא פליגי דחייב: כי פליגי מבית לגינה פתח החיצון שיוצא מבית (שער) לגינה שהיוצאין מן סבית לרך בית שער יוצאין
בו לגינה: מר סבר עיקר בית שער כו' לפס כניסת קטונית נעשה וסוי כאילו בית שער דעלמא שחייבין כל פתחיו למזוזה: ומר סבר עיקר בית שער לגינה
נעשה ליבית מקטונית לגינה הילכך נדון כאויר ולא ככית שער: (מר סבר הפתח לפס קיטונית עבידה וחייב במזוזה ומר סבר עיקרו לפס גינה עביד ופטור)
ג"ח ועיקר היה מגינה לבית אם כשהוא פתוח פתח מגינה לבית דהכר ניר הוי ככית דכ"ע לא פליגי דחייב: עיקר קיטונית וחייב ומע"ג דניר סובב כגינה
דכי פליגי לעיל הלך אחר הכר ניר הכי מילי דכיון תרי כתי דת דויהו עיקר אכל הכא עיקר קיטונית ולפתח נעשו כחייב ומר סבר עיקרו לפס גינה עביד ופטור:
והילכתא

תיבעטריה לבל הנית מן המוקין: על יד ימינך דמזוזה ליד ימין הוא
בכניסתו: העמיק החור, טפח וקבעו בו המזוזה פסולה: פנים דקיינן
סף מזוזה של נורת הפתח: מוסטלה עליה מלבן לבנים שלאחר
שקבע המזוזה בסף הוסיף מלבן בפתח כנגד הפתח אם יש בעומק הפנים
או בחותו מלבן שלה מטלה על המזוז טפח
דהפתח היא מזוזה תעשה בעומק הכותל
כר מזוזה

ומאי תחילת שליש העליון דקא אמ' להרחיק
שלא להרחיקה מן הקורה של מעלה יותר
משליש אמר רבא מצוה להניחה בטפח
הסמוך לרשות הרבים מאי טעמא רבנן אמרי
כדי שיפגע במזוזה מיד רב חנינא מסורא אומר
כי היכי דתנטריה אמר רבי חנינא בואו וראה
שלא כמידת הק"בה מידת בשר ודם מידת
בשר ודם מלך יושב מבפנים ועבדים משמרין
אותו מבחוץ מידת הק"בה אינו כן עבדיו
יושבין מבפנים והוא משמרן מבחוץ שנאמר
ה' שמרך ה' צלך על יד ימינך דרש רבי
יוסף בריה דרב משמיה דרבא העמיק לה
טפח פסולה לימא מסייעא לי' הניחה
בפצין או שטלה עליה מלבן אם יש שם טפח
צריך מזוזה אחרת אם לאו אינו צריך מזוזה
אחרת כי תניא ההיא בפתח שאחורי הדלת
האבהדיא קתני לה פתח שאחורי הדלת
אם יש שם טפח צריך מזוזה אחרת ואם לאו
אינו צריך מזוזה אחרת כיצד קתני תנא העמיד
לה מלבן של קנים חותך שפופר' ומניחה אמר
רב אחא בריה דרבא לא שנו אלא שהעמיד
ולבסוף חתך והניח אבל חתך והניח
ולבסוף העמיד פסולה תעשה ולא מן העשוי

והילכתא כרב ושמואל לחומרא ומצריך מזוזה לתרוייהו דס"ל כר' יוסי:
לול הפתוח מן הבית לעלייה זהו דרכן לרוכבה כשמכניס העלייה ועולין לה מן הבית כשעלות ועושין מרכב מיוחד סביב כדי שלא ירד מהם מן העלייה לבית כי אם נרשות בעליה ועושין פתח כשיעור עליה מרכבה מיוחד סביב המרוכבה למעלה וכשן פתח: אם יש לו שנים פתח אחד בית ואחד בעלייה כשרשפי: ומע"ג דרגיל כאחד מניחו שפי דהא לחשרן לעיל הלך אחר הרגיל הני מילי כשנו תרי בבי ורגיל כאחד כטילא מידך לעניים אבל תלתא לעבי אחד לא כטלי ל"ה מחסורת הגמוכים הלך אחר הרגיל שניה רגיל שכני אחם רגילים לצאת ולבא כו ולמעוטי פתחא דרבי שלמי שלא לו לכבוד ולאיתויי פיתחא דרב הונא שניה רגיל אף לאחרי אבל שני פתחי לו שלשה לאחד אחר וכולן נעשו לבית כל בני הבית שניו מרוצין ותשמי אחד באחד תדיר והוברכו לו פתחים הרבה כולן חייבים במזוזה ומע"פ שנתמעט פתחים שיעו צריכין עכשיו לכולן שלא לאחד מהן: דלקרינהו בקרן זוית שב בית: והא מן לה פנימין מזוזות אלא דאחי הכתלים: עדי הרי לעומר חילו דאחי הכתלים הן פנימין: שנים אחד שניה הפתח אבל קרוי ניר הפתח הוא הזוית ואיקמלו כלו ואין לו פנים אלא אף שסובר בו: ר' אחיר מפרש לקמן דמחייב מזוזה לבית שאין לו אלא פנים אחד: שתי ידות מבלן לפנים: ביאתך מן הימין דרך ימין לביאה דרך ביאתך לביאה ולא ליציאה: מימין בכוונה שיש בית הכסאות לפיכך נכנס לפתח עשוי מזרחי מימין שסובל כתיב ה' מלכים כ"ב
והולך למערב הוה ליה אותו מרוץ מימין שסובל כתיב ה' כל קיר נפוני של מזבח של אבל המזבח מימין כבה תלמוד דרך ימין הוית ביאה וכל דבר הנתן דרך ביאה כדרך ליתנו מימין: מיעט הכתוב למזוזה שלא יהיו בו שלא פנים אחד חייב: שאין תלמוד לומר שתי למיעוט מזוזות שהיו: להלן כתיבה וכתב לה ספר: ולהלן כתיב וכתבת על המזוזות: ספר כריתו נוהג לדורות כתיבת מזוזה אינה אלא כשהיא: כאן לא כתיב כו כלומר וכדרך לכתב כדין כין מזוזה כין בין כמו שנאמר: מפיו יקרא לי ונומר כלומר מהו קרא דקאמר דספר בעינן: דאמרה תורה על מזוזות דמשמע כתבם על הספ ממש ולא כתבת: כתיבה תמה ואין כתיבה תמה על העניים ויבנים אלא על הספר: והדר שימה במזוזות: ג"כ כתיבה כתיבה לכתבת לאחנת יתקשה נסכין על המזבח דהוה כתיבה תמה: והדר ליקבעים לאחן מסיפא: נמורת הפתח ולאיקייס כתיבה תמה והדר על המזוזות: לטטפת

מ"ר כשהוא אומר מזוזות בפרשה שנייה שאין ס"ל מזוזה אלא כך ומזוזה אלא כך ואין ולא מזוזות תפיר דהא רבי יוסי עשה לה דף ד
ליה ים סם למפורת כרים סנהדרין נבי לטטפת ומיהו מין המיוחד דהכי נמי מסכתן רבי עקיבא ואית ליה ים סם למקרא בהיתה דלטטפת ובפרק כל שעה אית ליה ים סם למפורת:

תורה אור נאמר כאן כתיבה ונאמר להלן כתיבה ופירש בקונטרס גבי גט דכתב וכתב לה ספר כריתות וקשה דהא תנקעל עלה כל זית ועל קרן של פרה בותבין ונקאמר ספר לספירת דגרי ונרא לפרש דדרים מכתיבה דפרשה סוטה אין מנתיבה דמשנה תורה שמלך כתיב דכתב וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר וכיון נוהג לדורו ומ"ת הדרך גילף מגט ול"ל דמזוזה וספר תורה תוכת דורות ומצות: מ"ר

כמה שנאמר להלן כתיבה נקוט כלומר וכדרכה לכתב נדין כין מזוזה כין גט כמה שנאמר להלן ותימה גדולה פירושו דהא מכשירין גט בסיקרא ונסס: מ"ר

וכתבתם תמר קרא כתיבה תמה והדר על מזוזות כדרך הוא לדרוש כה כתיבה תמה והדר על מזוזות דהכי כמי כתיבה דהתם וכתבתם על האבנים ולא מצינו פור ל"ל ס' ומע עשין כג וכתיבת והדר על האבנים שלא מכתיב תמה רפה רפו דרים כדפירוש הקונטרס דכת כה תמה לא שייכא על האבנים לפי שאין מתקיימות: מ"ר לטטפת

מיי' פרק ו מה' תפילין סמע עשין כג

ארעא דגינה הוא דעביד אביי ורבא עברי כרבה ורב יוסף ורב אשי עבוד כרב ושמואל לחומרא והילכתא כרב ושמואל לחומרא
איתמר לול פתוח מן הבית לעלייה אמר רב הונא אם יש לו פתח אחד חייב במזוזה אחת אם יש לו שתי פתחין חייב בשתי מזוזות אמר רב פפא שכע סינה מדרב הונא האי אינדרונא דאית ליה ארבע באבי חייב בארבע מזוזות פשיטא לא צריכא אף על גב דרגיל בחד אמר אמימר האי פיתחא דאקרנ חייב במזוזה אמר ליה רב אשי לאמימר והא ליה ליה פצימין אמר ליה עדי פצימו רב פפא איקלע לבי מר שמואל חזא ההוא פיתחא דלא הוה ליה אלא פצימא משמאלא ועבידא ליה מזוזה אמר ליה כמאן כרבי מאיר אימר דאמר רבי מאיר מימין משמאל מי אמר מאי היא דתניא כיחך ביאתך מן הימין אתה אומר מן הימין או אינו אלא משמאל תלמוד לומר ביחך מאי תלמודא אמר רבה דרך ביאתך כן הימין דרבי עקיבא איניש כרעיה דימינא עקר רב שמואל בר אחא קמיה דרב פפא משמיה דרבא בר עולא אמר מהכא ויקח יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חור בדלתו ויתן אותו אצל המזבח בימין בבא איש בביה הונתנו שמה הכהנים שומרי הסף את כל הכסף המובא בית ה' מאי רבי מאיר דתניא בית ה' שאין לו אלא פצים אחד רבי מאיר מחייב במזוזה וחכמים פוטרין מאי טעמא דרבנן מזוזות כתיב מאי טעמא דרבי מאיר דתניא מזוזות שומע אני מיעוט מזוזות שיהיו כשהוא אומר מזוזות בפרשה שנייה שאין תלמוד לומר הוי ריבוי אחר ריבוי ואין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט מעטו הכתב למזוזה אחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אינו צריך כשהוא אומר על המשקוף ועל שתי המזוזות שאין תלמוד לומר שתי מה תלמוד לומר שתי זה בנה אב כל מקום שנאמר מזוזות אינו אלא אחת עד שיפרט לך הכתב שתים תנו רבנן וכתבתם יכול יכתבנה על האבנים נאמר כאן כתיבה ונאמר להלן כתיבה מה להלן על הספר אף כאן על הספר או כלך לדרך זו נאמר כאן כתיבה ונאמר להלן כתיבה מה להלן על האבנים אף כאן על האבנים נראה למי דומה דנין כתיבה הנוהגת לדורות מכתיב הנוהגת לדורו ואין דנין כתיבה הנוהגת לדורות מכתיבה שאינה נוהגת לדורות וכמו שנאמר להלן ויאמר להם ברוך מפיו יקרא אלי את הדברים האלה ואני כותב על הספר בדיו אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי רחמנא אמר על מזוזות ואת אמרת נילף כתיבה כתיבה אמר קרא וכתבתם כתיבה תמה והדר על המזוזות ומאחר דכתב האי גזירה שוה לטה לי אי לאו גזירה שוה הוה אמינא ליכתבא אאבנא וליקבעה אסיפא קמ"ל: ארבע פרשיות שבתפילין מעכבות זו את זו ואפילו כתב אחר מעכבן: פשיטא אמר רב יהודה אמר רב לא נצרכא אלא לקוצו של יוד והא נמי פשיטא לא נצרכה אלא לאידך דרב יהודה דאמר רב יהודה אמר רב כל אות שאין גויל מוקף לה מארבע רוחותיה פסולה:

מלכים כ"ב

מיי' פכ מה' תפילין סמע עשין כג טוש"ע א"ח סימן רמד רמה

מיי' פכ וכב מהל' תפילין סמנעשין פכ טוש"ע א"ח סימן לב לג

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0071
DFG

לטטפת | לטטפת לטוטפת שמע והיה אם שמוע כתב לטטפת והיה כי יביאך כתב ולטוטפת כספרים מדויקים אבל בין פ"ת לת"ו
לא כתיב ו' ותימא סיבי משמע תרי ואי הוה מתרגמינן ורעין ומוסיפין ודורסין
דף כד ניחוש אבל לא מסכתן שלא כתלמוד תיב' וכסוף פרק' סני דוכתים נכי
ולקח מהם ספר דרשינן דם מספר יקבליה
וכולהתם את נחלתו לשארו דרשינן בפרק
דף קיח ים נוחלין' ונתתם נחלת שארו לו ומפ"ת
דו"ו וקתני דולטוטפת מוקמינן בסוף כחילו
דף כד כתיב לטוטפת כדמסכתן בפרק' הזהב
סקלוס לו"ו דוסקוס ליה חמיסיתו והשתא
מוקמינן ליה כאמפ"ת והוה ליה חמיסיתו
ומוקמינן ליה במקום יו"ד כאמצע תיבה
וקשה לפירוש דקריך בתר הכי אי הכי נכי
הקדם נכי לכתב ויסף חמיסית כו' ומאי
דכי סקלת לו"ו דוסף הוה ליה חמיסיתו
והשתא לוקמינן באמצע תיבה לליסוי
חמיסיות הילכך נרשם דכתוב פעם לא
מוקמינן ליה אלא בסוף תיבה כבל סני
סרכתי : מ"ר

מיי' פרק ג מהל' תפילין מצוה עשיה עת"ל לב

לטוטפות נרשם לשון טיטע הוא ברשם
מצל שמצת כמו טוטע וסרניטי
דף כה דפרק' בשם מ"ם דסיינו כלילת שתקע' כל
שמצת אי אתי מקרתי טטפת על שם שכתם
ברשם בין שעינים לשון שכתם כמו שפיל
ויל כר מוזח ועינוהי מטייפי וכן בין לשון
שכתם על שם שהוא למעלה מבין שתי ריסי
עיניו ותפילין נרשם לשון ויכוח כמו ויפלל
פ"ת שם על לילות עשם קונו על שם שהם עדות
והוכ' שהשם נקרא עליו וירחים ממנו
כשון לממרינן לקמן ורחו כל עמי הארץ כי
שם ה' נקרא עליך וכו' ולו תפילין שברחם: מ"ר
טט בכתפי שתים להאי תנא לא ממעט ליה שכתוב
לכל בפסוק אחד ולא מסכתן בתורה אלא
הוזכרו תפילין על כל פרשיות גורסין טוט
ומפרשין כי האי דאמרי' במועד קטן טוט
שכר טוט שרי נבי שמתא היינו שני תלמידי
דף יז מכתים מוסרין ושנים מחזרים יכולין להתיר
ואין נרשם דתרי לאו בית דין ניתנו אלא
מתקיעת שופר מיירי דאמרינן התם
בתרבא מתם שיפורי שמתיה נרק לתירוו
תפיק שיפורא ושמתיה : מ"ר
ושוין שכותבן חוט ומסיחם בין כל אחת
היינו דוקא בכתובות נעו אחד
מכל בתרבא עורות לא זים נוסנין תפילה
בתרבא עורות : מ"ר
והקורא קורא כסדר שכתוב בתורה אין כותבין בתורה מוקדם מוקדם

מיי' פרק ג מהל' תפילין מצוה עשיה עת"ל לב

דף כה מאחר מיהו הילכך הא דקתני לעיל קדם והא דקתני לעיל קדם והא כי יביאך
קאמר והשתא כשהוא קורא כדרכו מימינו לשמאלו נמצא קורא קורא כסידרן
וקשה לר"ת לשמאי פליגי בה שקורא את שיהן הרשומות מימין וכל אחרות משמאל הוי לו לומר ראשונה מימין וכל אחרות משמאל ולו פירכא דר"ת
דף כה מימין ורביעית משמאל כמו נבי כר מערבי דפר' שתי הלחם לילף סדרים של
מנוח מזרח ומערב מונחים מדכתיב בכר מערבי לפני ה' מכלל דכולהו נמי לפני ה' ואני תחנה לפני ה' ומפר"ת קדם והיה כי
יביאך מימין של קורא ומשמאל של קורא מכאן ומחריה והיה אם שמוע מכאן ומחריה והיה אם שמוע מצוה כפרשה ראשונה
בית הסופר מונח את התיר פסול כגון קדם ומאי נגון קדם והיה מניח סימן הוית לבדי פירום והיה כי יביאך והיה אם שמוע פנימיות זו מכל זו
וכן כתשובות הגאונים שכתב ר' יוסף טוב עלם ומאי דקאמר הקורא קורא כסידרן לאו כמו שפירש בקונטרים כסדר שכתובות בתורה אלא מפר"ת דסוף
סיום הכריתה דכל סידרן וקאמר שקורא כסדר שמוכחין בתפילין מימינו לשמאלו דהיינו קדם והיה כי יביאך והיה אם שמוע ואפילו לא יהא לו אלא
לין קדם כלום ומכילתא משמע בפירוש הקונטרים כפרשת והיה כי יביאך דקתני התם בתרבא מקומות מוכיר פרשת תפילין קדם והיה כי יביאך שמע והיה
אם שמוע מכאן למאן תפילין מרבע פרשיות כו' והדר קתני כותבין בסדרן ואם כתבן אלא בסידרן יצאו שמשמן בריבוע ויש לדחות
דבכתיבת הספר קאמר אבל מין קונטרין בתפילין כסדר זה ומין גרשם כלל וכשיטת רבינו תם תיקון התפילין משמע בפירוש הקונטרים וזה לשונו ומצוי פרשת קדם
מימין בבית קשר ופרשת דבשמוך ליה בבית תשיעית ופרשת דשמע בשלישית ופרשה דוהיה אם שמוע ברביעית : מ"ר תיתורא

לטטפת לטטפת הרי כאן ד' מכאן שכותב ד' פרשיות כל בתים :
טט בכתפי שתים כאותו מקום קורין לשתים טט: על ד' עורות ד' בתים כלף
ויניחנה כל בתים של ד' מתיבי קלף בל בתים בעור אחד שמפשטין עכל
קטן ומניחין אותו בדפוס שם בו כאן (ד) מבנעות ומניחין אותו לייבש על מהרש"ל
הדפוס וניטלין את הדפוס ונעשים בתים גורס כן
תורא תור מגליהן : ואם כתבן בעור אחד פעמים
עור אחד וכתבו בו ד' פרשיות והניחן בל' מהדרין דף
בתים של עור אחד כאחד שפרשנו: ובריך שיהא סי' ובחיסדף לו
דיוק בין פרשיות בשיכתבם שלאחר
שכתבו בעור אחד תוך מלאכה העור
כמין ד' מבנעות והניחן בל' בתים והיה
מדובק למטה עור אחד כדי שתהא פרשה
אחת בבית אחד : בניהם בתוך בל' בתים
של עור התחתון: שאותן תוכו אי מניחה בין בל
בית ובית ואין חריץ סביב בל בית
ובית: אם אינו ניכר מבחוץ פשוטה בנוהגים
עכשו מחיצה בתים מבפנים ואין חריץ ניכר
מבחוץ: כותבה על עור אחד בל התרבעה
פרשיות: בד' עורות בד' לגרת: ובריך לדבק
את בל לגרת ביחד בתפיר' שקורין גלוד:
לות סימן והיה לך לאות תפילין לך ולא יהא
אלא לות אחת דכי הוו בתרים ד' לגרות
שמינו דבוקות וכת' בבית אחד לאחרים
לך שמשמש בהן וכתב מאחן בל ד' לגרות
בל אחת לבדה הוו שני לותיות : מינו בריך
לדבק : יהודה בריבי יהודה החכם היה לו ב'
זוגות תפילין בל אחד העשויין בתרבע
בתים : שטולה עור על אחת מהן על בל
בתים מבחוץ עור אחד ובריחן בבית אחת :
ומניחה בידו שלא' סמוך מדובקות בתים :
תתון דבריו של רבי יוסי בשמע שחור בו
רבי יהודה ואין בריך לדבק : תפילין של
ראש חמורה קדושתה שרובו של שרי נעשה
בקשר של ראש שין דלת אבל בשל זרוע אין
אלא יו"ד בית שם ד' ע"ב קטנה בשיעור אחד
מבנע וכסוף ראש מעט בשין יו"ד זעיר
בתב ורחו בל עמי וגומר ותניא רבי אליעזר
הגדול אומר אלו תפילין שברחם :
עתיקתא שבבר נקטרו ברחם אסור
להורידו לעשות של יד : ואי"ל בסנהדרין
בפרק בנמר הדין הוא מילתא חיה ומסזימי
לבריך הרחם אין רשאי לשנותו לשל יד: בנון
דאתני עלים מעיקרא לשל יד מי בריך
להם : בילד סדרן סדר הנחתן : בתן מי אין
של קורא בתן מימינו של מניח בשהקורא עומד
בנגד מניח הוי ימינו של זה לשמאל של זה :
והקורא קורא בסדרן בסדר שהן בתובין
בתורה מוקדם מוקדם ומאוחר מאוחר הילכך הא דקתני לעיל קדם והא כי יביאך
מימין מימינו של קורא קאמר דשתא בשהוא קורא בדרכו מימינו לשמאלו
ובמצא קורא בסדרן : והא דתני חיפכא דמשמע קדם והיה כי יביאך משמע
דמניח קאמר דהוא ימין של קורא : בחליף בדמפרש : גוייתא

גוויתא לבריתא סכתב והיה כי יכילך קודם לקדש דנעשי פנימי תיפוס׃
לכל גוויתא לגוויתא כגון אם הקריס שמע להיה כי יכילך׃ תורת
לבריתא כגון והיה אם שמוע נשמע קדש כימין של מנין׃ תיתורת נשר
לאחר שנתן האגרות נכתוס דרך הפה הרחב שכתוס עשויין כעין כתי
ידיס שקורין גוטן ומכנים האגרו דרך הפה
וניחני כתי הכנעות ואותך מג׳ הדפנות
מכל אחת מעט והרביעית נשארת מרוכס
וכופלה לאותו מורך ומט לה על תודו של ג׳
הדפנות ותופר מורן של שלש על ראסו של
זה והוא כית מוסבו של תפילין ונרתק כעין
דק של נשר׃ מעברתא כשנותן הרצועה של
תפילין סביב לותו תיתורת יכפיל הקלף
סביב הרצועה כעין שעושין לפי המכנס ס
שלא תהא הרצועה קבוע שלא כשהוא דוג׳
מוכס לילך ולחזיר ואחריך רחם זה ומקשר
רחם זה מעברתא שמעבירה ומוכס לכל
צד סיבוכה׃ ס״ן של תפילין לכית חבוש
עושין כמין קטיטס דקיס בקלף ונרתין בו
כעין ס״ן וצריך שיגיע חריץ שבכית לכית
עד מקום שתפר למט כלומר עד כי מוסבו
להיותו תיתורת׃ כיון דאינהר חריץ למעלה
קצת ואין צריך להגיע למקום התפר׃ קולף
קלף׃ ריצועות נקב׃ שלא כאחיו של עור
ולא של מצי ופסחין׃ מלומות לה יעשה מפני
גנאי שאם יאחזו נרתן הוא ומרס מטעין
נכנעו והלאימו הרצועות׃ ודבר אחר שאם
יאחזו אותו בדם בעל ונכנעו כדם׃ של
תכלת דלאו אינן הוא׃ מכפיפים אפי׳ לבנות
ודאמר רבי יצחק שאורו מכאוב׃ דמת הפרי
ליס מה שפניני כאוץ ונרתק החופס׃ תפילין
מרובעות כתופרן כתפירתן יסמר את
ריבוען שלא יאסוך אותו התפירה יותר מדאי
שלא יכווצו ויקצר רחבו שקורין דנר״ליר׃
ונחלכסונן שיהא ריבוען מכוון מרכז
נרחבו כדי שיהא להם לותו חלכסון שאחרו
חכמי׳ כל אחת ואחת נריבוע אחת׃ ואחרי אותן
בחלכסונן ולא יהא מרכז יתר על רחבו
שאפי׳ להו זויות פסולין׃ תפילתן עבולה
בית אוכד תפילין שעבול שיין להם בית אוכד
שלא כאין דופן בינה׃ שכבה שכב כנים
בפתח ויכה רחמו בחיסקופת שלא יכנסו
התפילין כרחמו׃ זאין בה מניס דמריבועות
חלכה למשה מסיני׃ כלומר זה שעור בית
אוכדם חזוד ביותר אבל עגול כעגול
וכטעם אומר דכשיר שהרי יש להם (בית)
אוכד׃ טבלה זהו עגול של נתים׃ נתים שני
דפנות נשני נתים׃ זה שלא כנגד זה כגון
שנפסק בית רחמין וכית שליטי ואחד שלש
כיניהם ל״ה זה כנגד זה כתוך חריץ שבין ש
נפסק דופן בית זה ודופן בית שכנגדו׃ זה
שלא כנגד זה שנפסק כאויר אחד וזה כאויר
אחד שאין קרע רוח׃ את תכיר שהכי אפשיק
ביניהן׃ לא אמרן שני נתים הסמוכים
דפסולי כאחת׃ ונפסקו ולאי עור אקולקל
הוא׃ דאתלי בשלשה כשאומו בעור ואפש
והדר חלש כשאיקחזר וכווין׃ שילף עור
כאו וקפציט וישלח׃ מע״ג להדר מליס לשין
חיבור שאתה כור הקמט לאקימו׃ אי נמי

כשאמרנו
דף כט
במקומה
דף קח

דמיין חרתתא והיכי דמיין עתיקתא אמר ליה כל היכא כי מיתלי ביה כשלחא והדר
חלים עתיקתא ואידך חרתתא ואינמי

מ״ר תיתורא דתפילי הלכה למשה מסיני הוא העור הנכפל למט׳ שיכפה
פי הנתים והוא כית מוסבו של תפילין ונרתק כעין דק של
נשר ומשמע מתוך פירוש הקונטרים שהכתים והתיתורת הכל חעור אחד

מעברתא דתפילי הוא העור הנעשה
מכפילות העור שהוכפל
כד אמנם למטה לכסות פי הנתים ומכניסים בו
הרצועות ונקרעת מעברתא על פס שנדוך
שלא יהו הרצועות קבועות שלא מעכו ין
ומוציאין לכל נד שיכנס מאדוך רחם זה
ומקשר רחם זה ובערוך ערך מעבר פירוש
מעברתא הוא תיתורת וכן נמצא נקרעין
מעברתא ותיתורת היה מקום שמכניסין בו
הרצועה ונקרעת מעברתא דתפילין ונרתק
שלא פירש העיון כן נסבור שהיה מעברתא
דתפילי ותיתורא דתפילי הכל אחד דכתיב
תזכיר לי כתרתי שלא מצוה דמזכרי מהדדי
חציב להו כחדא ויש מפרשי מעברת׳ רצוע׳
קטנה שמעבירין למעלה על בית תפ״ל של
יד ונין נרתק לפס׳ למצוה שמין רואה כל
הבית אלא מחויר אחד שלא שיין חינו רואה
אלו נכי הפי׳ ניכ שלא כי מכר בית אחד מתרינו
תמן ועוד דאמר בבית הפילין שלנו רואה
המוזר פסול לא שיין אלא בתפילין של רחם
ולא כשליל כאו שים בתוך הרצועים ועוד
כי הרצועה שנותנים על בית העורף חינו
מכסה כל הבית אלא בית עצמו מגולה
ימין ושמאל אם כן הבית רואה שפיר את
המוזר לכך מעבירתא ולכך שכנגדו׃ מ״ר
ד״ש״ין של תפילין הלכ׳ למשה הם כי כשל
רחם מיירי והמותפס אם אין דינו
להיות פיסלת דנמצא לאין בית רואה את
המוזר אלא דמי לטולה תפילין של רחם
ועוסק אותם שליד׃ מ״ר
ש״ין של תפילי הלכ׳ למשה מסיני כתוב
בשמוסת ורבה תפילין ניכר
דס״ין דיש בה שלשה ריסי ודשמאלה ד׳ ריסי
ואין פך בית ין בה ע״ר כתוב כי שתיהן
על קלף אחד פרשיות קלף אחד וכותבו בו
ושל כשליד קלף אס כתבו באחד עו ות
כדאמרינן לעיל וצריך לדבק עור כתוב אס
תאמר תכוי כתביהו אגויל שפיר דמי וכן
הלכה וזה שי מעבר דכהדיא אמרינ׳ בפרק
כתוב בתיקון תפילין שעושה אותם רבנים
בחמי מבכעות ואין עבדינהו טפי אפי׳ דמי
ואין פחות לא מיפס לכתבי וברים׳ סתומה
תפילין פירשתי טעם דומיא דכתן׳ מ״ר
קולמוסא נדיק ליס יכן הלכה וכתי כתי
תחרינן כתעור והרוטב כל
נקב שהדיו עובר עליו אינו נקב׃ מ״ר
רצועות שחורות ים שעושין כתים של
תפילין מקלף לכן הלכה בינון
שחורות שלא רצועות׃ מ״ר
תפילין מרובעות ים שאין מרכעין שלא
כאיקוס מיסכן ואחת לריך כאחרבעתן
כתים מרובעין של רחם כאחרבעתן
דנוקו׃ וכן בית של יד וקלף היה נראה הלא
בעי מרובעות שלא כתופרן וכחלכסונן כאו
שאפרש רב פפא׃ מ״ר פוף

מיי׳ פ״ג מה׳ תפילין סמג עשין כה טמ״ק סי׳ לב

מיי׳ פ״ק מה׳ תפילין

מיי׳ פ״ג מה׳ תפילין סמג עשין כה טמ״ק סי׳ לג מהרשק הניח שם בכל הכתבי ח׳ וכל״ש ככל דין להכי״ת מדקאמר מעבירתא דתפילין סתם דמשמע כמי בכל רחם דהא קתני שין של תפילין בל״ת ובכל רחם חיירי כו׳ ולפי דעת מהרשק שם כתי דיכוריס

מיי׳ פ״ג מה׳ תפילין סמג עשין כה טמ״ק סי׳ לג

פוק חזי מה עמא דבר פירוש נקונטר להסמיך ור"ת מפרש להקל כי
דף יד סהיא לפרק קמא דעירובין נכי הילמת ולחייס וכן בפרק שלשה
דף טו שחכלו: מ"ר

ובמה שיעוריהו לכתוב בתפילין של ראש לחייבי לאוין או על
כתיפיו לחוריו ומר מתני לה הכל
העניך פירש בערך גדלה לכתב בילמדינו
בסוכה ג' פרשה ושיעור רצועה של יד על
מנכע גדלה ומהו גדלה למנעני פירש היה
מנכע תרוכה ועוד הביא בערוך דתניא
בתוספתא לויהו מנכע גדלה זו מנכע גדולה
של ימין ובקונ' פירוש דהוה מנכע הסמוכה
לגודל ורבי שיעור קליר יסיד כפיר הערך
בסילוק של פרשת שקלים גיס וכל עפרה
בגרל הכילו פירוש מסוס דכתב וכל כשליש
עפר הארץ והיינו מנכ' למנעני שהוא שליש
וכפ"ק דיומ' דתריץ נכי כהן גדול שמכי
לעניו בחנכע גדלה כדאי יהוא שהי מפסיק
להשמיע קול חלש כשמכה בחמנעני ולפי
זה דחזי פשוט היינו מגודל עד לחם וכפוף
מחנכע עד חמה וכערוך פירוש בערך כף
דכפוף היינו מעיקר גודל עד רחם מנכע
כשהן לבוקות זו כזו ופשוט מרחם מנכע
עד רחם גודל כשהן פשוטות זו מפרשים
עד מנכע גדלה שצריך לעשות הרצועות
תרוכות ממקום הנקתן עד מנכע גדלה
וכפוף היינו שכופף את מנכעו ומשער
הרצוע עד שם ופשוט היינו שמשע הרצוע
ממקום שנחה עד רחם מנכע פשוטה
ובתפילין של ראש מ' אצערין הרצועות
שתניא רחם שחתר עד מיכורו ורחם שני
עד סלע ושמא סוס מדרש יש ונ' תפילין
של יד סוא דתמרינן בפרק שני דברכות
ושמתם את דברי אלה על לבבכם שתהא
שיעור כנגד סלע וכשיעור רבה דתפילין
יש לליפצו הרצועה עד דלימטי לחדא כנגד
מילה ממיכ' ולחדא כנגד סלע משתא עול
יש אומר דמצו שיעור רוחב הרצועות יותר
מכדיוט ופחו מכשעור ושם יות' כשר: מ"ר
עפיד כי לילין דשבי ושרי להו על כתיפיו
מלפניו: מ"ר

ונוייהן לכר הפה מוכח דהרצועות
דף כא קשי ולא כאו שפירוש נקונטרים
כמסכ' שבת דקתני מקנינ': מ"ר
אלו תפילין שכר שם פי' נקונט' שכתוב
עליהן לוב הסס ש"ן ודל"ת ורחם
דדל"ת ולו' שברצועת לאו מותיות נאורו'
דף כב ן ולא תשיבי מן הסס של שדי מדתשיב להו
מו"פ קטן לעיל וכריש פרק כתרת דמגילה תשמישי
תפילין קדושה ולהכי עבמין קדושין וכשוס רופת'
דף כג"א כב לא קרי להו כי סס קשר של תפילין עוב
דף כג מתרין בפרק כשם שמלינין לא סוכשרו
למלאכת שבת אלא עור כשהם טהורה
בלבד למאי הילכתא מילתא כו' אלא
לעבורת וכתמר תניי שין של תפילין הלכה
למשה מסיני פירש ופשוטה דצריך בהמה
שהורה ומשיק שא לרב עוזא מ"ש דל' ור"ל
לא תשיבי תורתית ור"ת יעקב דלולינ"ם מסופק אם צריך למלוך תפילין של יד בשנכנס לבית הכסא דשמא כיון דמחופות עור לא צריך למלוך אסרו שא תפילין של
ראש שב שור ושם עורלפרש דלכך קאמר שא תפילין שבראש יותר מכל יד שעל שמאל יד מתרינן לקמן לך למות ולא למחרים למות: מ"ר
משעת הנחה ועד שעת קשירה מכאן היה מדקדק רבינו מלויהו שצריך מדם לקשר תפילין בכל יום ור"ת מפרש לעיל ומביא ראיה מסה דתמרינן כפ"ק
דף כג דחולין דצריך מדם שילמוד ג' דברים כתב שחיטה ומילה ורב יהודה אמר אף קשר של תפילין וברכת תתנים וביבית ומידך הני סכיתן קשר וצריך
ללומדן לבי שתמיד צריך להן ומיבעי למקשר קשר של תפילין בכל יום מיבא דסכיתא טעי ומיסו נקונט' פירש שם מיפכא הני סכיתן קשר של תפילין וברכת
ת נכים וב בית ואין כריכין ללמוד שמעוריו נקי כהן וכמו שפירשתי נגלה לתלמיד כתב ושחיטה שכיתי טעי מכולהו ועוד מדקדק ל"ת דסך קשירה לאו ממש
היה מסה לתפיב כרים פרק כתרת דעירובין קשר של תפילין

פסחים דף כו מגיל דף כח סוכה דף לא כיומ דף מג

ואינמי כל היכי דכי מיתלי ביה במותנ' אתיי אבתריה חדתתא ואידך עתיקתא

אביי הוה יתיב קמיה דרב יוסף° איפסיק רצועה דתפילי אמר ליה סהו למיקטריה אמר ליה וקשרתם כתיב שתה קשירה תמה אמר ליה רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי מהו למיתפריה ועיילי לתפירה לגאו אמר פוק חזי מה עמא דבר אמר רב פפא גרדומי רצועות כשירות ולאו מילתא היא מדאמרי בני רבי חיי גרדומי תבלת וגרדומי אזוב כשירין התם הוא דתשמישי מצוה נינהו אבל הכא דתשמישי קדושה נינהו לא מכלל דאית להו שיעורא וכמה שיעוריהו אמר רמי בר חמא אמר ריש לקיש עד אצבע צרדה רב כהנא מחוי כפוף רב אשי מחוי פשוט ד רבה קטר להו ופשיט ושדי להו רב אחא בר יעקב קטר להו ומתלית להו מר בריה דרבנא עבד בדידן אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב קשר של תפילין הלכה למשה מסיני אמר רב נחמן ונויהן לבר רב אשי הוה יתיב קמיה דמר זוטרא איתהפכ ליה רצוע דתפילי אמ' ליה לא סבר לה מר ונויהן לבר אמר ליה לאו אדעתאי° וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך תניא רבי אלעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש והסירה את כפי וראית את אחורי אמר רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא מלמד שהראה לו הקב"ה למשה קשר של תפילין אמר רב יהודה קשר של תפילין צריך שיהא למעלה כדי שיהו ישראל למעלה ולא למטה וצוויך שיהא כלפי פני כדי שיהו ישראל לפני ולא לאחור אמ' רב שמואל בר בידרי א"ר ואמרי לה אמר' אחא אריכא אמר רב הונא ואמרי לה אמר רב מנשיא אמר שמואל° תפילין מאימתי מברך עליה° משעת הנחתן איני והא אמר רב יהודה אמר שמואל כל° המצות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן אביי ורבא דאמרי תרוייהו משעת הנחה ועד שעת קשירה אמר

מי נמי כל היכי דמיתלי במתנת כשמותו אדם נרצועה התלויה בהן: ותנן תפילין מכתריה ואינו נתקין חדשה ואידך סנחקין עתיקה ל"ש אתי' דמתרי' שמתפשט הצוב סויא מדתתא: קסבירה תמה אתה הקסבירה כאה וחס ים קצר אחר ברצועה לבד מקצר שקושרין בראש תו לא הויא קסבירה יפה לאו אלא קסבירה תמה רצועה שלימה ולא קסבירה: תוס' ועיילי לתפירה לגאו שלא יראה ויכלה כשלימה: מה עמא דבר וכיון דלאו כהגין כן לא תעשה: גרדומי רצועות אם אתה מוצא מן הרצועות לאחר שנתקצרו אם אתה נפסק מלותו שרי ונשתיירו גרדומין כשרין גרדומין היינו סירים: סיעיר תבלת אחר שנפ' שתכל' וסיעור לחוב אחר כפ"ק דסוכה: גרדומים סירי סיריין: מכלל דאית להו שיעורא לתלויות הרצועות לכר הקצר מדאמי להו סירים לגרדומין: מחוי כפוף כמה שיכול לפשוט מנכע על חמה: פשוט כמה שיכול לפשוט גידל ועד מנכע לגבי רבי חיי גרדומי תבלת פשיטת מנכע וגודל סויא פשיטת חמה ומנכע בכפ"ק דמי שמתי לגודל מתפשט יותר הרבה מבין מנכע לחמה לצון גדלה גדת דלת גדה של מגודל והיינו מנכע הסמוך לגודל: רבה כ' שמניח תפילין קצר ליה כריסיה ושירי הרצועות פשיט ושדי לה ותולין על כתיפו מאחריו: ומתלית להו לרצועות התלויות היה גודלן ומשלשן טרני כלעז: כדרין כמנהג שלנו: קצר של תפילין סיסים הרצועות על רחב בעי סיחם של"ת כדי שיחם שדי גרח עליהן שן גרח בקמיט בית מיבוא שבפל הקלף כעין שן ולית גרח בקצר ביד גרח בלותו של יד כמין רצוע קטנה ורחם כפוף מעט כמין יו"ד: ונויהן לכר הפה יהא כרחב מבחוץ לשון לחד גויהן של רצועות שהן תלוקות מכר לחד ונצועות אחורות והוא נויהן ורחיב לכר מדמתרינן אתפסיכ ליה רצועה דתפילין: אמר ליה ולא סבר לה מר וכויהן לכר והכי ממרינן לעיל מכפנים מאי נגלי ולכר לחר היכ דימנין דמתפסכין שמא כס"ג הוי מתפכין שנהפך הרצוב שתחתון למעלה ולרחב: אתפסכה לי' שלא היתה הלת נכרת מבחוץ: לאו מדעתאי סוגג היית: ס' נקר עליך לו תפילין של רחם שכתבו בו רוב הסס שין ולית קצר של תפילין מלחורי הערק הקנה מניח תפילי כדאמר לעיל דמסוס תפילין של רחם ירחו המומות כדכת' ויירחו ממך: למעלה כנגד רחם ולא למט בגופו: כלפי פניס מסול עורף ולא נגדי הרחם: ל"ת כלפי פניס שיהא הקצר מכפניס וכנוי של דלת מבחוץ כדתמרין ונויהן לכר: נידרי סס: מתוסתי מכרך עליהן משעת הנחתן דתמר משמע לחחר שבניהן: מכני ורבח דתמרי תדוייהו מתי משעת הנחתן דקתמר משעת הנחה ועד שעת קשירה דכיון דעדיין לא קשרו עוכר לעכוייתן סוף: כין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0074
DFG

בין תפילה לתפילה כין של יד לשל ראש לסיפר קודם סיומים אותן על הראש:
להניח דכשל יד מתחיל להניח: מכות תפלין דעכשיו נומר את המגוה: שם
מכרך שתים כדשלח רב חייא: לא שם אין מכרך אלא על של יד בלבד: שם
בין תפילה לתפילה ולא כירך על של ראש שלא שח בתך על ברכה דמגונה:
עביר שמא נידו וחזור ענני מערכי המלחמה
כדאמרי כפ' ענל ערופה סירה ורך הלבב
מעבירות שבידו: והיו משמ' שתים כל זמן
שיהיו נעיניך יהו שתים כל זמן שאותן של
תוספתא ראש מוכחי אותן של יד נמי מוכחין מלמה
דברכות דף כו ראש מלין בדים: תפילין שבזיכין קודם
עמוד השחר מכרך עליהן משעת הנחתן
משעת זמן הנחתן דאמר בפרק קמא
דברכות בק"ש מחרים אומרי משירא מניחו
פרק דף מד מדאוקי מרבנן למות ואמרינ' שתם לתפילין
כאחריות כלומ' להנחת תפילין כאחריות:
שמא יאבדו שם ישתם בידו מניחם בראשו:
משמש כהן דהוי כאילו מניחן: שתכלה
רגל מן השוק לשם שתזכה: מודים מנחים
לדבי יעקב שתם שלבשו אין חוזר ומניחן
לילה לאו זמן תפילין הוא כדאמרי לקמן:
מכלו כהן בתורתה תפילת ערבית כדבי
יעקב: לא חולצין שם מונחין ולא מניח שם
חלוצין: ס"ג

אמר רב חסדא שח בין תפילה לתפילה חוזר
ומברך שח אין לא שח לא והא שלחרב חייא
בריה דרב הונא משמיה דרבי יוחנן על תפילה
של יד אומ' ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו
להניח תפילין על תפילין של ראש אומר
ברוך אשר קדשנו במצותיו וציונו על מצות
תפילין אביי ורבא דאמרי תרויהו לא שח
מברך אחרת שח מברך שתים תנא' שח בין
תפילה להפילה עבירה היא בידו והוזר עליה
מערכי המלחמה תנא' כשהוא מניח פניח
של יד ואחר כך מניח של ראש וכשהוא חולץ
חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד בשלמא
כשהוא מניח מניח של יד ואחר כך מניח של
ראש דכתב וקשרתם לאות על ידיך והדר
והיו לטוטפות בין עיניך אלא כשהוא
חולץ חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד מנלן אמר רבה בר רב הונא אסברא לי אמר
קרא והיו לטוטפות בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהיו שתים תר' תפילין מאימתי מברך
עליהן משעת הנחתן כיצד היה משכים לצאת לדרך ומתיירא שמא יאבדו מניחן
ובשיניע זמן משמש בהן ומברך עליהן ועד מתי מניחן עד שתשקע החמה ר' יעקב אומ'
עד שתכלה רגל מן השוק וחכמים אומ' עד זמן שינ' ומודים חכמי לר' יעקב שאם חלצן
לצאת לבי הכסא או ליכנס לבית המרחץ ושקעה החמה שוב אינו חוזר ומניחן אמר רב
נחמן הלכה כרבי יעקב רב חסדא ורבה בר רב הונ' מצלו' בהו באורתא איכא דאמרי
אין הלכה כרבי יעקב והא

על תפילין קשר של קיימא ואם היה צריך להתיר ולקשור בכל יום אם כן לא
הוי של קיימא ומשעת הנחה עד קשירה דהכי מפר"ת דהן קשר היינו הדק
שמהדקו ומצמצמו כראשו כמו שילית קשורה בגלד דגלה נאו קשורה ממש
היא וכמו קשורה בו בכלב ולפירוש רבי אליהו הוה ליה למימר משעת קשר
ועד שעת הנחה ויש ספרים שכתוב כן
ומשתנרת כדברי ר"ת בתפילין של ראש
וכדברי רבי אליהו בתפילין של יד דכת' ב
בשל יד וקשרתם לאות על ידכה דמשמע
דכל שעה שצריך לקשר תדע דלקמן
דרש רבי נתן הנחה בשמאל מדכתיב
וקשרתם וכתבתם אם כתיב בימין הף
קשירה בימין וכיון דקשירה בימין הנחה
בשמאל היא ואם היה קושי תחילה ואחר כך
היה מכניס בזרוע מ"ב היכי דייק מינה
דהנחה בשמאל ועוד תמרינן בפרק מין° דף לב
מעמידין מעט נחשה מחת שכיתה כישת
לחבר והיתה קושר לו תפילין בזרועו מיי' פ"ד מהל'
לח משמע דתמיד היית עוש כן ותפילו לספרי תפילין
שכתוב בהם קושרת מכל מקום רובה סמג עשין כה
לוחר שהית קושר לו כעין קמיע ולפי שאין טור יח סי' כה
נוח לקשו כיון שחת היתה מסייעת לו תדע
דלא קאחר שהיתה מסייעת לתפילי של ראש
דתפילין של ראש ולאו אין צריך לקשו בכל
יום דלא כוותה תורה לקשו כל שעה וקשר
שלה הלכה למש' אסיני והיכי נמירי לה יהו
קשורין תמיד והשת קשיר דמשעתין קשיר לט
ממש דכשל יד מתחיל לכרך תורני לומר מיי' פ"ד מה
דתפילין של יד נמי לא נעו קשירה בכל יום תפילין
דכפרק° נתר דמקוומו קתני קשרים לתפילין סמג עשין כה
נריכין שיהו כהן תמיד תפילין של ראש טור"ח סי' כה
נומן שהיה תינה ושל זרו נומן שהיה עולה
ויורדת פירוש תינה כאומ' בלע דטבעו ידיו מ
דתוספתא דמק לות דקשר מיהדק ספיר
נומן שהיה עולה ויורד דיד היינו לפי שים מיי' פ"ד מהל'
קושרים ראש הרצוע כשמנע זו נתו שהיה תפילין
יכולה להרחיב ולעלות ולירד ויש מסכיים הרצוע שמסובבת בקשר שעשוי כראש שהרצוע נתחב בקשר ועולה ויורד ומדקתמ' כשהיה עולה ולא חיין ה"ג להתירן סמג עשין כה
כשעת טבילה ס"ת קשר של קיימא הוא: מ"ר

דף כהלך חה סח בין תפילה לתפילה חוזר ומברך מכאן מדקדקים כשאדם שוחט עופות או בהמות הרבה ואם בין עוף לעוף שחזור ומברך ומכל מקום עבירה היא
כידו כדאמרינן הכא שחזור עליהם מערכי המלחמה ואמאי מחת הן מהכל התם שאם ירצה ישחוט ולא ירצה לא ישחוט ומיהו
מסתברא דכיון דיכול לפשוט בברכה אחת אין לו לברך כדי שיסיים ויקום לברכה שבייה כדאמרי בפרק° בא לו ובלבד כדאמרי דתנן נוטל ספר תורה ויקוד כאחרי
אות ואף כשעזור שבחושים הפקודים קורין על פה ופריך בגמ' וניקרי היה ומשני רבי שמעון בן לקיש אשום ברכה שאינה צריכה
אמת כיון דיכול לפשוט עצמו מברכה שבייה קרי לה ברכה שאינה צריכה ואמאי אין עוף לעוף כשם שאוכל עוף לעוף דף סו
לא תסיק הפסק מידי דהוי אטול כרוך ומידי דהוי נמי מברכת כיסוי הדם דאמרינן בפרק° כיסוי הדם לאחר רב יהודה שחט חיה וכשנה ואחר כך יחזור עוף
ומשמע התם דאין צריך לחזור ולברך ואע כשאדם מברך ברכות התפסק הפסק בין ברכת היין לשתייה ואיכא אם היה קושר לחזור ולברך כשאדם נם זה שם
בין עוף לעוף כמו כן היה קושר לכשות דהא ואיתמרינן בפרק° כיסוי הדם לענפיר קושר לכ סוי מחרינן בפרק° כיסוי הדם לענפיר ואיכא מ"ר
לא שם מברך אחת שם מברך שתים פירוש בקונט' לא שם מברך אחת בין של יד כין של ראש שם מברך שתים להניח תפילין בכל יד ועל מצות תפילין בכל
ראש ול"ת אי לא שם מברך אחת לכל ראש מברך על מצות תפילין שוה היא ברכה ב' לכל ראש להניח ועל מצות ואע כשאדם רבה דתפילין: מ"ר
עבירה היא כידו ומחזר כו ממערכי המלחמה מתוך פירוש הקונט' משמע ראש שם וכירך שרי ולכאורה לית לישנא מדרבה שוה עבירה וזה לשונו שם
כין תפילה לתפילה ולא כירך על של ראש על מצות אלא שמך על ברכה דמגונה עבירה היא כידו: מ"ר דף לג
וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך מכאן קשה לפי' הקונט' בפרק ח' לקן° המגונה נבי מין מעבירין על המנו דמשמע מינה עבורת דרע,
לטוטפות לאסור כשעונב בתפילין של יד תפילה מסו' להעביר ולכאו' ק של ראש דמין מעבירין על המצות והשתא מאי מינ' מפוש דמין מעבירין
על המצות תיפוק לי מפוש דכך מצותו דמניח של יד ואחר כך של ראש ומפר"ח מפוש דבי' מנחן של ראש בשם רב הפי נחון לפיירי כשעה שפולן תפילין
ומניחין בתיק אלא יעביר אותן של יד ויתננה בתיק תפילה ואחר כך של ראש למעלה דמ"מ כשבא להניח תפילין הוי פונע בשל ראש תפילה והוי צריך להעבי'
על המצות משו' דשל יד מניח תפילה ואחר כך של ראש לפיכך צריך להניח בתוך התיק של ראש תפילה ואחר כך של יד למעל' ורבי' אליהו מפר' לשעניין מיפוש
מייתי לקמן שאדם חייב למשמש בתפילין בכל שעה ושעה קל וחומר מבין והשתא קאמר דכשל יד מיפוש תפילה מפוש דפנע בהו בריפוש ומין
מעבירין על המצות: מ"ר דף עב
אמר רבה בר בונה מסכנה לי רבה בר בונה ולא רבה דרבה לא רבה בר בונה מעולם דהא מתרינן בפרק° בקידושין דכיוש שמת רב יהודה נולד דף יו
רבה ורב הונא סבוך קודם רב יהודה כדמוכח° במועד קטן דכי נח נפשיה דרב יהודה קאמ' התם גברא רבה כרך יהודה ליבא הכא ורב הונא היה דף קיט
גדול בחכמה ובאבין מכל תלמידיו דרב כדמשמע נפ' בתרא° דכתובות: מ"ר
וכשיניע ואמנו ממשמש בהן ומברך מכאן נרמז כשאדם מסכי' קודם היום ומתעטף בציצית כשיתור היום אין צריך להסיר טליתו כדי לחזור ולנהום ולהתעטף
ולברך דכיון שמשמש בו יכול לברך מע"פ שים לחלק בין תפילין לציצית שהמיפוש מצוה כדלקמן אין נרמה לחלק דבפ° התכלת מדאית תפילין דף מב
לציצית לעניין מיפוש ולברך: מ"ר
רבי יעקב אומר עד שתכלה רגל מן השוק וחכמים אומרים עד זמן סינה רבי יעקב וחכמים פליגי להו דלילה ומן תפילין אלא חייבינן לשמש יפן בהו

והא רב חסדא ורבה בר רב הונא מיצלו בהו באורתא ההוא פלינא ומי אמר רבה בר רב הונא הכי והא אמר רבה בר רב הונא ספק חשיכה ספק לא חשיכה לא חולץ ולא מניח הא ודאי חשיכה חולץ התם בערב שבת איתמר מאי קסבר אי קסבר לילה זמן תפילין שבת נמי זמן תפילין אי קסבר שבת לאו זמן תפילין לילה נמי לאו זמן תפילין ד' דמהיכ דממעטא שבת מהתם ממעטי לילות דתניא ושמרת את החוקה הזאת למועדה מימים ימימה ימים ולא לילות מימים ולא כל ימים פרט לשבתות וימים טובים דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר לא נאמרה חוקה זו אלא לפסח בלבד נפקא ליה מהיכא דנפקא ליה לרבי עקיבא דתניא רבי עקיבא אומר יכול יניח אדם תפילין בשבתות ובימים טובים תלמוד לומר והיה לאות על ידך ולטוטפות בין עיניך מי שצריכין אות יצאו שבתות וימים טובים שהן גופן אות אמר רבי אליעזר כל המניח תפילין אחר שקיעת החמה עובר בעשה ורבי יוחנן אמר עובר בלאו לימא ברבי אבין אמר רבי אילא קא מיפלגי דאמר רבי אבין אמר רבי אילא כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה דמר אית לי' דרבי אבין ומר לית ליה דרבי אבין לא דכולי עלמא אית להו דרבי אבין אמר רבי אילא והכא בהא קא מיפלגי מר סבר השמר דלאו לאו והשמר דעשה עשה ומר סבר השמר דעשה נמי לאו ואמר רבי אליעזר ואם לשמרן מותר ואמר רבינא הוה יתיבנא קמיה דרב אשי והשך והניח תפילין ואמרי ליה לשמרן קא בעי להו מר ואמר לי אין וחויתיה לדעתיה דלאו לשמרן הוא בעי קסבר הלכה ואין מורין כן אמר רבה בר רב הונא חייב אדם למשמש בתפילין בכל שעה קל וחומר מציץ ומה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת אמרה תורה והיה על מצחו תמיד שלא הסיח דעתו ממנו תפילין שיש בהן אזכרות הרבה על אחת כמה וכמה תנו רבנן ידך זו שמאל אתה אומר שמא אי אינו אלא ימין ת"ל אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים ואומר ידה ליתד תשלחנה וימינה להלמו עמלים ואומ' למה תשיב ידך וימינך מקרב חיקך כלה

רבי

דכי יוסי המוסר חוטמו מסוקע כלמדינן בכורות חרוס זה שמוטמו מסוקע: מניחו ימין שנקמץ יד ולא יכפיפן מכאן: מה מזוזה כתובה בימין כשכותבין המזוזה בימין לרוב כני מדם כותבין בימין לף קטירה נמי ענל קטר בימין ומדקטר בימין מכלל דכתב בשמאל דמי סנהד על ימין סוב לין יכול לקשרה בימין: מילכה בף מלכתב ביה כתב דשמע לשון נקיבה שמע מינה בשמאל קתני דלין כתב בקיבה לף ידכה יד כתב עמיה כלא כת: כתנאי לילכה תכת לילף שמאל מילכה כרך תפי ותיכה דלא לילף: לדבות את הבידם שלין לו יד לילכה לשמע יד רגיסה ומקולקלת: לין לו זרוע שמאל: יתון של מטר הוים שמאל לדידי הומיל ורוכותו כשמאלו: כשולט בשתי ידיו שמתיהן שוות לו בכתב לכין לף בימין נמי שולט הילכך מניחה בשמאלו לפי שסיית שמאל לכל חדם ולף על גב דלדידיה הויא ימין: קיבורת כלרון: היכא מקדקד לף: דופס רן כשהוא קטן בן שנה: מוקיס בלי לו עאור ויכא כגלות לו מקבל עליך שמתת דלחכוכי מייכת כי: עשר סלעים לחד בכור הוא ולית ליה תרי ריסי ותניא כותיה על גב דיולדת תמומים לא יהיב לה חיוב סלעים כלמדינן בפרק יש בכור למלם תפילו הכי הכא מתא למימר חס לא נהרג הוי מיי סלעים ובכור מעליא הוא: לף

ערובין לף ד

בף נף יא איתילד לי ינוק דאית ליה תרי רישי כמה בעינן למימר לכהן אתא ההוא סבא תנא ליה חייב ליתן לו עשר סלעים איני והתני רמי בר חמא מתוך שנאמר פדה תפדה את בכור האדם שומע אני אפילו נטרף בתוך שלשים תלמוד לומר אך

ר' יוסי החורם מצינו ימין שנקרא יד שנ' וירא בראשית מח יוסף כי ישית אביו יד ימינו ואידך ידימינו

איקרי יד סתמא לא איקרי רבי נתן אומר אינו צריך הרי הוא אומר וקשרתם ובתבתם טה כתיבה בימין אף קשירה בימין וכיון דקשירה בימין הנחה בשמאל היא ור' יוסי החורם הנחה דבשמאל מנא ליה נפקא ליה מהיכא דנפק ליה לר' נתן רב אשי א"ר מידכה כתב בה"י יכהה א"ל ר' אבא לרב אשי ואימא ידך שבכח א"ל כי כתב בה"י כחנאי ידכה בה"י זו שכמל אחרים אומ' ידך לרבות את הגידם תניא אידך אין לו זרוע פטור מן התפילין אחרי אומ' ידכה לרבות את הגידם תנו רבנן אומר מניח תפילין בימינו שהוא שמאלו והתניא מניח בשמאלו שהוא שמאלו של כל אדם אמ' אביי כי תניא ההיא בשולט בשתי ידיו תנא' דבי מנשה על ידך זו קיבורת פין עיניך זו קדקד היכא אמרי דבי ר' ינאי מקום שטוחו של תינוק רופס בעא מיניה פלימו מדבי מ שיש לו שני ראשי באיזה מהן מניח תפילין א"ל או קום גלי או קבל עלך שמתא אדהכי אתא ההוא גברא א"ל

תוס' מור מה

המוסר פירוש נקונט חוטמו היה מסוקע כעין חרוס דנכורו ותיי דף לף הוה לומר מכיהו כלשון נגעי שלא מסר מקומו נקרא כן: מ"ר

יד ימינו פירוש ונר' דרבי יוסי נמי מסכים קף סמיך ומסוס הכי לף מייתי מידו סימנית ומכותב: מ"ר

כתיב בימין לף קשיר בימין בסמוך לתדיון דמוטר מניח תפילין בימינו סניח סמאלו והסתם מדם הכותב בימינו ומשר דוב מעשיו בסמאלו יש להסתפק בחיוב מהן מניח תפילין ושמא יש לדמותו כסולט בשתי ידיו: מ"ר

אין לו זרוע פטור מן התפילין לתרוס לומדני ידכה כו מר למר חדא ומר למר חדא ולא פליגי: מ"ר

קיבורת פירוש נקונטרים בל"ו וקיבורת הוא לשון קבונת בשר בתו קיבורת דהויי ותורת דהוא גונס הנס שנזרוע שנין בית השתי למרפק שקורין קובדא ותורת לף כדברי המפרשים גונס פשר שכמותו עגס שנין היד למרפק דהא מסיים בכל זוכת דמהו תפילין זרוע כדתנן מכיהן ישרל שסיכנן הקב"ה בתנו תפילין בר שיהן וזרועותיהן וכפר בתרת דעירובין וקושר זרועו במקום תפילין ומתרגן כמי שין לו זרוע פטור מן התעילין ואותו עגס שכי יד לקול שינו קרוי זרוע אלא קנה כדתנן בתוספתא פ"ק דשבת ר"מ מיכרים לכפיפת יד שנים בקב שנים בתוך למרפק דהוה בזרוע ול' בכתף ומשמע בהדי דהוה דשמוך לכתף הוא זרוע שכין הכתף למרפק ומרפק הוא קובדא כדתנן בתוספתא דערכין בפ"ב ערכין בתרת הסומר מקלי דקתני מכנים כיד עד החגיל ובגלגל ד' מרכוב קרי להגיל מרפ' בתתני וכתב נמי על כל מגילי ידיו ומתרג' מרפיקי ידיו ומשמע דמרפק כיד כנגד מרכוב' בגלגל וגם בכל דוכתא משמ' דחגיל הוא קובדא ולא כפירוש הקונטר' דפירוש נכי

תוב ויעשני לייגיל ובמסכת סופרים תניא לא יהיה שני מגילין על הספר ווהו הקובדא שרוך להשתין עליו עוד למדינן בפרק שני לזכחים ולא יהגרו כיוצא שאין מוגדין במקום שמוציאין ולא למטה ממקומן ולא למעלה מגילין שלא כנגד הקובדא משם דרך לשנות ולא כנגד לייגיל למדרגם משם דף ג מקום ויעשה אחד ובפרק' המפלת למדינן גבי וולד כשעבי אמו ושני מגילין על כרכיו ומהא דכתיב בירמיה שים גם כלויי הסחבי תחת מגילי ידיך לא קשיא הוא דהוו כחבלים בידיו ומשום תחת הקובדא כלויי הסחבי שלא יזיקו לו והא דתנן נבי שבת המוכיח כפיו ובמרפיקו לישבר מידן מדם נרונדות כנגד לותו פרק על קובדא מנפנים וכופף ידו על כתיפו שלא ליפול הגרונדות ויוציאנה והא לתנן בפ"ד מיתות נעל אחד מן הי' מוס המדבר בשמים ובגשרם תניא דף כב בעל אחד מן הי' המדבר ב' הפרקים ובילמדי לו ידיו משמע דלגיל הוא בית הסתר ברוך לום דמתי דסייר במתני' פרים בנבייתא כמו שהוסיפה בין הפרקים הייגו פירקי לנגעות כך הוסיפה ומגילי ידיו שהוא מרפק קובדא כלשון דמשמע דשירוכין ד"ת מסתיי דשירוכין זו קיבורת מכל מקום לשון כל מחר לשון ועוד מרפיקו הוא דמיקרי יד מקום דקיבורת לא הוי בכלל ועוד מדמדינן בשמעתין שתהא שייכה כנגד הלב והיינו כנגד הדיש כלמדינן דף יט דף כ דף כא דף כא דף יט דף קי דף יט דף קכ במוסף קטן הספר על הלב כלכתיב על מדיש סיפדים ומסתיי דשירוכין קשה לדברי המפרשים בפ' כל בשר בשיר לחולין עד הפרק הוא פרק שלישי של המנחות עד סיומן לפ"ת ידיש ולתרומה כל היד ונקיומם ידיש ורגל ס עד הפרק ולהייגו קובדא ולכי מיתיה נספר הזהיר ולא יתכן כלמוכח הסיא דף קכ דף קכא דף קכב דף קכג דף קכד דף קכה דף קכו דף קכז דף קכח דף קכט דף קל דף קלא דף קלב דף קלג דף קלד דף קלה דף קלו דף קלז דף קלח דף קלט דף קמ דף קמא דף קמב דף קמג דף קמד דף קמה דף קמו דף קמז דף קמח דף קמט דף קנ דף קנא דף קנב דף קנג דף קנד דף קנה דף קנו דף קנז דף קנח דף קנט דף קס דף קסא דף קסב דף קסג דף קסד דף קסה דף קסו דף קסז דף קסח דף קסט דף קע דף קעא דף קעב דף קעג דף קעד דף קעה דף קעו דף קעז דף קעח דף קעט דף קפ דף קפא דף קפב דף קפג דף קפד דף קפה דף קפו דף קפז דף קפח דף קפט דף קצ דף קצא דף קצב דף קצג דף קצד דף קצה דף קצו דף קצז דף קצח דף קצט דף קק דף קקא דף קקב דף קקג דף קקד דף קקה דף קקו דף קקז דף קקח דף קקט דף קקי דף קקיא דף קקיב דף קקיג דף קקיד דף קקטו דף קקטז דף קקיח דף קקיט דף קקכ דף קקכא דף קקכב דף קקכג דף קקכד דף קקכה דף קקכו דף קקכז דף קקכח דף קקכט דף קקל דף קקלא דף קקלב

מקום סס שני התפילין: מ"ר

או קום גלי כו בשולט הוה ליכא מכל מ בחדרם משמלאי הוציא מתחת קרקע מחד סים לוסבי דסמים לפני שלמה המלך ונסנע מסם והוליד בנים כיוצא בו בשני דסמים וכיוצא בהסתו בדרם מחד וכשבאו לחלוק בניכסי מביהן מי סים לו שני דסמי' שלו שני מלכי' וכח לדין לפני שלמה: מ"ר

שומע הני מפילו נטרף בתוך שלשים יום פירוש בקונטרס נטרף נהרג וקשה לר"ת דמתני' הוה ליה למקשויי דתנן בכורות מת הכן בתוך ל' יום הלב פטור מחמת סלעים ועוד קשה דבפ"ק דמע דמר עולא מ"ר מלעזר בכור שנטרף בתוך ל' יום אין עונדין לותו מפי קמ"ל מתני' היא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0077
DFG

ומיהו הסוגה מיכה לשנוי דנסרג מיצטריכ' ליה דהוה מפיג' לזוקק מת מעצמו
דמיכה מילת דנפל הוה וכן פירוש סס בקונטרים דמת מעצמו לא מיצטר כה
ליה למין עודין דהה כתב ועלויו מבן חודש תפל' מכל נסרג מיצטריכה ניה
להסמוכין דלא מצרינן דמי לא מיקטליה פוה מיי ולאו נפל הוא ולפרקים
וקשה לפירושו דופדויו מבן חודש נזירת
הכה וב הוא ולא לאפוקים מתורת נפל שלא
מפי' קים ליה בנוויס שכלו לו חדשיו קף על
גב דמיכה נפקא לכל סמס ל' יום כמדם
חינו נפל מידי דהוה מבן שמונה ימים
דכשפה דילפינן מינה דחינו נפל קף על גב
דגזירת הכתוב כי קים לן בנוויס שכלו לו
מדשיו כדאמרינן נפ"ק דנדה סמס למין קף ד
מונין לו מלא מסעת הדעתה ועוד מדרינן
בפרק יש נכור נבי פודה את בנו בתוך ל'
יום ונתעכלו המעות בתוך ל' יום אין בנו
פרוי עוד מדרינן בירושלמי נפ"ק דקידושין קף כה
נזדרע נסתה נפה ניקנית כמסיר' ר' יהודה
מדר שלו ר' שיעור נכור שנשדף בתוך ל' יום
מ"ל דומלו כמי שמת ופטור מחמם סלניני של
בן ומי כנסרג מהי סייך למיתר כמו שמת
ומפר"ת דנטרף סייכו לנעשה טריפה מעפ"י
סהים יותר מל' יום וכיון שים לו שני דהשים
סייכו טריפה דכל ימי כנפול דמי: מ"ר
מה להלן כמקום הרלוי ליטמא בנגע
תמד כו' ומ"ק מי מה להלן כמקו' נכר
קף כאן כמקום נכר קנון פרחתו: מ"ר
האי מתן דמייטיה לגלימיה לא עבד קף מג
כלום דכמתן דסרי' דמיא פ' רוש
כקונטרים כלשון אחר שנכפל טליתו ותפרש
שלא תשוב לא תנכ מפי הכי לא עבד כלום
ולא סיש לו לפרש כן דלקמן בפרק התכלת
תניא טלית כפולה מייב בציצית ג' שמעון
מוטר וסוין שהם כפולה ופרש שחייבת
חלמא שחייבת במקום הכפולות להטיל שם
ב ניה ולא מתרינן כמתן דסרי' דמי ויועילה
ביצית שבקדמתיה:

מיי פ"ק מה' ציצית סיג עשין פו טוש"ע סימן

הדרן עלך הקומץ את המנחה סב

אך חלק שני הפא דבגולגולת תלא רחמנא
אמר מרידך זו קיבורת מנלן דתנו רבנן
°על ידך זו גוב שביד אתה אומ' זו גוב שביד או שמות י
אינו אלא על ידך ממש אמר' תור' הנח תפילין
ביד והנח תפילין בראש מה' להלן בגוב'
שבראש אף כאן בגובה שביד רבי אליעזר אומר
אינו צריך הרי הוא אומר והיה לך לאות
לאות ולא לאחרים לאות רבי יצחק אומר אינו
צריך הרי הוא אומר ושמתם את דבריאלה'
על לבבכם וקשרתם שתהא שימה כנגד הלב
רבי חייא ורב אויא בריה' דרב אויא מבוין
ומנח ליה להדי ליבי' רב אשי הוה יתיב קמיה
דאמימר הוה צריא בידיה וקא מתחזיין ת
תפילין אמר ליה לא סבר לה מר לך לאות'
ולא לאחרים לאות אמר ליה במקום לך לאות
איתמר גוב' שבראש מנלן דתנו רבנן בין
עיניך זו גובה שבראש אתה' אומר זו גוב'
שבראש או אינו אלא בין עיניך ממש נאמר
כאן בין עיניך ונאמר להלן לא °תשימו קרחה' זכרי יהודה
בין עיניכם למת מה להלן בגוב' שבראש מקום
שעושה קרחה אף כאן בגובה של ראש מקום
שעושה קרחה רבי יהודה' אומר אינו צריך
אמרה תורה הנח תפילין ביד הנח תפילין פ
בראש°מה להלן במקום הראוי ליטמא בנגע
אחד אף כאן במקום הראוי ליטמא בנגע
אחד לאפוקי בין עיניך דאיכא בשר ושיער
לבן ואיכא נמי שיער צהוב: °ארבע ציציות סג
מעכבות זו את זו שארבעתן מצוה אחת:

מאי ביניהו אמר רב יוסף סדין בציצית איכא ביניהו רבא בר אהינא אמר טלית בעלת
חמש איכא ביניהו רבינא אמר דרב הונא איכא ביניהו דאמר רב הונא היוצא בטלית
שאינה מצוייצת כהילבתה בשבת חייב חטאת אמ' רב שיש' בריה דרב אידי האי מאן
דבציריה לגלימיה לא עבד ולא כלום שויה טלית בעלת חמש אמר רב משרשיא האי
מאן דצרייה' לגלימיה לא עבד ולא כלום מ"ט דכמאן דשרי דמי ותנן נמי כל חמתו
הצרורות טהורות חוץ משל ערביי אמ' רב דימי מנהרדעא האי מאן דחייטיה לגלימיה
לא עבד ולא כלום אם איתא דלא מיבעי ליה ליפסוק ולישדייה: רבי ישמעאל אומר
ארבעתן ארבע מצות: אמר רב יהודה' אמר שמואל הלכה' כרבי ישמעאל ולית'
הילכת' כותיה רבינא הוה קא אזיל אבתריה דמר בר רב אשי בשבת דרינלא איפסיק
קרנא דחוטיה ולא אמר ליה ולא מידי כר מטא לביתיה א"ל מהתם איפסיק אמר ליה
אי אמרת לי מהתם שדיתיה והא אמר מר גדול כבוד הבריות שדוחה את לא
תעשה שבתורה תרגומה רב בר שבא קמיה דרב כהנא בלאו

בית קיבול והוי ככלי הנקב נמוגים דימון: תון מכל ערכייס דדרכן בכך: הלי מתן דחייטיה לגלימיה שכפל לטליתו כדפרישת ותפרה שלא ת שוב לתיתנה
ותפילו הכי לא עבד כלום דכמתן דסיירי' דמיא: אם חיתה דלא מיבעיא ליה אם תרוכה היא לו ותינה נריבה לו תרוכה כ"ב לעסוק חותו כפל ולישדייה ואחר
כך יתלה בציצית: הלכה כרבי ישמעאל וכי הנך סיכוי דלמתן לעיל מלי סיכוי: שבת דרגלה שבת דורסין בהילכות הרגל כדקיימא לן סומלין בהילכות הפסח
קולס הפסח שלשים יום: לישפסק קרנה דחוטי ניצית דמר בר רב אחי: מהתם לישפסק: שדיתיה סייתי מעליה מילת הילכתא כרבי ישמעאל שלא
בלאו

בלאו דלא תסור ואיכא דאמרי מהת"ל א"ל מאי דעתיך למישרייה והאמר מר גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה והא תרגומה רב בר שבא קמיה דרב כהנא בלאו דלא תסור הכא נמי כרמלית דרבנן היא:

הדרן עלך הקומץ

התכלת

אינה מעכבת את הלבן מג
והלבן אינו מעכב את
התכלת תפלה° של יד אינ' מעכב' את של ראש מד
ושל ראש אינה מעכבת את של יד: גמ':
לימא° מתני' דלא כרבי דתניא וראיתם אותו מה
מלמ' שמעכבין זה את זה דברי ר' וחכמ' אומרי'
אין מעכבין מאי טעמא דרבי דכתב הכנף מין
כנף וכתב פתיל תכלת ואכר רחמנא וראיתם
אותו עד דאיכא תרויהו בחד ורבנן וראיתם
אותו כל חד לחודיה משמע לימא דלא כרבי
אמר רב יהודה אמר רב אפילו תימא רבי
לא נצרכא אלא לקדם דתניא מצוה להקדים
לבן לתכלת ואם הקדים תכלת ללבן יצא אילימא
שחיסר מצוה מאי חסר מצוה אילימא

התכלת

מיפה מעכבת את הלבן מצוה לתת ב' חוטין תכלת וכ'
חוטין לבן כדכתיב ומשמע לכתורם דמין זה מעכב את
זה שמא היטיל ב' חוטין מן החד יצא כי הנך דקתני
תפילה על יד מיפה מעכבת את של ראש כו' אבל בקונטרס פירש לי עכל
מרבעתן תכלת או מרבעתן לבן יצא וכן כד מנוי
מצוה מנהגינו ובגמ' מוכיח כן והלא כל המטיל
תכ' בסדינו כירושל' מיגו שיכול מן מסמא מיהן
ומפרש לחסרים גזירה משום קלא מילן
ופריך לא יהא קלא לבן מסמא לחי היו לבן
מין כתן מיסורת אסעל גב דכלא הני
דקלא מילן מיפה שני חוטי לבן ומיהו יש
לדחות דאסר על גב דבשני חוטי לבן מיפה
מצוה כי רמי טפי ליפה מיסיר כלאים דמין
זה מוסיף על המצוה דגדיל פנים גדילים
מרבעה דדרש מיניה פתיס לבן ותכלת
לאו למעוטי טפי קאתי כדפרשבתן גבי
ערבי נחל דדרשינן ערבי פתיס ומוכנים
להשיס הרבה בלולב ולקמן גבי טלי' שכולם
תכלת כו' דאמרינן בטלית בת שנים חוטין
פירוש בקונטר' שתהן כתן מיסיר בל חוסיף
כיון שכל הסמוכה בכנף אחד ולא דמי
להטיל למוטלת והיינו טעמא דבה"ג היטיל
למוטלת לבד סיך בל תוסיף מפום דקתני
אחד על כנף אחד אמר רחמנא ומהשש נמי
ים רחיים דכי ליכא אלא לבן מו תכלת
בעינן לפולם ל' חוטין דמשמע דבטלית בת
ד' חוטין לא חיישינן שמא יסיר שנים מהן
ויהיו בטלית אחד דמרבעתן מכו' מיהו בסוף
אלו הן הנזקקין משמע דאפ' הוסיף חוטין
בכנף אחד פסול גבי זקן אחרא דאמר
רבי אלעזר פיהו חייב אלא על דבר שעיקרו
מדברי תורה ופירושו מדברי סופרים יש
בו להוסף ואפ' הוסיף גורע ואינו מין לבן
אלא תפילין ופריך והלימא ניצית ואפני מי

קשר העליון לאו דאורייתא אלא דאורייתא קאי והאי לקושרים קאי ואי קשר העליון דאורייתא גרוע ועמוד הו' והאי דלא מוקי לה התם בהטיל לחוטלת מפום
דקתני לה מיפסלה בכרתא' דעובר על כל תוסיף אפ' נפכוון להוסיף ואפ' לא נתכוון להוסיף ואי מפלוג לקמן בקיטלית את מרבע לטלית את סתמה ס"פ
בטלית את מרבע דהיינו שנים חוטין שהן מרבע' כשהן כפולין אלא היה לו תכלת ונתן אלו שבצדדין אלא מילן במקום לבן וטלית בת ד' היינו בת ד' שהן כפולין
שיפסור כולם תכלת ויקח מהן לפטור טלית אחרת ואיכו קשה לפירוש זה דבת ד' נמי יפסור אפ' תכלת ועוד דהיינו בריית' דמוקי
בבת ד' קתני מביא תכלת ודבר אחר ותולה בה ולקח פילן לא יביא ואפ' הביא כשר שאת משמע דמיירי בתולה קלא מילן עם התכלת ועל כרחך מרבעה ושמונה
דווקא קאמר בלא כפולות ואפ' בל אפ' שמוסיף הוא ולא מיפסיל בכך כדאשכחן לאורתי לקמן דרך אחת בר יעקב דמי ל'
ורב אחא מדפתי דמי ד' ואפ' לא פליגי כולי האי אלא דמר עביד הפחות ומר עביד היתר° וכפנהדרין מייתי דמוסיף טפי מתמני' ונדיך טעם מנלן דבשלמא לי
פליגי בהא דמקן דדמי ד' אבל אי לא פליגי אה סברת היא ומי בעי עביד הכי ומי בעי עביד הכי וכ"ל דכל זה יש במשמעות גדילים דמי עביד תכלת
דהיינו כמר ופסתים דעלייהו קאי אבל אי לא פליגי אה סברת היא ומי בעי עביד הכי ומי בעי עביד הכי וכ"ל דכל זה יש במשמעות גדילים דמי עביד תכלת
ולבן כיון שאיפס ל' חוטין גדילים קרוכה היא ומי עביד אבל אד ואד גדילים כגון ל' חוטין לבן וד' חוטין תכלת גדילים נמי קרוכה היא ולאו מוסיף הוא אבל אי רמי
טפי מוסיף הוא ועבור ועומד הוא ועוד נדיך טעם אבל כי לית ליה שלא מו לבן אי תכלת לאו מיפסר בתרי חוטי לאחוריהו עד דרמי מרבעה ומאי מסו דדרשינן
גדיל שנים גדילים מרבעה כיון דם כו מין אחד כיון דם כו שני מינין וקאמר קשה הא דאמרינן בגמרא אפ' הקדים תכלת ללבן יצא שלא שחיסר מצוה מאי חיסר מצוה
ללבן וקיים מצוה דתכלת לר' עכובי מעכבי אסדרי דאפ' לא מעכבי מיהא שמע מינה ת"ח סר מצוה ללבן קיים מצוה דתכלת בב' חוטין וים לומר דלהכשיר דף פב
תכלת מיפה מצוה בלבן דקרוכה היא גדילים מרבעה ות"ת ומבלן דבעינן ב' חוטי לבן וב' חוטי תכלת דילמא לגדילים קפיד קרא אפילו חד מהאי ואפאי אפאי
וים לומר כיון דתרי מיני בעי דאפ' סברת הוא סיכויו סוין ועביד פתיל תכלת כתיב ופתיל משמע תרי כדדרשינן פרק° בא לו וקיימן פתילים פתיל שנים פתילים
מרבעה ולבן נמי לא פחות מתרי דקתי' טפי כדאמרינן בגמ' לחתחיל בלבן ואפ"ל בלבן דמעלין בקודש ולא מורידין ואיכו טעם זה דפתיל לא יתכן בפחות מב' לו
ת' אמינא קן דמקרן אחד לשנים והכא על כרחין לא משמע תרי כדמוכח בספרי בפרשת כי תצא ועשו להם ציצית משמע אחי חוט אחד בפני עצמו
ת"ל גדילים כתה גדילים אפי תימא בלבד משמע דמפתיל לא הוה משמע ועוד דאי משמע תרי והכנף מין בנף דרים בפרק כה לו
מרבעה ולבן נמי לא פחות מתרי דקתי' טפי כדאמרינן בגמ' לחתחיל בלבן דמעלין בקודש ולא מורידין ואיכו טעם זה דפתיל לא יתכן בפחות מב' לו
ת' אמינא קן דמקרן אחד לשנים והכא על כרחין לא משמע תרי כדמוכח בספרי בפרשת כי תצא ועשו להם ציצית משמע אחי חוט אחד בפני עצמו
ת"ל גדילים כתה גדילים אפי תימא בלבד משמע דמפתיל לא הוה משמע ועוד דאי משמע תרי והכנף מין בנף דרים בפרק כה לו
הפחות מב' אפ' בלא גדילים נמי תיפוק ליה תכלת כתיב ופתיל משמע תרי כדדרשינן פרק° בא לו וקיימן פתילים פתיל שנים פתילים
דאמרינן לקמן רב אחא בר יעקב רמי ד' וציוף להו מיעף ומעייל להו בגלימא ומביק להו כו' ער מר נריה דרבנא עביד כי דיתן ופירש בקונטרס דלא חביק להו
ת' אמינא קן דמקרן אחד לשנים והכא על כרחין לא משמע תרי כדמוכח בספרי בפרשת כי תצא ועשו להם ציצית משמע אחי חוט אחד בפני עצמו
ועוד תניא בספרי בית שמאי אומר מרבעה של תכלת וחייב לכופלו ואי הוה מפרשינן עשה גדיל ופותליה מתוכו היינו
סגריך לפותלו כעין פתילים שהיה כפולה ניחא אבל בקונטרס לא פירש כן ואפ' הכי:

בהיב הכנף מין הכנף ואפילו לתנא דבי ר' פ"ק° דיבמות דפליג מרבה דדרים הכי לא פליג שלא תהא ממרבה שאר מינים אבל הכנף מין כנף דרים ספיר: דף ד
ואם הקדים תכלת ללבן יצא תימא כיון דמקרן הוא דדרשינן דלבן כריפא כיצד דמעכב דסה לא בעינן סנה הכתוב לעכב שלא בקדשים ים לומר דלית
לן למימר דמסדר לבד יקפיד הכתוב לעכב כמו גבי חליצה הקדים רקיקה לחליצה מה שעשו ומע"ג דכתב בבא שיבומה לא קאי שלא מחברין
מילתא
מעשה:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0079
DFG

אלימא חיסר מצוה דלבן וקיים מצוה דתכלת לרבי עקיבי מעכב אהדדי אמר רב יהוד' אמר רב שחסר מצוה ועשה מצוה ומאי חיסר מצוה דלא עבד מצוה מן המובחר התינח לבן דאינו מעכב את התכלת תכלת דאינה מעכבת את הלבן מאי היא אמ' רמי בר חמ' לא נצרכ' אלא לטלית שכולה תכלת איתמר נמי אמר לי לוי לשמוא אריוך לא תיתי אכרעך עד דמפרשת לי להא מילתא התכלת אינו מעכבת את הלבן והלבן אינו מעכב את התכלת מאי היא אמ' ליה לא נצרכא אלא לסדין בציצי' דמצוה לאקדמי לבן ברישא מ"ט הכנף טין כנף ואי אקדים תכלת ללבן לית לן בה תינח לבן דאינו מעכב את התכלת תכלת דאינה מעכבת את הלבן מאי היא אמ' ליה לא נצרכא אלא לטלית שכולה תכלת דמצוה לאקדמי תכלת ברישא דהכנף מין כנף ואי אקדים לבן ברישא לית לן בה אמר רבא מידי ציבעא קא גרים אלא אמר רבא לא נצרכא אלא לגרדומין דאי אינרדם תכלת וקאי לבן ואי אינרדם לבן וקאי תכלת לית לן בה מ"ו דאמרי בני רבי חייא גרדומי' תכלת כשירין וגרדומי אזוב כשירין וכמה שיעור גרדומין אמר בר המדודי אמר שמואל כדי לענבן איבעיא להו כדי לענבן לענבן כולהו בהדדי או דילמא כל חד וחד לחודיה תיקו בעי רב אשי אלימי דלא מיענבי ואי הוו קטיני מיענבי מאי אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי כל שכן דמינכר מצותיהו ומאן תנא דפליג עליה דרבי האי תנא היא דתניא רבי יצחק אומר משום רבי נתן שא' משום רבי יוסי הגלילי שאמ' משום רבי יוחנן בן נורי אין לו תכלת מטיל לבן אמר רבה שמע מינה צריך לקשור על כל חוליא וחוליא דאי סלקא דעת' לא צריך האי דאמרי בני ר' חייא גרדומי תכלת כשירין וגרדומי אזוב כשירי כיון דאישתרי ליה עילאי אישתרי ליה כולה דילמא

כך מצוה

חיסר מצוה דלבן והוי כחילו לא נתנו לג מרי : תמתי ינח התם לרבי עקיבי מעכבת ומתני' כרבי יהודה היא : חיסר מצוה מצות הקדמה : ועשה מצוה דתכלת לבן ותכלת: תכלת דמין מעכבת לבן מאי היא דתניא חס הקדים לבן ומאי עיכוב תיכה למימר : תיתמר נמי מהכיתין דקתני

אלימא חיסר מצוה דלבן וקיים מצוה דתכלת תימא דתכלת הוא דמיעכבא מידי למימר דמצות לבן מעכבי מצות תכלת הכעשית מלא כהלכה חיסר ו"ל דמסוס מתני' נקט הכי הלבן חיינו מעכב התכלת פירו' חיינו מעכב כלל התכלת מקידם :

לרבי עקיבי מעכב פי' בקו' וכדר' בעיון לחוקאה ותימא דמסתע דלרבנן ניחא ור"ל למסקנא לא נצטרך לתירוץ רבי יהודה ולא מיסתבר הכי מיהו למסקנא נמי מצינו למימר דבעי לחוקומי מתניתא כרבי פי נמי ר"ל דכל סבן לרבנן דקסה טפי ממתי חיסר מצוה סה לא מעכבי מהדדי :

לא נצרכא אלא לסדין בציצית תימה ממתי נקט הכי ליקום טלית גמר בציצית ויש מפרשים דווקא תכלת לא הוי מין לסדין מסוס דהוי כלאים ג"כ חכל גמר ותכלת הוי מינו ולבן נמי דתני' לעיל מפסתן הוי וקסה דר"ס מתי קסיה ליה תיכה לבן חיינו מעכב התכלת אלא תכלת חיכה מעכבת את הלבן מתי ניהו ומתי פירכ' סה כמי מסכחת לה דהא תכלת ואמר קד מינה הוי וחיינו מעכב' חוטי לבן חיכמי חוטי פסתן למתי דפסטיס לקמן חוטי פסתן פוטרין בגל גמר לבן נרמה כציצית הקונט להכי נקט סדין דפסיטא דהוי לבן ולבן של גמר הוי מעכב התכלת פסתן טפי :

מידי ציבעא קא גרים מסתע מרומה נקונט לפרש מסוס דקרא כרוב טליתות חיירי סהן לבנות וחיינו בגוע' תכלת וכיון דכתב הכנף מין כנף הוי כחילו כתב כהדיא תן שני חוטי לבן תחילה ואחר כך פתיל תכלת וצריך לומר דסתם של תות סלסס היו גם מעחר מינים דרכה הוה דרגילים לקחן מלכתיב הכנף מין כנף דשחר מינים כמינס פוטרין וחיינו תימה מס ס"ו דגלילים בטלית של גמר נמי דלא חיירי קרא בחוטי מרומה בגוע תכלת אבל מקום חיירי בגוע בגוע אחר כי היכי דדרשינן כלך ושרלין וסוריקון וחוטי תכלת הוי טפי מינה דידיה מחוטי פסתן ומס כן ליסני הכי דכי מקדים לבן של פסתן בטלית גמר לית לן בה ויש לומר כיון דקרא על כורחין לא חיירי בגוע תכלת דהא כתיב מין כנף וכתיב פתיל תכלת מלמה תכלת לאו מין דכנף הוי ואף על גב דמ"ח הוי מינן טפי לא מצית מידי דהא לא הוי בכלל מין כנף דקרא ועוד יש לפר' דבגוע דלאו מרומה לאו מידי הוי ואו דתניא לקמן טלית שכולה תכלת כל חוטי פוטרין בה חוץ מלקן ופי' בקו' פוטרין בה לפס לבן דכיון דמין כנף לקיומי מיקלקלאזר מחר לבן לא סיהוי בה סני מינין מסמע דטלית לבנה בעי לבן וכחילך כרייתא דתניא טלית מין פוטר בה לא מינה פירש בקונטרס סס מרומה יטיל בה חוט ן מרומין וסני תופין תכלת לאחת ציבעא גרים ולפי תירוץ רחשון ניחא דציבעא הוי חד מינא כר מתכלת ויש לומר דמדרבנן הוי לי נמי יש לומר פס נע"ג :

אלא לגרדומין וכו' מסתע דמי לגרדום כולהו מיפסלי ותו"ת דעכבית מתניתין כ"חוטין כ"מסוס לבן וכ"מסוס תכלת וכולהן לסתע דכיון דחד מינן מעכב כר דלזהר דלס נפסק ב"ד מן חחוטין וכמחת פלא כשחרו כ"חוטין ושלימין ויש לדקדק קלת דסוגיא זו כרבי יחיה דסתם הוי מצוה לחת והלכה כרבי מחבירו לבן כל כך מרבו ורבי יוסי הגלילי רבו הוא ולרבנן לפילו בחד מינא נמי מצות ניהו ולא חוישל לחת לחבירתה דהוי כחילו לגרדם תכלת ומקלת לבן ומיהו נרמה למתי דבעינן בלבן נמי ר"ל דחי חד מינא כר כן חד מצוה ניהו ומי לא בעינן חלא כ' כלשכן דלא מעכבי וכמחן דליתנהי הוי ומיהו לא מיסתבר דסוגיין לא הוי כרבנן דהא דחמרי בני רבי חייא הוי דלא כהילכתא ושוב"ל דחי גרדם תכלת וקס מלבן סייגו דנפסק לא נפסיק אשיקרו ולא נפסיק בר מלבן דקיימן כי הלי גרדומי בכל סהו מן הלבן דלא נחמא גרדומי נמי כחילו נפסקו סניסס לגמרי כ"ה וכל זה) :

בדי לענבן פתוך פי' הקונ' דכסחוך נבי הא דמוכח דבעי לקשר על כל חולית וכו' וכיון דמסתבר עילאי מיסתבר כולהו ופירש לית ליה הא דחמרן לעיל כדי שיעור עניבה מסתע דסבירא ליה דעניבה תוך לקשר מחרון שבנימית ויתכן דפרש דשיעור עניבה סחוך לכנף קחמר והסתם לא פליג חלעיל וכן מסתע קלת בספרי בפרשת גדילים כל"ל בתחילה חכל דשיורים גרדומים כל סהו מסתע דגדילים קלי וכן נרמה להוכיח מסס שהקשר הוא מן הל' דלי מקום ה כריכה ואחר מן החוטין כמו שסיה נוהג ר"ת כשהיה נפסק אחד מן החוטין הנכרכין ולא מחוט הכורך היכי מסתברי הקשר בכך דבשלמא מי מן הל' לל כשנפסק האחד מל' ואינו מקשר סותר הקשר ו"ל להכי קלמר דמסתע (כשיעור לחי מל' מכתי קיימא תלתא מכל חד חו לא קלי) :

כיון דאישתרי חד לישתרו כולהו ואין כלגדיל ואפילו למ"ר חו גדיל חו פתיל מוכח שפיר דאפילו פתיל ליכא דהא סופן ליפול ולא מוכח מידי שלא דבעי קשרא מחרינא חכל הא לא מוכח דצריך לקשר על כל חולית ונרמה שמניח כן דכשמקום אחד דלא נפסקן אחת דמשתכ טפי מי לא כין חולי לחולית כדילהפסיק:

קשר

לילמא מיקטר כולמר ממאי דלריך להקטר בכל מולית הא לילמא הא לחמרי לבי מייא ס"ק אם קטר על כל מולית ומולית הוו גירדומין כשרין מכל כרוב ביציו לא קא מכשרי גירדומין דרוב ביציות אין נקטרי על כל מולית ומולית: קטר עליון היינו נמי סתם קטר למטה: הלכה למשה מסיני כלומ' קטר מחד בציצית מיהא לחוריותא ולהכי נקט עליון מפו' דאין לו עביד שלא מד קטר כסופו עביד ליה סמקייש את הגדיל כו': לחוריותא ואפי' יכול לכריך יפה ולהתקייש בלא קטר יוכ מן יומים פסולה מלרבנן: למה לי למיסרי סדין בלאים לד בציצית דכתי' לא תלבש שעטנז וסתיך ליה גדילים תעשה לך פשיטא למיתר: התוכף תכיפה תופר תחיבה אחת היינו תיכור מפו' הסיא תחיבה שתוכף החוטין כשלית היינו מיכו': מעיקרו היינו דאם מחזיר לשלית: אפי דברים אחרים דבעינן שיעור לציצית כלחמרינן לקמן כמה תהא מפולשת כו': בתחלתו בשעה עשייה אבל בסופו כגון אם נפסק לאחר זמן: מהו שיהו לאו שיריו דנפסק מיניה קאי מחוטיו ונפסק קאי גרדומין: דלגירד מיגרדומי ולגאחרי נפסק לד העקר וקשיא למאן דאמר נפסק החוט מעיקרו פסולה: שיהי גרדומין דנפסק קאי ונפסק קאי: הא קמשמע לן דאפי' שיריים כגרדומין מפשע להזי גגרדומים שיורא קאי שהיו נקרא שיריו כדי לעשות כדפרים לעיל והאי כל שהוא דקתני כדי עניבה: חוט של כרך מותו שכירך סביב ועוד ממנו הגדיל עולה ממנין שמנה חוטין דשמנה חוטין בעינן כדאמ' לקמן: אבל זהו סם כל הציצי' שכור רוב שעשה שני שליבי גדיל ושלי ענף כשיעור ואף על גב דאמרינן שלש גדיל ושני שליבי ענף כדאמרינן לקמן: שלש חוליות אחד הקשר שלשה פעמים: וכויי תכלת עיקר מצות ציצי' שלש גדיל ושני שליבי ענף: לא יפחות מכ' חוליו: פשה חוטין שבין שבע רקיעי' ועל שם שתכלת דומה ליס ויס דומה לרקיע כדלקמן מדמי סיזור לסיזור הרקיעי' כדי לזכירנו לעשות שלש שבע כ"כ נזקק לציצי': כשהוא מתחיל לכריך מתחיל בלבן שאיני שני חוטין חרוכין לעשות מהן הגדיל ומתחיל לכריך בלבן ובאמצע כורך של תכלת וחוזר ומסיים בלבן: מין כנף תחילה ואחר כך פותל תכלת ואחילנא דעבדינן מאחד קצרים היינו דאמרינן לקמן מקולא מצות ציצי' ככל התורה כולה הילכך עבדינן שני קצרים תלתלה ושלשה מלמטה: מפני מעלין בקדש ואין מורידין וכיון דאקדמה קרא למין כנף אחת מיהא מצוה הילכך אי מסיי בתכלת סוף ליה מוריד סוף הציצי' מתחילתה: דכוליה תכילתא כל שלשת ורמי ליה תכלתא ציצית: וגדילא

דילמא דאיקטר ואמר רבא שמעמינה קשר עליון דאורייתא דאי ס"ד דרבנן מאי איצטריך למישרא סדין בציצית פשיט התוכף תכיפה אחת אינו חיבור אלא שמעמינה דאורייתא אמר רבה בר רב אדא אמר רב אדא אמר רב אם נפסק החוט מעיקרו פסולה יתיב רב נחמן וקא אמר להא שמעתא איתיביה רבא לרב נחמן במה דברים אמורים בתחלתו אבל סופו שיריו וגרדומיו כל שהו מאי שיריו ומאי גרדומיו מאי לאו שיריו דאיפסיק מיניהו ואישתייר מיניהו גרדומיו דאיגרדום איגרדומי לא חדא קתני שיורי גרדומי כל שהו ולימא גרדומיו שיריולמה לי האקמ"ל דבעינן שיורא לגרדומיו כדי לענבן יתיב רבה וקאמר משמי' דרב חוטו של כרך עולה מן המניין אם ליה רב יוסף שמוא אמרה ולא רב איתמר נמי אמר רבה בר בר חנה סח לי רבי יאשיה דמן אושא חוט של כרך עולה לה מן המניין יתיב רבא וקא אמר משמיה דשמואל תכלת שכרך רובה כשיר אמר ליה רב יוסף רב אמרה ולא שמואל איתמר נמי אמר רב הונא בר יהודה אמר רב ששת אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב אבא אמר רב תכלת שכרך רובה כשרה דאפי' לא כירך בה אלא חוליא אחת כשרה ונויי תכלת שליש גדיל ושני שלישי ענף וכמ' שיעור חוליא תניא ר' אומר כדי שיכרוך וישנה וישלש תאנא הפוח לא יפחות משבע והמוסיף לא יוסיף על שלש עשרה הפוחת לא יפחות משבע כנגד שבעה רקיעים והמוסיף לא יוסיף על שלש עשרה כנגד שבעה רקיעין וששה אווירין שביניהם תנא כשהוא מתחיל מתחיל בלבן הכנף מן כנף וכשהוא מסיים מסיי' בלבן מעלי' בקודש ולא מורידין רב ורפה בר בר חנה הוו יתבי הוה קא חליף ואזיל ההוא גברא דמיכסי גלימא דכולה תכלתא ורמי לי' תכלתא וגדילא

קשר העליון בקומט פירוש שני פירושים אחד לאחר הגדיל ונקרא עליון כמו למעלה מן העטרה וזה לאינו מוכיח אלא דמיהא בעינן קשר ולא פירוש סמוך לכנף אבל קשר שאחר הגדיל כיון שרחוק מן הטלית מסוס ההוא לא הוי כנפים ותימה להאי דמוכח דיבמו למאן דלא דריש סתומי' לא היכא דמוכח דאמר ופסתי' לאמ' לי דכלאים אתיא דבי רבי ישמעאל שמעינן דבגדיהם אמר ופסתי' וכו' והשתא קשר העליון לא שמעינן ואם כן לא הוי כלאים ותירוץ ספיר לאוקמי ביה באחרונים ופסתי לומר סיהא צריך לעשות ת"ל בעניין סיהא בהם כלאים וי"ל דהכי לא מפיק מקרא דאמר ופסתים שלא מגדיל ומוכח דכלאים דדרשה דגדיל דרשה נכונה היא דבעינן גדיל טוב מינאי סוני דהתם אתי כאחן דאמר גדיל דווקא ואמאי דהתם אתיא כאחן דאמר גדיל מן גדיל מן פתיל ופלוגתא דאמוראי היא בסמוך והכי נמי תימא דפרק המוצא תפילין משמע דבעינן שיורין וי"ל דאי נמי פירוש דלאינו מיבב על כלאים על סיהא מצוה ס"ל דבעינן טוכא קרא דכלאים ציצית וי"ל דבעלמא יליף ליה מתכלת דכתי כהונה וכיון דתכלת סוור הוא הדין לכאן:

דאיגרדום מיגרדומי פירוש בקונטרס שנפסקו לגמרי וקשה להא כל שהו קתני וכדיך לומר דלכדאין קתני ולא קאי אשיריו וגרמא לפרש מאי לאו שיריו דאיפסיק מיניהו כלומ' שים מן החוטי שנפסקו מעיקרם ואישתיי' מן הסרוגין נמי וגרדומיו דמיגרדמו כולם והשתא לא קאי כל שהו אלא אגרדומיו והא דאיפסיק מיניהו הוי כמו נפסק החוט מעיקרו דלעיל וכי האי גוונא קרי שיריו פרק קמא דסוכה גבי חזוב תחילתו שלשה וסופו שנים: וי"ע שיורי גרדומיו כל שהו פרק מי שמת הוא מכי לאיתויי הך גבי הך דכדיך וכל היכא דתני כל שהו לית לי' שיעור: לא יפחות משבע כנגד שבעה רקיעים לפי שתכלת דומה ליס ויס דומה לרקיע ואפי נמי דאמרי' כדיך לקשור על כל חולי' וחולי' היינו כדי שיהא ניכר את הכל ואפי כשהוא קשר אחד כנגד כל המצות לפי שציצית שלה ת"ר וחוטין וקשרים עולה תרי"ג ומיהו כל ציצית האמורים בפרש' מסירי ליה יום לומר יום פסוק ויום לכם לציצית וציצית כתובי בפרש' ולמ"ד ו מפלימתן וכן נוהג ל"ת לעשות לאחן ה' קשרי' כ' בסמוך לטלית ושלשה סמוך לפתיל מעלין בקודש ואין מורידין כלאמרינן במסיי בלבן ועל כל קשר שני קשרים כדי שיהא קשר של קיימ' מיהו לא מצינו סוס סמך בהם"ס מפורש מה' קשרים יש לומר דהא דאמרינן כדיך לקשר על כל חולי' וחולי' היינו אחת של לבן ואחת של תכלת סגן אחד כל סגן שתי' והשתא כשתי' פותת משבע עושה ה' קשרים סמוך לטלית קשר אחד ואח"כ שתי חוליות תכלת ואח"כ עושה חוליה שביעית של לבן כדי שיהא בה שבע כריכות כיון כל קשר וקשר:

מזו

דאיגרדום מיי' פ"ק מה' ציצית סמג עשין לו טור"ח סימן יח יב

ף יג ל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0081
DFG

או גדיל או פתיל למאי דפריסת לעיל דמפתיל סמעינן דכעי כ' חוטין תכלת קשיא הכא דרשינן ליה לאו גדיל או פתיל ול"ל דהא נמי שמעת מינה כיון דכתב פרשה כתיב גדיל וכחיב כתיב פתיל ומיהו קשה דפתיל מציצית נפקא דדרשינן לקמן מין ציצית אלא ענף ויש לומ' דחיכתריך ציצית להשמועינן דלאחר עשייתן צריך לפרוד כדאיתא לקמן וכסיפרי דריש ועשו להם ציצית שומע אני יעשה כולה גדילים תלמוד לומ' ציצית הא כיצד כדי שתהא גדיל יוצא מן הכנף וציצית מן הגדיל והא דריית' קשיא לרב כר בר חנה וקשה נמי לרב דדריש ליה הכא מפתיל והא דריש ליה מציצית: **והוא** גדילי למניינ' תימא מאי דוחקי' דרב למימ' גדילי למניינא ניחא דקרא כת' לומ' תרוייהו כעי גדיל ופתיל ויש לתרוץ ולעו' דטעם דרבה בר בר חנה משום דדרים גדילי כמו מיעוט אחר מיעוט משום דכתב בלשון רבים ועוד על גב דליכא גדיל כלל וכי תימא הא כן פתיל דכתב רחמנא למה לי מיכתריך דמי לא פתיל הוא פשיטא גדיל ופתיל כהדי הדדי קאמ' לן פתיל ורב סבר למניינא ולא למעט גדילים ותימא רבה בר בר חנה מניינא מנא ליה:

ופותליהן מתוכו פרוש בקונט' שחוט של כרך מן המנין וכלשון אחר פירוש שיהא הפתיל דהיינו הענף משולש למטה ויוצא מן הגדיל ותימא דהא נפק לן מציצי' לקמן וכתבתי פירושי בע"ה שכפלו כעין פתיל"ה וסיינו שיוף לקמן:

לבן נמי פשר פירוש בקונטר' ע"ג דלא מיבעי דכנף הוא ולא יפה כן לעני שפיר לעני דכולהו כר מתכל' מיקרי מין לבן לא הכי פירוש ע"ג דכלהים ניהו:

ופלגא דרב נחמן הוא מצי למימר דמדרבנן הוא שהחמירו עליהם יותר מי נמי לא מיתכר ליה כתו שנכתר בסמוך:

ורב נחמן דאמר כיצד רבי ישמעאל תימא הא אפיר שני מדרבנן ויש לומ' דלא מסתבר ליה למיתך הכי אלא מכח הכי נמי מסתברא וכי דקי ליה צריך למצות תכלת מי נמי לא מסתבר ליה לפלוגי מדרש דמיבי לא מצכת ליה תכלת ונדרש לכתוב תכלת מוכח דאית ליה הכנף מין כנף ולא מייתי דתנא דבי רבי ישמעאל הלא לומר דכנדיסס כאר ופתילים ומי לא טעמא לא מעיק ליה מהכנף מין הכנף ור"ת ור"י פסקו כרבה משום דהוי בתרתי:

אף כל כאר ופתילים תימא מנא ליה דפליג דילמ' שחני הכא דא כ' ויתור דהכנף מין כנף דהכי נמי דריש פ' נמה

ציצית סימני' כו טע"ח פי"ט

מיי' פ"ל מה' ציצית סימני' כו טע"ח פי"ט

ופתיל הכא מין כנף הוא ולא יפה כן לעני שפיר לעני דכולהו כר מתכל' מיקרי מין לבן לא הכי פירוש ע"ג דכלהים ניהו:

ופלגא דרב נחמן הוא מצי למימר דמדרבנן הוא שהחמירו עליהם יותר מי נמי לא מיתכר ליה כתו שנכתר בסמוך:

ורב נחמן דאמר כיצד רבי ישמעאל תימא הא אפיר שני מדרבנן ויש לומ' דלא מסתבר ליה למיתך הכי אלא מכח הכי נמי מסתברא וכי דקי ליה צריך למצות תכלת מי נמי לא מסתבר ליה לפלוגי מדרש דמיבי לא מצכת ליה תכלת ונדרש לכתוב תכלת מוכח דאית ליה הכנף מין כנף ולא מייתי דתנא דבי רבי ישמעאל הלא לומר דכנדיסס כאר ופתילים ומי לא טעמא לא מעיק ליה מהכנף מין הכנף ור"ת ור"י פסקו כרבה משום דהוי בתרתי:

אף כל כאר ופתילים תימא מנא ליה דפליג דילמ' שחני הכא דא כ' ויתור דהכנף מין כנף דהכי נמי דריש פ' נמה

ומדילא מיגדיל אמר רב יאי גלימא ולאויאי תכלת רבה בר בר חנה אמר יאי גלימא ויאי תפלחא במאי קא מיפלגי רבה בר בר חנה סבר כתב גדיל וכתב פתיל או גדיל או פתיל ורב סבר לעולם פתיל בעינן וההוא גדילים למניינ' הוא דאתא גדיל שנים גדילים ארבעה עשה גדיל ופותליהן מתוכו אם שמוא משמיה מח דלוי חוטי צמר פוטרין בשל פשתן איבעיא להו של פשתן מהו שיפטרו בשל צמר צמר בשל פשתי הוא דפטור דכיון דתכלת פטרה לבן נמי פטר אבל פשתי בצמר לא או דילמא כיון דכתב לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדו גדילי תעשה לך לא שנא צמר בפשתים ולא שנא פשתי בצמר תא שמע דאמר רחבה אמר רב יהודה חוטי צמר פוטרין בשל פשתן ושל פשתן פוטרים בשל צמר חוטי צמר ופשתים פוטרין בכל מקום ואפילו בשיראין ופליגא דרב נחמן דאמר רב נחמן השיראין פטורין מן הציצית איתיביה רבא לרב נחמן השיראין והכלך והסרקין כולן חייבין בציצי מדרבנן אי הכי אים סיפא כולן צמר ופשתים פוטרין בהן אי אמרת בשלמא דאורייתא היינו דמישתרו בהו כלאים אלא אי אמרת דרבנן היכי מישתרי בהו כלאים אימא או צמר או פשתים הכי נמי מסתברא דקתני סיפא הן במינן פוטרין שלא במינן אין פוטרין אי אמרת בשלמא דרבנן היינו דמיפטרו במינן אלא אי אמרת דאורייתא צמר ופשתים הוא דפטר אי משום הא לא איריא כדרבא דרבא רמי כתב הכנף מין כנף וכתב צמר ופשתי הא כיצד צמר ופשתים פוטרין בין במינן בין שלא במינן שאר מינין במינן פוטרין שלא במינן אין פוטרין ורב נחמן כדתנא דבי רבי ישמעאל דתנא דבי רבי ישמעאל הואיל ונאמרו בגדים בתורה סתם ופרט לך הכתוב באחד מהן צמר ופשתים אף כל צמר ופשתים אמר אביי והאי תנא דבי רבי ישמעאל מפקא מאידך תנא דבי רבי ישמעאל דתנא דבי רבי ישמעאל בגד אין לי אלא בגד צמר מניין לרבות צמר גמלים וצמר ארנבי ונוצה של עזים והכלך והסירקין והשיראין מניין תלמוד לומר או בגד:

סכת דף כ"ו כויר דף כ"ט

סכת דף כ"ו יבמות דף ל"ד סכת דף כ"ו

דף כ"ו

תנו

מלקין מאו בגד אחר בגדים לתנא דבי רבי ישמעאל ויש לומר דלא דאתי לאתויי מידי דלא מפקינן בגד לקרא ממעטינן לעולם בגד לקרא מצמר ופשתי הוא דלא דמרבינן לה מאחר מינין אבל הכא כרבים הוי בגדים אחר מינין ואם כן בגד בגד ממש הוא מי נמי לומר דרב אלא לרבים מיותרת מידי אלא מסוף דסכנר בגדיסס כל בגדיסס מצמר ועלה כתיב הכנף מין כנף שמכנר מין הציצית ולפירוש זה על כרחיך תנא דבי רבי ישמעאל לית ליה דרבה:

גמ' זה מסי **אמר** תנא דבי רבי ישמעאל פרק כמה מלקין מיתה לחה מילתא ודמי ליה רבה התם:

בגד מין לי תלת דכתי כמר פירש בקונט' בגדים כתיב וקסבר חד דהם כן צריך לגרוס מו בגד דסכי כתיב בגדי בגדים ותו דפרק כמה מלקין דרשינן ליה למילתא אחריתי ותו סיכי לפיון מבגדים לרבה דמתרץ להו התם דלא מצקת מחיוך תנא דבי רבי ישמעאל הא בגדי בגדים מרבה שאר בגדים ותו דהתם מצמ"ג בפירוש הכי ותו תנן בהדיא דשאר מינין לא מיטמו בבגדים ניחא דלא כתנא דבי רבי ישמעאל לכך צריך לפרש דבשארי הוא דכתיב ותימא דהם כן מאחי מיבעי ליה לתנא דבי רבי ישמעאל הא כתיב בהדיא ול"ל דחיכא בגד מן הד' שבגדיו על עזים וכן מוכח פרק רחצית כגון דאמעט ניהו של עזים מתתן לו ולא לבקי וצריך שפ מעתה נופה של עזים ליחייב שמ"ק אם יהו מכלל אם לאו מבכלל אם יהו והכתיב לא תכסו בגדים ודין אם הוי ל' על ל':

סדרן

מכות יח ם

סדין פסתן כ"ם פוטרין מן הציצית ללמדך דרשינן סמוכין לסיפרי כלאים נציצי המי דנקט לסון פשור וחייב ולא נקט לסון חוסרין ומתירין מסוס דציצית סוכה הוא לכנד ותפילין חינך לוכסה וחסור והיתיר כמי כהא תלית וכיון דל"ם פטור הוי לסו כלאים שלא כמקום מצוה ועובר עליהם מסוס כלאים:

ולבית הילל דמחייבי ליה בציצית דדרשינן סמוכין ואין כאן מסוס כלאים ומותר ללובשן ובטלית של צמר כמי לכ"ם חסור לעשות כה לבן של פסתן ותכלת של צמר שלא הלבן והתכלת של צמר ול"ם מותר והמי דנקט עלוותייהו בסדין מסוס דפסיק ליה מילתיה לחין כו ציצית בלא כלאים שעיקר מכו ציצית תכלת כתיבא ביה ותכלת עמר הוא: תינו שלא מן המתמיהין מתמה אח כל דוחין שאומר כלאים הוא לכוס תרבית הילל עליו ר' אליעזר: אמר רבי אם כן להלכה כ"ם למה אסרוה בירושלים: לפי שאין בקיאין לדרוש סמוכין דכלאים בציצי מותר ואתי למיסרי כלאים בכל מקום ואי קשיא כיון דכלאוריימא חייב היכי מצו רבנן לעקור דבר מן התורה ולמיפטריה מציצית מסוס גזירה היא סם מותיבנא ביכמות בפרק האשה רבה ומסיקנן דכל דבר שאמרו לך בית הלל שב ולא תעשה אלא זו שבתורה ולאו שעשה לדבריהם הוא זה עוקר דבר מן התורה דממילא מעקר ולא מיסו עקר לה בירושים: ל"ש רבי אליעזר מל"ם

מיר דף מח
מכות דף כב
מני מוירין דף כח
יבמות דף ב

על ג לאמרי סדין פטור שאת דאי רמי ציצית הוא כלאי והלא המטיל כו' תיפוק היא דלאחר לכל איסורא ליכא אמר רבי מ"ם דליכא איסורא מפני מה אסרו בית שמאי לפי שהן בני מדם בקיאין דכלאים בציצית מותר ואתי למיסרי כלאים שלא במקום מצוה: ונפרסמה למילתי דכלאים בציצית מותר: כל שכן דמתמהי עלו דאמרי מנשים הנוהגים כאלו לובשים כלאים: גזירה משום קלא הוא דילמא אתי סדום לתכלת ואי אפרי כל תכלת בסדין אתי למימר אמר נכוע בקלא הוא והוי כלאים שלא במקום מצוה וקפריך אמאי מיכשיר לן אי רמי קלא אילן לא יהא אחי קלא אילן אלא לבן בעלמא כלומר אמר לבן האמרן לעיל אין לו תכלת מעיל לבן ואמאי כיון דליפשר באמיתו כיון דלבסוף לבן ליפסיל לתת חוטי פסתן לא רמיון לבן האמר בסדין: כדרים לקים כלומר הרי לבן גמור לא אמי להטילן לשום ציצית משום דהוי כלאים בציצית הואיל ואפשר להטילן באמיתו מכל תכלת לצאת דאי ליפשר באמיתו לכל תכלת אמר הוא רמיון אי לאו משום גזירה דקלא אילן: לקיים את שכיחין כגון לבן דפסתן מקיים עשה דציצית: וידחה לאו דכלאים: וליברקיה לכל חיורות פטורין בלי ציצית הן מותן מוכרי תכלת דלא ליהוי קלא אילן: גזירה משום טעימה אי מכרכינן לכל הקונים לצמוק חיורות אתי לצפוך הנסיון בכל חיורות ואמרי לקמן בשמעתין אם אם הנסיון חיורה פטור לכל חיורות: טעימה ניסיון: וליכתבי מיסקיה יכתבו אינרת וישלחו לגולה הילכתא טעימא כדשמעת לקמיה ליטול מלא קליפת בירה חיורה ויבשב הנסיון בתוך קליפה: ואתי סקיה ליקום וליסמוך כלומר דלא סגיא להו לאיכשיהנך מגרו ועברי עליהו: ל"ש וליברקיה ניתקן רבנן שלא יקח אדם תכלת שלא אם כן בדקי דהא ליפשר לליברקיה כלקמן שמביא גולה ושבלולית ס"ג שלא משום טעימא פעמים שיכרו לה תכלת של נסיון שנצבע לנסות בו את היור ואמרי לקמן טעימא פסולה ואתי מילתא ליכא למיקם בבדיקה והוה ליה כלאי שלא במקום מצוה: וניכתבו לה דיסקיא שלא בחותו המקומו שנוצעין בהן תכלת הוו יודעין שהטעימא פסולה ואתאי שיהו הכיצבעין יודעין בדבר נסמוך עליהן והכא ליכא למימר ליברקיה בפרק לפי שנוצעין תכלת הרבה בכרכין ובכפרים שאין שומעין לדבריהם שלשו בשלשה מקומות רמזים: תמן

סדין בציצית בית שמאי פוטרין פירוש בקונט' דלא דרשינן סמוכין ולא ליסתרי כלל כלאים בציצית והא דנקט לסון פטור וחייב ויתכן יותר לסון חיסור והיתיר מסוס דקסבר חובת טלית ואיסור והיתיר כמי כהא תלי והוא הדין נמי בטלית של צמר שלא יפטרו בו חוטי פסתן ומילתא דפסיקא נקט דכל סדין מפסתן ואי ליפסר בו בלא כלאים שעיקר מצות ציצית תכלת ותכלת עמרית הוא משמע מתוך פירוש הקונטרס דציצית כלאים הוא דאסרינן וכן פירוש בפסוכה וכן רבינו יצחק כרבי יהודה וקשה דסח תמרינן כרים כמות שהן מלין מתן דלא דרים סמוכין בעלמא בפשנה תורה דרים ול' דחיכ תד תנח בגדי דמפיק מרשו דעשה דוחה לא תעשה ואתר ופשתים לבדדך וכית שמאי סבירא להו כהסוא תנא וסבירא להו כרבי יהודה דלא דרשי סמוכין שלא היכא דאיכא אחר מופנה וחף יבל נב לעשה דוחה לא תעשה דלא שרי ציצית כלאי להא ליפסר לקיים שניה ועיקר מצות תכלת לא יהא אלא בשאר בגדי מי לאסתעינן קשר לשאר כלאי ומיהו לא יתכן לומר כן לפי מה שפירש בציצית מעלה גבי קשר העליון מיהו נב מקשה תנא דגזיר פרת דסתיך לגד ליס דמרשו לא מצי מפיק כדאית ליה ותו דנסדר רב עמרם פסיק בציצית שאתי בהא ואתן פשיטא דלפי הקונטרים קיס לן בציצית הילל דמוכח בכל דוכתי ולפי הקונטרים צריך לומר דאיקא כ"ש בתכלת דכשאיך וכשמפרש ומצות ציצית ממינו שרי לכולי עלמא וצריך לדחוק הא דשרי רבי זירא לסדינין היינו ציצית תכלת ומלאכת בגדי לומר לרב קטינא סדינא בקייטא ציצית מה תהא עליה מציצית מן המובחר קא מקפיד ותו קשה לפירוש הקונטרס דפלוגתא דאמוראי הוא אי ציצית חובת בגד או חובת טלית ועוד דקל חובת בגדים מדכרכינן להתעטף ומכ"ם נשמע לציצית הילל דחובת טלית הוי לכך פר"ת דאמוראיתא בית שמאי נמי חיובי מחייבי ולא פטרי אלא מסוס הכי טעמי דמפרש בשמעתין ואפילו מחינו נמי פטרי ליה הילל אתי למיעבד תכלת והילכך סיך בסי לסוקטור ועוד יש לומר לפירוש הקונט' דכ"ם אקמחיב פטרי דסברי לה כרבי דאמר התכלת מעכבת הלבן והסתם כיחה הא דנקט סדין דווקא ומיהו תיפוק דהסתם כיון דלא ליפשר נדחי עשה ולא תעשה:

מיר דף ג ציצית מה טעם עמין כ עיין פיקט דף ד

אמר ר' אליעזר בר' נחוך בקונט' פירוש שני לסוגות ולסון שני שפיר דקאי לבית שמאי לפטרי והלא אין בו כדי תחיה ורבי נמי קאי לבית שמאי מם כן למה אסרוה בית שמאי ומהו כפי' ל"ת שלמעלה דטעמא דבית שמאי מסו גזירה היא אבל לפי הקונטרס שלמעלה לא יתכן דניקו מבית שמאי והיכי יכול לפרש מם כן למה אסרו העולם ושעמ דנפשי' קאמר ולא קיס ליה כבית שמאי ועוד פירוש דרבי אליעזר מבית הילל מהדרי דמחייבי ליה והלא בני ירושלים יתמהו עליו ואמר רבי מם כן למה אסרוה דפשיטא בבית שמאי לא קיימא לן ולמה מתמיהין:

והלכה כדברי ב"ם נורסין מי מיכ ציצי' של צמר בין מכסי כיה ופטור וכי מקשה מתה מי מלבים ליה חייב ומתקו ר"ת כמו שכתוב לקמן:

לא יהא חלה לבן מע"ג דהלכה דרבי קיימי דסבירא ליה התכלת מעכבת את הלבן מיהו רבי לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא מהדר אבני ירושלים כדפרישית:

כיון דליפשר באמיתו לעיל דמסיקנא דחוטי פסתן פוטרין בשל צמר היינו בהדי תכלת דמינו דתכלת פטר בשל פסתן לבן נמי פטר ואף על גב דליפשר באמיתו והאי דפשיטא ליה טעי דחוטי צמר פוטרין בשל פסתן היינו משום דכללו הכי הלכה כלאי לו נמי מדאוריימא דרחמנא צריים וכבן הוא דגזור דכיון דליפשר לקיים שניהם אבל מדאוריימא שרי

וליברקיה פירש בקונטרס שתי לסיכות לשון אחר ליברוק כל יורות הצובעים ומשני משום טעמא דהוי שלא לשמו ויכי נמי הוא מצי למימר שאת שלא לשמו עבד כוליה ל"ת ועיקר וליברקיה כדלעיל דקאמר לקמן דמייתי גילתא ושושפילתא וכדקאמר לה לבית שמאי הוא דקלא אילן ומשני משום טעמא שמא ניצית זה נעשה מן הצמר שטעם כן הוא אי ליפשר בכדיקה:

שמא יקרע סדינו כתוך ג' לקונטרס וכתוך שלש לכנף וכשיתפרינו בחוטי פשתן וניח סוף החוטין תלויין שם לציצית והוה ליה תעשה ולא מן העשוי ואפי' לרבנן דאמרי סתכלת לאו מינו הוא ליה למיפטר משום דכעינן ד' חוטין מכל הכא לריכא חלת ב' לאו מיהו הוא ליה למיפטר משום דכעינן טווי תלויה לעשה מהל תעשה ולא מן העשוי ליכא לפי שם שמפרש לקמן גבי עשוי מן הקונים ומן הגרלין וכו' והא דתניא שלית שנקרעה תוך שלש יתפור תוך שלש רבי מאיר אומר לא יתפור וחכמים אומרים יתפור מפילו לרבנן גזרינן שמא יתפור ויסא כו חיסור כלאים ומיהו קשיא מהסוא דרב הונא לאמר לקמן מן הכנף ל' חוט מצות ציצית לכל מכריעתא דמסתברא ליכא לפקפוי דהא מפרשינן כיון שנקרע הכנף שהציצית תלוי בו ולא נפטייר בו שלש לרבי כחילו נפסק לגמרי מכל מס נפטייר בו שלש לרבי כל חיבור מעליא הוי והשתא שמעתין כרבי מאיר מתיא והא דלא גזרינן שמא יקרע כולי דנפסק לא טעון חוט למשי"ת ברק רס"ו חטאת נבי נגד ציצית שיהו לקנעים דאפילו כשנייר בו שלשה חוטין כלכתחלה אין כו כדי מעשורת לא חשיב חיבור וכפ' העשור והרוטב מוכח דכדי מעשור הוי טפי מג' שהני התם לכל הבגד נקרע לכל הכא שיהו נקרע רק מתיכה לא הוי בפסול:

רבי זירא אמר משמיה דרב זירא לאו היינו רבי זירא ולא כפירוש הקונטרס בכתובות:

משום כשלשה ל"ת בי דכקשיקר כדאית' ברק' כמה מלליקין ואינהי שנור משום כשות לילה מתוך כדים להוציא מכאן להלכה כר' שמעון דלילה לאו זמניות הוא ועוד אמרינן פר' במה מלליק ואמר תכשה בה לשה לי לאיתויי כשות פושה והיינו כר"ש דלרבנן דר' שמעון מוקי ליה לרבות בעלת חשמשת פ' שה ס"ם כר"ש אחת ועוד ברק כ' דברכות אמרינן שלא היו לומר כמערבא פרשת ציצית בלילה אלא היו אומרים אותה שמעתא ושתש בריית' כמי פ"ק דובחים כר' שמעון ורב יהודה דאמר תכלת לפורפמא לחיכי כיתיה לקמן ובפ"ק דסוכה ר' לבד היה עושה כן ופ"ב דברכות אמר ר' יהושע בן קרחה למה נכתבה פרשה וכו' לומר שהוא נוהגת בין ביום בין בלילה והוא נוהגת שלא ביום וחוץ"ת מע"ג דכשות יום חייב אפי' בלילה פטור אפי' ביום מכל מקום מיקרי שפיר זמן גרמא שהיום גורם לחייב המלבוש מיהו בירושלמי דקאמרין ובתוספתא גרסינן היו שם מצות עשה שלא הומן גרמא כגון תכריכי אילוה קטן ומעשה וציצית ורבי שמעון פוטר את הנשים מן הציצית אמר להן רבי שמעון לו מתה חודש ליה שהיא מצות עשה שהזמן גרמא שהרי כשות בלילה פשוט אמר רבי אילא טעמא דרבנן משום שהיתה עלית המיוחדת ליום ובלילה חייבת ובספרי נמי תניא על כנפי בגדיהם שומא יכי חף בשלת ג' וכו' שומא יכי חף כשות בלילה במשמע ת"ל ורחיתם אותו יום ולא בלילה ואם היתה טלית מיוחדת ליום ובלילה חייבת בציצית: וכ"ע:

והאמר רבי זירא משמיה דרב זירא אין לי אלא טלית שהיתה מיוחדת ליום ולילה חייבת בציצית מנין לרבות שאר כל הבגדים ת"ל והיה לכם לציצית מה טלית שהיתה מיוחדת ליום ולילה חייבת בציצית אף כל שהיתה מיוחדת ליום ולילה חייבת בציצית: וכ"ע:

חמץ בפסח ויום הכיפורים דברת סמכינן אדיסקי הכא דעשה בעלמא לאכל שכן אלא אמר רבא הא מילתא אמרי ואיתמר במערבא משום דרבי זירא כוותי שמא יקרע סדינו בתוך שלש ויתפרנו והתורה אמרה תעשה ולא מן העשוי שרא רבי זירא לסדיניה רבי זירא אם נזיר נמי משום כשות לילה ואמר רבא הא מילתא אמרי ואיתמר במערבא משמיה דר' זירא כוותי היא של בגד וכנפיה של עור חייבת היא של עור ובנפיה של בגד פטורה מאי טעמא עיקר בגד בענן רב אחאי אויל בתר כנף אם רבא אמר רב אחוא אמר רב הונא הטיל לבעלת שלש והשלים לארבע פסולה תעשה ולא מן העשוי מיתיבי חסידים הראשונים כיון שארגו בה שלשה היו מטילין לה הכלת ומי אמרינן תעשה ולא מן העשוי איני והאמר רבי זירא הטיל למוטלת בשיר אמר רבא השתא בבל תוסיף קאי מעשה לא הוי בתקיף לה רב פפא ממאי דנברא לאוסופי קא מיכוין דילמ' לבשולי קא מיכוין ובל תוסיף ליכא מעשה איכא אמר רבי זירא אם' רב מתנא אמר שמו' תכלת אי' בה משום כלאים ואפי' בטלית פטורה מאיטלית פטור' אילימא דלית בה שיעורא והתניא שהקטן מתכסה בו ראשו ורובו והגדול

ממן בפסח כו' כשהיו מעבדי שנה היו שולחין מנדות לגולה לעשו' כ' מרדוש כדאמרינן בפרק קמא דסנהדרין מודעין מנחמא לכון כו': הא מילתא אמרי מינה הכא ואמרי במערבא משום רבי זירא כוותיה דמשום הכי חסרו ציצית בסדין: גזירה משום שמא יקרע סדין קודם לכן בתוך ג' תכשות לפסח הכנף דהיינו מקום הציצית ויתפרנו בחוטי פשתן וניח סוף החוטין תלויין עם ואחר כך ייתין בה שני חוטי תכלת ויכרוך חוט סביב על לבן עמהם: והתורה אמרה תעשה ולא מן העשוי ונמצאת ניצי פסול והוו כלאי' שלא במקום מצוה: תעשה ולא מן העשוי לפסול היינו שעשה מתחילה שלא לשם ציצית ולא נעשה כמצותו ואחר כך תקנו קרינקיס ולא מן העשוי ונמצאת ניצי פסולה: שרא רבי זירא לסדיניה סתיר כ' ניתי מסריגו שעיה של פשתן ונטל ושעה שמא יקרע והיינו דאמר רבא מיתמר במערבא משמיה דרבי זירא כוותי: ה"ג רבי זירא אמר גזירה משום כשות לילה שמא יתכסה בו לילה דפשיטא מצ' כ' ברייתם מותו וכרתם פרט לכשות לילה ומצ' כ' והיה מכלאים שלא ב' שעת מצוה: וכנפיה של עור שנתנתו קרני ותלה בהן עור שנתחוו מחול ביה"ט שנפסק מן הבית ועור מת אינו מקבל טומאה: טעמא דעיקר בגד בענן רב אחאי אויל בתר כנף אם רבא אמר רב אחוא אמר רב הונא הטיל לבעלת שלש והשלים לארבע פסולה תעשה ולא מן העשוי מיתיבי חסידים הראשונים כיון שארגו בה שלשה היו מטילין לה הכלת ומי אמרינן תעשה ולא מן העשוי איני והאמר רבי זירא הטיל למוטלת בשיר אמר רבא השתא בבל תוסיף קאי מעשה לא הוי בתקיף לה רב פפא ממאי דנברא לאוסופי קא מיכוין דילמ' לבשולי קא מיכוין ובל תוסיף ליכא מעשה איכא אמר רבי זירא אם' רב מתנא אמר שמו' תכלת אי' בה משום כלאים ואפי' בטלית פטורה מאיטלית פטור' אילימא דלית בה שיעורא והתניא שהקטן מתכסה בו ראשו ורובו והגדול

שפניו בה ג' כיון שהגיעו לג' מצטערות שחורים מטילין לה תכלת מיד ולא משהי לה מיני דהשתא ליכא למימ' תעשה ולא מן העשוי דהא מכיון שנגיעו לתוך שלשה שחורים הוו להו חוטי קרנות נמי דחשיין לציצי שכשתגמר מצות ציצית בתוך ג' הטיל ב' חוטי קרנות לשם ציצית ונעשה כמצותו וכי הדר מתקנ' ליכא למימ' תעשה ולא מן העשוי דהא מכיון שנגמרה

והגדול יוצא בה ערבי שחינו בוש לצאת בהם לשוק: גילמא וכן לענין פיטורא כלאים דחי מין קטן מתכסה בה מין בה מכוש כלאים אם נארג בה כלאים: והתנן מין ערבי בכלאים כלומר מין דין ערבי בכלאים שאף ע"פ שמין הגדול יוצא בה ערבי יש בה מכוש כלאים אם נארג בה כלאים: ואומר רב נחמן מאי וכן לענין כלאים וכן לענין סדין בציצית שאף ציצית בטלית שמין בה מיעוט יש בה מכוש כלאים: תנא מאי פטורא דקאמר לעיל ואפילו בטלית פטורא כנון הטיל למוטלת דכי סדי רחמנא כלאים בציצית לגמרי מיסרו: תנא ומאן לעיל הטיל למוטלת כסדינו וכיון דמתכסה כלאים דקנ
כהנך כתדמי וכל שכן בקמחי מיהום פסיק לכתדמי פסיטא דמין בה מכוש כלאים דאם כולה ציצית מיקדו: תנא מכלל תכירתא מיתמר מכלל דהטיל למוטלת כסדינו מיתמר הך דכלאים: טלית כפולה שהיתה מרובה כשתים וכפלה: ורבי שמעון פוטר שאם תפשט נמצאת ציציו בתמצעית: שאם תפרום חייבת דלא תפשט: דנקטה נסיכי דר"וקס ג"ם תפירה דתנה בשט"ר וקסיק לי הא דאמר בסוף הקומץ רבי מאן דמייטיה לגלימא כו': מיפשיט טלית היו ציצית בתמצעיתה שהיתה רחבה כפליס בקומתו וקיפה כפולה והכפל מוטל על רחבו וכני רחמנן על טלית למטה מחמשים וכני ציציו היו בקרנות האחד וכנים כפני רחמי הכפל מקום שתרכו כלה וכשנפשטה היה מבוי כולו בה ונמצאו שתי ציציות של כפל בתמצע הטלית כנגד רחבו של רבה: לאו כייכו כגון דהוה בתמצעיתה עומדין: מי סנרת מוכת נגרת הוה לקיים מצות ציצית בחמת מהן דתיעטר כהך לתריתי: מוכת טלית הוה ואפילו עשר יש לך טעונות ציצי: מסייע ליה דתוכת טלית הוה הרחמנים כו' ומי תוכת נגרת הוה למה לה ציצית עד שיתכסה בה: ופליגא דמלחכא דרבה בר רב הונא דהמלך תוכת נגרת היה: דמיכסי סדינא לא הוה ליה ציצית כדתמרינן לעיל מכוש כשות בלילה:

סנרא כנון תוהן שלנו שהן עגולים ואין לה שני כנפים מכ"ל דפטורה מציצית: הא לא מחייבא הן טלית דסדין ודסרבלא ומאי מיכפת ליה: נסי דחייבים רחמנא כי מיכסי טלית בת תוכת הרחוים לציצית חייבים רחמנ"א לנבריה להדורי בתר טלית דתיוב ולתכסויי בה מחייבי: שלא יכסה קל"ל טנדקי למיפטר עצמך מציצית תבקש תחבולות לפטור עצמך מציצית טנדקי תחבולות ותכירו בכתא קמא בפרק הכונס כל טנדקי דחית לה למיעבד עבדה: כלי קופסא טליתות הרחוין לציצית אע"פ שמקופלת ומונחת בקופסא חייבת בציצית דהוקיל ועומדת היא להתכסות בה אמר תכסה קרינא ביה: לכבודו לתכריכין: בהסיא שעתא כשלוכצין אותו למת: ורמי

רמינן ליה מטילין בו ציצית דמי לא רמינן דמי כליעוג כלומר מיפטר ליה ממצות: תוך לשלש לפעלם משלש חצעות משפת הכנף: יתפור ולא חיישינן דילמא פייש מידי מן התוך שתפירה ויניחם ויוסף עליו עד מרובעה חוטים לשם ציצית ואיכא תעשה ולא מן העשוי דהא תוך לשלש לא חוי לשלות ציצית כדתמרינן לקמן: בתוך שלש הרחוי להניח שם ציצית: לא יתפור דהכא חיישינן לכסי כדפריסנא: ממקום לחר מטלית מחרת ויש בה תכלת ותולה שם מעט דעל כנפי בגדיהם בעינן וכנף זה לא היה מכבר זה בשעת עשייה: ושוין שמציאת תכלת מתיר ציצית מטלית מחרת ותולה בה דהכא ליכא ולא מן העשוי דהא צריך לחזור ולכורכה ולתקנה כאן בשעת תפילה:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0085
DFG

ובלבד שלא תהא מופסקת שיעור מיתה מתירין מבגד לבגד דילמא דאי בלאי תנו רבנן טלית שכולה תכלת כל מיני צבעונין פוטרין בה חוץ מקלא אילן מיתיבי טלית אין פוטר בה אלא מינה טלית שכולה תכלת מביא תכלת וד' אותולה בה וקלא אילן לאו יביא ואם הביא כשר אמר רב נחמן בר יצחק לא קשיא כאן בטלית בת ארבעת חוטין כאן בטלית בת שמונה חוטין שמעת מינה מתירין מבגד לבגד דילמא דאי עבד איסמר רב אמר אין מתירין מבגד לבגד ושמואל אמר מתירין מבגד לבגד רב אמר אין מדליקין מנר לנר ושמואל אמר מדליקין מנר לנר רב אמר אין הלכה כר' שמעון בגרירה ושמואל אמר הלכה כרבי שמעון בגרירה אמר אביי כל מילי דמר עביד כרב לבר מהני תלת דעביד כשמואל מתירין מבגד לבגד ומדליקין מנר לנר והלכה כרבי שמעון בגרירה דתניא רבי שמעון אומר גורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ רב יהודה מסר ליה לקצרא רפ חנינא עביר להו סיסא רבינא חייט להו מיחט תנו רבנן כמה חוטין הוא נותן ב"ש אומרים ארבעה ובית הלל אומרים שלשה וכמה תהא משולשת בית שמאי אומרים ארבע ובית הלל אומרי' שלש ושלש שבית הלל או' אחת מארבע בטפח של כל אדם אמ' רב פפא טפח דאורייתא ארבעה בגודל שית בקטנה חמש בתילת אמר רב הונא ארבעה בתוך ארבע ושלשה ארבע ורב יהודה אמר שלשה בתוך שלשה משולשת שלש אמר רב פפא הילכתא ארבע בתוך שלש משולשת ארבע למימרא דאית להו שיעורא ורמינהי ציצית אין ציצית אלא יוצאו אין ציצית אלא משהו וכבר עלו זקני ב"ש וזקני ב"ה לעליית יוחנן בן בחירא ואמרו ציצית אין לה שיעור ביוצא בולולב אין בו שיעור מאי לאו אין לה שיעור כלל לא אין

ופלבד שלא תהא מופסקת כ"ע מאי מיומאי משמעינן:

אין פוטר שלא מינה מי"מ קנקונט שם מדומה היה יטיל בה שני חוטים חלומי"ת ומיומא מידי ניכעא קמיה מדרבנן משום זה חלי

גירסת מהרש"ל ואכויהו הוי (ועי' נדה דלמאי בשאר מינים כגון צמרין וכלך וסירקון דאין פוטר שלא מינה מלאורייתא) ומה דפי' בסירקי"ן לאו דוקא דהא אמרי' בכמה ופסתים פוטרין כשם: ואם הכניס כשר למאי דפי' קנקונט דקלא חילן במקום לבן פסול משו' שדומה לתכל"ת וחין כאן שני מינים קשה מאי פריך דילמא היה כרייתא כרבנן דרים סירקין דאמרי חין הלבן מעכב את התכל': כאן בטלית שכל חוטין פי' רים סירקין: רב אמר חין מתירין ואפילו לא' חוכת גבר סבר רב דאין לבטל מכח הטלי כדאמרי' במנחות בסוף הטיל שנעשה לשם שנשל המעוה ואע"ג דמוב' בדר' היה ושמוע דאמ' מתירין אע"ג דקשבר חוכת טלית היה להו שמוע מיניה לעיל כלי קופסא כיון דאין לו אלא כדי טלי אחת טוב שיתן בתוכה שהוא דף קיג ע"ב מה שירצה מיהו לרתעטף בה ולא דמי למעה:

בל מילי דמר עביד כרב והא דסוף כירים שרי רבה ברבי חנה דנפטה ופלונתא דרב ושמואל במוקצה מחמת מיאום שילקי שבת דלמא דתכת מיירי ואו דהתם חיב פלונתא דרבנתא טובא וע"ש:

בית שמאי אומרים מרבע טעמא דבית שמאי אומרים כדדרשינן לעיל גדיל שנים גדילים ד' מכל טעמא דבית הלל קשה לרבי יצחק לומר דלר' להו שני גדילים שנים ופתיל תכלת הרי תלתא ושמע מינה הא דדרשינן גדילים ד' היינו בכפולת ושבין קשי וכפתה שברי ב"ש דשוה שרין תכלת לפתיל לאו דוקא וסבר שוה להשוות וחיינו לחוטין בלא כפלת ובית הלל סברי דפתיל דוקא ושם דבוממה דרים מפתיל תרי מתם סוה רבשונים דכתיב בריעה תרי מהדר דמיירי בכפול ול"ש פי' דאגדיל נפקא להו לבי' הלל דענות מתורגם עוכ גדילו ונרח לפי' זה בי' הלל דרבי גדילי מתרגם הרי שם וכשנכפלו ל' ויתכן יותר דלא דרים טוע"ש סימן גדילים וכן מפתע בספרי ועשו להם שומע מני יעשה חוטן אחד כפני עצמה תלמוד לומר גדילים מכאן גדיל אחד נעזית אין פחות מלשה זברי ב"ה ב"ש אומרים ד' של תכלת ד של לבן אר חכן כי דייקת בה אמת ד"ש דרבי גדילים ואכל גדיל קיימי ושתת הוי דומיא דבית שמאי דאיירי בתכל' וכלבנומיהו בספרי מיכח דאמרי שנים של לבן ואחד של תכלת:

בית שמאי אומרים מרבע בארבע פיות בקונטרס ספתיל יהא מרבע כאגף הגדיל שנים ורבינו תם פירש דאגדיל קאי והענף שמנה הרי שנים עשר וכן אמו נוסחין וכן מפתע בספרי שנים עשר גדילים למה נאמר ועשו להם ציצית שומע אני יעשה חוט אחד כפני עצמו תלמוד לומר גדילים כמה גדיל בעזית אין פחות מלשה חוטין כדברי בית הלל וכית שמאי אומרי' מרבע חוטין של תכלת ומרבעה של לבן על מרבע מרבע מנחות משמע דאגדיל

דף לט ע"ב קנקונט שם פרק על חלו' תומרין וכן ייסר ר' שלמי ספרדי המשולש להו נפשל כדי מנחות מרבעה ונפשל קורט הגדיל כמו מפשילין כלים

דף יג ע"ב דף כח ע"א לתוכן ע' חלו' הן הגולין וכמו חין מפשילין כלים לתוכן דפ' בני העיר:

דף פג ע"ב ארבעה כגודל במסכת וכחים בפרק קדשי הקדשים ככתם של מוכח היה שלש אמות ומחצה ומחצה ושלש מנחה ושלש למפרשי התם דקשר המנחה קמץ הזכרות ושית דגרסי בזכרותו היינו לחשונות והכי קאמר מיהו ע"ש:

ומסיק

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0086
DFG

אין לה שיעור למעלה אבל יש לה שיעור
למטה דאי לא תימא הכי כיוצא בו לולב אין
לו שיעור הכי נמי דאין לו שיעור כלל והתנן
°לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנענע בו
כשר אלא אין לו שיעור למעלה אבל יש לו
שיעור למטה ה"נ אין לו שיעור למעלה אבל יש
לו שיעו למט תנו רבנן °ציצית אין ציצית אלא ס
ויקחו מענף וכן הוא אומ' °ויקחני בציצית ראשי ואמר
אבי וצריך לפרודה כי צויתא דארמא תנו
רבנן הטיל על הקרן או על הנדיל כשירה רבי
אליעזר בן יעקב אומר פוסל בשתיהן כמאן
אזלא הא דאמר רב גדל אמ' רב ציצית צריכה
שתהא נוטפורת על הקרן שנאמר על כנפי
בגדיהם כמאן כרבי אליעזר בן יעקב אמר רבי
יעקב אמר רבי יוחנן וצריך שירחיק מלא קשר
גודל ואיצטריך דרב פפא ואיצטריך דר' יעקב
דאי מדרב פפא הוה אמינא תוך שלש דלא
לירחיק טפי וכמה דמקרב מעלי איצטרי דרבי
יעקב ואי מדרבי יעקב הוה אמינא מלא קשר
גודל דלא ליקרב טפי וכמה דרחי מעלי צריכ'
רבינא ורב סמא הוו יתבי קמ' דרב אשי חזייה
רב סמא לקרניה דגלימיה דרבינ' דסתר ובצר
כמלא קשר גודל אמר ליה לא סבר לה מר
להא דרבי יעקב אמר ליה בשעת עשייה איתמ'
איכסיף אמר ליה רב אשי לא תחקיף לך חד
מיניהו כתרי טינין רב אחא בר יעקב רמי
ארבעועייף להו מיעף ומעייל להו בגלימא
ואביק להו מיבק קסבר בעינן תמניא בגלימא
כי היכי דלהוי נדיל גדילים במקום פתיל רב
ירמ' מדפתי רמי תמניא דאינהו שיתסר ולא אביק להו מר בריה דרבינא עביד כדידן
רב נחמן אשכחיה לרב אדא בר אהבה רמי °חוטי וקא מברך לעשות ציצית א"ל מאי סא
ציצי שמענא הכי אמר רב ציצית אין צריכ' ברכ' כי נח נפשיה דרב הונא על רב חסדא
למירמא דרב אדרב ומי אמר רב ציצית אין צריך ברכה והא אמר רב יהודה אמר רב
מנין לציצית בנכרי שהוא פסולה שנאמר °דבר אל ישראל ועשו להם ציצית בני
ישראל יעשו ולא הנכרי יעשו והא מאי רמיה אמר רב יוסף קסבר רב חסדא כל מצות
שבשירה בנכרי בישרא אין צריך לברך כל מצוה שפסולה בנכרי בישראל צריך לברך
וכללא הוא והרי °מילה דכשירה בנכרי דתניא עיר שאין בה רופא ישראל ויש בה סב
רופא ארמאי ורופא כותי ימול ארמאי ואל ימול כותי דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר כותי ולא ארמאי ופישראל צריך לברך
דאמר מר °הטל אומר ברוך אשר קדשנו במצוותיו וצונו על המילה מידי הוא טעמא אלא לרב מיפסיל פסיל דאיתמר מנין
למילה בנכרי שפסולה דרו בר פפא משמיה דרב אמר ואתה את בריתי תשמור רבי יוחנן אמר המול ימול המל ימול סוכה
מסייעליה תפילין הוי תיובתיה הרי °סוכה דכשירה בנכרי דתניא סוכת °נכרים סוכת נשים סוכת בהמה סוכת כותים סוכה סג
מכל מקום בשירה ובלבד שתהא מסובכת כהילכתה ובישרא אין צריך לברך דתניא העושה סוכה לעצמו אומר ברוך אתה
ה' אלקינו מלך העולם שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה בא לישב בה אומר ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו לישב בסוכה וא"ו לעשות סוכה לא מברך תפילין תיובתיה והרי תפילין דפסולו בנכרי דתני רב חיננא בריה דרבא

מפרניא

ואביק להו מיבק כל שלא היה מעביר דרך נקב שחוק שלא שבעה חוט יון
לכל היותר וקסבירי מניה וקושר בו ד"ל כך היה יכול להעביר
הניחת מן סטלית דרך שחוק מחר עשייתו ולא משכחת כלאים בציצית:
תמניא בגלימא דיש גדילים מרובעה וכן מתכלת שבשע' נתינתו בטלי'
יהו שמנה ורב ירמיה מדפתי סובר כן והם
כן הוו להו שיתסר דלית ליה שחק:
מנין לציצית בנכרי שהיא פסולה מסמ
שלא לעשות כשירים ולא אמר כל שאינו
בכלאים אינו בעשייה דשלא לעשות כתיב בגופה
לגופה אלא בכלאים ומילתא מחריתי היא
ובני תפילין דרשי כי היכי דניחוש ביישרא אינו
צריך לברך דמשמע כונו ולא לתקריס:
ואל ימול כותי לאחר שמיר דמ"ד
דסתמייהו לשם הר גריזים מע"ג
דניחי אמת הן ונכרי מע"ג דפרק °במה
תינוק קתני נכרי נט נכרי מדעתא דנפשיה
עביד סתמי הא דסתם אשה לאו לגירות
קיימא אבל סתם הילל לשמה קיימא והכי
מסתברי °ונחים ומתוך כך ניחא נפשיך
דאכבר ציצית בנכרי מלכתיב ועשו להם
דמשמע לתרים ועשו להם וכתר הכי מכבר
רב טוייה שלא לשמה ומייתי תכלת מתפילין
מסתמא דבב"ד נמי נכרי לשמה מע"ג הנכרי
כשר ותימה כיון דסתמא לשמו קאי אמאי
מייתי לרבי נכרי ול"ל כיסי דלא ניחא
מבני ישרא ותימה ובני ספרי ותפילי ומזוזות
למה לי למעוטי נכרי מוקדרתם וכתבתם
תיפוק לי דסתמא לאו לשמו קאי דבפרק
°הנזקין פסל לזכרו שלא כת' לשמן דמדרינן
סתם ס"ת שכתבתי לזכרות שכן לא כתבתי
לשמן מסתמא משמע דכתבי לי למיי'
שכתבתי שלא לשמן ול"ל למיבעי מסו' עבד
ושפחה כנענית ומסור ומוכר מע"ג דחני נכרי
הכי נמי מתני כותי מע"ג דסתמיה לשם הר
גריזים שלא מיבעי לי' קושיא לא קשיא ונעבי
למימר שלא לשמן דפרק כל °הגט תנן כל
הגט שכתב שלא לשם פסול שמא לא
דייק ומע"ג דסתמא נמי פסול מיבעי נרשם
דמזכרות לכך בעינן כלי האי ומיבעי
למעוטי מי שכתב בלא מזכרם: ומנו

מייי פ"ק מה' ציצית סמ"ג עשין כו טמ"ח סי' יח

דף כ

סא מיי פ"ג מהל' ציצית סמ"ג עשין כז טמ"ח סי' יט

סב מיי פ"ב מה' מילה סמ"ג עשין ק טור"י סי' רסד

סג מיי פ"ה מה' סוכה טמ"ח סימן תרלב תרלג תרלד

במדבר טו מפרניא

עח דף כו תוספתא דמכתות פ"ו דף כו סוכה דף ח סג

תורה אור

ר' מנוח

ואלו לעשות תפילין לא מכרך ויוצא שיש שמלגו כל עיניניו ברכות ופרק
פרוסה יריעלמי מברך לערך לעשיית ציצית סוכה ותפילין ובעריך
שביה בערך ניך ומולק על הש"ס שלנו ותוספתא דברכות העוסק בציצית
לעצמן מברך שהחיינו ופרק הרואה נתי תמר ליכלי תדעים מברך שהחיינו
וכ"כ רב סעדיה גאון:

הקוצים כו' פירש בקונ' מצוה תעשה ולא מן העשויה ולי נר' דמתי לעכו"ם
כך היינו עשויה דמ"ר נופיה תלמן ומ"ם כן פוסק רש"י חושן שלהן כשר דזו היא
עבירתו וכן פרק קמא דסוכה נבי הלל עליה את הענן ואת הלגיעת דקניתן זו היא
עשייתן שלא ע"מ מצוה דבעינן תלייה לשמה והא דתנן פר"ק דסוכה סוכה היוצא כו'
הלל מכשירין ופריך בגמ' ובית הלל לית להו דרב יהודה אמר רב עשאה מן הקוצי וכו' כי
תמרית קמי דשמוש אית לה מן הסיסין פסולה הלמת בעינן טוויה לשמה הכא נמי בעינה
עשייה לשמה לפי תותח ניכסה תעשנה פרוך ולא מרב ומרב נמי מבי למפרך:

כתנאי ניתן זהב תיבת הילמת ציצית דפ"ק דסוכה דריש נדוני תעשה
לך לשם מוכך ומי מצוה דכתיב לך לאות הא דרשינן ליה לעיל לך לאות ולא לחברים
והא נמי סוכה פריך כי היכי דנוכל מתא הסוכות תעשה לך דלמטרך למעוטי
גזול ולא דרשי תו מיניה לשם מוכך ומה מצוה לתפילין לתקנם מוחק וספר
תורה ליף כתיבה כתיבה מגט הא כגט

נופיה לא בעינן עשויה לשם וי:

עד שיעבדן לשמה תומר ר"ת דהילכתא פר' שבע דמע"ג דהילכתא כרב בפיסידי
לסיניין דהניזקין דגילה שלא לשם עבירתם לשמן כיתים חולה ומה לפרק נגעים הדין
דף כד ד"ה שלנו תכיי ורבינו בהומנא לאו מילתא היא מילתא ומייתי הכי תנאי ופ' בקונטרס דרבנן
דף מה דלא בעו עיכוד לקומנא לאו מילתא היא מילתא דמיהו ר"ת ור"י פירשו דרבנן בר' שבע
מיי' פ"ב מהל' תפילין הלי' ו' סמ"ג עשין כ"ג טור שו"ע או"ח סי' ל"ב דכיון דבעי עיכוד לשמו מש כן הוסיפה להו
ג"ל מ"ע מילתא היא דאי מילתא היא מפשיך בפיתוך קעור וכתיקונים קטנים פני לשוויי לשמה
ומה דבעינן מכיי מרב ממחל בר יהודה בסמוך שיבי נבעיתי ליה ומהדר בר' שבע
לא קיבלה מיניה ור"ת דהניזקין תפילין דרבנן דלא בעור תפילין
מיי' פ"ב מהל' ציצית סמ"ג עשין כ' דתפילין מצוה ולישה דהא חיוכא דין של
תפילין ועיקר קדושה יש בה כדמוכח פרק בתרא דמגילה ופרק כמה מעלין:

וסממנים דבר תימה הוא היאך תעבד סוס דבר בהמי מכל שמא עם
דף נח ד"ה ב הסממנין נקרא תכלת ובקונטרס פי' לשרות בהן כדרך הנוהגין שטורין לוחו בכרך:
מה טעם טעמא פסל ומפ' לשם ציצית ת"ל לשם גיים הן עבירה והוי כמתחה שקומתה
משום שנכלול תכלת פירש בקונטרס שלא יהא ר"ת בנוי ואפילו
מיי' פ"ד מהל' תפילין הלי' ג' סמ"ג עשין כה טור שו"ע או"ח סי' ל"ב סעי' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' יא' יב' יג' יד' טו' טז' יז' יח' יט' כ' כא' כב' כג' כד' כה' כו' כז' כח' כט' ל' לא' לב' לג' לד' לה' לו' לז' לח' לט' מ' מא' מב' מג' מד' מה' מו' מז' מח' מט' נ' נא' נב' נג' נד' נה' נו' נז' נח' נט' ס' סא' סב' סג' סד' סה' סו' סז' סח' סט' ע' עא' עב' עג' עד' עה' עו' עז' עח' עט' פ' פא' פב' פג' פד' פה' פו' פז' פח' פט' צ' צא' צב' צג' צד' צה' צו' צז' צח' צט' ק' קא' קב' קג' קד' קה' קו' קז' קח' קט' ר' רא' רב' רג' רד' רה' רו' רז' רח' רט' ש' שא' שב' שג' שד' שה' שו' שז' שח' שט' ת' תא' תב' תג' תד' תה' תו' תז' תח' תט' י' יא' יב' יג' יד' טו' טז' יז' יח' יט' כ' כא' כב' כג' כד' כה' כו' כז' כח' כט' ל' לא' לב' לג' לד' לה' לו' לז' לח' לט' מ' מא' מב' מג' מד' מה' מו' מז' מח' מט' נ' נא' נב' נג' נד' נה' נו' נז' נח' נט' ס' סא' סב' סג' סד' סה' סו' סז' סח' סט' ע' עא' עב' עג' עד' עה' עו' עז' עח' עט' פ' פא' פב' פג' פד' פה' פו' פז' פח' פט' צ' צא' צב' צג' צד' צה' צו' צז' צח' צט' ק' קא' קב' קג' קד' קה' קו' קז' קח' קט' ר' רא' רב' רג' רד' רה' רו' רז' רח' רט' ש' שא' שב' שג' שד' שה' שו' שז' שח' שט' ת' תא' תב' תג' תד' תה' תו' תז' תח' תט'

סג מפשרניא ספר התורה תפילין ומזוזות שכתבן
צדוקי כותי נכרי עבד אשה וקטן מוכר פסולין
שנ' וקשרתם ופתבת כל שישנו בקשירה ישנו
בכתיבה כל שאינו בקשירה אינו בכתיבה
ובישראל אין צריך לברך דשלח רב חיי בריה
דרב הונא משמיה דרבי יוחנן על התפילין של
יד אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו
להניח תפילין על התפילין של ראש אומר ברוך
אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות תפילין
סד ואלו לעשות התפילין לא מכרך אלא לאו היינו
טעמא כל מצות דעשייתה גמר מצות כגון
מילה אע"ג דכשירה בנכרי בישראל צריך לברך
וכל מצוה דעשייתה לאו גמר מצות כגון תפילין
אע"ג דפסולות בנכרי בישראל אינו צריך לברך
ובציצית בהא קמיפלגי מר סבר חוברת מלירת
הוא ומר סבר חוברת גברא הוא אמר ליה רב
סה מרדכי לרב אשי אתון הכי מתניתו אנן דהכי
מחני לה אמר רב יהודה אמר רב מנין לציצית
בנכרי שבשירה שנאמר דבר אל בני ישראל
ועשו להם ציצית יעשו להם אחרים אמר
רב יהודה אמ' רב עשאן מן הקוצים ומן הנימין
ומן הגרדין פסולה מן הסיסין בשירה כי
אמרתה קמיה דשמואל אמר אף מן הסיסין
פסולה בעינן טוייה לשמה כתנאי ציפן זהב
סו או שטלה עליהן עור בהמה טמאה פסולות
עור בהמה טהורה כשירות ואע"פ שלא עיבדן
לשמן רבן שמעון בן גמליאל אומר אף עור
בהמה טהורה פסולות עד שיעבדן לשמן אמר
ליה אביי לרב שמו' בר רב יהודה הא תכילת
סז חיכי צבעיתו לה אמר ליה מיתיבינן
דם חלזון וסמנין ורמינן להו ביורה ושקלינא
פורתא בבעתא וטעמינן להו באודרא
ושדינן ליה להוא ביעתא וקלינן לי' לאודרא
שמע מינה תלת שמע מינה טעימה פסולה ושמע מינה דבעינן צביעה לשמה ושמע
מינה טעימה פסולה היינו טעימה פסולה היינו צביעה לשמה אמר רב אשי מה טעם
קאמר מה טעם טעימה פסולה משום דבעינן צביעה לשמה כתנאי טעמא פסלה
משום שנאמר כליל תכלת דברי רבי חנינא בן גמליאל רבי יוחנן בן דהבאי אומר
אפילו מראה שני שבה כשר משום שנאמר ושני תולעת תנו רבנן תכלת אין לה בדיקה
ואין נקחית אלא מן המומחה תפילין יש להם בדיקה ואין ניקחין אלא מן המומחה
סח ספרים ומזוזות יש להן בדיקה וניקחין מכל אדם ותכלת אין לה בדיקה והא רב יצחק
סט בריה דרב יהודה בריק ליה: סימן כגשם מיתי מגביא גילא ומיא דשבלילתא ומימי
רגלים בן

מפסרניא שם מקום: מן נכרי להכי נקט דסתמי נכרי נכתיב: תפילין עשייתן
לה זו היא נמר מנותם עד סיקסרס: נהמ פליגי רב נחמן ורב חסדא ש"מ
דרב רב חסדא סבר ציצית מוכח טלית הילכך עשייתן היא גמר מצוה וכ
כשאין סב חיב בגד הוא ושטיפתה וזכי מתניתו לה להא דאמ' רב
יהודה אמ' רב לעיל מעשה הכי קאמר להו לעיל
דרב אלדרב: עשאן ציצית מן הקוצים
הנקנין היינו מוטין המלויין בכל הירעה
סקורין פרוקים וקוננין אותו מן הבגד
לא להכי קאי להו סוגין סיוצאין מן הבגד
כהוגן: ניתין היינו מותו סיוצאין מן הבגד
בציצית: גרדין פרינס"פסולה כל זמן
סמסוכרין לבגד דבעינן עשייה לשמה:
ניתן וכל לתפילי פסולות בתים דתיק של
עורבעינן דתפי קשירתן תהיו חלה דכתוצות
בתיבו כדתמרינן בקומ"ן: תו פסולה
עליהן שפשפ בתים של עור נסיים טמאה
פסולות כדתמרינן בפרק סתם מרגיס
למען תהיה תורת ס' בפיך מן המותר בפיך:
וסתמני דרך הכותבים לשרות בגדים
בריק סקורין בניהם: וטעמא ליה בחורת
חורת מוך וכותבין אותם בתיך אותם
קליפה לידע אם תכלת יפה: סמא מינה
מדקתן בעינן צביעה לשם ציצית:
ושמא מינה מדסדי כיתת לבגד: ולא סדיין
ליה כיוצא: טעימה פסולה אם עירה בגד
בסיון כיוצא פסל את כל היוצ': משום
שנאמר כליל תהיה כל תכלת בעינן כליל
שאם כל עיקר מראה החלזון בגמר מלא
יהא דבר אחר בגוף בם מתחלתה:
תפילו מראה שני שבה שכבר נצבע בה בגמר
אחר חה מסני כשר: ושני תולעת משמע
שני דאפי' מראה של זוהרית תולעת
וא"ת לתכלת דכתי' כמי כהסוה קרא:
תין לה בדיק קס"ד תין מרס יכול לבודקו אם
תהיה תכלת אם קלה מילן הוא ומיהו נקחת אלא
מן המומחה דהואיל ותין לה בדיק תין לוקחין
אותה אלא מן המומחה שיודע שקלא ט"ן
אם: תפילין יש להן בדיק אדם יכול לבודקן
אם יקדק בהן בחסרות ויתירות אם לאו
ומע"ם כן מן נקחין אלא מן המומחה היודע
סנריצין עיכוד לשמן: ונקחי מכל האדם
דליכא בהן עיכוד לשמן: מגיה נילס
בייסס וכלשון נרפת אלים מיש דסכלילתא
מי היינהן מן הפלתן סקורין פנגר"ש:

כנמר הני דף מה

נסין דף מה

בן ארבעים יום מתינוק בן ארבעים ל"ג שעברו מ"יום מעיבתו מנוף התרס
פתקלקל וכפרד חוזתה נתקלקל המרחה פסולה דקלם פילן הוא : תמיכת
תרכסא שלוך קצה : וסימניך לחה שינוי כשר ולחה שינוי פסול שינוי שקר
סמכנה דברו לגרעה הכל ובעין שרע הוא : תפי תין לה כדיקה דקאמר נמי
לטעיתם תין תרס יכול לכדוק הכמר תם
לשם תבלת נכנע תם לטעימה לשם ניסין
דאמרו לעיל דטעימה פסולה ל"ת לטעימה
והכי קאמר תין כונקין יורה של תבלת
בטעימה שלא יפשל כל היורה שלא שקיל
בטיעתא כדאפרש לעיל : תר שם תכס :
ממסכי שם מקום : לתו תבלת הוא דהא
לישרך חוזתה כדרך יכתק ולתו קלא פילן
דהא לישתני למעליותא כדר"ת : שפועתא
דרך יכתק ודרך שרא לתדרי לישתר כלומר
בשתיהן יפר בדקיקן ולא פליגי שלא היכא
דבדקנא כו' והא דרך שרא מוסבת על דרך
יכתק ומפרש לותה : לייך ווכין תן המומחה
כלומרי מתניית לעני דקתני טעית פסולה
פילכן בעי מומחה : תן הנכרי שם תגר הוא
כשירה שלא מרע נפשיה ווכין לה ליפרשה
וכשירה : פסולה דאמת הוא בעבה ושלא
לשמה בעבו"ל ע"ם שאמרו שפי' הכי לשרי
בני תגר ישרל מכרה לו : תפי טעם תין
מוכרין מצויינת לנכרי: תסר ווגה דלמ' הויא
לו' ווגה ישרל' וסכיר ישרל הוא ומבעלה לו'
ועבריין מסוס לה תתתין כם ל"ת מסוס ווכם
נכרי דילמא יהיב ליה הסוס נכרי בתתנם
ואמר כי ישרלתנם לי ואתי למחסדיה: שמא
יתלוש ישרל' עם הנכרי זה וסכור ישרל'
הוא ואם יש לו לוג ניתן ויסרגנו : רב יהודה
רמי ליה תבלת לפורזומא דאיכפי כיתים
היה מטיל ניצית לכנך שמתכפה בו מתתו:
ומכרך כל נפרש ועוד עושה דכר זה
כשמתעטף בטליתו בכל בקר ובקר היה
מכרך: מדרמי תבלת לכסות פתתו קסכר
נשים חייבת בה תלמ' קסכר מכות עשה
שלא תזען גרמת הוא דומגה בין ביום ובין
בלילה ליתי ומן גרמת נשים פטורות: תם כן
בלילה ומגה תמתי מכרך תלא פעם רחמן
כשמתעטף כטליתה תכסה ת"ל לכרך תם
מכתן ואילך יוצ' פריכא דמי לתם תין לילה
מפסיקו: תלא הוא סדרי לה כל יומא שלא בלילה
והילכך לא תכרך שלא בנפרש ולעולם כר' :
ומתי סגי מנפרש לכרוך כסהוא עוטך פרכין דף ג
ומתעטף בטליתו קודם היו"ל לגירסיה:
ומכני כי תשכם מכסות לילה לכסות
יום שני טליתות מצויות היו אתת ליום
אתת ללילה : שזמן גרמת היא ללילה לר'
שמעון שלו ומקיצית וזו יום ומגה: כהגיס
פיתתי כלתים לגביקו תכנה דכתיב ביום
שם ותכלת: לכסות סומא דתייב: ורבנן דתית
לסו ללילה ומן ניצית והתי תנוה שלא הזמן
גרמת ונשים חייבות : תתי

בן ארבעים יום ותרי לה בגוויהו מאורתא ועד
לצפרא איפרד חזיתיה פסולה לא איפרד
חזיתיה כשירה ורב אדא קמיה דרבא משמיה
דרב עוירא אם מיתי חמירא ארכסא דשערי
ואפי לה בגוויה אישתנאי למעליותא כשירה
לנריעותא פסולה וסימניך שינוי שקר שינוי
אמת מאי אין לה בדיקה נמי דקאמר אטעימא
מר ממשכי אייתי תכלתא בשני רב אחאי ב
ברקוה ברדב יצחק בריה דרב יהודה ואיפרד
חזיתיה ברדב אדא ואישתנאי למעליות סבר
למיפסלה אמר להו רב אחאי אלא האי לא
תכילתא היא ולא קלא אילן היא אלא שמע
מינה שמועתא אהדדי איתמר היכא דבדקנא
ברדב יצחק ברי דרב יהוד לא איפרד חזיתא
כשירה איפרד חזיתה בדקינן לה ברדב אדא
בחמירא ארכסא אישתני למעליותא כשירה
לגריעותא פסולה שלחו מתם שמועתא
אהדדי איתמר רבי מנידייך וזבין כחומרי מ
מחניתא אמר ליה ההוא סבא הכי עבוד קמאי
דקטך ואצלח עיסקייהו תנו רבנן הלוקח ע
טלית מצויינת מן השוק מישראל הרי היא
בחזקת מן הנכרי מן התגר כשירה מן ההדיוט
פסולה ואע"פ שאמרו אין אדם רשאי למכור
טלית מצויינת לנכרי עד שיחיר ציציותיה מאי
טעמא הכא תרגימו משום זונה רב יהוד אמר
שמא יתלוה עמה בדרך ויהרגנו רב יהודה רמי
תכילתא לפרזומא דאינשי ביתיה ומברך כל עא
צפרא להתעטף בציצית מדרמי קסבר מצות
עשה שלא הזמן גרמא הוא אמאי מברך כל
עב שפרא וצפר כרבי דתני תפילין כל זמן שמניח
מברך עליה דברי ר' אי הכי כל שעתה נמי רב
יהודה איני צניעא הוה ולא שרי ליה לגלויה כוליה יומא ומאי שנא מצפרא כי משניא ח' אי כ
מכסות לילה לכסות יום תנו רבנן הכל חייבין בציצית כהנים לוים וישראלים גרים עג
נשים ועבדים רבי שמעון פוטר בנשים טפני שמצות עשה שהזמן גרמא הוא וכל מצות
עשה שהזמן גרמא נשים פטורות אמר מר הכל חייבין בציצית כהנים לוים וישראלים
פשיטא דאי כהנים לוים וישראלים פטירי מאן ליחייב כהנים איצטריכא לי' ס"ד אמינא טור ס"ג מ"
הואיל וכתיב לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו גדילי תעשה לך מאן דלא אישתרי" יח
כלאי לגביה בלבישה הוא דמיחייב בציצית הני כהני הואיל ואישתרי כלאים לגבייהו
לא ליחייבו קא משמע לן נהי דאישתרי בעידן עבודה בלא עידן עבודה לא אישתרי ר"ש
פוטר בנשים מ"ט דר"ש דתני וראיתם אותו פרט לכסו לילה אתה אומר פרט לכסות
לילה או אינו אלא פרט לכסות סומא כשהוא אומר אשר תכסה בה הרי כסות סומא אמור הא מה אני מקיים וראיתם אותו שבת דף כו
פרט לכסות לילה ומה ראית לרבות בסות סומא ולהוציא כסות לילה מרבה אני כסו סומא שישנה בראייה אצל אחרי ומוציא ובחים דף יח
אני כסות לילה שאינה בראייה אצל אחרים ורבנן

תורה כעי עיבוד ושמת הכא בספרים מיירי ונר"ל תפילין יש לה בדיק
בחסירו ויתירו ור"ח תין ניקחין שבגתי לסופרן תכל לעיכוד לשמה לת חייסינן
שהכל כקיטין בו ושם דתני כהמוכר תפילין תן השוק כיקה כיקה דף נו
שתת לתת כדיעבד תייירי (ולפי הקונט נראה לי לפרש דבדיעבד לת חייסינן) ע"ה דק מ"
והכי קתני בתוספתת דע"ה תין לוקחין
כי אפוף תפילין שלו תן המומחה ושם לקח ממי שהיו
מומחה ומצא כידו שניס או שלשה נמדים
כודק מתמו תפילין לתד של יד או של ראש
בנמיל הרמצון וכן שני וכן שלישי ושם
דתנן המוכיס תפילין מכניסן ווב ווג דף נה
מע"ם שלא כודקוכתה מפוס כנוד דתפילין
לת חייסינן מיכמי מוצא שתני דרוב מצויין
תכל תפילין מומתין הן ובמכילתת חיתת
נתמר כתן ימיתה ונתמר להלן ימים תפיס
גאולתו מה להלן ע"כ תדם לף כתן מגיד
שצריך לכדוק תפילין לתת לי"כ תדם דכרי
כ"ם כ"ם תומרי תין צריך כדיקה שמאי תומר
שו תפילין של תכי ימיתת ופרק המוכ' תפילין
יכוסלמי נמי תניא תפילין צריך לתת לי"כ
תדם דכרי ר"ם כ"כ תומר תין צריך וכל רבי
דמצרכי כדיקה סכירא להו כתוקת תפילין
הכתוב מדבר ולא קיימ"לן כהכי מיהו כפיומ"
רבה מיבע שמצריך לכדקו פעמים כשבוע
והני כדיקות לא הוו מסוס חסירות ויתירות
אלא שמא כלו ומתקלקלו וכמוזוה מצרתן
כדיקה לחמרי כמ"ס יומת שנכדקת פעמיים
כשבוע ויש לחלק :

בן מרכעים פיר' פרק המפשה כנדה : דף פנ
מאי תין לה כדיקה נמי דקאמר מטעימא
ובדיק דרך יכתק ודרך שרא לתדרי כלומר מיי' פכ' ופ"ג
תין המומחה סיודע לטעימה פסולה תכל מהלכ' איניית
לת ידע מקלת פילן לתיהו נופיה לת ידע : טור ס"ת כ'
ור"ש פוטר כנשי מע"ג לחמרי נכי קיומ
דנשים סייבות לכל סיצטו כשיריס
יצטו כזכירה וזכור ושמור בכנור תם נאמרו
ונאמרין נמי בתכלתין וכירושלמי דגדילים
ולא תלבש כדיבו תחד נאמרו לתו מילת היא
דהא לת תיתמר כדיבור תחד שם לשמועני' מיי' פרק ג
הם תנל הכא תיתמר כי סיבי דלא ניסתרו תהלכ' ציצית
מהדדי ותכי נמי תין להקשות לדידהו כי סמיך עשין כו
היכי דמרבינן נכי תכילת מנס דהתם טו"ת סי' מ
מיי' פרק ד
ורבי מהל' תפילין
סדין עשין כ

עב שמני דכתיבי כתר קרח :

ורבי שמעון מפקר ד"ת לא נרים ליה דמסכן כולהו מרבו נפלת תמס וכו' | הא מני תכסה נמי מאי עבדי ליה לרבות כסות קומה לא מיבעיא להסמיך
פני דובחים תנים מרבע ולא סלע מרבע ומוקי לה כר' שמעון פליג אהתם | ומה כסות שאינה מצויה סלע מרבע דכתיב מרבעות: מתיב מריבוי: זו קריעת שמע: דכתיב
שמעון על כורחין כר' לי דתנן תנאי הוו ואליבא דר' שמעון פליגי אהתם | מכיון שכל כיוצא קרוי על שם עצמו: כיון דכתיב במצוה זו שתהיה היוה
דהא קיימא לן הלכה כרבי שמעון בכסו ליה כמו שסוקתי למעלה וקיימא | נתחייב בכל ממנו דרוב מצות נוהגות בזוז
לן נמי דבעלת חמש חייבת לעיל בבי כסאי | ור' שמעון היא ל"מ כיון שנתחייבו סדש שהגיע
מתן לחייבי לגלויות לא עבד כלום דסווי | לכלל מצוה להיותו ל"ג שנה נתחייבו בכל המצוה
בעלת חמש ומקבלת על כורחין ניהסם | ולהבי מתח עיקר מילתא: ור' שמעון היא
נכונה היא והא דתר' נים שמע' לה דריש | דפוטר בנשים דהי דכתן הא ליכא נשים
ר' שמעון אסר הייגו להסיא דרשא וכי סלי | חייבות כה ופטורו מכשה מצות: דהי בניו
נוכחת הוי שוכא: | מביאה לידי זכירה מצות ושקולה מצוה זו
ואיזו זו זו קריאת שמע שבמכתת בעלת | מדכתיב בה כל המצות ועוד דכתיב
דקריאת שמע דרבנן: | בה בימסריה ת"ר ושמח קשריה ות' תוטפת
בין תכלת ללבן כשרכות שמרינן בין | הרי תרי"ג: בתיב הכא ורחיתם אותו וכתיב
תכלת ללבן שכשהן פירש בקונטרס בין | התם ואותו תעבוד מה להלן שכיפה אף
צמר שקלט צבע תכלת לצמר שלא קלט ולית | כאן שכיפה: שבע ביום תפילין בראש
להם כן מלי דלמא זו ובערוך פי' בין חולית | וכנגדו הרי שתים ורבינו תם ורש"י ומוזה
של תכלת לחוליות של לבן ופי' קונטרס | הרי שבע: הכל בפיוק מכל וכל עומד
ירוס מי כיני מתני' בין תכלת שבציצית ללבן | בחוקה שלא יחסר: המפולם תפילין וציצית
שכה ורחיתי אותו מן הסמוך ר' שיעזר דתמר | ומוזוז: שכיב גירסי העושים מצות עיקרם
כדי שיכיר בין תכלת לכרתי ורחיתם אותו | מחשב: מה נפתנה תכלת שיחזו הק"כ
שיהא ניכר בין הכנועים: ס"ג | למכה זו: דומה ליה שבעשו בו נסים לישרל:
רקיע דומה לספיר לכאי כתיב קרי וכאי | ורקיע מכסה הכבוד ומכוח התכלת מזכיר
נמי נרסינן פרק בתרא הלס ולא | היום על כסא ועוד נתן ליעקב ביום בסאו
כספירים דנרסי רקיע דומה לכסא הכבוד: | עליהם שנתגלה הקב"ה כרקיע ובנו דסיינו רקיע:
חותם על טיט מה שמדמה חותם על טיט | וכתיב ספיר ונכסא כתיב ספיר למה רקיע
לג' בית שכן עושין לעבדים ובניו | כמחזה כסא ותכלת ליה ליה לרקיע ומנן
מעיד על ישראל שהם עבדי הק"כ כדאיתא | קהזיון: גדול עונשו של לבן למי שהיו
פרק כמה חסם בכלה ועבדה תנן: | מטיל ציצית ותכלת: חותם היו עושי לבהמת
שואל מעמך פי' ל"ת דהוי מלה וים מלה | ולעבד בשקוין חותם להכלטיתן עבדות: וש
מותיו כפסוקים מפרש דהם עולה | שתמר לו המלך הכיח חותם של טיט שמצא
כ"ת כ"ם מה וכקו' פי' של תיקרי מה שלא | היה ולא הכיח עוכשו מרובה: מה לקיך
מלה כלו' שקיי"ק כרכו' ות' כדי להבדיל מלה | ונומלקרי ניה מלה: בשנתות ויתים טובים
כתותית ז וכי קריית מלה הרי כ לן: זיל | דלא שלח: שמח ושמלא להו
| לשמח כרכו': בהספרקמי ומנדי מספרקמי
| בשיים: ומנדי מיב מנדים שטעונים נרכה
| : כולי האי נמי דמשכחת בפסיק דתיכך עם
| דכרים והתרן כ"ש כולי האי נמי בשלמא נכרי ותשה
| הוחיל ולא בני מכוס ניכהו ספיר מנרכת
| שלא כור בר מצות הוא: שלא מלי מנרך
| להשלים שלם ברכות דרבי מאיר: היינו
| תשה דשמיה נמי ספשה לנעלם כעבד
| לרבו כ"ת סיינו תשה לשנינמצות תש' ועבד
| סוון דגמרינן לה לה: זיל

האי אשר תכסה פה מאי עבדי ליה מיבעי להו
לכדתניא על ארבע בנפות בסוחך ארבע ולא
שלש אתה אומר ארבע ולא שלש או אינו
אלא ארבע ולא חמש כשהוא אומר אשר
תכסה בת הרי בעלת חמש אמור ומה אני
מקיים על ארבע ארבע ולא שלש ומה ראית
לרבות בעלת חמש ולהוציא בעלת שלש
רבי אני בעלת חמש שיש בכלל חמש ארבע
ומוציא אני בעלת שלש שאין בכלל שלש
ארבע ורבי שמעון מאשר נפקא ורבנן אשר לא
משמע להו ורבנן האי וראיתם אותו מאי
עבדי ליה מיבעי להו לכדתניא וראיתם אותו
וזברתם ראה מצוה אחרת וזכור מצוה אחרת
התלויה בו ואיזו זו זו קריאת שמע דתנן מאימתי
קורין את שמ' בשחרי משיכיר בין תכלת ללבן
ותניא אידך וראיתם אותו וזכרתם ראה מצוה
זו וזכור מצוה אחרת הסמוכה להו ואיזו זו זו
מצות כלאים רכתי' לא תלבש שעטנז צמרו כב
ופשתים יחדיו גדילים תעשה לך תניא אידך ער
וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' כיון
שנתחייב אדם במצוה זו נתחייב בכל מצות
כולן ורבי שמעון היא דאמר מצות עשה
שהזמן גרמא היא תניא אידך וראיתם
אותו וזכרתם את כל מצות ה' שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן ותניא אידך
וראיתם אותם וזכרתם ועשיתם ראייה מביאה לידי זכירה מביאה לידי עשייה
ורבי שמעון בן יוחי אומר כל הזריז במצוה זו זוכה ומקבל פני שכינה דתיב הכא
וראיתם אותו וכתיב התם את ה' אלקיך תירא ואותו תעבוד ותנא רבנן חביבין ישרא
שסיבבן הק"בה בפרשיות תפילין בראשיהן ותפילין בזרועותיהן וציצית בבגדיהן ומזוזה
לפתחיהן ועליהן אמר דוד שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך ובשעה שנכנס דוד
לבית המרחץ וראה עצמו עומד ערום אמר אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה וכיון
שנזכר במילה שבבשרו נתיישבה דעתו לאחר שיצא אמ' עליה שירה שנאמ' למנצח על
השמינית מזמור לדוד על מילה שניתנה בשמיני רבי אליעזר בן יעקב אומר כל שיש לו
תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו הכל בחזוק שלא יחטא
שנאמ' והחוט המשולש לא במהרה ינתק ואומ' חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם
נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים ים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד שנאמ' ותחת רגליו
כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר וכתי' כמראה אבן ספיר דמות כסא תניא היה רבי מאיר אומר גדול עונשו של
לבן יותר מעונשו של תכלת למלך בשר ודם שאמר לשני עבדיו לאחד אמר הבא לי חותם של טיט
ולאחד אמר הבא לי חותם של זהב ופשעו שניהם ולא הביאו איזה מהן עונשו מרובה הוי אומר זה שאמר לו הבא לי חותם
של טיט ולא הביא תניא היה רבי אומ' חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום שנ' ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי
חייא גריה דרב אויא בשבתא וביומי טבי טרח וממלי להו באיספרקמי ומנדי תניא היה רבי מאיר אומר חייב אדם לברך שלש
ברכות בכל יום אלו הן שעשאני ישראל שלא עשאני אשה שלא עשני בור רב אחא בר יעקב שמעיה לבריה דהוה קא
מברך שלא עשאני בור א"ל בולי האי נמי א"ל ולא מאי מברך שלא עשאני עבד היינו אשה עבד זיל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0090
DFG

זיל בתר רובא הכי מסקינן הלכך יותר מן המשה ס"מ זיל בתר כולא וחוסיף ובירך עליה עשהני עבד כדי להסליס : נופו מרחם נופו תכנית דיוקנו : ועולם מן המרן לפי שחוטא עולם חלה אחת לשבעים שנה דמיקן יקרין : ציצית מצוה קלה עשה בעלמא : נפה של פרס נ"ח ע"ח : בפסוק מחרין של תרשה כתב כ"פעמים לפי להיכס חת כרמל וחמר נפוחו : שלים למלכות סיכוכה להתגייר : חותו מכעות לח מכרה והכיחתו והוח היה מתן שכרו בעולם הזה : הוכיחה כתב מידה וספרה לו כל המחורע שלשה סמים היה מתגיירה לפי שסמעה שם גדול של חומר מלות שטפחו לו מרגע ציצית על פניו : פנדוק שלני כו עוכרי וסני : והסוכך בית כו פטור שמח יחוור בו : מצוה יש בה מרן ישרל דלחחר שקבעה שוב חינו נועלה מצה לפילו יוצח ממנה כדחמר בפ' השולח בפ"ח הילכך בקובי יבח ממנה מפני טורח מעוף לחברת ופילו יוצח ממנה ישכורנה לחחר מהרה בשומלנה מזומנת בחוץ ומצלת מרן ישרל מיוחבת : חלה סים לו שתיהן וחם סינה מנים חלה לחת מותה מצוה מיהם קיימ: ידלת מצוה נמי לח ליעביד בתמים : ומשיקרת דחמר מעבכת : מחי סבר שמא יפשע מי חמרין דלימא מעבכת יפשע ולח יקנה החחרת : בשמנה עשר ל' פרסיות יש בהן וחכל חלה קיימי תרי עשר וקדרתם לחו' והיו לטוטפות ל"ח דהיכי יכיולך כתב והיה לחות ובו' וכתבת חת החוקה ובו' וכסוף הפרשה כתב והיה לחות ובו' הרוב ונקריות שמע וקדרתם לחות והיו לטוטפות וכן בישיה שם שמע תרין הרי' ושמתם חת דברי חלה דדרשינן בפרק הקומן דנתפילין קמיבתי ותפילת סימה כנגד הכל הרי"ם : בציצית ס' ועשו ונתנו והיה והחיתם נדולי תעשה לך :

זיל טפי תנו רבנן חלזון זה גופו דומה לים ע"ח
ובריותו דומה לדג ועולה אחד לשבעים שנה
ודמה צובעין תכלת לפיכך דמיו יקרי תניא
אמר רבי נתן אין לך כל מצוה קלה שכתובה
בתורה שאין מתן שכר בעו"ה הזה ולעולם הבא
איני יודע כמה צא ולמוד ממצות ציצית מעשה
באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית שמע
שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ארבע מאות
זהובים בשכרה שיגר לה ארבע מאות זהובים
וקבעה לה זמן כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח
נכנסה שפחתה ואמרה לד' אותו אדם ששיגר
ליך ארבע מאות זהובים בא וישב על הפתח
אמרה היא יכנס נכנס הציעה לו שבעים מטות
שש של כסף ואחת של זהב ובין כל אחת
ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב עלתה
וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה ואף הוא
עלה לישב ערום כנגדה באו ארבע ציציותיו
וטפחו לו על פניו נשמט וישב לו על גבי ק
קרקע ואף היא נשמטה וישבה על גבי קרקע
אמרה לו גפרת של פרס שאיני מניחתך עד
שתאמר לי מה טום ראית בי אמר לה העבודה
שלא ראיתי אשה יפה כמותך אלא מצוה אחת
ציונו יי' אלקינו וציצית שמה וכתב בה אני יי'
אלקיכם שני פעמי אני הוא שעתי ליפרע ואני
הוא שעתי לשל שכר עכשיו נדמו עלי כארבע
עדים אמרה לו איני מניחך עד שתאמ' לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם
מדרשך שאת' למד בו תורה כתב ונתן בידה עמ' וחילק כל נכסי שלי למלכות ושליש
לעניים ושליש נטלה בידה חוץ מאותן מצעות ובאת לבית מדרשו של רבי חייא אמרה
לורבי צוה עלי ויעשוני ניורת אמר לה בתי שמא עיניך נתת באחד מן התלמידי הוציא'
כתב מידה ונתנה לו אמר לה לכי זכי במקחך אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה
לו בהיתר זה מתן שכרו בעולם הזה ולעולם הבא איני יודע כמה אמר רב יהודה טלית
שאולה כל שלשי יום פטורה מן הציצי' מיכן ואילך חייבת תני נמי הכי הדר בפונדקי
ארץ ישראל והשוכר בית בחוצה לארץ כל שלשים יום פטור מן המזוזה מיכן ואילך
חייב אבל השוכר בית בא"י עושה מזוזה לאלתר משום יישוב דארץ ישראל תפלה של
יד אינה מעכבת אמר רב חסדא לא שנו אלא טיש לו אבל אין לו מעכבות אמרו לו
אמרת אמר להו לא אלא מאן דלית ליה תרי מצוה חד מצוה נמי לא ליעביד ומעיקרא
מאי סבר גזירה שמא יפשע אמר רב ששת כל שאינו מניח תפילין עובר בשמונה עשרה
וכל שאין לו ציצית בבגדו עובר בחמש עשה כל כהן שאינו עולה לדוכן עובר בג' עשה
כל שאין לו מזוזה בפתחו עובר בשני עשה וכתבתם וכתבתם ואמ' ריש לקיש כל המניח
תפילין מאריך ימים שנאמר יי' עליהם

זיל בתר רובא הכי מסקינן הלכך יותר מן המשה ס"מ זיל בתר כולא וחוסיף ובירך עליה עשהני עבד כדי להסליס : נופו מרחם נופו תכנית דיוקנו : ועולם מן המרן לפי שחוטא עולם חלה אחת לשבעים שנה דמיקן יקרין : ציצית מצוה קלה עשה בעלמא : נפה של פרס נ"ח ע"ח : בפסוק מחרין של תרשה כתב כ"פעמים לפי להיכס חת כרמל וחמר נפוחו : שלים למלכות סיכוכה להתגייר : חותו מכעות לח מכרה והכיחתו והוח היה מתן שכרו בעולם הזה : הוכיחה כתב מידה וספרה לו כל המחורע שלשה סמים היה מתגיירה לפי שסמעה שם גדול של חומר מלות שטפחו לו מרגע ציצית על פניו : פנדוק שלני כו עוכרי וסני : והסוכך בית כו פטור שמח יחוור בו : מצוה יש בה מרן ישרל דלחחר שקבעה שוב חינו נועלה מצה לפילו יוצח ממנה כדחמר בפ' השולח בפ"ח הילכך בקובי יבח ממנה מפני טורח מעוף לחברת ופילו יוצח ממנה ישכורנה לחחר מהרה בשומלנה מזומנת בחוץ ומצלת מרן ישרל מיוחבת : חלה סים לו שתיהן וחם סינה מנים חלה לחת מותה מצוה מיהם קיימ: ידלת מצוה נמי לח ליעביד בתמים : ומשיקרת דחמר מעבכת : מחי סבר שמא יפשע מי חמרין דלימא מעבכת יפשע ולח יקנה החחרת : בשמנה עשר ל' פרסיות יש בהן וחכל חלה קיימי תרי עשר וקדרתם לחו' והיו לטוטפות ל"ח דהיכי יכיולך כתב והיה לחות ובו' וכתבת חת החוקה ובו' וכסוף הפרשה כתב והיה לחות ובו' הרוב ונקריות שמע וקדרתם לחות והיו לטוטפות וכן בישיה שם שמע תרין הרי' ושמתם חת דברי חלה דדרשינן בפרק הקומן דנתפילין קמיבתי ותפילת סימה כנגד הכל הרי"ם : בציצית ס' ועשו ונתנו והיה והחיתם נדולי תעשה לך :

זיל בתר רובא הכי מסקינן דחיגו מצוי דהוי כל שחיגו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ ונרחה יותר שמכרך חעכב ואפי' שחין מכוין כמותו :

לבית מדרשו של רבי ק"ו ומה חיגו רבי חייא שהיה מצוי מר"כ דחמרי ילדות היתה בי וסעדתי שבי בכתן הכבלי לא נר מצוה היה מנית דאיכ מרבי חייא ובתוספתא חיי פרק ב' הלכ' ציצית בתא עשין ג

נרסינן לבית מדרשו של רבי חלית : סעולה כל ל' יום חין לרקדק מכחן דסתם סחלה ל' יום כמו הלוה דפ"ק דמכו' קדמ"ד דף ג' נמי סעלה דטלי' דוקה ובור הכח לח מיפטר חלח דעד ל' יום סברי חינשי דמחול הית לחין דרך שלה יותר ד' חדלחזרית פטורה לעולם כדדרס נן דחם ת"ג נחכך ולח סל חחרים הכח כמי כסותך ולח סל חמר ס חע"ג דכמו זה חייב הסיכר כדמסיק הים דכיתך לח חמת לחפוקי בים חחדים שלח לכדרבח דחמר דרך כיחתך ופ"ק דיומח נמי חיכ' הכי והיינו טעמח דלח מסתבר קרח למעוטי בית חמר ס דכיון דלטיור עביד לח סכח חיכח כל ל' יום עטיד דלמו בית דיר דיחיד הוח כלח"ד עי"ש דבבח כיחח דף ו' נבי נסתפח סס ל' יום הדי הוח כיכבי הביר וסח דמיחתי הכח סיעבח לרב יהודה להח דטלי' סחלה דמבחבר ליה לחת ת טלית מדרבנן למזוזה דחמרי חת ובו' ח' חינון לחיסור דלחביחי דחמר ר' חסי כהן חחד עולה לכל הפחות מדרבנן ודייק מלישנח דלח קחמר סבי כהנים עלים ולח חחד מחמע חפילו חחד ועוד פירוש בסלים ניכור חן לו להקרות לפי סהוח מפסיק וחין להפסיק חפילו ליהח סמים רבח מלחכ

עח

עח כל פ

פח

פט

פי

מלמד שטוון הכנסת תומר לפס תחת וביר"ש אלמי ממרינן וכלבד שיהא שטוון ישראל וזמן לתו היכן עד שיגיע לבית הכנסת כדתניא פ"ק דסנהדרין ובני חזקיה ופ"ק דבבא בתרא מזכי אחת לכל אלים ניכור הוא הקורח ומו"ר ת"ח אלים ניכור הוא פותח בכרכיו ומסיים נתן הכהני לשתיל עד שיכלה כדיבור מפי הקורח ודווקא כשעושה בבית הכנסת ותומ"ל עכו"ם עובד לה

מתני' הכל מס עושה בחוץ חוץ מן הממרינן שעושין בירושלמי רבי שמעון בן פזי כרכום תגיס קולי מחורש עתודי רבי אלעזר נפיק לברתיה: **הסולת** והשמן מן מעכבין את היין מנחת סולת והשמן מעכבין מהרדי ותימא דהא לא כתיב שום קרא במנחת נסכים ושמא ילפינן מנחת נדבה דכתיב בה ניכוכה לעיל ונלוי מילתא בעלמא הוי דנבי מינחתו מעכב את היינו כתיב קרא גם בתנחת נסכים והתם נלילן קרא:

מנחתם ונסכיהם לפי בלילה מנחת ונסכי אפילו למחר פ"ב תימה מוכח דלמחר נפקא לן מדכתי יום ביומו לכך שנאת"ו ודרך הש"ס להכי על פסוק הרישא כגון דרשו חע"ג דנפקי מקראי אחריני כי היכי דמשכח נעורי לחכ"ו וכן מוהתעלת וכן ספר כורתה ומין לכך לחר כורתה וכן מותר הפסח ולמימ הכתין מחמת הפסח פ"ק דזבחים ופ"ב תמורה ופ"ו דכתובות דדרים מך ולא תלנו ומפ"ק דבא לתן לאותו ואת בנו הוא דתתא ותלנו מדאו נפקא וכן בשמעתין דתניא בכריתת זבח ונסכים ומסקינן לנסכות פ"ק דזבחים

מנחתם ונסכיהם פי' בקונ' פ"ק דזבחים ופ"ק דמנחות ופ"ב דתמורה דמנחתם ונסכיהם לפרו בחג קדרים וקסם לר"ת היכי משמ' מינה לילה ועיד היכי דרשי מינה מנחת וחל"כ נסכים הם קרא דכתיב כתיב לפרו ולאילים ומינם כתובי על הסל דפריס ואלים קדמי ותו לפרך ורבנן נמי הא כתיב ושמחתם וכו' ומשמע שלא יהא נדרך כיון שכולם מסונין זה מזה כולהו נדריכי לכך נר' לר"ת דדרים מקרא דעגרת פרסת תמור אל הכפנים ואילים שנים יהיו עולה ליי' ומנחת ונסכיהם אשה ריח ניחוח ליי' מדכתי נסכיו בין עולה לאשה ריח ניחוח ליי' מדכתי נסכיו בין עולה

מנחתם לאשה שמע מינה דבאים בלילה כי אשה דכתיב הקטרה והא דפ"ק דזבחים דרים מנחתו ונסכים מעיקרו בלילה ומשמע התם דמייתי רבא קדרים והתם נ"ל כתיב ונסכו וכתיב נמי ומנחת ונסכיהם למחר נמי משמע כיון דגלי עגרת תו אין לחלק ותימה והא הני קרבי בבאים עם הזבח כתיבי ונסכו ל"ל לחם מינו עניין בבאים עם הזבח תניהו עניין בבאים למחר הזבח והא דתמורה דרים ונסכיהם תעניית הם ניסוך המים בלילה דלמחר מר ונסכיהם מעיקרו בלילה משמע דמקרא דפרי החג מייתי שלש ניסוך המים מלא בחג לחו מילתא היא דבין לגלי לן קרא בעגרת דסוי נסכי ניכור ה"ל לכל נסכי ניכור וקרא דלמינטריך בנוגר דהוי נסכי יחיד:

כיון דכתיב שירה עלייהו פי' להביאם עם הזבח בפני עצמו כיון שהיו רשות לבדם ולבא עם הזבח: **ודם** זבחיך ישפך פ' כיצד שמע' מעיקרא דרים מהאי קרא אלא לפי לנסוך דרשם מזבח ועגרת דכתיב בתומם הפקודים ותע"ג דכתיב יהיו לכם **אלא** כתיב כיום יהיו ורבי' ניחוקא דהא דכתיב נבי פסח שבעה ימים ושבעה לילות ליום דלא' יתי פסח קלתר פר ואיל ליום דשם לא מנה שנים בכל יום שביה אחד והשתא ניחא דשיר דשם לא מעכבי מהדדי ותימה דהא כתיב כיום יהיו ומין לומר דקאי אכתיב כיום יהיו דנבי עגרת לא קאמרינן הכי והא לנקט בסמוך לילים דהכא והכא לא מעכבי הא מיבעי מעכבי הכי נמי מצי למינקט כבשים ולא דייני לחם דנבי ר' עקיבא וכן נמי תקשי לי מכבשים לי שלחם מכל מתרוייהו פשיטא להו דלא קאי אלא על גב דכתיב כבשים מהדדי הכי נמי דמעכבי כדתנן בתקומן דכתיב שני כבשי עגרת מעכבין זה את זה וכן שתי חלות ולא אשתכח נמי למימר דהוייה דשש לא קיימא חלא תמומי' דלהה לא מיבעי קרא דבעלי מומין פשיטא דשם לין ונראה לי דלשום דרשא אתא ולא מיבעי ליה דשש ושני דורש נבי פסח הדי שמנה שרי ולא מצה חלים ולא מינה כבשים שומע אני פלא יקריב עד שימנה כתן תלמוד לומר שבעה ימים תקריבו אשה אפילו אחד מהן יכול אפילו כולן מכויין ת"ל פרים בני בקר שנים ואיל אחד ומיהו הא דקאמר שומע אני פלא יקריב עד שימנה כולן על כרחין לאו משום דשמיך חיהיו דנבי עגרת דרים נמי הכי התם וכן בתג חף על גב דכתב כיום כמשפט וכו' ותכלל חד מייתי קרא לשבעת ימים וחף על גב דלא כתיב לא בעגרת ולא בחג:

יי' עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני והחייני: מתני' הסלת והשמן אין מעכבין את היין ולא היין מעכבן המתנות שעל המזבח החיצון אין מעכבן זו את זו: גמ' תנו רבנן ומנחתם ונסכיהם הבא מנחה ואחר כך הבא נסכים ר' אומר זבח ונסכים הבא זבח ואחר כך הבא נסכים ורבי נמי הכת' ומנחתם ונסכיהם ההוא מיבעי למנחתם ונסכיהם בלילה ומנחתם ונסכיהם אפילו למחר ורבנן נמי הכתב זבח ונסכים ההוא מיבעי ליה לדזעירי דאמר זעירי אין נסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח ורבי נמי מיבעי ליה למנחתם ונסכיה בלילה ומנחתם ונסכיהם אפילו למחר אלא היינו טעמיהו דרבנן דכתב עולה ומנחה ורבי נמי הכתיב עולה ומנחה אלא בבאים עם הזבח דכולי עלמא לא פליגי דמנחה ואחר כך נסכים דהכתב עולה ומנחה כי פליגי בבאין בפני עצמן רבנן סברי מרבאין עם הזבח מנחה ואחר כך נסכי ור' התם הוראידי דאתחיל באכילה גמר לה לכול מילת דאכילה אבל בפני עצמן נסכים עדיפי הואיל דמיתאסר שירה עליהו: והתנן שעל המזבח החיצון אין מעכבין זו את זו: תנו רבנן כניין לכל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנ' אחת שכיפ' שנאמר ודם זבחיך ישפך על מזבח יי אלקיך: מתני': הפרים והאילים והכבשים והשעירים אינן מעכבין זה את זה א"ר שמעון אם היה להם פרים מרובים ולא היו להם נסכים יביא פר אחד ונסכים ולא יקרבו בולם בלא נסכים: גמ': הני פרים וכבשים דהיכא אילים דחג כמשפטם כמשפטם כתב בהו אלא דראש חודש ועצרת דשומש הפיקודים אילים

מתני' הסולת והשמן מעכבין את היין מנחת נסכים ושמא ילפינן מנחת נדבה דכתיב בה ניכוכה לעיל ונלוי מילתא בעלמא הוי דנבי מינחתו מעכב את היינו כתיב קרא גם בתנחת נסכים והתם נלילן קרא: **מנחתם** ונסכיהם לפי בלילה מנחת ונסכי אפילו למחר פ"ב תימה מוכח דלמחר נפקא לן מדכתי יום ביומו לכך שנאת"ו ודרך הש"ס להכי על פסוק הרישא כגון דרשו חע"ג דנפקי מקראי אחריני כי היכי דמשכח נעורי לחכ"ו וכן מוהתעלת וכן ספר כורתה ומין לכך לחר כורתה וכן מותר הפסח ולמימ הכתין מחמת הפסח פ"ק דזבחים ופ"ב תמורה ופ"ו דכתובות דדרים מך ולא תלנו ומפ"ק דבא לתן לאותו ואת בנו הוא דתתא ותלנו מדאו נפקא וכן בשמעתין דתניא בכריתת זבח ונסכים ומסקינן לנסכות פ"ק דזבחים **מנחתם** ונסכיהם פי' בקונ' פ"ק דזבחים ופ"ק דמנחות ופ"ב דתמורה דמנחתם ונסכיהם לפרו בחג קדרים וקסם לר"ת היכי משמ' מינה לילה ועיד היכי דרשי מינה מנחת וחל"כ נסכים הם קרא דכתיב כתיב לפרו ולאילים ומינם כתובי על הסל דפריס ואלים קדמי ותו לפרך ורבנן נמי הא כתיב ושמחתם וכו' ומשמע שלא יהא נדרך כיון שכולם מסונין זה מזה כולהו נדריכי לכך נר' לר"ת דדרים מקרא דעגרת פרסת תמור אל הכפנים ואילים שנים יהיו עולה ליי' ומנחת ונסכיהם אשה ריח ניחוח ליי' מדכתי נסכיו בין עולה לאשה ריח ניחוח ליי' מדכתי נסכיו בין עולה **מנחתם** לאשה שמע מינה דבאים בלילה כי אשה דכתיב הקטרה והא דפ"ק דזבחים דרים מנחתו ונסכים מעיקרו בלילה ומשמע התם דמייתי רבא קדרים והתם נ"ל כתיב ונסכו וכתיב נמי ומנחת ונסכיהם למחר נמי משמע כיון דגלי עגרת תו אין לחלק ותימה והא הני קרבי בבאין עם הזבח כתיבי ונסכו ל"ל לחם מינו עניין בבאין עם הזבח תניהו עניין בבאין למחר הזבח והא דתמורה דרים ונסכיהם תעניית הם ניסוך המים בלילה דלמחר מר ונסכיהם מעיקרו בלילה משמע דמקרא דפרי החג מייתי שלש ניסוך המים מלא בחג לחו מילתא היא דבין לגלי לן קרא בעגרת דסוי נסכי ניכור ה"ל לכל נסכי ניכור וקרא דלמינטריך בנוגר דהוי נסכי יחיד: **כיון** דכתיב שירה עלייהו פי' להביאם עם הזבח בפני עצמן כיון שהיו רשות לבדם ולבא עם הזבח: **ודם** זבחיך ישפך פ' כיצד שמע' מעיקרא דרים מהאי קרא אלא לפי לנסוך דרשם מזבח ועגרת דכתיב בתומם הפקודים ותע"ג דכתיב יהיו לכם **אלא** כתיב כיום יהיו ורבי' ניחוקא דהא דכתיב נבי פסח שבעה ימים ושבעה לילות ליום דלא' יתי פסח קלתר פר ואיל ליום דשם לא מנה שנים בכל יום שביה אחד והשתא ניחא דשיר דשם לא מעכבי מהדדי ותימה דהא כתיב כיום יהיו ומין לומר דקאי אכתיב כיום יהיו דנבי עגרת לא קאמרינן הכי והא לנקט בסמוך לילים דהכא והכא לא מעכבי הא מיבעי מעכבי הכי נמי מצי למינקט כבשים ולא דייני לחם דנבי ר' עקיבא וכן נמי תקשי לי מכבשים לי שלחם מכל מתרוייהו פשיטא להו דלא קאי אלא על גב דכתיב כבשים מהדדי הכי נמי דמעכבי כדתנן בתקומן דכתיב שני כבשי עגרת מעכבין זה את זה וכן שתי חלות ולא אשתכח נמי למימר דהוייה דשש לא קיימא חלא תמומי' דלהה לא מיבעי קרא דבעלי מומין פשיטא דשם לין ונראה לי דלשום דרשא אתא ולא מיבעי ליה דשש ושני דורש נבי פסח הדי שמנה שרי ולא מצה חלים ולא מינה כבשים שומע אני פלא יקריב עד שימנה כתן תלמוד לומר שבעה ימים תקריבו אשה אפילו אחד מהן יכול אפילו כולן מכויין ת"ל פרים בני בקר שנים ואיל אחד ומיהו הא דקאמר שומע אני פלא יקריב עד שימנה כולן על כרחין לאו משום דשמיך חיהיו דנבי עגרת דרים נמי הכי התם וכן בתג חף על גב דכתב כיום כמשפט וכו' ותכלל חד מייתי קרא לשבעת ימים וחף על גב דלא כתיב לא בעגרת ולא בחג:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0092
DFG

מילים שנים והקרבת על הלחם ג׳ כבשי׳ ומילים שנים וכנך דת״כ לאו ניהו הך דתומם הפקודי לקמן: הויה כתיב בהו יהיו עולה ושלמים וכל הויה עיכובא: לח ת״כ שנאי בגמ׳ שתי הלחם שבהקרבת על הלחם: מעכבי ליחל דתומם הפקודי מוסף ולחו מילי דלחם מקרי: וקפריך הש״ם היכא מפלגא לתנא הכי נמי מילים מיקרי דמילים מעכבינהו את זה ונבי פרים וכבשים תפילו דהדדי לח מעכבי הכך דתומם הפקודים זה את זה: מילי מילי וכדפריטנא: וביום החלם עסוק הוא ביחזקאל: פר מה ת״ל כלומר הרי בתוכה בתורה להביא פר בראשם חדש: לפי שנא׳ בתורה בני״ם כבשים בני שנה שנעה: ומניין שמעכבת זה את זה שם יש להם פרים שנים חוכבשים שבעה תלין יכולין להקריב זה בלח זה: ת״ל יהיו ושנים כבשים ושים תמידים יהיו: חטאת בתמים חטאי כתב וחטאת דשמע חטאת הא עולם הוו פרים דר״ח כדכתב וברשני מדשיכם תקריבו עילה ונומר: פרשה זו דיחזקאל ? חלינהו עתיד לדורש׳ דעל שיבת שליהו ויפרשנה לנו מין הנך יודעים לדורשם: רב אשי אמר הני מפרשנה מילתי׳ הקריבו והך נכוחה דיחזקאל על כרת שני נתכבשה הקריבו מילואים וכי היכי דהקריבו מילואי דשנה כשמיני לידקו להוש ר״ח כדאמרינן בשבועת שנת בראשון בחר לחדש ותכלה חותו היום נטל עשר עטרות כו׳ והקריב ענל בן בקר לחטאת הכא נמי הקריב פר בר״ח: חילו שבע שבטים והכי משמע וכן תעשה ונתן פר כי היכא דכתב לעיל מיניה תקח פר בן בקר תעשה בשבעה שבטים פר העלם דבר שם תדשו שום הורות תיסור ותורו חלב מותר: בחים שור שנגנו על פיהם וחכלו חלב בשוגג מביחין פר: ותע״ם בחין בשבעה שבטים בלו׳ רובן של ישרל ואיכא למימר כיחידים דמו ויביח כל אחד כשבט הו שעירים תפילו הכי הוחיל והוה שבטים שם חציבי רובא ויבחו פר העלם דבר שנעלם דבר מסנהדרין והורו שחלב מותר עם שנגנו מעשה שחכלו ביום חלב שוגג על פיהם: דברי שותרין דברי תורה כגון כל הך דחמרינן לעיל דקחי לפר דר״ח חטאת וכן חותן לעיל: שלש מחות נרבי שמן לנדות להחליק בלילה ולדרשו: וכי מדת פרים מחת והלח מנחת פרים ג׳ עשריכים ומנחת שים שני עשרוני׳ ולח בח הכתוב שלח להודיעך שיעור לביח מיל חח׳ עם חיפתו מדת הרחויה לו מלמעלה חילים

אלא פרים לחפילו מהדדי לח מעכבי ותח דלח מוקמיליה פרחם הסנה יום הכיפורים ושמיני עלרת משו׳ דכתיב חד ליכח שלח חקר׳ פר וחד חיל ורחם דלח מסני כפרים וחילים דעלמח כדמסני פ״ק דיומח גבי פר ש״ח וחינו של קף כח מהדרי וקתני הים מקריב מנחתם פרים וחילים לח דמי להכח כלל:

ומניין שמעכבין זה חת זה פרים כבשים תורם חור
להם כל הנזכר וכי כה״ג דדרי כספרי
שהכחתי לעיל ל״ל קמ״ל כדרבן דעלינו עלי דר״ם בפתני׳ סיקריב פרים וחלח יקנה נסכים מחכר מהן לי נמי חפיים לו נכבשים ומין לו לחמיד של בין הערבים מקריב כולן לגבי מוסף ומיהו לקחמסבע חתמידין דיומי קודמין למוספין דיומים משום דחמיד ומקודש ונ״ע:

מילואים הקריבו בימי עזרח כדיך שהקריבו בימי משה ולח דמו הני להני דשל משה שלו עגל וכיון פר וסמיכות ידים ושחיטה בלילה כמיד׳ ביחזקאל ? מוזות הכית ועל מזבח פינות העזרה למזבח ועל מוזות שער החנך הפנימית ופירש שם ר״י שהוח פר הממור שם למעלה חל חוקת המובח כיום העשותו פר בן בקר לחטאת שכל שם כתיב ולקח מדמו ונתת על מזבח קרנותיו ועל מזבח פינות העזרה ועל הגבול סביב וכרוך לנחוך המקרח סיהיו סוים ועוד לפי מה שמ״ש וכן תעשה בשבעה בחודש דמיירי בשבעה שבטים דמיירי פר בר רחם וכרוך לייחב סיהיו חומן מחנות כיחזקחל וגבי פר בהורחה בוקרח ומי מיפסר לייחבו ושמ״ש וכן תעשה דקחמר לענייו שמביח פר שבשרף ולח לענייו המחנות וכבר תימח הוח מי דחקו לה״ש להעמיד הפסוק בשבעה שבטים ופסיטח דקרח קחי חהח דכחיב לעיל גבי חוקת המובח ביום העשותו שמביחין פר בן בקר לחטאת וביום הכפי׳ שעיר עוים ופר ואיל וחחר כך שבעת ימים תעשה שעיר חטאת ליום ופר בן בקר ואיל מן הצחן תמימים יעשו לעיכך חומר כחן וכן תעשה בשבעה בחודש:

הואיל ומיסתברי מליקה מע״ג לעיל דף ו
פרכינן סבר מצוותו בכך וכלחים נמי מסרינן להו בלח קרח מ״ח חתח לחורוי לן דלח ניטעי לפילף מינים מהחי דקחמר למין שחיטה לעוף פ׳ בחולין:

בשבעה שבטים שחטאו חתח דרים בחרם כתו כדכרים שחלשו בית דין והוח על ז׳ שבטים שחלב מותר ועשו על פיהם והייבו מיתים שוגג שנגנו כהורחתם ומפני שחלבו ביחור ועשו פתחום על פיהם והח דלח כרבי יהודה דביתי פר לכל שבט וברחה דחמי לרבי יהודה ניחח דמייתי בתיעוט שבט:

וכי מדת פרים וחלים שחת פים תימח דף כ
דליפרוך וכי יש שם חיפה ול״ש ביחזקאל דחיפה קחמ הים מבית לחוניח סולת עשרון מן הסלת והחיפה שלש סחין והיינו ג׳ עשרונים לפר וחיפה לחיל כמו שבחינו בשתי הלחם שני עשרונים משלש סחין וכן של פרים ג׳ מ״ם סחין שהם לח מנח

סולת מנוסה כ״כ יציח מחל עשרון לשה ושמן הין שנחמית היו כהין וכי ה״ג שפירש רש״י בשמן הם לפרש בחיפה שהים שם חיפה גדולה וקטנה ומה שמקדק לומר

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0093
DFG

דורש כאן כפרשת כי אתה דר' חנינה בן גדגן וכי מדת פרים
מילים וכבשים מאת היה ומלא כבר נאמר אלא עשרונים לפר ושנה מלמד
שמיפר נילה ומיפה קטנה קרויה מיפה :

קרבו כבשים כלא לחם פי' כקונטרס אלא היה להם מלא מן וקשה דפ"ב
דיומא מוכח דמומות קעולם
היו מביאין להם מיני מזכל וכפר שפי הלחם
נמי מוכח שהיו עמהם לחם הפנים במדבר
פ"ק דף ו מקריבין מנחת העומר ומ"ר ת"ל קרבנו
מכל ז' ימים טעמא כתב כי תבואו אל הארץ ור' עקיבא
מסופקין לטעמיה דכי תבואו לאו דווקא מכל מכל ימי
דף לו שמעון כרבי ישמעאל אע"ג דקיימא לן כחד יומא
לחד יומיה קאמר הכא קאי לחם הפנים כן לף
קרבנותיהם לא יקריבו ויש לתלק ולומר לפרש
משום דשתי הלחם מיקרו כיכורים כדלקמן
ושם כיכורים בחרן לף שתי הלחם כן ועוד
דף מב ורבינן כפרשת ע"ר ישמעאל מתוספותיכם
למעוטי מוכס לחרן :

הלכה כר' שמעון בן גמליאל היא הלכתא
דף מג לחזיקת כדפרי פר' כ"ם ופרק ל'
דף מד מיתו ופרק י' יוחסין נבי ממזרים פירשתי :

שבעת כבשים ת"ש מלא לחם מלמד כתיב
והקרבת על הלחם שבעת כבשים:

מראשיתני פרקין תמיד מי לא מצינו
ל' לחד כיוונו וק"ק כת
דף מה לו מצרי ליל לחם לעומרי ליל המחר כתיב
זהו שלמחר כתוב בפקודים ותיכף דברים
שהם מלחד מיומך ול' למלאכת כתיב פרים
ואילים וכבשים כתיב ליל ואילים פ"ת
מיבעי קלמר מלא כתיב ג' פרים וג' אילים
והיינו כדרבא דסתם ו' ולא שנים :

גמר יהיו מתעיפים ות"ש דקאי הלחם
דף מו ע"ב לבד ומכבשי לבד כדלעיל כהקיומן
מיהו מסתבר ליה דלא ניקו מעיכוב כבשים
בלחם ותימה קוף :

ובן ננס לילף יהיו מתעייפים דקא דמו
מהדדי טפי דתדוייהו מיירו בעניין
לחם ות"ש דלמר טעמא כמתניתין דיהיו
מיהיו לא דמו להדדי דחדש ז' כבשים וחדש
שני כבשים ובתוספתא ות"ש מטעם דמ"ר
עקיבא דבר פקול ומחר מי מכרזינן ומתר כן
ננס לני מכרזינן ובתר דסיק דיהיו מיהיו
מדיק ליה מדיוק לרבי עקיבא כיון דעדיף
ליף מלגב דלא דמי :

זן היה סיכה וז היה ביזה כ"ש לי מצינן
למילף מתדוייהו לחתי לא ילפינן :

דנין דבר שמתנוקרב למזבח מדבר שמתנו
קרב למזבח ויש לומר דסתי מדרבה דנין
טפי כיון דלדידי ולידו מלחם קיימי :

דאמר רב הונא קטלו לחם ונתנו לכהן
דף קט פיר' כקו' סוף הגוזל קמא קאמר
כבר ונתנו לכהן סכלתו מעמר ונכרית קטלו
לחם ונתנו לכהן סכלתו מעמר ונכרית לחם
מצית לומרת כבי דקרבנות הפנל שון לכל
דף קי כדדרשינן פ"ב לסוכה ותו דכתיבה דחתם
הוי לקדם כו את חחמה ולכל מרכיו ונכח
דף קי לא הוי כבי כדלעיל כתיבה דיהיו מיהיו
בקלקו לא קדם חלא נרחה לי דאילתא
דרב הונא לחתי מיתמר :

אילים מרובין ולא היה להן איפתן יביאו איל
אחד ואיפתו ולא יקרבו בולם בלא איפות:

מתני' : הפר והאילים והכבשים והשעיר אין
מעכבין את הלחם ולא הלחם מעכבן הלחם
מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את
הלחם דברי רבי עקיבא אמ' ר' שבן ננס לא כי
אלא הכבשים מעכבין את הלחם והלחם אינו
מעכב הכבשי שכן מצינו כשהיו ישר' במדבר
מ' שנה קרבו כבשים בלא לחם אף כן יקרבו
כבשים בלא לחם אמ' רבי שמעון הלכ' כדברי
בן ננס אבל אין הטעם כדבריו שכל
האמור בחומש הפיקודים קרב במדבר וכל
האמור בתורת כהנים אין קרב במדבר מ
משבאו לארץ קרבו אלו ואלו מפני מה אני
אומ' יקרבו כבשים בלא לחם מפני שהכבשים
מתירין את עצמן ולא הלחם בלא כבשים שאין
לומי יתירין ננס : הני רבנן והקרבתם
על הלחם חובה על הלחם שבערת כבשים
תמימי אע"פ שאין לחם אם כן מה תלמוד לומ'
על הלחם מלמד שנתחייבו בכבשים קודם
שנתחייבו בלחם דברי ר' טרפון ר"ע אומר יכול
הן הן כבשים האמורים כאן הן הן כבשים
האמורים בחומש הפיקודים אמרת בשאתה
מגיע אצל פרים ואילים אינן הן אלא הללו באין
בגלל עצמן והללו באין בגלל לחם נמצא מה
שאמור בחומש הפיקודים קרב במדבר ומה
שאמר בתורת כהנים לא קרב במדבר ודילמא
פרים ואילים לאו אינהו הא כבשי אינהו נינהו
מהכי אישתנו הני נמי דאחריני ופרים ואילים
ממאי דאישתנו דילמ' הכי קאמר רחמנ' איבעי
פר ושני אילים ליקרב איבעי שני פרים ואיל
אח' ליקרב מדאישתני סדרן שמע מינ' אהדיני
גינהו : הלחם מעכב את הכבשים: ת"ר דר"ע נגמר יהיו ניהה היינה מה להלן לחם אף כאן
לחם ובן ננס גמר יהיו יהיו מה להלן כבשי אף כאן כבשי ובן ננס נמי נילף מתהיינ מה
להלן לחם אף כאן לחם דנין יהיו מיהיו ואין דנין יהיו מתהיינ מאי נפקא מינה התנ דבי
ר' ישמעא ושב' הכהן ובא הכהן זהו שיבה והביאה הני מילי היכ דליכא דדמי לי' אבל
היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן ורבי עקיבא נמי ליליף יהיו מיהיו דנין דבר
שמתנה לכהן מדבר שמתנה לכהן לאפוקי הני דעולות ניגהו ואיבעית אימא בקרא
נופיה קא מיפלגי קודש יהיו לי' לכהן רבי עקיב' סבר אי זהו דבר שכולו לכהן הוי אומר
זה לחם ובן ננס מי כתב קודש יהיו לכהן קודש יהיו לי' לכהן כתב איזהו דבר שמקצתו
לי' ומקצתו לכהן הוי אומר אלו כבשים ורבי עקיבא מי כתב קודש יהיו לי' ולכהן לי'
לכהן כתב כדרב הונא דאמר רב הונא קנאו השם ונתנו לכהן : אמ' יוחנן הכל מודים

כויר דף מה מכנת דף יג חולין דף פה

שאם

מנחות פרק רביעי מסורת הש"ס

מלים מרובין בלא מנחתם: שאם היו להם פרים מרובים כלומר דמים לקנות
פרים ואלים כדי נרכן : ולא היו להם נסכים כלומר אם יקנו מן הדמים אלים
ופרים לא יהא בידם לפים לקנות נסכים : יביאו פר אחד ונסכים כו' : מתני':
הפר השים והכבשים דכתיבי בהאי קרא והקרבתם על הלחם שבעה כבשים
תמימים בני שנה ופר בן בקר ונו' : את
הלחם אתי הלחם דעגרת : הלחם מעכב
את הכבשים הגך שני כבשים דשלמים :
במדבר קרבו כבשים בלא לחם כלומר אתי
הלחם הבאי עם שני כבשי שהרי עמר ושתי
הלחם אינן באין מלא מן הארץ : הלכך
כדברי בן ננס דכבשים מעכבי לחם :
אין הטע' כדבריו דהוה אומר במדבר קרבו
נסכים ושלמים ולא היו : אבל האמור
בפרשת פנחס כגון הגך דמוסף קרבן
במדבר : והאמור בת"כ כגון הגך ד כבשים
ופר ואלים ושעירה דעל מלא וכ' כבשי דשלמי
לא קרבו במדבר כדאמר בגמ' : גמ' : תניא
על הלחם דאמרת ואלין קריבין בלא לחם
ולא לחם קרב בלא כבשי והלא כתיב כבשי
כבשי דמשמע תע"פ שאין לחם : לחם כן מה
ת"ל על הלחם : קודם שיתחוייבו בלחם כל
זמן שהיו במדבר : כשהתה מניעו
כו' דנת"כ כתיב פר ושני אלים וכאומם
הפקודי כתיב פרים בני בקר שנים ואיל אחד
שלא נו דומים הפקודים אלין בגלל עצמן
דמוספין הן ואלין טעונין לחם: והאמו בפרשת
כהני לא קרב במדבר כדאמרינן לא תתקריבו
בכהני קודש ומיהו כבשי דשלמי קרבו במדבר
ואלין טעונין לחם: קנאו לכהן
ונתנו לכהן דמסולקין נכוח קוכו ועיק מילתי'
דרב הונא לגזל הגר מיתת כפ' סגוזל עניים
בנכ"ק המסס ליי' לכהן : שאם

פשם חזקקו זה לזה שחיטה כיחד ואחר כך אחד לשם חד כבשים שמעכבין זה לזה ואמותר לפניני יצא לבית השריפה לכלות תכיפו : ואיזו זיקה שלהן שחיטה שהיא לשם בשחיטת אחד ואחר כך אחד לשם חד כבשים אחד לשם חד כבשים : תניפה כבשים הן מניפין עם הלחם מתייש בפרק כל המנחות כלות מנה : ופליגי בן ננס ור׳ עקיבא ושמע מינה לעין תכופה עושה זיקה: ולא כתר שחיטה כפרה הא ולחי דכתן לא הוי שלא לשם שחיטה: מעיקרא קרוש שחיטה עד שלא שחטה לתודה לחם תודה מין שתקדם שם בשחיטתה כפרק התודה קרבנו על זבח התודה ונימר מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח : כפרם לחמה לא ידענא מנלן דמיפסיל לכולהו משום דנפרסה אחת מהן זרוקה בעיני המלחם הפנים נמר שהוא מנח׳ תודה וכתיב בשחיט שלש נפרסה לחד מחלוקים פסולות: הדם זורק לשם שלשתן ולא לשם תודה : גורן הדם עד שלא נפרם הלחם תורם כדכתיב והקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומת ידו והיה תורם אחד מעשר לכהן והשאר לבעליו כרים פרק התודה : מן השלם ולא מן הפרוד דתניא כשהתודה אחת שלא יהא פרום : יכול לחמה מין לחומת ירושלים: מכניסן ושופט דכל זמן שהיו קדים בשחיטה היו נפסל ביוצא : הדם זורק לשם שלשתן: תורם אחד שבפנים על שבחוץ ולא שיאכל אותו שיצא שלא יחתך כמין לחיות תרומתו תרומה ולהכשיר את הפגימות כל יצא לחורם לאו חוץ לעזרה קאמר אלא חוץ לעיר דהא התודה ולחמה נאכלין בכל העיר: משמשו נטמא לחמה: הדם זורק לשם שלשתן: מיצי נדרו יצא להקדש בתודת תודה : מילי נדרו יצא להקדש מדבא על מכילתן לענין טומאה: ותיפסל נמי תודה ולא יזרוק לשלשתן לחמה : דחמנא קרייה שלמים תודה שלמי משמע דמפיק שחיטת תודה בפעת לחמה מוזרת להיות שלמים: ולא לחם אכל כבשי עצרת עם לחמה קרוי שלמי : אכל הלחם אחר תנופה:

כבשים

שאם הזקקו זה לזה שמעכבי׳ זה את זה ואיזה הוא זיקה שלהן שחיטה אמר עולא בעו במערבא תנופה עושה זיקה או אינו עושה זיקה פשוט ליה מדרבי יוחנן דאמר רבי יוחנן שחיטה עושה זיקה מכלל דתנופה אינ׳ עושה זיקה דרבי יוחנן גופה קא מיבעיא ליה מיפשט פשיטא ליה לרבי יוחנן דשחיטה עושה זיקה ותנופה אינו עושה זיקה או דילמא שחיטה פשיטא ליה ותנופה מספקא ליה תיקו אמר ליה רבי יהוד׳ בר חנינא לרב הונא בריה דרב יהושע והא כי כתיב קודש יהיו לה׳ לכהן בתר תנופ׳ כתיב ופליג בן נגס ור׳ עקיבא ולישעמיך בתר תנופה ולא בתר שחיטה אלא מאי את לך למימרא מעיקרא קאי ומאי קדש יהיו לה׳ לכהן דבר שטופו לכהן הכא נמי דבר שטופו לכהן ושחיטה עושה זיקה ורמינהי׳ עד שלא שחטה נפרם לחמה יביא לחם אחר ושוחט משחטה נפרם לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן השלם על הפרום עד שלא שחטה יצא לחמה מכניסה ושוחט משחטה יצא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול נזרק הדם תורם מטה שבפנים על שבחוץ עד שלא שחטה נטמא לחמה מביא לחם אחר ושוחט משחטה נטמא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו יצא שהציץ מרצה על הטמ׳ והלחם פסול נזרק הדם תורם מן הטהור על הטמא ואי׳ר שחיטה עושה זיקה כיון דהזקקו זה לזה בשחיטה איפסיל ליה לחם תיפסל נמי תודה שאני תודה דרחמנא קרייה שלמים מה שלמים קרבי בלא לחם אף תודה קרבה בלא לחם אמר רבי ירמיה אם תמצא לומר תנופה עושה זיקה אבד הלחם אבדו

ואיזו היא זיקה שלהן שחיטה דלחם אחד הלחם מאבדו מכבשים ואם אבדו מכבשים אחד הלחם והיינו כר׳ דאמר לקמן כבשי עצרת אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה ורבי אלעזר בר שמעון קסבר כבשי דלחם אחד הלחם מאבדו מכל מקום אבדו כבשים שמתי אחד הלחם הא אינו אלא כשחיטה כבשים כדאמר ר׳ יוחנן לקמן הכל מודים שבריך שיהא לחם בשעת שחיטה

דף יב ע״ב מיי׳ פרק יב מהלכות פ״ה

דמסתים גבי לחמי תודה וניפרקינהו ונפקינהו לעולין כמאן כר׳ דאמר וכו׳ ומשמע דלר׳ אלעזר ב״ש נפקי לעולין ולא מסיים לחלק דשאני הכא דליכא תנופה מחיים דהא אסקקן לן מי עומס זיקה כל שכן דלא מסיימא לקדש ותו דאמרינן לקמן שחט שני כבשים על מרנעת תלות מוסך שתים מהן ומכיחין והם ר׳ נחלקות בפדיון מע״ג דליכא תנופה כשהוא ב״ש ומשמע התם דלרבי אלעזר בר שמעון פורן כאחד ונאכלין כאחד והא דליפלגי רבי אלעזר ורבנן לקמן כמילתיה דר׳ דאמר קדוש ואינו קדוש מגבי אמר קדוש ואינו קדוש ואינו נפדה ואמרינן לחבוי תפיס פדיונו לרבנן לא תפיס אלמא להכי לרבי אלעזר בר שמעון נמי נפקי לעולין ואם כן מאי אבד הלחם דהכא ואין לומר אבד מליקרב דפשיט׳ לקמן מזה לדבר אחר אמי שנפ הלחם אחר ומ״מ כיון דנפדו פקעה קדושת תנור ור׳ דאמרי׳ ליה תנור מקדש אי אפשר לה בתנור דאחל לה מקדשו ואינו נאכל אלא לזכרים ולא נפיק לעולין והשתא ניחא לשון תפיס פדיונו להוה ליה למימר נפדה ותדע דהא ר׳ יוסי דאמר תנור מקדש כסוף׳ דמעילה ותנן התם והנסכים אין להן פדיון מקדשו בכלי ומתני הלחם נמי אינו מנחה דכתיב זבח אחד לחם ואחד לא יהא לחם אלא בזבח שלמים ולא מנחה ולא עולה ולא חטאת ולא אשם ולא מנחת נסכים ולא מנחת חוטא ולא מנחת קנאות ולא מנחת סוטה ולא מנחת מנחות ולא מנחת לבונה ולא מנחת כהנים ולא מנחת משיח ולא מנחת מלואים ולא מנחת נזיר ולא מנחת מצורע ולא מנחת חמץ ולא מנחת שתי הלחם ולא מנחת העומר ולא מנחת מאפה כהנים ולא מנחת כל המנחות כולן ולא מנחת מנחה ולא מנחת כהן גדול ולא מנחת כהן משיח ולא מנחת כהן הדיוט ולא מנחת בן בנים ולא מנחת ישראל ולא מנחת גר ולא מנחת תושב ולא מנחת עבד משוחרר ולא מנחת בן חורין ולא מנחת אשה ולא מנחת אנדרוגינוס ולא מנחת טומטום ולא מנחת ערל ולא מנחת טבול יום ולא מנחת מי חטאת ולא מנחת אפר חטאת ולא מנחת מחוסר כפורים ולא מנחת מחוסר זיה ולא מנחת מחוסר בגדים ולא מנחת מחוסר תמורה ולא מנחת מחוסר מעשר ולא מנחת מחוסר שחיטה ולא מנחת מחוסר הערב שמש ולא מנחת מחוסר קרבן ולא מנחת מחוסר תודה ולא מנחת מחוסר שלמים ולא מנחת מחוסר לחם ולא מנחת מחוסר שתי הלחם ולא מנחת מחוסר כבשי עצרת

אבדו כבשים אבדו כבשים אבד הלחם ואם תמצא לומר תנופה אינה עושרת זיקה הביא לחם וכבשים והונפו ואבד הלחם והביא לחם אחר אותו הלחם טעון תנופה או אינו טעון תנופה אבדו כבשים לא תיבעי לך דודאי בעי תנופה כי תיבעי לך אבד הלחם ואליבא דבן ננם לא תיבעי לך דאם כבשים עיקר כי תיבעי לך אליבא דרבי עקיבא דאם לחם עיקר מאי בינן דלחם עיקר בעי תנופה או דילמא כיון דמתירין דידי כבשי נינהו לא צרי תנופה תיקו אמר ליה אביי לרבא מאי שנא שני כבשים דמקדשי לח ומעכבי ומאי שנא שבעה כבשים ופר ואילי דלא מקדשי לחם ולא מעכבי אמר ליה הואיל והווקקו זה לזה בתנופה והרי תודה דלא הווקקו זה לזה בתנופה ומקדש ומעכבא אלא כתודה מה תודה שלמים אף הכא נמי שלמי מי דמי התם ליכא זבחים אחריני בהדי הכא דאיכ זבחים אחריני בהדה ליקדשו הני והני אלא כאיל נזיר מה איל נזיר אע"ג דאיכא זבחים אחריני שלמים היא דמקדשי מידי אחרינא לא הכא נמי לא שנא והתם מנלן דתניא וארת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות מלמד שהסל בא חובה לאיל ושחיטת איל מקדשן לפיכך שחטו שלא לשמו לא קדשו הלחם תנו רבנן שתי הלחם הבאות בפני עצמן יונפו ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה מה נפשך אי לאכיל אתיי ליכלינהו אי לשריפה אתיין לישרפינהו לאלתר למה להו צורה אמר רבה לעולם לאכילה אתיין גזירה שמא יזדמנו להן כבשים לשנת הבאה ויאמרו אשתקד לא אכלנו לחם בלא כבשים עכשיו נמי ניכול ואינהו לא ידעי דאישתקד לא הוו כבשים אינהו שריין נפשייהו השתא דאיכא כבשים כבשים הוא דשרו להו אמר רבא מנא אמינא לה דתנן אמר רבי יהודה העיד בן בוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חוטא אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין הני שתי הלחם היכא דמי אלימא בבאות עם הזבח אטו תודה ולחמה מי לא מנדבי כהנים ואכלי להו אלא לאו בבאות בפני עצמן וקתני היאך הן נאכלין אלמא לאכילה אתיין אמר ליה אביי לעולם בבאות עם הזבח ודקא קשיא לך מתוך ולחמה לחמי תודה לא איקרי מנחה שתי הלח איקרי מנחה שנאמר בהקריבם מנחה חדשה לה' רב יוסף אמר לעולם לשריפה אתיין והיינו טעמא דלא שרפינן לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב אמר ליה אביי מי דמי התם לאו פצוותן בבך הכא דמצוותן בכך לישרפינהו מידי דהוה אפר ושעיר של יום הכיפורים אלא אמר רב יוסף גזירה שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן אמ' ליה אביי תינח כל זמן הקרבתם לאחר הכי לישרפינהו מאי העובר צורתן נמי דקתני צורת הקרבת רבא אמר לאכילה אתיין וגזירה משום דרבה ולאו מטעמיה לא מקרא ואמר רבא מנא אמינא לה דכתיב ממושבותיכם תביאו לחם תנופה כיכורים לה' מה כיכורים לאכילה אף שתי הלחם נמי לאכילה

כבשים לא תיבעי לך דודאי בעי תנופה כבשי דתמירי ולא כמי לו תודה עו לחמה דאי לחמה התודה מיבעי מבעיא לחמה :

ומאי סבר אבעה כבשי דתמירי ולא מקדשי ולא מעכבי מנד מקדשי נקט מעכבי דהא דרשינן לעיל שבעת כבשים תע"ת שתין לחם והכי קאמר כמי לחם תע"ת שתין שבעה כבשים ומיהו בקונטרים פי' דמיבעיא ליה כתר דסווקקו זה לזה בשחיטה :

לפיכך שתין שלא לשמן לא קדש הלחם טפי הוה ניח למיתני שחט לשמן קדש הלחם שלא בשמיעין תע"ג דלתריבי לשמן בשחטו לא קדש הלחם :

שתי הלחם הבאות בפני עצמן כשמן לחמר לחם עיקר :

לישרפינהו לאלתר ותפילו למאן דאמר תפי' פיגול טעון שרוף הכא שאני דמצותן בכך :

לפי שתין שורפין קדשים כי"ט הוה מצי לתיפרך למונחי יום טוב לאלתר לישרפינהו דמצותה לא ילוף מזמשיך גזרת הקרבתו :

צורת הקרבתו פי' נקיטינן עד תמיד של בין הערבים מיהו בשמעתין דנתקלקלו הלויים בשיר מפרש הקרבות ניכור קרבי מתר תמיד ודמו עשה דשלמ' נכך פי' שיר לפרש עד הגילה :

מה ביכורים בפני עצמן ותפילו הכי מינטרינן לה' עקיבת יהיו מתקיימין לנאכל דמעבב כבשים : עד

כבשים הללו שבאו עמהן לדברי הכל דמתירין הן ועוד דבהו בתיב תנופה והניף אות הכהן: מתי סבר שני כבשים דשלמים דמקדשי לחם כדתני לקמן בשמעתין מן מקדשין הלחם אלא בשחיטה : ומעכבי לחם הווקקו זה לזה בשחיטה כדתמר רבי יוחנן לעיל ותפילו לא הווקקו מעכבי לבן ננם : ושאיל והווקקו שני כבשים ולחם : והא תודה לא הווקקו היא ולחמה לתנופה כיחד : ומקדשת ללחם בשחיטה והיינו דתמרינן קדכנו על זבח מלמד שמן הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח בפרק התודה : ומעכבת דאם אין תודה אין לחם דאם אין קדושין אלא בשחיטה : ומאני שני כבשי עצרת שלמים מכל שבעה כבשים ופרים ואילים עולם ניינהו : מה נזיר שלמים קודש ומקדש הלחם כדתמרת לקמיה: לפיכך לוכל מקדשו בשחיטה לוכל אלא לאותו לא קדש הלחם דכתיב זבח שלמים של כל המצות אי זביחתו לשם שלמים מקדש את הכל ואי לא לא : הכשות בפני עצמן מליכא דר' עקיבא דתמר כבשים מן מעכבין את הלחם : תעובר צורתן יפסלו בלינה : אי נאכילה אתיין דלא נעו אתיין ליכלינהו : ואי נסריפה אתיין לישרפינהו לאלתר הואיל וזו היא עיקר מצוותה : השתא דאיכא כבשים כו' הילכך קודש וקדשים מעלי ניינהו ומשום נזיר קודש דשרפינן לאו לא מני למישרפינהו עד דליפסל בלינה : מנא לימינן לה דנאכילה אתיין בפני עצמן : אילו מוטה ואע"ג דכתי' כל העובר על הפקודי' ובהני לא נפקדו אינו תוס' דשמיתן בע"ק דמיתת ומסר להו לניכור : שאינו שוקל חוטא דכל הרואי ליפקד קתמר דהיינו מכן עשרי שנה ומעלה : נעצמו לבנותו : שלנו הן לא אנו נותנים שקלי לגבי נמצאו בתין קף משלנו שהרי כל הקרבנות אין מליעבד כתין : ורבן יוחנן בן זכאי לא דריש וכל מנחת כהן תלמ נמנחת שהכהן מביא בפני עצמו משום כפר חוטא : מילתיה דכתין שתי הלחם עם הזבח ממאי קתני היכן הן נאכלין הא ללחמי תודה דמי ותודה ולחמה מי לא מנדבי כהני ואכלי ותתם בני קדשי הנשרפין להו מצותן בכך דמעיקרא לאכילה אתו אלא שאירע בהן פסול כגון טומ' או טמא הילכך שבקינהו עד החול ושרפינן להו : שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן לאחר שריפת הלחם הילכך משהינן להן שלא יפלו מכבשים יונפו עמה ואוכלו : ומן הקרבתן עד תמיד של בין הערבים : לאחר שכי לישרפינהו אחתי משהינן להו כל הלילה : גזירה משום דרבה דתמר לעיל גזירה שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן ולאו מטעמיה דשום מדתניא העיד בן כוכרי כו' : ממושבותיכם וגומר בכורים לה' הקישו לבכורים : מה שתי הלחם יכולין לבא בפני עצמן מן

תנו רבנן כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה כיצד שחטן לשמן וזרק דמן לשמן קדש הלחם שחטן שלא לשמן וזרק דמן שלא לשמן לא קדש הלחם שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן הלח קדוש ואינו קדוש דברי רבי רבי אלעזר בר שמעון אומ לעולם אינו קדוש עד שישחוט לשמן וזרק דמן לשמן מאי טעמא דרבי דכתיב ואת האיל יעשה זבח שלמים לה על סל המצות למימרא דשחיטה מקדש ורבי אלעזר בר שמעון יעשה עד שיעש כל עשיותיו ונמי הכתי יעשה אי כתי זבח יעש כדקאמרת השתא דכתיב יעשה זבח במה יעשה בזביחה ור אלעזר בר שמעון הכתיב זבח ההוא מיבעי ליה לכדרבי יוחנן דאמר רבי יוחנן הכל מודים שצריך שיהא לחם בשעת שחיטה מאי קדוש ואינו קדוש אביי אמר קדוש ואינו גמור רבא אמר קדוש ואינו ניתר מאי בינייהו איכא בינייהו למיתפ פדיונו לאביי לא תפים פדיונו לרבא תפים פדיונו בשלמא לרבא היינו דאיכא בין ר לר אלעזר בר שמעון אלא לאביי מאי איכא בין ר לרבי אלעזר בר שמעון איכא לאיפסולי ביוצא בעא מיניה ר שמואל ברב יצחק מרבי חייא בר אבא כבשי עצרת ששחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן אותו הלחם מהו באכילה אליבא דמאן אי אליבא דרבי אלעזר בר שמעון האמר זריקה היא דמקדשה אי אליבא דרבי בין לאביי בין לרבא קדוש ואינו ניתר הוא אלא אליבא דהאי תנא דתני אבוה דרבי ירמיה בר אבא שתי הלחם שיצאו בין שחיטה לזריקה וזרק דמן של כבשים חוץ לזמנן רבי אליעזר אומר אין בלחם משום פיגול רבי עקיבא אומר יש בלחם משום פיגול אמר רב ששת דיני תנאי כרבי סבירא להו דאמר שחיטה מקדשא מיהו רבי אליעזר לטעמיה דאמר אין זריקה מועלת ליוצא ורבי עקיבא לטעמיה דאמר זריקה מועלת ליוצא דתנן

עד סיסמוט לזמן ויזרוק דמן לזמן תיעבד למה לי וזריקה הא פרק קמא דפסחים מפקינן דרבי אלעזר בר שמעון סבר לה בתוס דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי ותירץ ר"ת דזריקה שלא לשמה גריע מכשפן לה ויקשה לנקמן ע' סמנתות והנסכים מוכח דלא"ג דנעשה פסול כזריקה שזרק על מנת לאכול מן לזמן אמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי והכי מייתי בגמרא התם לה דפיגול בשחיטה ומקשי מכל פיגול כזריק' מאי אכי כמי דמטמא טומאת אוכלין כו' ים למלק דשלא לשמה עיקר הקרבן ועוסקו קרבן אחר מי כמי הכא נמי בעי למיתר ויהא רשות לזריקה:

ואת סחיל יעשה ובח שלמים מין לפרש דיוקא הכא מדשתיקום לאחי תודה לשלמי צבור כדלעיל פרק התודה שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרת קנין ירושלמיות ושתי הלח כמי מיתקים ללחמי תוך כדדרים כמי התם מתביהו שכל מה שלתה מביו כנוס הם ליתה דשם כן הוה ליה למר מין הלמד ומ"ג דהוה ליה למימנו ולכר אחר מיכ למאן דלא ילפי בסיף מיומנו מקומן ופר התודה אלא גלוי מילתא בעלמא הוי ולעיל ספיר ומיהו קשה דשם כן אחלי מיבעיך קרא תודה על תלות לחם חמץ יקריב קרבנו על ובח מלמד שמין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח ותו רבי אלעזר ב"ר שמעון דדרים כל עשיות גבי התור לה כתי עבייה ובני תודה כמי פלוג בחיתא פ"ק דפסחי וכתוספתא דוכתים ול"ל דהוה חמיבא מדקרים רחמנא שלמים אלא מקרבי לחם כי שלמים וגזיר נמי לה שני כלה קרא כמו ובני תודה משום דקרייה רחמנא שלמים ולר אלעזר בר שמעון נמי כיון דגלי קרא בגזיר דכל עשיות הקידוש תלוי סוף סדין בכולהו:

במה יעשה כוכיתה תימא דפ"ק דובחים דרים מכהן שיהו כעלי ודרים לכל עשיות ניתא דלה כרבי אלעזר בר שמעון ול"ל ולאי משני ספיר תדעי ונ"ע לר מכח ליה שיהו כעלים ונ"ע:

שיהא לחם כשעת שחיט תימ' הא מעשת עפופה כעי לחם ומ"ג דלא מעכב ואלו מיה כעיכן ואמת לפילו ריצוי לא כעיכן ועוד מאת אתת לאימר דכשעת שחיטה כעיכן סיהא כפניס מ"ג דכשר כיונא:

בקונ גרס ובדוק הספרים נמי גרס הכי לאכויי לא תפים פדיונו לרבי תפים פדיונו ופי לאכויי לא מלוים קדושתא כולי הלי סיהא נפדה וכה"ג מיכא קלת ע"ב דבכורות נבי וולדו כעלי מומיכו סלקיט היכי ליעביד ליקרביכהו מכח קדושה דחויה אתיין ליפרוק נהו לא שימי למיתפס פדיונן ופשיטא כעי לאכויי מלי כיכייהו כיון דלרבי לא מלוים קדושתא כל סכן לר"ש כר שמעון ופשיטא דלאכויי נמי ליכעי שיכא דר' שמעון סיפסל משום דלר' לא תפיס ולר"ש כר שמעון תפיס ולקמן כמי כר שמעון פורן כחון ושמא ודלמי כי מין תנופה וקדושת תגור לא קדיש מלא קדושת פה ואיפריק מכל הכא להכי לא מיפסל וכדפרי' לעיל ופי הקונ דפי' לאכויי נפדה ולרבי מיכו נפדה ג"ע דפחולה פי' לרבי"ם מיכו קדוש כלל ונפיק לחולין לגמרי ולפסוקפרים וכ"ם לרמב"ם ולפרושי לאכויי קדוש טפי דאלים מלא נפיק ויתכן יותר גיר מחריתי ומ' גיר הקונ כפושה לאכויי תפיס ולרבי לא תפיס ופשיטא מיכא כיוייהו כמקומות מחרים ודחקיכן לאשכוחי הכא מלי כיוייהו: לתכן

קדשים קלים ממון כעלים הן ואין כהן מעולה אלא כדאימרינן בפרק כל הכשר בפועו כל תלב לה' לרבות תימורי קדשים קלים כמעילה:

הין

דתנן תימורי קדשים קלי כו׳ תימה דלמא מייתי ריש דתנן בשר קדשי קדשים סיפא לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר וכו׳ :

פינול מפרש התם נהרנפא בשר בך הרנפת פסול ומם הרנפת בשר על סיקרבו כל אחרין וכו׳ ונטמא חניתר לטהורים חייבין עליהן משום **ומפקי** טמיאו ניתר לא ונותר יליף חילול מטמא :

קבעה לחם בפינול כי בשר שמא כגופים דובשא דמי הכא נמי כיון דזבח ניתר בזריקת שלא לשמן לחם נמי כיון דכגופים דובשא דמי אי נילפת לחומרא מימר לקולא לא אמרינן מיפא כי גופים דזבח :

ובהדר עיילינהו פליגי שלחם קמי מכל מילתיהו אף׳ כי לא הדר עיילי פליגי וכן מיכח פ׳ התליד :

דף ג

ואינה מוציאה מידי מעילה בשר קדשי קדשים תימה דהא תנן פרק שני

א ת **דמעילה** חיוב היא שלא היתה לה שע׳ היתיר לכהני שנאכלים חוקלומר מעמא דכי נזקקו בהיתיר לא מצי מזכח ולהו קונזות היא :

ולאו מיתותב רב גידל ולא פשיט דינויי דהתם לרים מעילה דרך פגם הוא דאקדש לה אחם ולא סבירא ליה הסוא

נפ וה שם **סיכויי** מיהו תימה דהתם בפ׳ שתי הלחם מייתי ליה סיוע ואית דגרסי ולא מיתותב רב גידל בניתותא ואינו נר :

מהו שיורוק דמקשה לשמלר׳ דמי דאת תנופה שהיה זריק אכל הלחם אכדו אכסנים דקודש שחיטה לא בריכן לשנויי אבל היכא דכבר נשחטה בריכן לשנויי כדי לתקוני וכפ׳ :

מיי׳ פרק ג מה׳ מעילה דף קטו

והרי פסח מחר חנות מצי לשנויי כדמשני פרק בתרא׳ דזבחים שלחי פסח דכשאר ימות השנה שלמים הוי :

והרי תודה דחם נפרם שלחם אף אכל ומזרק הדם לשמה פשיטא דהא אכל שלחם מכלה התודה דלית ליה סוף׳ לשעיל שלא קשכר דשלא לשמן וכי זריק שלא לשמה כשר ומשני שאני תודה דקרי׳ דחמל שלמים הלכך לכתחילה יכול לזרוק לפני שלמים כי אכל שלחם והמקשה היה יכול להקשות כמו שהקשה למעלה והא כיון דשחיטה עושה זריק׳ מיפסיל לחם אימא לא מיפסיל כמו תודה ופשה מלי שני שלחי תודה דקרייה רחמנא שלמים הוא ליה למימר לחם מילתא היא דלשמו נמי כשר שלא נרחה לפ׳ דזלחי לפני תודה פשיטא ופריך שפיר ומשני דלפני שלמים נמי לשמה מיקרי והילכך למחר מיפשלא בהכי אכל שם תודה פסול דלא הוי בלא לחם ומפילו בפסח לא נעי עקירה הבא שאני דבכר נשחטה :

משך שתים מהן ומניפין למחי דמוקי לה כרבי נרך לומר שמניף כלם דהא לא ידעינן כי מקדים ותימה דבירן דבתנופה שאחר שחיטה מיירי שם כן ליתא וזורק את הדם עליהן כדמוכיר תנופה שלא נרך ועוד דליבעיא לא משמע שיניף הדם נפרש ונרחה לפרש נוטל מחת ומניף הבלא מחרות עמהן זו אחר זו וכן בשניה וכן בשלישית וכן ברביעית והשתא תורי לן שצריך שלא יניף הדם בבת אחת כדי שיהא ניכר שלא יורק הדם רק על השתי :

מיי׳ פרק ח מה׳ תמידין ומוספין

כיון

דתנן אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר אין מועלין בהן ואין חייבין עליהן משום פינול ונותר וטמא ורבי עקיבא אומר מועלין בהן וחייבין עליהן משום פינול וניתר וטמא מאי מזריקת פינול קבעה ללחם בפינול ביוצא בשר זריקה שלא לשמה נמי שריא ליה ללחם או דילמ׳ לחומרא אמרי לקולא לא אמרינן מתקיף לה רב פפא ומאי דבי איתנהו אבראי פליגי דילמא בדאיתנהו אבראי דכולי עלמא לא פליגי דאין זריקה מועלת ליוצא ובהדר עילינהו פליגי דרבי אלעזר סבר לה כרבי דאמר שחיטה מקדשא ואיפסלו להו ביוצא ורבי עקיבא כרבי אלעזר בר שמעון דאמר שחיטה לא מקדשא ולא מיפסלי ביוצא האי מאי אי אמרת בשלמא רבי עקיבא כרבי סבירא ליה דאמר שחיטה מקדשא להו היינו דקאמר רבי עקיבא דקדשי להו בשחיטה ואתיא זריקה קבעה להו בפינול אלא אי אמרת כרבי אלעזר בר שמעון סבירא ליה דאמר זביחה לא מקדשא זריקת פינול מי מקדשא והאמר רב גידל אמר רב׳ זריק׳ פינול אינה מביאה לידי מעילה ואינה מוציאה מידי מעילה אינה מביאה לידי מעילה׳ באימורי קדשים קלי ואינה מוציא׳ מידי מעילה בשר קדשי קדשים לאו איתותב דרב גידל אמר רב בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא׳ כבשי עצרת ששחטן לשמן ואבד חלחם מהו שיזרוק דמן שלא לשמן להתיר בשר באכילה אמר ליה יש לך דבר שאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי פסח קודם חצות דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו הכי קא אמינא יש לך דבר שנראה לשמו ונדחה׳ מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי פסח קודם חצות דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו הכי קא אמינא יש לך דבר שנראה לשמו ונדחה מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי תודה שאני תודה דרחמנא קרייה שלמים תנו רבנן׳ שחט שני כבשים על ארבע חלות מושך שתים מהן ומניפן והשאר

(זמנו בשאר ימות השנה קו׳) חצות הכי קאמינ׳ יש לך דבר שנראה לשמו ונשחט לשמו ונדחה מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי תודה שאני תודה דרחמנא קרייה שלמים תנו רבנן׳ שחט שני כבשים על ארבע חלות מושך שתים מהן ומניפן והשאר

מין מועלין בהם דלא מעלית בהו אלא זריקה לבדה אותו לחלק בנוסח דמין זריקה מועלת ליוצא ופינול נמי ליתא בהו דהא פסולין הן בבר : מתי כלומר מלינא דרבי עקיבא מיבעיא ליה לר׳ שמואל בר רב יצחק מתי מזדריקה פינול קא בעית ליה ללחם בפינול ואע״ג דזריקה פסולא היא דהא יוצא הוא קבעה ללחם בפינול כי פשר בשאר בשר

מיי׳ פרק ג מה׳ מעילה דף יבחים דף ג

סלא יצא מלמא לחם בגוף הבבשים דכי היכי דגוף הבבשים מפוגלים לחם נמי מפוגל זריקה שלא לשמן דפסולא היא סברי להו דהא קיימא לן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים ולחם נמי בגוף הבבשים : דהוו הבבשים נאכלין לחם נמי נאכל לא דילמא לחומרא להיות לחם נאכל לא אמר ליעבין זריקה שלא מן הזבח כגון שלא לשמן דליאכל לחם בגוף הבבשים להיות לחם נאכל בבבשים ותמתי דנחית נהו לשחוט הלחם מברחי בשעת זריקה :

פליגי רבי אליעזר ורבי עקיבא דתימא לפילו בזריקה שלא מן הזבח הוגנת מדמי רבי עקיבא ללחם בגוף הבבשים דילמא כדחית נהו מברחי דהוה זריקה שלא מן הזבח הוגנת דכולי עלמא לא מקנע לחם בפינול דאין זריקה מועלת ליוצא ותע״ג דפליגי בתימורי קדשים קלים להתם כי נופים דזבח דמו מודי רבי עקיבא דלחם בגוף הבבשים לא הוי בגוף סל בבשים וזריקה שלא לשמן לחם בגוף הבבשים לא מקנע לחם בפינול ולכך מקנע לחם בפינול ולכותתה היכא דליכא פסול מיזרוק ליה זריקה הוגנת כגון לשמן מפתי לחם בבבשים מגל בזריקה שלא לשמן לא וכדלעיל מלינא דרבי מאיר כו׳ לקמן מיכא למפרך : זריקת פינול מי מקדשא למיקנע בפינול מילא קדוש מעיקרא בשחיטה : דאמר רב גידל זריקת פינול הינה מביאה לידי מעילה : בתימורי קדשים קלים דאמרן לעיל הכל מודים שאם הוזקקו זה לזה מעכבין זה את זה : פסח בשאר ימות השנה כשר לבלמים בפרק תמיד נשחט פסח קודם חצות היום של תרגעה עבר זמנו כשר לשמו עד בין הערבים : וכשר לשלמים שנדחית לשמו כגון הנך בבבשים קודם חצות הלחם : ונדחה מלשמו לאחר עבודת הלחם : פסח לאחר חצות נדחה לשמו וכשעבר היום נדחה מלשמו וכשר לשלמים : והרי תודה דאמרן בהתי פירקין משחטה נפרם לאחה הדם יורק לשם שלמים והכשר ומכל מילי נדרו לא יצא הא הכא שנשחטה לשמו ונדחית מלשמו וכשירה שלא לשמו : תודה דחמנא קרייה לשלמים תודת שלמיו כדאמרן לעיל אף שלמים קדשי בלא לחם אף תודה קדשי בלא לחם ומעולם לא נדחה מלשמו : ומניפין עם הבבשים לבבשי עצרת טעונין תנופה וסמוכין לקמן בפרק כל המנחות : והשתא

והשאר נאכלת בפדיון אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא הא דלא כרבי דאי רבי כיון דאמר שחיטה מקדשא דפריק להו היכא אי דפריק להו מאברא כיון דכתיב לפני ה' איפסיל להו ביוצא אי גוואי הא מעייל חולין לעזרה אמר להו רב חסדא לעולם כרבי ופריק להו גוואי וחולין ממילא קא הווין אמר ליה רבינא לרב אשי והתניא כשהוא פודן אין פודן אלא בחוץ הא ודאי רבי אלעזר בר שמעון היא דאי רבי הא איפסלו להו ביוצא אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי לימא תיהוי תיובתיה דרבי יוחנן מיא דאיתמר תודה ששחטה על שמנים חלות חזקיה אמר קדשו ארבעים מתוך שמונים ורבי יוחנן אמר לא קדשו ארבעים מתוך שמונים ולאו מי איתמר עלה אמר רבי זירא הכל מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמוני דקדשה הכא נמי דאמר ליקדשה תרתי מתוך ארבע תניר חנינא טירתא קמיה דרבי יוחנן שחט ארבעה כבשי על שתי חלות מושך שנים מהן וזורק דמן שלא לשמן

שאם אי אתה אומר כך הפסדת את האחרונים אמר לו רבי יוחנן זכי אומר לו לאדם עמוד וחטא בשביל שתזכה והתנן אברי חטא שנתערבו באברי עולה ר' אליעזר אומר יתנו למעלה ורואה אני את בשר חטאת ממעלה כאילו היא עצים וחכמי אומר תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה אמאי לימא עמוד חטא בשביל שתזכה עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה בחטאת אמרינן עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה בעולה לא אמרינן ובחדא מילתא מי אמר והא תניא כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן או ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן הדם יזרק והבשר יאכל ואם היתה שבת לא יזרוק ואם זרק הורצ להקטיר אמורין לערב ואמאי לימא עמוד חטא בשביל שתזכה עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בשבת אמרינן עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בחול לא אמרינן ובתרתי מילי לא אמר והתנן חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה ובתחתונה חולין טמאין כו' רבי אלעזר ורבי יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה יציל ואם לאו רבי אלעזר אומר

כיון דכתיב לפני ה' איפסיל ליכתוב תו לא דכתיב לפני ה' שמא בעינן פנים ומיפסיל ביוצ' מלמיתק לחטא' כדלמ' בתיזהו מקומן ופר' התערובו' מיתני' כה"ג ונרמי לעולם כרבי ואין התכור מקדש כיון דלא קדשי כולהו כדפרישי' מינאי כמ"ל אין כלי שרת מקדשין אלא מעבודת

הא דלא כרבי שמעון דאמר שחיטה לא מקדשא לפיכך מפשר להו בתקנת זו קודם וריקה מעדיין אין להם שום קדושת הגוף והרי הן כתחלתן ומוסך חיוב שחיטה שירבה ורק הדם עליהן ומקדשן ומתירין ואלו שנשחטו בקדושת דמים שלהן לאסורות עד שיפדו ופודין בכל קדוש דמים ואוכלו כל מה שירצ: דתי ר' כיון דלאחר שחיטה מקדשא נהי דשחיטה מהן לית להן שום קדושת דמים ושכן בפדייה דכתב ס' מילי דחזו להו ממקדשי ואיך קדוש דמים כעלמ' עלייהו ונפקי לחולין ומכיח מינות ואומר בכל מקו' שהן השחיטה שאיכן מקודשות יתחלל על מינות הללו וכלא פדיים לא מתחללי דלא שרא להו וריקת הכבשים: מיהו היכא פריק להו והיכי משתרו והרי מיהו מכיר מלו הן שהיכן מקודשות: ואי מפיק להו לכולהו מבראי ופריק להו לחדתי מיניהו: כיון דכתיב נשחטו הלחם לפני ה' והניף הכהן אותם על לחם הכבורים ונ"ל שמא מינה פנים ניתנו: מיפסלו להו המקודשות ביוצא ומתוך שאין שחטו מכירו הרי כולן פסולות: ואי דפריק להו גוואי ואוכלן כהן בפנים לחרבעתן השחיט חולין והשחיט קודם קמעיל חולין לעזרה ממילא הויין דתוך העזרה הן בעזרת חולין והוא לא הכניסן משנעשו חולין: והתניא אין פודין אלא בחוץ אמר רבי זירא הכל מודים היכא דאמ' ליקדשו ארבעים מתוך שמוני דקדשה הכא נמי דאמ' ליקדשה תרתי מתוך ארבע תניר חנינא טירתא קמיה דרבי יוחנן שחט ארבעה כבשי על שתי חלות מושך שנים מהן וזורק דמן שלא לשמן

אמר לו לאדם עמוד וחטא בשביל שתזכה והתנן אברי חטא שנתערבו באברי עולה ר' אליעזר אומר יתנו למעלה ורואה אני את בשר חטאת ממעלה כאילו היא עצים וחכמי אומר תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה אמאי לימא עמוד חטא בשביל שתזכה עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה בחטאת אמרינן עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה בעולה לא אמרינן ובחדא מילתא מי אמ' והא תניא כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן או ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן הדם יזרק והבשר יאכל ואם היתה שבת לא יזרוק ואם זרק הורצ להקטיר אמורין לערב ואמאי לימא עמוד חטא בשביל שתזכה עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בשבת אמרינן עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בחול לא אמרינן ובתרתי מילי לא אמר והתנן חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה ובתחתונה חולין טמאין כו' רבי אלעזר ורבי יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה יציל ואם לאו רבי אלעזר אומר

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0099
DFG

כבשי עצרת ששחטן שלא כמצוותן פסולין פי' הקונ' שלא לשמן ושלא כתכן כל הזבחים שמזבחו שלא לשמן כשירין חוץ מן הפסח והחטאת ולא מפיק כבשי עצרת דלא פסיק ליה לתפוקי שלמים מינאי כי קתני בחין כללן עצרת בחין כללן לחם לא קתני והא דלא ממעטינן להו מלותיה לחטאת כי היכי דממעטינן לחם כיון דלית לחטאת ולחתו בהדי דכתיב ועשיתם שעיר עזים לחד לחטאת וסני כבשים ותימא מנא ליה דטעמא משום היקיש דילמא הוחיל וכתיב להתיר לחם במקדש ולא היתירו ואמאי ליתותב רב כפרק קמא ו"ל דחם כללותהוב דכבשי עצרת והכא נמי ליתהוב מנחת העומר ולחם נזיר ומצורע מינאי כלחם הוא המתיר וכבשים דמתירין לחם לא ליקרו מתיר מינאי לחם נמי לא ליקרו מתיר היא כיון דקודם לשתי הלחם חם הכי כתב ומ"ק סבר לפי זה דכי פריך בסמוך ליפרוך מה היא דלית לעיל בבשי עצרת ששחטן שלא לשמן הרי הוא בכלל וכשר יחכל וכ"ש שפי' נקונט נר' שלא כתכונתן בן שנה והכיאו בן שתים והא דלא נקט לשון הכתוב דכייכא נ"כ בן שנה והכיאו בן שתים משום דהוי שלא בזמנו ומחום ומן בכלל ובתוספת דנזיר קתני בהך דנסמוך שהכיאן שלא כתכונתן:

תעבור נורתן שמי תנא דרבה בר מנוס הוא דאפי' פיגול בעי נורם דכפ"ק דזבחי' קרינן לשיורי קול פסולו בגופו ואינ דאמרי כל שפסולו בגופו יקרב מיד:

ותנא דבי לוי לא מקיש להו לחטאת מילתא אחריתי הוא דלא עלו לבעלים לשם חובה ולא לשם נדבה ונחיו לא עלו לו ושאר שלמים כגון שחטאן שלא לשמן ולחיוך ליכנס בן שתי שנים: כשרין כשלמי נדבה ונאכלין ליום ולילה כחומר שלמי נזיר דדינו כדין תודה דאמר מר שלמים לרבות שלמי נזיר ואין טעונין לחם ולא זרוע והוחיל ואין הנזיר נוחן כהן קתני מיהת כשרין ואע"ג דאיתקש לחטאת דכתיב וכבשה אחת בת שנתה תביאו לחטאת והיל אחד תמיד לשלמים שלמי מנחתו מלמים חובה מנחתו חובה חוץ מנסכיה דכתיב כבש: בן שנה כגון נזיר טמא ומצורע דכתיב ככם: בן שתים כגון גזילות ומעילות דכתיב היל: עולות נזיר ויולדת ומצורע דכתיב נהו בבבש: בן שתי שנים כו' כשרין דגמרינן מעולת נדבה דאם נדר קטן והביאו גדול הוכח כשר: ומיהו שלמי נזיר לעיל מיניה קתני קרבנות נזיר בתוספתא דנזיר בפרק נזיר שהכל אחד מכל המינין וקתני הרחוין לבא בן שנה והביאו בן שתים שתים ובניאו בן שנה תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו ושאר שלמים כגון שלמי נזיר דחוכח הן ששחטן שלא במצוותן שלא לשמן ולחיוך ליכנס בן שנה לשלמי נזיר והיל כתיב נהו ואיל בן שתי שנים: כשרין כשלמי נדבה ונאכלין ליום ולילה כחומר שלמי נזיר דדינו כדין תודה דאמר מר שלמים לרבות שלמי נזיר: ומיהו טעונין לחם ולא זרוע והוחיל ואין הנזיר נוחן כהן קתני מיהת כשרין ואע"ג דאיתקש לחטאת דכתיב וכבשה אחת בת שנתה תביאו לחטאת והיל אחד תמיד לשלמים שלמי מנחתו מלמים

תנא אזאת תורת העולה ריבה סמיך ליה תני רבה בר בר חנה קמיה דרב כבשי עצרת ששחטן לשום אילים כשירין ולא עלו לבעלים לשום חובה אמר ליה רב עלו ועלו אמר רב חסדא מסתברא מילתיה דרב בכבור אילים ושחטן לשום כבשים שהרי כבשים לשום כבשים נשחטו אבל בכבור אילים ושחטן לשום אילים לא עקירה בטעות הויא עקירה ורב אמר עקירה בטעות לא הויא עקירה אמר רב ומותבינן אשמעתין הכהני שפיגלו במקדש מזידין חייבין הא שוגגין פטורין ותני עלה פיגול פיגול דיכי דמי אלימא דידע דחטאת היא וקא מחשב בה לשום שלמים האי שוגגין מזידין הוו אלא לאו דכבור שלמי הוא וקא מחשב בה לשום שלמי וקתני פיגולן פיגול אלמא עקירה בטעות הויא עקירה אמר לי אביי לעולם דידע דחטאת היא וקא מחשב בה לשום שלמים ובאומן מותר פותיבר זירא רבי שמעון אומר כל מנחות שנקמצו שלא לשמה כשירות ועלו לבעלים לשום חובה שאין המנחות דומות לזבחים שהקום מחבת לשום מרחשת מעשיה מוכיחין עליה שהיא מחבת חרבה לשום בלולה מעשירה מוכיחין עליה שהיא חרבה אבל בזבחי אינו כן שחיט אחת לכולן קבלה אחת לכולן זריק אחת לכולן היכי דמי אלימא דידע דמחבת היא וקא קמיץ ליה לשום מרחשת כי מעשיה מוכיחין מאי הוי הא מעקר קא עקיר לה אלא לאו דכבור מרחשת היא וקא קמיץ לו לשום מרחשת וטעה דהכא הוא דמעשיה מוכיחין עליה הא בעלמא עקירה בטעות הויא עקירה אמר ליה אביי לעולם דידע דמחבת היא וקא קמיץ לה לשום מרחשת ודקא אמרת כי מעשיה מוכיחין עליה מאי הוי רב לטעמיה דאמר רב מחשבה דלא מינכרא פסל רחמנא לא פסל רחמנא: מתני' התמידין אין מעכבין את המוספין ולא המוספין מעכבין את התמידין ולא המוספין מעכבין זה את זה לא הקריבו כבש בבקר יקריבו בין הערבים: אמר רבי שמעון אימתי בזמן שהיו אנוסין או שוגגין אבל אם היו מזידין ולא הקריבו כבש בבקר לא יקריבו בין הערבים לא הקטירו קטורת בבקר יקטירו בין הערבים: אמר רבי שמעון וכולה היתה קריבה בין הערבים שאין מחנכין את מזבח הזהב אלא בקטורת הסמים ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר ולא את השולחן אלא בלחם הפנים בשבת ולא את המנורה אלא בשבעה נרותיה בין הערבים: גמ' בעא מיניה רבי חייא בר אבין מרב חסדא ציבור שאין להן תמידין ומוספין אי זה מהן קודם היכי דמי אלימא תמידין דיומיה ומוספין דיומיה פשיטא תמידין עדיפי דהוו להו תדיר ומקודש ולא תמידין דלמחר ומוספין דהאידנא תמידין עדיפי שכן תדיר או דילמא מוספין עדיפי דהוו להו מקודש אמר ליה תניתוה התמידין אין מעכבין את המוספין ולא המוספין מעכבין את התמידין ולא את המוספין מעכבין זה את זה היכי דמי אלימא דאיתרע ליה ולקדם ורתניא מנין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחרית ל ערך עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה: אלא

כר מנחה

מתיב רבי זירא רבי שמעון אומר נרות דר זירא ליתי ליה לא כרכה ולא כרכה מתיב דרים מכילתין שלא טעמ דכפסי קתמר כדמסמע ולא מם ק מדעתא קוסית דר"ם מדר"ם וצריך עיון: תדיר ומקודם לה פי' הקונ' יום קדום וכן מסמ' כסיף כל התדיר לטו יום טוב להוסיף להני לתמיד לה מהניוקנת קסי' דהתם לה מייתי הא והכ' לה מייתי הכא דהתם ולטולתר פירם בקונט' תמידין דלמחר ומוספין דהתידנא דמסמע מל בין הערבים קודם למוסף והא בכל לה מקדם הוא התם מטעמא אחרינא דכתי' בקטורת הסמים בבקר בבקר בשחיטת הכבשים ובהקטרת הקטורת ובהדלקת הנרות ובין הערבים בשחיטת הכבשים ובהקטרת הקטורת ובהדלקת הנרות ולא

העולה והמנחת ליפרוך מאוניתין דתרתי מתו מיפכח דעולת הנקר קדוש
בריטח לכך נראה לפרש דמכחה לח נפקה לן חלח הקטרה דכולי קרא
בהקטרה חיירי ומסתם נפקה לן עבודת דם דכתיב תעשו עשיות
דף קיח ופרק הגיזל מיבטרין לחיתויי המי קרא דהח לח כתיב חלח הקטרה חשם
ריש ניחוח קמי תמיד וחילמח הקטר מוסף
קדמה ועשיות בתר הכי מלבד חיכתיבו
כדכתיב מלבד עולת התמיד תעשו חת שה
תימא נמה לי קרא דתמיד קודם למוסף
תיפוק לי דתדיר קודם דחף על גב דקדמי
נקרא ממרינן בזבחים למוספי חודם קדמי
למוספי דאם הסנה דכתיב מלבד עולת
החדם ומי מיפסיל ריוב ניחח וכסמיך נפק
דלח מיפסיל ויש לומר דהיח גופח סמעינן
מה עולה שמין למחר חף על גב דכתיב
דף פט מלבד לנסיכה והח דחמרי׳ בריש כל התדיר
יכול יהח חמח קודמת למעכ׳ עולה מ״ז
דכתיב ועשה חת חחחד חטאת וחת חחחר
עולה ת״ל ופרט בן נקר תקז לחטאת
יכול חף ז עולה קודמת לכל מעשים תלמוד
לומר ועשה ונומה הח כיצד דחטאת קודם
לדם עולה מפני שמרבי עולה קודמין
לחטאת מפני שכולה כליל שמא נעי לחקדומי
חפילו מהקטרים חף על גב דכתיב ועשה
דלח מסמע לח עשיות לאו מילתח הי דכתיב
דגלי נבי תמידין הוח הדין נמי חתם מ עשיות
נמי מוקמי׳ ב חת חחר לחטאת דמסוג הוח
דקח דרים דמיניה דרשינן וה כנס חם כל
החטאות קודמות לעולה מי נמי מי לאו קרא
ה״ח מילי דכעיל בהקטרה מקדים נריסה
ותיפוק למה לי קרא דהעולה בלח הני קרא
נמי תיפוק לי ח וקל לכך שנחמר בו בנקר
מלבד בלח נחמר בו חלח ביוס דמסע
דף קיט נחבעיניהו דמסת למינים שמעינן ער תמיד
נסחט דמוספין קרבי עד סם וכני ממרינן
דף לד פרק חמר ליהס המחנה קטורת קודם
לניבדים יוקדם רבר שנחמ׳ בו בנקר בנקר

דף קיח׳ לכך בלח נחמר בו חלח בנקר ויש לומר מהח לח קשיח מידי דהי לאו העולה הוח דרשינן מלבד כדכתי׳ בהנזל׳ קמח שה מי קשיח ליחסוק ממלבד ולאי
מיפסיל בכך נראה ספיר דמההוח לח שמעינן פסולה לי נמי מיוקדש לח שמעי חלח שחנוה להקדים חבל חס הקדים ונסחט ושחט יכול יעמוד ומכחה שמעינן דלח ותימא
דף ג׳ הח דחמרינן ריש עירובין בלחים שנחתן קודם פתיחת דלתות הסיכל פוסל ותיפוק לי דח״כ חקדמיכהו קודם תמיד דפסחים דחילתח מסמע קודם שנפתחות
דף עד בלותו ויום וכן נמי לקמן פרק שתי׳ מדות עולת תמיד מ״ט דשחטה שלח לשם כשירה ותמהי הח קודם תמיד מ״ט דשחיטה לאו
דף קכט דף ק עבודה היח דלח הוית בכלל עשייה מיהו תימח דחמרינן פרק חמר להן ׳המוכה ופרק שתי׳ הלחם לח זו כלבד חמרו חלח חפילו עולת העוף שנמלקה ומנחה
שנקמצה חנא לבית השריפה ותלילה קחני ותיפוק לי דקמי תמיד עבדיהו מכל מקום פתיחת דלתות הסיכל לח מיפסלי דלח כתיב בהו פתח ושמח כיון
דף כט דלישתי לח מטח ומן תמיד קרח לח חיירי בהכי מי נמי לח מיפסיל בשביל כך כדמסקינן סכנה למנוה בעלמח וכן מסמע פרק׳ תמיד נשחט דעשה דפסח ועשה
דלישתי קדשים רחי לעשה דסבלמה דדרשינן עליה הסבלם כל הקרבנות כולם ומי הוה מיפסיל לח שייך ביה רחייה ועליה הסבלם מהי קרח דוערך עליה העולה
דף ל״ח הוח דדרשינן וכיון דהתם לח מיפסיל הוח הדין הכח וכן מסמע נמי׳ בלהי מי שהיה טמח בכור שנתערב בפסח מם חבורת כהנים יחכלו ונתערבו מחייב קחמר
מדשרינן בנמרח והח חין מביחין קדשים לבית הפסול והיה ליה למימר ירעו עד שיסתחבו וומן שחיטת פסח לחר תמיד הוח דחמי׳ הכי לח מיפסיל הנכור וכן
דף פח מסמע נמי בסוף ׳המפח תמפח שנתערבו עורות פסחיהן ונמלח יכלת מהן פטורין מלעשות פסח רחשון ופסח שני ופריך טובח וכייתי פסח שני וניתני
נמותר פסח ודחיק טובח לשנויי והסתם מי מיפסיל מלי קשיח ליה הח פסח שני נמי מחר תמיד דלח חשיב ליה כין דבריס שכין פסח רחשון לפסח שני ומה כן
מי שלמים הני דמותר הפסח קרב שלמים הח מיפסלי ואין לומר דעשה דפסח דחי לעשה דהסבלמה דהח לח הוי שלח שפיקח בעלמח ומיהו קשי׳ בהכי כיון דחיכח
מיסורח דתורייתח היכי מקריבין לכתחילה ואין לומר דמשום שפיקת פסח דחי ליה מיסורח דתורייתח ותו דמסקינן התם דמשום שמיכה שנקיטין ליה לריכח
נמי חלח מכוח בעלמח ובני בכור דוקח נמי דבמותר הפסח חייבי לכך נראה דודחי בתמיד של שחר דכתיב תעשו הוח דמעכבי עשיות דרס חבל בתמיד
דף ל״ח ניחח לל מעכבח חלח הקטרה דכולי קרח בהקטרה מיירי וכן מסמע בריס ׳תמיד נשחט דמוקי לה בחטאת העוף שמין למזבח חלח דמה מי נמי בבהמה
ומעלה ומליגה בריחח של מזבח ומי קרח לח מיירי חלח בהקטרה ניחח חלח מעכבח חלח הקטרה דעליה כל ההקטרות כולן מסמע חבל מי מתעשו
נפיק דמסתבר לימחוי תמיד של ערב מחר לתמיד של שחר מי טעמח לח מעכבח נמי עשייה והסתם ניחח דהני חיירי בחלח הקטיר דהקטרת חימוריה כל הלילה
כדדרשינן לעיל וההוח דרים תמיד נשחט דמוקי לה בחטאת העוף לח נעי לחוקומה כי הני נוונח דחס כן מחי דחייס חיכח חבל הסתם חיכח דחייס מדרבנן
דף מנחירה גזירה חטו הקטרה מיהו בסתעתין מוכח חלח הוי חלח למכוה ותימח דפרק חלו דברים ׳ממרינן שחטו וכודע שמשכו יהיכס קודם חו שנטמחו ישרף
מיד ופריך ומי חמרת לח נעי עקיבח פסולו מחמת מחי הוי שחטו מחר תמיד של בין הערבים חלמח בהכי מיפסיל ויש לומר דהחי דנשרף לפי שלהתחילה
חסור להקטירו וממילח יפסל והח דחמרן מעלה ומליגה דקסבר ליכח מועלת ברחשו של מזבח ועוף על גב דהקטרת חימוריס לח מעכבי כי חנדו כשר בהכילה
הכי מילי כי חיקוו להקטרה חבל הכח לח חיקוו חי נמי מדרבנן חסור ליזרק ולפיכך מה שהניח רי״כח בתוספתח דפסחים כל
הקדשים שהקריבו קודם תמיד של שחר חו שעיכבן לחר תמיד של שחר חפילו חסרינן ליזרק לחחי פסלינן ליה פסלי חלח ליזרק ניחח מיהו הקריבו מסמע
הלח

מכל מקום שבעה הוו אלא תנא בעלמא
קאי ומאי כדי לשבת ושני ימים טובים של
ראש השנה סימנא בעלמא דייקא נמי דקתני
כדי לשבת ולא קתני לשבת ולשני ימי טובים
של ראש השנה שמע מינה °לא הקריבו
כבש בבוקר וכו׳: אמר רבי שמעון וכולה
היתה קריבה בין הערבים שאין מחנכין את
מזבח הזהב אלא בקטרת הסמים: חינוך
מאן דכר שמיה חסורי מיחסר׳ והכי קתני לא
הקריבו כבש בבקר לא יקריבו בין הערבים
במה דברים אמורים שלא נתחנך המזבח אבל
נתחנך המזבח יקריבו בין הערבים אמר רבי
שמעון אימתי בזמן שהיו אנוסין או שוגגין
אבל אם היו מזידין לא הקריבו כבש בבקר
לא יקריבו בין הערבים לא הקטירו קטורת
בבקר יקטירו בין הערבים מנא הני מילי דתנו
רבנן את הכבש השני תעשה בין הערבים שני
בין הערבים ולא ראשון בין הערבים במה
דברים אמורים שלא נתחנך המזבח אבל
נתחנך המזבח אפילו ראשון בין הערבים אמ׳
רבי שמעון אימתי בזמן שהיו אנוסין או שוגגין
אבל אם היו מזידי׳ לא הקריבו כבש בבק׳ לא
יקריבו בין הערבי׳ לא הקטירו קטורת בבקר
יקטירו בין הערבים וכי כהנים חטאו מזבח
בטל אמ׳ רבא הכי קאמר לא יקריבו הן אבל
אחרים יקריבו לא הקטירו קטורת בבקר
יקטירו בין הערבים דכיון דלא שכיחא ומעתרא חביבא להו ולא פשעי: אמר׳ שמעון
וכולה היתה קריבה בין הערבים שאין מחנכין את מזבח הזהב אלא בקטרת הסמים
של בין הערבים וכו׳: והתניא בקטרת הסמים של שחר חנאי היא °אמר אביי מסתברא
לכמאן דאמר בקטרת הסמים של בין הערבים דכתיב °בבקר בבקר בהיטיבו את הנרו׳
יקטירנה אי לאו דעבר הדלקה מאורתא הטבה בצפרא מהיכא ולמאן דאמר בקטר׳
הסמים של שחר גמר ממזבח העולה מה להלן בתמיד של שחר אף כאן בקטרת
הסמים של שחר ולא את השלחן אלא בלחם הפנים בשבת אלא בחול איחנוכי הוא
דלא מחנך הא קדושי מיקדיש היא גופא קא משמע לן דחינוך וקדיש דשולחן בשבת
הוא כדקתני סיפא ולא את המנורה אלא בשבעה נרותיה בין הערבים: תנו רבנן
זהו קטרת שעלתה ליחיד על מזבח החיצון והוראת שעה היתה היכא אמר רב פפא
בנשיאים אלא יחיד על מזבח החיצון הוא דלא הא על מזבח הפנימי מקריב ורבו על
מזבח החיצון יחיד הוא דלא הא ציבור מקרבו והתניא יכול יהא יחיד מחנדב ומביא
ביוצא בו׳ נדבה וקורא אני בו׳ °מוצא שפתיך תשמר ועשית תלמוד לומר לא
°תעלו עליו קטרת זרה יכול לא יהא יחיד כביא שאין מביא חובתו כיוצא בה אבל

תורה אור

כי מצוה מדבר ותית דנדבי הא מיכא נפרש דתנן בשבת ואמרינן עלה דתניא בשבת ובכפור היה שבחמצע היום היה
בשבתות ומונה הב׳ ימים טובים לפני השבת ונתן הכי נמי דתנן דמעלי יומא טבא:
מכל מקום ז׳ הוו דבעלמא דרחמנן מע״פ
שגרין ביקורו׳ ימים ישרתו וימצא
מבקרין שמבקרין היו מבקרין לותן כדי
למוכרן מכל נפקא לן יכו בלילה לטרוח מיי פיא מה׳
ולבקש מבקרין: תמידי
דיקא נמי דקתני כדי לשבת לף על גב ומוספין
°לעיל תניא כדי שיכרוך ויסנה דף לט
ויצלם ליכא למיטעי התם שלין מתנכין פי׳
בקוי לטעמיה דר״ש קתמ׳ ומכל מקום פריך
ספיר חינוך מכן דכר שמיה מעולת פתח ל
ולא יהכן כלל כיון דההוא הוה טעמ׳ חינך
נקט מיידי ותו דלחסורי מיחסרה מסתע
דמהל מדרבנן ותו שמא דרבנן מודו בחינוך
ותו מכלן דשלם הוה:
במה ר״ש שלש בתחנך ומהא קאי שלין
מתנכין דמתני׳ מכל מה שבתנך יקריבו
כבש מחד דווקא ולא שנים מדלא קתני וכ׳
היו קריבי לר׳ שמעון מע״ג דנגני קטור׳ קרב
כולן לא דמי כלל דהתם חדא מילתא היא:
דלא שכיחא ומעתרא עיקר השעה מעיש
דלא שכיחא דף ק °ליומא מוכח דף מו
מקרא דכתיב וכלכל על מזבחך כרך ה׳ תלו
דעולה נמי מעיקרא:
יכול יכול יקיל מתכלב ומכיה והא
דתמרינן במעילה פרק חטאת
°העוף שנתנה מבפר קדשי קדשים קודם דף ק
זריק׳ וכו׳ יכיל קטורת שכולה למזבח היינו
למוסרס לכבור: תלמוד

תלמוד לומר ככל אשר צויתיך יעשו תימה לימה לי קרא לגה תעלו עליו קטרת ורש תיפוק לי מסכה ומומר רבי דסוה מיעוט דניבור הוה דמפקד שלא יעשו לכתחילה כעין נבור מביא ותימה ליפוק כן לא תעלו בלשון רבים ליפוק לי דמיעוט דרשינן לעיל נבור ויחיד מקטרת ורש ויש לומר דהוי עפיר בכלל כאשר צויתיך כיון דמייתי חובה לו מייתו נדבה ונרחה לגה מהדר גלגה לקטרת סמיס דיך למזבח הקטרת בפסיק פרשת לכל מילי לגה כתיב קודש לגה מהדר:

ומחצה לכך קשיה לר' לעזר דאמר קדוש לתגיון ומחציתו לחצר קרא מיבד משלם להכיה הוה ואם כן למאי לכך דהא לכתיה לגה מיקדיש קדושת הגוף ואם כן כר פדיון הוה ותנ"ל דאמר כסף שקלי מכורין ף"ק מליקרב ר"מ מהכין זה לעולת חתר כיון דנפרוס מיהו מסוס הכי קרי ליה לכך:

אפילו פיגול טעון כורס דליף עין עון מכותר לף לעניין הא מדהתם ויבא כורס הכא הכי נמי כדדרסינן פ"ק דף יד דכתים ובפרק מיהו מקומן ניום מתח סורפו ואי מתח סורפו בלילה:

תעשה אפי' בשבת תעשה אפי' בטומאה הא דמפקין מהך קרא שבת ר"ומאה היינו מסוס ונלי רחמנא נבי פסח דדרסינן מבמועדו אפילו בשבת ומיצטריך קרא לחדושי נבי טומאה אים נדחה ואין נבור נדחין ונרחי דהי מנייהו מפקי דסקולין הא ולא דמו לפסח: הרי

אבל ציבור יהא מביא שמביא חובה כיוצא בה תלמוד לומר לא תעלו יכול לא יעלו על מזבח הפנימי תלמוד לומר את קטרת הסמים לקודש ככל אשר צויתיך יעשו אין לך אלא מה שאמור בעניין אמר רב פפא לא מיבעיא קאמר לא מביא ציבור על מזבח החיצון דלא אשכחן ולא מיבעיא יחיד על מזבח הפנימי דלא אשכחן אלא אפי' יחיד על מזבח החיצון דאשכחן בנשיאי הור' שעה היתה: מתני' חביתי כהן גדול לא היו באין חצאין לא מביא עשרון שלם וחוציד"ו מקריב מחצה בבקר ומחצה בין הערבי"ם כהן שמבי' מחצה שחרית ומת ומינו כהן אח' תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו וחצי עשרונו של ראשון אלא מביא עשרון שלם מחצה וחוצה מקריב מחצה ומחצה אבד נמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אובדין: גמ' תנו רבנן אילו נאמר מנחה מחצית היתי אומר מביא חצי עשרון מביתו שחרית ומקריב חצי עשרון מביתו ערבית ומקריב תלמוד לומ' מחציתה בבקר ומחציתה בערב מחצה משלם הוא מקריב הא כיצד מביא עשרון שלם וחוציהו ומקריב מחצה בבקר ומחצה בין הערבים ניטמא מחצה של בין הערבים או שאבד יכול יביא חצי עשרון מביתו ערבית ויקריב תלמוד לומר מחציתה בבקר ומחציתה בערב מחצה משלם הוא מביא הא כיצד מביא עשרון שלם וחוציהו ומקריב מחצה ומחצה אבד נמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אובדין כהן גדול שהקריב מחצה שחרית ומת ומינו אחר תחתיו יכול יביא חצי עשרון מביתו או חצי עשרונו של ראשון תלמוד לומר ומחציתה בערב מחצה משלם הוא מביא ומקריב הא כיצד מביא עשרון שלם וחוצהו ומקריב ומחצה אבד נמצאו שני חצאין אובדין ושני חצאין קריבין:

תני תנא קמי' דרב נחמן מחצה ראשון ומחצה שני תעובר צורתו ויצאו לבית השריפה אמר ליה רב נחמן בשלמא ראשון איחזי להקרבה אלא שני למה ליה צורה מעיקר לאיבוד קא אתי דאמ' לך מני תנא דבי רבה בר אבוה הוא דאמר אפילו פיגול טעון צורה רב אשי אמר אפי' תימא רבנן כיון דבעידנא דפלגי בהו אי בעי האי מקריב ואי בעי האי מקריב מיחזא חזו: איתמר חביתי כהן גדול כיצד עושין אותן רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אופה ואחר כך מטגנה רב אסי אמר רבי חנינא מטגנה ואחר כך אופה אמר' חייא בר אבא כוותיה דידי מסתברא תופיני תאפינה נא כתנאי תופיני תאפינה נא רבי אוס' תאפינה נאה רבי יוסי אומר תאפנה רבה איתליה נאה ואיתליה נאה: חנן התם חביתי כהן גדול לישתן ועריכתן ואפייתן בפנים ורוחות את השבת מנא ה"מ אמר רב הונא תופיני תאפינה נאה ואי אפי' לה מאתמול אינשפא לה מתקיף לה רב יוסף אימא דכפיש ליה בירקא דבי רבי ישמעאל תנא תעשה ואפילו בשבת תעשה ואפילו בטומאה אבי אסר אמר קרא סלת מנחה תמיד

אבל ציבור יכיולום נדבה שהרי מביאין חובה כיוצא בה פעמים בכל יום: לא תעלו משמע לרבים קתמה: לא מבעיא יחיד על המזבח הפנימי דלא יביא דהא לא אשכחן לה: מתני' חביתי היינו מחבת כ"ג שמביא בכל יום כדכתיב בנו את מהרן מחביתה בנקר על סס מחבת קרי להו מחביתים דכתיב על מחבת בשמן תעשה: לא היו כאין חצאין שלא יביא חצי עשרון בבקר מביתו וחצי עשרון בערב ולא על פי שקריבה לחצאין כדכתיב מחביתה בבקר מחביתה משמע מחצית של שליש מחצה משלם מחוך שלם הוא מביא שמביא עשרון שלם וחוציהו: ומינו לחר חתיו קודתמי של כין הערבים: לא יביא חצי עשרון מביתו ולא חצי עשרונו של ראשון נרס: גמ': תלמוד לומר ומחציתה מריבויא דו' משמע לפילו כהן העומד בין הערבים לף שלבש בגדי כהן עשרון דרחמנן: מחצה רחמנן שבשלר מכהן רחמנן: תעובר צורו יפסול בליה: חזי להקרבה כי סס לפרסיה הוה חזי להקרבה הילכך בעי צורה: ולמיבוד חתי ולישרפס לחלתין: אפי' פיגול דפסול חמור הוא ופסול לחלתין: חביתי כהן גדול דכתיב ג מחבת וכתיב מורבכת: תופיני בתנור תחלה ואחר כך מטגנה במחבת: תאפנה נאה בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחלה הרי היא כסורים מן השמן ומן המחבת: תאפנה נא בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו שהוא תאכל מאליו נא כלומר הכך תהא מבושלת קלתו חיה מבושלת כל צורכה ואיינו טגון בהא מודו כולי עלמא דתרוייהו בשמן כדכתיב על מחבת בשמן תעשה וכתיב תופיני: תאפנה רבה תפיות הרבה תופה ומטגנה ותופה: חי' ליה נא מסוס הכי תופה תחר טיגון וחיה ליה נאה מסוס הכי תופה תחילה: ליסבר מחריצה רבה גדולה ומרוקעת ודקה וזהו כוייה ואי' ליה מטגנה תחילה ואחר כך תופה והכא טיגון הוא בהא גדולה היא: לא תאפנה רבה סירכבה בשמן קריבה נאה וזהו נוייה תחיל מטגנה ואח"כ תופה ואיכ' נא ונאה שלשתן שמעת מינה תקון חלוקי שקורי לטיגון ובלשון ארם סוניר: נפנים בעזר התנור של מחבת היה נעזרת ולישה ועריכה ואע"ג דקודם מתן שמן היה והאי תנא היא ליה מדת יבש לא בתקדשה מדלא מצריך ליה שאר מנחות נפנים הא בעינן פנים לקסבר חצי עשרון שבו היה חלוק מביתי כהן גדול נמשח והאי דלא משחו את עשרון השלם מפני שכל מדם מידד בו מנחתו ופעמים שמוניאו לחוץ לכל זה אינו משוח לכהני: מינסף מנחתי מילי דלוחות שבת: לינסף נפוקה ברוח כמו נשפת ברוקך: דכתים ליה בירקא טומנין בירקות כלים שלא יתלוש כח רוח: תעשה על מחבת בשמן תעשה: כמנחת תמידין דלוחות שבת:

הרי היא כמנחת תמידין דכתיב גבי שבת על עולת התמיד ונסכה נאמרין מועדו מועדו מה תמיד תימה דלמד מן הלמד הוו ונרחה דגלויי מילתא נעלמה הוא:

אפי' לה מתחזל מיפכלה גלינה תימה דבסוף רבי ישמעאל מדרשין שתי הלחם מלכתחלה מועדו ה' הכתוב קבע מועד לכולן ומסיק שתי הלחם לחפי' וקסבר חנוך מקדם ולי לפילה מלתיתל ליפסלה בלינה ולפילה הכי בעי קרא ויש לומר דהוה למימר דלפי' לה בתנור חול לגבל הכא כתיב מחבת על כרחו צריך לעשות במחבת כלי שרת ותימה דהכא נמי לא בעי שלא תפייה לגבל הקטרת פסיל ליה דתני וכל קרבנות בעינן קרא כדפי' לעיל לפחיתתן ולהקטר ובמה הכא לא ילפינן לפילו מיעומר ושתי הלחם שכן עמהם מיני דמים זים לומר דכי קטרה פסיל להו דבעינן לו מתעבד לפי' בשבת כתנן דכי ירמעט לו מרבי מהרשק"ם לך כמנחת תמידין דדרים מבני דשילהי מ' הלי פירוק דרים ליה רבנן נופיה ותימה היכי מוכ' דלי לפי' לה מלתיתל מיפסלה בלינה הא כלי שרת הוא מקדשין שלא בזמנן ויש לומר כדפי' לעיל כיון דכתי בקרא על מחבת על כרחין בעי קיומו כלי מ"ו מקשיה לקמן נבי שתי הלחם דסמ"ל לא כתיב תנור בקרא והיכי מוכח דלפי' דוחה שבת ול"ל כיון דלא דחו שבת אם כן מלתיתל ולפילה נמי הוו זמנן ואם תאמר סיפ' לולב ופרכה נבי כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת ופריך בגמרא ונייתי במקודשת אמר זעירי מין שיעור למיס ומי סדי לה במקודשת מיפסלה לה בלינה ומאי מיפסל כיון דמין זמנה מלתיתל ול"ל דהתם מיפסלה מיס בלילי לאו מתוסר זמן הוא וכי מאי גונא סיפ' שתי הלחם דבחול מסכתינהו דלמקטר אמר להו דרך חול קמפיתו אף כי היכי דקדם בלינה מיפסיל ליה לפי דכריסה הוא אומר מסיר סנורים דומיא דחול ונם לופין מותו בכלי שרת מימי למאר מפי' כותלין ומיתו בקערה זהב כפי הקונטר והיכי עם בלילה ומיפסיל בלינה דלילי מין מתוסר זמן ולמאן דאמר מתעבד מיני מקדשין דלילי מעם הקערה התקדשו:

מיי' פ"ו מה' מעה"ק הל' כ"ג

תניא כוותיה דרבא אמר מלמד שטעונה כלי ואי אפי' לה מאיהם איפסיל ליה בלינה תניא כוותיה דרבא אמר מלמד שטעונה כלי בשמן להוסיף לה שמן ואיני יודע כמה הריני דן נאמר כאן שמן ונאמר להלן במנח נסכי שכן מה להלן שלשה לוגין לעשרון אף כאן שלשה לוגין לעשרון או כלך לדרך זו נאמר כאן שמן ונאמר במנחת נדבה שמן מה להלן לוג אחד אף כאן לוג אחד נראה למי דומה דנין חבש"ט מחבש"ט הדיר (באה חובו) רוחה שבת דוחה טומאה ואין דנין חבש"ט בשאינו חבש"ט או כלך לדרך זו דנין יג"יל מיג"יל יחיד בגלל עצמה (יין) לבונה ואין דנין יגיל משאינו יגיל ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר סלת מנחה תמיד הרי היא לך כמנחת תמידין מה מנחת תמידי שלשת לוגין לעשרון אף זו ג' לוגין לעשרון רבי שמעון אומר ריבה כאן שמן וריבה במנחת כבשים שמן מה להלן שלש לוגין לעשרון אף כאן שלשת לוגין לעשרון או כלך לדרך זו ריבה כאן שמן וריבה במנחת פרים ואילים שמן מה להלן שני לוגין לעשרון אף כאן שני לוגין לעשרון נראה למי דומה דנין מנח הבאה עשרון ממנחה הבאה בעשרון ואין דנין מנחה הבאה עשרון ממנחה הבאה שנים ושלשה עשרונים הא גופא קשיא אמרת בשמן להוסיף לה שמן והדר תני נאמר כאן שמן ונאמר במנחת נדבה שמן אמר אביי מאן תנא בשמן להוסיף ר' שמעון היא ואילו לא נאמ' קאמר ובדינא מאן קא מהדר ר' ישמעאל רב הונא ברירה דרב יהושע אמר כולה רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא הוא והכי קאמ' בשמן להוסי' לה לשמן דאי לקבוע שמן לא צריך כיון דכתיב בה' על מחבת במנחת מחבת דמיא או אינו אלא לקבוע לה שמן דאי לא כתב רחמנא בשמן הוה אמינא תיהוי כמנחת חוטא הדר אמר תיהוי נמי לקבוע לה שמן תיתי מדינא ודן דינא ולא אתיא ליה ואצרכא קרא סולת מנחת תמיד כדמסיים רבי ישמעאל מילתיה רבה אמר כולה רבי שמעון והכי קאמר בשמן להוסיף לה שמן דאי לקבוע לה שמן לא צריך כיון דכתיב בה' על מחבת כמחבת דמיא ועד שלא יאמר בשמן ישלי בדין ודן דינא לא אתיא ליה ואצרכה בשמן הדר אמר תיהוי כמנחת פרים ואילים הדר אמר דנין

מנחה

רבא אמר מלמד שטעונה כלי ואי אפי' לה מאיהם איפסיל ליה בלינה תניא כוותיה דרבא אמר מלמד שטעונה כלי בשמן להוסיף לה שמן ואיני יודע כמה הריני דן נאמר כאן שמן ונאמר להלן במנח נסכי שכן מה להלן שלשה לוגין לעשרון אף כאן שלשה לוגין לעשרון או כלך לדרך זו נאמר כאן שמן ונאמר במנחת נדבה שמן מה להלן לוג אחד אף כאן לוג אחד נראה למי דומה דנין חבש"ט מחבש"ט הדיר (באה חובו) רוחה שבת דוחה טומאה ואין דנין חבש"ט בשאינו חבש"ט או כלך לדרך זו דנין יג"יל מיג"יל יחיד בגלל עצמה (יין) לבונה ואין דנין יגיל משאינו יגיל ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר סלת מנחה תמיד הרי היא לך כמנחת תמידין מה מנחת תמידי שלשת לוגין לעשרון אף זו ג' לוגין לעשרון רבי שמעון אומר ריבה כאן שמן וריבה במנחת כבשים שמן מה להלן שלש לוגין לעשרון אף כאן שלשת לוגין לעשרון או כלך לדרך זו ריבה כאן שמן וריבה במנחת פרים ואילים שמן מה להלן שני לוגין לעשרון אף כאן שני לוגין לעשרון נראה למי דומה דנין מנח הבאה עשרון ממנחה הבאה בעשרון ואין דנין מנחה הבאה עשרון ממנחה הבאה שנים ושלשה עשרונים הא גופא קשיא אמרת בשמן להוסיף לה שמן והדר תני נאמר כאן שמן ונאמר במנחת נדבה שמן אמר אביי מאן תנא בשמן להוסיף ר' שמעון היא ואילו לא נאמ' קאמר ובדינא מאן קא מהדר ר' ישמעאל רב הונא ברירה דרב יהושע אמר כולה רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא הוא והכי קאמ' בשמן להוסי' לה לשמן דאי לקבוע שמן לא צריך כיון דכתיב בה' על מחבת במנחת מחבת דמיא או אינו אלא לקבוע לה שמן דאי לא כתב רחמנא בשמן הוה אמינא תיהוי כמנחת חוטא הדר אמר תיהוי נמי לקבוע לה שמן תיתי מדינא ודן דינא ולא אתיא ליה ואצרכא קרא סולת מנחת תמיד כדמסיים רבי ישמעאל מילתיה רבה אמר כולה רבי שמעון והכי קאמר בשמן להוסיף לה שמן דאי לקבוע לה שמן לא צריך כיון דכתיב בה' על מחבת כמחבת דמיא ועד שלא יאמר בשמן ישלי בדין ודן דינא לא אתיא ליה ואצרכה בשמן הדר אמר תיהוי כמנחת פרים ואילים הדר אמר דנין

מנחות — פרק רביעי — התכלת

מנחה הבאה עשרון וכו׳: מתני׳ °לא מינו כהן אחר תחתיו משלמי היתה קריבה רבי שמעון אומר משל ציבור רבי יהודה אומר משל יורשין ושלימה היתה קריבה: גמ׳ תנו רבנן כהן גדול °שמת ולא מינו כהן אחר תחתיו מניין שהא מנחתו קריבה משל יורשין תלמוד לומר והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה °יכול יקריבנה חצאי תלמוד לומר אותה כולה ולא חציה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר חוק עולם משל עולם כליל תקטר שהא כולה פהקטרה והאי הכהן המשיח להכי הוא דאתא האי מיבעי לירה לכרחניא °זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה׳ ביום המשח אותו יכול יהו אהרן ובניו מקריבין קרבן אחד תלמוד לומר אשר יקריבו לה׳ אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמו בניו אלו כהנים הדיוטות אחרה אומר כהנים הדיוטות או אינו אלא כהנים גדולים כשהוא אומר והכהן המשיח תחתיו מבניו הרי כהן גדול אמור הא מה אני מקיים בניו אלו כהנים הדיוטות אם כן ליכתוב קרא הכהן המשיח תחתיו בניו יעשה מאי מבניו שמעת מינה הרתיורבי שמעון האי אותה מאי עביד ליה מיבעי לירה לכהן גדול שמת ומינו אחר תחתיו שלא יביא חצי עשרון מביתו ולא חצי עשרון של ראשון ותיפוק לירה מן ומחציתה ו׳ ולא דריש ורבי יהודה האי חק עולם מאי עביד ליה חוקה לעולם תהא כליל תקטר למה לי מיבעי לירה לכדתניא אין לי אלא עליונה מנחת כהן גדול בכליל תקטר ותחתונה מנחת כהן הדיוט פלא תאכל מניין ליתן את האמור של זה בזה ואת האמור של זה בזה תלמוד לומר כליל כליל לגזירה שוה נאמר כאן כליל ונאמר להלן כליל מה כאן בכליל תקטר אף להלן בכליל תקטר ומה להלן ליתן לא תעשה על אכילתה וסבר רבי שמעון משל ציבור דאורייתא והתנן אמר רבי שמעון שבעה °דברים התקינו בית דין וזה אחד כהן נכרי ששילח עולתו ממדינת הים שלח עמה נסכיה קריבה משלו ואם לאו קריבין משל ציבור וכן גר שמת והניח זבחים ישלו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל ציבור ותנאי בית דין הוא כהן גדול שמת ולא מינו כהן אחר תחתיו שהא מנחתו קריבה משל ציבור אמר רבי אבהו שני תקנורה הוו דאורייתא מדציבור כיון דחזו דקא מירחקא לישכרה תקינו דלגבי סיורשי כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא °ועל פרה שלא יהא מועלין באפר דאורייתא היא דתניא חטאת מלמד שמועלין בה היא פה מועלין באפרה

דף ה ע״א

והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה מכלל דרשינן פרק קמ״ל דכריתות דכהן גדול כן כהן גדול טעון משיח והיינו הא נמי דתנן בתמורה הסוף קרח לכהנים גדולים:

שהא כולה בהקטרה פירוש בקומצו שלא יעשה לה סיריים ושלא לשעי לקמן ור׳ יהודה הא כלי תקטר מאי עביד ליה כיון דסלתה מנחת כהנים תהיינה דכולה כליל ולא ליכטריך שלא לרבי שמעון דקסבר משל עולם תהא עולקיהם לא שחיכא קריבה למזבח:

דף ו׳ לא דריש כלל לא דריש ר׳ שמעון ו״ו וכן ע״ק °דסלדין נבי וקניך וסופיך וכל״ק °דסוסה מכל ו״ו מוסף על ענין ראשון דריש וכן ו״ו הדר ערבי דריש °מרוב ופרק כ״ע וקסם דפרק כל °השורין דריש ליה נבי מס נימר ניחא ליה נימר רובא ומיעוטא דרשינן הכי ויש לומר דאיכא דאיכא מן מוכח דוקן לפרש לשון מיעוט הך קושיא דריש °מרבעה מיתות נבי בת כהן מחת מרוסה ומחת בעוסה בזרוקה דריש בת וכת בת עקיבה ובריית דריש פירקין מוכח כרבי שמעון ובמעילה °פרק קדשי מוכח דריש ר׳ שמעון לה טרף דטמא מלכתיב זה ומוכח בברייתא דכת דמו״ן קריבים ותו דרבי יהודה דריש הכא ו״ו ובפ״ש °מניחית נבי ומנחת סוף פר״ק °הסנהדרין נבי ושופטיך דרי ו״ן ורבים °תמורה נבי ואם המר ימיר ממרינן ו״ו לה דרי ופ״ק °טרף בקלפי מיבעי ליה ועדרי שנתעכלו מבערב ופר״ש °הסנהדרין נבי מלך דלא שדו רבי יהודה ורבי שמעון הלא ו״ן כתיב ומלן דדרים ו״ן דריש ספי וסמ״ק לרבי הוא דלא דרבי ליה וטוב הסכין כ״ג:

חוק זו לעולם תהא דסוה למוכח מהרן מקריב מביתו בכל יום ובניו בפע״ב שנעשו כהני גדולים קף על פי שכבר נתמנו בכהונה הדיוט ור״ש יעשו לית ליה הלי סברת:

אף כאן לא תעשה על אכילתו אבל אכילתו אסור בקרבן מכלל תקטר נקמ״ל קבי מאי למ״ד דשיעור לחו נמי מדכתיב לחמר לא אמר כדדרשינן פרק כל °שעה:

דף מב

יש לו נסכי ספרישין נחיים דלמחר מיתה הוי הכל הפקר:

דקא מדקתני ליכל נסכים שבו יהיו כהנים שלא הוציאו שכתן:

חטאת מלמד שמועלין בה תיכף חיפוק לי דקדשי בדק הבית הוא ויש לומר דאיצטריך למועל מחר מועל דאיכא שלא בפניהם וכלי שרת בלבד: ואין

שני מנחות דף עב ע״ב

מנחה שכלה עשרון ממנחת שכלה עשרון כו׳: מתני׳ ושליחה עשרון שלם בכוך ועשרון בין הערבים כל זמן שהיה קריב מצל ציבור: גמ׳ הכהן המשיח תחתיו לחת מבניו יעשה אותה למצל יורשין קריבה עד יעמד אחר: יכול יקריבו יורשין לחנוכן כמו שהיה מכהן עושה: מצל עולם מצל נכור מתרומת הלשכה: שתהא כולה בהקטרה שלא יעשה ממנו סיריים למכילה ליסנח מחדיו סיקטירו שלימה ולא לחנוכן כל זמן שהיה קריבה מצל נכור דכשלימה לא פליגי ר׳ יהודה ור׳ שמעון: מפי השמועה: יכול יהו מהרן ובניו קרבין קרבן בין השמשות: ובניו בפני עצמן לפסח החינוך ומותריום ולילך לה מבכל כ״ג בכל יום דכתיב תמיד: סקלי דף יח כהני הדיוטות דכשהן הדיוט מחנך לעבוד בחותו יום היה מקריב עשרון ל״ה ביום המילואים היה כך מכל לדורות לא נהג ולא מפי השמועה: מן מינו שלא כהנים גדולים דה״ק קרבן זה יקריבו בני מהרן לדורות כל כהן גדול שיעמוד: הרי כאן גדול לשמוד להכי קאמר קרא הכהן המשיח שיעמוד מבניו שיעמוד תחתיו לשמש חותו כהן גדול ושלח מבניו אחר תחתיו: לכתוב הכהן המשיח תחתיו בניו יעשה אותה כשימות הוא: מאי מבניו דמשמע אחר מבניו שיעמוד תחתיו לכהן גדול דמשמע תרתי: אותה מאי עביד ליה כיון דנפיק ליה שלימה מכלל תקטר דכשלמ׳ הכהן המשיח מוקי לה לקרא דלמחר לעיל הרי כהן גדול למחר: שלח אותה מאי עביד לי: ומינו כהן אחר תחתיו בו ביום: ותיפוק ליה מומחלפת בערב כדלמרן לעיל: תוקם לעולם תהא שתהא מנוה זו נוהגת לדורו: עליו׳ תניתין נקרא בריית נתת לאהרן וכתיב בה כליל תקטר והדר כל מנחת כהן כליל תהיה דמשתעי במנחת נדבתו וכתיב בה לא תאכל: מניין ליתן האמור כו׳ סיהו סניה כליל בהקטרה והאוכל מבשרי שחיה יעבו׳ בלאוין: ת״ל כליל כליל כליל תקט׳ כליל תהיה לא תאכל: שנעשה דברים במסכת סקלים בפר׳ תעות שנמצאו שה אחד מהם התם קאי דקתני לעיל בהמה שנמצאת מירושלם למנד עזר וכמדת לכל רוח וכרי׳ עולות נקיבות שלמים ברחבונה מסכתין את מוכחה להסיח נסכיה עד סיהו מניחין אותה וכורחין התקינו בית דין סיהו נסכים קריבין משל ציבור וקאמר רבי שמעון: שבעה דברים התקינו בית דין וזה שאמרנו לחד מהם והדר מפ׳ לחינך שם נכרי שמול כו׳ דנכרי משלח קרבנותיו כדאמר בפר׳ כל מנחה הים שה ת״ל שה לרבות את הנכרי שנודרין נדבות כיוצא בו: שלח עמה נסכיה למי נסכיה: וכן גר להכי נקט גר לחין לו יורשים דאי יפרש הוו מקרבי יורשי נסכיו: מצל ציבור מלמת תנאי ב״ד הוא ולאו דאורייתא: לחורייתא מדכתיב כלכתי חק עולם מצל עול: דקא מרחקא לשכה שכולה שנה פותחין השקלים שכלשכה לפי שנכנס שנה היו נדיכין בגך כדאמרי׳ נפ״ק דמסכ׳ יומא ושנו רבותי תקנתה זה מקדש שני שעמדו יותר משלש מאות כהני לכל אחד לא הוציא שנתו תקינו מיורשין: דקפשעי ואין מציאין אותה דהיינו שני תקנות דמעיקרא תקנוה מיורשין וכלל תקנוה להדורה דאורייתא כמעיקרא: ועל פרה היינו מאותן ז׳ דכריס: שלא יהא מועלין בחפרה הנהנה מחפרה לא יתחייב קרבן מעילה: משחת היא בפרה כתיב מלמד שמועלין בשאר חטאות עד שלא היתה להן שעת היתר לכהנים: לחפר מרפא מכה: פרשי מספק הזאות משום מעילה בשמעתא קמייתא דמעילה מפרש מאי היכא בין מעילה דלבנן למעילה דאורייתא: שפקהזאות כגון שנטמא בספק טומאת מת כגון שכבות ופרעות: בתחילה מצינו

היתה מיכייהו מזבחי מיהו כתר כתרים ז׳ אמות על ז׳ אמות היה שם
משוח קל ר׳ יהודה ורבי שמעון מכשירין דקתני מתניתין קתני לרבי
שמעון שבין מן הלשכה : מנחת כהן ליתא ליורדים כפרה בגוה פר העלם
דבר כפרה לציבור הוא : קרבני לאתי לאיתויי ביכה שבתוך קרבנות הרבה
דכל שני לשון קרבן ניכנו לרבות פר העלם
דכהן משרומת הלשכה בתמיד דכתמיד
מצינו חף על גב דלאו מרשות דכי
הביאו שקליהם אצרי לא היו יודעי שיעור
שקלו הכי מדעתם להזן קתני : דברי ר׳ שמעון
וכיון דמקרא יליף עיקר הוא הך היא
דתניא : שמעני כתניתי במסכת תמיד מני
לכהנים שלא יעשה העשוקים בתמיד בין
כבקר בין בערב זה בכך וזה בכך : בתורת
דחשיבה לכבל עמוקה היא דכתיב התאר
לעולה תרצני : שניהי מקריב הסלת דמנחת
נסכי תמיד : תניהי בין הכי נמי הלא כתיב
לעולם והא דקתאמר לן מנחתם ונסכיהם
בלילה כו׳ דהם לא הקריבו היום נסכים
יקריבום למחר וכגון שלא קדשו כלי הלא
נפסלו בלינה הלמא ויתכן דקרב תמיד בלא
נסכי : הלא דהי לא הוו נסכים לא קתני הכי
נמי נבי תביתין דהי מת כ״ג לא קתני
ולבעולם אם מת בטילה כל בין הערבים על
שיעמוד בהן למחר : להדרוש לקתיה דרבה
הא דקאמר רבי ירמיה בכלאי טפחתי :
מביאתן למדי קמיהו כבזיונו חומרים הוא
טעם שניהו יפה חומרים לותו הסומעין
לפני בני מרן ישראל : הכי קאמרי
מילי מעלייתא לא למדי להו קמייהו : הא
כאי לאמרן דליכ בטילה מטיבתן הוא ליפה
למדתי דהי לא דבעקא ליה מקרא לכתיב
בתביתין : שלא מנחת תמיד מה תמיד מיכו
בטל אף הוא מיכו בטלה : מאי הוי עלה
קרבה חו כ׳ ירמיה : פליגי כה בתביתי
כהן גדול שלא מת : תפרש לה שני קמיהן
של לבונה כשהיה מניח עשרון שלם מביתו
ומביא עוד שני קומצים לבונה ומקרי למחר
למי עשרון של שחרית והמחר לאחר של בין
הערבים : ולא

כפתיח דף ל׳ יומא דף כו ובזיס דף ט

באפרה אין מועלין אמר רב אשי שתי תקנות
הואי דאוריתא בה מועלין באפרה אין מועלין
כיון דחזו דקא מזלזלי ברבים וקא עבדי מיניה
למכתן גזרו ביה מעילה כיון דחזו דקא פרשי
מספק הזאות אוקומה אדאוריתא : תנו
רבנן פר העלם דבר של ציבור ושעיר עבודת
אילו בתחילה מגבין להן דברי רבי יהודה רבי
שמעון או מתרומת הלשכה הן באין והתניא
אפכא היו מיניהו אחריתא אמרוה רבנן קמיה
דרב אשי לימא קמייתא אחריתא דשמעינן
ליה לרבי שמעון דחייש לפשיעה אמר לדון
רב אשי אפילו תימא בתרייתא אחריתא כי
קא חייש רבי שמעון לפשיעה במילתא דלית
בהו כפרה בגווה במילתא דאית להו כפרה
בגווה לא חייש רבי שמעון לפשיעה מאי הוי
עלה אמר ליה רבה זוטי לרב אשי תא שמע
דתניא את קרבני להמי לאישי ריח ניחוחי
תשמרו להקריב לי במועדו לרבות פר העלם
דבר של ציבור ושעירי ע״א שבאין מתרומת
הלשכה דברי רבי שמעון : ושלימה היתה
קריבה וכו׳ : אמר רבי חייא בר אבא בעי רבי
יוחנן שלימה שחרית ושלימה בין הערבים
או דילמא שלימה שחרית ובטילה בין
הערבים א״ר אבא תא שמע שמעני בחביתי ואם
איתא דבטילה בין הערבים הא זמנין דלא
משכח לה שמיני בחביתי היכי דמי דמת כהן
גדול ולא מינו אחר תחתיו אמרוה רבנן קמיה
דרבי ירמיה אמר בבלאי טפשאי משו דיתבו
באתר דחשוכא אמרי שמעתא דמחשכן אלא דקתני שביעי בסלת תשיעי בין הכי נמי
דלא בטלי מנחתם ונסכיהם בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר לא דאי לא קתני
הכא נמי דאי לא קתני אהררוה קמיה דרבא אמר מבישותין אמרי קמיהו מטבותין לא
אמרי קמיה והדר אמר רבא הני נמי טבותין היא אמר קרא סלת מנחה תמיד הרי היא
לך כמנחת תמידין מאי הוי עלה אמר רב נחמן בר יצחק ת״ש דתניא שלימה שחרית
ושלימה בין הערבי א״ר יוחנן פליגי בה אבא יוסי בן דוסתאי ורבנן אבא יוסי בן דוסתאי
אומר מפריש לה שני קמצי של לבונה קומץ שחרית וקומץ בין הערביים ורבנן אמרי
מפריש לה קומץ אחד חצי קומץ שחרית וחצי קומץ בין הערביים במאי קא מיפלגי
אבא יוסי בן דוסתאי סבר לא אשכחן חצי קומץ דקריב ורבנן סברי לא אשכחן עשרון
דבעי שני קמצים בעי רבי יוחנן כהן גדול שמת ולא מינו אחר תחתיו לרבנן

ואין מועלין בפרה תימא תיפוק ליה דכתיב הקדש מותר כדחית כסוף דף לה
תמורה ולימא דמוקי לה דתניא חסיר בנפלה לליקה מחוליס הלא
הוי מיני למעול ניתא אלא למאן דמוקי לה כתרומת הדשן פרק כל שעה דף כו
קשיא ויש לומר דשמני הכא לכל מצוותה לברפה עומד ועיד נרמה דש בס
דהתם משום דאין לך דבר שבעבירת מצוותו
ומועלין בו לכל הכא מכתי לא חיתבר :
דקא עכדי למכתן כך חצי לטעמי׳ דאמר דף כז
במסכת מכות דאפר מקלה מוע׳ להניח על מכתו משום דמכתו מוכח עלי׳ :
גזרו ביה מעילה משום הכא דאיכא מעילה מדרבנן והכי נמי מסתברא דף כט ע״ב
פר כוליה לו ופ׳ וולד חטא׳ מועלין כדמי׳
דברי ר׳ מאיר וחכמים אומרים אין מועלין ועד כאן לא פליגו אלא דרבנן
אכל לאוריית׳ אין מועלין ואית דגרסי פר׳
וולד חטאת אלו טעמא דאמרן דאמר אין
מועלין וזיבור הוא אלא הכי גרסינן אלו
טעמ׳ דלכולהו אין מועלין מדאוריית׳ וסתם
כמי תנן ר׳ שמעון אומר הדם קל בתוך לפנים
ואמור בסופו כו׳ שמא דמדרבנן הוא ואיתמר
דכסיף פרק כתרת התמורה כעי נבי דף לב
מקדים עולה לבדק הבית אסור לגזוט׳ על
שתיפדה ומועלין בה אתי מעילה ופריך ואי
דרבנן מי איכא מעילה דרבנן ויש לומ׳ דכיון
דאיכא מעילה לדאוריית׳ לא סיים לתקן
מעילה אפי׳ דרבנן ומיהו תימ׳ דרים מעילה
תנן קדשי קדשים שנשחטו כדרום מועלין בהן דף ג
דרבנן ואפי׳ איכא מעילה דאוריית׳
ומעילה דרבנן דאוריית׳ אשלם תומ׳ דרבנן
לא משלם תומ׳ וכל שכן דרבנן ופרי מי איכא
מעילה דרבנן דאמר עולה קדשים שחתו
יצאו מידי מעילה דכר תור׳ הא דרבנן איכא
מעילה ואפי׳ לא מייתי מתניתין דאיכא
מעילה בדמים ויש לומר משום דדחיק טפי
לקדשי קדשים שנשחטו בדרום דכתיב
דאנקינהו דמי והרב רבי חייא וכן פירוש
בקונטרס כאן דדם אקדשוה רבנן והשתא
איכא שפיר מעילה דאוריית׳ אכל קדשים
שאתי לא נחית להו קדושת דמים הילכך
מייתי טפי שניר ופפר פרה נמי איכ׳ קדושת
מדרבנן וקשיא לפירושו דפ׳ וולד חטאת נבי קדשי דף יא
שאתו דפריך מי איכא מידי דמעיקרא ליתי
ביה מעילה דפסקת ואמרת תפילו בקדשים
קלים ולבסוף אית ביה מעילה ולא והכי דס
ואפי׳ פריך לפירושו טובא איכ׳ לפלוגי לכך
נראה כמו שפירשתי ומיהו תימ׳ קשה אתאי
לא מייתי מתניתין דשיתי מינה סייעתא
לעולה הנכנס מן החטאת כשהיא מתה לא
מעל ער שיפנוס כשהיא מתה כיון שנכנס
כל שהו מעל ואפי׳ להכי לא מייתי לה עיי״ש בס מעל
דלישנא היינו דוקא חטאת הוחיל ולכפרה תמידין
אתא לא כדילי מיכ׳ ותקון רבנן מעילה טפי ומוספין
כדקאמר בתר הכי דחטאת לא שמעינן

מוכחת כן ושמא הכי קאמר מתניתין דשמעינן דחפילו חטאת דכדילי איכא
מעילה ועולה משמעינן אילו איכא דלא איכא מעילה :

פר העלם דבר ושעירי ע״ז ים לדקדק אמאי נקט נבי פר לגון דכים והוא מכי למינקט פרי ע״ז :
דשמעינן לית לרבי שמעון דחייש לפשיעה אלא קצת קשיא דרבי יוחנן אמאי קאמר מתניתין דגיפלוג אחטאת ולעיל סבירא ליה משל יורדים :
דאי לא קתני כלומר דכר שהיו רגיל אלא בחקרתי בעלמא :

לרבנן

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0107
DFG

לרבנן סוכפלה לבונתו מבעי ליה דתניא יוסי בן דוסתאי כיון דכתיב קומץ בעבור הכשלמת לחכמ יוסי לא מצינו לה לרבנן סוף דבעי למי כשעורין שלש בעזרון מבעי ליה דתניא יוסי בן דוסתאי כל עשרון ועשרון מבעי ליה למנחת העומר ומנחת שתי הלחם ומנחת הנסכים ומנחת סוטה ומנחת מצורע ומנחת חוטא ומנחת אשם ומנחת נזיר ומנחת כהן משיח ומנחת כהן הדיוט ומנחת נסכים ומנחת מלואים ומנחת נדבה ומנחת נדר ומנחת העומר ומנחת קנאות ומנחת כהן ומנחת נסכים ולחם הפנים ומנחה לפרש דברי אמי לא נצרכה אלא לפי שהיה סבור לתפילו למנה אחת מכולן קא משמע לן דכולהו בעי קמיצה ומכל מקום ניחא לשמעתי דאמר בורה בדלת נרסינן בערוך ופי לשון חוכה כמו חסורה חסרה או יתרה מכאן פי' הערוך דכשמודדין במדה בפסח או לעורך חלה אין לה כביל על הסלע דלחם הפנים יתרה כמו לעניין מנחות ושוב ממרינן לקמן גודשה תילתא:

מניין לכל המנחות סדן כולהו מנה כו' תימה מתניתין היא דתנן כל המנחות טעונות לבונה ושאר כל המנחה בלי תיפלת קמץ והכי קאמר דרשינן לקמן בגמ' שאר מנחות מניין תלמוד לומר כל המנחה ושוב משמע לרבוי טעי מההוא קרא דכל מנחה ממעי דמרבי מהני קרא דזוטת תור המנח דמייתי הכא דמההוא לא סיים לרבוי מלא מנחות סיים כהן דין הכתוב כפרשה הנשה קמיצה ולבונה כגון מנחת סולת ומנחת ומרחשת מפי כל המנחה מיתרבו מפי מנח העומר ומנחת קנאות ומנחת כהן ומנחת נסכים ולחם הפנים וכרמה לפרש דבר אמי לא רצה לפרש לן הא דרשינן מיותר דקרא מלא נפי סדים פשוט דאפילו למנה אחת מכולן קא מכשיר ליה היכא דליכא כהונה מנה הבי לו מקרבות פשוט ותנח על שלמתו והסיב לו דכתיב כהונה כגון מנחת ומנחת כתיב ומנחת כגון מנח סולת ומרחשת כתיב ואת תורת מנחת כתיב דלאכתי מהכא קשה לן ילעניין כולהו שאר מנחות יבוד מנחת ומנחת סולת נמי כתיב הא דמייתי הכא פרט לזוטת תורת דכתיב בה מנחת תמיד כל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל ומנחת חלת תורת מרבים ומנחת מצינו למימר דכתיב כל מנחת תאפינו אותם לרבות כהן משיח ולעניין כל מנחת כהן משיח על כן לא מייתי הכא אלא מנחת סולת ומנחת כהן הדיוט דכתיב בהו כל מנחת ומנחת כהן הדיוט דכתיב בהו כל מנחת ומנחת כהן משיח

זאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן לפני ה' אל פני המזבח והנותר ממנה יאכלו אהרן ובניו מצות תאכל אמר ליה מצוה לא קא מיבעיא לי כי קא מיבעיא לי לעכב אמר ליה לעכב נמי כתיב לא תאפה חמץ אי מצה מתקיף לה רב חסדא ואימא לא תאפה חמץ אלא שיאור שיאור דמאן אי דרבי מאי לרבי יהודה מצה מעליא היא אי דרבי יהודה לרבי מאיר חמץ מעליא הוא אי דרבי מאיר מאיר מדלקי עליה חמץ הוא לא דרבי יהודה לרבי יהודה מתקיף לה רב נחמן בר יצחק ואימא לא תאפה חמץ אלא חלוט חלוט מאי ניהו רביכה אי דאיכא רביכה כתי' בה רביכה והא לא כתיב בה רביכה ואימא דכתיב בה רביכה מצה רביכה ודלא כתיב בה רביכה אי בעי רביכה לתיר' אי בעי מצה לתיר' מתקיף לה רבינא ואימא לא תאפה חמץ למיקם גברא בלאו בעלכא ואיפסולי לא מיפסלא אלא כגון כדתניא מצה יכול מצוה תלמוד לומר תהיה הכתוב קבעה חובה בעא מיני' רבי פרידא מרבי אמי מניין לכל המנחו' שנילושות בפושרין ומשמרן שלא יחמיצו נלמדנה מפסח דכתיב ושמרתם את המצות אמר ליה בגופה כתיב מצה תהיה החיה והא אפיקתי' לעכב אם כן ליכתוב קרא מצה היא מאי תהיה שמעת מינה תרתי אמר ליה רבן לרבי פרידא רבי עזרא בר בריה דרבי אבטולס דהוא עשירי לרבי אלעזר בן עזריא דהוה עשירי לעזרא קאי אבבא אמר מאי כולי האי אי בר אוריין הוא יאי אי בר אוריין וכר אכהן יאי ואי בר אכהן ולא בר אוריין אישא תיכליה אמרו ליה בר אוריין הוא אמר להו ליעול וליתיה דהוה עכירא דעתיה פתח ואמר אמרתי לה' תלים אתה טובתי בל עליך אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם החזק לי טובה שהודעתיך בעולם אמר לה טובתי בל עליך איני מחזיק טובה אלא לאברהם יצחק ויעקב שהודיעוני תחלה בעולם שנאמר לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם כיון דשמעיה דקאמר אדיר פתח ואמר יבא אדיר ויפרע לאדירים מאדירים באדירים יבא אדיר זה הקדוש ברוך הוא דכתיב אדיר במרום ה' ויפרע לאדירים אלו ישראל שנאמר ואדירי כל חפצי בם מאדירים אלו המצריים דכתיב צללו כעופרת במים אדירים באדירים אלו מים שנאמר מקולות מים רבים אדירים משברי ים יבא ידיד בן ירד ויבנה ידיד לידיד בחלקו של ידיד ויחכפרו בו ידידים יבא ידיד זה שלמה המלך דכתיב וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה בעבור ה'

בן

דרשינן בפרק החולן מנחות תאכל במקום קדוש דלהכי תנא ניה קרא לעכב דיכול חלוטה מע"ג דמצה היא הואי לעכב לא הוי כמו שנה הכתוב לעכב בעלמא דמשמע לא נפקא לן אלא מתני' דהכא ועוד דהא משמע התם דמחד מצה לא מיעטינן חלוט אבל הכא יש תרתי משמע ליה ואם כן אימא למצוה והא משמע הכא דאי לאו תניא היה קרא לעכב דיכולי חלוט למנחה :

בן

נבו את אהרן וכתיב ואת תורת המנחה וכתיב זאת תורת מנחת יאכל : שיאור דרבי מאיר כל שנכנסו פניו בפרק אין עומדין : לר' יהודה מצה מעליא הוא: ומי שיאור לר' יהודה דהיינו קרני חגבי ונקבעי למימר לר' מאיר תאפה שיאור חמץ מעליא הוא: שיאור לר' יהודה ה"ג שיאור דרבי מאיר לר' יהודה מצה מעליא הוא: שיאור לר' יהודה רבוכה במים רותחין כדאמרי בתור' כהנים גבי חניתין תורככת מלשון שנעשה כרותחין כל מורכן והוא תרגומו של רבוכה מצה שאינה מחמצת ברבוכה כתיב כהדי מורכך יהא שלא תאפה חמץ : לא כתיב כאן רבוכה תאפה ומלא כתיב כאן שמע מינה לאו רבוכה בעינן: מכאן לכל המנחות שנילושות בפושרין ויאמרם שלא יחמיצו דקתני כל המנחות נילושות בפושרין ומשמרן שלא יחמיצו שנילושות כלאחר השחיל ונילושות בפושרין מנחה לבדה שלא יחמיצו ושיאור הוא שיגעוק בעקק כל שעה כדאמרינן בפסחים: תניא כלומר מכאן ואילך : היא כמי הוא מוצא לעכב כדאמרינן בפירקין קמא תעשה היא שלא יעשה לשם פסולה: לחזק עשירי לעזרא ר' לעזר בן עזריה עשירי לעזרא הסופר : מאי כולי האי דקתייחסתו לי : מי בר אוריין הוא בן תורה הוא חכי הגון : אוריין בר פרידא לרבי עזרא שהיה נשיא : ופתח בשבחו למיחכבים : שהורה תיך שלמי מייחל שמך בעולם: אמליה טוכתי כל ע"ק קרבני שמא שמא שמחתי לה אתה תן טובתי עליך : אלא לקדושים אשר בארץ דאמר מרי קראי דסייבי אתדרי וקודש בריך הוא אמרינהו : כיון דשמעי' רבי עזרא לרבי פרידא דקאמר אדירי כל חפצי בם נזכר הענין של אדיר : יבא אדיר כלומר בך אתה הקדוש ברוך הוא כשבא נקמה כאכרים צללו כעופרת במי מצרים שהם אדירים: מה לידידי אצל לקמן בתורה : עזותם

קמ"ל כי דקתני מצה יכול אפילו מחמר דכתיב זאת תורת המנחה כל שהיא כשרה ומתניתין לא קשיא לי לעכב דיש לומר דרבי מאיר לטעמיה דאמר בפרק אין עומדין נסלת ומרחשת לא יכי מסיק עיכובא מדכתיב תהיה במחבת אם אין עניין לנופה תניהו עניין לשאר מנחות ודוחק הוא שיכול לפרש כל זה ועוד ליתנא דקתני בברייתא מצה יכול אפילו תלמוד לומר תהיה קבעה חובה משמע דבנופה נמי אי לא כתיב תהיה הוה אמינא אפילו ועוד דמצו במחבת ומחפה לתה לי דבמחבת תהיה דמחבת סני ונדחה לפרש דלעשה דרשא גרידא ומ"ג דכתיב במחבת מצה תהיה לעכב דכל המנחו' מזמת תורת דכל סיכת דחיב מצה במחבת שיב נמי עיכובא:

אי שיאור דרבי מאיר לרבי יהודה מצה מעליא הוא דכפרק אין עומדין קתני ר' יהודה שיאור דעטור נקרני חגבי וס"ד דוקא דחיב כרת שנתערבו סתקיו זה בזה מכל פתות מכן שרי כגון שהכניסו פניו וכרגלין עליהן להיינו ר' מאיר כדמוכח בגמ' ומפרשינן תיובו שיאור כל שהכניסו פניו וס"ד תאמר בפרק אלו עוברין תניא שיאור ישרף ונותנו לפני כלבו ומפרש ונותנו לפני כלבו דר"מ לר' יהודה מסייע ליה דאמר כאכל לא תאכלם מסור ויש לומר דאדרבנן בעלמא קאמר ומדאורי' ליה לכלבו ש"מ מצה מעליא היא: אלא דרבי מאיר לרבי מאיר מדלקו עליה

קמ"ל דחולין נבי הדי עלי לחמי תודה מן המצה ומכניס שיאור מהו וקאמר שיאור דמאן מי דרבי מאיר לרבי מאי מדלקו עליה חמץ הוא ות"מ על הכל והתם ד"ת סתמי לגבי פסח דמרבי ליה מדכתי' כל מחמצת ומסת' לה ילפינן דהתם לעניין פסח נמי לא מצי חמץ גמור להתחיל כרת ומדכתי' כיל מחמץ גמיר ומיקו בהסי דחולין יש לפרש דלעניין מצה דחול קתמרינן דילפי' מפסח ולא יצא בו ידי מצה דתודה אבל בשמעתין ליכא לפשוי הכי ומסתי' יש שיתור בתודה ובמצות החמץ נוקמה תניא בגרייתו ולקמן פליגי רבי מניכא בן גמליאל ורבנן במתני' בפרק כתפוחים וקרי ליה חמץ נוקמה ולמאי דכבי לחוקמי יהבי לתפיס תרומה דרבנן כרבי מניכא בן גמליאל פי' בפרק של תרומה שנתנו בעיסה וחימצה ס"ד יכול לומר דלרבנן מסיב ליה מצה וסרי אבל במסקנא דקאמרי לרבנן דהוי נוקמה ונפילו סבי אמר רבי מניכא בן גמליאל דמחמיצי עלי בהסי מי מסיב חמץ נוקמה כתמץ גמור לעניין לחמי תודה ומסתי' אלמא לכתחילה אלא רבי מניכא בן גמליאל קסבר דתתץ גמור הוא :

ת"ל תהיה הכתוב קבעה חובה הא דרשינן בפרק החולן מנחות תאכל במקום קדוש דלהכי תנא ניה קרא לעכב דיכול חלוטה מע"ג דמצה היא הואי לעכב לא הוי כמו שנה הכתוב לעכב בעלמא דמשמע לא נפקא לן אלא מתני' דהכא ועוד דהא משמע התם דמחד מצה לא מיעטינן חלוט אבל הכא יש תרתי משמע ליה ואם כן אימא למצוה והא משמע הכא דאי לאו תניא היה קרא לעכב דיכולי חלוט למנחה :

בן

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0109
DFG

בן ידיד זה אברהם דכתיב מה לידידי בביתי יתירא הוא דאתרעיא כלום נשכר נתון עוזר: כבית הק׳ כה: כל אחת ואחת כשעבו מלכיות של עכשיו: זה אחר זה דהוו מרכבה סיעורין ועכשיו כבת אחת להוי כולהו מד סיעורין מלא סיהו מעורין מקנתן מלשכבדי לכבל ומקנתן ליין ומקנתן לחרו: מאי מסיר מאי יתירה כלומר לימת מסירה ולימת יתירה: עכה כמעט מיס מנוכל נמצאת חסירה כדפריסית: עשרון קח כיל ומאי לימת לן למימר לילו הוה קאמ הוי מסר או יתר הא כשב מדה לאו קאמ הוי: לכמות שהלכמות שהיו כבר כשהיה קמח מסערי ליה לעשון קמ והעון: ונסקול פורתא מיניה כו׳ לרבי מאיר למאי כולה מתוכי למימר יהודה למאי מניה שמוך מכיתו למימר אם רם לו יתירה: נסקול פורתא מיני לאחר שמדד עשרון שלת ונחמיה מכרתי במקום מתימות לו יטמנו בעיסה מחמת על ס׳ תתרון יפה ונהדר וכיליסיה במקומו עם שמור: נזיר לילמא מתי לאיתויי מעלמא לי סרי ליה לחמנו מכיתו ולסחוריה כאן הרוחה שהוא מכיתו מן הת ן ולשו בכאן ואינו מודד עכשיו העשרון סביב עכשיו העשרון שהוא מוסף על העשרון ואתי לאיתויי לגבי העשרון הילכך לרבי מאיר בודה מתוכו עדיף ולרבי יהודה קודם מדיר עדיף ולשון שני שכקונטרס שהוא עיקר:

אין מחמיצין לחמי הלחם וחלות תודה כתפוחים הלא הוי מתן מעלית דמי פירות אין מחמיצין כך פי׳ בקונט׳ ומסקינן הכא דלכולי עלמא הוי מתן מוקדש לכל הפחות ושם דפליגי כפר׳ כל שעה בעיסה שנילושה כיין ושמן ודכה רבן גמליאל אומר תיעשה מיד פירוש שאין מדש יכול לשמרה שלא תחמיץ וחכמים אומרים תאכל מיד דיכול ליזהר מחימוץ היינו כי הך דסכך ודקאמר להו רבי יהושע בן לוי לבניה יומא קמן לא תלונו לי כחלבה שלו בדוכסוס

ידיד בן אברהם דכתיב מה לידידי בביתי בעיטיה דקרא נירמיס שהיה מתפלל בבית המקדש על ישראל דמעיקרא כתיב ואחה אל תתפלל בעד העם הזה וכתיב בתרי מה לידידי בביתי וכאן לזרעו כאברהם דלחמרינן בשמוך שאלנו הק׳ה לאברהם שהיה עומד בבית המקדש ומה שאומה בקרבן של מילה אמר קודם ידיד מבטן אומ׳ת להיינו אברהם שנקר׳ ידיד כדאמרי הכא וקדשו הק׳ה מן הבטן שורש במדרש דכתיב באברהם כי ידעתיו וכתיב בירמיה בטרם אצרך בבטן ידעתיך תוך כאחרו שה ויצחק שקראו הק׳ה יצחק עד שלא נולד וכאחרו מתם בחות בבית קודש זה יעקב כדכתיב הנאנחים והנפיעות ומתרגמינן בניח וכני בניח וים מפרשים ידיד זה יצחק שאהב זה יעקב וכאחרו ולא כאבותיו:

ולישקול פורתא מיניה כו׳ לעיל עשרון קמח וכיסקול פורתא ויעשינו עיסה ויכרוך העיסה במטלית ויטמנה בשוב בעלמא על מתקלוט הבית ויעשה שמור ויתן את העשרון נזירה דילמא אתי לאיתויי מעלמא מי סרי ליה לחמנו מכיתו ולהחזירו כאן הרוחה שהוא מכיתו מן המקום לשו כאן ואינו מודד עכשיו העשרון שבוי שהוא מוסף לעשרון ואתי לאיתויי לגבי העשרון הילכך לרבי מאיר בודה מתוכו עדיף ולרבי יהודה קודם מדיר עדיף ולשון שני שבקונטרס שהוא עיקר:

מחמיצין לחמי הלחם וחלות תודה כתפוחים הלא הוי מתן מעלית דמי פירות אין מחמיצין כך פי׳ בקונט׳ ומסקינן הכא דלכולי עלמא הוי מתן מוקדש לכל הפחות ושם דפליגי כפר׳ כל שעה בעיסה שנילושה כיין ושמן ודכה רבן גמליאל אומר תיעשה מיד פירוש שאין מדש יכול לשמרה שלא תחמיץ וחכמים אומרים תאכל מיד דיכול ליזהר מחימוץ היינו כי הך דסכך ודקאמר להו רבי יהושע בן לוי לבניה יומא קמן לא תלונו לי כחלבה שלו בדוכסוס

בן ידיד זה אברהם דכתיב מה לידידי בביתי יתירא הוא דאתרעיא כלום נשכר נתון עוזר: כבית הק׳ה כה: כל אחת ואחת כשעבו מלכיות של עכשיו: זה אחר זה דהוו מרכבה סיעורין ועכשיו כבת אחת להוי כולהו מד סיעורין מלא סיהו מעורין מקנתן מלשכבדי לכבל ומקנתן ליין ומקנתן לחרו: מאי מסיר מאי יתירה כלומר לימת מסירה ולימת יתירה: עכה כמעט מיס מנוכל נמצאת חסירה כדפריסית: עשרון קח כיל ומאי לימת לן למימר לילו הוה קאמ הוי מסר או יתר הא כשב מדה לאו קאמ הוי: לכמות שהלכמות שהיו כבר כשהיה קמח מסערי ליה לעשון קמ והעון: ונסקול פורתא מיניה כו׳ לרבי מאיר למאי כולה מתוכי למימר יהודה למאי מניה שמוך מכיתו למימר אם רם לו יתירה: נסקול פורתא מיני לאחר שמדד עשרון שלת ונחמיה מכרתי במקום מתימות לו יטמנו בעיסה מחמת על ס׳ תתרון יפה ונהדר וכיליסיה במקומו עם שמור: נזיר לילמא מתי לאיתויי מעלמא מי סרי ליה לחמנו מכיתו ולסחוריה כאן הרוחה שהוא מכיתו מן הת ן ולשו בכאן ואינו מודד עכשיו העשרון שבוי שהוא מוסף על העשרון ואתי לאיתויי שמור מעלמא לכל העשרון הילכך לר׳ מאיר בודה מתוכו עדיף ולרבי יהודה קודם מדיר עדיף: ליטמנ מחרינה ונסקול פורת׳ מקמת על עשרון לאחר שנמדד עם שמור שמניח מכיתו ולטוש כליסה מותו שמור שהניח מכיתו מס עכה עכה ומס רך רך וניהדריס לתוך העשרון ומס עכה הוא ורמה כשחסר העשרון עכשיו ולאי כך נפח חסר מז מס שהיה קמח בתוכו שיעור שעכשיו נרוך להוסיף עליו בתוכו שיעור יש לך מן הסלת תון דולאי כך חסר נפח על תוכו שמור שהניח מכיתו יותר מאמילו היה קמח וכך שהיה העשרון יתר ומס רך הוא ירמה כמה העשרון גדול עכשיו יותר ממה שהי׳ כשהוא קמח ולאי כשיעור זה גדולו נמי נפחו על שמור רחטון וכך היה העשרון חסר וכך יוסיף עליו: נזיר דילמא מתי לאיתויי מעלמא שמא יכם מקמח עשרון אחר מתן בעשרון לרחות השיעור כאן ספיקנו ויערבנו אתר כזה ונמצית יתר לטון רחטון מנחתי כגיליון: אין מחמיצין לחמי הלחם וחלות כתפוחים הלא הוי מתן מעלית: רכ

יצתה בת קול ואמרה לו זית רענן יפה פרי תאר קראה שמך מה זית זו אחריתו בסופו אף ישראל אחריתן בסופן לקול המולה גדולה הצית אש עליה ורעו דליותיו אמר רבי חיננא בר פפא לקול מיליהן של מרגלים ניתרעעו דליותיהן של ישראל דאמר רבי חיננא בר פפא דבר גדול דברו מרגלים באותה שעה כי חזק הוא ממנו אל תיקרי ממנו אלא ממנו כב יכול שאפילו בעל הבירת אינו יכול להוציא כליו משם מתקיף לה רבי חייא ברבי חיננא האי לקול המולה גדולה סיבעי ליה אלא אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם קולך שמעתי וחמלתי עליהם אני אמרתי ישתעבדו בארב׳ מלכיות כל אחת ואחת כשיעור ארבע מלכיות השתא כל חדא וחדא מאי דפסיק לה ואיבא דאמרי אני אמרתי בזה אחר זה עכשיו בבת אחת אמר רבי יהושע בן לוי למה נמשלו ישראל לזית לומר לך מה זית אין עליו נושרין לא בימות החמה ולא בימות הגשמים אף ישראל אין להם בטילה עולמי לא בעול׳ הזה ולא בעולם הבא ואמר׳ יוחנן למה נמשלו ישראל לזית לומר לך מה זית אינו מוציא שמנו אלא ע׳׳י כתית אף ישראל אין חוזרין למוטב אלא על ידי יסורין: ר׳׳ם אומר השאר בודה להן מתוכן ומחמיצין: מאי הסירה או יתירה אמ׳ רב חסדא עיסת השאור עבה נמצאת יתירה מדת העשרון רכה נמצאת חסירה סוף סוף כי קא כייל לעשרון קא כייל רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו לכמות שרגין היתה משערינן ולישקול פורתא מיניה ולימצייה מאברא ולימצייה בהדיה נזירה דלמא אתי לאיתויי מעלמא

ת׳ר אין מחמיצין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0110
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0111
DFG

כי פליגי כגון שהיה בו כשיעור וצמק וחזר וחפח דמר סבר יש דיחוי באיסור ומר סבר אין דיחוי באיסורא ומי איכא למ"ד דיש דיחוי באיסורין והתנן כביצה אוכלין שחניח בחמה ונתמעטו וכן כזית מן המח כזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ וכזית פיגול וכזית נותר וכזית חלב טהורין ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וחלב הניחן בגשמים ותפחו טמאין וחייבין עליהן משום פיגול ונותר וחלב תיובתא למאן דאמר יש דיחוי באסורין תיובתא תא שמע תורמין תאיני על הגרוגרות במניין אי אמרת בשלמא לכמות שהן משערי שפיר אלא אי אמרת כמות שהן הוה ליה מרבה במעשרות ותנן המרבה במעשרות פירותיו מחוקנים ומעשרותיו מקולקלין אלא מאי לכמות שהן אימא סיפא גרוגרות על התאינים במידה אי אמרת בשלמ כמות שהן שפיר אלא אי אמרת לכמות שהן מרבה במעשרות הוא אלא הכא בתרומה גדולה עסיק ורישא בעין יפה וסיפא בעין יפה היא אה"נ אימא סיפא אם רבי אלעזר ברבי יוסי אבא היא נוטל עשר גרוגרות שבמקצוע על תשעי שבכלכלה ואי בתרומה גדולה עשר מאי עבידתיה אלא הכא בתרומת מעשר עסיקנן ואבא אלעזר בן גומל הוא דתניא אלעזר בן גומל אומר ונחשב לכם תרומתכם בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר כשם שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה כך תרומת מעשר ניטלת באומד ובמחשבה

אלא הכא בתרומת מעשר עסיקנן ומשום דקתני תורמין מוקי לה הכי הכל הולך אחר הלין במעשר ראשון דמקיש נמי מכא אלעזר בן גומל דף כח ע"ב כשם שתרומה גדולה ניטלת בחומד מדאורייתא מקישינן חומד לחומד לחיטה פוטרת את הכרי כלחיטה דלמא לעולם אימא לך כשם שתרומה גדולה ניטלת בחומד דאתון סירא שלא לפחות נוטל נעיניפה ובתוספתא נפקינן שלא מחומר וכן פירות ותנקפ"ק תמא דתרומות תיקתורמין לא כאחד ולא במשקל ולא במניין וכתרומת מעשר ותמרין עלה בירושלמי מכא אלעזר בן גומל מניין שאין תורמין לא כאחד כו' ת"ש תמר נמשקל כל הנט דמפרש מכיי בן יסרע שאמר לבן לוי כך אמר לי מכא מעשר יש לך בידי לו מעשר לאחיך בידי מוסיפין לתרומת מעשר שכן כיון דלא קיים לא מתקן ליה נעל פיות כור מעשר יש לך בידי לו כור מעשר לאחיך בידי אין מוסיפין לתרומת מעשר שכן כיון דקיים תקנתי כאחד לעזר בן גומל דמקים תרומת מעשר לתרומה גדולה ויש לפרש דאי לאחר תרומה מעשר כמו שיש לתרומה גדולה והשתא מה כולהו דמתרמי מעשר ומחייב מדאורייתא ולא תמרינן בשעה שמקנו: נדחו מלסוריה והוה ליה כמי שלא היה כן מתחילה והשתא ליתא ופטור מדאורייתא ורבי שמעון ורבי עזריה לקים סברי יש דיחוי באיסורין וכיון דלא חזי מידחי ולא יקבל עוד טומאה מדאורייתא אלא מדרבנן: טהורין קתי לחולין ומתני ואכילה ושרץ: ואין חייבין קתי לתותר ופגול ותו': והניחן בגשמים לאחר עצמו לאחר שניקו: תורמין לאו תרומה ממש אלא מעשר: תלתין לחיס גרוגרות תלתין יבשים שנמקו וכווצנמעשר תלתין על תלתין גרוגרות דחולין ולתלתין דמעשר לא תסתכם בכל עשר גרוגרות דחולין תמן תסתכם דמעשר דכלי דמחזק מאה גרוגרו לא מחזיק טפי מכ' תלתין: אי אתר כמות סהיו גרוגרות מעיקר כשהן לחין מסעירין סליר תלתין גרוגרות לחיס ולא מי אתרת כמות שהן הוה ליה מרבה במעשרות ותנן המרבה במעשרות פירותיו מחוקנים ומעשרותיו מקולקלין אלא מאי לכמות שהן אימא סיפא גרוגרות על התאינים במידה אי אמרת בשלמ כמות שהן שפיר אלא אי אמרת לכמות שהן מרבה במעשרות הוא אלא הכא בתרומה גדולה עסיק ורישא בעין יפה וסיפא בעין יפה היא אה"נ אימא סיפא אם רבי אלעזר ברבי יוסי אבא היא נוטל עשר גרוגרות שבמקצוע על תשעי שבכלכלה ואי בתרומה גדולה עשר מאי עבידתיה אלא הכא בתרומת מעשר עסיקנן ואבא אלעזר בן גומל הוא דתניא אלעזר בן גומל אומר ונחשב לכם תרומתכם בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר כשם שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה כך תרומת מעשר ניטלת באומד ובמחשבה

תוספת דמאי פ"ד דף עח

כמדבר סגרוגרות עכשיו מעשרת ולא מיכפת לן ממאי דהוו מעיקרא: שפיר דקתי תורם קב על תשעה קבין: תלת לכמות שהן מרכה במעשרות הוא דלמי הוו לחיס הוה בהו קב גרוגרות שני קבין: תרומה גדולה ניטלת בעין יפה ולא נחנם תורם כה שיעורה ומדאורייתא מיטה אחת פוטרת הכרי וכבר ממרו עין יפה אחד מתרכעים כינונית אחד מכ' עין רעה אחד מששים שאת ניטלת בעין יפה: רבי שיעור בר רבי יוסי אתא לאיפלוגי דאף לי גרוגרות תורמין על אתנים במנין דסבירא ליה לכמות שהן מעשרין הלא במעט כמעשר: אקבוט כלי שנותנין בו הגרוגרות ועל פס כלי קרי ליה קנינטא בכמה דוכתין: שבכלכלה תמני לחיס: בשתי תרומות שבכתוב מדבר להבי מסתבא דמי קרא דכתיב בתרומת מעשר דלויס: ונחשב לכם כלומר כמחשבה תטלו תרומת מעשר כדגן מן הגרן כאותה תרומה שניטלו מן הגורן דהיינו תרומה גדולה הלמה שתי תרומות כתיבי בהדי קרא ומהאי קרא נפקא לן בתרוייהו דנוטלות במחשבה וכאומד דוכתיב לתתו קתי: באומד פשיטא הכא מן נדרים למה לי למיכתב במחשבה: הלא באומד יטול אחד מששים

עוד מזה

כי פליגי כגון שהיה בו כשיעור וצמק וחזר וחפח דמר סבר יש דיחוי באיסור ומר סבר אין דיחוי באיסורא ומי איכא למ"ד דיש דיחוי באיסורין והתנן כביצה אוכלין שחניח בחמה ונתמעטו וכן כזית מן המח כזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ וכזית פיגול וכזית נותר וכזית חלב טהורין ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וחלב הניחן בגשמים ותפחו טמאין וחייבין עליהן משום פיגול ונותר וחלב תיובתא למאן דאמר יש דיחוי באסורין תיובתא תא שמע תורמין תאיני על הגרוגרות במניין אי אמרת בשלמא לכמות שהן משערי שפיר אלא אי אמרת כמות שהן הוה ליה מרבה במעשרות ותנן המרבה במעשרות פירותיו מחוקנים ומעשרותיו מקולקלין אלא מאי לכמות שהן אימא סיפא גרוגרות על התאינים במידה אי אמרת בשלמ כמות שהן שפיר אלא אי אמרת לכמות שהן מרבה במעשרות הוא אלא הכא בתרומה גדולה עסיק ורישא בעין יפה וסיפא בעין יפה היא אה"נ אימא סיפא אם רבי אלעזר ברבי יוסי אבא היא נוטל עשר גרוגרות שבמקצוע על תשעי שבכלכלה ואי בתרומה גדולה עשר מאי עבידתיה אלא הכא בתרומת מעשר עסיקנן ואבא אלעזר בן גומל הוא דתניא אלעזר בן גומל אומר ונחשב לכם תרומתכם בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר כשם שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה כך תרומת מעשר ניטלת באומד ובמחשבה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0112
DFG

במחשבה כדתמרין בעלמא נתן עיניו בכזית וחוכל מצר אחר : ומינה כלומר
מיהא דר' אליעזר גופה מייתי פירכא : אלא מי כתות שתן פשתן
מעשרין כגר להו מעשרו לעניין מדה מי הוה כייל להו להכך דתרם במינין
אחרפה מעשר וכו' : תורמין תלושים על הגרוגרות וכמנין : מקום
שרגיל לעשות כו' אמנויין לחכמים שיעשו
גרוגרות ויתחמרו או הוא עכמו יעשו אותם
גרוגרות לאחר זמן עם תלושים שלו: מקום
שאין רגיל לא לעשות מיתרום מן המתקיים
ותלושים לאין מרקבין ואין מתחמרין : מי
מיכא כהן שיתנם מיד תורם מן שיפה שתה
כהן יאכלם מיד תלושים יפין ואין מתקיימין
גרוגרות מתקיימין ואין יפין : לימא כהן
וכעי מעיניהו על לימא כהקולתי ליה
הלכך תורם מן המתקיים ולא גרוגרות
על התלושים כמנין ואפי' במקום שרגיל ולא
אמרינן סופו של כהן נמי לעשותו גרוגרות
וכמה שהיו מפסידין אלא ויל כתר השתא
וזהרי הוא ממעט במעשר : בתרי טעמי
כגון הכא כדאמרינן לימא כהן וסיפא
לימא כהן : ולא מוקמי בתרי תנאי אלא
אמרינן ריפא וסיפא לימא כהן והקטרכת
והתנן תורם מן המתקיים תנאי היא דאמי
תרי תנאי פליגי בהכי : מתני' : שנאמר
כל המנחה אשר תקריבו ונומר מריפא קמי
דקתני ומשמרתם אלא יתמינו מקול קמיפא
משתעי : ערוכתם טול"ר : גמ' :

תורם לור

ובמחשבה טר"ה תרומה גדולה בעין יפה אף
תרומת מעשר בעין יפה ומינה אמר רבי
אלעזר בר' יוסי אבא היה נוטל עשר גרוגרות
שבמקצוע על השעים שבכלכלה אי אמרת
בשלמא לכמות שהן אמרינן שפיר אלאאי
אמרת כמות שהן בצר להו כי אתא רב דימי
אמר רבי אלעזר שאני גרוגרות הואיל ויכול
לשולקן ולהחזירן לכמות שהן : חנו רבנן
תורמי תאינים על הגרוגרות במקום שרגילין
לעשות תאינים גרוגרו ולא גרוגרו על תאינים
ואפילו במקום שרגילין לעשות תאינים
גרוגרות אמר מר תורמין תאיני על הגרוגרות
במקום שרגילין לעשות תאינים גרוגרות
במקום שרגילין אין במקום שאין רגילין לא
היכי דמי אי דאיכא כהן מקום שאינו רגיל
אמאי לא והתנן מקום שיש כהן תורם מן
היפה לא פשיטא דליכא כהן אימא סיפא ולא
גרוגרות על התאנים ואפילו במקום שרגיל

תרומ' דף כ

נס זה שם

קידושין דף נא
פסחים דף לא

לעשות תאינים גרוגרות ואי דליכא כהן אמאי לא והתנן מקום שאין כהן תורם מן
המתקיים אלא פשיטא דאיכא כהן רישא דליכא כהן סיפא דאיכא כהן אין רישא
דליכא כהן סיפא דאיכא כהן אמר רב פפא ש"מ דחקינ' ומוקמינן מתניתין בתרי טעמי
ולא מוקמינן בתרי תנאי : מתני' : כל המנחות נילושות בפושרין ומשמרן שלא
יחמיצו ואם החמיצו שיריה עובר בלא תעשה שנאמר כל המנחה אשר תקריבו
לה' לא תעשה חמץ וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפייתה : גמ' : מנא הני
מילי אמר ריש לקיש דאמר קרא לא תאפה חמץ אפילו חלקם לא תאפה חמץ
והאי להכי הוא דאתא האי מבעי ליה לכדתניא לא תאפה

יקרא ו

לזיר להתעשר דסתם מין דרכם להיות סוין הילכך צריך לתוקומי כאכא אלעזר בן גומל דאמר מתוקמי ולא מייתינן מס מרכה במעשר כדפרי' לו לכל הפחות
שרי נעין יפה כדאיתא בשמעתין ואי לא דאכא אלעזר ה"מ דאמר לעיל מיניה במעשר סל"ח דגס נעינן סוין:
במחשבה פיר"כ כדאמר בעלמא נותן עיניו בכזית זה ואוכל בכזית אחר מצה אחרת וכחשב שרי לאכול כלא הפרשה ושרי נמי בפתיקה דף כט
על ידי שנותן עיניו בכזית זה ואוכל בכזית אחר דכל זה נפקא מונחשב עוד פירוש לעון אחר בפרק כתרת דתרם"כ דכתורות במחשב שמחשב ואומר אחי לעון
שאני מתיר להפרים אף על פי שעתה אינו מפרים כלום ורומה לומר דליכור צריך והא דשרים בלא הפרשה קרי מחשבה ומחשבת נמי דוכתא דקרי למחשב דף מו
דיכור כמו על כל דכר פשט דאמרינן דחייב על המחשבה כמעשה וכדאה דכלא דיכור נמי הוי תרומה מדתנן במסכת תרומות ואם תרמו
מין תרומתן תרומה מדם שוטה וקטן וקתני סיפא מדם שדברו חכמים שאינו שומע ואינו מדבר משמע הא שומע ואינו מדבר תרומתו תרומה ואינו כתוספת דף כז
דמסכת תרומות מכלתי מפני מה אמרו אלם לא יתרום מפני שאינו יכול לדבר משמע דאי מבדר אע"פ שלא יכוד בהדיא מפיר דמי ופ"ג דתפוחות נמי משמע
בהדיא כשאמר בלבו אע"פ שלא הוציא בשפתו ובני כל נדיב דקאמר להוו תרומה וקדשים שני כתובין הכאן כאחד ולא ילפי מיניהו שנותה ואמה שלוכל כלא
הפרשה כוה אין קפידא דלכולי עלמא שרי בכל מקום אף על פי שאינו מפרים עתה כדאוכח הכא ואין לומר דתרומה ואם תאמר ואין לומר דתרומה על ידי שנותן עיניו
דאין כריכה לו מצוה דחייסינן לכקיעת נוד ויש מקומות דשרינן כשאומר מעשר שני לנפעו או לדרומו ואם תאמר ואין לומר דתרומה ואם תאמר
כאן בכזית אחר אחר לאחי אין מכניסין תרומות ומעשרות כיוס טוב הא תנן במסכת שבת פרק כונטל רבי יהודה אומר אף המדומע בחמר דף קמא
ומאה ופריך בגמרא הא מתקן הוא ואני רבי אלעזר בר רבי שמעון היא דאמר כותן עיניו בכזית זה ואוכל בכזית אחר ולהכי לא חשיב תיקון בשבת כשמעליהו
כיון שאיפשר במחשבה והכי נמי איפשר במחשבה ו"ל דאמני מדומע שכבר ניתקן אכל תחילת תיקונו של טבל לא הוי אלא כמחשב עלה של ירק בבית שמן: דף לב דף ג
דאמי לאסור לתקן בשבת כדאוכח בפסחים פ"ק דחולין בשבת אחר כחמוכח נפ"ק דחולין גבי ר"מ מחכל עלה של ירק בבית שמן:
ולא מוקמינן בתרי תנאי דהוה אמי לאוקומי בחד טעמא וכתרי תנאי דכולה לימא כהן וסיפא כרבי יהודה דפליג מדרבנן בפרק שני
דמסכת תרומות וקאמר לעולם תורם מן היפה :
כל המנחות נילושות בפושרין מע"ג דאמרינן בפרק כל שעה מיטין של מנחות אין לותתין לותן הא מפרש התם משום דלתיתה ליתה במקום זריזין אבל דף לג
ליתה נמי דליתה בזריזין במקום זריזין מיתה דאמר מר בגלה זר בשוגג חון לחומת עזרה פסולה ואכלן קסיה דמשמע כל המנחות אפילו לחם הפנים
דהוי בכלל כל המנחות והיינו לאו במקום זריזין היה לתנן בפרק כל שעה שתי הלחם לחם הפנים ליתתן ועריכתן בחון ויש לומר דהא אמרינן בפרק כל שעה דף נה
שתי הלחם לחם הפנים דאמרי הוה ועליתן ועריכתן בחון כלחם הפנים דאמי שנה כיון דלא נעשית שמן עד לאחר אפייה כדקאמרת לקמן דף לד
החלות בוללן אם כן לא קדשה עליון והויא ליתה בחון ויש לומר דבפרק שתי הלחם ומאכי לה דכ' חסי ומסיק דכרותה היא ונריך לומר מי דף נה
שכבה זו לא שנה זו למתן לאחר מדת יכם נתקדשה ליתתן בפנים דשרינן בתקדשה וכו היה מודד לכל המנחות כולתן פרק שתי מדות ותנן התם שנר מדת דף כז
יבשתקדשה וקשיא קנת הלח מסיק התי טעמא בפרק כל שעה ושמא נקט הכוא טעמא דהוי בכל המנחות כשון מנחת סולת ותחבת ומרחשת תפילו למחן דף לח
לחאר מדת יכם לא נתקדשה :

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0113
DFG

אף אני אביא ליסתם וערוכת כולהס תלמוד לומר לכל אחת ואחת
אפי׳ אפס ואפס נמי כמו אל תסתם אל תסתם דנזיר ומי לא אתרו
דף כ׳ ביה אלא אחת התרוסת אמאי חייב דכי אתי נזיר לייתי בפרק בתרא דתמורת
גבי דחיי׳ על כל קרחה וקרחה ותקני לה דסך תמצת מנבעתי נסת ויש לומר
בהכא אפי׳ אתרו על כל אחת ואחת מיבטריך
קרא אחר לכבר נפסלה והוה אמינא דפטור
כדרסינן בקמץ המחמץ את הבצק חייב
ואת הפסולה פטור קא משמע לן דהכא
חייב מאחר דליכא אלא פסול של מיתון
דמרבי מהכא מחמץ לאחר מחמץ סהו חייב:
אם כן ליכתוב תלמוד לומר תיאפה חמץ
תיאכל כתב נמי הכי הוה דרסינן
לחלק מדכתיב לא תיאפה סהזכיר תאפיה
ולא כתיב תיעשה סבן מתרבי לחמץ דדרסינן
גבי שבת לחלק מדלא תבערו ומקשינן הא
מיבטריך להבערת אש כהן דלא דחיה שבת
משום דכתי בכל מושבותיכם דמשמע בית
דין ואמר רחמנא לא תבערו ומתרבין לחי
לבת כהן לחודה ליכתוב לא תעשו מלאכה
בכל מושבותיכם והוה ילפינן נתי דמיתת
בית דין לא דחיית שבת ול׳ל דלא דמי דהכא
הוי למרבין לחייב מסר רחמנא לחייבי
לסיומי מלמד שכל לא תיעשה מקומן כתיב
דחסר כל עשיות:

כלל ופרט סמרוסקין זה מזה אין דנין
אותו בכלל ופרט תימה לרבה
דף לד׳ דאמר דנין בפרק בנות כותים מאי מיכתי
לימיר ול׳ל דהתם דווקא דנין לפי שהות
בחלה פרשתא אבל הכא דאתי בויקרא וחל
בנו את אהרן הוי בחדי עבייני ומודש דאין
דף י דנין כדאמר בפ׳ק דפסחים אפי׳ למאן
דאמר דנין הני מילי בחד עבייני אבל בתרי
עבייני אין דנין והא דפי׳ בקי בפסחי דמ׳ל
דנין הייט רב אלא בר מסכת דשמעתין לא
דק להכא אפילו בתרי עבייני קאמר אלא
מתלוסתא דאבוי ורבא קאי ות׳ת בפרק
דף מו כגמר הלין דברים והוסת ותלית כלל כי
כללת פרט או הוי מקרבי אין בכלל אלא מה
שבפרט הסתם דיתרקי אתת לרבויי ע׳מ
לרבות דאמר דנין לא הוה ליה לרבויי מידי
לחכויי דאמר אין דנין לא הוה ליה למידק כלל
דף ב וז׳ל כיון דלסיפיק בדבר אחר שהיו מאותו
ענייו דכתיב כי קבר תקברנו הוה ליה
כתרי עבייני ואין דנין והתם דרים מכח
דמגדף היה בכלל והוסת ויצא מן הכלל ור׳
שמעון נמי מכח זה הוא דן ואין להקפיד אהא
דדרסינן הכא דבר שהיה בכלל ויצא מן
הכלל ללמד לאיתויי ליסה ועבריה וקישוף
דף לה וכן בפרק כלל גדול נבי הבערה לחלק
דף ו וכפ׳ק ביבמות דף לאמר מדבר שהיה בכלל
ויצא מן הכלל כיוצא ובדבר אחר תאכל בשר
מוצק הסלמים ומעט קדמי בדק הבית:

או היו לה שום טעון נפון פי׳ הקונטר׳
וקרא לבמקום אחר תשחט העולה
תשחט החטאת בשעיר נשיא תשמע בבעי
למעוטי כולהו מחטאו וקשה אס כן לא צריך
לכשהוא אומר ושחט את החטאת זה בנה אב תיפוק לי דכתיב כאן מקומן למזבח העולה ומשם סנפים בחיוסו
נפ זה שם הלא וכרים כתותו כגון שעירי רגלים דאם תאמר ועל ידי הקונטרס דוה בנה אב לאו דווקא הוא כלומר כיון דלאו מקומן הלאו דווקא הוא אס כן לא
ממעטינן מינה מידי והייט בניין אב דקאמר ובפרק חיוסו מקומן פי׳ הקונטרס למחטאת קא דרים למרבה כל החטאות:

או היו לה שום טעון נפון ואין אחר טעון נפון כגון שעירי הרגלים או שעיר הנשיאים לאו משום דהוי כלל ופרט תימה דהיכא מרבה מוסחט דכתי׳ בחטאת
יחיד מכתי תימה במקום אחר תשחט החטאת כלל והכי תרתי דחטאת נשיא ואחיד פרט הכי אין אחריך לא ול׳ל דכיחיד כתיב
בכשבה וכתיב בשעירה ואייתר ליה חד לבניין אב ולפי המסקנא דאמרינן אותו קא קאי ליה בריבי תרוייהו כדאמר בריש חיוסו מקומן למנוה ולעכב ות׳ת
דף מט ודקבעי לקמן הסח דכ׳ל מוסחט אותו למעוטי מאי תיקבי ליה למה לי דכתיב דחטאת נפון בשעיר נשיא לרבות מחטאת יחיד כדילפינן מיניה סאר חטאו
מוה בנה אב וכ׳ל דסכ׳ל וקבת קשיא לבן בברייתא דמשמע לעולם מיבטריך קרא לשעיר נשיא לקבעו מוכח: חנא אותו קא קשיא ליה והכ׳ק או מיהו לעולם כת
לקבעו מוכח והא דמיבטרי לאיתויי ביה בפון מבעי למיכתב ליה אותו דכתי ללאו זה כו׳ ואין מאחר טעון נפון: הואיל ואיתרבי בסמיכ׳ הואיל ואיקרי
מחטאת לא מ׳ל מעט מדורות לא ילפינן ואע׳ג דמיכתב כמה קרבנות דטעונין סמיכה ולא בעו נפון הוא ל וכסאי קרא נופיה דמרבי ליה לסמיכה
כתי ושחט אותו במקום אשר ישחט את העולה דהיינו ג׳ נון אי לאו דכתיב ביה אותו הוה אמינא רמייתורא דבשעיר הסמיכ׳ ונפון קאי: לרבות

פרק חמישי

חאפה חמץ מה תלמוד לומר והלא כבר נא׳
לא תעשה חמץ לפי שנאמר לא תעשה חמץ
יכול לא יהא חייב אלא אחת על כולם תלמוד
לומר לא תאפה אפייה בכלל היתה למה
יצאת להקיש אליה מה אפייה מיוחדת שהיא
מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה אף אני
אביא לישתה ועריכת וכל מעשה יחידי שבה
לאיתויי קיטוף שהוא מעשה יחידי וחייבין
עליה בפני עצמה אנן מחלקם קאמרינן
ואימא כוליה להכי הוא דאתא אם כן ליכתו
חלקם לא תאפה חמץ מאי לא תאפה חמץ
חלקם שמעת מינה תרתי ואימ׳ אפייה דפרט ויקרא ו׳
בר רחמנא ליחייב חרא אינך ליחייב חדא
אכולהו משום דהוה דבר שהיה בכלל ויצא
מן הכלל ללמד ולא ללמד על עצמו יצא אלא
ללמד על הכלל כולו ויצא ואימא לא תעשה
כלל לא תאפה פרט בלל ופרט אין בכלל לא
מה שבפרט אפייה אין מידי אחרינא לא אמר
ר׳ אפטוריקי משו׳ דהוי כלל ופרט המרוחקין
זה מזה וכל כלל ופר׳ המרוחקי׳ זה מזה אין דנין
אותן בכלל ופרט מתיב רב אדא בר אהבה
ואמרי לה כדי וכלל ופרט המרוחקין זה מזה
אין דנין אות׳ בכלל ופרט והתניא ושחט אותו
במקום אשר ישחט העולה תשחט חטאת סס
היכן עולה נשחטת בצפון אף זה בצפון וכי
אנו מבאן למידין והלא כבר נאמר במקום
אשר תשחט העולה תשחט החטאת הא למה
זה יצא לקובעו שאם לא שחט אותו בצפון
פסלו אתה אומ׳ לכך יצאת או אינו אלא שזה
טעון צפון ואין אחר טעון צפון תלמוד לומר
ושחט את החטאת במקום אשר ישחט את העולה זה בנה אב לכל חטאות שטעונות
צפון טעמא דכתיב רחמנא ושחט את החטאת הא לאו הכי הוה אמינא שזה טעון צפון
ואין אחר טעון צפון מאי טעמא לאו משום דהוה כלל ופרט ואף על גב דמרוחקין זה
מזה דנין אותו בכלל ופרט מתקיף לה רב אשי האי כלל ופרט הוא פרט וכלל הוא
ונעשה כלל מוסף על הפרט ואיתרבי להו כל מילי אלא תנא אותו קא קשיא ליה
והכי קאמר או אינו אלא שזה טעון צפון ואין אחר טעון צפון דכתי׳ רחמנא אותו השתא
דנפקא לי׳ משושט את החטאת אותו למעוטי מאי למעוטי נח׳ש ושח׳ט ע׳ופ בפ׳ח
סימן: אותו בצפון ואין שעיר נחשון בצפון סר׳א הואיל ואיתרבי לעניין סמיכה
ליתרבי נמי לעניין צפון קא משמע לן וסמיכה נופא מנלן דתניא וסמך ידו על
ראש השעיר לרבות שעיר נחשון לסמיכה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר
לרבות

חייב אס עובר בלא תעשה דמקרא דמתניתין לא משמע הלא קומץ דלבוני
מנ׳ל: מעשה יחיד מעשה חסוב כבני עמו: ליתוי קטוף סמחליק פניה
כמיס מע׳ג דלאו מעשה כל כך הוא: לאן הך דרשה דשיריס מחלקן קמריץ
מדס אין חלקס ללא תעשה: חימה כולה לשיריס מתליכדכתיב חלקס ולישה
ועריכה וחפייה דליהוו חייב על הקומץ
דשיריס מהיכא ילפית: וחימה חפייה דפרט
נה קרא וחפקיה מן הכלל לחייבו עלה חדא
וחכולהו ליכא חדא ולא ליחייב אלא חדתי:
מרוחקין לא תעשה בויקרא לא תאפה נהו
את אהרן: ושחט אותו בעזיר נשיא כתיב
בעולה כתיב על ירך סמזבח נפונה בויקר׳:
והלא כבר נאמר כו׳ והא נמי בכלל סאר
חטאו׳ הוא: לקבעו דבנה עליו הכתו׳ לעכב:
מיבעיו ליה לכך יו׳ס טוף טעון נפון ולא אמר
ומה אני מקיים במקו׳ אסר נו׳ ושחט החטא׳
בעזיר נשיא הכתוב מדברת׳ל פסוק סליחי
ושחט החטאת ללמד ונומר זה בנה אב לכל
החטאת ללמד עליהן סיטעונו נפון: כלל
ופרט תשחט החטא׳ כלל כל החטא׳ בנפון
ושחט אותו פרט בעזיר נשיא ולא את דחק
ע׳ג דמרוחקין דושחט אותו כתיב בויקר׳
ותשחט החטאת כתיב נבו את אהרן: הלי
פרט וכלל הוה ושחט אותה כתיב בריסא
והדר כלל נבו את אהרן ואיתרבו להו כל
חטאו׳ ואכתי ושחט את החטא׳ במקו׳ העול׳
למה לי לאו ודאי לאו כלל ופרט המרוחקין
קא קשיא ליה ומשום הכי מיבטריך פסוק
סליחי והשת דנפקא לי מושחט את החטא׳
דלא מימר טעון נפון אלא החטא׳
אותו למה לי והא ליכא למימ׳ למעוטי סאר
חטאת מעיכוב קאתי דהא בשחיט קדשים
מייתי נפון לכל חטאת בין למנוה בין לעכב
בפרק אלו מקריבין: בעזיר נחשון סהקריבו
הנשיאים בעזירי חטאות בחנוכת סיזבח
ולהכי נקט נחשון דהוה הרחשון והנהו
מיעט לחין טעונין נפון דלא בעו חטאת
בשאר חטאת: וסמך ידו על ראש השעיר
בנשי׳ כתי׳ ומני למיכתב וסיך ידו על ראש
טעמייהו דר׳ יהודה ור׳ש מפרש בפ׳ב מדות
תינח לר׳ יהודה דמרבי ליה לסמיכ מיבטריך
למעוטי מנפון: וכי

וכי תימא לא מעטיה מאתו אתי מכני ק"ו מכזר מצות שטעונין נסכים:
הא לא מצית אמרת דאם כן דכללא מצות היא : מאתי מרבי ליה לסמיכה
ליסתוק קרא מעל ראש שעיר דסמיכה : ותיתי סמיכת נחשון מכניין מכ
דמה מצינו בשאר מצות שלטעון סמיכה אף זה כן : לא שנא מדורות לא

תורת כהנים

לרבות שעירי ע"א לסמיכה מתקיף לה רבינא
תינח לרבי יהודה לרבי שמעון מאי איכא
למימר אמר ליה מר זוטרא ברי"ה דרב מרי
לרבינא לר' יהודה נמי מאי דאיתרבי איתרבי
מאי דלא אתרבי לא איתרבי וכי תימא אי לא
מעטיה קרא הורה אמינא תיתי בבניין אב
סמיכ' נופה לישתיק קרא מניה ותיתי בבניין
אב אלא שעה מדורות לא ילפינן הכא נמי
שעה מדורות לא ילפינן אלא אותו טעון צפון
ואין השוחט עומד בצפון מדרבי אחייה נפקא ויקר"ל
דתניא רבי אחייה אומר ושחט אותו על ירך
המזבח צפונה מה תלמוד לומר לפי שמצינו
במקבל שעומד בצפון ומקבל בצפון ואם עמד
ברגו וקיבל בצפון פסל יכול אף זה כן תלמוד
לומר אותו אותו בצפון ולא השוחט צריך
להיות עומד בצפון אלא אותו בצפון ואין בן
עוף בצפון סלק דעת' אמינא ליתי בקל וחומר
מבן צאן ומה בן צאן שלא קבע לו כהן קבעלו
צפון בן עוף שקבעלו כהן אינו דין שנקבעלו
צפון מה לבן צאן שכן קבע לו כלי אלא אותו
בצפון ואין פסח בצפון פסח מדרבי אליעזר בן
יעקב נפקא דתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר
יכול יהא הפסח טעון צפון ודין הוא ומה עולה
שלא קבעלה זמן בשחיטתה קבעלו צפון
פסח שקבעלו זמן לשחיטתו אינו דין שקבע
לו צפון מה לעולה שכן כליל מחטאת מה
לחטאת שכן מכפר על חייבי כריתות מאשם
מה לאשם שכן קדשי קדשים מכולהו נמי שכן
קדשי קדשים אלא לעולם כדקאמרינן מעיקרא
אותו בצפון ואין השוחט בצפון וקא קשיא לך מדרבי אחייה נפק' לאו למעוטי שוחט
בצפון הוא דאתא והכי קאמר אלא אין השוחט בצפון אבל מקבל בצפון מלקח
ולקח נפקא לקח ולקח לא משמע ליה וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפייתה
אמר רב פפא אפאה לוקה שתים אחת על עריכתה ואחת על אפייתה והא אמרת
אפייה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה לא קשיא הא דערך הוא
ואפה הוא הא דעריך חבריה ויהיב לי' ואפה תנן רבנ' בכור שאחזו דם מקיזין אותו את
הדם במקום שאין עושין בו מום ואין מקיזין את הדם במקום שעושין בו מום דברי ר"מ
וחכמים אומרים יקיז אף במקום שעושין בו מום ובלבד שלא ישחוט עליו ר"ש אומר

בכורות דף לג

אף

לרבות שעירי ע"א לסמיכה תיפוק לי מדתיקום לפר העלם דבר שלא
ניכו כדתניא פרק כ"ם החטאת ושעירי ע"א ושתי מוכת דלר' דף מא
שמעון כמי שתיו"ל דהקהל היקיש ליתה שלא לנכי הזה דווק לי כמי מהיקיש
לא הוה ידעינ"מ הוה לכתי' הני יהוה מוקמינן למעוטי שעירי ע"א וכן מוכת
לקמן פר"ש מדות: לר' שמעון מתי דף פב
מיכ' למימ' דלמע' שעירי ע"א לא מסתב'
לחוקמי כיון שהם כשאר מצות דעלמא:
אלא שעה מדורו' לא ילפינן והא דמיבעי'
לן בפ"ק דסנהדרין סור סיני בכמה
מי גמרינן שעה מדורות מו' לא התם גלוי
מילתא בעלמא הוא:
שוחט מדר' מתניי נפקא תימא ההיא
בעולה כתי' והכה בחטאות ות"ג
דתנא דחמ' חטאת בעולה מ"מ לא גמרינן
לחיצטריך בפ' חיהו מקומן עיכובא בעול' דף מט
ולא גמרינן מחטאת ומיהו לכולי טעמי דהת'
נים' למאי דמפר' התם טעמ' שלא יהא טחל
חמור מן העיקר ה"נ מהאי טעמא לא יהא
שוחט מטאת בצפון ולמאי דתנ' כמי מהיש
לכתי' העולה בפרק תמיד מהאי טעמ' צמי דף לג ע"ב
לא יהא שוחט בצפון:
מה לבן מאן מכנא לן כלי וכן פריך
בריש פ"ק דקידושין לילף בן עוף מקל וחומר גם זה שם
מבן צאן שלא קבע לו כהן לחם תותו וקבע דף לג
לו כהן להותתו ור"ל דבני בצפון סייעה קך
פירכ' לכלי מכל מ"מ דבעי למילף כהונ' לא
דשמיעינן שהצריך הכתוב בבן עוף יותר
מבן צאן:
מחטאת מכן מכפרת כו' מטאת נופא
מהיקיש העולה אתיא ובעי' היש
בריש פיהו מקומן מי דבר הלמד בהיקיש דף פא
שחוור ומלמד בבניין אב:
אלא מן השוח' בצפון מכל המקבל בצפון
הסתם משמע דלא מבי למדרש מכל מקבל
בצפון שלא מצינו למיעוטי שוחט
דנפקא מדר' מתניי מסתם כן תחילה היה לן
למידרש מן השוחט בצפון מקמי דכ' דרוש
מכל מקבל בצפון ותימ' למשמ' לעי' בכוריית'
דלא מיבעי' קרא למעוטי שוחט מבצפון שלא
לפיס אבל במקבל שעומ' בצפון ומה כן לא
ליכתוב שלא תך קרא ואנא ידענא דלמד על
מקבל אתי' לשוחט לא מיבעי' ור"ל דלר'
הסתם הכי סברה שלא לעולם מיבעי' קרא
לשוחט ובכוריית' נמי מבינו למימר דלפי
שמצינו למ' דווקא דמסברה היה לן למימר
כיון שהסמיכה בצפון היה הדין שוחט וכן
במקבל דמאי שנא: אפאה לוקה שתי' פי'
בקונ' דתפייה גמר עריכה היה ופריך
והתנן מעשה יחידי ותימ' מאי קמשני מיי פ"ב מה
הא דערך הוא ואפ"ה הא דערך חבריה מהל' מעה
ואפה הוא מכתי מעשה יחידי היה לן הני קרבנות
דלימא עריכה בהדה וגרמה לפרש דחייב הי"ב

ותדע דהא מפרש בשמעתין דפליגי במיטל מום בגבל מום דר' מאיר מכשר ורבנן סברי כדתמרינן יקיו לך על פי שעושה כו מום דתמיד יהיה לרצון כתיב וגבלב שלא ישחוט עליו דגזרינן דילמא מתי לתערומי ולהקיז מפי בלא לחזו להם ורבי שמעון מקיל טפי שלא גזר משרי לך על פי שעשה מום כמתכוין והא דמפרש טעמא דרבי שמעון כמתניתין משום דבר שאין מתכוין היינו טעמא משום דעל כרחיך מתני' לא מיירי כשאין כוונייתא דכמתני' תנן וחכמים אומרים יקיו וגבלב שלא יעשה כו מום ובגרייתא קתני וחכמים אומרים יקיו לך על פי שעושה כו מום שלא היינו טעמא משום דגרייתא מיירי כשאין לו רפואה שלא מום כן יקיו במקום שיעשה כו מום כמו בחוזר ומניח שפתי הילכך מצוה לך לחזות שמא מום והוה ליה כמיטל מום בגבל מום ומפני שמתכוין נמי שרי מלתר לשאין לו רפואה שלא יעשה לו מום שלא לגזרינן לשחוט עליו משרי מצה דמי מלתי לעשות כו מום כשים לו רפואה כעניין תמר ור' שמעון לית ליה גזר תכל כמתני' כשים לו רפואה כהקות הנוף שאין עושה מום ומפני הכי אסר רבי יהודה דגזר מקום שאין עושה כו מום אבל מקום שעושה כו מום ורבנן סברי במקום שאין עושה כו מום שלא גזר רבי שמעון שמא יקיו על פי שעושה כו מום כלומר לך יקיו לך על פי שעושה כו מום ולא שיהא פסיק רישיה ושרי רבי שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר ומפרש בגמרא קסבר לפסים דמתניתין התם מתני' דנכורות ומפרש טעמא דרבי יהודה מתוך שלמד בהול על מיומנו מי שריית לי במקום שאין עושין כו מום מתני למיעבד במקום שעושין כו מום ורבנן כל שכן דלי לא שריית ליה מתני למיעבד והשתא מה כדך לטעמיה דרבנן קשה ליה למימר דרבנן סברי מקום שנהגו למפרע מיטל מום נמי כיון דיכא לפים דלמא דמוריית כדרבי שמעון יהיה לרצון שלא היינו טעמא כדפרישית דהתם אירעו בשים לו רפואה על ידי הקות הנוף שאין עושה כו מום וקבעו שם מתורת כהנים דדרים התם קראי ומייתי עלה פלוגתא דמתני' דהוה ליה לאיתויי עלוגתא דנכורייתא והכי איתא בפרשת אמר אל הכהנים תמיד יהיה לרצון מכן לי שלא יעשה לו מום מכאן תלמוד לומר כל מום לא יהיה בו יכול נפל מן הגג או נשבר ירך עובר עליו תלמוד לומר לא יהיה בו מום מכל מקום תתן בו מום מכאן אמרו בכור שנתנו כהנים דרים התם קראי ומייתי עלה פלוגתא דמתני' דהוה ליה לאיתויי עלוגתא דנכורייתא והכי איתא בפרשת אמר אל הכהנים תמיד יהיה לרצון מכן לי שלא יעשה לו מום מכאן תלמוד לומר כל מום לא יהיה בו יכול נפל מן הגג או נשבר ירך עובר עליו תלמוד לומר לא יהיה בו מום מכאן אמרו בכור שנתנו כהנים דרים התם קראי ומייתי עלה פלוגתא דמתני' דהוה ליה לאיתויי עלוגתא דנכורייתא והכי איתא בפרשת אמר אל הכהנים תמיד יהיה לרצון מכן לי שלא יעשה לו מום מכאן תלמוד לומר כל מום לא יהיה בו יכול נפל מן הגג או נשבר ירך עובר עליו תלמוד לומר לא יהיה בו מום מכאן אמרו בכור שנתנו כהנים דרים התם קראי ומייתי עלה פלוגתא דמתני' דהוה ליה לאיתויי עלוגתא דנכורייתא והכי איתא בפרשת אמר אל הכהנים תמיד יהיה לרצון מכן לי שלא יעשה לו מום מכאן תלמוד לומר כל מום לא יהיה בו יכול נפל מן הגג או נשבר ירך עובר עליו תלמוד לומר לא יהיה בו מום מכאן אמרו בכור שנתנו כהנים

מיי' פ"ב מה' מע' קרבנו

מיי' פ"ב מה' מע' קרבנו

מיי' פ"ב מה' מע' קרבנו

תורת חוי

אף נשחט על אותו מום ר' יהודה אומר אפילו פת אין מקיזין לו את הדם אמר רבי חייא בר אבא אמ' רבי יוחנן הכל מודים במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב דכתי' לא תעשה חמץ ולא תאפה חמץ במסרם אחר מסרם שהוא חייב דכתב ומעוך וכרות ונחוק וברות אם עלייקר כי תלויין יכא חיי' על נותק לגמרי לא כל שכן; כורת הוא חייב על נותק לא כל שכן אלא להבי' נותק אחר כורת שהוא חייב לא נחלקו אלא במטיל מום בבעל מום ר' מאי סבר וכל מום לא יהיה בו ורבנן סברי תמים יהיה לרצון ור' מאיר נמי הכתיב תמים יהיה לרצון ההוא למעוטי בעל מום מעיקרא בעל מום מעיקרא דיקלא בעלמא הוא אלא למעוטי פסולי המוקדשים לאחר פדיונם סלקא דעתך אמינ' הואיל ואסירי בגיזה ועבודה במומא נמי ליתסרי קא משמעלן ורבנן נמי הכתב וכל מום לא יהיה בו ההוא מיבעי ליה לכדתניא וכל מום לא יהיה בו אין לי אלא שלא יהא בו מום מניין שלא ינרום לו על ידי אחרים שלא יניח בצק או דבילה על גבי האזן כדי שיבא הכלב ויטלנו תלמוד לומר כל מום אמר מום ואמר כל מום אמר רבי אמי הניח שאור על גבי עיסה והלך וישב לו ונתחמצה מאלי חייב עליה כמעשה שברת ומעשרה שבת כי האי גוונא מי מחייב והאמר רבה בר בר חנה אמר

אף נשחט על אותו המום: לפילו ימות מה לא יקיזנו מין מקיזין לו בפרק קמא דפסחים מתוך שחדם נהול על מחונו מי שריית ליה מקום שאין עושין גו מום מתי למיעבד במקום מום וכמקו' מום כ"ל לר' יהודה כר' מאיר דאמר הכל מודים לך על נב דפליגי במטיל מום בגבל מום דר' מאיר מכשר ורבנן סברי כדתמרינן יקיו לך על פי שעושה כו מום דתמיד יהיה לרצון כתיב וגבלב שלא ישחוט עליו דגזרינ' דילמ' מתי לתערומי ולהקיז מפי' בלא לחזו להם ורבי שמעון מקיל טפי שלא גזר משרי לך על פי שעשה מום כמתכוין והא דמפרש' טעמא דרבי שמעון כמתניתין משום דבר שאין מתכוין היינו טעמ' משום דעל כרחיך מתני' לא מיירי כשאין כוונייתא דכמתני' תנן וחכמים אומרים יקיו וגבלב שלא יעשה כו מום וגבריית' קתני וחכמים אומרים יקיו לך על פי שעושה כו מום שלא היינו טעמ' משום דגרייתא מיירי כשאין לו רפואה שלא מום כן יקיו במקום שיעשה כו מום כמו בחוזר ומניח שפתי הילכך מצוה לך לחזות שמא מום והוה לי' כמטיל מום בגבל מום ומפני שמתכוין נמי שרי מלתר לשאין לו רפואה שלא יעשה לו מום שלא לגזרינן לשחוט עליו משרי מצה דמי מלתי לעשות כו מום כשים לו רפואה כעניין תמר ור' שמעון לית ליה גזר תכל כמתני' כשים לו רפואה כהקות הנוף שאין עושה מום ומפני הכי אסר רבי יהודה דגזר מקום שאין עושה כו מום ורבנן סברי במקום שאין עושה כו מום שלא גזר רבי שמעון שמא יקיו על פי שעושה כו מום כלומר לך יקיו לך על פי שעושה כו מום ולא שיהא פסיק רישיה ושרי רבי שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר ומפרש בגמרא קסבר לפסים דמתניתין התם מתני' דנכורות ומפרש טעמא דרבי יהודה מתוך שלמד בהול על מיומנו מי שריית לי במקום שאין עושין כו מום מתי למיעבד במקום שעושין כו מום ורבנן כל שכן דלי לא שריית ליה מתני למיעבד והשתא מה כדך לטעמיה דרבנן קשה ליה למימר דרבנן סברי מקום שנהגו למפרע מיטל מום נמי כיון דיכא לפים דלמא דמוריית כדרבי שמעון יהיה לרצון שלא היינו טעמא כדפרישית דהתם אירעו בשים לו רפואה על ידי הקות הנוף שאין עושה כו מום וקבעו שם מתורת כהנים דדרים התם קראי ומייתי עלה פלוגתא דמתני' דהוה ליה לאיתויי עלוגתא דנכורייתא והכי איתא בפרשת אמר אל הכהנים תמיד יהיה לרצון מכן לי שלא יעשה לו מום מכאן תלמוד לומר כל מום לא יהיה בו יכול נפל מן הגג או נשבר ירך עובר עליו תלמוד לומר לא יהיה בו מום מכאן אמרו בכור שנתנו כהנים

מוספתא דנכורות פ"ג הי"ח

דף לד ע"ב

דף לה ע"א

הכל מוקים במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב הקשה הרב רבינו יעקב מקורלי"נש מהא דתנן בפרק קמא דע"ז גמר עיר שיש בה ע"ז אסורין הקדמרינן נועל דלת בפניה ויוצא דרך חלון ונכנס דרך פתח ומצאה מלאה חמה ומצאה כמטיל מום מעלי' הוא ומצאה כאן נזמן שכית המקדש קיים פריך וליהוי כאמטיל מום בגבל מום דחף על גב דלא חזי להקרבה אסור ומצאה בעל מום חף על גב דלא חזי לגופיה לחפוקי הכא דלא חזי לא לגופיה ולא לדמי ומסתפינא הרי מחמץ אחר מחמץ דלא חזי לא לגופיה ולא לדמי ומייב ויש לומ' דכזמן הזה יש לפטור יותר ועוד דבמחמץ מחייבי טפי כו' אחר הכא דיפולו מאין בפטר מטיל מום בגבל מום מודה במחמץ אחר מחמץ דחייב:

להביא גותק אחר כורת פירש בקונטרס בא אחר וכרת את הבנים והניחם בנים וב"ח אחר ונתקן לגמרי מי שפשיר לומ'כן דבכורות פרק אלו מומין דמרינן דכתוב וכרות לא הוו מומין פירוש משום דהויא נהו בכים וכרתה אמקום מחוזרו ולא שבכרתו לגמרי:

דף לה ע"ב

אלא למעוטי פסולי המוקדשין לאחר פדיונם הוה מצי למימר למעוטי בזמן הזה דמחייב ליה בפרק קמא דע"ז גרתה בעלמא ומשמ' לית קרא להכי:

דף לו ע"א

אמר מום ואמר כל מום הסתם דרבי כולהו תנאי ותימה לר' שמעון מי קושיא הא תיכא תנאי טובא דדרבי כל וכן רבי עקיבא בפרק התערובות גבי כל חטאת ויש לומר דמכל מקום קשיא ליה התם דלא משתמיט תנא בסוף לוכתא דתערובות חמץ בכורת ועוד קשה על גב דלא דרבי רבנן התם כל יש מקומות דדרשינן כגון במרובה דאמר כל הכוויה הוא ובפרק שני יבמות מלמד שכל ישראל יוצאין בשני כתובים ור' יהודה דרים הכא כל מום למעט בעל מום דרים התם כל בדים אלו עוברין ובפרק קמא דכריתות נמי דרים ר' יהודה כל לכך נקט להתם כולה כדבר שבת בנו בסברא לרבות בנין עירובין ובנין נסיס מסוס היקיש ובנין מקצתו דכל תקטירו הני דוקא שייך לדאוה ועל זה קאמר כמין כרבי מלי עזר דדרים כל לרבות דבר שאין בסברא לרבות ועל זה נמי קאמר ורבנן כל לא דרשי לרבות דבר שאין בסברא לרבות:

דף לו ע"ב

דף לז ע"א

הניח שאור על גבי עיסה והלך וישב לו ונתחמצה מאליה וחף על גב דכתיב בקרא לא תעשה ולא תאפה מסתמא מידי דעשייה בעין ליסה ועריכה ותפייה וקיטוף הכי נמי לא תעשה קרינן ביה:

ומעשה שבת כי הא דאוקי מי מחייב כו' ע"ג דרבי' את נתנור מיחייב הסת' מסוס דדרכו לאפוי כולו מבל כאן בשלמא מניח לשאר שלא ע"ג עיסה אין דרכ' להתחמץ כולה אלא אותו גד עצמו מין דרכו להתחמץ חימוץ גמור דכי ה"ג לא בעיב' חמץ נוקמ' דרמי לאחכל

מיכ לפלוגי בין הפך ללא הפך בנון בכה"ג כדתפרש לקמן בכה"ג כדתפרש
בשיל מנה אחד מכל גבי חיסרון ליכא לפלוגי: תלימא דכי לית הפיך ביה לית
בשיל עשיר לית היפך פטור דהא לית בכלה ולית מידי עבד: תא שמע כל בן דרוסאי
שלים הוא מנחתו: קמ"ל הא דקתני לית היפך פטור מע"ג דבשיל מנה אחד
כתא כל בן דרוסאי לחו כלום הוא: ואם נתן
בו מנה אחר כגרוגרת בלייה נמורה חייב
אפי' לית היפך: קודם תור כל ס"ג כתקדש
בשבת חייב: דתנו לקרף כתו שעושין בגרין
כשבריכין לתוך אחד קודחים שלשה קטנים
זה בנד זה ומתכרים אותו: לכך דתקנין לשון
של מפתח שרשו תר ותנחנן כתו התיכה
ופותח ונועל: תלת קומץ שלש יטול קומץ
לכהן ויתחילנה: מנחת מכיין שלש יתחיל כל
המנחה יתר קודם קמיצה: אחר מנחת מכיין
דהתי קרא במנחה מרחשת כתיב: פשוט
כגון שיצאת או נטמאת: ותור ותינוק
כלומר נמר אע"ג דתינוק שפשה: תנו
אי מחייב תטוס מחסר אחר מחסר תו לית:
או דילמא כיון דתינוק לית מכני ליה בה
פסול יונה דלמו קדושה נמורה היא ואין
בה שלש פסול קיומן וחייב כשאר מחסר
מחסר: תאנה לקומץ: כגרוגרת של מזבח מהו
אשר תקריבו תשמע כל זמן שתחוסרת
הקרבה עבריעליה אכל לאחר הקרבה לית:
תחוסר הקטר לתנה על הפת: והשתא דנפק
לן מכל המנחה דלפי' כשהקומץ מעורבבת
חייב עליה: אשר תקריבו תשמע דלקומץ
לחודיה קתי למה לי: לרבות מנחת נסכים
לחיסרון שלש תאנה חייב תטוס דהתי קרא
נבי שאר מנחות שבריהן נאכלין כתב
מינטריך לרבויינהו להני וכי כמי תניינא
לה בתורת כהנים אין לי בלא תעשה חמץ
שלא במנחה שבריהן נאכלין מנחות שאין
שיריו נאכלין מניין ת"ל וכל המנחה ונו' להביא
מנחת נסכים אכל לחם הפנים לא לקי עלי'
דקסבר מדת יבש לית בתקדש ואין מרבי
לחם הפנים בנקמנות אשר תאפה שאין
קרב למזבח אכל הוי בלא קרב מיניה לית
קסבר מדת יבש בתקדש אכל מנחת נסכים
לית לקי דמי

הכשיר חייב ואת הפסולה פטור בעי רב פפא חימצה ויצאת וחזר וחמצה טהו כיון
דיוצאת איפסילה לה ביוצא וכי הדר מחמיץ לה לא מיחייב עלה משום מחמיץ אחר
מחמיץ או דילמא כיון דחומצה פסול יוצא לא מהני ביה וכי הדר מחמיץ לה מיחייב
עלה משום מחמיץ אחר מחמיץ תיקו: בעי רב מרי חמצה בראשו של מזבח מהו אשר
תקריבו אמר רחמנא והא אקרבה או דלמ' טחוסר הקטרה כמחוסר מעשה דמי תיקו:
והשתא דנפקא ליה מכל המנחה אשר תקריבו (לה') למה לי מיבעי ליה לכדתניא
אשר תקריבו לרבות מנחת נסכים לחמוץ דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר
לרבות לחם הפנים לחימוץ מנחת נסכים מי פירות הם ומי

אמר' יוחנן הניחבשר על גבי גחלים היפך
בו חייב לא היפך בו פטור אמ' רבא מאי חייב
נמי דקאמר כמעשה צלי של שבת גופא
אמר רבה בר בר חנה אמר' יוחנן הניח בשר
על גבי גחלים היפך בו חייב לא היפך בו פטור
היכי דמי אלימא דאי לא הפיך ביה לא בשיל
פשיט' לא ראי לא מהפיך ליה נמי הוה בשיל
אמאי לא מיחייב לא צריכ' דאי לא הפיך ביה
הוה בשיל מצד אחד כמאכל בן דרוסאי וכי
מהפיך ביה בשיל משני צדדין כמאכל בן
דרוסאי וקמ"ל דכל מצד אחד כמאכל בן
דרוסאי לא כלום הוא אמר רבא ואם נצלה
בו כגרוגרת מצד אחד במקום אחד חייב א"ל
רבינא לרב אשי במקום אחד אין בשנים או
ג' מקומות לא והתנן הקודח כל שהוא חייב
היכי דמי אילימ' במקום אחד כל שהוא למאי
חזי אלא לאו בשנים או שלשה מקומות דחזו
לצירוף לא לעולם במקום אחד דחזו לבבא
דאקלידא ואיפ' דאמרי אמ' רבא אפי' בשני ג'
מקומות אמר ליה רבינא לרב אשי אף אנן נמי
תנינא הקודח כל שהו חייב היכי דמי אילימ'
במקו' אחד כל שהו למאי חזי אלא לאו בשנים
ושלשה מקומות דחזי לצירוף לא לעו' במקום
אחד דחזו לבבא דאיקלידא תנו רבנן אילו
נאמ' אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ הייתי
אומ' אין לי אלא בלא תעשה חמץ אלא קומץ
בלבד מנחה מניין תלמור לומר מנחה שאר
מנחו' מניין ת"ל כל המנחה אשר תקריבו לה'
כשרה ולא פסולה מכאן אמרו המחמיץ את

ואם נגלה בו כגרוגרת במקום אחד פיטום כליה בתורה כל נרכו לגמרי
יותר ממאכל בן דרוסאי בשנים ושלשה מקומות לא דמי להוציא דף נח
מני גרוגרת ותזר והוציא חני גרוגרת בפ' המוצא כדלית תא טעמ' כדף נח
בפסיק הכוכא מתוס' קציכה לתו כמתוס' מעש' דמי אכל הכא אין דרך כיסול דף קך
בכך ומתוסר כמי מתיכ וקריבה:

מנחה מניין דמחלקס לא נפק לן אלא שיריו
שאר מנחות מניין ת"ל כל המנחה ואפילו
לחזן הלא דברים כל הכא מוקם
דפסיקא דקרא הוא:

אשר תקריבו למה לי תימא הא מינטריך
דמחסר נרעתו על מנת דפטור
כדתמרן תו לכל הפחות אחר שהוצת החוט
כרובו דהא תקריבו אמ' רחמ' והא מיקרב:

לרבות מנחת נסכים לחימוץ לרבות
לחם הפנים לחימוץ מאן דמרבי
מנחת נסכים לא מרבי לחם הפנים דקסבר
מדת יבש לא נתקדש ולית בה קדושת הגוף
עד לאחר לפנייה אבל מאן דמרבי לחם
הפנים מוד במנחת נסכי ות"ל ולמה לי אשר
תקריבו לרבות תיהוי נכלל כל המנחות וכי
תימא הלא מצינו לחתן הכתובים בפרש
הא תמרי לעיל בהקומץ רבה גבי כל מנחת דף נט
בהן כליל תהיה דמשמע עומר ושתי הלחם
כדקתמר התם שהכתובים דורשים מקרא זה
לעצמם וכי תימ' מסוס דהתם לא כתיב שלא
מנחת מנחתין ועל כרחין מתת לרבויי כל
מנחו' אחרתי הא על כרחי' מרבינ' כמה מנחו'
שאין כתובות עם כפרש דמשמע דכולהו
בכלל אצ' כגון מנח' חוטא ומנחת כהנים
חוץ מהנך מנחת נסכים ולחם הפנים
ובקונט' מי' דלא מתרבי מכל המנחה מסוס
הלא דמו לשאר מנחות דבעו שמן לבונה
ומנחת נסכי לא בעיא לבונה ולחם הפנים
לא בעיא שמן ולפי טעם זה כ"ש דמנחת
חוטא ומנחת קנאות לא הוו בכלל הלא בעו
לא שמן ולא לבונה ותימ' דהו' ליה למסמעי'
דבותה ולימא לרבות מנחת חוטא ומנחת
קנאו' לתיתון וכ"ש מנחת נסכי ושמא הכא
הע"ג דאין בהם שמן ולבונה כיון דבקמצות
מיתרבו מכל המנחה דלמו טפי לחוסם מי' פרק יג
הכתובו' שם דקתני כי' תלק' לית תיחסם חמץ מכל מנחת נסכי מיכ נקמצ' ומנחת כהנים
הע"ג דאינה נקמצת כיון דאית בה שמן ולבונה דמיא להו טפי ויש פירושים מרש"י
שכתובו שם דהתי קרא נבי שאר מנחות שבריהן נאכלין כתיב מינטריך לרבויי
כהו להני וה"נ נפק"ל כאין לי בלא תעשה חמץ שלא מנחות שבריהן נאכלות מנחות שאין פי' שם
שיריהן נאכלין מניין ת"ל כל המנח' להביא לחם הפנים דברי רבי יוסי הגלילי כו' ויותר

מנחות נסכים מי פירות הן ושאר מנחות יולא דמנבלין במיס דשמן מועט וכענין זה מי מיפשר לנבל מנחת נסכים שמנה מרובה ום"ל דלאין מיס:

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

ומי פירות אין מחמיצין פירשתי בריש פירקין :

משנה ושמעינן ליה לר"ע דאמר מדת יבש בעינן שלא תקדש לקמן בפרק שתי מדות ות"ל דילמא סבירא ליה תנור מקדש דסיינו משקרמו פניה ועדיין יכול לבא לידי חימוץ וכרבי למדקדק מתוך כך דמשקרמו פניה תו לא מצי לידי חימוץ ובפ' מיכן למ"ד שלש פסח וכסוף פ' דשב שמע דמסקינן שעת קציר תפיי גמורה דאמר התם ולא תקרב על גבי נחלי"ש כדי שיקרמו פניה ושמואל היינו שיעור כמאכל בן דוסתאי ופלוגתא היא בקרימת פניה התם מי שהי תתתין לו בעלויניה"ע דאמרי הכא דמי מדת יבש כתקדש לחם הפני משנאמר בו סולת בעשרון ולא מיפתיט בשו"ת ליקדוש שלא יהו כתנור או של הסולתן לקמן כפ"ת הלחם דקאמר ושניהם מקרמ מחד דרשו וזהו דרך כולכ' וכפ"ה דאמילה תהא נבי לחם הפני קרמו כתנור היכשרו ליפסל ובי מנחות קתני קדשי כלי ר"ישהיה שכר לחם הפני קדשי קדשים מדת יבש מחמוץ ולהכי ממעט מחותם מדת יבש עפי מידת לח דוויתסם נבי כלי המובח כתיב שמן מדת לח כך פי' בקונט' ומשמע שהיה בהן ריבוי משיהא יותר מדת יבש ות"ל הזוח סנים דכרים פ"ה דכתיב לחותם כתיבי ולא לדורות כמיתה כמעשה כמאן דלא כרבי יוחנן ולא כרבי יהושע ו"ל לחתיה כרבי עקיבא דלחית ליה מדת לח כמשיהא בפנים וכחוץ כדמוכח כשמעתין ולקמ"ל כפ' מדות וסבירא ליה מדת יבש מולחוח חם כן לא מיבעיא חותם אלא למימרא דלדורות כעבודה :

אין לי אלא מוכח כבש מניין הכ' מנחכין קרא לרבויי כבש כמוכח וכן בפ' המוכח מקדש דתניא כל הנוגע במוכח יקדש מין לי אלא מוכח כבש מניין ת"ל המוכח והא דלרים נוכחים כשילהי קדשי קדשים על קיר המוכח ולא על קיר הכבש לאו דמיותר קרא למעוטי אלא כיון דכתב מוכח דוקא משמע כרקאמר נמי ולא קיר ההיכל ולא קיר האולם ותימה דתכן בפ"ב דוכתי נתכן על הכבש פסול ומחרינן בגמ' אמר שמואל פסול כשר אבל בעלים נתכפרו דאמר קרא ואני נתתיולכם על המוכח כיון שהגיע דם למוכח נתכפרו בעלים אלא ויתור לקר מסתברא כבש כמוכח ונראה לפר' דשמואל לא קאי אהכי אלא על נבי הכבש מאיזה קדשי לתכן התם אלא כגון דשיסוד נתוקמת הניתנין למעלה למעלה ואת הניתנין למטה למעלה ועל זה קאמ' אלא קסב' אלא כמקומן דמי ועל כרחין אתחיל למיכולהו מתניתי' קדשי לניתנין כפנים שנתנבלו לכולי עלמא לאו כמקומן דמי כדמוכח נפ' כל הפסולין כסופו לפליך וליפלוג רבי יהודה נניתני לחוץ וכפנים כפנים ובחוץ ניל דאפי אלא כמקומן קתני וכפ"ב דוכתים הזרכתי :

כבש מניין לרבי יהודה לומר כוכחים נפרק קדשי קדשים דרשת עודה נתקדשת כמוכח הוא מבי למיבעי קרא עוד מניין לת מטה דאמרי נמי הכא כחול מועד ושילה וכוד וגבעון לימא מפילו לרבי יהודה הת לקדים שלמים דנפה לכשיריק דם ולא לפסולין תדע דהת אין עולין לכתחילה : ורבי

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

ומי פירות אין מחמיצין פירשתי בריש פירקין :

משנה ושמעינן ליה לר"ע דאמר מדת יבש בעינן שלא תקדש לקמן בפרק שתי מדות ות"ל דילמא סבירא ליה תנור מקדש דסיינו משקרמו פניה ועדיין יכול לבא לידי חימוץ וכרבי למדקדק מתוך כך דמשקרמו פניה תו לא מצי לידי חימוץ ובפ' מיכן למ"ד שלש פסח וכסוף פ' דשב שמע דמסקינן שעת קציר תפיי גמורה דאמר התם ולא תקרב על גבי נחלי"ש כדי שיקרמו פניה ושמואל היינו שיעור כמאכל בן דוסתאי ופלוגתא היא בקרימת פניה התם מי שהי תתתין לו בעלויניה"ע דאמרי הכא דמי מדת יבש כתקדש לחם הפני משנאמר בו סולת בעשרון ולא מיפתיט בשו"ת ליקדוש שלא יהו כתנור או של הסולתן לקמן כפ"ת הלחם דקאמר ושניהם מקרמ מחד דרשו וזהו דרך כולכ' וכפ"ה דאמילה תהא נבי לחם הפני קרמו כתנור היכשרו ליפסל ובי מנחות קתני קדשי כלי ר"ישהיה שכר לחם הפני קדשי קדשים מדת יבש מחמוץ ולהכי ממעט מחותם מדת יבש עפי מידת לח דוויתסם נבי כלי המובח כתיב שמן מדת לח כך פי' בקונט' ומשמע שהיה בהן ריבוי משיהא יותר מדת יבש ות"ל הזוח סנים דכרים פ"ה דכתיב לחותם כתיבי ולא לדורות כמיתה כמעשה כמאן דלא כרבי יוחנן ולא כרבי יהושע ו"ל לחתיה כרבי עקיבא דלחית ליה מדת לח כמשיהא בפנים וכחוץ כדמוכח כשמעתין ולקמ"ל כפ' מדות וסבירא ליה מדת יבש מולחוח חם כן לא מיבעיא חותם אלא למימרא דלדורות כעבודה :

אין לי אלא מוכח כבש מניין הכ' מנחכין קרא לרבויי כבש כמוכח וכן בפ' המוכח מקדש דתניא כל הנוגע במוכח יקדש מין לי אלא מוכח כבש מניין ת"ל המוכח והא דלרים נוכחים כשילהי קדשי קדשים על קיר המוכח ולא על קיר הכבש לאו דמיותר קרא למעוטי אלא כיון דכתב מוכח דוקא משמע כרקאמר נמי ולא קיר ההיכל ולא קיר האולם ותימה דתכן בפ"ב דוכתי נתכן על הכבש פסול ומחרינן בגמ' אמר שמואל פסול כשר אבל בעלים נתכפרו דאמר קרא ואני נתתיולכם על המוכח כיון שהגיע דם למוכח נתכפרו בעלים אלא ויתור לקר מסתברא כבש כמוכח ונראה לפר' דשמואל לא קאי אהכי אלא על נבי הכבש מאיזה קדשי לתכן התם אלא כגון דשיסוד נתוקמת הניתנין למעלה למעלה ואת הניתנין למטה למעלה ועל זה קאמ' אלא קסב' אלא כמקומן דמי ועל כרחין אתחיל למיכולהו מתניתי' קדשי לניתנין כפנים שנתנבלו לכולי עלמא לאו כמקומן דמי כדמוכח נפ' כל הפסולין כסופו לפליך וליפלוג רבי יהודה נניתני לחוץ וכפנים כפנים ובחוץ ניל דאפי אלא כמקומן קתני וכפ"ב דוכתים הזרכתי :

כבש מניין לרבי יהודה לומר כוכחים נפרק קדשי קדשים דרשת עודה נתקדשת כמוכח הוא מבי למיבעי קרא עוד מניין לת מטה דאמרי נמי הכא כחול מועד ושילה וכוד וגבעון לימא מפילו לרבי יהודה הת לקדים שלמים דנפה לכשיריק דם ולא לפסולין תדע דהת אין עולין לכתחילה : ורבי

ומי פירות אין מחמיצין אמר ריש לקיש אומר היה רבי יוסי הגלילי מנחת נסכים מגבלה במים וכשירה לחם הפנים מידת יפש היא ושמענא ליה לר' עקיבא דאמר מידת יבש לא נתקדשה שלחן רבי ראובן משמיה דרבי יוחנן כך היא הציע של משנה ואיפוך אשר תקריבו לרבות לחם הפנים לחימוץ דברי רבי יוסי הגלילי ר' עקיבא אומר לרבות מנחת נסכים לחימוץ ואזדא רבי יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן הגלילי ואחד מתלמידי ר' ישמעאל אמרו דבר אחד ומני רבי יאשיה דתניא וימשחם ויקדש אותם רבי יאשיה אומר מרת הלח נמשחו בין מבפנים בין מבחוץ מידת יבש נמשחו מבפנים ואין נמשחו מבחוץ רבי יונתן אומ' מידת הלח נמשחו מבפנים ואין נמשחו מבחוץ מידת יבש לא נמשחו כל עיקר תדע לך שהרי אין מקדשת דכתב' ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שתים שני עשרונים סלת תהיינה חמץ תאפינה ביכורים לה' איתתי הן לה' לאחר שנאפו במאי קא מיפלגי באותם רבי יאשיה סבר אותם למעוטי מרת יבש בחוץ ורבי יוחנן סבר מרת יבש חול הוא ולא איצטריך קרא למעוטי כי איצטריך קרא למעוטי מרת לח מבחוץ לימא נמי רבי עקיבא ואחד מתלמידי רבי ישמעאל אמרו דבר אחד ופנו' יונתן משום דלא שוו במרת לח להדדי א"ל רב פפא לאביי והא איכא בים דלח הוא א"ל כגון שלש על גבי קטבליא אי הכי דקאמר ליה רבי יונתן תדע לך שהרי אינה מקדשת לימא ליה כגון דכיילא בעשרון דחול הכי השתא בשלמא ביסא לא פתיבא רחמנא דלעפיד ביסא למילש ביה כי לש לה על גבי קטבליא לית לן בה אלא עשרון כיון דאמר רחמנא עביד עשרון וכייל ביה שביק עשרון דקודש וכייל בעשרון דחול תנו רבנן מניין למעלה מבשר חטאת ומבשר אשם ומבשר קדשי הקדשי' ומקדשי' קלים וממוחר העומר וממות שתי הלחם ומלח הפני ומשירי מנחו' שהוא בלא תעש"ל כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה' כל שהוא ממנו לאישי הרי הוא בכלל תקטירו ושתי לחם ולחם הפנים יש מהן לאישים והתניא יצאו שתי הלחם ולחם הפנים שאין מהן לאישי אמ' רב ששת אין מגופו לאישי איתמ' המעלה מכולם על גבי הכבש ר' יוחנן אמר חייב ר' אליעזר אמר פטור ר' יוחנן אמ' חייב דתניא מזבח אין לי אלא מזבח כבש מניין ת"ל ואל המזבח לא יעלו לרצון ור' אליעזר אמר פטור מאי טעמא דאמר קרא שאור ודבש קרבן ראשית תקריבו אותם הוא דרבי לך כבש במזבח אבל מידי אחרינא לא

ורבי

מידת יבש היה לו לומר כגון שלש על גבי קטבליא אי הכי דקאמר ליה רבי יונתן תדע לך שהרי אינה מקדשת כגון כעשרון כשמודדין ועשרון מרת יבש היה : ושמעינן לרבי עקיבא כו' בפרק כ' מדות וכיון דלמ' מקדש הוא עד סיסדר כשלחן מאי עבר עלי ולקמן פרי"ה מרת לח היה (נמי שהרי נתנו) כניסת כשלחם ומשני ליה לקמן: שלח רבין ולאי כך הניחת המנחה כדאמרן : מכל מקום לם מצוה דהמי פירקין : ומודה רבי יוחנן לטעמיה דאוקי לחם כרבי יוסי אלא לרבי יוסי מרת יבש נתקדשה לטעמיה כו' : ומשמש מקדש מותם מכלי מזבח קאי ללחים הם : מרת הלח אין ומבי אין וכולהו לדרך דאמר בפרק כ' מדות: תדע לך דלא נמצאת שהרי חינם מתקדשת מם שבתוכה: ללמוד שבתוך תנור מקדשו לתנור היה בעזרה מכל מעיקרא לא קדשינהו עשרון שנמדדו כו' : ורבי יוסי נכורים ליי מק לם מפייס קדי מותם בפנים של כלי משמע: ונימא נמי רבי יוחנן ורבי עקיבא ורבי יונתן דאמרו דבר אחד דהת תרוייהו מית להו מדת יבש נתקדשה : מסוס דלא סגו רבי עקיבא ור' יונתן כמדת לח כי הדדי דרבי יונתן אמר מדת לח בפני ולא כחוץ ורבי עקיבא סבר כין מבפנים כין מבחוץ נתקדשה בפרק שתי מדות: ומחיכת ניסן: קטיבלא עיר : לימא ליה רבי יוסי הכא דלא נתקדש עד מפייס : כגון דכיילא בעשרון דחול כי היכי דכיסנית נבי ליסה : עשרון כתוב כתור ועשרון סלת קדשי קדשי כגון ובמי שלמי נכור דהן ככבשי עצרת : מותר העומר סיריס שכתרו מן הקומץ: כל שהוא לחיסים כל שעלה בכר ממנו למוכח ומכשר קרבנות כשר עלו תלב וכליות ומן המנחות בשר עלה הקומץ ומשתי הלחם בשר עלו תלבי בבשי עצרת הבאין ע"מ וכן בפוף דמו' מלחם הפנים כ' זיכי לבונה יהא שתי הלחם ולחם הפנים מדין הגשה לקמן בסמי פירקין : מין מגופו לחיים ס הילכך לעניין הגשה לא דמו לשאר מנחות שמגופן לחיסים אבל לעניין הקטרה סיריס ניתנו דכבשים ובזיכין מתירין חותן: מכולם מחד מלחא חייב בחילו העלהו על המוכח : מוכח על המוכח לא יעלו לסמיך ללא תקט כו ממנו מגה: חותם כ' הלחם : סמוך

תוספתא דמכות פל דף רנו

כל המנחות באות מצה

סלת ובכורים ולבונה לכתיבי בכולהו קרא קרבן תקריבו ומותר להיכן את הלחם: מן הדין הוא דכתיב תקריבו והתניא לכל המנחות מתנות כהונה ו"ו כ"ז כדכתיב מנחה מלח ובכורים: מן הדין היו קריבין בכורי מרמתן הכי הוה ליה כבר כמוכח בכתוב ואל המזבח לא יעלו מירי מתירוי כגון בשר תודות וכל הך דלעיל דמסירי מעוט כל שאתה למיסים לא רבינן לך בכל כמוכח: יכול יהא יחיד מתנדב ומביא כיוצא בה מיסים דעלי קתני דכתיב קרבן רבים ונומר תקריבו משמע ציבור: מכל יהיו נכור מביא ב' הלחם נדבה מהרי מביאין שנים הלחם חובה והיכי דמי כלכת נכו' כגון מאתנו של שופרותיה: מה יש לך להביא ל"ג לה בתורת כהנים ומהן דברים ליה הכי קאמר מה יש לך להביא מהן חובה דהא רחמנא חוב' משמע דלא מסכתן קרבן רחמנית: מה ת"ל כל דבר לרבות מני קומץ כדמפרש לקמן: למה נאמר כל שאור נאמר מדבש: אי נמי לא נכתוב כל דבש ונילף מעשור שאור: שאור הוא מכללו כדמפרש לקמן: דבש הותר בשירי מנחות מה תלמוד לומר לתוספת שלא יעלו ולטעון שירי מנחה בדבש מותר לכל מתנות כהונה נאכלות כגדולה כדאמרי' בפרק הזורע והלחיים לך נתתים למשחה לגדולה כדרך שאכלים מוכלין: שאור לא הותר בשירי המנחה כדאמרן לעיל מלילות קא מתפרש לקמן: לחו שאני הלחם דקרב נדב' במזבח דהוי מסנך דחובה לא מצי למיתי דהא לא הותר במקך הלא קרב למזבח: לקרב עמהן מצי כבר עבר קמץ דקריב עם שתי הלחם והיינו הותרו מכלל במקדש לקרב עמהן כגון בכורים שהיו מביאין עמהן עופות: והסלים שבירם על בכורים שניהן הנאכלים ניתנו לכהנים: לעטר בכורים אתו הכי עופות ולאו חובה הוא והתניא במסכת בכורים ומיתיבי כלולב ותרכה הבכורים טעונין קרבן ושיר וברכה ולינה ומריבין בהם"ש ירושלמי דהני קרבן שלמים הוא כתב הכא ושחט כנגד הטיב וכתב התם ושחט שלמים ואכלת שם ושמח ולאו קריבי עמהן מידי ולאו שלמים היו זקוקין זה לבא יחד למקדש שלא חובה עליו להביא שלמים קודם: כל שאתה קרבן מאי רחמנא דלא יקטירו חמיריו דהכי כתב כתב להקהל קרבן קרבן רחמנית ויקרבו כדרך לפניו: עוף שמן קרבן: כתי' הכא מן העוף עולה קרבנו: לוג שמן של מצורע מי מצינו למיתי מכל קרבן מיקרי דכתיבי נמלו מנחות לכל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע וכנופיה נמי כתיב והקריב אותו לפני ה' את לוג השמן ואין לוג השמן אלא לפיס והקריב הכהן המחטא את המצורע לפני ה' ממנו לפיס שהרי הפס מצורע בא עמו וכי תמי נוכח לפני ה' מצורע ממנו לפיס כבשים ואין לתרץ השחט את הלחם שמביא אותן עם הכבשי' דלוג שמן של מצורע נמי מביא אותו עם הפס מתיים כדדרשינן לקמן בפירקין מדכתב והניף אותם ותירץ בקיבי דהא לא קשיא דהפס לא שייך לגבי לוג לגמרי דהפס מביא חמשה עשרה ימים כדלמ' בסוף הקומץ וזוטא ולקי על נגיעת דשתי הלחם נמי פעמי' שהן כנפשי עשין לאתן דומיא דכבשים מין מעכבין את הלחם היכא דאית ליה מיהא לא מייתי זה כלום וזה ועוד דה"א דהוקבעו מין יכול לשנות מכל לוג שמן לא הוקבעו אלא לרבי מאיר דאמר הפס הוקבעו בפ"ט ואם תאמר והא בפרק התערובות קרי ליה ממנו לפיס ו"ל דהפס בעי למיתי כל שהוא קרבן אלא דנקט לשון הכתוב בפ"ט ואתי ואין לתרץ דהכא נכתב בפני עצמו והפס נכתב עם הזכח דומיא דזה לומר לך שאין דר"ל ליתי לוג הבא בפני עצמו מיהו כיניהו ועוד דבפרק כיצד פ"ט שאלו לא קרי זכר מתיר נסכים הבאין עמו כיון דאתא על ג' ימים:

חצי חנין ת"כ עירובין מנין ת"ל כי כל מכלן קם על ג' הקונטר' דף

או עוברין דאמר כל מיעוטין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר שהרי לאמרם תורם חסרת זביחה ממרי מף שאוכל תקטירו כמלוא כף שעור דדרים כל מים ולאפוקי מדאמרי דאמרים הקטרה בפיהו מכוונת ופירוש פס בקול דועידי הוה דרמין לי מלא כו' ומקנתו מנין בנין אבות זית מכה ומצי זית ממן ת"ל כל וקבה דהא כל לא כתבי ולא כרב יעזר מאי קושטא דהפס כמלוא כף שיעור הא לפי כרבי נמי הכל לא דרשי כי כל דרשי לרבות מקנתו דהיינו היתר מצטרף לאיסור לפי הקונטר ונראה לפר' דועידי דסבר דמקנתו היינו מכני קומץ שהוא זית ומרבי זית היתי וחני זית איסור דמצטרפין ומרבי ליה מכי כל אוכל כאכיי לא מצי סבר דכיון דמפרש מקנתו בני זית לא שייך בזה כ"ז דיקא דלפילו במסדו מיקוב ואתי דמרבי עירובין היינו כשנתערב לגמרי עם ההיתר דלא תמרינן סיפא נטל איסור מנב היתר אבל לרבות לא צריך קרא להכי דכיון דאיכא כזי פסיטא דלא בטיל והא דקאמר כמלוא כדרבי אליעזר על נב דכי כל דרבי מיהו לא הוה מוקמינן כי כל לרבות עירובין אלא לרבות מקנתו: **אבי** סבר ים קומץ בעות משני זיתים ושיש

פרק חמישי מנחות

ורבי יוחנן אמר אתי מותר מתי עביד ליה הוה מצי למימר דאוקמי לי כי הא דרבי רבון בפר' התערובות מותר אי אתה מעלה לריח ניחוח אבל אתה מעלה לפס עגים:

מיבעי ליה לכדתניא ומנין בריית' לא קשיא לרבי אלעזר דתרתי ס"ת כדאמר בפרק התערובות: פס

אבל יהא כיבור מביא כו' והא דתניא את"כ אם זבח שלמי הוא מקרי הוא מביא נדבה ואין הציבור עושי' נדבה היינו שלמים:

לוג שמן של מצורע לאיכא בינייהו לאיקרי קרבן כדאמ' בשלו מנחות לכל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע וכנופיה נמי כתיב והקריב אותו לפיס ואת לוג השמן ואין השמן ממנו לפיס והקשה בקונ' הא קרבן ממנו לפיס שהרי הפס מצורע בא עמו וכי תמי נוכח לפני ה' מצורע ממנו לפיס כבשים ואין לתרץ השחט את הלחם שמביא אותן עם הכבשי' דלוג שמן של מצורע נמי מביא אותו עם הפס מתיים כדדרשינן לקמן בפירקין מדכתב והניף אותם ותירץ בקיבי דהא לא קשיא דהפס לא שייך לגבי לוג לגמרי דהפס מביא חמשה עשרה ימים כדלמ' בסוף הקומץ זוטא ולקי על נגיעת דשתי הלחם נמי פעמי' שהן כנפשי עשין לאתן דומיא דכבשים מין מעכבין את הלחם היכא דאית ליה מיהא לא מייתי זה כלום וזה ועוד דה"א דהוקבעו מין יכול לשנות מכל לוג שמן לא הוקבעו אלא לרבי מאיר דאמר הפס הוקבעו בפ"ט ואם תאמר והא בפרק התערובות קרי ליה ממנו לפיס ו"ל דהפס בעי למיתי כל שהוא קרבן אלא דנקט לשון הכתוב בפ"ט ואתי ואין לתרץ דהכא נכתב בפני עצמו והפס נכתב עם הזכח דומיא דזה לומר לך שאין דר"ל ליתי לוג הבא בפני עצמו מיהו כיניהו ועוד דבפרק כיצד פ"ט שאלו לא קרי זכר מתיר נסכים הבאין עמו כיון דאתא על ג' ימים:

חצי חנין ת"כ עירובין מנין ת"ל כי כל מכלן קם על ג' הקונטר' דף

או עוברין דאמר כל מיעוטין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר שהרי לאמרם תורם חסרת זביחה ממרי מף שאוכל תקטירו כמלוא כף שעור דדרים כל מים ולאפוקי מדאמרי דאמרים הקטרה בפיהו מכוונת ופירוש פס בקול דועידי הוה דרמין לי מלא כו' ומקנתו מנין בנין אבות זית מכה ומצי זית ממן ת"ל כל וקבה דהא כל לא כתבי ולא כרב יעזר מאי קושטא דהפס כמלוא כף שיעור הא לפי כרבי נמי הכל לא דרשי כי כל דרשי לרבות מקנתו דהיינו היתר מצטרף לאיסור לפי הקונטר ונראה לפר' דועידי דסבר דמקנתו היינו מכני קומץ שהוא זית ומרבי זית היתי וחני זית איסור דמצטרפין ומרבי ליה מכי כל אוכל כאכיי לא מצי סבר דכיון דמפרש מקנתו בני זית לא שייך בזה כ"ז דיקא דלפילו במסדו מיקוב ואתי דמרבי עירובין היינו כשנתערב לגמרי עם ההיתר דלא תמרינן סיפא נטל איסור מנב היתר אבל לרבות לא צריך קרא להכי דכיון דאיכא כזי פסיטא דלא בטיל והא דקאמר כמלוא כדרבי אליעזר על נב דכי כל דרבי מיהו לא הוה מוקמינן כי כל לרבות עירובין אלא לרבות מקנתו: **אבי** סבר ים קומץ בעות משני זיתים ושיש

ויש הקטרה פחותה מכזית ורבי אמי אין קומץ פחותה משני זיתים ואין הקטרה פחותה מכזית איתמר המעלה משאור ומדבש על גבי המזבח אמר רבא לוקה משום שאור ולוקה משום דבש לוקה משום עירובי שאור ומשום עירובי דבש אביי אמר אין לוקין על לאו שבכללו איכא דאמרי חדא נמי לא לקי דהא לאו מיחד לאויה כלאו דחסימה: מתני׳

ויש הקטרה פחותה מכזית ורבי אמי אין קומץ פחותה משני זיתים ואין הקטרה פחותה מכזית איתמר המעלה משאור ומדבש על גבי המזבח אמר רבא לוקה משום שאור ולוקה משום דבש לוקה משום עירובי שאור ומשום עירובי דבש אביי אמר אין לוקין על לאו שבכללו איכא דאמרי חדא נמי לא לקי דהא לאו מיחד לאויה כלאו דחסימה: מתני׳

יש הקטרה פחותה מכזית והכי נמי תמרינן בקומץ הקטרת קומצה פעמים כזיר הילכך פחות מכזית חייב: ורבנן סבר מין קומץ פחות משני זיתים הילכך לא נפקא להן מהתם לתיהוי הקטרה בפחות מכזית ולרבי אמי כל שאינו ראוי לקומץ בו לבונה אינו נקרא קומץ: עירבו משאור ומדבש שעירבו יחד לוקה מרובעה מלקיות: לאו שבכללות כל משאור דמשתמעי מיניה משאור ועירובין וכן כל דבש דמשתמעי מיניה דבש ועירובין חבל מי לאו כל משאור ודבש שבכללות דלאו חבלי נינהו דהא לאו מקרי לאו שבכללות דלאו חבל הוא קתסדר והכי משתמעי נמסכת נזיר נבי מכל משאר יעשה מנפן חין: תיכח דתמרי תרתי לא לקי משאור לף ע"ג דמשאור וערובין מצטרפין מיניה והמקטיר ערובי משאור חיכח חבלא ועירובין לא לקי חבלא חדא וכן חדא דתמרי חפילו חדא נמי לא לקי לחין כחן לאו חיובא דכל חד מינייהו לאו שבכללות חבל חלמנה וגרושה וחללה זוכה לאו הוי שבכללות דלאו חבל חדא הוחיל ומפרשין בפירוש הילכך לקי עלייהו להכי נקט לאו דחסימה משום דעליה כתיב והפילו הכוהב ובוצ: מתני׳

אין לוקין על לאו שבכללות עירובי שאור ועירובי דבש דכפקי מכי כל תחיב לאו שבכללות וכן לאו דכי חם נלי חם דרבייה כל דכר שחינו נלי חם כגון נח ומבושל וכן מכל מאר יעשה מנפן חין דנבי זב ומרכן וכן כי נפש הוח חוכל ונבי ריחיים ורכב חבל משאור ודבש נופייהו חף על גב דחד לאו כתב מתרוייהו לח מחיב לאו שבכללות וכן זב ומרכן וגח ומבושל וריחיים ורכב דלאו דידהו חבל חד וחד קח מהדדי ור"ת ולרבי יהודה חייב חבי מי לחלק לח ליחייב כחד לאודיה עד שיעשה שניהם ור"ל דמשאור ורבש בחתך ור"ת ותחתי מתיר"ה לחמרי בסוף גיד הנשה נבי כשר מן הטריפה דלח דחמרו דכתיב לחכי חפשת קלי ורחיץ ורכב מדלח קרינ' ורכב בחתך ור"ת ותחתי מתיר"ה לחמרי בסוף גיד הנשה נבי כשר מן הטריפה דלח מחייב חלח חדח משום לחחד לאו כפקי ור"ל כיון שבשיעורי' מפורשין בפסוק קלי הלאו על כל חחד וחחד על זב ועל מרכן וכן כולן כמו שמנה וגרושה וחללה וזונה שהם עשיין כולן חייב על כל חחת וחחת משום דלח יקח קלי לכל חד וחד ולח מצריך קרח לחלק כפ"י ויחסיף חלח משום דניף חחד הוח וכן פיר"ם בפרק כתרת דחכו דחשכר דנן תירוש ויינר וכבור בקלי ונתן וכיכורים חף על גב דכולהו בחד לאו כתיבי לקי חבל חד וחד דכיון דמפורשי וכתובי בפסוק לח תוכל לחכל מכולהו קלי חבוה חבל חד וחד ולח חבוה חבל כיון דכולהו קלי חבל חד וחד ולח חבוה חבל חבל חבל

מתני׳ : מנחת הסלת לא תעשה מנחה שיש עשרון סלת ושמן ולבונה וקומצה כמו שהיא היתה וכדיליה כתיב שמן ולבונה בכל הך מתניתין לא כתב לבונה ולא מנחת סלת נמרינן דכתיב בה נפש ומשמע דכל מנחת יחוד טעונה שמן ולבונה כדו׳ : סתלות והרקיק אין האומר עלי

מתני׳ : יש טעונות שמן ולבונה שמן ולא לבונה לבונה ולא שמן לא לבונה ולא שמן ואלו טעונות שמן ולבונה מנחת הסולת והמחבת והמרחשת והחלות והרקיקין מנחת כהנים מנחת כהן משיח מנחת נכרים מנחת נשים מנחת העומר מנחת נסכים טעונה שמן ואין טעונה לבונה לחם הפנים טעון לבונה ואין טעון שמן שתי הלחם ומנחת חוטא ומנחת קנאות אין טעונין לא שמן ולא לבונה :

גמ׳ : אמר רב פפא כל היכא דתנן עשר תנן לאפוקי מדרבי שמעון דאמר טחנה חלות ומחצה רקיקין יביא קמ״ל דלא תנו רבנן ונתת עליה שמן ולא על לחם הפנים שמן ושמת עליה לבונה עליה לבונה ולא על מנחת נסכים לבונה שיכול והלא דין הוא ומה לחם הפנים שאינו טעון שמן טעון לבונה מנחת נסכים שטעונה שמן אינו דין שטעונה לבונה תלמוד לומר עליה עליה לבונה ולא על מנחת נסכים לבונה מנחה לרבות מנחת שמיני ללבונה היא להוציא שתי הלחם שלא יטענו לא שמן ולא לבונה אמר מר עליה שמן ולא על לחם הפנים שמן אימא עליה שמן ולא על מנחת כהנים שמן מסתברא מנחת כהנים הוה ליה לרבויי שכן עשרון בלול ואימא להוציא מנחת כהנים מסתברא מנחת כהני הוה ליה לרבויי שכן עשרון כלי שתי

ונתת עליה שמן הוקרא במנחת העומר כתיב והיכתרי למעוטי לחם הפנים מסתם דלמא תיתי בק״ו ממנחת נסכים שהיא טעונה לבונה טעונה שמן והיא נופלת לא כן טעונה לבונה לא תהיה מסיפיה דקרא דדרים עליה לבונה ולא ע׳ מנחת נסכים לבונה דלמא כיולף בק״ו מלחם הפנים שמן טעון שמן כדמפיטינן מריבויה דקרא וטעון לבונה ומין סייך כמין לומר דלמא מייפ״ל מה ניכתוב עליה למעוטי לא כשמן ולא כלבונה תשמ״ר ונימא חד ומד תיקוס כדוכתיהם כי ההוא דפ״ב דוכתי דלמא דמי דהכא כלמ״ד נמי הוו גמיני דף יד מהדדי או משום מנחתו או מלתיקרו מנחת תדע דהא מהכי ק״ו דהכא מיבעי פירכי טובא :

היא להוציא שתי הלחם מיבעי למעוטי מצה דתיקרו מצה כדכתי׳ מנחת חרבן :

ואימא עליה שמן ולא מנחת כהנים שמן פירוש נקוט והוא הדין למנחת נסכים דרבי וכו׳ דלא נעבי למקצויי מהנהו משום דדמיו טפי לכל המנחות הכא וכות׳ סס דנעבו שמן לכל מנחת כהנים לא דמיא להו דכלילי :

בלי פירוש נקו׳ כל המנחות כעבו כלי ללוש בפרק שתי הלחם שחלו דף יו לרבי מניין כו׳ לכל לחם הפני׳ מיבעי׳ נקדש ולא נתכוון ולקדש לחם הפנים כמי כעבי כלי כדמוכח לעיל דמרבי לחם הפני׳ לחיטין ולי מדת יבש נתקדש תרוייהו לא כעבו כלי ולי מסוס השמן כעבו כלי אם כן לחם הפני׳ נמי דלא כעבי למיתר סיפא טעון שמן בלישת כמנחה וכתי׳ לפרש דכלי היינו דלעניין כלי סוו מהדדי מנחת העומר ומנחת נסכי׳ לכל לחם הפנים כעבי סולתן וכזיכין ללבונה ומיהו נסכי לבונה דנסיך אוך לא יתכן לומר כן :

פיגול כשכת מין זה כרבה דאמר דף כ כ״פ ד׳ לחיי מתסכה פוסל ולא נמי סרחוי לעבודה למפוקי מנחת העומר ולף על גב דהתם מיירי כמחשבת פלא לשמו ה״ה כמחשבת פיגול מיירי לה כ״פ דוכתים : כי דף כה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0121
DFG

עין משפט

כי קטיעי קתני ליה לדרשה מתריתי ועוד דרשינן לקמן בפ' כתר:

דף ד ע"ב

דף ה ע"א

והיכי דמי כן פירוש אמתי פסלה כה מחזכה לא נדרשינן והכי נדרשי ותיהוי
לחוי כיון אמתי וכיון לבריית ותיהוי לחוי אמתי מיתכשרה בליקוט לבונה
הואיל ובלקט תירת מעט קרייה רחמנא הפי'
כי נתן כה לבונה מזר להיכא דירת והכתוב
בספרי הפי' מעה בסנהדרין קוסי דמקמי
ותיהוי לחוי מפסול מחזכה קמי ופי' בנ"ל
מסכת מנחות פרק שתי הלחם מחזכה וכתב לפעלה
מדרשו פירו לסימן מוה פירוש והמעתיק
טעה וכתב הכל בספר וסניה טעו דאפסול
מחזכה לא פריך מידי דאי מבליקט לבונה
אמאי לא תיפסל כה הרי כשירה להקטיר
וכיון דכשיר הי' להני כה מחזכ' פיגול וכ"ש
מחזכת פסול אם עד שלא ליקט לבונתה
דקתני פסול ואין בו כרת חסוה לאו מחזכה
מחזכה הוא שלא אמרינן שהק ויצ' פסולה היא
בעוד הלבונה עליה כדקתני אם אחז
פסול לגבי שמן ולבונה לא מכשר שלא לפי
שהי' מחזכה ולקטה וכל זמן שלא ליקטה
כל עבודותיה כפסול ולפי ניסתי הטועים
הכי פירו ותיהוי כך אמתי פסל כה מחזכה
כך אמרה כיצד שהלבונה בתוכ' קהה כחילו
נפל עליה כך שמן הלה הוה חוץ ולא תיכול
לה מחזכ' פסו' כלל ולכי ליקט לה תיתכ'
אמתי פסלה כמחזכה דחוי אם אחזה
קרייה רחמנא לפיכו הי כתן עליה לבונה
והילכך מהני ליה מחזכה ליפסל כך הניח
ר"י בפירושו ולפי שיטתו בכל הפירושים
כתבתי ודבר תימה הוא אמי קפרך ותיהוי
דחוי אם בהדיה דריס לה בבריית אדכתב
חטאת ורבת נמי למה ליה לתרץ תיקן
התנאי היא:

דף כח ע"ב מתני' פסולי המוקדשין

כל שבידו לא היו דחוי צריך לחלק בין
זה להסי' דזכאי בריס קדשי' קדשי'
דכל מקדשים פסיו עד שלא נפנס המוכח
ואמר כך נפנס המוכח פסולין דאמאי
פסולין הא לא היו דחוי כיון דבידו לתקן
את המוכח:

בום היה ממלא מלא מתערובות אע"פ
שלא התמצית מעורב כו' רבי יהוד'
לטעמיה דאמר מין שלא מבטל:

חבירו שלא בהגרלה ומזווג לו רב אשי אמ' כל שבידו לא הוי דחוי אמ' רב אדא כוותיה
דרב אשי מסתברא דמאן שמעת לי' דחויין ר' יהודה היא דתנן ועוד א"ר יהוד'
נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם ואילו היכא דבידו תניא ר' יהוד'
אומר כום היה ממלא מדם התערובות וזורקו זריקה אחת כנגד היסוד אמר רב יצחק
בר יוסף אמר רבי יוחנן נתן משהו שמן על גבי כזית מנחה פסל מאי טעמא לא ישים
שמ"ה כל דהו עליה עד דאיכא שיעורא ואמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן נתן
כזית לבונה על גבי משהו מנחה פסל מאי טעמא לא יתן כתב עד דאיכא נתינה עליה

הוי

שתי הלחם הוה ליה לרבויי שכן ציבור חובה
שמיא דאכל פיגולא בשבתא מחיר תנופה
בארץ בזמן חדש והני נפישין מסתברא נפש:

מתני': וחייב על השמן בפני עצמו וחייב
על הלבונ' בפני עצמה נתן על שמן פסלן לבונה
ילקטנה נתן שמן על שיריה אינו עובר בלא
תעשה נתן כלי על גבי כלי לא פסלה:

גמ': תנו רבנן לא ישים עליה שמן ואם
שם פסל יכול לא יתן עלי לבונה ואם נתן פסל
תלמוד לומר כחטאת יכול אף בשמן תלמוד
לומר היא ומה ראית לפסול בשמן ולהכשיר
בלבונה פוסל אני בשמן שאי אפשר ללקטו
ומכשיר אני בלבונה שאפשר ללוקטה
בעא מיניה ברב הונא מרבי יוחנן נתן
עליה לבונה שחוקה מהו משום דאיפשר
ללוקטה והא לא אפשר ללקטה או דילמא
משום דלא מיבלעה והא נמי לא מיבלעה תא
שמע ולבונה ילקטנה דילמ' חרא ועוד קאמר
חרא דלא מיבלעא ועוד ילקטנה תא שמע
מכשיר אני בלבונה שאפשר ללוקטה הכא
נמי חרא ועוד קא אמר מאי הוי עלה אמר רב
נחמן בר יצחק תניא מנחת חומא ומנחת
קנאות שנתן עליה לבונה מלקט את הלבונה
וכשירה ואם עד שלא ליקט לבונתה חישב
עלי' בין חוץ לזמנו בין חוץ למקומו פסול ואין
בו כרת ואם משליקט לבונת' מחשב עליה חוץ
למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פגול
וחייבין עליו כרת ואמאי פסלה במחשבה
דחוי הוא אמר אביי חטאת קרייה רחמנ' רבא
אמר האי מני חנן המצרי הוא דלית ליה דחויין
דתניא חנן המצרי אומר אפי' דם בכום מביא

יומא דף טו ע"ב תוספת דפסחים דף רפג

שתי הלחם אין טעון כלי שרת ללוג שלג תנור כדקתני בפרק שתי הלחם
ליתן ועריכתן כחוץ וחי בלוגו בכלי שרת מיפסלא ביוצא עוד ומנח"ס נמי
וכל המנחות באות מצה ושתי הלחם אין באות בעלג עשיר
שלג בעלג בכשיש: שתי הלחם אין טעונין הגשה כדמפרש במתניתין ואין
מהן למיש מכל עומר ומנחת כהנים בזין
בעלג עשיר וטעונו הגשה ויש מהן למיש
שתי הלחם פיגול נותר בהן וכשם שתירן
וקריבין כשהן בעות ובלבד שיהו מעורב
שנת: מתיר עומר מתיר חדש במקל ושתי
הלחם במדינה מכל מקום מחוללת זרו זיד:
תנופ' עומר ושתי הלחם נעשו תנופה כתיבי
וניף את העומר וכשתי הלחם כתיב וניף
שכהן אחר העומר וכשתי הלחם כתיב וניף
בארן עומר ושתי הלחם אין בחוץ לארץ שאין מביאין
מהן יחיד כדקתני לעיל כל קרבנות
הציבור כולן מלוגין ומביאין לארץ חוץ מעומר
ושתי הלחם: ומן עומר ושתי הלחם זמן קבוע
להן פסח ועצרת: חדש עומר ושתי הלחם מן
החדש שלא מן התורה כפרק כל הקרבנות: מתני'
וחייב על שמן מנחת חוטא:
נתן כלי על גבי כלי פסל מנחת
חוטא לא פסלה: גמ': כחטאת כלומר
מה חטאת נתן עליה לבונה מקרי חטאת ומכפר:
לבונה שחוק מיפסלא נפסל מי אפשר ללוקטה
ופסלה: ת"ש דקתני במתניתין ילקטנה
מלמד שטוש לקוט מכשרין יהיו פסולה
דמינה נלקטת: תדע דלא מיבלעה כו'
ועלוש נבלעה עיקר והיכא דליכא לקוטה
מיתכשרה נמי מסו דלא מיבלעה: ר"ג מנחת
חוטא ומנחת קנאות כו': ומן כו כרת
חוזיל והיכא כזה פסול מחרינהו לה חייל
על זה פינו לה בקומץ רבה כהרגלת כשר
כך הרגלת פסול: מסליקט לבונתה
חוזה להכשירה וחייל עליה פיגול חלמת
מדקאמר כל זמן שלבונה בתוכה פסולה היא
ש"מ בלקוטה עלים מילתא: ומיהו הך שם
מנחה בעי ד שלבונה בתוכה קהה כחילו
נפל עליה כך שמן הלה הוה חוץ ולא
תיחול עלה מחשב פסול כלל דלכי לקיט לה
תיתכשר ר"ג אמתי פסולה במחזכה דחויה
הוה: חטאת קרייה רחמנא לפיכו כתן
לבונה והילכך מהניא כה מחזכ' למיפסל:
לפיכו דם שעיר שנעשה בפנים בכום
ואת המשתלח: מביא חבירו כלומר שעיר
מן הסוק יביא: ומזווג ליה ויסלקו לעזאזל
חלמת לית ליה דיחוין את המשתלח מידמי
ליה דם שכיס ושפיכה בעי ויצא שכיס
מחריס: רב אשי אמ' לפיכו תימה רבנן:
וכל שבידו לתקן כגון כך לבונה דבידו
ללוקטה: לא הוי דחוי ומהניא מחזכה:
נשפך הדם על הארץ של שעיר שנעשה
בפנים: ימות המשתלח מביא שני מחריס
הוא אם את המשתלח יכפר דם של חבירו על
הקרקע ויצא שכיס מחריס חלמת לית ליה
דיחוין את המשתלח מידמי ליה דם שכיס
ושפיכה בעי ויצא שכיס מחריס: רב אשי
אמ' לפיכו תימה רבנן: וכל שבידו לתקן
כגון כך לבונה דבידו ללוקטה לא הוי דחוי:
סיפא דשמן מסתא כל דהו ומיהו ממנחה בעינן כזית:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0122
DFG

הוי ריבוי אחר ריבוי ואין ריבוי אחר רבוי אלא למעט ואיבא דאמרי אמר רב יצחק בר יוסף בעי רבי יוחנן נתן משהו שמן על גבי כזית מנחה מהו מי בעינן שיבה כנתינה או לא תיקו: נתן שמן על שיריה: ת"ר לא ישים עליה שמן ולא יתן יכול בשני כהנים תלמוד לומר עליה בגופה של מנחה הכתוב מדבר ולא בכהן יכול לא יתן כלי על גבי כלי ואם נתן פסל ת"ל עליה בגופה של מנחה הכתוב מדבר:

מתני': יש טעונות הגשה ואין טעונות תנופה הגשה ותנופה תנופה ולא הגשה תנופה ולא הגשה ואלו טעונות הגשה ואין טעונות תנופה מנחת הסולת והמחבת ומרחשת והחלות והרקיקין מנחת כהנים ומנחת כהן משיח מנחת נכרים מנחת נשים ומנחת חוטא רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין בהן קמיצ' וכל שאין בהן קמיצ' אין בהן הג':

גמ': אמר רב פפא כל היכא דתנן עשר תנן מאי קמ"ל לאפוקי מדרבי שמעון דאמ' מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא קמ"ל דלא: מנ' הני מילי דתנו רבנן אילו נאמר והבאת אשר יעשה מאלה לה' והקריבה אל הכהן והגישה הייתי אומר אין לי שטעון הגשה אלא קומץ בלבד מנח' מניין ת"ל מנחה מנחת חוטא מניין תלמוד לומר את המנחה ודין הוא נאמר הכא

מי בעינן שיעור דתנינא לקמן פ"ק לכריתות עליהן רבי יהודה ורבי יוסי אומר נבי מנחת כהנים דתנן המקטיר ממנה קומץ ומה יתן ממנו על זר מה שיעור כל שהו ורבי יוסי אומר כדי שיכין ויקטיר דור מנחתיך דעלמא מה נתינה דעלמא כזית אף נתינה דהכא כזית והשתא הך בעיא דהכי ניחא לתרוייהו דתפילו לר' מאיר דילמא התם משו' דנתינה וסיכ' בחדא מילתא כתיבי אלא שהם כתוב בחוסרם וזה כתוב בכרת ותפילו לרבי יוסי נתי דלא ילפי התם ושיפה כתיבי נתר קרח והא דמשמ' דנתיב' כעלמא כזית היינו משום דילפינן מנתיב' דתשלומי תרומה דטעון כזית בכרכן דפר כ' סעיף דף לב ולא כחצי שעול ללודיה שהם פרוטה כעי וכי תימא שהם פרוטה אף על פי שאין כן כו' לימי' כחצי שעול דשאני התם דילפי מיעילה דנפרוטה כדתימא התם והא דאמר כף הזהב' קונין בכלי מע"פ שאין דף מו שוה פרוט' אף על גב דכתב ונתן לרעהו נעלו כתיב דמשמ' כל דהו' ונט נתי מדרבין דף ב מיי' פרק יב מה משכה קרבנות כתבו על מיסודי הגלה כסף דונתן ביזה נתיב' גט בעלמא קאמר כדכתב ספר תפי' כל דהו ולמתי דפריסי' דטעמא דחצי שעול משום דילפי ממעילה ניחא טפי דלא שייך למילף ממעילה אלא תרומה שהיא כעין מעילה שמצלם קרן וחומש ונקנת קדש בתרומה דכתיב תתן לו ממקי חיטה אחת פוטר' את הכרי ניבעו כו' כנתיב' דשמעתין ואין לומר דקיטה אחת לאו לווקא דהא ממרי' נסוף ע"ח דטבל בכל שהו דכתיב' דף עג כך מיסורו ובמסכ' עירוב בשמעתא קמי תא בירושלמי משמע דאין לה שיעור כלל והא דלא תני לה בהדי הנך דאין להם שיעור משום דאין להם עוס' כל צורכו תרומ' משום דכתיב רחצית בשריה ניכרין ומתן בהונות אין שייך להזכיר כאן דלא שייך בהו לא פרוטה ולא כזית:

יכול בשני כהנים תלמוד לומר עליה פירוש כף אי יתחייבו בשני לאוין על הלבונה ועל השמן אלא שני כהנים אחד נותן את השמן ואחד נותן את הלבונה אבל אחד כאן לא מיתחייב אלא אחד ואפשר כיון דאחד כאן שני ונראה לפרש דמיירי בשתי מנחות הבעות בשני כהנים דשכי תורתא דמילתא משום ברוב עם הדרת מלך דהא בתנופת חוה וחוק וחלנים מטעני כו שלשה כהני משום ברוב עם הדרת מלך כדלקמן כל שכן בשתי מנחות ושכי קמ' כול בשתי מנחו' דווקא כתיבי שני לאוין שבועת נתן שמן ונתן לבונה בשתי מנחות אחת כיון דכתב נתן עליה שמן הרי הוי פסולה ולא מחייבתו אלבונה כדלעיל בהמחמץ את הפסולה דפטור ותע"ג דהא כתיב לה דדרשינן בסיר ולא פסולה תימא מהא דילפינן תלמוד לומר עליו מנופף על מנחה שכתוב מדבר לחייב שני לאוין וקשה דתימא הקטרת השמן ואת הלבונה בשתי מנחות ושמא מי מיפשר למימ' הכא קרא לורתי כזה אחר זה כאו שרגילין במנחו' שיש בהן שמן ולבונה ול"ת מפרש יכול בשני כהני כלומר בשני דברי' כזה נתן שמן וזה נתן לבונה והוה הדין בחדא כזה אחר זה אבל מנחה דלורתא דמילתא דשני כהנים רגילין לעשות משום ברוב עם הדרת מלך ואתא קמי דמייב על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמו וכעי מיחייב כזה אחר זה על שתיהן אף על פי שבפסלה בשמן אחד מפרש דאין דין בפסלה מיהו מייב ואתי כשתי מנחות נתן שמן ובשתה נתן שמן על הלבונה או לבונה על השמן שמן זה בנופה ופיפלו נתן את הלבונה מבע אחד במקום שמן שמן מ"א עליה משמע שמן בכל שמן בכל המנחה אינמי בנופה אשמע בסירה ולא פסולה:

רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין בהן קמיצה תימה הלא מעתה מנחת חוטא של כהנים תהא טעונה הגשה בפני עצמה וכי תימא הכי נמי הא קתני שמעון נמצרת מרבה הני סתם מנחות הוי סתם לכהנים ומונחת הני סתם הלחם ולחם הפנים שמן לכהנים ומנחת נסכים שאינה בבעל עצמה ומנחת נסכים שאינה מן לחיובי ומנחת נסכים ומנחת כהן משיח שמן מהן לכהנים כגון ועוד דהשתא הכא עיקר טעמא דרבי הוא כגון למימר רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין מהן לכהנים אי נמצרת ליתני בברייתא מרבה הני סתם מנחות הוי בהן קמיצה ומונחת הני כל הלא שאין בהן קמיצה דקתני הכא על גב דליכא מנחת נסכים ומנחת כהני ומנחת כהנים לטעמא הלא לכללא בעלמא דכל שאינו בקמיצה אין בו הגשה ואין בו קמיצה ואין בו הגשה כגון מנחת חוטא של כהנים כהן משיח ולאו למימר קמתי דכל שיש בו קמיצה יש בו הגשה ואין בו הגשה כגון מנחת חוטא של כהנים:

מנחת חוטא מניין לא מהדר דהא כתיב במנחת מרחשת אשר יעשה מלה משמע כל המיוחדות הכתובות עם מנחת סולת מנחת מקבת חלות ורקיקין מנחת העומר ומנחת סוטה כדדרשי רבי שמעון ור' יהודה מכל מנחת כהני ומנחת כהן משיח לא מפרש ת"ק מנחת לי ומי כתיבי מאי מיכוה למפרך מה להנך הסום שכהן טבן בקמצות עים מהן למוכח ולכהנים תלמר במנחת כהנים ומנחת כהן משיח דהוה עיקר פלוגתייהו דפלוגי בה בשתי מנחות רבי שמעון ורבנן ונס צריך לדקדק מאחי לא נפקי מזוזת תורת המנחה תורת אחת לכל המנחה ושמ' משום לכתוב אתם וסריס מאחו בקומצו מסולת המנחה ומשמ' את כל הלבונ' משמע דמיירי בטעונין קמיצה וטעונות שמן ולבונה וכחות סולת למפוקי מנחת כהני ומנחת כהן משיח דאין טעונות קמיצה ולא מנחת חוטא ומנחת סוטה דאין טעונות שמן ולבונה ולא מנחת העומר דסולת משמע חיטין ווו בחם שעורין ולא כתיב בה סולת אלא גרש ושמן ומיהו גריש

פירקין לפיכך מוקת תור לעניין מנחת מרחשת ע"ג דכתי תורת כתיב סולת זו מיכאה סולת של מרחשת ועוד תניא ר' שמעון כרים מכילתין דנפקא לן מוקת תור כל המנחות דאין מתוכה פוסלת בהן והכא בעי קרא לרבויי מנחת השעורה ומנחת קנאות סוטה ולא נפקא לן מוקת תולת ונרמה ליפר דלא סייך הכא למדרש מוקת תור כלל משום דכתיבי ריבוי ומיעוטי דתלת ריבויי כתיבי ותלת מיעוטי ואת המנחה והכהן והקריבה והקריבה לרבות מחלה וקריבה ופקריבה והגיש והניפה למעט כדמיכחת סוגיא דשמעתין לפיכך צריך לדון מה יש לנו לרבות ומה יש לנו למעט ורבי דהכי מחלה למעוטי מתי הלח ולחם הפני דדרשינן כרבי שמעון וכן ס"ת לוהקריב למעוטי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח לית דדרשינן ומי לית דדרשינן ליה הכא דרשינן ליה כמכילתא דמתניתי ומפקינן להו למעוטי הנך תרתי ממנחת כהני ומנחת כהן משיח מתוך סברתו של רבי שמעון נופה דלקחן דמעיקרא למעט להו והדר למעט מנחת כהנים ומנחת כהן משיח:

והבאת לרבות מנחת העומר והקריבה לרבות מנחת סוטה תניא דמוהכח הוה ליה למיכתב נמי מנחת ס"ט דכתיב בה נמי הבאה כדקאמר רבי יהודה ור"ל דסברת הוה למיכתב נמי סולת ושמן ולבונה ומיכתב נמי סולת ושמן ולבונה:

מנחת סוטה שטעונה תנופה מיבעי ליה דיכול תניפה ולא הגש כדקתני ברייתא ור"ל דמיבעי ליה למפרך מה לנחלה שכן אין מהן למיצוי אף תיתי לוג של מצורע ומשתי יוכיחו ובכסוי עגרת ושלמי יחיד לטעונין תנופה ולא הגש ולקמן לר' יהודה קתני טפי ללא מצרף קרא למנחת העומר מדיבק ליה דמיכח למיפרך כדפריסית:

רבי שמעון אומר את המנחה כו' הכא בדרים רבי שמעון את ו"ו ונכפ"ק נכי את כל הלבונה לא דרים:

יכול מחלה תרנה את כל הלחם ולחם הפנים משמע הכא להוו טפי נכלל את המנחה מנחת העומר ומנחת סוטה ולעיל מצמ"ל מיפכח נכי מחמן ושם פירשתי ר"ל משום דבחין מצעורים נריעי מי נמי כתב דממעטי כל הנהו שתי הלחם ולחם הפנים כתיבי הכי ריבויי: וכאות

מנחת חופה ונאמר הכא מנחה נדבה מה מנחת נדבה טעונה הגשה אף מנחת חופה טעונה הגשה מה למנחת נדבה שכן טעונה שמן ולבונה מנחת סוטה תוכיח מה למנחת סוטה שכן טעונה תנופה מנחת נדבה תוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן ששוו לקמיצה ושוו להגשה אף אני אביא מנחת חוטא ששוה להן לקמיצה תשווה להן להגשה מה להצד השוה שבהן שכן מנחת העומר שטעונה הגשה תאמר במנחת חוטא שלא הוכשרה לבא בעשיר כבעני תלמוד לומר את המנחה רבי שמעון אומר והבאת לרבות מנחת העומר להגשה וכן הוא אומר והבאתם את העומר ראשית קצירכם אל הכהן והקריבה לרבות מנחת סוטה להגשה ופן הוא אומר והקריב אותה אל המזבח ודין הוא ומה מנחת חוטא שאינה טעונה תנופה טעונה הגשה מנחת סוטה שטעונה תנופה אינו דין שטעונה הגשה מה למנחת חוטא שכן באה חיטין מנח' העום' תוכיח מה למנחת העומר שכן טעונה שמן ולבונה מנחת חוטא תוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן ששוו לקמיצה ושוו להגשה אף אני אביא מנחת סוטה ששוותה להן לקמיצ' ושוו להן להגשה מה להצד השוה שבהן שכן לא הוכשרו לבא קמח תאמר במנחת סוטה שהוכשרה לבא קמח ת"ל והקריבה ר' יהודה אומר והבאתה לרבו' מנחת סוטה להגש' וכן הוא אומ' והביא את קרבנה עליה אפל מנחת העומר לא צריכא קרא מאי טעמא מדינא קא אתיא ומה מנחת חוטא שאינה טעונה תנופה טעונה הגשה מנחת העומר שטעונה תנופה אינו דין שטעונה הגשה מה למנחת חוטא שכן באה חיטין מנח' העום' תוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השו' שבהן שכן שוו לקמיצה ושוו להגש' אף אני אביא מנחת סוטה ששוותה להן לקמיצה ומאי פרכת רבי שמעון פריך הכי מה להצד השוה שבהן שכן מצויין ורבי יהודה אדרבה הא מצוייה טפי הנך זימנין דלא משכחת לה כלל או אינו אומר והבאת אלא שיחיד מתנדב ומביא מנחה אחרת חוץ מאלה שבעניין ודין הוא ציבור מביא מנחה מן החיטין חובה ומביא מנחה מן השעורין חובה אף יחיד שמביא מנחה מן החיטין נדבה יכול יביא מנחה מן השעורין נדבה תלמוד לומר אלה אין לי אלא אלה או אינו אומר אלה אלא לאומר הרי עלי מנחה שמביא חמישתן ת"ל מאלה רצה אחת מביא רצה חמישתן מביא רבי שמעון אומר את המנחה לרבות שאר מנחות כנון מנחת נשים להגשה יכול שאני מרבה אף שתי הלחם ולחם הפנים תלמוד לומר מאלה ומה ראית לרבות שאר מנחות ולהוציא שתי הלחם ולחם הפנים שאין מהן לאישים והלא מנחות נסכים כולה לאישים יכול יהא טעונה הנשה ת"ל והקריבה והא אפיקתיה והקרי' והקריבה וסה ראית לרבות שאר מנחות ולהוציא מנחת נסכים

מנחת תוכה סוטה הלי קרא להגשה במנחת נדב כתב: מנחת סוטה תוכית סלתה טעון שמן ולבונה וטעונה הגשה כלא תרוין לקמן והקריבה לרבות מנחת סוטה להגש: כמנח' סוטה כתב והניף את המנחה מנח' סוטה ומנחת כדכתי מין טעונין תנופה כדקתני ממתני': מנח' סוטה לא הוכשרה לבא בשאר דכתב בויקר בקרבן עולה ויורד והקריבה ל הכהן והגיש ונומ': וכן סוה אומר בתנחת סוטה והקריב אותה ל המוכח: ר' שמעון ותנ' קמ' לא פליגי אלא מר דריש מחלה ומר דריש מחלה: והלא דין הוא ולא בעי קרא למנחת ס"ט: מה מנח' סוטה טעונה הגש' כדרבי לעיל מנחת המנחה מנחת העומר בת עשרון נפרק רבי ישמעאל: ולא הוכשרו לבא קמח שלא סלת ומנחת סוטה כת' עשירי המיוחס סולת ונעומ' כתב מגרש ומשמ' דהא כתב בויקר' וכי תקריב מנחת בכורי' במנחת העומ' כתב וגרש היינו סלת במנחת סוטה כתב קמח שעורי': תלמוד לומר והקריבו לרבות מנחת סוטה הוחיל ולא חתה מדינ': מכל מנח' העומ' לא נריכת קרא ומ"ש לרבי יהוד' והקריב מלי דריש כיון דתרין ומוקי לה להך דרש דדרים רבי שמעון לקת' מן הקריב והקריבו להוג ת' שתי הלחם ולחם הפנים: לנגדך עון ליתא חס טמא לחו הילכ חסיב היא: ור' שמעון מצריך קרא למנחת העומר פריך הכי מה להנך שכן מצויין לקבילו מלא פעמים בשנה חס תיתא הדבר תלמד בעומר דפעם אחת ותו לא: והא מצוי טפי דכל הסנ"ח: וקפרי תנא לו תיתו לומר והנחת לא למנחת סוטה ולא לעומר ולרבות סיחיד מתנדב מנחת אחרת סליכה מענין אלו מנחות המוג בפרס סלת ומחבת ומרחשת ומפ"ם כה שתים דכל הנך חטין הן כדכתב בסלת סלת חטין וקתני והנחת לרבות סיחיד מתנדב מן השעורין ומביא מן השעורים חובת מנחת העומר: ת"ל שה להך דרשה שה ללמד על העומ': הרי עלי מנח' סתם שמביא כל אלה חייבין בעל כרחו: אלה מקנת אלה רבי שמעון אומר את המנחה למעוטי לרבו' את שאר מנחות כנון של סוטה להגש': יכול שאני מרבה אף שתי הלחם ולחם הפנים משה משמע מיעוטא כלום אין טעון הגשה שה הדומה לשוה והא אפיקתיה לרבו' מנחת סוטה: הקריב מני למיכתב וכתב והקריבו: ממעטת מנחת נסכים דמשמע מיע"ט אותה דתיירי בה ולא אחרת: מרבה מני שאר מנחות שאין כתובין בפרשה כנון של סוטה ונסיס הבאות בנלל עצמן ודומות לה מנחות שבפרשה: והא לנופיה סיחיו מנחות הלו טעונות הגשה:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0124
DFG

מרבה אני שאר מנחות שבאות בגלל עצמן ומוציא אני מנחת נסכים שאינה באה בגלל עצמה וה"א מנחת כהנים ומנחת כהן משוח באות בגלל עצמן יכול יהו טעונות הגשה ת"ל והגישה האי מיבעי לי' לנופה שטעונה הגשה מקוהגיש והגיש ומהראית לרבו' שאר מנחות ולהוציא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח מרבה אני שאר מנחו' שיש מהן לאישי' ובאות בגלל עצמן ויש מהן לכהנים ומוציא אני שתי הלחם ולחם הפנים שאין מהן לאישים ומנחת נסכים שאינה באה בגלל עצמה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח שאין מהן לכהנים והרים יכול בכלי ת"ל והרים ממנו בקומצו מה הרמה האמור להלן בקומצו אף הרמה האמור כאן בקומצו: מתני': אלו טעונות הנופ' ואין שעונות הגשה לוג שמן של מצורע ואשמו והביכורי' כדברי ר' אלעז' בן יעק' ואימורי שלמי יחיד וחזה ושוק שלהן אחד אנשי' ואחד נשים בישר' ולא באחרי' שתי הלח' ושני כבשי עצר' כיצד הוא עושה נותן שתי הלחם על גבי שני כבשים ומניח שתי ידיו למטה מוליך ומביא מעלה ומוריד שנאמר אשר הונף ואשר הורם חנופה היתה במזרח והגשה במערב תנופות קודמות להגשות מנחת העומר ומנחת קנאות טעונות הגשה ותנופה להם הפנים ומנחת נסכים אין טעונות לא הגשה ולא תנופה ר"ש אומר ג' מינין טעונין ג' מצות שתים בכל אחת ואחת ושלישית אין בהן ואלו הן זבחי שלמי יחיד וזבחי שלמי ציבור ואשם מצורע יחיד טעונין סמיכה חיים ותנופה שחוטין ואין בהן תנופה חיים זבחי שלמי ציבור טעונים תנופה חיי ואין בו תנופה שחוט: גמ':

ת"ר והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן והניף אותם תנופה מלמד שטעונין תנופה כאחד ומנין שאם הניף זה בעצמו וזה בעצמו יצא ת"ל והקריב אותו לאשם והניף יכול יניף ויחזיר ויניף ת"ל תנופה ולא תנופות לפני ה' במזרח והא אמר לפני ה' יכול במערב אמרי הני מילי מנחה דאיקרי חטאת וחטאת טעונה יסוד וקרן דרומית מזרחית לא היה לו יסוד אבל הכא לפני ה' קרינ' ביה: והביכורים כדברי רבי אליעזר בן יעקב: מאי רבי אליעזר בן יעקב דהניא ולקח הכהן לימד על הבכורים שטעונין תנופה דברי רבי אליעזר בן יעקב גמ' ד"א ולקח הכהן הטנא מידך וכתב

ובאות נגלל עצמן הוא לא צריך למתני' דתנא דמתניתין מיבעי' ליה למתני' מנחת נסכים כמו מנחת כהני' דכולן למובח ומן מן לכהנים ולא נקטינן אלא מנחה דנקטינן ברישא דמעט זה מחר זה ומנחת כהני' ומנחת כהן משיח שמין מהן לכהני' במתניתין פי' הא דתני שיעורן לפי שמין כהן קמיפה:

ה"מ מנחה דליקרי חטאת וקטיר' טעונ' ממרינן חטאת קדוש מנחה ומנחה קדוש חטאת מה חטאת טעונה נפון אף מנחה טעונה נפון ומה מנחה בקרן מערבית דרומית אף חטאת בקרן מערבית דרומית ופירש שם נקונט' לחותה גירסת מסוכנת דהא חטאת העוף טעונה נפון למליקה כדקאמר לעיל דאותו בנפון ולא כן עוף טעון נפון ולא מנחה לקמיפה טעונה נפון ות"ת מנחת חוטא חלוקה מן הסלר ולחטאת כהמם מקום לה הוה למיתני למתני' דקתני המם לעיל המנחות נקמלות בכל מקום בעזרה חוץ ממנחת חוטא ועוד חסם חטאת העוף הנחה כללות תחת חטאת בהמה לומה טעונ' נפון שהרי כעש' בקרן מערבי' דרומית מנחה הבאה תחת חטאת העוף תטעון נפון ועוד קשה דנפר' מיזהו מקומן מוכח דחט את העוף דטעונה נפון מעולה הוי היקיש שם כן היכי מתית מנחה והדר ילפ' מחטאת וכי דבר הלמד מהיקיש חוזר ומלמד מהיקיש ופירש שם בקונ' דנרחה לו דגרסינן מה חטאת פסולה שלא לשמה וקשה לפירושו דולחי מפיק' מהרי לעיל בפ"ק דמכילתין בשלמא מנחת חוטא חטאת קרי' דתמנח ש"מ מנחת קנאות כו' אבל במקנה חמרין שלא חטאת חוטא ומנחת קנאות דפסולות כשלא לשמן מנלן חטאת טעמא מהי דכתב רב היא היא נמי כתיב בה היא והי"ר מיים נרים מה חטאת טעונ' יסוד דכתב והכשלר כדם ימלא ש יסוד המזבח אף מנח' טעונה הגשה כנגד יסוד לאפוקי קרן דרומית מז' מית כדמוכח הכא דמלאיקרי חטאת נפקא ומ"ת ושאר מנחות מנלן וכי תימא מדאיתקוש כל המנחו' לחטאת ומשם כש' נו' את לאהרן וילפינן מסיני הסם שטעונין יסו' מ"ל מנחת חוטא נמי תיפוק לי מהסם ועוד מנלן דמקטינן לסיריים מקטינהו לתחילת דמיס דלא כעי יסוד כחטאת ו"ל דכתי' לפני ה' מנחת חוטא וכל המנחו' נמי כת' לפני ה' כי היכי דהתי לפני ה' כנגד היסוד התי נמי כנגד היסוד ולא נזריה סוה מסם היא דדבר הלמד מהיקיש מיבעיא לן לר' חוזר ומלמד כנ"ל מי לא שלא גלוי מילת' כעלמא:

אבל הכא לפני ה' קרינ' ביה תימה

דבונחי' פרק קדשי קדשים ובימה בפרק טרף נקלפי נכי נחלים שם אש הכיפורים מסמע דלא מיקרי לפני ה' במערב וכן נכי נר מערבי בפרק שתי הלחם ור' כת נכי תנופ' לחמר לפני ה' במזרח וכן נכי שחיטה כתב לפני ה' וכל מקו' בעזרה ו"ל דשחיטה ותנופה לוג ומשם פתב נפני ה' למעוטי בחון ותנופת

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0125
DFG

דתנופת אשם מתיישׁ מקל לפני ה' להכי נמי לי לי נמי מצ' לכשיבא במערב
ומיהו קשה דמשמע הכא נמי דאשה יסוד הוא מכדרבי קרן
דרומי מזרחי להשה תע"ב וכתב לפני ה' והשה במזבח היא ולא מיבעיא
למעוטי כתון אם כן לא מתא חלה לתנריכים מערב ועוד קשה דנהי
דף יט דהשה גופה משמ' בהקומץ רבה דכתיב לפני ה' משמע דבעינן
לפני ה' ממש דקתמר' שעור יכול יבשנה
במערבה של קרן או בדרומה של קרן
ומשיק כחת' חומ' לפני ה' במערב ביטלת
ש"פ המזבח וכשת' חומ' שמר ש"פ המזבח
כדרוש קיימת לפני ה' במערב כדמפרש
דקסבר כולה מזבח בנפון קמי מלחת דמי
לאו הכי לא הוה קרינא בה לפני ה':

כהן מניח ידו תחת יד הבעלים ומניף
לאו דווקא קתמר תחת יד הבעלים
ממש דאם כן הוה לה יד הבעלים מכסה
כהן הכלי וכהן יד הכהן וכסוף סתי מצות
דף נ מסקינ' בבי בעלי חברין ליכנו כולהו בהדי
הדדי קמיה מניח מלח הבעלים תחתון
בתוכי הכלי והכהן בשולי מלמטה והיינו
תחת יד הבעלים והכי תנן בהדיא בשלהי
דף פו מסכת כיתורים הניא לתרתי מובד מבני
מוריד הסל מעל כתיפו ותוחו בספיתותיו
והכהן מניח ידו תחתיו ומניפו ובקומ' עי'
דף נ לקמן בפרק שתי מדות דתנופת הכהן לא
מיכפת לן אם יש בה מניפה לעיכר תנופה
בבעלים היא וקשה דיתנה ליה הא הא תרוייהו
כתיב וכירושלמי משמע קצת להוי ממש
דגרסינן בבי תנופת מנחת סומה וכהן
מניח ידו כו' ומיון הדבר כעוד מניח מעה
ומינו מוכן מניח כהן זקן וחפילו תימה מסרש"ק
יכר לין יבר הרע מבני לחותה סעה ומיהו
מבינו למימר דמע"ג סוה לעשה וה למעלה
פעמים כיניעין ידיו כילה על ידי שמתיחד
בתנופה:

מצינו מחלק הכתוב בין קרבן ישראל
לקרבן נכריס נשים בסמיכה פיר' בקונט' דתניא בת"כ בריסים בני ישראל ושמך בני ישראל סומכין ולא הנכריס סומכין בני ישראל ולא בנות
נס וה סס ישראל סומכות ולקמן בפ"ק מתי מדות מתרין נמי בני ישראל סומכין ומין הנכריס סומכין ומ"ת ותיפוק לי מדכתי' בסוף מתי מדות קרבנו ולא קרבן נכרי
ו"ל דלישטריך קרבנו דלא תימ' הים ויך ישראל בשביל כבוד שמים נסכים בשבילן וה"ת מקרבנו ולא קרבן תבירו נפק"ל וה קשה לתימא כיון דהוינו יכול
לסתוך ישראל אחר בשביל לתי לקרבן תבירו דבר שתיפה הוא וכי תימא משה נמי ליבעי מיעוט שלא יסתוך ישראל אחר בשביל שמא יש מיעוט לי נמי כיון דבני
נכרי הוא הדין כיון דאמר ה' ולמה לי קרא למעוטי משה ידע ולא יד ושוחו תיפוק לי מקרבנו ולא קרבן תבירו ו"ל דלישטריך תרי קראי דלא תיפוק כי סוי' שלית
עד ד דשלוחו של אדם כמותו:

יכול כחלון בתנופה שלא יהא קרבן נכריס וזרבן נשים טעון תנופה ביסרא"ל לאו מה לי חלק בסמיכה כו' כלומר לא נחלוק כדמסיק לים טעם בסמי' שיהא
בבעלים והכתוב מיעט נכריס ונשים לכל תנופה בכהנים נמי וכשמיעט הכתוב נכריס ונשים מיעט ולא כתבים ויש ספריס שכתוב בהן מ"ל בני
ישראל בני ישראל סומכין ומין הנכריס מניפין ומין הנשים מניפין ורבוי ספריס לא מסיים כהו ומין הנכריס מניפין ועוד קשה דלקמ' דתניא ומשמה כהן מניף
על ידי הוא לים למיתני ומשמה והנכרי כהן מניף על ידיהן ועוד מתני' דתנן לחד מנשים ולחד נשים לחד נכריס ולחד נכריס
ישראל אבל לא כאחרי אם דבר יהודה דהכי קאמר לחד מנשים ולחד נשים ולחד נכריס קרבן טעון תנופה ותנופה עצמה ביסרא"ל אבל לא בידי נשים ולא
בידי נכרי וכקונטרים כתוב בירושלמי לחד כמו משמע' בת"כ אמר רבי יוסי מבינו שלא חלק הכתוב בין קרבן נכרי לקרבן נשי לסמיכה יכול לא נחלוק
בתנופה מה לי חלק בסמיכה אלא בסמיכה חלק הכתוב בבעלים לא נחלוק בתנופה שתנופה לכהני וכיון שים תנופה שלא בבעלים יש לנו לחלוק ולהוי קרבן נכריס
לגמרי מדין תנופה שאין חוזר וטוק שלהן חלוק משאר הבשר שהכל לכהני אבל קרבן נשים שחוזר וטוק לכהנים ומשאר לבעלי יהא קרבנו טעון תנופה בכהנים
ומה ת"ל בני ישראל מניפין ומין הנשים מניפות ולמין זה מיושר שבכתה מקומו בשמועה וי"ת להכין שקרבן נכרי מין טעון תנופ' כלל כך הני נקוט
וקל"ק דלחד שאין חוזר וטוק חלוק משאר הבשר יהי כוזבתי שלמי ניכו דתנופתן כמו שהן לרבי דלקמן ועוד דתני דכל שלמי הנכרי לכהני מסו דערל פסול
דף עד בקדשים כדאמר בפרק שתי מדות הערל ת"ח מי שעבי ישראל דשאר הבשר שאין חוזר וטוק ומה נפשך חוזר וטוק שלהן חלוק משאר הבשר מזה מתר
לזרים חסיר לזרים ושאינו חוזר וטוק אסור לזרים ומשמה אחד נשים ואחד נכריות דלקמן לא נבעי למיתני ומשמה
דף עה והנכרי מזו דלמען נאמר לקמן בפרק ומזו מנחות שלמי הנכרי עולה לא שייך נכרי בתנופ' כלל דעול לא נבעי תנופ' אפי' ישראל ומי דייסיב ליה ליסרא"ל כדתני
התם נכרי שיתנדב להניח על גבי כתנן ליסרא"ל מוכלן ישראל ומפ' להכי קאמר על מנת שיתכפר בהן ישראל מוכלן ישראל ומסתברא דכי הוי ישראל בעי תנופ' דהיכן
בקרבנו כיסרא"ל ומיהו ריש למתני' למען נאמר שלמי הנכרי עולות דקתני הכא לא תנופ' מנחת הנכרי משמע דנקיט שלמי הנכרי לכהני מדבעיא הכא
למען נאמר שלמי הנכרי מתנדב נכרי ש"ז עולה ומנחת נסכי דכולה כליל ומנח' נסכי תנן ולא תנופ' ולא קתני ומ"ש דהא משמעתין
מהכא ש"ת מסו דמיכ כהא כללא עכ"ת ר' שמעון כיון דהתנדב מנחת נסכים הוי ליה כבשה עם הזבח תלא מלא תסי' לה נבי הכא:
דף עד אין לי אלא בני ישראל גרים ועבדי משוחררי מניין ת"ל המקריב משמע דלא סוי בכלל בני ישראל ומסתברא כי תורי' לין לי
דף לה אלא בני ישראל גיור ושפחה משוחררת מניין ת"ל משה ולא גרסי משוחררת וסס פירשתי ותימה דשאר' בנות כותי' דרסי' בני ישראל מטמאין בזיבה
דף כה ומין הנכרי מטמאין אבל גרי ומשוחררין לא ממעטין וכן נבי נים בפ"ק דנזיר ומשוחררין וכן בפ"ק דערכין דרסי' בני ישראל
מעריכין ומין הנכרי מעריכין ולא ממעטין לא גרים ולא עבדי מ"ש משוחררין ושמע ככל הנך דים סוס ריבוי למדכי גרים ומשוחררין: במילואים

תוס׳ תוד

כיצד עושה מניח אמורין על פיסת היד וחזר ושוק עליהן וכל מקום שיש לחם הלחם מלמעלה היכא אמר רב פפא במילואים מאי טעמא אילימא משום דכתב שוק התרומה וחזה התנופה על אשה החלבים יביאו להניף תנופה והכתיב את החלב על החזה יביאנו אם אביו הוא דמייתי ליה כהן מבית המטבחי והכתיב וישימו את החלבים על החזות ההוא דיהיב ליה לכהן אחרינא ואזיל ומקטר לי׳ והא יקט״ל דבעינן שלשה כהנים משום דכתב ברב עם הדרת מלך: ושתי הלחם ושני כבשי עצרת: תנו רבנן והניף הכהן אותם על לחם הביכורי יכול יניח כבשים על גבי הלחם תלמוד לומר על לחם הביכורים נישתקל הכתו ואיני יודע אם לחם על גבי כבשים ואם כבשים על גבי לחם מה מצינו בכל מקום לחם למעלה אף כאן לחם למעלה היכא אמר רב פפא במילואים רבי יוסי בן המשולם אומר כבשים למעלה ומה אני מקיים על שני כבשי להוציא שבעה חנינא בן חכינאי אומ׳ מניח שתי הלחם בין יריכותיהן של כבשים ומניף ונמצא מקיים שני מקראות הללו לחם על גבי כבשים וכבשים על גבי הלחם אמר רבי לפני מלך בשר ודם אין עושין כן לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא עושין כן או׳ מניח זה בצד זה ומניף והא בענן על אמר ליה רב חסדא לרב המנונא ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא רבי לטעמיה דאמר על בסמוך דתניא ונתת על המערכת לבונה וכתיב רבי אומר על בסמוך אתה אומר על בסמוך או אינו אלא על ממש כשהוא אומר וסכת על הארון את הפרוכת הוי אומר על בסמוך: מוליך ומביא מעלה ומוריד: אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן מוליך ומביא למי שהרוחות שלו מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו במערבא מתנו הכי אמר רב חמא בר עוקבא אמר רבי יוסי בר רב חנינא מוליך ומביא כדי לעצר רוחות רעות מעלה ומוריד כדי לעצור טללים רעים אמר רבי יוסי ברבי אבין זאת אומרת שירי מצוה מעכבים את הפורענות דהא תנופה שירי מצוה היא ועוצרת רוחות רעות וטללים רעים אמר רבה וכן לולב רב אחא בר יעקב ממטי ליה וטייתי ליה ומחוי הכי ואמר גירא בעינא דשטנא ולאו מילתא היא משום דאתי לאתגרויי ביה תנו רבנן זבחי שלמי ציבור טעונין תנופה לאחר שחיטה ותנופתן כמות שהן דברי רבי וחכמים אומרים בחזה ושוק במאי קא מיפלגי אמר ליה רב חסדא לרב המנונא ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא בדון מינה ומינה בדון מינה ואוקי באחרא קא מיפלגי רבנן סברי דון מינה ומינה מה זבחי שלמי יחיד טעונין תנופה לאחר שחיטה אף זבחי שלמי ציבור טעונין תנופה לאחר שחיטה ומינה מה התם בחזה ושוק אף הכא נמי בחזה ושוק ורבי סבר דון מינה ואוקי באחרא מה זבחי שלמי יחיד טעונין תנופה לאחר שחיטה אף זבחי שלמי ציבור טעונין תנופה לאחר שחיטה ואוקי באחרא התם הוא דחזה ושוק אבל הכא כמות שהן כמו שהן בחיים

קובה דף לה

רב

במילואים דכתיב ומסל המצות אשר לפני ה׳ לקח מצה אחת ועוד ויתן את החלבי על החזו ועל שוק הימינ׳ת הא כתיב כתרי ויתן הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו וניף ועוד נספך הלם למט׳ כי הני דכתיבי:

כדי לעצר רוחות רעות מאת לך בכל תנופות שיש כן תנא דוקא בתנופה של שתי הלחם דעשרת וכן גולב משום דמרובין כפרק קמא° דריש מסכת דף יז דגר אין נחתם בפסח על החבוקה בעצרת על פירו׳ המיון נחג על המי׳ ולכל מן הניעטוע שבגולב יש בו גולכה והוכחה ובערוך פירוש בערך נע גריך לנעטע בהולכ׳ והוכחה והביא ראיה מירושלמי תני גריך לנעטע שלש פעמים על כל דבר ודבר בעי ר׳ זירא הכן מד והכן מד לו דילמא הכן והכן מד פ׳ כבר מתרגו גריך ניעטוע שלש פעמים כעי רבי זירא ההולכ׳ תיחשב פעם אחת והבאה פעם אחת מו דילמא הולכה והוכחה פעם אחת נחשבת וגריך להוליך ולהביא ג׳ פעמים תמן תנינן° בגידים דף מג פ״ט בעניין ז׳ סממנין מעבירים על הכתם וגריך לכבסם שלש פעמים על כל אחד רבי זעירא בעי הכן מד והכן מד לו הכן והכן מד ולא תיפשוט וכיון דלא תיפשוט עבדינן לחומרא שלש פעמים בכל אחד ואחד עד כאן לשונו והיה נעים להתם תיתא נמי בה׳ שם שלנו בגיד בפרק° המפה נס וה שם דבעי ר׳ ירמיה ממטוויי ותיתווי חד לו דילמא ממטוויי חד ותיתווי חד וכיוצא בה לקמן בפ׳ וגלנ° מנחות גבי שלש מאות סיפה וחמש דף עו מאות כעיטה דבעי רבי ירמיה ממטוויי ותיתווי חד לו דילמא ממטוויי ותיתווי תרי:

רב

מיי׳ פרק ח מה׳ תמידין ומוספין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0127
DFG

רב פפא אמ׳ דכולי עלמא דון מינה ומינה הוא והיינו טעמ׳ דר׳ כי התם מה התם דבר שמתנה לכהן אף הכא דבר שמתנה לכהן רבינא אמר דכולי עלמא דון מינה ואוקי באתרא והיינו טעמא דרבנן שלמיהם ריבויא היא:

רבי שמעון אומר שלשה מינין טעונין שלש מצות שתים בכל אחד ושלישית אין בהן ואלו הן זבחי שלמי יחיד וזבחי שלמי ציבור ואשם מצורע זבחי שלמי יחיד טעונין סמיכה חיים ותנופה שחוטין ואין בהן תנופה חיים ושחוטין ואין בהן סמיכה אשם מצורע טעון סמיכה ותנופה חי ואין בו תנופה שחוט: ויהיו זבחי שלמי יחיד טעונין תנופה חיים מקל וחומר ומה זבחי שלמי ציבור שאין טעונין סמיכה חיים טעונין תנופה חיים זבחי שלמי יחיד שטעונין סמיכה חיים אינו דין שטעונין תנופה חיים מעט רחמנא גבי זבחי שלמי ציבור אותם למעוטי זבחי שלמי יחיד ויהיו זבחי שלמי ציבור טעונין סמיכה מקל וחומר ומה זבחי שלמי יחיד שאין טעונין תנופה חיים טעונין סמיכ׳ זבחי שלמי ציבו׳ שטעונין תנופה חיים אינו דין שטעונין סמיכ׳ אמר רבינא נמרי שתי סמיכות בציבור ויהא אשם מצורע טעון תנופה שחוט מקל וחומר מה זבחי שלמי יחיד שאין טעונין תנופה חיים טעונין תנופה שחוט מעט רחמנ׳ גבי זבחי שלמי יחיד אותו אותו למעוטי אשם מצורע תנו רבנן חמשה שהביאו קרבן אחד אחד מניף על ידי כולם והאשה כהן מניף על ידה ובן השולח קרבנותיו כמדינת הים כהן מניף על ידו: מתני׳:

דף נח ב גב׳ אמר רכולי עלמא דון מינה ומינה הוא מילתא דרב פפא מקמיה דליתמא דסוף כל התדיר דפליגי ר׳ ורבנן במתנה שמן ומסקינן דפליגי

דף נט א כדון מינה ומינה דר׳ שכר דון מינה ואוקי באתרא וכן היינו דפסחי׳ כל שעה דילוף מזיד דמעילה פטור מקרבנות

מאחר שאין שם כהן כרת ופטור מזיד ושאלת׳ לר׳ שם מאחר שאין שם כהן למה תיתי מעיקר שותפ׳ ליה כרת ולכסוף שותפ׳ ליה

מיתת בית דין דכתיב [ויקרא ז] זה אחד מאחר שאין שם כהן למה תיתי מכרת תלמוד לומר כמעילה ילפינן מעילה דכתיב בפרשת אשם

ליה דלמר הוי כמעילה במיתה ר׳ דילוף מה מצינו מתרומה ומינה מה תרומה בכרת אף מעילה בכרת והיינו טעמ׳ דר׳ שכר לא כתיב

מעילה בכרת והכתיב קרא אחרינא דלמר הוי כמעילה במיתה כדפרש׳ בשוה פרשה ת״ק דלית ליה כלל כרת ודריך לומר דמיקרי

דליתמנע להסיח דעתיה מאשם חבירו ולכך והתם להכי קאמר דמסכני ליכא למשמע מינה:

ויהו זבחי שלמי ציבור טעונין תנופה מי׳ כ׳ כתנופי סייך לדקדק ממאי

נריך קרא ג׳ מ׳ כל חד ותד תיקו כדלכתי׳ ול״ל דמ״ה חוס ליה מה מצינו כדפריטית לעיל ומסו דליקרו שלמי תודה דחד חיוב לחודיה מה לשלמי ציבור שלמים סמיך ועוד כדלמרן לעיל שלמיהן ריבויא הוא:

ויהא אשם מצורע טעון תנופ׳ שחוט כו׳ ותף ע״ג דלמרן לעיל תנופה ולא תנופות הכא לא דמי כיון דחדא מחייט וחד לתחר שחיט:

ובן השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו תיתי בקפרק׳ כל הנע

דף כח תנן השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין מותר בחוקת שהוא קיים ופריך בנמר ושז ביום שחיטה אמר רב יוסף בקרבן בשיש והכא לא שייך לשנויי הכי דכבר תנא ליה ריש ושחוט והאשם כהן מניף ע״ג ידיה ולימא כתו לשנויי כדמשנינן בפ׳ כיצד מעלין

נס ונם שם עסיקי׳ דתנא רבעוף לא כעי תנופ׳ וכמו כן

דף סב קשיח בפרק תמיד׳ נשחט לאחר דחילו כל הזבח ערל וטמא משלמין קרבנותיה ולימא לשנויי כאשם דערל קתני ולימ׳ למוקומי כמי בחטאת שעוף דוכתי׳ קתני ובכור ומע״ז וספ׳

נמי דלא כעי סמיכה דהא כל הזבחי׳ קתני וסנף מצורע לאו דחוריית׳ כפר׳ כל הפסולין וכפר׳ כתרת דף סו

דף לג סמיכה ולא חיישי׳ לסתוך ליתן דמקרי מיהו דחוריית׳ כפר׳ כל הפסולין וכפר׳ כתרת דף סו

דף לד תנופה קרבן חיתה דחבל מיהו מצינו למילף מכל הני דכתב בהו שחיטה ובמנחה מיבעיא לן מה לא ולא חיים נמי לסמיכה

דף לה ותותה קרבן לתרן כאשם זבחים ולקמן בפרק׳ כתרת נמי כאשם לגדפה תחת מהן לפר ושעיר ועוד תכן בפרק דם׳ שחיטה ושניה מבילין תחת ופר׳ שני כוורין

דף לה ב שמכילין ק׳ כן על תנחי ובפרק שני דקידושין נמי כהאי גוונא כתיב ותירץ ר׳ שמעון דלא סייך

לקמן ויש לומר דווקא התם כתיב את משום דלישנא מיותרת הוא ואת״ל דהתם כיון דלישנא מקמחא נדעי׳ לא כתיב

דף לו התערובות׳ תנן בקדשים מין במינו קרב לשם מי שהוא וצריך כמ״ד הכא כגי׳ סמיכ׳ ומשני בקרבן נשי ול״ל דהתם כיון דלישנא מקמחא נדעי׳ לא כתיב

דף לח כי היכי דנוכח מצלניון התם גבי אשם ובגל שתעל עדל שתתו מחיי מתת מילה טמא וזב ומנורא שמין דפוסתו תלוי בעצמו

דף לט חומרי בקרבן הקיבוץ לו זמן כגון עולת ראיה ומנינה לו שיהיה עובר עליהן בכל תחלה ות״ת הרי אשם שנתערבו עורו פסחיהן בפסחי בפרק׳ האשה ומכפרת

יכולי בקרבן הקיבוץ לו זמן כגון עולת ראיה ומנינה לו שיהיה עובר עליהן בכל תחלה ות״ת הרי אשם שנתערבו עורו פסחיהן בפסחי בפרק׳ האשה ומכפרת

יכולי בקרבן הקיבוץ לו זמן כגון עולת ראיה ומנינה לו שיהיה עובר עליהן בכל תחלה ות״ת הרי אשם שנתערבו עורו פסחיהן בפסחי בפרק׳ האשה ומכפרת

יכולי בקרבן הקיבוץ לו זמן כגון עולת ראיה ומנינה לו שיהיה עובר עליהן בכל תחלה ות״ת הרי אשם שנתערבו עורו פסחיהן בפסחי בפרק׳ האשה ומכפרת

דף כו ד״ה מעכב׳ כו׳ ובקהסיס דקלוס׳ ולכרייתו׳ ולמוכר׳ לכל הני כמי דמין יכולין לסחוקי משום פסק חציר ספיר מיקרמויין לכילה כדלמכבין בפ׳ המוכר׳ את הספינה גבי

דף ד דף עו כיכורים וי״ל דנפקא לן מיהא דלמרינן בפ׳ כתרת׳ דאושר קטן וכיוס בוחו ש הקודם ש המנר הפנימית לכתת בקודם יקדיב מטתו ו עשירית האיפה פי׳ סהכהן

דף עז מביא בשבת שמתנך לעבול׳ ודריש התם ר״ש בבנאו יקדיב בומן שר זוי לכיחה דחוי דחוי להקדב׳ בומן שחוי לכיחה חיכו דחוי להקדב בגון שחט את ומכירע

דף ד מצאת דווקא עשירית האיפה אבל שאר קרבנות מצאת ומיהו מין כל כך דחילת׳ מום דלילת׳ ס״ו דמצאת שאר קרבנו׳ סייכו בהני דלא כעו סמיכה דומיא דעשירית

דף לג האיפה ויש לדקדק מיהא דלר׳ זירא כת״כ מוכיו ולא מכניעו ת״ח דשחט מצאת קרבנותיו דבסכנת קיבן חיירי ועוד יש לדקדק מדמשמעתין בפ״ק דחגיגה טמא

דף לה מרחייה דכתב וסכלת׳ שחט כבל עיבנו כביאה יבנו כהכי׳ ת״ח דשאר קרבנו׳ מצאת ולא חיישי׳ לעניין לסמיכ׳ ומיהו למתן לחמ׳ בפ׳ כל הפסולין

דשחט כר סמיכה דאיפשר דמעייל ירים ועוד לא מכינו למידרש מהני קראי ובת״ל דשחט ובת״ל דמתן דזית ליה כי הוא כמקב׳ שחט כיצד סכבר כל הסאוך רמז ורובו

הוא אבנים ומי איכא למאן דמחלק בניהן ומתן דסכירא ליה דלא כעיבן ראשו ורובו קסבר בילה כמקב׳ שחט כיצד סכבר כל הסאוך רמז ורובו

דחוריית׳

דין מינה שלמי ציבור משלמי יחיד מה שלמי יחיד טעונין תנופה שחוטין דכתיב בהן כן תניף על שלמי יחיד טעונין תנופה חי שלמי ציבור עצמן טעונין תנופה שלמים מה מחיים תנופה שלמים חי לחחר שחיטה תנופתן שלמים: מה להנן בשלמי יחיד דכר שבמתנ׳ לכהן טעון תנופה חי כו והיינו כולן שלמי מבל משלמי יחיד אין לכהן אלא חזה וסוק שלמים בשלמי יחיד לקחתי מאת כני ישראל מובחי שלמיהן דמשמע לשון רבים והוה ליה למכתב לשון רבים יחיד דכיחיד משמעי ומדכתיב לשון רבים לומר על חזה וסוק של שלמי ציבור שיונפו: גמ׳ מה שלמי ציבור שנאכלו לפר העלם דבר של שבור דכתיב וסלחו לו וקני העדה ושעיר המתלה דכתי׳ וסלח׳ את שתי ידיו ונו׳ משלמי ציבור הוא ותו ליכא חזה וסוק שלמי׳ שנאכלו לחותו ולחותו ובעל חותו להניף: מתני׳:

מתני׳ רוחצין שהכלי עמוק ויש כל הסמן במקום אחד ובשמנית מדס מצבעו על המנחה גד הסמן כתוכה: מרחשת לשון רמש דמתרגמינן רחשן: בפה שהיא עמוקה שלח שוליים בעין מכל מונחים ומתפזר הסמן בתוכני הכלי ולהכי קפה וכמו כף על פני המים: גמ׳ מאי טעמא דמרחשת

יום לה כיסוי ומסבת אין לה כיסוי: מיניחא דמעמעותא דמנקרתא מרחשת דמעמע דתיתי תרתוסי הלב שהוא דבר מכוסה לפיכך מעמי מכוסין: ומחכ בחת למתכוסי הפה לשון ניכוי שהוא כבלוי: רחוסי הלב הרהור עברה: מחכוסי הפה לכוסי הפה כגון שהרהיל בחכא טמוכה ולב מכוי ושיון הוא שלא נמרח דוו מכוס ווו מגולה: במרחשת מעמע בתוכה שלמים יש לה תוך: על מחבת מעמע עליה ולא בתוכה דאין לה תוך:

האומר הרי עלי מרחשת לא יפחות לו ממרחשת: פלי׳ מה יהא מונח שנדר עד שיבא עלי: מספקא להו: מי על שם כלין נקראו מחבת ומרחשת שיש כלי שמו מחב׳ וש כלי שמו מרחשת: מו על שם מעשיהם נקראו שהוא עושה רוחצין וזו מעשיה קשה הילכך מיבא למימר מנחת כדר ומיבא למימר לה התנדב מנחה חלה כלי שרת עבמו: מי על שם הכלי קרי לה קא מנח הנעשה במרחשת לכל מנחה נופלה לה מיקרעי מרחשת קמי כלי נדר ומיבן מביא מנחה חלה שם כן תמר הרי עלי מנחה מרחשת חו הרי עלי במרחשת ומיבא למימר נמי על שם מעשיהם מיקרעי מרחשת ולא על שם כלי אלא המנחה עבמה זה שמה וזה מנחה התנדב ולא כלי שיהא מונח עד שיכנסו: כלכום בלוחין שם כלי עשוי כעין מחבת אלא והלופן בחמצעית כלפני פנים כזה ומנוייר קוכו נומה נומות וכשהבצק מונח תוכו הנצק בנומות: ורואה כמין תפוח הכרתים כלוחי בלבן הנדולי כאוני שקורין קצטי״ה כדמתרגמינן כחם וכשון כבוסה וכבלוחה: ומחמר וכל נעשה נומי שמן מדבכה כתב במרחש והכא כתוב על מחבת ס״מ על שם כליין נקראו דוו שם וזו עמוקה: מתני׳ כופח מין תנור קטן מקיש ספיחת קדירה מחת: רעפים טיבלם: יורות הערבים יורות של חותו מקום ומסיקי חותו וחופין בהן תלות: רבי יהודה חומר כו׳ דכופח מין תנור הוא: מנחת מחם כתב כהן בם חלות ורקיקין בויקרא ולא יביא מחבה שתי חלות כו׳ למעלה בפרק חלו מנחות כל המנחות נאות עבד וזה לא יב ם ה חלות וה׳ רקיקין חלה ככל חלות חו ככל רקיקין: מפני מהן קרבן אחד שמביאין כתוכים במנחה אחת: גמ׳ תנא תנור

ומין ביבוי אחר ביבוי שלא למעבד אחד כויקרא קרבן מנחה מחבה תנור וכבו את אהרן כתב וכל המנחה אשר תאפה בתנור: מי חית הקישין בתנור שהתנור מקדש שום קרבן: לים לרבי שמעון דתנור מקדש שום קרבן: ביומא: לשם תנור שכשיקדישנה לשלת יאמר על מנת לאפותה בתנור חני מקדישה: וכי תקריב קרבן מנחת מחבה תנור כשתרצה לעשות מלעתך דבר רשות כלומר דבר זה רשות הוא ולא חובה שאם לא ירצה לא יקריב מנחה:

דמוריית׳ אם כן יכול לסמוך מנרתי ו״ל דבפרק כל הפסולין מסקינן דאפילו יש לג לסמיכה שחיטה לחוריית׳:

מספקא להו מי על שם כלין נקראו מחבת ומרחשת שבמרחשת בעי לחיתוי וניפיק לו על שם מעשיהן על שם רחיים דחיטת הלב מן רחיים שפתיים וכיון דלא ידעינן להי מכוון מי מרחוטי הלב מוחרקיות שפתי יהא מונח

מתני׳ האומר הרי עלי במחבת לא יביא במרחשת במרחשת לא יביא במחבת מהבין מחבת למרחש מרחשת ישלה כיסוי מחבת אין לה כיסוי דברי ר׳ יוסי הגלילי ר׳ חנינא בן גמליאל אומר מרחשת עמוקה ומעשיה רוחשין רכין מחבת צפה ומעשיה קשין: גמ׳ מאי טעמא דרבי יוסי אילמא מרחשת דאתיא ארחושי הלב כדכתיב רחש לבי דבר טוב ומחבת דאתי אמחבואי הפה כדאמרי אינשי מנבח נבוחי אימא איפכא מחבת דאתיא אמחבואי הלב דכתיב למרר נחבארת לברוח מרחשת דאתיא ארחושי כדאמרי אינשי הוה מרחשן שיפתותיה אלא גמרא נמירא לה: רבי חנינא בן גמליאל אומר כו׳: מרחשת עמוקה דכתיב וכל נעשה במרחשת מחבת צפה דכתיב ועל מחבת תרבית שמאי אומרים האומר עלי מרחשת יהא מונח עד שיבא אליהו מספקא להו אי על שום כלי נקראו או על שום מעשיה ובי הילל אומר כלי היה במקדש ומרחש שמו דומה כמין כלבוס עמוק ובשבצק מונח בתוכו דומה כמין תפוחי הברתים וכמין בלוטי היונים ואומר וכל נעשה במרחשת ועל מחבת אלמא על שום הכלים נקראו ולא על שום מעשיהם: מתני׳ הרי עלי בתנור לא יביא מאפה רעפי ומאפה יורות ערביי רבי יהודה אומר רצה מביא מאפה כופח הרי עלי מנחת פאפה לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין רבי שמעון מחיר מפני שהיא קרבן אחד: גמ׳ תנורבנן מאפה תנור ולא מאפה כופח ולא מאפה רעפים ולא מאפה יורות הערביי ר׳ יהודה אומר תנור תנור שני פעמים להכשיר מאפה כופח רבי שמעון אומר תנור תנור שני פעמים אחד שתהא אפייתן בתנור ואחר שיהא הקדישן בתנור ומי איתא ליה לרבי שמעון האי סברא והתנן ר׳ שמעון אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשירות בבית פאני אמר רבא איפא שיהא הקדישן לשום תנור: הרי עלי מנחת מאפה לא יביא מחצה: תנורבנן וכי תקריב כשתקריב לעשות דבר רשות קרבן מנחה א״ר יהודה מניין לאומר הרי עלי מנחת מאפה שלא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין ת״ל קרבן מנחת קרבן אחד אמרתי לך ולא שנים ושלשה קרבנות אמר לו ר״ש

הדרן עלך כל המנחות

וכי

רבי ישמעאל אומר כל מצות שבתורה הקל שבהן כגדול וחמור שבהן כנזיר ומצות שבתורה הקל שבהן כגדול וחמור שבהן כנזיר

רבי ישמעאל מוכיח בריסת ונס"ק לסוכה°לפליני ר' אליעזר ורבנן במתניתא ואמר

אימא לך ברבנן סבירא ליה אי נמי עד כאן לא קא"ר ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא התם אלא דאיתעביד ליה צורך גבוה ולא צריך אחולי שבת אבל הכ' דלא איתעביד לי' צורך גבוה וצריך לאחולי שבת אי"ם ברבנן סבירא ליה אלא אמר רבה רבי ישמעאל ורבי חנינא סגן הכהנים אמרו דבר אחד דתנן רבי חנינא סגן הכהנים אומר בשבת נקצר ביחיד בטגל אחד ובקופה אחת ובחול בג' בשלש קופות ובשלש מגלות וחכמים אומ' אחד שבת ואחד חול בשלש קופות ובשלש מגלות מי לא קא"ר חנינא סגן הכהני התם כיון דאיפשר לא טרחינן הכ' נמי כיון דאיפשר לא טרחינן ממאי דילמא עד כאן לא קא"ר ישמע' הכא אלא דליכא פרסומי מילתא אבל התם דאיכא פרסומי מילתא אימא ברבנן סבירא לי' אי נמי עד כאן לא קא"ר חנינא סגן הכהנים התם דאי בחר אי בשלש צורך גבוה מיתעביד כהילכתו אבל הכא דלא איתעביד כהילכתו צורך גבוה אימא ברבנן סבירא ליה אלא אמר רב אשי רבי ישמעאל ורבי יוסי אמרו דבר אחד דתנן בין שנראה בעליל ובין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת רבי יוסי אומר אם נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת מי לא א"ר יוסי התם כיון דאיפשר לא טרחינן הכא נמי כיון דאיפשר לא טרחינן ממאי דילמא עד כאן לא קאמר רבי ישמעאל הכא אלא דליכא נמצאת אתה מכשלן לעתיד לבא אבל התם דנמצאת אתה מכשלן לעתיד לבא אימא ברבנן סבירא ליה אי נמי עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם אלא דליכא צורך גבוה ולא ניתנה שבת לידחות אבל הכא דאיכא צורך גבוה ונתנה שבת לידחות אימא ברבנן סבירא ליה איתמר שחט שתי חטאת של ציבור ואינו צריך אלא אחת אמר רבה ואיתימא רבי אמי חייב על השניה ופטור על הראשונה ואפילו נתכפר לו בשנייה ואפילו נמצאת ראשונה כחושה ומי אמר רבה הכי והא אמר רבה היו לפניו שתי חטאות אחת שמינה ואחת כחוש שחט שמינה ואח"כ חייב כחוש ואחר כך שמינה פטור ולא עוד אלא שאמר לו הבא שמינה לפתחלה ושחוט איבעית אימא סמי כחושה מקמייתא ואיבעי' אימא ההיא רבי אמי אמרה אמר ליה רבינ' לרב אשי נמצאת הראשונה כחושה בבני מעיין מהו בתר מחשבתו אזלינן ונברא לאיסורא קא מיכוון או דילמא בתר מעשיו אזלינן אמר ליה לאו היינו דרבא ורבה דאיתמ' שמע שטבע תינוק בים ופרש מצודה לעלות דגי והעלה דגים חייב לעלות דגים והעלה דגים ותינוק רבא אמר חייב ורבה אמר פטור זעד כאן רבה לא קא פטר אלא כיון דשמע אמרינן נמי דעתיה אתינוק אבל לא שמע לא ואיכא דאמרי א"ל היינו פלוגתא דרבה ורבא דאיתמר לא שמע שטבע תינוק בים ופרש מצודה להעלות דגים והעלה דגים חייב להעלות דגים והעלה תינוק ודגים רבה אמר פטור ורבא אמר חייב רבה אמר פטור זיל בתר מעשיו ורבא אמר חייב זיל בתר מחשבתו אמר רבה חולה שאמדוהו לגרוגרת אחת ורצו עשרה כני אדם והביאו עשר גרוגר בבת אחת פטורין אפילו בזה אחר זה אפילו קדם והבריא בראשונה בעי רבא חולה שאמדוהו לשתי גרוגרות ויש שתי גרוגרות בשתי עוקצין ושלש בעוקץ אחת היו מיניהו מייתין שתים מייתינן דחזו ליה או דלמא שלש מייתינן דקא ממעטא קצירה פשיטא שלש מייתינן דעד

שחט שני חטאות של ניבור לא נקט עולות משום דאיכ' עולה טובא כמו שפי' לקמן חטאות ליכא אלא אחת בדוק פעמים ואפילו נת כפר כשנייה לא דמיא לבעית דכסמוך בתר מחשבתו מזלינן מי בתר מעשיו דהתם אם יבא אליהו ויאמר סהיו כתוב בכני מעייהם היו מביא שניהם ולא דמי כמי לטעם בדבר מבוה ועשה מביא:

להעלות דגים והעלה דגים ותינוק דבת אמר מ"ל לא דמי למופס מיום טוב לקול דפרק חלון עוברין דפטרינן מטעם הואיל ומיקלעי לי' מורחין וניתי הכא נמי הואיל ופט' לי' מתינוק פטר נמי מדגים דהתם הוא דמפייתו חויית לצורך יום טוב מכל הכא ניחת דגים לא חויית כשבת:

שתים מייתינן כו' לא מצי למימר סטעמא מהא דתני כפ"ק דביצ' ממלא מעם קדיל כשר מע"פ שמינה בריכה שלא לחתיכה אחת ממלא נחתום מבית של מיס מע"פ שמינה צריך שלא לקיטון אחד דיום טוב דקיל לא מייתינן ולא דמי לשבת דלא ניתן לירחות והא נמי דתנן נבי ינוקא דמיפוק מיימי להם לגב חיימי בערוכין הייבו על ידי בכרי כדפי' סס בקונ' וכן ר"ת ופי' מיירי על ידי ישראל ניחא דהכא ליכא שלא מ"סורת דרבנן ונמקים מילה דהיא נועה דחיא שבת לא נזור: מעם

מיתת רבי ישמעאל כרבנן סבירא ליה ועבדינן כשלשה לפרסם הדבר שקיל העומר כמונחי ט"ו וניסן מפני הביתוס' שאומר אין העומר כא אלא ניחד בשבת לגבי שלשה סאין ולא מיתעביד צורך גבוה כהילכתו מליבא דר' ישמעאל דקאמר בחמשה סכיתא מילתא: כיון שנראה הלבנה בעליל לכל העולם:

נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת ללבת ולהעיד לב"ד שהרי אין צריך כיון דבעליל נראה ב"ד נמי דלמוהו: מכל הכא נבי לבנה דליכא מכשלן לעתיד לבא דומיא דלא נראה בעליל ויאמרו העדים כמו שראינוהו אנו כן ראוהו ב"ד ולא נחלל שבת וליכא מכשל דלא יהא חדש נקבע כהילכתו: דליכא צורך גבוה דליכא קרבן ולא ניתנה שבת לדחות אותו היום משום דבר אחר: מכל הכא דליכ' צורך גבוה דכתיב שכיתא מילתא: וניתנה שבת לדחות מכל הנ' שלין ומנו דנראה מפני הנ' נראה נמי מכל התם: שחט בשב' חטאו של ניבור כגון אחד מן בעירי דגל בשבת שבתוך הגדל: מייב על השנייה חטאת דשוגג הוא בשבור מותר לשחטן בשבת הואיל ושל ניבור הוא ושעה דכיון דשחט ראשון תו לא חזי לניבור ואפי' נתכפ' בשנייה כגון שנתפקד שראשונה לאחר שחט ש' שנייה דליכא למימר ליפטריה לגמרי משו' דקמיית כרשו' שחט מע"ג דסוף לא כפר שלא בשנייה ושנייה נמי הואיל וכה

שבת דף קלג כפר ליפטר עליה מ"ה חייב משנייה ופוטר

ר"ה דף כה ראשונה דבתר שחיטה חזלינן: אפי' כמ"ד ראשונה כחוש קודם שחיטה שנייה ואיכא משום הקרבינהו כא לפתחך ושחט שנייה חייב: לפניו בשב': ולא עוד שלא אפי' לכתחילה תומר לו לאחר שחיטת כחושה הבא שמנה לכתחילה ובדיעבד: שמי כחושה ממילתא קמייתא דרבה: ואיב' אימא הא קמייתא כרבה מיהו אפי' לרבה מי מכרו ואפי' לרבי אמי דבעי מעיין: בבני מעיין מתחילה היה נראית שמינה והשתא הוא דמשתכח כחושה ומעיקרא כי שחט לשנים לא שחט כדאזל לסוף עדיילא נמצאת ראשונה כחושה: מהו ושליחא דבר קמיכוין לה דפטר כיב' ונמצאת ראשונה כחושה קודם שנייה: הכא מאי לימורת קמיכוין דעדיין לא נודע לו כחיש למילתיה קמיכוין דעדיין לא נודע לו כחיש ראשונה מאי לימורת מיכוין לאו דווק דהא שגג שכור מותר לעבות הואיל ושל ניבור הוא אלא לשחיטה חמורה מיכוין: בתר מעשה ואיבעי לאפי' לאפרש דשפיר עבד: לאו היינו דרבה ורבא כלומר לתרוייהו חייב דבתר מחשבה אזלינן דעד כאן לא פטר רבה אלא כיון דשמע שטבע תינוק כמי תינוק הואיל: לאו היינו פלוגתייהו כלומר לרבה פטור ולרבא חייב אפי' שמע דטעמא דרבה דפטר לאו משום שמע אלא משום דאזלינן בתר מעשה וה"ק אפי' לא שמע והאי לנקט שמע לאפוקי דאפילו שמע כי העלה דגים בלא תינוק חייב: קולא דאמדוהו לגרוגרות אפי' יתבע: ואפילו בזה אחר זה כולן למנוה בתכוונו פטורין להזריז לחולה מסוכנ: ענוקץ זכר שהוא חולה כו' דקמשמע קציר דתין קונר את תליסר קמת: דעד

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0131
DFG

משום ר' כרמל תקריב פי' רך ומלא ואין זה גורעין ומוסיפין בשמנא תיכף
דהוי כמו שמלא שלמה :

איבעיא מיתיבי איבעית אימא מקומן גבי פרים הפנימיי
דתנן שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון מע'
כגמרא מאי טעמא דמתני' קרנ"ש יסוד מזבח
הפולה אחר פתח לחל מועד הוה לפנש
כריסף פי' בקונ' דמחשר פתח לחל מועד
דרוש דמשמע יסוד שכנגד הפתח וזהו
מערבי של מזבח שהוא כנגד פתח ההיכל
ולא נדסין הוה לפנש בריסף דמשמע
מטעם שאין מעבירין על המצוי וכפי' נדחה
מדקאמר גבי שירי הדם של חטאות הציבור
ויחיד ר' ישמעאל אומר זה ויסוד מערבי
דקשה ילמד סתום מן המפורש משמע
דיסודות נכדיה ועוד דלמאן דאמר יסוד
דרומי קתני ולמד וירידתן מן הכבש ליכא למתני
מן ההיכל מהיכן פשיט לו זה יותר מזה
ועוד אמר כף קדשי קדשים שיריים כדאיתא
כתיב נהן אחר פתח לחל מועד והשתא
קשיא להיכי נופף לפתח לי קרי תיקון לי דאין
מעבירין על המצוות כדמשכחן בכה וכפ"ג
דיומא דפריך מאי שנא דכתיב מורדית
בציונית בריסף וכו' ונבי דיסון מזבח הפנימי
והתנורה אמר רב דמזבח קודש מקום לאין
מעבירין וכן עבודי דרעא חטוטפת ז מסור
ומתרגים דלא שייך אין מעבירין על המצוה
אלא בדבים שתי לחות לפניו כגון דיסון
מזבח והתנורה או כגון מצות קרבות שאין
ידוע מהיכן יתחיל וכן כתך דשמעתין
שניטל מן הקרוב אבל לקבוע מקום אפשר
שייריש לא קבעו מהאי טעמא מי לא דגלי
קרא בהדיא :

ארוך תדם אחר ילמד לת בנו חכמת
יוונית ואח דמשמע לקמן בסוף

אתי כלפש דמי שלמד כל התורה כולה כגון בן
דמת בן לחותו של רבי ישמעאל שרי מי לא
משום לכתך לא יהום ולאמאן דאמר אפי' לא
קרא אחר אלא קריית שמע שחרית וערבית
קיים מצות לא יהיה משמע דשרי היינו
היכא דליכא צורך דשמא היה קרוב למלכות
כדמשכחן בסוטה דשל בית ר"ג היתירו
להם ללמוד חכמת יוונית מפני שקרובין
למלכות ואם אלא היתיר לרבי ישמעאל שמא
לא היה כל כך צורך היכור כמו מר"ג ורבינו
שמעון מפרש דקודש נזדמן הוה ומי מפשר
לקיות דרבי ישמעאל לאחר חורבן היה
שפלחור יהושע בפ' הניזקין ותינוק היה
ואפילו רבי ישמעאל אחר שהיה מי' הרוגי
מלכות לא קדש כל כך דר"ג נהרג עמו
ואמרינן הלל גמליאל ושמעון בנו נשיאותן בפני הבית מאה שנה ומלכות בית חשמונאי קדמי טובא כדאיתא בפ"ק דע"ז דמלכות בית חשמונאי פסק
כפני הבית מאה ושלש שעמד הורודוס ואם תאמר והלא בפולמוס של טיטוס נזר כהונתו בפרק בתרא דסוטה דגזרו על עטרות כלות ושלא ילמד תדם
את בנו חכמת יוונית דפולמוס של טיטוס היה בשעת חורבן ומלכות בית חשמונאי קדמו טובא כדאיתא בפרק קמא דע"ז דמלכות בית חשמונאי פסק כפני
הבית מאה ושלש ותירץ ר"י יעקב בר' שמעון דמשעריפו גזור ולא קבל מנייהו ולבסוף גזור וקבול מיניהו ועוד יש לומר דמשעריפו קדי בחרב בשלחת ומי בעי
לקבולי עליה לטותא דרבנן שרי ולבסוף גזרו ואסרו לגמרי ומיהו קשה להה מתרגין מרור בו קלף כו נידוי :

ועל מותה שהה שניהו מעשה שבא עומר מגנות צריפין לירושלמי דשקלים תני לה מעידך עובדא שפעם אחת נשרפה תרת ישראל כו' ובמסכת עדיות
תניא עובדא דהכא על הסיף דתמיד של שחר קרב בד' שעות ר"י פי' בת פילת השחר דכתיב שלמה היה כשנפח בת פרעה שיעין עד ד' שעות והיו
מפתיחות של בית המקדש תחת מרגלותיו וכשי נמי אינתא בפסיקתא :

אמר להו מרדכי לפי בקונט' להוא מרדכי שהיה בימי אחשורוש ותימה הוא לומר שהתריך ימים כל כך וכדאמר על שם מרדכי הדרשנין היו נקדמין המוניס
על שמו לפי שהיכם מתונים תלמי נקיטים בעלי שכל ומדע :

אסיברא פירש בקונטרס חור שבמזוזת הלשת שתחבין בו הברזל וכפי' בערוך ועוד יש לפרש שיברא קנר כמו מחבולה עד שיברת קנר ועוד יש לפרש
מקום שכר הנהר כמו עופי שכר תגמי נפש :

בעלי

דער כאן לא קאמר ישמעאל התם לאדכי
ממעט באכילה קא ממעט קצירה אבל הכא
דכי קא ממעט באכילה קא מפשא קצירה
ודאי שלש מייתינן : מתני' מצות העומר
להביא מן הקרוב לאביב הקרוב לירושלים
מביאין אותם מעשה שבא מגנות צריפין
ושתי הלחם מבקעת עין סוכר : גמ'
מאי טעמא אי אביב אימא משום כרמל ואיבעית
אימא משום דאין מעבירין על המצות :
מעשה שבא מגנות צריפין : ת"ר כשצרו
מלכי בית חשמנאי זה על זה והיה הורקנוס
מבחוץ וארסטובלוס מבפנים בכל יום ויום
היו משלשלין להן דינרין בקופה ומעלין להן
תמידין היה שם זקן אחד שהי מכיר בחכמת
יונית לעז להם בחכמת יונית אמר להן כל
זמן שעסוקין בעבודה אין נמסרין בידכם
למחר שלשלו להם דינרין בקופה והעלו
להן חזיר כיון שהגיע לחצי חומה נעץ צפרניו
בחומה ונזדעזעה ארץ ישראל ארבעה מאות
פרסה על ארבע מאות פרסה באותה שעה
אמרו ארור שיגדל חזיר וארור שילמד בנו
חכמת יונית ועל אותה שעה שנינו מעשה
שבא עומר מגנות צריפין ושתי הלחם מבקעת
עין סוכר כי מטא עומר לא הוו ידעי מהיכא
אייתי עומר אכרזו אתא ההוא חרשא אתיב
חדא ידא אאיגרא וחדא ידיה אצריפה אמר להו מרדכי מי איכא דוכתא דשמה גנות
צריפין או צריפין גנות ברקו ואשכחוה כי בעי לאתויי שתי הלחם לא הוו ידעי מהיכא
לאתויי אכרזו אתא ההוא גברא חרשא איתיב ידיה אעיניה וחדא ידא אסיברא אמר
להו מרדכי ומי איכא דוכתא דשמה עין סוכר או סוכר עין ברקו ואשכחוה הנהי שלש
נשים ראייתי שלש קינין חדא אמרה ליבמתי וחדא אמרה לעונתי
סבור מינה זיבתי זבה ממש ליבמתי ממש לעונתי לעונתה דכולהו חדא חטאת
וחדא עולה אמר להו מרדכי שמא בזוב סיכנה שמא בים סיכנה שמא בעינה סיכנה
דכולהו עולות נינהו ברוך ואשכח

והיינו

דער כאן לא קאמר רבי שמעון במתני' למיבנר בלקיטת תבואה : אלא
משום דבי ממעט באכילה כלומר בתבואה שמעטת קצירה דלא קנר אלא
שלשה סאין אכל הכא דבי ממעט בהנאת האוכל מפיש בקצירה דתלים שתי
עוקצין לא אמר דלימעוט באוכל בשלשה נב' מדלות :

מתני' : לא ניכר לא בשל כל צרכו : גמ' גמות
צריפין עין סוכר רחוק מירושלים מהלך :
גמ' : מאי טעמא בעינן מן הקרוב :
כרמל תקריב רך ומלא שתשה התבואה
רכה וכאללת כיד ואי מייתי מרחוק כשיב לה
זיקא ומתקשה בדרך הלי כרמל במנחת
העומר כתיב : ואין מעבירין כו' וקשלכך
בשיונא מירושלם לנקט עומר אותה שמוכח
לשון נוטל לאין מעבירין על המצות :
הורקנוס והריסטובלוס שני אחים היו :
והיו שם זקן אחד מנפניס : חכמת יוונית
רמיות : על אותה שעה כו' שאותו החיללות
בתריהו כל שניות ירושלים : מטח עומר בח' דף פב
ומן עומר : מכרזו הכריזו כל מי שיודע ב' פסח דף פ"ו
תבואה שיודיענה : שהוא מרשה תרם שומע
ואינו מדבר : מאיבדא נב : צריפין בורגיל
שאין לו נב שלא מלמעלה ואין ערוכה הוא:
מרדכי שהיה ב מי אחשורוש: שתי טלפס של
חטין : מעיין בעינו : סיכרא חור
שבמזוזות הלשת שבו תוחבי הברזל בעגול :
קן שני עופות : פיכתי אני מביא קן זה :
לימתי לעונתי לויבתה ממש דוכה מביאה
לאחר ימי ספרה קן לא לימתה ממש היינו
זבה שסופעת כיום לעונתה ממש היינו נמי
לעונת קרבן ויבתה ליום שמיני שלם לכולהו
תלתא קינין חדא פרידה חטאת וחדא עולה
דקן יולדת וזבה אחד חטאת ואחד עולה :
בזוב שכיבה שהית שיפעה דם יותר ונשתכב
למות ונדבה לקוטה לחבית דהויין תרוייהו
עולה נדבה וזו שאמרה לימתי בים סיכנה
וזו שאמרה לעונתי בעינו סיכנה: והיינו

ואיפוך דתנן במס' שקלים פתחי על הקינין על הסופר שכתבו קינין שהתנדב קן מבן מעות ונותן לתוכו ה"ג שנפרסו ויש במקדש ויש בהן שנים שכתבו תורי ונזילי עולה במסכת שקלים: ספותא בכרים ודורסן כנון ליתני לעונתי: בעלי קומה שירתו מהן בעלי דיבו ולא יקרו: בעלי כשפי שהם יהא הנדן מכסף וסאור לא יעלו בו יעשו מן מכספו וימיתוהו בכל מיתה שירצו: התורגמן שלא יחליף טעמותיו וים יכזבהו: לסוף כיצד ליכני שקלים דף ו בגולל ומגרגר הלסונות: ודרסן כנון עיר סיכר ונכות נריעין והיינו דקרו ליה מרדכי בלשן: מתני': כריכות כורכי וקושרין כנזירין דף ריחני הזבולים מלח מנרוף: וכל עיירות ו הסמוכות לשם מתכנסו סמולה גדולה שביניהו כייתוסין שבמוקלי יום טוב קוברין מותן דבייתוסין לא מודו כלשמרים לקמן: אמר להן הקונר לבני עיירות העומדות עליו: בא השתא אמר להן הין: מגל זה כלומר במגל זה מתן שהוקש זקופה זו בשבת מקצר בשבת: אמר להן הין נ' פעמי שוחל להן כל דבר וכל כך שהיה שוחלו למה: מפני הבייתוסי שלומרי אין קצירת העומר במוצאי י"ט אלא בכורות שבת כדמפ' בפ' לולב הגזול (סוכה דף מב:) לפיכך הקונרים מניחין קולן כדי שישמעו בית דין להודיעו מליבן: גמ': דלא להתענה כהן בכל למספר שרי במקדש ומקדשהן מיכף דחזיגי כולי האי דלמא למס נד אסו: לימוקס תמידה הוקס התם על מזפטו כדמפרש לקמיה דלא למספר: עד סוף מיעוטא שסח לימוקס תמידה נתייבש על ידו שבעותן ימי נגעו מכחי לת הבייתוסי: דלא להתענה מכל למספר שרי דלא הוה שמעה יתירה בשל עצרת כבשל תמיד מסוס דעצרת לא היה שם רחייה לדבני בייתוסין מכל כתמיד היתה רחי לדנריסס ותרוייהו מפר לקמן: תעשה לעון יחיד: מאי מהדרו להנרכן כשנחוש: תשמרוס לשון רכים: כולן כל הקרבנות: זקן אחד כיה וסי היה: מפטיש בדבדי נכוחין מנין לכם דהמי ממקרת הסנת מתם הוא: ר"ש יוס ואומר שתם

בעלי כשפים פירש רב המי גאון כדי לידע את הדין כדאמרינן העושה מעשה טייב האומרו העינים פטור והיינו דקאמר רבי אלעזר בסוף מרכע מיתות שמני סנהדרי שלש מיתות הלכות בנטיעת קישואין וכדאמרי לעי דף שם לכל אחת למד להדין ולהורו ויודעים בשבעי לשונו בסוף אחד לכיני מיתות ד"ף ין משמע דסני בשני אחד לדבר ואחד לשמוע תורם תור ואחד רביעית אין למעלה הימנה וכולם סנהדרי לאו כולהו ממש ואין מושיבין בסנהדרין לאו אכולהו אלא מי שיש בהם לדיני ממונות והכא לדיני נפשות ולא סני בעשרים ושלשה לכאחד דכתיב לריך סנהדרי גדולה כמו לזקן ממרא ולדון את הסבט ועיר הנדחת דכתי בהו כל אחד: אילין יומין דלא להתענות ומקצתהון דלא למספד אסורי בתעניות אבל בהספד אין אסורין אלא מקצתהון ומקצתהון מותרין בתענית כיצד כל שאחריו בהספד אסור בתענית מותר ליתן דמי תיתסר בהספד כל שכן בתענית כדמשמע הכא ש"מ ה"ג כל שאחריו בתענית אסור בהספד מותר ומתני' דהתם נמי הכי מוכחת דממחר בלא למספד מבלא להתענות וכי נקיט התם בהספד משום דשכיח ה"ג הוה מצי למינקט כל שלפניו דמי מחדש לפניו בין בתענית בין בהספד אסור התם כן למה לי סיפא מיבעי ליה בין שני י"ט: מרישׁ ירחא דניסן ועד תמני' ליתוקס תמידה דלא למספד כך הגירסא בכל הספרים ונקונטרסי הגאון ז"ל הויא סתמא בשל עצרת כבשל תמיד מסוס דעצרת לא היתה סוס רחייה לדבני בייתוסין מכל בתמיד היתה קבת רחי לדנריסס ותרוייהו מפרש לקמן ולהכי חסוך אפילו למספד וכסוף סדר תעניות כיצד כתיב הכא דלא למספד ד"ף ין לית קס תמידה דשבועיא לי לא למספד ונראה זו נכונה מדפריך התם למה ליה למימר עד סוף מועדא ניתני עד מועדא ומועד נופיה יום טוב הוא ומסתברא לא נגרסה אלא לאסור יום שלאחריו כמאן כרבי יוסי דאחר בין לפניו בין לאחריו אסור ואי נגרסה אלא לאסור יום שלאחריו דלא כרבי יוסי לא ניתני עד מועדא ומועד נופיה יום טוב הוא ומסתברא לא נגרסה אלא לאסור יום שלאחריו כמאן כרבי יוסי דאחר בין לפניו בין לאחריו אסור ואיכא למימר דק

כראש חדש לומר תספרו חמשים יום ותם תלמר והלא לא ספרינן אלא
מ"ט יום ויש לומר שלא ניתנה הכתובה לספר ממשים דהכי קאמר קרא
עד ממחרת השבת השביעית שהוא יום חמשים לי נמי חמשים יום
תספרו ולא תספרו ולא עד ממחר השב' השביעי תספרו
ולא עד ככלל ל' יום והקרבתם מנחה חדשה:

מה חדש סמוך לביאתו ניכר

פירש בקונטרס לביאת חשבונו
ניכר מלאומת שתגיל לשנות דהיינו מיום כ"ט
משעת מולד לבנה אף עצרת סמוך למנין
החמשים ניכר להם יום קבוע דהיינו כ"ו
בחודש מחמת ר"ט דתנן שהם מתחילין על
לא ס"ד מין שהם כל יום קבוע דשמא
שהתחילין למנות כ"ו פעמים כ"ט
עשר פעמים כ"ט ול' אשר' מה חדש סמוך
לביאתו של חודש ניכר מתי יהיה רחם חודש
דמיד דמיכפת ליה ואיכא גזרת כולי
עלמא ידעי שהיום יהיה מולד ולמחר יקדשו
ב"ד את החדש אף עצרת צריך שיהא ניכר
ידוע לעולם ומן קרוב שהם סמוך לביאתה
דהיינו שם שהתילין למנות כשהם עשר בניסן
שיהיו עיניהם כמה לבבה גדולה נתחם
לחודש וכשירחה בסיון בלותו שיעור ידעו
שלמחר יתקדש עצר ולקמן פריך דילמא כיום
טוב לחדש קאי ויהיו עיניהם כ"ט בסיון ור"ח
מסולם צריכים מבע ימים וקדש יובל מבים
ושבת ימים וקל חודש נפקא לן בגרי' מסכת
מגילה מלכתיב על חדש ימים ימים ימים שתה
מוכה לחדשים ואי אתה מוכה שבעת לחדשים
וו היא מדרש חכמי' ולא צריך למימר ממרה
תורה אלא כדכתר שהנזקים מודים בו כי
היכי דתני בפרק' כתרא הכי למרה תורה
הבא עומר בשם ושתי הלחם בעצרת לחדש
כתיב וכן בפירת יובל כתיב הכא ומספרתם
לביאת התחלת חשבונו ניכר שלעולם מתחילין
למנות למחרת שבת שהוא יום קבוע לעצרת סמוך
לביאת התחלת חשבונו שהם ניכר שזה הוא
למחרת ר"ט דתנן שהם אין מתחילין על
לא ס"ד מין שהם כל יום קבוע דשמא
שהתחילין למנות כ"ו פעמים כ"ט
עשר פעמים כ"ט ול' אשר' מה חדש סמוך
לביאתו של חודש ניכר מתי יהיה רחם חודש
דמיד דמיכפת ליה ואיכא גזרת נזירים
ידוע לעולם ומן קרוב שהם סמוך לביאתה
דהיינו שם שהתילין למנות כשהם עשר בניסן
שיהיו עיניהם כמה לבבה גדולה נתחם
לחודש וכשירחה בסיון בלותו שיעור ידעו
שלמחר יתקדש עצר ולקמן פריך דילמא כיום
טוב לחדש קאי ויהיו עיניהם כ"ט בסיון ור"ח
מסולם צריכים מבע ימים וקדש יובל מבים
דף כב ושבת ימים וקל חודש נפקא לן בגרי' מסכת
מגילה מלכתיב על חדש ימים ימים ימים שתה
מוכה לחדשים ואי אתה מוכה שבעת לחדשים
וו היא מדרש חכמי' ולא צריך למימר ממרה
תורה אלא כדכתר שהנזקים מודים בו כי
דף כג היכי דתני בפרק' כתרא הכי למרה תורה
הבא עומר בשם ושתי הלחם בעצרת לחדש
כתיב וכן בפירת יובל כתיב הכא ומספרתם
כל הפר' מה חדש סמוך לביאתו ניכר שלעולם מתחילין
מתנה במ"ו למנות למחרת שבת שהוא יום קבוע לעצרת סמוך
פ' אחת' לביאת התחלת חשבונו ניכר שזה הוא
ומוספין למחרת ר"ט דתנן ולא יתנה לעולם ול"ת
דף ד תומר דמניפו כשלהי ל"ה למרה תורה נסכו
מים לפני נחל לף ע"ב שהם הנזקין מודים
שרגתוכו בתתרוניהן ומיהו ים לחלק מנוס
דהתם קאמר מפני מה למרה תור' מכל ים
להניף דהיה מיבת דמתרגין עולת חודש
בתודש למרה תורה חדש חודש וכבש לי
קרבן מתרומה חדשה ומין בהוקין מולין
בהרשה ו ועוד קשה דה"ל למימר מנה שנים
וקדש יובל דימים לא מצינו דהכי כתיב קרא
וספר"ך שבע שבתות שנים שבע שבי שבתים כמו שעבור שלשי
סמוך לביאתו ניכר כל שעה על ידי חשבון
יום מל' מקדשין את החודש לף עצרת סמוך לביאתה
הסמוך לי להכיר מתי יבא עצרת שלעולם למחר ממשים יבא עצרת דלרבי
הבהוקין היכא ניכרת יפה דפעמים יש יותר: מה להלן רגל ולהבדיהם
שימנין דקוי למחר הרגל כנון דאתל פסח למחר כשבת: רגל ותחילת כל
הרגל מע"ג דנעצרת יום מחר כיון דים למניינהו תם ומין
שבעה שיהיה תחילת רגל: וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד
שבעה שיהיו תמימות דוקא שלא יהיו בהן פחות ושמא
שבעה שבועות תמימות יהיו כי היכי דתני בפרק' כתרא הכי יומי
כל יומי כל יהודה שמים רבי יהודה תבירו של רבי יוסי פרק מחר' דיבי ממונות:

ואם משה רבינו אוהב ישראל היה למה איחרן
במדבר ארבעים שנה אמר לו רבי בך אתה
פוטרני אמר לו שוטה ולא תהא תור' שלימה
שלנו כשיחה בטילה שלכם כתוב אחד אומר
חספרו חמשים יום וכתוב אחד אומר שבע
שבתות תמימות תהיינה הא כיצד כאן ביום
טוב שחל להיות בשבת כאן ביום טוב שחל
להיות באמצע שבת: ש"ל ר' יהוש' עס"פ ר"מ
יש"מע"מ ר' יהוד' הלמ"ה ס"מן: רבי אליעזר
אומר אינו צריך ר' הרי הוא אומר תספור לך
ספירה תלויה בבית דין שהם יודעי לחדש
ממחר השבה מהרת י"ט יצאת שבת בראשית
שספירתה בכל אדם ר' יהוש' אומר אמרה
תורה מנה ימים וקדש חדש מנה ימים וקדש
עצרת מה חדש סמוך לביאתו ניכר אף עצרת
סמוך לביאתו ניכרת ואם תאמר עצרת לעולם
אחר השבת היאך תהא ניכרת משלפני ה'
ישמעאל אומר אמרה תורה הבא עומר בפסח
ושתי הלחם בעצר' מה להלן רגל ותחילת רגל
אף כאן רגל ותחילת רגל רבי יהוד' בן בתירא
אומר נאמר שבת למעלה ונאמ' שבת למטה
מה להלן רגל ותחילת רגל סמוך לה אף כאן
רגל ותחילת רגל סמוך לה תנו רבנן וספרתם
לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד ממחרת
השבת ממחרת יום טוב או אינו אלא למחרת
שבת בראשית רבי יוסי בר יהוד' אומר הרי
הוא אומר תספרו חמשים יום כל ספירות
שאתה סופר לא יהו אלא חמשי' יום ואם תאמר
ממחרת שבת בראשית פעמים שאתה מוצא
חמשים ואחד ופעמים שאתה מוצא חמשים
ושנים חמשים ושלשה חמשי' וארבעה חמשים
וחמשה חמשים וששה רבי יהוד' הבן בתירא

אומר אינו צריך

וחכמים אומרים אם כן מה תלמוד לומר שבע שבתות תמימות תהיינה
שבע שבתות שנים שבע שבי שבתים כמשמעו: ר' עקיבא אומר
סמוך לביאתו ניכר כל שעה על ידי חשבון
יום מל' מקדשין את החודש לף עצרת סמוך לביאתה
הסמוך לי להכיר מתי יבא עצרת שלעולם למחר ממשים יבא עצרת דלרבי
הבהוקין היכא ניכרת יפה דפעמים יש יותר: מה להלן רגל ולהבדיהם
שימנין דקוי למחר הרגל כנון דאתל פסח למחר כשבת: רגל ותחילת כל
הרגל מע"ג דנעצרת יום מחר כיון דים למניינהו תם ומין
שבעה שיהיה תחילת רגל: וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד
שבעה שיהיו תמימות דוקא שלא יהיו בהן פחות ושמא
שבעה שבועות תמימות יהיו כי היכי דתני בפרק' כתרא הכי יומי
רבי יהודה בן בתירא אומר מניין היה בזמן הבית בחמשה בניסן פסחים ועוד היה אתר דתמרינן בירושלמי דרבי אליעזר ורבי
דף ג בן בתירא ורבים רבי יהודה שהם ושמא שנים היו דאתר היה יכול להוליד ואין לחוש באתי לתני ליה בתר תנאי בתרתי דהכי נמי תנני מילתיה דרבי יומי בתר
דף לב יהושע ביטלו מכשפות מלבו של רבי יהודה בן בתירא שלא היה יכול להוליד בבי יומי כל יהודה שהם רבי יהודה תבירו של רבי יוסי פרק אתר' דיבי ממונות:

כתוב

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0134
DFG

וכי נאמר ממחר שבתוך הפסח דתד שבשב של פסח התפיל לימנו וכל הזבח
מלמה שבתות ואם תאמר שבת ממש נא וכדוק מיום שבת אלא ודאי ר"ט הוא
מיכה: שאי אתה יכול לאוכלה שבעה אין החדש אתה יכול
מחר יקרב העומר ואם תמתין עד לאחר השבת נמצא מבטל מקרא זה כנון
של פסח בשבי בשבת ולא תביא עומר עד
לאחר השבת נמצא אלא תאכל מצה חדש אלא תוך לו
חותו יום לבדו: מיום הביאכם הכי משמע
מצוינו ממחרת השבת דהוה יום הביאכם
הוא דהא ספירה מעצה אתרנא אם כן כיום
אם אתר: תלמוד לומר מהחל תהיה מצמע
לאחר קציר וקודם הבאה תחילה לספור: ת"ל
מיום הביאכם למצמע לא הוכשרה ספירה
אלא מצוינו יום הבאה: אי מיום הביאכם
דהשתא השתא לילה הוקבעו באחד
יכול אלעולם ביום: קבירה וספירה בלילה
דקבירה לא אבי אלא תקמי ספירה כדכתי
מהחל תהיה ומה תהה ביום דכתיב ביום
הביאכם וקבירה מקמיה ספירה יום דהא
מיום הביאכם כתיב ולא מעצת ביאה כתיב ודבי ר' יי
וכיון דאתא מבערב יום הביאכם הוא: תרי מם
תנאי דכרייתא ועוד דרבי יוסי ורבי שמעון
בן אלעזר: אי מדרבן יוחנן דלית ליה מצבע
שבתות ואתני הכוא דאר קרא אתי יומים ואר
קרא אתי שבתות מיבעי ליה לכדאמרי: אי
מדרבי אלעזר דאמר תלויה בבית דין מבי
דאפקיתיה מצבע אתי אלא ממחרת דבר"
יום דאמרן אוכא: דילמא מיום טוב לאחרון
ובן לרבי יהושע דאמר סמוך לביאה ביאתה
דילמא מיום טוב לאחרון קרא דקרי בתי
היכר קבוע הוא יום כ"ה לניסן ולעולם
דילמא אתי אתים מיום שאתה לשמות דהייני
אחר השבת לכך אמרינן דאף ע"ג דאל פסח
באחד בשבת עד אחר שבת, אחר דהוו כ"ו
בהך שית לא מיכפת לן דקרא לא נסיב אלא
מיעט דאתא לאתויי לאתיני אתי דנקט שית לאו
דוקא אלא סוף מילתא דר' יוסי בר יהודה
נקט: דבי יוסי בתי מזא ליה פירכא ואיהו
דקאמר ועוד: אמאי אני יומי ולא שבועי
אמר אתי מצוינו דהשתא לאו אוכא הוא דאת
ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמא הוא
הילכך יומי סגי: ומהכהבין בעומר
בשבועי: וחכמים אומרים בתחילה אוכלין
אותו ולא בדרך תבואה יבשה אוכלין אותן
במקל אקורין פליגי אלא נקטיה לאו אוכלתא
בקלא אלא כדרוב כלי אלא יתמעך ואחר כך
מתקיימין בו מצו קלי שבתחילין אותו כאוכלי
כלי של נחשת וזה שמו: אלא גרוסות אלא
היו טוחנות דק אלא עבה שבן דרך הסולת:
וגרוסות היינו לשון גריסין שטוחנין כאן
פולין ואין מוציאה אלא הקליפה בגפה
מהגרעינין בעצמן שאם יטחנו יפה יעבור
כל הקליפה בגפה עם הסלת ועל אם כן
נקראת גרם כרמל: אלא עשרה גפה מפרש
בגלו מנחות בקב בגסה בקב: ומניה
בחלה לחיוב אלא היינו גלגול לעיסה וגלגול
אל זו ביד הלישה הוא לאחר שנפדה: ופטור
מן המעשרו דמירות הוא ביד הקדש ומרות
הקדש פטור מן המעשר כדמפרש בגמרא:
רבי עקיבא אומר כל מפרש בגמרא: גמ'
זה מכיב כלומר רחמנית קניד: הכא קליל
בכלי נחשת קלל:

כתוב מתחל אומר ששת ימים תאכל מצות בסוף ערבי פסחי דריש מיניה דף קכ
מה שביעי רשלקף ששה רשות משום דכתיב וביום השביעי וכסוף
פרק קמא דמגילה נמי דרשינן מה שביעי עצור לקף כולן עצורין ואחת תדחי דף ב
משנת מיכה: ואימתי שירצה יביא והא דכתיב כרמל
לחפילו מרחוק לא מייתי משום
כרמל הייכו למכוש:

דלית להו פירכא לקמן גב דאיצטרי נמי
לרבי שמעון כ"ר מלעז מה שביעי
רשות כדפרישית כולהו שמעינן:

זכר למקדש הוא נרחם דכספק מצוכה
יכול לכרך ואין צריך להמתין עד
סיפא ודאי לילה כיון שהוא ספיקא דרבנן
ועוד תומר לחפילו בי"ד שמוך לחשיכה עדיף
משום תמימות כדתמרינן לעיל ואין נרחם
והיכ"ד לשכח לספר בלילה פסק כ"ג ספופר
ביום וכן היה נרא מתוך שתם מתכי דסוף
פירקין דתנן מצות בלילה לקבור ואם נקבר
ביום כשר אכל נרא לר"ת עיקר לידך שתמ"
דמתניתין דפרק שני למגילה ומייתי לה דף כא
בסוף פירקין כל הלילה כשר לספירת
העומר כו' ודייקינן מינה דקתני לילה דומיא
דיום מה ליום כל היום אף לילה כל הלילה לא
ותמרינן בריש מועד קטן ל"ג ובי דינו כיומנו דף ג
על אלמה פרקים הללו והיתירום ומסיק דב
מצי התם לאשכר לה כר' ישמעאל דדרים מה
חרים רשות אף קניר רשו' ינה קניר העומר
בסוף מכוה ולחיות שבת וכיון דזמיה שבת
אין נקצר אלא בלילה כדמוכח בסוף פירקין
ועוד דרבי יוחנן דאמר עשר נטיעות הלכה
למשה מסיני אשכר לה כרבי ישמעאל דדרים
מה חרים רשות ולחיות שבת עוד מצינו בי הלי
נוכח הילכתא בסקיקתא בהגיזל קמא ובפ' דף קי דף ו
קמא דע"ז נבי כל המצ"ו עלי התחתונה
ומיהו אין כל כך כחיה משה אין הלכה
לגמרי כחותה מצ"ו דקתני התם וכל החוזר
בו יהו על התחתונה ואין הלכה כוכדמוכח
בפ' המומרין ובקיצור מילתא לא סמיך התם דף עו
אלא אהא דהוי מחלוק ואחר כך התם ומהא
דמוקי בסוף פירקין ר' אלעזר בר' שמעון
דאמ' בלא בשבועה פסול כרבי עקיבא
דאמר כל מלאכה שאי אפשר כו' אין דאמ'
דע"ג דקיימא לן כרבי עקיבא הא מסקינן
התם דרבי נמי סבר לה כוותיה עוד פסק
בהלכות גדולות שהש הפסיק יום אחד ולא
שער שוב אינו ספור משום דבעינן תמימות
ותימה גדולה הוא ולא יתכן: כנף

בנף דגניס נעלסה בסיפרי בפרס ואתה הקרב תליך גורס נוסף ומעלה לביאתה ומחתה עי׳ נחת תניחת בקן פלה לכתיב תעוזב למרן כ״י ולי גר׳ אתחט כמו שכתוב כאן בסיפרי הוי כמי לשום ס״ר כדאיתן

דף פת דף נו ביומא התחיל מחטא ויורד וכן משמע כמי בפרק בתרא דכבורות דפרין ומי סריא ליה והא כתיב כנף דגניס נעלסה כו׳ אלמא לשון הורדה בנף הוא אלא תיפשר תורף לור וי״מ לשון טיול כמו בן פחתטה לפני מכוי

דף פג דקתני המענל במסכת תענית ולא יתכן שם

דף נו בכבורות :

אומר היה רבי עקיבא מירוח הקדש ליטו פוטר ה״מ למיפרך היכי לתני משלימו מעופר שם בעיון מתפקה ישראל דנשלימו מעופר עסיקין מלקתני בתורת שבפרה חיוב מעבר :

שלא נתנו מעות אלא לצורך להן והא מלכים כד דלקתני והשתר נפדה ליה כמי שלא ילמדיה לה בעי פדייה מי כמי שלא ילמדו הקדש נפלו פדיון :

מירוח הנכרי תנאי היא דתניא תורמין כו׳ תימה דילמא כיש קנין ואין קנין פליגי וי״ל דלי כמי פליגי כיש קנין לכתי פליגי כיש מירוח דשם תלית כדמוכח בניטין בסוף הפולח למתן דתמר במדב

דף פו יש קנין שם כן דרי דגנך ולא דגן נכרי ולא מימעטיה ליה דגון נכרי ומתן דתמר אין קנין דלא דרים דגנך ולא דגן נכרי היה דרים דיגונך ולא דיגון נכרי מיהו אין כרמך כלל לומר כן מדנקיט לקמן רבי מאיר ורבי יהודה לתיובתה ואין לומר דנקט עיקר פלוגתייהו במירוח וכי מוקמת לה כמי כיש קנין מכל מקום במירוח כמי פליגי דשם כדפריכי׳ דשם כשה תלית לה מצינו למימר הכי דעל כרחין רבי מאיר סית ליה תרוייהו לתיובתה דסית ליה אין קנין ואית ליה מיגו פוטר מדסי לתרוסמכל כל על כל כל והיה נרחם לומ׳ תיפכה דאית ליה למימ׳ תרוייהו לתיובתו לפטור משום דתלתה דגנך כתיבי כדפי׳ בקונטרס בסמוך ומשתה תלה לפטור מירוח הקד׳ אינקתרי הוו מיעוט אח מיעוט לרבות מירוח הנכרי ומשתה מיבן כמעט דגן נכרי לומר דיש קנין הילכך תרוייהו לתיובתה ומאן דאית ליה יש קנין מוקי תל למירוח הקדש ותל למירוח הנכרי ותל ליש קנין ומיהו קשה לריש זה דנסוף הפולח ונס״פ דכבורות מס׳ למאן דאמר אין קנין דינונך ולא דיגון נכרי וכריך לומר דילמי מ״ד אין קנין יכול לסבור כמי מירוח הנכרי פוטר ודגנך חליטי מוקי ליה לדרש אחריתי ולא מסתבר ליה למידרשיה למיעוט אחר מיעוט מכל מאן דאית ליה יש קנין בעל כרחך נריך לפטור מירוח הנכרי דלית ליה לחוקומי נריך לדרש מחריתי כל כמה דאפשר לחוקומי לקרא כפשטיה דינונך ולא דיגון נכרי והשתה מצינו תלתה ספיר דר׳ מאיר על כרחין מתניב בתרוייהו

דף מו מדברי מכל כל על כל כל ורבי שמעון ורבי יוסי מפילו סבירא להו אין קנין יש״כ כמי פטורי מירוח הנכרי לפרישית וכשיטת רבי טיטין דקאמר בפלוגי קאמפלגי מר סבר דגנך ולא דגן נכרי ומר סבר דיגונך ולא דיגון נכרי והוי מיעוט אחר מיעוט כל הסית דכבורות ליכא למימר הכי ולהאי פי׳ מנינו למימר דהא דאיפלגו רבי מאיר ורבי יוסי פליגי דאלו לרבי מאיר ע״כ ס״ל דאי קנין ועוד יש לפרש דש״כ לא מיתוקמא פלוגתא דהכא אלא בפירות ולא בים קנין דשמעינן ליה לרבי מאיר דאמר יש קנין

דף כח בפ״ק דע״ז דתנן אין מוכרין בתים ואין נרך לומר שדות דברי רבי מאיר ומפרש בגמרא דאין נרך לומר שדות משום דאית בה תרתי חדא חניית קרקע וחדא דמפקע להו ממעשר פירות ליש קנין ואם דקתני׳ מאיר הכא מכל כל על כל כל כגון תבואה בתוך שלה שלקחה נכרי מיישר׳ ומרחם דאי נדלה כרשות

דף יז נכרי ה״ל מן הפטור על הישוב ומיסו בירושלמי משמע דרבי מאיר סבר מן קנין דתנן במסכת דמאי פ״ה מעשרי׳ מכל הנכרים ומכל הנכרים על ישראל יתמרינן מתניתין כרבי מאיר דאמר מן קנין לנכרי בארץ ישראל לפוטרו מן המעשרות ורבי יהודה ורבי שמעון חולקים עליו קנין וירושלמי לטעמיה דמפרש בסוף פרק קמח דע״ז בית מיכו מכוי לסתכך מתוכו שדה מכוי חוה לסתכך מחוכה :

דף יד רבי יוסי ורבי שמעון חומר כי מעשרי לתרוס מכל כותיים על כל הנכרים ועל כל ישראל אשר משמע דסבירא להו כותיים נירי תרומות מן והא דמשמע בפרק קמח דחולין גבילוקח יין מבין הכותיים הלא מסרי רבי יוסי ורבי שמעון הלא משום דמין נכרים הוא כל כותי ואם תאמר והא מסקינן בפרק קמח דשבת הלוקח מרבי יוסי לאחר

דף ב

אין אור לשון קלי אלא דבר אחר הא כיצד וכו׳ אין לשון קלי אלא דבר אחר קליל הא כיצד אביב של קליו היה שם והיה מנוקב ככברה כדי שתהא האור שולטת בכולו אביב קלוי גרש איני יודע אם אביב קלוי אם גרש קלוי כשהוא אומר באש הפסיק הענין כרמל רך ומלוכן הוא אומר ואיש בא מבעל שלישה ויבא לאיש האלקים לחם ביכורים ועשרים לחם שעורים וכרמל בצקלונו ויאמר תן לעם ויאכלו בא ויצק לנו ואכלנו וניה הירה ואומר נתעלסה באהבים נשא ונתן ונעלה ונשמח ובאהבים ואומר כנף הנני נעלסה נושא עולה ראתה נטתה דבי רבי ישמעאל תנא כרמל כר מלא: ור׳ עקיבא מחייב בחלה ובמעשרו : אמר רב כהנא אומר היה רבי עקיבא מירוח הקדש אינו פוטר מתיב רב ששת מותר שלש סאין הללו מה הזיו עושין בו נפרה ונאכל לכל ארם וחייב בחלה ופטור מן המעשרות רבי עקיבא מחייב בחלה ובמעשרות אמרולו פודה מיד גזבר יוכיח שחייב בחלה ופטור מן המעשרות ואם איתא דמירוח הקדש אינו פוטר מאי קאמרי ליה היא היא ועוד איתיביה רב כהנא בר תחליפא לרב כהנא בר מתתיה רבי עקיבא מחייב בחלה ובמעשרות לפי שלא נתנו מעות אלא לצורך להן אלא אמר רבי יוחנן למוד הוא ערוך בפיו של רבי עקיבא שלא ניתנו מעות אלא לצורך להן אמר רבא פשיטא לי דמירוח הקדש פוטר ואפילו ר׳ עקיבא לא קא מחייב התם אלא שלא נתנו מעות אלא לצורך להן אבל מירוח הקדש בעלמא פוטר מירוח הנכרי תנאי היא דתניא תורמין משל ישראל על של ישראל ומשל נכרים על של נכרים ומשל כותיים על של כותיים ומשל כל על של כל דברי רבי מאיר ורבי יהודה רבי יוסי ורבי שמעון אומר תורמין משל ישראל על של ישראל ומשל נכרים על של כותיים ומשל כותיים על של נכרים אבל לא משל ישראל על של נכרים ושל כותיים ולא משל נכרים ושל כותיים על ישראל

גילגול

דף יד

מין לאור לשון קלי אלא דבר אחר אם הוא מהכהבין אותו ממש כאור אינו נקרא קלי : אלא דבר אחר נקרא קלי כלומר על ידי דבר אחר אביב של קליין מוכרי קליות : אם אביב קלוי אם עד שלא יטחן נעשה קלוי דקרא מאביב קלי או גרש קלוי דלאחר טחינה נעשה קלוי וקלוי דקרא לגרש קלי :

הפסיק הענין אלא קלי לגרש : רך ומלוכן כיל : וכן הוא אומר דדרשי נוטריקון : נקלונו בי״ת ו׳ יוצא לנו ואכלנו כ״ו : ומוסיף היה נאה היה הלחם : נתעלס במנחם כתי׳ שמומרת למנחם נשא ונתן בנינו ונעלה למט׳ ונשמחו ונתחטט נטייל כמו בן מתחטט לפני מכיו : כנף דגניס בר יוכני נתעלסה נוטריקון נושא ביצתו עולה למעלה ונתחטט ומוריד בקנו שהינו מטיל ביצתו על גב עלה בקן המיוחד לו נושא ע׳ עולה ת׳ חטוי והלי חטוי לשון הורדה כדאתן במסכת יומא התחיל מחטא ויורד : כר אלא הלי כר לשון כרים וכפתות סיפא הוא של קליה אלא בגרעין סיפא הוא של כל כורכו : מירוח הוא נמי מלחכ למעבר : תיגו פוטר דלמילו הכי סייב במעבר : פור׳ מיד נזכר שאר מיטין הנזמחי כיל נזכר יוכיח שפטור מן המעבר מדקאמר ליה הכי מכלל דהוא מולי דמירוח הקדש בעלמא פטור דלי תיגו פוטר מלי קאמרי ליה : סיפא היא כלומר הא כי היכי דהכא פליגי הכי פליגי בפולה מיד נזכר : רבי עקיבא מחייב בקמח הנותר מבשרון של עומר קמיירי : לפי שלא נתנו מעות הקדש אלא בצורך לקח לעשרון אבל מאחר שלא קידש הילכך לאו מירוח הקדש הוא דהא לאו קדוש שאת מירוח פוטר והכא מסל׳ אלא ניתנו מעו׳ אוש: מירוח הקד׳ פטר כגון המקדי עמרן נדבי ומרתן נזכר : פטורין מן המעשר לעולם כדאמר׳ לקמן דגנך ולא דגן הקדש : ומסל נכרים כגון הלוקח מן הנכרי דקסבר מן קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר : ומסל כל על כל כל ונומר כלומר מיתיב סיפא פטרס על חניית ואפי׳ מסל נכרי וכותיים על של ישראל למאי מירוח נכרי מיגו פוטר והוא לאו שניסס מייבי : אבל לא מסל ישראל כו׳ דקסבר רבי שמעון מירוח הנכרי פומר והוא ליה מן הפטור על החיוב ומן החיוב על הפטור :

גילגול

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0136
DFG

גלגול הקדש לענין חלה פוטר מן החלה מ"ט נתגלגלה עיסה גיל קטן וחזר כך כפלית: ופדאתה חייבת דכיון דגזיעת תוכתה היינו גלגול: פטור מן החלה סותי וכסותו נכרי נתגלגלה: ספק חש נתגיירו גלגלה או בסיותו נכרי גלגלה: תייב דלחותרת מזלזלן והסתת מיבעי ליה להתי דגלגול נכרי פטור: ותפילה"מ ור' יהודה דמחייבין חתם גבי מירות מיפטרי הכא:

משנה דף עו ע"ב חתם היינו טעמא דמירות נכרי מינו פוטר משום דתרי דגנך כתיבי דכתיב לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ובתיב ואכלת לפני ה' מעשר דגנך ובתיב דשית דגנך חד למילף דינוכך ולא דינון הקדש מירות הקדש חייתור לאן תרי דגנך למעט דינון נכרי הלי דינון נכרי מיעוט חש מיעוט דתרי קדמי ממעטי ליה: ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות דינון נכרי דחייב ואי קשיא מתי חזית דמרבית לדגון נכרי רבי להקדש תרין חזית דגנך דשית עריסותיכם מה להלן מירות נכרי לא פטר דמרבין לה מיעוט אחר מיעוט חש גילגול נכרי מינו פוטר: שהפרים פטר חמור שנולד לו בהיותו נכרי: ואלא מעיס שגילגלה בהיותו נכרי: הש תרומתו אסורה דמיכולו מינו פוטר כדרבין לעיל מיעוט אחר מיעוט: תלת נכרי בתרי כלומר אפילו מתכוונת הגדילה בתרי:

תוספתא דתרומות פ"ב ה"ג

ותפילתו מתכוונת ח"ם לתרי דאפילו נכרי ישראל לא הוי אלא מדרבנן: כלומר מכלל דתרומתו בתרי מדמעט למירות נכרי מינו פוטר אע"ג דגילגולו פוטר אלא וקשיא לרבה לתמר מתן דמתייכל בתרומה מחייב בחלה: מדרבנן כלומר לעולם הש דקתני לגבי חלה גילגול פוטר הכי קתני לעיל דפטרי לעיל בתרומה והש דקתני לעילמדוקין הש תרומתו אסורה מדרבנן הוי אסור: נזיר משכנעלי כיסין עשירי שלוקחין תרומה מפחדים ואי שרית ללוקח מן הנכרי אלא יעשר למירות נכרי פוטר אתי למימר נמי לוקח מחתר ישראל פוטר לא משום בעלי כיסין אלא משום דרב מעשרו ויקניהו לנכרי וימריחנהו נכרי ומפקע ליה ממעשר:

תוספתא דתרומות פ"ב ה"ה

אי הכי גילגול הקדש פוטר דתנן הקדישה עיסת ער שלא גילגלה ופדאתה חייבת משגילגלה ופדאתה חייבת הקדיש ער שלא גילגלה וגלגלה הנזבר ואהר כך פדאתה פטורה שבשעת חובתה היתה פטורה בעי רבא גלגול נכרי מאי מיתנ' תנן גר שנתגייר והית' לו עיס נעש ער שלא נתגייר פטור משנתגייר חייב ספק חיי הא מאן קתני לה דברי הכל הי ואפילו רבי מאיר ורבי יהודה דקמחייבי התם פטרי הכא התם הוא דכתיב דגנך דגנך יתירא הוי מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות אפי' נכרי אבל הכא תרי זימני ערסותיכם כת' חד ערסותיכם כדי עיסתכ' וחד ערסותיכם ולא עיסת נכרים ולא עיסת הקד' או דילמ' רבי יוסי ורבי שמעון קתני לה דקא פטרי אבל ר' מא' ור' יהוד' גמרי ראשי' ראשי' מהתם אמ' רב' יהא רעוא דאחזיה בחילמא דרב אמר רבא מאן דאמר מירות הנכרי פוטר גלגול הנכרי פוטר מאן דאמר מירות הנכרי אינו פוטר גלגול הנכרי אינו פוטר איתיביה רב פפא לרבא נכרי שהפריש פטר חמור וחלה מודיעי' אותו שהוא פטור חלתו נאכלת לזרים ופט חמור גוזזו ועובד בו הא תרומתו אסורה והא האי תנא דאמר מירות הנכרי אינו פוטר ונלגול נכרי פוטר ועוד איתיביה רבינא לרבא חלת נכרי בארץ ותרומתו בחוצה לארץ מודיעין אותו שהוא פטור חלתו נאכלת לזרים והרומתו אינה מרמעת הא תרומתו בארץ אסורה ומרמעת והא האי תנא דאמר מירות הנכרי אינו פוטר גלגול הנכרי פוטר מדרבנן גזירה משום בעלי כיסין

אי הכי

הקדש דסכר אמון גבייה הוא ומיקנקא קשה להתם מסיק משום דכתיב תרי זימני ערסותיכם ועוד דרים ליה בפרק' לחמית הגז לכרי ערסותיכם פירוכ שיעשו עיסת מדבר ומיגרסיותיכם דרים מדבעי לחוקומי מיקרא לרבות של שותפין ושמת כולהו שתא מינה הי"מ דהכא נעבי תרי קרמי חד לנכרי וחד להקדש וכן לגבי מירות כדבי קושט וכן בפרק שני' דכבורות לגבי תונתא נעבי תרי עמיתך חד למעשרי נכרי וחד למעשרי הקדש בפסח' ממעטינן מחד לך אל תחרים ושל גבוה ובני נקיים נמי דרשינן דשמו וי"ל דכיון דעלי לן הכא גבי חלה להקדש ונכרי שון הוא הדין נכל דוכתא והא דמיבעיא לך תרי קרמי בתונתא שאני התם דשלקא דעתך כיון דמוסיף חומש בהקדש כל שכן דאית ביה תונתא וחף על גב דלהקדש שוה מנה שתילנו שוה פרוטה מחולל ויש ספרים דגרסי הכא דברסיון ברחמי' הנז ולא גרסינן ולא עיסת נכרים ולגרסין זו הקדש ונכרי מחד קרמי נפקא:

נכרי ספרים פטר חמור פירש בקונטרים שספרים שה וקשה לפי' כאן ישראל ליכא משום קדושה לחולין בתורין ותנן בפרק' קמ' דבכורות ושם מת נהגין בו אלא ולאי בפטר חמור גופיה מיירי כרבי יהודה דתניא בפרק' קמ' דבכור פטר חמור פטור בהנאה לכרי רבי יהודה:

ותרומה מינה מדמעת משמע הא תרומת חוצה לארץ דישראל מדמעת ושם דאמר בפרק' עד' כמה גבי תרומת חוצה לארץ מבטלה ברוב דכם מבטל לה ברוב ואכיל לה חייבי כיתי טומאתו לא כדבעי פרש' דשם נתבטל ברוב שריח תפילו לזר ושכי משמע כהדיא דמדמעת ושם אלא לכהן ביתי טומאתו לוקה הוא דשריח דרכם כהן הוא ומדבית עלי קתני ומיהו אותם שתי חלות שעושין אחת לאור ואחת לכהן כדתנן במסכת אלה פרק' בתרא שם נתערבה אותה של כהן אינה מדמעת ושרי תפילו לזר כדמוכח בירושלמי דאחד עלה הורס ר' אבהו בכוברה שהיה נריכה רוב אחד רבי יונה אלמד שהיה עולה בשתות מאחד ואחד ואינה נאסרת ה"ר ועיקר מתניתין אמרה כן אפי' אחד בחנית ואכלת עם הזר על השולחן ומשמע ליה לפי מסקנת דאפי' אחד באחד שרי ושמא ה"ל לאותם אלה שהיו על כהן ככר גדול שנתערב אין להקל כדאמרינן גבי את שדרכו ד' עקיבא מוסיף שף ככרות על גבי הבית דאחזיכי ולא נשלי ומיהו מדסקילו כל כך דמסיק בירושלמי דאפילו אחד באחד שרי

נזירה משום בעלי כיסין אלא דרבי שמעון דפטר לעיל מירות נכרי מסקינן הכי דתנייב מדרבנן ומדמעת בתרן ותניא לתמרינן בריש פרק' שני דקידושין שם מת נהגין בו ואפילו תרומת נכרי מדמעת ותייבין עליה חומש ור' שמעון פוטר ויש לומר דשם מדאורייתא פליגי אי נמי אחומש הוא דפליג ומודה דמדמעת ושם אלא

אי רבי אפי׳ חלה נמי אפשר דאפי׳ לה פחות
מחמשת רבעים קמח ועוד תרומה נמי אפשר
דעביד לה כדר׳ אושעיא דאמר רבי אושעיא
מערים אדם על חבואתו ומכניסה בטוץ שלו
כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטור מן המעש׳
אינמי דעייל לה דרך גגות ודרך קרפיפו׳ התם
בפרהסיא זילא ביה מילתא הכא בצינעא לא
זילא בי׳ מילתא: מתני׳: באו לו לעשרון
נתן עליו שמנו ולבונתו יצק ובלל רניף והניש
קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים משקרב
העומר יוצאין ומוצאין שוק ירושלם שהוא
מלא קטח קלי שלא ברצון חכמים דברי רבי
מאיר רבי יהודה אומר ברצון חכמי היו עושין:
גמ׳: ולא גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל
מיניה ורמינהי רבי יהודה אומר בורקין אור
ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת
הביעור וחכמים אומרים לא בדק כו׳ אמר רבה

שאני חדש

מתוך

מימרא לרב פפא ולרבינא דלמא מסתפי להו דרבנן תיקצו להו דר׳ דף יח
לרבי שמעון בסוף פ״ק דנכורות דמייתי התם מתניתין דתנן במסכת דף יט
דמתני׳ פליגי המפקי פירותיו מכל הבות׳ ומכל עם הארץ בחזקת למעשר
ולמעשיר׳ מכל הנכרי בפירותיו רבי שמעון הוא דאמר הני מילי נכרי מייב לר״ם ור״ל דהכא מסתפי להו
מלתורייתא משום דהי מדרבנן מפילו מלא נמי דלמא מפקי מרשותייהו הכך סיגוי ומס נם ומס
תאמר הא דתמרינן בפ״ק דנכורו׳ גלוקח טבליס ממורחין מן הנכרי מעשרין ומן מלו ועריך למרמינהו מתן תילומא דמרמינהו מיי׳ פ״ג מהל׳
נכרי לינוך תמר רחמנא ולא דינון נכרי ומתי קונדית הא מסקינן דמייב מדרבנן מעשר
נזירה משום כעלי כיסין ומתן לומר דה״ת כשהייב מתחילתו של ישראל ומכרו לנכרי ומיי׳ פ״ג מהל׳
ומירתו נכרי דלא מיפטר מכל בותיו סיס מתחילתו של נכרי התם לא סייבוה נזירה תרומה
מ׳ זו׳ כעלי כיסין דאו מילתא היא דאפי׳ כגר מסקי׳ הך נזיר׳ דלא מיפטר כמה שמחרת ומתן
קודם שמגייר ומתן לומר דמי מדרבנן נזרה משום כעלי כיסין לא תאמר דהן מלו מהני
טעמא גופיה מה כן הא דמ״ר מלנזור התם הא ודאי מלתייהו דכ״ע בעי למיתביהו
לכהן ועריך עלה מהא דמעשרין ומן מלו מתי
קושי׳ הני דרבי מלעזר מדרבנן:

ברי התם כמתו מוכלת ופטורים מן המעשר כגון פרק כל היל דף מז
פי׳ בקו׳ דלוקח כמתו מוכלת ומכל מקום מכילת ערלי מכל מכילת קכע לא סיימו מדרבנן וקא מהתם
דפרי׳ התם ומיספק מוכי מידי ודלי דרבנן וכ״פ דפסחים דף ה
מיכו סהוה ליה לסמויי לספק מוכיח מידי ודלי דרבנן מפילו הכי מיבעי ליה
לה מכדיקת תמן דרבנן נכי מין מוסבין שמא נירזה חולב נכי תמן התיזו
כולהי דתוכיתא מכל קבע מהך דשמעתין דמי כמתו דוקא מכתי לא ליפטר מירות נכרי מכילת לחם דלא מפיר למיפטר נפשיה כרבי לועזת לענין מכילת
עלמו ומייך למיגזר ליה כיס ן וסיס מפרש מת דך דלמחם עלמו מפי שרי וכמתו דוקא לפי שדרכו להשרים כלחן וה שלנוך בהמתו
מכנים שמתביים לומר לנזרך עלמו ומ״ב דמכילת קבע מסור קודם ר זייח פני הבית היינו סיכת הבית מכל ה כת שהכניסה
נמן ובירתה בבית שוב מינו יכול לבא לידי חיוב עיד וקסם דכפר׳ קמץ׳ דכיתם תניח הכני שיכולין לעשות מהן עריסה חוכל מהן ערלי ופטור ובתוספתא
קתני כהדיא מכנים לבית וקתני דוקא ערלי חבל קבע לא מ״ב דהכנסן במוך דהם סיבולין קתני ועוד קסם מכתי יכול לבא לידי חיוב למהן דתמר כהם שוכר מת
הפיעלים דחישין ושעורין בני נזרן נינהו כנזרן תלוגה דתמנה דלא גרע עבמן נזרן בבית מעבמן נזרן כשלה דמייב בלא רחיית פני הבית ונרחה לפרש דהם
דפריך הכא מי הכי תרומה נמי עביד ליה כר׳ חוסבית דמי דמכל בהמה קנין שעורין ושיבולת סועל סהוה מכל
לסוסים ולרכב ועוד ים לפרש דפריך תרומה נמי עביד לה כרבי חוסבית דקסבר חוסבה לא מהני אלא לחכילת ערלי לענין מכילת ערלי מיהא לא
נינזור משום כעלי כיסין כיון דיכול לפטור עכ״ז מ״מ ערלי כרבי חוסבית ועל כרחיך כי גזור משום כעלי כיסין דמכילת קבע מעיקרא
נמי כלאו הכי לא מכיל דהתם נם מירות הנכרי נמי לא היה פוטר ל״ת מערלי מפילו כי לא גזרו משום כעלי כיסין דנכי דנלנול הנכרי פוטר לנמרי היינו משום
דכי מבוית ליה כקולס נלנול ערלי לנמרי מכל מירות נכרי כי מבוית ליה נמי כלא נתחרט מיתסר מיהא מכילת קבע והא דקתמ׳ לעיל אלת נכרי נארן ותרומתו
כתובה לחרן מוליען מותו שהוא פטור מלתו נמכילת לזרים ומכילת לזרים כמו חלה היינו התם דתכופה של נכרי דלא סיתה עומדת להתחייב במעשר
היינו פוטר מבמע הא חם היה מירות נכרי פוטר ל״ת מיפטר לנכרי לא מיפטר מירותו ומיהו לנמרי מעשר מסקי׳ משום כעלי כיסין מפילו מחלתה דנכרי
מיפטרה נמי לנמרי מכל מותו שהוא מתחלתו של נכרי ומכר לנכרי לא מיפטר מירותו מלא מערלי ומיהו לנמרי מסקי׳ משום כעלי כיסין מפילו מחילתה דנכרי
ומכר לישראל חייב בדמיהם לעיל מלא מיפטר נכרי שנמרת קודם שנתנייר ומס תאמר ומתי שנא ממירות הקדש דמשמע לעיל דפטר לנמרי ותנן נמי בפרק
קמץ׳ דמסכת פרה המקדים ופודה חייב במעשר על שיירת הנזבר ויש לומר להתם משום פסידא דהקדש לוקמה לוקמת הדרבנן מלתורייתא וקבע יש דוחק לפרש זה
דקודם נזירה דכעלי כיסין מס חייב לחלק בין היה מתחלתו של נכרי ומ״ל לחלק כו חם כן מחר שנזרו משום כעלי נם ומס
כיסין מתתי נזרו על מותו שהיה מתחלתו של נכרי ומ״ת נלא יתכן פי׳ זה בפרק תיעשי מעשה פרה׳ דכמסכת פיאה
עם הנכרי בחסיות מע״י שפירותיו טבל לומר מהן ערלי כלומר טבל ה ובשדעם דמן התמורה ודע דנידולי טבל חם ר בדבר שאין זרעו כלה כדתנן פאה
וחסיו דבר שאין זרעו כלה הם כדתניא בפ״ק דהניזר מן הירק והא דתני ערלי על כרחין לאו כמשמעו הוא פיטור דתורייתא דלדידי׳ תלינו ערלי חסיר
מלא כמתן דתמר פוטר וכי גזור משום כעלי כיסין בקבע מכל מכילת ערלי לא גזור

ברי התם כמתו מוכלת ומס תאמר היכן מצינו דטבל חסיר בהנאה ויש לומר דנפקא לן כדדרשינן בפרק׳ כמה מדליקין מין מדליקין בטבל טמא משום דף כו
משמרת תרומתי בשני תרומות הכתוב מדבר מה תרומה טהורה אין לך בה אלא משעת הרמה ותילך פירש מכילתה אף תרומה טמאה כן דהיינו הלקה
והדר נמרי טהורה משעה דמיתסר בהלקה קודם הרמה וכן להאכילה לבהמתו כל כילוי דהוי כעין הלקה ולא כמו שפירש בקיבוצרים דווקא טבל
טמא מכל בטבל טהור מדליקין אלא נקט טמא וכל שכן טהור ומהסיא דרשא נופה יפעיבן דאין ישראל מאכיל לבהמתו כרשיני תרומה:

יצק נתן תחילה שמן לבונתו קודם הסולת יצק לאחר נתינת סולת וכלל שכן דרך כל המנחות שמן תחילה בכלי ואחר כך נותן סולת וחוזר ויוצק עליה דף מח
שמן ובולל ועוד ים בתינת שמן שלישי שלא הזכיר בקיבוצרים דתנן לקמן בפרק אלו מנחות כל המנחות הנעשות בכלי טיבולת שלשה מתנות שמן יציקה
ובלילה ומתן שמן בכלי קודם לעשייתן ונראה דכולהו מני להו הכא דתנן שמנו הוא נתינת שמן תחילה בכלי ויצק ובלל היינו יציקה ובלילה ומתן שמן בכלי קודם ליציקה ובלילה וכן הכא וכן
התם הוה ליה למימני בלילה בריבוי דיצק היינו יציקה מחרוצה דמרבינן כל המנחות ליציקה בר מנחת מחבת דמיתסר ביציקה לקמן בפרק כל המנחות שכך הוא הסדר תחילה
נותן השמן בכלי ונותן הסולת ולש בפוסרים ונותנין שמן עליו בולל וחוזר ונותן שמן לקיים מלוות יציקה וקומץ:

יצק ובלל תיתי מלא תני מלא כדקתני׳ בהקומץ דכה לא יצק לא בלל לא מלא:
ובשעת הביעור בשעה שאת מבל מכלונילך לא בדקי ואפי׳ לא בדק בומנו משום דדילמא אתי למיכל מיני בשמוכלו בפסח ורבנן פליגי עליה דתמר לא בדקי
בתוך הפסח בלומר במועד שריפתו דהיינו בפסח יבדוק לתוך המועד בתוך הפסח עלמו ולא גזרינן דילמא אתי למיכל מיני׳ כך פי׳ בקונט׳

מתוך שלא התירתה לו אלא על ידי קיטוף זכור הוא אבר ליה אביי תינח קצירה טחינה והרקדה מאי איכא למימר אלא קשיא טחינה בריחיא דידא הרקד על גבי נפה בית השלחן דשריא קצירה דתנן קוצרין בירח השלחן שבעמקים אבל לא נודשין מאי איכא למימר אלא אמר אביי חדש בדיל מיני חמץ לא בדיל מיניה אמ' רבא דרבי יהוד' אדרבי יהוד' קשיא דרבנן אדרבנן לא קשיא אלא אמר רבא דרבי יהודה אדרבי יהוד' לא קשיא כדשנינן דרבנן אדרבנן לא קשיא הא עצמו מחזר עליו לשורפו מיכל אכיל מיניה רב אשי אמר דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא קמח קלי תנן והא דרב אשי ברות' היא תינח מקלי ואילך עד קלי מאי איכא למימר וכי תימא הכא נמי על ידי קיטוף וכדרבה בית השלחן דשריא קצירה מאי איכא למימר אלא הא דרב אשי ברות' היא: מתני' משקרב העומר הותר חדש מיד הרחוקי מותרין מחצות היום ולהלן משחרב בית המקדש התקין רבי יוחנן בן זכאי שיהא יום הנף כולו אסור אכ' רבי יהורה והלא מן התורה הו' אסור שנ' עד עצם היו' הזה מפני מה הרחוקים מותרין מחצות היום ולהלן מפני שהן יודעין שאין ב"ד מתעצלין בו: גמ': רב ושמוא דאמרי תרויהו בזמן שבית המקדש קיים עומר מתיר בזמן שאין בית המקדש קיים האיר מזרח מתיר מאי טעם תרי קראי כתיבי כתב עד יום הביאכם וכתב עד עצם היום הזה הא כיצד כאן בזמן שבית המקדש קיים כאן בזמן שאין בית המקדש קיים רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרויהו אפי' בזמן שבית המקד' קיים האיר מזרח מתיר והכתב עד הביאכם למצוה משקרב העומר הותר חדש מיד

ד"ק דמנחות דף ס למצוה העומר היה מתיר במדינה ושתי הלחם במקדש למצות משחרב

כקונט' וקצה מאחי שני בליענא לרבי יהוד' שקרי ליה שעת הכיעור לשעה שיצית ורבנן קרו לה מועד לכך נראה דמועד ממש קאמר תוך ימי הפסח:

קוצרים בית השלחים ובל בית העמקים פי' קבו' רעות הן ואין עומר בא מהן ומתניתין בהאי פירקא ממקום שאתה מביא לי אתה קוצר ממקום שאי אתה מביא אי אתה קוצר וכ"ל דכיון דלכתחילה לא יביא מ"ע דאם הביא כשר כדתנן בפרק כ"קרבנות אין מביאין לא מבית הפרס דף פה הזבלים ולא מבית השלחים ולא מבית הפילון ואם הביא כשר ותימא להכא לא תקשי בית הזבלים ובית הפילון ובתים לתרץ דהני פסידי מי לא מקדשי להו ושרו רבנן אבל פחות לא פסדו מי מקדשי להו עד לחתר העומר ולחתור בהו רבנן כי היכי דלחתור הכא כדרישה אבל מאתי קשה ממאי לא תחזיב בית העמקי ואית דגרסי הכא בית השלחי שבעמקים דהוה מן הסוף הביא פסיל דלכתחילה לא יביא ממקום שאתה מביא אבל היכא דאם הביא כשר מ"ע דלכתחילה לא יביא ממקום שאתה מביא ואפ' לקציר וכן מוכח בתוספתא דקתני מ"ע שמהרו מן קוצרין מבי השלחין שבהרי ומבית העבל שבעמקים מפני הנטיעות שבו

נם זה שם

שי"ל שהל תמידין ומוספין ופי' מנ' אחפלות לעמורת

ואבל לא גודשין משום דלכתחילה לא יביא פסידא מי שבקיאין עד לאחר העומר והא דתני ר' יהודה קמח וקלי בתחלת העומר לא קאמר ר"מ קוצרין נדרשין מבמים ולקמן נבי מכשי ידיהו קאמר דקצירה שאני משום פסידא כדבריהם ואם תאמר אם כן מאי קשיא ליה מקצירה אתמן לרבי יהודה שאני קצירה לחיכה פסידא ויש לומר לכל שבן מין לגזור בחקום מצות ביעור: והא כתב עד הביאכם למצוה משמע לחיכה עשה לחורייתא אלא לרבי אלעזר אף על גב דלחיכה מיסורא לחורייתא מין סכרית לגזור ולחתויר כיון דלחיכה לאו ותימא מי גרע מכיכה לחסרי מחסרי דלחיכה קמח טעמא בפרק כ"קמח טעמא דרבי שמעון כן לקיים לאמר מכחת העומר בחקום מקום שנהגו לעשות כן מפני כבוד הרבים ואם תאמר ליסחל משום דקסבר חלוי חמוץ מכל מקום אסור מלחורייתא:

בשיטת ר׳יהודה אמרה דאמר מן התורה דאפילו מלוכלכת מלוכלכת קושי׳ מתרת
דף מא תירץ כן רב נחמן דנפיק לגבי הגוזל דפריך התם מתכוין היום
ולהלן ליתתרי ושוב מצאו התם דמיבעי בלילית אי כמוך לגמרי התמה רבי
יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דהכא לא מצו סברי כההוא פירושא ותיתי מנה להו
לרבי יוחנן ולרבי שמעון בן לקיש דאליבא דרבי יהודה דקתני דף כזמן
שבית המקדש קיים היתר המזרת מתיר:
קסבר תדע כתוכה לאחר דנפנן דאליבי
דף לה תבעי להו פרק הקדושין:
לא התם אמר קודם לעומר וכו׳ תימה
דנקט התם ליבשה דהוה ליה למימר
קודם לעומר אסיר משום דכעיקר ממשקה
יפרש וגרס דרבי טרפון נמי לא מיתסמיטת
התי טעמא הלא דקתני ליה התם בין קודם
לעומר לקודם לשתי הלחם ובין קודם לשתי
הלחם מקול לעומר ולהכי מהדר ליה כהתי
ליבשה לא התם אמרת קודם לעומר הכא לא
אתר מכלל: והתמר

משחרב בית המקד׳ התקין רבן יוחנן בן זכאי
שיהא יום הנף כולו אסור מ״ט מהר׳ יבנה בית
המקדש ויאמרו אשתקד מי לא אכלנו בהאי
מזרח השת׳ נמי ניכול ולא ידעי דאשתקד לא
הוה עומר האיר מזרח מתיר והשתא דאיכא
עומר עומר מתיר ואין סלקא דעתך למצוה
משום מצוה ליקום וליגזור אמר רב נחמן בר
יצחק רבן יוחנן בן זכאי בשיטת רבי יהודה
אמרה דאמר מן התורה אסור שנאמ׳ עד עצם
היום הזה עד עיצומו של יום וקסבר עד ועד
בכלל ומיסבר להו כוותיה ורא״א מיפלג פליג
עליה דתנן משחרב בית המקד׳ התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הנף כולו אסור א״ר
יהודה והלא מן התורה הוא אסור דכתב עצם היום הזה רבי יהודה הוא דקא טעי הוא
סבר רבן יוחנן בן זכאי מדרבנן קאמר ולא היא מדאורייתא קאמ׳ והא התקי׳ קתני מאי
התקין דרש והתקין רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע אכלי חדש באורתא דשיתסר
ננהי שבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דרבנן ולספיקא לא חיישינן ורבנן דבי רב אשי
אכלי בצפר׳ דשבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דאורייתא ורבן יוחנן בן זכאי מדרבנן
קאמר וכי תקין ליום הנף לספיקא לא תקון אמר רבינא אמרה לי אם אביך לא הורה
אכיל חדש אלא באורת׳ דשבסר ננהי תמניסר דסבר לה כר׳ יהודה וחייש לספיקא:

מתני׳: העומר היה מתיר בסדינה ושתי הלחם במקדש׳ אין מביאין מנחות
מיי׳ פ״ג מה׳ תמידין ומוספין הי״ב וביכורים ומנחת בהמה קודם לעומר אם הביא פסול לשתי הלחם לא יביא אם
הביא כשר: גמ׳: יתיב רבי טרפון וקא קשיא ליה מה בין קודם לעומר לקודם
שתי הלחם אמר לפניו יהודה בר נחמיה׳ לא אם אמרה׳ קודם לעומר שכן לא הותר
מכללו אצל הדיוט תאמ׳ קוד׳ לשתי הלח׳ שהותר מכללו אצל הדיוט שתק רבי טרפון
צהבו פניו של רבי יהודה בן נחמיה׳ אמר לו רבי עקיבא יהודה צהבו פניך שהישבתה
את זקן תמהני אם תאריך ימים אמר רבי יהורה ברבי אלעאי אותו הפרק פרס הפסח
היה כשעליתי לעזרת שאלתי אחריו יהודה בן נחמיה היכן הוא ואמרו לי נפטר והלך
לו אמר רב נחמן בר יצחק לדברי יהודה בן נחמיה נסכים ביכורים שהקריבם קודם
לעומר כשירין פשיטא מהו דתימא התם הוא דהותר מכללו אצל הדיוט אבל הכא
דלא הותר מכללו לא קמ״ל כל שכן הכא דלא איתסר כלל: ס״ד ה״נצא ג״ליפ״ל ס״י:
בעי רמי בר חמא שתי הלחם מהו שיתירו שלא כסדרן היכי דמי כגון דזרעינהו בין
דהעומר לשתי הלחם וחליף עליהו שתי הלחם ועומר מאי כסידרן שריין שלא כסדרן
לא שריין או דילמא שלא בסדרן נמי שריין אמר רבה תא שמע אם תקרי מנחת ביכורי׳
במנחת העומר הכתוב מדבר מהיכן באה מן השעורין אתה אומר מן השעורין או
אינו אלא מן החיטין רבי אליעזר אומר נאמר אביב במצרים ונאמר אביב לדורות מה
אביב האמור במצרים שעורין אף אביב האמור לדורות שעורין ורבי עקיבא אומ׳ מצינו
יחיד שמביא חובתו מן החיטים וחובתו מן השעורי׳ וציבור שמביאין חובתן מן החיטין
מביאין חובתן מן השעורין ואם אתה אומר בא מן החיטין לא מצינו ציבור שמביא
חובתו מן השעורי׳ דבר אחר אם אתה אומ׳ עומר בא מן החיטין אין שתי הלחם בכורים
ואם איתא דשתי הלחם שלא כסדרן שריין משכחת לה דמקריב עומר מהנך דאשרו׳
קודם לשתי הלחם ובתר העומר דאשתקד ושתי הלחם מהנך דאשרוש קודם לעומר
דהשתא ובתר שתי הלחם דאשתקד מי סברת ביבורים

כפסח מסנך חישי דתלן בשתי הלחם ולא הוו בכורים: מי סברת בתי הלחם

והתנן משחרב כו׳ תמרינן מאי שנא כו׳: תמר רב נחמן דרבן יוחנן בשיטת
רבי יהודה אמרה דאמר מן התורה הוא אסור לאחר חורבן ולאו משום נזירות
שמא יבנה: עצם עצמו של יום: קסבר קדם חוכה לזרק דרבנן ולספיקא שמא
לאחר יהיה שם עשרה לשחוט דרבנן ולא בעינן לשמותי עד שיזרוק מזרק
דשיבסר דאי נמי שיתסר הוה הרי התיר
היתר המזרת: דקסבר קדם בחוכה לזרק
סוכה דף יח דאורייתא הילכך חיישינן לספיקא ולא מכלי
ה״ד לו ערובי׳קלב מחורתא ובצפרא מכלי ליה ולא חיישינן
לתקנת רבן יוחנן בן זכאי משום דגזירה
דרבנן היא שמא יבנה כו׳ ואבו דבנן
למיגזר ביום הנף גופיה ולספיקא לא תקנו
להמתין כל היום: ומנר לה כרבי יהודה
דאמר כל היום הנף אסור מן התורה ואדם
אסור חוכה לזרק דאורייתא הילכך חייש
לספיקא להמתין כל היום: מנחות
מנחת סוטה ומנחת נסכים: קודם לשתי
הלחם לא יביא מנחות משום דרבי שתי הלחם
כתי׳ מנחה אדשת חרש לכל המנחו׳
וביכורי כדמפרש בפרק כל קרבנות: ואם
הביא כשר בגמרא מפרש טעמא: גמ׳:
מה בין קודם העומר לקודם שתי הלחם
כלומר מאי שנא דאמר לחם הבא פסול
ובבי שתי הלחם לחם הבא כשר: להבו פניו
שמח: פרס הפסח שתי שנתות קול הפסח
דתנן שוחטין כהילכות הפסח קודם לפסח
ל׳ יום רב״נ חוש שתי שנתות על שם שנאמר
שנתות חני ל׳ יום פרנם קרי להו לשון
פרוסה: נסכים נכורים מיין שניכר קודם
לעומר והקדימה כשרין: לדברי רבי יהודה
דרבי נחמיה דתני טעמא נהוחיל ומותרין
להדיוט הני נמי מותרין להדיוט: קול לעומ׳ פק דמנחות
דעומר מיכו מסור אלא מן דגן ולא יין והא
דקתני מתניתין ואם הביאו פסול לאו
מכוורי דפירות המילן קאי: מהו דתימא
התם גבי מנחו׳ קודם לשתי הלחם הוא שם
הביאו כשר: משום דהותר מכללו שנאמר
להדיוט קודם לעומר הותר לאחר העומר
אבל הכא אלא הותר מכללו להדיוט שמרי
מעולם לא נאסר אימ׳ לא: מהו שיתירו אלא
כסדרן למקדם: וחליף עליהו שתי הלחם:
מניחין חוכתו מן המעורים עומר: אין שתי
הלחם ביכורי שתקרב לחובת מחיטי שנה
זו ורמאי קרינהו בכורי דכתי׳ וביום הבכורים
ואם איתא דאלא׳ לשתי הלחם שריין משכחת לה
דבא עומר מן החטים והוו להו שתי הלחם
בכורים: כגון דזרע בחייר לחמרום קודם
לשתי הלחם דאשתקד ושתי הלחם דהכא
דזרע בתמוז לחמרום קודם לעומ׳ דהתידנא
ולבתר שתי הלח׳ דאשתקד דהוו להו בכורי׳
לכל חטים דתלו בהם לחם קרוב מהכא
חטין דתלו בשתי הלחם דהתידנא דהנהו
חטין דתלו׳ עומ׳ מיניהו שריניהו שתי הלחם
דאשתקד ושתי עומ׳ תלו׳ מיניהו והכא שתי
הלחם דאשתקד הוו בכורים לכל מנחות
שבשנה מחטים שבחין לשתיר אלא
מדלא אמר הכי ס״מ מכאן לא תיפתרו חטין
להכא שתי הלח׳ דאשתקד(לא)שרו להו ואי מפרש״ק פ״ג
הוה לחמי עומר מיניהו דאשתקד לכל
בכורים

ביבורים לפירא קא אמרינן למזבח קא אמרינן וה"א אכיל לה מזבח מפירי דהא שתא בעי רמי בר חמא שתי הלחם הנצ' שריא או חנטה שרייה מאי הנצא ומאי חנטה אלימא הנצא דפירא וחנטה דפירא השתא השרשה שריא הנצה וחנטה מיבעי' אלא הנצה דעלה וחנטה דעלה מי הוי כי השרשה או לא תיקו בעי רבא בר רב חנן חטין שורעו בקרקע עומר מתירין או אין עומר מתירין היכי דמי אי דאשרוש תנינ' אי דלא אשרוש תנינ' דתנן אם השרישו קודם לעומר עומר מתירין ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכ' דחצרינהו וזרעינהו קור' לעומר ואתא עומר וחליף עליהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מינייהו כמאן דשדייא בכדא דמי' ושרנהו עומר או דילמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי ביה שית' ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה והאמר רב כל דבר שבמד' ושבמשקלו שבמניי' אפילו פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה שדאי פירא כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונא' דכמאן דשדייא בכדא דמיא ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכד' דמיי וכמטלטלי דמו ונשבעין עלירן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעי' עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמ' מהו למאי אילימא לטמויי טומא' אוכלין תניי' חטין שברעי בקר ושעורי' שבגללי בהמ' חישב עליהן לאכילה אין מטמ' טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וזרעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מיניהו מאי משום דמאיסותא הו' וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותיהו או דילמא משום כחישותא דהוא והשתא נמי כחושה תיקו בעי רמי בר חמא פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא למבטל טומאת' תנינא כל הכלי יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אא בשינוי מעשה לא צריכא דבלעה הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוי עיבול הוה ליה כבלי

והאמר רבה כל דבר שנמדד ושכמשקל ובמנין נפילו פחות מכדי מונחים תוך לו שיחזור למשקה קתמר מלא מפילו כיטול מקח הוי כדמוכח לקמן בפ' התודס ובפ' המוכר הספינ' ים לרקל תפתן דמילת' דרבה מיתמר אפי' מקרקעות וכן משמע בפ' ר' ישמעאל דקתמר לכל פנית במשקלות לא כדרבה כו' ורבינו שמואל לא פי' כן בפרק בית כור דתנן בית כור עפר חני מוכר לך מלא בחבל פיחת כל שהו יפחה הותיר כל שהו יחזיר משמע כי המקח קיים ופ' שמו' מקח קיים למע"ם שטעו במדה לא תיתמר דרבה מלא במטלטלי ולא משמע שכי כדפריש"ל היינו טעמא הוס שיודע ומכיר בשר שהוא מוכר לו ויודע שיש שם לו פחות לו יותר לפי מה שיעלה נפי חשבון בית כור מלומדים יפחות וינכה שדאי נה כדנעי ואתו סהדי כו' תין מכחישין לותו נמה שורע מלא שלומר שמין לס דיי נכי המי שיעורא פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא לבטל טומאת' תנינא כל הכלי יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אא בשינוי מעשה מלא בסוגין ובעבדינהו כפיפה מצרית מי הוי עיבול הוה ליה כבלי

ביבורים לפירא קא אמרינן למזבח קא אמרינן וה"א אכיל לה מזבח מפירי דהא שתא בעי רמי בר חמא שתי הלחם הנצ' שריא או חנטה שרייה מאי הנצא ומאי חנטה אלימא הנצא דפירא וחנטה דפירא השתא השרשה שריא הנצה וחנטה דעלה מי הוי כי השרשה או לא תיקו בעי רבא בר רב חנן חטין שורעו בקרקע עומר מתירין או אין עומר מתירין היכי דמי אי דאשרוש תנינ' אי דלא אשרוש תנינ' דתנן אם השרישו קודם לעומר עומר מתירין ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכ' דחצרינהו וזרעינהו קור' לעומר ואתא עומר וחליף עליהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מינייהו כמאן דשדייא בכדא דמי' ושרנהו עומר או דילמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי ביה שית' ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה והאמר רב כל דבר שבמד' ושבמשקלו שבמניי' אפילו פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה שדאי פירא כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונא' דכמאן דשדייא בכדא דמיא ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכד' דמיי וכמטלטלי דמו ונשבעין עלירן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעי' עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמ' מהו למאי אילימא לטמויי טומא' אוכלין תניי' חטין שברעי בקר ושעורי' שבגללי בהמ' חישב עליהן לאכילה אין מטמ' טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וזרעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מיניהו מאי משום דמאיסותא הו' וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותיהו או דילמא משום כחישותא דהוא והשתא נמי כחושה תיקו בעי רמי בר חמא פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא למבטל טומאת' תנינא כל הכלי יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אא בשינוי מעשה לא צריכא דבלעה הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוי עיבול הוה ליה כבלי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0141
DFG

בבלי גללי בבלי אדמה ואין מקבלין טומאה דאמר כלי אבנים וכלי גללי וכלי אדמה אין מקבלין טומאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים או דילמא לא הוי עיכול תיפשוט ליה מיהא דאמר עולא משום בר יהוצדק מעשה ובלעו זאבים שני תינוקות בעבר הירדן ובא מעשה לפני חכמי וטהרו את הבשר שני בשר דרכיך וליפשוט מסיפא ושמאו את העצמות שני עצמות דאקושי טפי בעי רבי זירא חיטין שירדו בעבים מהו למאי אי למנחות אמאי לא אלא לשתי הלחם מאי ממושבותיכם אמר רחמנא לאפוקי דחוצה לארץ דלא אכל דעבי שפיר דמי או דילמ ממושבותיכם דווקא ואפילו דעבים נמי לא ומי איפא כי האי גונא אין בדעדי טייעא נחיתא ליה רום כיזבא חיטי ברתלתא פרסי בעי רבי שמעון בן פזי שיבולת שהביא שליש קודם לעומר ועקר ושתלה לאחר העומר והוסיף מהו בתר עיקר אזלינן ושרייה עומר או דלמא בתר תוספת אזלינן ועד שיבא עומר הבא תיפשוט ליה מיהא דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן ילדה שסבב בזקינו ובה פירות אפילו הוסיף במאתים אסור ואמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן בצל ששתלו בכרם ונעקר הכרם אפי הוסיף במאתים אסור היא נופה קא מיבעיא ליה כפשט פשיטא לה דלרבנן רבתר עיקר אזלינן לא שנא לקולא ולא שנא לחומרא ודילמא אפוקי מספקא להו ולחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן תיקו בעי רבה לעניין מעשר מאי דזיכא דמי כגון דאמרינהו

כלים גלולים כלי אדמה : ובלעו זאבים שני תינוקות והקיאום דרך פרשי וטיהרו את הבשר שמא הוי עיכול : סורדו בעבים עם המטר כשהוא העבי בתוקיינוס בלעו ספינה מלאה חטין: רוב כיזבא בתלת פרסי סהיא קרקעו תורך ג׳ פרסאות רוב כיזבא שני טפח בוקיפת נודל: שסביאה שלש לכלי נקט שלש דמשי׳ גמר פרי דהי מקאי הכי עקרה הויא כשהי בעומר ולא מהני עומר ליתיסריי: ועקרה קודם לעומר ושתלה לאחר העומר והוסיפה מהו : ילדה שסיבבה בזקיק נטיעה על ילדה ובה פירו והרכיבה בזקיק שעברו לה ימי ערלתה לפי הוסיפו פירות נעובי לאחר שסיבב במאתים על הויתר יותר מכדי שם מן הסיפור לאחור ולפי ע״ג דערלה בטילה במאתים כדאמר בעפחים שמלקח תעבי דף כב מן המאתים ממותר שתי מאות שנטעה ירו ככור מכאן לערלה שבטילה במאתים לפי הכי הכא בסיפא לאחר נופל הוא ובתר עיקר חולין : בגל שנתלו בכרם ונעקר הכרם : לפי הוסיף לאחר עיקר הכרם הגדל בתוכו במאתים חלקים יותר מכדי : לסיר מכדי כלים חלמא בתר עיקר חולין לא שנא לקולא כגון שיבולת דהי חולין כיון בתר עיקר הויא קולא דלא נעי להמתין עד עומר הבא: דאמרינהו

כלי גללים כמסכת שבת פי׳ בקונטרס חבן גלל וכמן מוכיח שהם כלים של נפיעי כבר :

כלי חלמה פי׳ בקונטרס שחוקת מכנים שקורין קרוייט כ״ל וכפרק כיצד מהלה מצאתי שהם כלי חרס שנתייבשו בחמה ולא נשרפו כשבשן נבי כבול דאמר שלח לי חמר כשל טיט הני הוא דלא מקבלי טומאה הא כלים דידהו מקבלין טומאה והתנן כלי גללים כלי מכנים כלי חלמה כו׳ ועוד תנן במסכת כלים פ״ב גר שניטל פיו טהור ושל חלמה שהוסק פיו בפתילה טהור:

חיטין שירדו בעבי פיר׳ בקונטרס שהיו בתוקיינוס ובלעו ספינה מלאה חיטין וקיקסה לר״ת דאי מקום לחרץ וכי הותרו לאחר הלח בשבי שהיו בעבי ממטר ומחמת שכחתי בעבין וליכא ואי מחרץ ישרש וכי נחסרין הן על ידי כך הלא נראה לי דעל ידי גם ירדו בעבים כי הגהו מטמאתא דפ״ל מיתות :

דאמר רבי מכהו מ״ר יוחנן ילדה שסיבבה בזקיקים וכה פירות לפי הוסיפו מאתים אסור והא דמ״ר מכהו מ״ר יוחנן בפ״ב מסות מלאתה בשוטה ילדה שסיבב בזקיקים בטלה התם בדליכא פירות בילדה והכא בדאיכא פירו ומה שנדל מהכ מוכח כאן שהוא היתיר והיינו דרבי יוחנן לטעמיה דאמר התם בטלה והכא ניחא דנקט ילדה לפי שפירות שבה של ערלה הן דאילו יחזר של זקיקים ושיבבה בזקיקים תחילתו ושופו היתיר הוא אבל בשוטה קשיא דאמאי נקט ילדה דכך שהוא ייחזר של זקיקים שסיבבה בזקיקים דאי לאו משום דבטלה היה תורת ערלה עליו וכו׳ פירש שם בקונטרס אפילו לייחזר של זקיקים מכיון שנתלש והרכיבו ילדה קדיינא ליה ובטל בזקיק והא דלא נקט נמי ייחזר שם בכו בזקיקים בטל משום דלא הוה ידעינן לעניין מה בטל אם לא היה מפרש בהדיא לעניין ערלה אבל בשתלו נקט ילדה מוכחא מילתא דלעניין ערלה קאמר והתם פריך מתניתין דקתני בזמן שהוא מחזיר ואת המרכיב דמדחזיר ש״מ דשייך בה ערלה ואילו דבעי מיהדר והתם קאמר רבי יוחנן ילדה שסיבבה בזקיקים בטלה ומשני דמתניתין דהתם כגון ילדה בילדה וכי תימא תיעוק לי דבעי מיהדר משום ילדה דמשכחה כגון דנטע קמייתא לסיני ולקורו ואע״ג דילדה בזקיק בטלה כי היכי דלא מיפלוג עלה בת מיהדר היא וכדאמר משום ילדה שם כלו שני ערלה דקמייתא מקמי כתרייתא אע״ג דהיתה הרכבתה בתוך שני לערלה דאי תימא הכי הא דפריך בסוטה ביכי דמי חולימא ילדה בילדה תיפוק לי דבעי מיהדר משום דילדה דמסוכנה לוקמן כגון שבלו שני ערלה של דמסוכנה לפני שני הסנייה וכירושלמי משמע דילדה שסיבבה בזקיקים מיירי בשנטע חילן בפני עצמו ונטעו אצל זקיקים וסיבך ענפיו בענפי הזקיקים דאם קודם קליטת שרשיו בארץ נתלשו זה בזה נטלה הילדה בזקיקים אצל שם קדמה קליטת השרשים של ילדה אליבי׳ התם תמורתי וזה לשון הירושלמי בפ״ק לערלה רבי זעירא ורבי שעור ורבי חנינא בשם ר׳ חנינא בן גמליאל ילדה שסבבה לזקיקים שהורם הילדה אמר רבי חנינא בר תנחת מתניתא דמרה בן סיפוק בנפנים סיפוק אחר סיפוק אף על פי שהרכין בארץ מותר וחס לומר שמא השרשים הילדה עד שלא תתלשה לזקיקים אמר רבי חנינא בריה דרבי הלל דרבי יהודה היא דרבי יהודה אמר מתלשה הוא ולא תשרים רבי אומר נשם ר׳ יוחנן שרשין בשם אמם :

בצל ששתלו בכרם כו׳ בפרק הנזקין מעלין לו מי גידולי היתיר אבל בשתלו בכרם ונעקר הכרם שנטעו ורבו גידולין על עיקרו מותר אמר ליה רבי ירמיה בבקר מר תרתין דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן כו׳ ומייתי לה רבי יוסי ורבי שעור ורבי חנינא והיה דבצל שנטעו בכרם דמוכח דחולין בתר עיקר ולהכי מייתי הכא הנך תרתי ולא מייתי הסיא דרבי יהודה דבצל שנתלש מקמי תרתי ומ״ת והתנן המעביר עפר נקוד בכרם שם הוסיף מאתים אסור שמא לא חולין בתר עיקר שמא לא בתר תוספת ול״ל דשתלו שם כדדרשינן בפרק כל שעה כתב המלוה וכת הזרע הא כיצד זרוע מעיקרו בשדשם זרוע ובא הוסיף מין לא הוסיף לא ומ״ת ומאי קמכעית ליה הכא מי דרבי יוחנן ורבי יונתן לחומר דווק מאי לקולא על כרחיך לחומרא דמי לקולא מאי דרבי יוחנן מדרבי יוחנן לישרש בצל שתלוהו ושרשו מתעשר לפי כולו שמא לא חולין בתר עיקר להקל והתם נמי בנדרים מייתי לה ופשיט מקמייתא דרבי יוחנן דילדה שסיבבה בזקיקים תחילתו ושופו היתיר הוא ובזקיק מהכי דרבי יוחנן דבצל דתתו גידולין ומבטלי עיקר ומשני דילמא לחומרא אמאי ול״ל דהא דקאמר לחומרא שמא הייתה דווקא התם משום דהייתה זריעתו כדקאמר לבל היכא דלמא היינו זריעתו דילמא חולין בתר עיקר דין לקולא דין לחומרא והתם בנדרי פריך מדרבי יוחנן ומדרבי יונתן דתניא גבי מנכם בחסית דלקט שרש תשוב על הסביעית לחומרי סביעית מותר שמא גידולי היתיר מעלין לו מי הסיסור ומשני סמני סביעית הוחיל ואיסור ע״י קרקע בטילתה של ידי קרקע וצריך לחלק בדבר מי זה טעם יפה שבצל סביעית איסורה על ידי קרקע ועלה וכלאי הכרם לא תשובי איסור על ידי קרקע ואפילו מעשר משמע התם דחזיב איסור ע״י קרקע מי לא משום למעשר דיגון הוא דקא גרים לה ונם חדם דשמעתין צריך לומר דלא חזיב איסורו על ידי קרקע מדמדמי לה הכא לערלה וכלאי הכרם : לישרש

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0142
DFG

דאמדינהו ועשרינהו שקיל סבולין הרבה ולא דמי מלא עישרן ושתלם לאותן
של חולין אם תמצי לומר לתומרת דלא חולינן בתר עיקר ליפטר תוספת
ממעש"ר ותוספת בעי עשורי : עיקר נופיים מי הדר בעי עשורי : מתי
סגי מכל חטי ושערי דעלמא דמיעשרי כי הדר זרע להו בעי עשורי
הא כמי בעי עשורי : דכר שזרעו כלה כגון
חיטי ושערי שזרע כלה בקרקע ומתעכל
וגמר זרע ירק וכמה זרע אחר : לא מיבעיא
לי לזורעי בעי עשורי הכל דכולהו מחדיכי
ניהו: כי קאיבעיא לי סתם זרעו כלה כגון
הך סבולת שזרעה מן העיקר מתאכל ולא
הוליך ותוסיף מאי : שתיקנו שיעשרו וזרעו
כלומר שזרעה מתעשר לפי כולו שנכר לעשר
לפי ליטרא דתשונה הלמת הדר בעי עשורי
ואע"ג דמי זרעו כלה לסבי נקט ליטרא יותר
שיעור מה שזרעו דאפילו הכי
צריך לעשר לפי הליטרא : עניין שתיקנו נקוב
מהו נקוב ופריך ה"ם מי לא נקוב והא לא
נקוב ומפיק תרתי מן הפטור על הפטור
הוא : דילמא בניקותא תור ונקבו קתני
דהכי קאיבעיא לן עניין שתיקנו נקוב וגדלה
סתבואה במקצת ואחר כך נקבו מהו לעשורי
מיניה וכיון והם תמצי לומר לא חולינן בתר
עיקר וחוספת שגדלו אחר נקוב בעי עשורי
הילכך לא מצי עשורי מן העיקר על התוס'
דהוה ליה מן הפטור על החיוב : תו דילמא
עיקר נמי מחייב דזיל בתר תוספת לתומרת
לחייב את העיקר ומצי למפרוכי מיניה וכיון
וכעין בעיא דרבא מיבעיא ליה דהכי מסתמא
עניין ג' זיכו נקוב ונקבו מהו לתרומת גדולה
מאי שגדלו קודם הנקיבה על מה שגדלו לאחר
הנקיבה: תלת זריעה היא ועבדיו כשנקבה
הוא מתחלת לסדרי מכל גבי כעין דרבא
שתי זריעות הן דסבולת הילכך מיבעיא
למיבעי מי הדר מחייבא ליה תוספת לעיקר
למיהדר עשורי הו לא : סתירת בכרי שהשוו
לותם בדמת דזהו קניעותם למעשר וקדש
עליהם שם תרומה במעשר : מהו מיהוי
תרומה הו לא : מה כן דחל עליהם שם תרומה
מיניה כו' : כי תניא סיוע דלא מצינו לענין
חיוב על מיתה וחומש : תלוש היא ונחתי
במחובר לא מצחבת לה : ואי נחין ואכל
לה כדמי מחובר בטלה דעתו אגב כל אדם
דלא היו לחלוה: מאי שנא דאכתיב אפילפא ביצי
נבלת העוף הטהור מקצתן בחוץ ומקצתן
בפנים מבפנים מטמאין בגדי אבית הבליעה
מבחוץ אין מטמאין בגדי אבי הבליעה תלוש
עבידי אינשי דאכלי הכי במחובר לא עבידי
אינשי דאכלי אמר רב טביומי ברקיסנא
אמר שמואל הזורע כלאי בעציץ שאינו נקוב
אסור אם אבי בשלמא אי אשמעי לוק מכרת
מרדות מדרבנן היא זריע תנינ תרם משאינו נקוב
על הנקוב תרומה ויחזור ויתרום : מתני :
החיטין והשעורין והכוסמין והשיבולת שועל
והשיפון הרי אלו חייבין בחלה ומצטרפין זה
עם זה ואסורי בחדש מלפני הפסח ומלקצור
מלפני העומר אם השרישו קודם לעומר
העומר בתירן ואם לאו אסורין עד שיבאן
העומר הבא : גמ' חנ' כוסמין מין חיטי
שיבולת שועל ושיפון מין שעורין כוסמין
גולבא

ליטרא דתנית נכסוף הגומר מן הירק ליטרא מעשר שורעה בקרקע דף כא
והצמיחה והרי הוא כעשר ליטרין חייבת במעשר וכשניעית ואותה ליטרא
מעשר עליה ממקום לחזר לפי חשבון ובדבר שאין זרעו כלה מיירי דמסתמא
כאחת סוגין לכאורה :

חזר ונקבו קתני עיר' בקונטרים דע"ת
לא חולינן בתר עיקר ותוסף שגדל
לאחר נקיבו כעין עשורי מכל עיקר לא מיחייב
הילכך לא מצי לעשורי מן העיקר על התוס'
דהוה ליה מן הפטור והוה תימה שהרי הכל
מעורב לגמרי מה שגדל קודם נקיבה ומה
שגדל לאחר נקיבה° ונקומץ הכא לחמר נכי מדף כא
חדש ויש כיצד עושה נזכר נזרעו לתוכו
ומתו חצי זרע ונשתייר שהעיקר הנשתייר לאחר נקיבו מיי' פ"ו מהל'
ומלמעלה הוסיף ענבי הרבה : מעשר

ביצי נבלת עוף טהור כגון ביצי העשורי בתרגולת מקצתן בחוץ שבעזרת מיי' פ"ח מהל'
מיתה התחילה להטיל ביצה שכשביצים כגון תרומות
אם הכניסם פיו למיעיה ומכלן בפני עצמן
כגדי אבית הבליעה כדין נבלת עוף טהור
ולא מדרבין בטלה דעתו והא דתני בגמרא
דביצה שלוכל מנבלת עוף טהור ומן השלל דף ל
של בעלי טהור מיתוקמא נמי בתחילתן ומכלינהו מיי' פ"ו מהל'
ומכלינהו מבדמי מכל מכלינהו גזמי הכי תרומות
נמי דמסתמא כך פירות בקונטרים וזו היא
הילכת' כלה טעמ' דאטו בשגדל שהבעלים פיו
בתוך מיעיו יפסידו יותר בשגדל שהם מיירי
בגמרו שנגמר תלמון שלהם והם דפלגי
בין מסכל לשגדל ולא מפלגי בשגדל נופיה בין
גמרו לשחיטה גמרו לילה שחיטה בעזרות
מבחוץ לבחוץ להו כדקאמר התם בחד ליטרא
ומתי מסכל מהנך דמעורו בהדבכול והפילו
למטן דמטהר נמי בחיטים גמירות שייכו
בשקרוכת לגמר דלא מעורו כולי האי והא מיי' פ"ג מה'
דמטה הכא שבחוץ הוינן טעמ' משום דמת' סתר תכות
עוף ניפול כדתמ' בהמה דמקש גבי מדף הטומאה
שדולדל ומ"ת ומנח ליה דמיירי הכא בחלכן
בפנים דילמא בתלבינהו ומכלינהו ול' דמי
בתלבינהו מה בין הוה לן למיזר בחוץ לטו
שבפני לפי שהי לידע מה היה בחיצוניה היה
בפנים ועוד דלא הוה לן למיזר בחוץ משבחוץ מיי' פ"ל מהל'
מין מטמאין ואמת ידענא דשבפני מטמאין כלאים
ומדנקט שבפנים סתם מינה דמיירי מפילו
מכלו בפני ומ"ת מנח בספ' רבינו גרש מיעי
נבלת עוף טהו' מקצת בחוץ כי סדרך העוף
שו' למיתתו חולה ויוכיחי מיעיו לחוץ קתני
שבפני מטמאין בגדי אבית הבליעה אף על מיי' פ"ו מהל'
פי שהם מחוסרי זלח מורחת למיכלינהו דלא ביכורים
תמרינן בטלה דעתו אגב כל מדף יכי נחתין
ואכיל נמי לא תמרינן בטלה דעתו אגב כל
העומר מדף ומשני תלוש עבידי חינשי לאכלי הכי :

תנא כוסמין מין חיטין שיבולת שועל ושיפון מין שעורין לפי שהן לענין כלאים החיטין והוזין חינן דף כא
דתנן° כרים כלאים החיטין והשעורין זה בזה ושיבולת שועל
הכוסמין והשיפון הפול והספיר הפורקדן
והטופח פול הלבן והשעועית חינם כלאים זה בזה וכולן זווי קתני מצטרפין
דחיכך הוו כלאים ולענין לבאת ידי מצה בפסח לא מיתניה דתני לקמן פסוק
וחלו° מנחות ליקט מכולן כזית ואכלו אם חמץ הוא עונש כרת ואם מצה היא דף פה
אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ומכולן היינו מכל חמשת המינין דחי מכל
חמשה מינים הללו קתני חמץ וכולן כחות מצה : הללו

אלא לשעבר ולהכי מייתי לה מתני׳ למיתניא לגבי חלה ותנן
התם ובשערין והכוסמין ושיבולת שועל וציפורי הרי אלו חייבין בחלה
ומצטרפין זה עם זה וכך כרייתא לה פליגא אמתניתין למתניתין
לאו אהכולהו קתני מצטרפין זה עם זה אלא כלמפרשא ברייתא וכן פירש
בקונטרס ומיהו על מנת למכ׳ מתני׳ היא
כמו כן משני כריש חלה ופריך ברייתא
בירושלמי תמן תנינן חיוסו אין כמינו
לחייבין לזרים מצטרפות עם הכל אלא עם
הכוסמין בשערין מצטרפות עם הכל אין
מן החייבין לכי יוסי מותר לה מתם רבי יוחנן
בשם רבי יוחנן תמן בנשיך וכאן בנגזל
פירוש בשהמירין בגזלן יפה ועוזרין מהן
עיסה אחת כולן מצטרפין ובשעושה עיסת
מכל מין בפני עצמו אחרי כן נוטלין זה
בזה מצטרפין נכי אמי נונא דקתני והיה
דמייתי בירושלמי היא משנה בפרק בתרא
דחלה דקתני אחת העירוים מצטרפין
עם הכל משמ׳ דמצטרפין עם הכוסמי׳ והכי
קתני כוסמין מין חיטין משתע מכל
שערין לית לה קתני מילי דהכי קתני כוסמין
לף מין חיטין שיבולת שועל וציפורן מין
שעורין דוקא נ״ת והכי מיכן ש״מ כלאים
זה בזה כדתנן בריש כלאים היכן
מצטרפין הא תנן בפרק שני׳ דתרומות כל
שהוא כלאים בחבירו לא יתרום מזה על
זה ור״ל דגבי חלה תלוי שיעור בעיסה לפי
שעיסותיהן דומות זו לזו כדאיתא בירושלמי
בפרק בתרא דחלה ועוד יש לפרש לכאורה
בכל אחר בפני עצמו כדי שיעור חלה מין
תורמין מזה על זה ממין על שאינו מינו
והכי מיכ׳ בתום׳ דחלה דקתני קב חיטין וקב
שערין וקב כוסמין כדי חלה לין מצטרפין
כשהוא תורם מכל אחד ואחד משלו מין
ממין על שאינו מינו כגון קב חיטין חכי קב
שערין וחצי קב כוסמין נוטל מן הכוסמין
ונראה מזה שטעם דאמ׳ רבי׳ קמא ועוד
מייתי בחלה ומייתי כגון שחלש חיטין
נוסכין כולן זה בזה שכל אחד נוסך כפי
המיני׳ ומשום הכי קרי׳ תורם מכל מין ומין
כיון שחלשים אחדים מחייבין בלה השלישי
אבל לגרוף נוטל מן הכוסמין שעיסתו דומה
לשניהם:

כדרך שנוי אדם מניחו לזורעה חיטה
בקליפתה והא דאמר בסוף
כתובות ומה חטה שנקבר עדיפה מכיה
כמה לנוסין אומר ר״ת דהכי קאמר אפילו
היתה נקברת עדיפה יוכיח כמה לכיסי׳:

אחיא לזה לחם מצה פירש בקונטר׳ מה
מצה ממשה מינן ולא תורו ודותן
נקטה דהוה ליה למידק כדדייק לעיל הני
מין תורו ודותן לא תלה נר׳ לי׳ מצטריך לרבות
חמם מינין דלא תימא דוקא שעורין דמייתי
עומר מיניה:

מאי קושלעומר דקתני מתניתין חסורין
בחדש קודם קנין העומר אבל לאחר קנין׳ שרי לאכול חדש בלא הקרבת העומר כך פי׳ בקו׳ וזהו דוחק דבהאי תורא תלית מילתא למה לי למינק׳ קודם
קנירה ועוד בתר הכי דקאמר בשלמא למ״ד קודם קנירת העומר) היינו דלא עדיף אכילה וקנירה נהדדי משום דקנירה שרי מעכשיו יום
טוב ואכילה לא משתרית עד הקרבת העומר אלא למאן דאמר בשלמא למ״ד קודם הבאת העומר) ליערבינהו וליתנינהו חסורי׳ בחדש ולקצור לפני העומר והשתא לדידיה
נמי מאן ומנא לה אלא דקשה לו דלמתר ואכילה מיתסרא עד סיום הסורא ודחק בקונטרס לפרש דמקנירה עד היום הסורא לא חשיב
דזימנין דנקצרין סמוך לעלות השחר ועוד קשה מי היא תני חסור בחדש ולקצור לפני העומר בשלמא כי תני לה נכי קנירה ניחא
דכיוס השלשה יום טוב הוא ושפיטא דחסור לקצור לכל נכי אכילה לא מיתני לה ונראה דר׳ אמי קודם לפסח ולקי אהא דתנן ואסור לקצור קודם לפסח ר׳ יוסי
אומר קודם קנירת העומר והא דקתני קודם לפסח משו׳ דכי׳ ליכא קנירה ומיד בליל ט״ו קנירת העומר להכי קתני קודם לפסח דכי יוסי בר יהודה אומר קודם
קנירין

נולבא שיפון דישראל שיבולת שועל שבולי
תלאה דכי אין אורז ודוחן לא מנא הני מילי
אמ׳ריש לקי אתי לחם לחם מצה כתי הבא
והי׳ באכלכם מלחם הארץ וכתי׳ התם לחם
עוני ור׳תם גופי׳ מנלן אמר ריש לקיש וכן
תנא דבי רבי ישמעאל וכן תנא דבי ר׳ אליעזר
בן יעקב אמר קרא לא תאכל עליו חמץ שבעת
ימים תאכל עליו מצות לחם עוני דברי׳ הבא
לידי חימוץ אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח
יצאו אלו שאין באין לידי חימוץ אלא לידי
סירחון: ומצטרפין זה עם זה: תנא
התבואה והקמחים והבציקו מצטרפין זה עם
זה למאי הילכתא אמר רב כהנא לענין חדש
רב יוסף אמר לענין חמץ בפסח רב פפא אמר
לענין מעשר שני דאי אכיל ליה חוץ לחומה
לקי רבא אמר לענין טומאת אוכלין והא קא
משמע לן דחבואה וקמחין דומיא דבצקת
מה החם אוכלא בעיניה אף הכא נמי אוכלא
בעיניה והתניא חטה בין קלופה בין שאינה
קלופה מצטרפת שעורה קלופה מצטרפת
שאינה קלופה אין מצטרפת איני והא תנא
דבי רבי ישמעאל על כל זרע זרוע אשר יזרע
כדרך שבני אדם מוציאין לזריעה חטה
בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשי בקליפתן
לא קשיא הא בלחות הא ביבישות: אסורין
בחדש מלפני׳ הפסח: מנא הני מילי אמר
ריש לקיש אתיא לחם לחם ממצה: ולקצור
לפני׳ העומר: מנא הני מילי אמר ר׳ יוחנן
אתיא ראשית ראשית מחלה מאי קודם
לעומר רבי יונה אמר קודם קנירת העומר רבי
יוסי בר זבדא אמר קודם הבאת העומר תנן
אסורין בחדש לפני׳ פסח ולקצור לפני׳ העומ׳
בשלמא למאן דאמר קודם הבאת העומר
דניחו דלא קא עריב להו ותני להו אלא
למ״ד קודם קנירת העומ׳ ליערבינהו וליתנינהו
אסורין בחדש ולקצור לפני הפסח אלא אי איתמר אסיפא איתמר אם השרישו קודם
לעומר העומר מתירין מאי קודם לעומר רבי יונה אמ׳ קודם׳ הבאת העומר רבי יוסי בר
זבדא אומר קודם׳ קנירת העומר א״ל ר״א

מהרשק נרם קנירת

לרב

מהרשק נרם הבאת

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0144
DFG

לרבי יאשיה דדריה לא תיתיב אפרעך עד דמפרשת לה להא מתניתי מנין לעומ שמתיר בהשרשה מנלן דכתי אבי לאו מכלל דאיכא דלאו אביב דלאו אביב ולעולם דעייל שליש אלא אם שמו מהחל חרמש לאו מכלל דאיכא דלאו בר חרמש דלאו בר חרמש ולעולם שחת אמר רבי יצחק קמה לאו מכלל דלאו בר קמה דלאו בר קמה ולעולם אגם אלא אמר רבא אשר תזרע משעת זריעה אטר ליה רב פפא לרבא אי הכי אע"ג דלא השריש נמי אמר ליה סודני בשדה כתיב: מתני' קוצרין בית השלחין שבעמקים אבל לא גודשין אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא ברצון חכמים ולא מיחו בידם קוצר לשחת מאכל לבהמה אמר רבי יהודה אימתי בזמן שמתחיל עד שלא הביא שליש ר' שמעון אומר יקצור ויאכיל אף משהביא שליש וקוצרין מפני נטיעות מפני בית השבל מפני ביטול בית המדרש לא יעשה אותן כריכות אבל מניחין צבתים מצות העומר לבא מן הקמה לא מצא יביא מן העמרים מצותו לבא מן החלח לא מצא יביא יבש מצותו לקצור בלילה נקצר ביום כשר ודוחה את השבת:

קוצרין מרכיבין

כית השלחין פי' לעיל:

דף פב

דקליס כל היום בפרק מקום שנהגו ומפרש דמנחי כופרת דיכרת כגון נקונתא ותימא דהתם לעיל אמרינן גבי רבי אילעאי קץ כפניית בפניית בנסיעתי בנסיעתי קקופירו בקונטרים שם דקל' זכרי' שתי נוסחין פירות לכך נראה לומר דניסחני הם הנקיבות אבל הזכרי עושים פירות ונערך פי' בערך נוסחין דניסחני הם סתמרי קטנים שנקטנותן הם אתוקים וכשגדילין נעשין מרים כעין שקליס מרים דסוף פרק קמח דקולין ולכך מותר לקוצרן אין יוצאין ומרכיבין דקליס פי' בערוך שהם דקליס נקיבות שמתאוים לזכר ומשיר פירותיו ע"ד שאכילין זכר וכורכין בו ומצתמרין פירותיו ושמא דוקא דקלי למותי ליחבד ויתר דתמר במדבר מה תמר זו יש לה תאום אף ישראל יש להם תאום לעשות דכין מניהם שבשמים ותמר בדקל יריחו מפשה בחול שראלה דקל אחד לאחד למר להם לך קליס שביריחו מתאום והכניה ייקור מדקל אחד מיריחו והרכיב בו ושעין פירות בתחילה:

מי"מ ו' שבל תמידין ומוספין דף כו

וכורכין את שמע בפקל' מקום שנהגו מפרש היכי עבדי למר רב יהודה אחר שמוטל ולא היו מפסיקין ונראה לפרש דלא היו מפסיקי' בין ישראל לשם יחיד אלא נראה כאומר לישראל שישמע את השם ופשטיה דקרא היינו שמע ישראל כי ה' אלקינו ה' אחד וכיון שלמי אמרי' שלא היו מפסיקין בין תיבה לתיבה ויש מי שאומר שלא היו מפסיקין בין אחד לכורך:

וקוצרין ונודשין וכן בתוספתא וכשלא ברצון חכמים תנו ונותנין

לפני העומר יש ספרים שכתוב כאן בדברי ר' מאיר קוצרין

כפרק שני

כפרק שלישי

כפרק רביעי

מתירין

שמע וקוצרין וגודשין לפני העומר ואלו שמיחו בידם מתירין

ג"מ: תניא רבי בנימין אומר כתוב אחד אומר וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר וכתיב ראשית קצירכם אל הכהן הא כיצד ממקום שאתה מביא אי אתה קוצר ממקום שאי אתה מביא אתה קוצר אימא ממין שאתה מביא אי אתה קוצר ממין שאי אתה מביא אתה קוצר ההוא לא מצית אמרת מדרבי יוחנן: אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא ברצון חכמים: מאן שמעת ליה דאמר מיחו ולא מיחו רבי יהודה וסבר רבי יהודה קצירה דאנשי יריחו ברצון חכמים הוואי והא תניא ששה דברים עשו אנשי יריחו שלשה ברצון חכמים ושלשה שלא ברצון חכמים ואלו שברצון חכמים מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין לפני העומר ברצון חכמים ואלו שלא ברצון חכמים גודשין לפני העומר ומתירין נטיעות של הקדש של חרוב ושל שקמה ופורצין פרצות בגנותיהן ובפרדסותיהן להאכיל נשר לעניים בשני בצרות בשבתות וביומים טובים דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה אם ברצון חכמים הן עושין יהו כל אדם עושין כן אלא אלו ואלו שלא ברצון חכמים ועל שלשה מיחו בידם ועל שלשה לא מיחו בידם ואלו שלא מיחו בידם מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין וגודשין לפני העומר ואלו שמיחו בידם מתירין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0145
DFG

וכותבין פיאה לירק ולא יתכוון לכלל תרומה מדמלח פריך עלה משום שבעה הוו ועוד
כי לייק מתן משמע ליה דאמר מיתו הוה ליה למידק מתן שמעת ליה
דאמר נודרין לפני העומר שלח כדרבן מכמים רבי יהודה:

ומתירין גמזיות של הקדש ומ"ש ויתבלו הוה מצה על הוה פרוטה לכומן
הוה אדי מפי לכתחילה כדמוכ

דף כא נסיף מתקדי שדהו ויש לומ' דמשמרי בקונס
וכן ים לפרש מסותא דתנים מוחזין מי נמי
דוקא כעלים הוה ליכול לפדות הוה מנה על
הוה פרוטה דתין מכרה מיוכל כל אחד
לפדות הקדש חבירו הוה מנה על הוה
פרוטה ויקחינו לעצמו:

ונותנין פת לירק ומיתו בירד מכמים לפי
שהיו מפקיעין הפיאה מחעבר
כלפירים בקונטרים ואם תאמר והא כיון
מיי' פ"ג מהל' דהוי הפקר פטור מאי נפיך ויש לומר
מעבן עניים לא מתכן בית הילל מומרים על ב"ה היה הפקר
בין לעניים בין לעשירים כשמיטה ומפולו
לבית שמאי לחמרי הפקר לעניים הוי הפקר
טכח הפקר נטעות הוה ופאה דפטיר לבית
הלל כדדרשי כספרי ונח הלוי כי תין לו חלק
ונחלה עתיד יבא וה שיש לו חלק ונחל עתה:

דף ד **הנחל** והשלולית מפנה הו כחסכת פיאה
פרק שני ומפרש בירושלמי כגתר'
שלולית כל שהיא מוצבת נחל מע"פ שאינו
מוסן ופריך התם מכיון דתנינן דרך היחיד
דרך הרבים מה נריכא מתא למימר לך
מפולו דרך הרבים הינו מפסיק לחיון אלא
נדר סירוש דקתני כתר הרבים הכל מפסי'
לורעים והינו מפסיק לחיון חלא נדר והדר
פריך מכיון דתנינן שביל הרבי ושביל היחיד
מה נורכה ונרמה לנרסינן לפסכת דוו הינה
קונית דהם מיטריך לחסמוענן דמפולו
שביל היחיד מפסיק לכל מיפכת פריך שפיר
דכיון דתנא שביל היחיד שביל הרבים מה
נריכא לאי מצוה חילן דסיפא מפולו דרך
הרבים לא מפסיק ומצני להוניח הקבוע
בימות החמה והינו קבוע בימות הגשמים:

דרך הרבים ודרך היחיד נסוף סמוכר
פירות תניא דרך היחיד מרבע
חמות דרך הרבים י"ו חמה דרך מעיר לעיר
ממ"מ דרך ערי מקלט שלשי ושני חמות:

אלא אי אמרת לולי ולידי בכתפת
שלים כו' ואם תאמר ולימא
מתניתין בכתפת שלים ובריית בתבואה
העומד ליקצר ויש לומר דהתם מפולו מרם
לא מצני אי נמי מיתא לא הוה נרי לא שמועי
דבעי מרם אי נמי מין למלך כין הביאה שלים
לעומרת ליקצר:

אימור דשמעת ליה לרבי יהודה לחמה
לחדם מי שמעת ליה בפרק כל

דף כב שעה נבי לא תאכלו חחד חיסור תכילה
חחד חיסור הנחה משמע ופריך והרי חדם
דרחמנ' חמר לא תאכלו ותנן קונטרס
קונר לשם להתכיל לחדם ומתכיל לבהמה מיטין גמורין והקשה ר"י ישעק
דלחור ליה דהכא משמע בהדיה לבהמה חיירי וכילה חדא מילתא קתני והא
דקיימ התם מהכא דשרי מסיפא סחיך דקחמר ר' יהודה לימתי בזמן שהתחיל
עד שלא הביאה שלים חלמא שרי חפי משהביאה שלים לחדם אי שמע ליה הא
דלא פריך כה"ג לעיל דק"חר מתיר בשיטת ר"ש דחיתור דשמעת ליה לר"ש
לבהמה לחדם מי שמעת ליה משום דהכא לא פריך חלא מכח דחם כן הוי
להו תלתא תנאי:

במנמר לקליות היינו לא הביאה שלים דהא לרבי מתיר בלא הביאה שלים
חיירי כדחמרן לעיל ומנמר לחוכר היינו הביאה שלים: סכר

מתירין גמזיו' של הקד' של חרוב ושל שקמה
ופורצין פרצות בגנותיהן ובפרדוסותיהן כדי
לד'חכיל נשר לעניים בשני בצורת בשבתות
ובימים טובים ונותנין פיאה לירק ומיחו בידם
ולישתמיך ששה שבעה הוו אלא אמי מכאן
קצירה: קוצר לשחת ומאכיל לבהמה:

תנן התם ואלו מפסיקי לפיאה הנחל והשלולי
ודרך היחיד ודרך הרבים ושביל הרבי ושביל
היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים
והבור והניר וזרע אחר וקוצר לשוחת מפסיק
דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אין מפסיק
אלא אם כן חרש אמר רבה בר בר חנה אמר ר'
יוחנן ר' מאיר בשיטת ר"ש אמרה דאמר יקצור
ויאכיל אף משהביאה שליש אלמא קסבר כל
לשחת לא קצירה היא יתיב רבה וקאמר לד'
להא שמעתא איתיביה רב אחא בר הונא
לרבא אכלה חגב קרסמה נמלים שברתהו
הרוח הכל מודים חרש מפסיק לא חרש אינו
מפסיק ד'כל מודים מאן רבי מאיר אי אמרת
בשלמא מתני' בשלא הביא שליש ברייתא
דחרש אין לא חרש לא בשד'הביא שליש
אלא אי אמרת מתניתין נמי כשד'הביא שליש
השתא ומה התם דקצירה דהת' אמר ר' מאיר
לא שמה קצירה הכא לא כל שכן אלא ר' מאיר
בשיטת רבי יהודה אמרה דאמר אימתי בזמן
שד'תחיל עד שלא ד'הביא שליש אבל אם
התחיל עד שהבי' שליש אסור אימר דשמעת
ליה לר' יהודה לבהמה לאדם מי שמעת ליה
ואם כן הוו להו תלתא תנאי אלא כי אתא רב
דימי אמר רבי מאיר בשיטת רבי עקיבא רבו
אמ' אף לאדם נמי לא הוי קצירה דתנן המנמר
שד'חרש ושייר בוקלחי לחים רבי עקיבא אומר
פיאה לכל אחד ואחד וחכמים אומרי' מאחד
על הכל ואמר רבי יהודה אמ' שמוא לא חייב
ר' עקיבא אלא במנמר לקליות אבל במנמר
לאוצר לא אינו והא כי אתא רבין אמ' ר' יוחנן
מחייב היה ר' עקיבא אף במנמר לאוצר סבר

שמעון תומר תף יקצור לכתחילה מאכיל לחדם מסתכינן שלים תם כן תתת
רבי יהודה לחלוק וקיימת לן כסנהדרין בפרק זה בורר כל מקום שסנה רבי
יהודה מימתי לימ חלא לפרש ובמה לחלוק: תף לחדם נמי לא הוי קצירה
עד שלא הביא שלים: המנמר קוצר סורס ומניח סורס דברי חדם מנומר:
קלחים לחים דחי הוי נדילה כל סורכן דכ"ע פחם תחת על הכל דתחילת
קצירה היא: ותמר רב יהודה כי לקליות דהיינו דומיא דשחת שלא הביאה
שלים שקצרו לחדם דקלין לחדם ניכחו וחפי' הכי לרבי עקיבא לא הוי קצירה:
לחוכר שכישל כל סורכו ומלקט על מנת לחצרו ולייבשו: תף כמנמר לחוכר
ורבי מתיר כשהביא שלים חית ליה דקקתני לעיל חכלה חגב וכו':

רבי

פאה דף נה פאה דף ד הבונה דף ט

תוספ' דפאה פ"ק דף טו

פאה דף ב

דבי מתיר סבר לה כרבי עקיבא בחדא בלא הכניה שלים ופליג עליה בהכניה שלים: מאי טעמא דרבי עקיבא דכתיב ולחמו לא יאכל ואבי המדרש קאי דנטיע נפקא לן כדלעיל מתקוש שאי אתה מוצא אתה קיבר ואכיה הילון מן מביאין עומר בפרק כל קרבנות לנסכיה דפריסת לעיל תעשה כלאים מהדר אף תנטיעות: קצירכם דתנית קצירכם לקצירכם תניא ר' יוסי ברבי יהודה אומר לא לקצור מצוה: מה תלמוד לומר והא כתיב בסיפיה דקרא תקרי מנח כיכור ך: מן הקמה ולכתי מרחם בקמה: מן הלח ולכתיב כרמל: בלילה כדתניא כרבי פירקין אי אתה מוצא תמימות אלא אם כן אתה מתחיל מבערב: כל שהיא אף מן הערמים: מכל מקום אף מן הרחוק מירושלים: להקטיר אלבים מה שמתעכל מן המוכת מתוך כל הלילה: שמצותו כל היום כגון זריקת דמים דכתיב ביום צותו את בני ישראל ואומר: מה ליום בלילה לא דקדש שם שאין בלילה פסולין דתניא בתוספתא נזה אומר בלילה הרי אלו מיעוטין פרט לכשחטה בלילה פסולה כו' כשר יכול דומן אם יש אחרת אפי' במחובר ואביתין אחרת תלתי וקונרין ושומני אותה ביום אלא יאמרו מותר לה קרי מנחת טמאה ואף לו דיחיד: שנקבר אלא כמצותן פסול הילוך תנות קבירה בלילה ולא ביום הילוך דתני ליעל נקבר ביום כשר ר' יוסי ואם דתני פסול רבי אלעזר בר שמעון: ר"ש תלמידו של רבי עקיבא הוא דאמר ביכמות בפ' הבא על יבמתו והיה העולם אחד עד שבא רבי עקיבא וכו' בחילה אף מיירי בפרק רבי ישמעאל דתניא: וסבר לה רבי אלעזר כרבי ישמעאל דאמר קל ר' העומר מצוה ודוחה שבת: ואין ס"ל נקבר אלא כמצותו כשר אפי' דוחה שבת אם סבירא לן כרבי עקיבא דכל שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה שבת אלא מדרבי שבת שמע מינה פסול דמצותו לא היה אלא ביום אלא בין ביום ובין בלילה נמי מצותו בלילה ולא ביום: ורבי לאו תלמידיה דרבי שמעון הוא ואפילו הכי שמעון היא ליה מדרבי שמעון דסבר לה כרבי עקיבא דכל שאפשר מערב שבת דוחה שבת אלא דתניא: סיימו מעלין כו' ורבי שמעון לטעמיה דאמר בעירובין אחד נגעים וקדשים דשות אחת להן לכלי שרתו בתוכן: ולרבי נמי להכי תפס נו: סבר לה כתנא דר' שמעון דאמר מביאה מצוה בשעתה הילוך אף ע"ג דכשירה מערב ש"ש עבדי לה בשעתה ודחיא שבת ובי מילה דאמר כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה שבת כגון הכאת מוהל אין לה זמן קבוע: מיבריס יפרדים כשירין כל הלילה ולא היו מתנין לתיכרי תמידין ומוספין דשבת עד שתחשך מלמת דזמנן שבת מצוה מביאה מצוה בשעתה: ורבי אלעזר בר שמעון לית ליה הא דתניא מצוה בשעתה כתמיה שאי אתה עשה כרצך ולא נתרה מיבה להתם גבי מילה ורבי שמעון דתניא אף מצוה שבת לדחות שבת לדחות אבל שחיטה נדחית נמי אבל הקטרה אבל בעומר ליכא למימר הכי דכשעת קבירה אכתי לא חילתי שבת דאי אפשר לעשותה מערב שבת וכיון דכתיב ואי לאו דלא אפשר לה מערב שבת אינה דוחה שבת ומ"ג דל אחר דחי הקרב שבת בשעת קבירה מיהא לא נדחית ואי לאו דלא אפשר לה מערב שבת מצוה מביאה שבת ומכל נמי לרבי מיבה למיערך למתי נמי שהיו שבת שחרי דתקח שחיטה את הכב' קוב להקטרה

סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא: קוצרין מפני הנטיעות ומפני בית האבל ומפני בית המדרש: מאי טעמא קצירכם אמר רחמנא ולא קציר מצות: ולא יעשה כריכות אבל מניחן צבתים: מאי טעמא דכמה דאפשר לא מרחינן: מצות העומר להביא מן הקמה: תנו רבנן אם תקריב מנחת ביכורים מה תלמוד לומר לפי שמצות העומר להביא מן הקמה מניין שאם לא מצא מן הקמה יביא מן הלח מן הלח יביא מן היבש תלמוד לומר תקריב דבר אחר תקריב לפי שמצותן לקצור בלילה מניין שאם נקצר ביום כשרת ל"ת תקריב ודוחה את השבת ת"ל תקריב כל שהוא תקריב ט"ס תקריב ואפילו בשב תקריב ואפי' בטומאה: נקצר ביום כשר: והתנן כל הלילה כשר לקצירת העומר ולהקטיר חלבים ואיברי זה הכלל דבר שמצותו כל היום כשר כל היום דב' שמצותו בליל כשר כל הלילה קחני לילה דומיא דיום מה דיו בלילה לא אף דלילה ביו נמי לא אמר רבה לא קשיא הא רבי והא רבי אלעזר בר שמעון דתניא הירה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת אם יש אחרת אומר לו הבא אחרת תחתיה ואם לאו אומר לו הוי פקח ושתוק דברי רבי אלעזר בר שמעון אומר בין כך ובין כך אומר לו הוי פקח ושתוק שכל העומר שנקצר שלא במצותו פסול אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן רבי אלעזר בר שמעון בשיטת רבי עקיבא רבו של אביו אמרה דתנן כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לו לעשות מערב שבת אינו דוחה את השבת וסבר לה כרבי ישמעאל דאמר קצירת העומר מצוה דתנן רבי ישמעאל אומר מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קציר העומר שהיא מצוה ואי סלקא דעתך נקצר שלא במצותו כשר אמאי דחי שבת ניקצריה מערב שבת אלא מדדחי שבת שמע מינה נקצר שלא במצותו פסול ורבי לאו תלמידיה דרבי שמעון הוא והתני אמר רבי כשהיינו למידין תורה אצל רבי שמעון בתקוע היינו מעלין לו שמן ואלונטית מחצר לגג ומגג לקרפיף ומקרפיף לקרפיף אחר עד שאנו מגיעין למעיין שאנו רוחצין בו סבר לה כאידך דרבי שמעון דתניא א"ר שמעון בא וראה כמה חביבה מצות בשעתה שהרי הקטר חלבים ואיברים כשרים כל הלילה ולא היה ממתין להן עד שתחשך ורבי

סבר לה כוותיה בחדא בלא הכניה שלים ופליג עליה בהכניה שלים: מאי טעמא דרבי עקיבא דנטיע נפקא לן כדלעיל מתקוש שאי אתה מוצא אתה קיבר ואכיה הילון מן מביאין עומר בפרק כל קרבנות לנסכיה דפריסת לעיל תעשה כלאים מהדר אף תנטיעות: קצירכם דתנית קצירכם לקצירכם תניא ר' יוסי ברבי יהודה אומר לא לקצור מצוה: מה תלמוד לומר והא כתיב בסיפיה דקרא תקרי מנח כיכור ך: מן הקמה ולכתי מרחם בקמה: מן הלח ולכתיב כרמל: בלילה כדתניא כרבי פירקין אי אתה מוצא תמימות אלא אם כן אתה מתחיל מבערב: כל שהיא אף מן הערמים: מכל מקום אף מן הרחוק מירושלים: להקטיר אלבים מה שמתעכל מן המוכת מתוך כל הלילה: שמצותו כל היום כגון זריקת דמים דכתיב ביום צותו את בני ישראל ואומר: מה ליום בלילה לא דקדש שם שאין בלילה פסולין דתניא בתוספתא נזה אומר בלילה הרי אלו מיעוטין פרט לכשחטה בלילה פסולה כו' כשר יכול דומן אם יש אחרת אפי' במחובר ואביתין אחרת תלתי וקונרין ושומני אותה ביום אלא יאמרו מותר לה קרי מנחת טמאה ואף לו דיחיד: שנקבר אלא כמצותן פסול הילוך תנות קבירה בלילה ולא ביום הילוך דתני ליעל נקבר ביום כשר ר' יוסי ואם דתני פסול רבי אלעזר בר שמעון: ר"ש תלמידו של רבי עקיבא הוא דאמר ביכמות בפ' הבא על יבמתו והיה העולם אחד עד שבא רבי עקיבא וכו' בחילה אף מיירי בפרק רבי ישמעאל דתניא: וסבר לה רבי אלעזר כרבי ישמעאל דאמר קל ר' העומר מצוה ודוחה שבת: ואין ס"ל נקבר אלא כמצותו כשר אפי' דוחה שבת אם סבירא לן כרבי עקיבא דכל שאפשר מערב שבת אינה דוחה שבת אלא מדרבי שבת שמע מינה נקבר אלא כמצותו פסול דמצותו לא היה אלא ביום אלא בין ביום ובין בלילה נמי מצותו בלילה ולא ביום: ורבי לאו תלמידיה דרבי שמעון הוא ואפילו הכי שמעון היא ליה מדרבי שמעון דסבר לה כרבי עקיבא דכל שאפשר מערב שבת אינה דוחה שבת: סיימו מעלין כו' ורבי שמעון לטעמיה דאמר בעירובין אחד נגעים וקדשים דשות אחת להן לכלי שרתו בתוכן: ולרבי נמי להכי תפס נו: סבר לה כתנא דר' שמעון דאמר מביאה מצוה בשעתה הילוך אף ע"ג דכשירה מערב ש"ש עבדי לה בשעתה ודחיא שבת ובי מילה דאמר כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה שבת כגון הכאת מוהל אין לה זמן קבוע: מיבריס יפרדים כשירין כל הלילה ולא היו מתנין לתיכרי תמידין ומוספין דשבת עד שתחשך מלמת דזמנן שבת מצוה מביאה מצוה בשעתה: ורבי אלעזר בר שמעון לית ליה הא דתניא מצוה בשעתה כתמיה שאי אתה עשה כרצך ולא נתרה מיבה להתם גבי מילה ורבי שמעון דתניא אף מצוה שבת לדחות שבת לדחות אבל שחיטה נדחית נמי אבל הקטרה אבל בעומר ליכא למימר הכי דכשעת קבירה אכתי לא חילתי שבת דאי אפשר לעשותה מערב שבת וכיון דכתיב ואי לאו דלא אפשר לה

שנאמר בהן במועדו נמצאו מפילו בשבת במועדו מפילו בטומאה פסח
בראשון ת"ל אחת לחדשה לן מרבים יום כלשה ואין ביכור נדחין
את התמיד דברי ר' יוסי ר' יהודה אומר קרא עולה שבת בשבתו והדר עלי החדשי בנוסיף
שהוא רבית בהו במועדו ואכי מ"ש כפסחי כפרק חלון לבדיק:

דף סו הוקבעו ולא הוקבעו פי' בפר' התכלת:

דף סז

הדרן עלך רבי ישמעאל

ואלו מנחות נאות:

חטין לח קמיבעיא לן דמהתם קרא נפקי מותת תורת המנחה דסתם מנחה בחה חישין הילכך הוה קרא בנחה חישין מיירי כך עירב בקונטרס וקשה דלעיל בפרק כל המנחות נאות מנה וקתני דכתיבה כתיבה דלמתיבה כתי' אח תורת המנחה הוא ליה למימר כי הכא תיבו בחה חטין בחה שעורין מנח ליה לכך נרחה דקתני הכא דמיירי לענין מכילה שבירושלים נחכלין לכהנים דלח נפקא לן בחה שעורין הוא מכל בחה דמוכח בפ"ק דפסחי שעורין נעבו ופות מ"ל בח ובפר לסוסי ולמתורי ותנן בפרק שני דסוטה כשם שמעשיר מעשה בחמה חף קרבנה מכל בחה:

דף סח

דף סט

אם היו עניין לתריכה של חישין דמתרכיה מזלת תורת חע"ג דפרשת מיירי בשיר כה שם: תלמוד

תוס' חור

ורבי אלעזר בר שמעון לא שמיע ליה אלא שאני התם שהרי דחתה שחישה את השבת ולרבי הכא נמי דחתה שחישה את השבת אלא קסבר רבי קצירת העומר לא דחיא שבת ולא והתנן וחכמים אומרים אחד שבת ואחד חול משלש היה בא דלא כרבי וחכמים אומרים אחד שבת ואחד חול בשלשה בשלש קופות ובשלש מגלות דלא כרבי ובשבת יאמר לרון בשבת זו דלא כרבי: נקצר ביום כשר ודוחה את השבת: מאן שמעת ליה דאמר נקצר ביום כשר רבי וקתני ודוחה את השבת מאי לאו קציר לא להקרבה אבל לקציר לא והתני רבי יאמר וידבר משה את מועדי ה' מה תלמוד לומר לפי שלא לבדנו אלא לתמיד ופסח שנאמר בהן במועדו במועדו ואפילו בשבת במועדו ואפילו בשומאה שאר קרבנות דציבור מנין תלמוד לומר אלה תעשו להבובעדיכם מנין לרבות עומר והקרב עמו שתי הלחם והקרב עמהן תלמוד לומר וידבר משה את מועדי ה' הכתוב קבע מועד לבולן למאי אילימא להקרבה שתי הלחם בני הקרבה ניהו אלא פשיטא לטחינה והרקדה ודכותה נבי עומר לקצירה וקא דחי את השבת אלא עומר להקרבה ושתי הלחם לאפייה וקסבר רבי חנור מקדש אי אפי לה מאתמל איפסילה להבלינ וסבר רבי חנור מקדש והתניא בבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיט ביצד שחטן לשמו וזרק דמן לשמן קדש הלחם שחטן שלא לשמן וזרק דמן שלא לשמן לא קדש הלחם שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן הלחם קדוש ואינו קדוש דברי רבי רבי אלעזר בר שמעון אומר לעולם אינו קדוש עד שישחוט לשמן ויזרוק דמן לשמן אמר רב נחמן בר יצחק הוקבעו ולא הוקבעו קא אמר:

הדרן עלך רבי ישמעאל

ואלו מנחות נקמצות ושיריהן לכהנים מנחת הסלת והמחבת והרחשת והחלות והרקיקין מנחת נאפים ומנחת נשים ומנחת העומר ומנחת חוטא ומנחה קנאות רבי שמעון אומר מנחת חוטא של כהנים נקמצת וקומץ קרב לעצמו ושירים קריבין לעצמן: גמ': אמר רב פפא כל היכא דתנן עשר תנן מאי קא משמע לן לאפוקי מרבי שמעון דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקי יביא קא משמע לן דלא: ושיריהן לכהנים: מנלן דכתיבה כתיבה ודלא כתיבא כתיבה וזאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן וגו' והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו באה חישין לא קמיבעיא לן כי קא מיבעיא לן באה שעורין באה שעורין נמי דנקמצת שיריה לכהנים אליבא דרבנן לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן אליבא דרבי שמעון דאמר איכא מנחה דמיקמצה ולא מיתכלא דתנן רבי שמעון אומר מנחת חוטא של כהנים נקמצת: הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן: מנלן אמר חזקיה דאמר קרא וכל מנחה בלולה בשמן והריבה לכל בני אהרן תהיה אם אינו ענין לבלולה של חטין תנהו ענין לבלולה של שעורין ואם אינו ענין לחרבה של חישין תנהו ענין לחרבה של שעורין והאי להכי הוא דאתא הא מיבעי ליה לכדתניא מנין שאין חולקין מנחות כנגד זבחים

הלמוד

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0148
DFG

תלמוד לומר לכל בני אהרן תהיה שלא יחלקו זה כנגד זה שלא כיון כולם יחלקו
המנחות: שלא קמו מנחות תחת זבחים כדלות שחין מכי מנחה שלא כדלי
דלות אם לא תמצא ידו וגומר עד ולקח ממנו חפניו וקמץ מלא תפיחין כדלו
שהאוייב קינן ואין לו ליכול להביא מנחה: תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני
אהרן אם אינו עניין למנחות תניהו עניין לזבחים: ועופו עשייתו ביד מליק כעבור:
כלי בפכין: יכול לא יחלקו בקדשי קדשים
תלמוד לומר איש כאחיו ואם על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים
בקדשים קלים איש איש חולק ואפי' בעל מום
ואין קטן חולק ואפילו תם ההוא מכל נפקא
והא אפיקתיה לכדרבי יוסי ברבי יהודה אלא
ההוא מוכל רבינא אמ' אתיא מדתני לוי דתני
לוי לכל קרבנם ולכל מנחתם ולכל חטאתם
ולכל אשמם כל קרבנם לרבות לוג שמן של
מצורע סלקא דעתך אמינא מן האש כתב
רחמנא קמ"ל לכל מנחתם לרבות מנחת
העומר ומנחת קנאות סלקא דעתך אמינא
ואכלו אותם אשר כופר בהם אמר רחמנא והאי להתיר קא אתי ואידך נמי לברר קא
אתי קמ"ל לכל חטאתם לרבות חטאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא
קמ"ל לכל אשמם לרבות אשם נזיר ואשם מצורע בהדיא כתב ביה
כי כחטאת האשם הוא לכהן אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע סלקא דעתך
אמינא להכשיר קא אתי קמ"ל אשר ישיבו זה גזל הגר לך היא ולבניך שלך היא ולבניך
אפילו לקדש בו את האשה אמר רב הונא שלמי

תלמוד לומר מים כתיב ואמ' יהודה מוקמינן לה בבייתא
בפ"ב דקידושין וגבי אתם אמר ליה תוך אמת למסמוכין דף כב עמ' ב
דרים וקטיף דר' יהודה לית ליה מסמוכין בפ' קמא דיבמות והתם ע': דף ד
איש מולק אפילו בעל מום לפי שהוא מולק דהא מקמר מן המולקין
אלא כלומר מין מקפידין הן אבל מולקים
בעזרה לא עכבי ליטול בשווה וכן מה דתנן
בפ"ק דיבמות והן מתחלקין ביניהם בקדשי דף כג
המקדש וכן הני דברים טבול יום לשון חלוקה דף כד
לחו לווקא וקל וקסם מהא דתנן בפ' הפועלים דף קמט
ומטילין חלוקים על הקדשים ביום טוב ושמא
מפני דרכי שלום בעלמא היו עושין ועוד
נראה דווקא קתני מין מולקין לעניין
שיהא מותר לקדש בו את האשה דאמרי מייתי
לי בפ"ב דקידושין אי אתי לא אלא ממעטינן דף כה
הכא אלא שמיחלקין מנחת חביתין זו בנגד מנחת
חביתין אחרת שכל מנחה מרובה בפני עצמה
מחלקין וכן זבח אשם ואם לסריך הפסח
בפרק הזהב מקדש הפסח דתניא בכתובות הן כיון נם סב
דיהיין והכרבנות מולקין ואם משני במנחה
אחת שאחי משיש לחו מולקין מולקין דף כט
בריבתא דיוחנן אלא מייתי ממתני' דטבול יום ד' דף כו
וממקנינן לכהני בפ' הפסח בקונטרס ד"ה
דהני מולקין לחו ליטול חלקו המגיעו קמ"ר
דנבי לחם הפנים היתה ברכה מצויה בלחם הפנים
שאכלו ושבעו ויש שבעו ומותיר מכאן ואילך
נמצא מחזירה בלחם הפנים כל כהן מגיעו
כפול וכיון דהוה כפול למאי חזי אלא דרך
עילוי מולקין מניח חלקו לאחיכו ונוטל כנגדו
במקום אחר שאת אית בהו דין חלוקה ומשני
חלקו המגיעו קמ"ר וכשאינו שוה לו מוסיף דף כו
חלק אחיכו ואוכלו והא דתנן במסכת פוכה
הנכנסין מולקין בנפו' חלקו המגיעו קמ"ר מיי פיג מהל'
ובעוד שהיתה בו ברכה: מעש"ק הכ"ו

והא אפיקתיה לכדר' יוסי בר' יהודה ת"ל
והא מסקינן כולם כך סוגיא לרבי דף מג
שמעון ואיהו פליג עליה בסוף כל המנחות
גמרא מצא ועוד דמוקמינן לה בבייתא
בקידושין כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה
ז"ל דדייק הכא מהא דתנן רבי יוסי ברבי
יהודה אית ליה הך בבייתא היכי דרוש:

מן הפסח כתיב תימא לא לכתוב מן
הפסח ולא נעבי לכל:

זה גזל הגר ואתי קרא לאשמעינן דף קט
כדדרשינן בתוספתא קמא דהפסח דף עה
המושב לי לכהן וכספרי יסגיס ברסיניפס
כ"ם כותבים גזל הגר בהדיא כתיב כיס
לכתי כפרם בסף לו יהיה ופי' הפסח נקוד דלא
גרסינן ליה מפסוק דחטאות ואשמות ומאחר
המזומן כפרם בהדי כתיבי כל אחד ואחד
במקומו ס"ד דרו לו הכתוב לאהרן כאן מפני
שמלוקתו של קרח ובפסח לפירושו דהפסח מצורע בהדיא כתיב ביה תלת קרא לרבוי להו לא כתיבי בפסח מקום בגין ליב
שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר מיהו נזיר לבקדק אתאי לרבות כל בני לרבויינהו מלכתב קרבנם ומנחתם חטאתם
ואשמם הוה משמעינן להו כיון דכתיב כולהו בהדיא ומני לא כתיבי למזבח תורת המנחה ואת תורת החטאת ואת תורת האשם לא הוה ידעינן
הני כדמפרש טעמא בכל מקום:

ואפילו לקדש בו את האשה הפסח הא דדרשינן בסוף° הגוזל קמא ובמסכת° ערכין בסוף המקדיש גבי גזל הגר הפסח המושב לה' לכהן קנאו הפסח ונתנו לכהן דף נב
שבמותו משתר על כרחין אית לן למימר דלאו אשלמן גבוה קא זכו דאם כן היינו מקדשין בו את הפסח הא תמרינן בפרק התם° מקדש המקדש דף נב

נחלקו בין נקדשי קדשים בין נקדשים קלים חינה תקודשת דמשלחן גבוה
קא זכו לה לפנים מחר קתמר דחיכול ליתנו לכל כהן שירצה ויהיו הם מילת
דרם שתם מרכתב מלבד מילואיהם ושמא מחת קרא למשמועינן דמועלין

דף כב בו ער שיכנה ליה כהן כדאמר גבי תרומים בסוף המקדיש כל זמן שהם בידו
בעלים הרי הן כקודש לכל דבריהן נתנם
לכהן הרי הן כחולי ומקריבים דתמנא שהם
מיי׳ פ״ו מהל׳ קרבנות הלכה ד׳ לא הוה ידעינא הך מילתא אלא הוה מסתבר
מעש׳ קרבנות לתוקומי הכי ות״ת והיינך מקדשין בו את
דף עג השהם שלו ממון כהן הוה כדמשמע
בסוף הניזקין קתני תרומין בלילה והחזירם
חבתן לא יצא דשהם קריים דתמנא ועוד
מסיק התם דתין מוקלקין נזק הגר כנגד נזק
הגר משום דשהם קריים דתמנא ול״ל דהני
מילי קודם תלוקה אבל לאחר שיגיע לכל
אחד חלקו נעשה ממון כהן:

איש מים לגבות הנכרים שנודרי נדרים
כו׳ תימה דתיפוק לי מלכתב נבי
בעלי מומין ומיד בן נכר לא תקריבו מכל
יוד פ״ג מהל׳ מלם הם תמימים תקריבו ומן לומר דסיכו
דין ב׳ יסרל תימר כמו כן נכר דפסח דהם תמרינן
כפ״ק דתמורה ומ״ל כן נכר לא תקריבו למה
לי דכתיב סוסיל ולא נמטוו בבני כת חלה על
מחוסרי חיכרים לא שכח במוכח דיבמו ולא
שכח כאוכח דיכן קמשמע לן ול״ל דאי לאו
דף ו׳ ים הים הוה תימה בבעלי מומין דקתי
בלחו תמימים נהי דליכא למו חיסרא
מיהת חיכ ועוד ול״ל דהאי קרא בקרבן ניכור
מוקמיה ליה כת״כ דהכי תניא התם מניין
שין מקבלין שקלים מן הנכרי תלמוד לומר
מיך בן נכר לא תקריבו את להם מין לי
אלא תמימין שנקריבו לחם שתר קרבנות
ניכור מניין תלמוד לומר מכל שם ומה לקרא
דלעילו כת הנכרי ומוסר לניכור מיתקבלין
מינו וכל שכן שאין מקבלין ממנו קרבנות
על עצמו ומיהו הכתם דתמרינן מים שים
דתקבלין מהן נדרים ונדבות מוקמינן כאי
דף כג קרא בבעלי מומין כדתניא בתמורה:
אי לרבי יוסי הגלילי תפילו יין נמי ולא מצי
למימר ליין נמי דתמר רבי יוסי הגלילי
בכל עם שזכה תדע דהכי תרבי ליה מלכתב
כאן ומיהו מרבי ליה מלכל ועוד מדקתני
ליה בהדי עופות ומנחות דכתין בפני עצמן
ועוד דמרבינן בהדים תורה ושלמים וכרים
דף ג תמורה משמע דאין נכרי מביא נסכי מיידי
בשאין עם הזבח דנהי דקתם קדשי נכרים
לא נהני ולא מועלין מביאין עליה נסכי
וקתמר מנהני מילי ומייתי מברייתא דהכא
מיסו ברוב ספרים לא גרסינן עליהם מכל
בספר רבינו גרשם כתוב עליה ובקונטרס
כאן ואין הנכרי מביא נסכי כלא קרבן: מי

תוספתא דשקלים דף ג׳ סנה

שלמי הנכרי נכרי שנדר להביא שלמים עולות הן ואין נאכלין וה״ה דאמרתן
כלול: לבו לשמים כוונתו היא שיהא קרבנותיו כלול לשמים ולא שיאכלו: כל
דמקרבי עולה ניסוי שיהא דין עולה שאין נאכלת ולא דין שלמים: הכהן
מוכלן כשאר שלמים וקשיא לרב הונא: הכי קאמר כתנו ליה רחמי על מנת

שיתכפר בהן ישרל כגון שהיה ישרל מתנה
שלמי הנכרי לכהני ידי חובתו יוכ ישרל
בשגר ואוכלו מכל נדר שהם שלמים ניסוי
עולה: ממנחת נכרי ושלמי ממנחתו הנאכלין
לכהנים: והיין והלבונה שיכול להתנדב
ולהביא יין ולבונה: מה תלמוד לומר לעולה
דמשמע שאין מביאין אלא עולה: פרט לנזירות
כלומר עולה שהם יכולין ולא עולת נזירות
שהם נדר בנזיר אין נזירות חלה עליו לפי
שים בה עולת חטאת ושלמים: רבי עקיבא
אומר אין לי שהיא עולה לחוד פרט
לכל שאר קרבנות ואתי דקתני שלמי הנכרי
עולה שיכולין דר׳ עקיבא ומתניתין דקתני
מנחת נכרי ר׳ יוסי הגלילי היא: מי שהם
מאחר יקריבו לה לעולה: הוה ממינה קרבן
נזירות הוה ליה לאתויי חטאת עולה ושלמים
מכל וכו׳ קמ״ל כיון שליה לאין נודרין כלל
לאפוקי נזירות לא מילין עלייהו: התקיבו
בית דין ווה מאחר מהן נכרי שהלה כו׳:
לימא ר׳ יוסי היא דאמרי כיון דהייבו נסכים:
ולא לר״ע אין לי אלא עולה ולא נסכים: אפילו
תימא ר׳ עקיבא דהתם דאתר אין
נודרין אלא עולה עולה וכל שברירתה לה יהו
נסכי מכל נסכי לאוקמיה לתוזרת בנסכי
כתב כל המזרת יעשה ככה: ואין הנכרי
מנכדב לסבית נסכים בלא זבח: ככה
עיכובא שיהו כל עולות שעונות נסכים: הא
אמר אפילו יין לחודיה נמי מביא בדקתני
מנין לרבות העופות והיין לחודיה דהייבו נסכי
שמכים והכא תני אין הנכרי מביא נסכים:
הא את עולה לחוד מיקמילי אתריבו לה וכסי
קתני דעולתו טעונת נסכים: סמיכתן

תוספתא דשקלים דף ג׳ סנה

נסכי יין ואמר מנין לרבות העופות והלבונה
ולא תיתני יין: ושיתה כמנחה במנחה
חוטא כתב: שתשת עבודתה כשירה בו
שהם חוטא ונתחייב להביא מנחה יכול
להקריבה הוא בעצמו: ושיתה דהכי משמע
לכהן כמנחת חוטאת של עצמו כמנחת נדבתו
שיכול להקריבה הוא עצמו: או מינו מלא
להתיר שירי מנחת חוטאת של כהני שאכילה
כמנחת ישרל: ושיתה לכהן מקיש חובתו
דהייבו מנחת כהן לנדבתו דהייבו כמנחה
דמשמע כמנחת נדבתו שהם נדבתו מינה
כאכלת ומינה מקמנחת דכתיב כליל תהיה
אף מנחת חובתו מינה כאכלת ומאי דמינה
כאכלת מי שהם יכול להתיר מנחת

°שלמי הנכרי עולות איבעי׳ אימא קרא ואיבעי׳
אימא סברא איבע׳ אימא סברא נכרי לבו לשמי׳
ואיבע׳ אימא קרא אשר יקריבו לה׳ לעולה כל
דמקרבי עולה ליהוי מיתיב רב חמא בר
גורי׳ נכרי °שהתנדב להביא שלמי נתנן לישר׳
ישראל אובלן נותנן לכהן הכהן אובלן אמר
רבא הכי קא אמר על מנת שיתכפר בהן ישרא
ישראל אובלן על מנת שיתכפר בהן כהן בהן
אובלן מיתיב רב שיזבי אלו מנחות נקמצות
ושיריהן לכהנים מנחת נכרים אמר ר׳ יוחנן לא
קשיא הא רבי יוסי הגלילי הא ר׳ עקיבא דתני
איש מה תלמוד לומר °איש איש לרבות את
הנכרי שנודרין נדרים ונדבות כישראל אשר
יקריבו לה׳ לעולה אין לי אלא עולה שלמים
מניין תלמוד לומר נדריה תודה מניין תלמוד
לומר נדבותם מניין לרבות העופות והיין
והלבונה והעצים תלמוד לומר נדריהם לכל
נדריה׳ נדבותם לכל נדבות׳ אם כן מה תלמוד
לומר עולה עולה פרט לנזירות דברי רבי יוסי
הגלילי ר׳ עקיב׳ אומר אשר יקריבו לה׳ לעולה
אין לי אלא עולה בלב׳ והאי פרט לנזירו׳ מהכא
נפקא מהתם נפקא דבר אל בני ישרא ואמרת
אליה׳ איש כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר בני
ישראל נודרין ואין הנכרי נודרי׳ אי מהתם הזה
אמינא קרבן הוא דלא לייתי אבל נזירות חלה
עליהו קמ״ל כמאן אזלא הא דתנן אמר
רבי שמעון שבעה דברים התקינו °בית דין וזד״
אח׳ מהן נכרי ששלח עולתו ממדינ׳ הים ושילח
עמה נסכיה קריבין משלו ואם לאו קריבין
משל ציבור לימא ר׳ יוסי הגלילי ולא ר׳ עקיבא
אפילו תימא רבי עקיבא עול׳ וכל חבירת׳ מאן
תנא להא דתנו רבנן אזרח אזרח מביא נסכים
ואין הנכרי מביא נסכים יכול לא תהא עולתו
טעונה נסכים ת״ל לומר ככה מני לא רבי
יוסי הגלילי ולא רבי עקיב׳ אי רבי יוסי הגלילי
הא אמר אפילו יין נמי אי רבי עקיבא הא אמר
עולה אין מידי אחרינא לא איבעיר׳ אימא
רבי יוסי הגלילי ואיבעי׳ אימא רבי עקיבא איבע׳ אי׳ רבי יוסי הגלילי סמי מהאי יין ואיבע׳ אימא רבי עקיב׳ עולה וכל חבירת׳:
רבי שמעון אומר מנחת חוטא של כהנים: מנא הני מילי דתנו רבנן והיתה לכהן כמנחה שתהא עבודתה כשירה בו אתה אומ׳
שתהא עבודתה כשירה בו או אינו אלא להתיר מנחת חוטא של כהנים ומה אני מקיים וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל
מנחת נדבתו אבל חובתו תהא נאכלת תלמוד לומר והיתה לכהן כמנחה מקיש חובתו לנדבתו מה נדבתו אינה נאכלת אף
חובתו אינה נאכלת אמר רבי שמעון וכי נאמר והיתה לבהן כמנחתו והלא לא נאמר אלא כמנחה אלא להקיש מנחת

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0150
DFG

מנחת חוטא של כהנים אף שהיא עבודה כשרה כו׳: תנא כמנחה דמשמע כמנחת חוטא של ישראל נקמצת: ולא לחייבים כאנחה לעניין מוכת מין סוין מנחת חוטא של כהנים ומנחת חוטא של ישראל דכיחי מנחת חוטא של ישראל כליכלין ומנחת חוטא של כהנים קריבין: ומקריב קרבנותיו על עצמן תפילו כתיב שחיטו שלו: דכר הפה על הפה כגון מנחת חוטא: כחטאת בשגגה מלמד וכו׳ דהכי משמע וכפר הכהן על הנפש השוגג תפילו על נפשו של עצמו וקאמר על חטאת ת״ל דאתי על חטאת ר״מ בשוגג כדכתיב על הנפש השוגגת: תנא ממוד כגון דהכי להויינן מתוך כגון חמש חרוש וחמיע קול לא יקריב כעצמו: קתני לן והיינו לכהן כאנחה דאף קל כמנחת חוטא דשנוי העלות כתיב דעשה כו מוד כשוגג: דלמעל על התפוח הדשן תלי שעל המוכ כוכרי את הדשן לתפוי נמי דלכסוף מתכפר על בית הדשן: ת״ר וכל תנחת הדשן דלמטה במקום שמשליך תוכף ותרומת הדשן מגל הכבש ושם היו נגלעי ושם היו מתפזר: דילמא לאחיוד סתין קריבין שום הקטרת תנא לאחיוד מפזרן על בית הדשן שלמט: וכי יש לדבר סוף מתחילתו לאחיוד: תני תנוה וכו׳ מימר כפני עצמן: ע״פ ת״ר וכל וכי יש לך דבר סוף לאחיוד תני תנוי דכי תנין לעולם מתפזרת מבית הדשן למטה ודקא אמר וכי יש לך דבר סוף כבר לאחיוד גזירה הכתוב היא דכתיב כל מנחה כו׳ לאכילה הקשתיו מנחת חוטא של כהני למנחה נדבתו תרוייהו תין נאכלות ולא לכבר אחר לעניין הקרבה דשתי מנחת חוטא שלו תין קריבין שלא מתפזרים מבית הדשן: מאי קאמר היכי סמעינן מהאי קרא חוכתו תו נדבתו דכעי לאכילה הקשתיו: לא תאכל ממנו חוכתו מנחת חוטא שכל נקמצת כליל תהיה מנחת נדבתו שלא תהא נקמצת שלא מקטיר כולה כמנחת מבחין כיוקדת בהם קרא תרוייהו חוכתו ונדבתו הילכך מצי למימר לאכילה הקשתיו דמקיש כל חוכתו לנדבתו: סכינא תריפא מפסקא קרא וכי יכול מרם להפסיק המקרא להטיל סופו לתחילתו כעניינו לא תאכל חוכתו והל׳ תני לאכילה הקשתיו כו׳: ואיפוך ואיפוך לחיפוך נדבתו שהוא נקמצת וחוכתו דלמיות לאכילה: שכן נדבתו תדירה שיכול להתנדב כל יום כאכילה שנאמר שם כל יום ולא חטי נדבתו חבירתין שנאמר על חטאת: וכסי ריחי׳ נדבתו וחבירתין כלולין בשמן ולבונה וריחו נודף מה שמן כן במנחת חוטא: ע״פ דכתוב וכתב בית ניחוח לאפוקי מנחת חוטא שאינה תדירה ובאה על חטא ואינה כלולה בשמן ואין כתב בה ריח ניחוח: שכך כתוב בעשרון באחיוה לאפוקי נדבתו שיכול להביא כתב עשרונים שירצה: חוכה שמתוי להביא כמו חבירתין: ורבנן דפליגי עליה דר׳ שמעון דאמר מנחת חוטא של כהני כליל היא ואינה נקמצ׳: מאי לא תאכל מאי עביד ליה וכו׳ אלא לעולם חבירתין בכליל תקטר לחוד לא תאכל בעלינה וחיוב כליל תקטר כתחתונ׳ תלמו׳ לומר כן: לאו דורות כל זר לא יאכל קדש לא

קמיבעיא לי׳ לרבנן לנבי מיתורי׳ כוך הוי כדאמר בפירקין מן ונדרים לפר תדור: כי MENAHOTH כ ב K קים

מנחת חוטא של כהנים כמנחת חוטא של ישראל מה מנחת חוטא של ישראל נקמצת אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת אימה מנחת חוטא של ישראל נקמצת ושיריה נאכלין אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת ושיריה נאכלין תלמוד לומר לכהן כמנחה לכהן כמנחה ולא לאישים כמנחה האי כיצד קומץ קרב בעצמו ושירים קריבי בעצמן האי שתהא עבודתה כשירי בו מהבא נפקא מהתם נפקא וכפר הכהן על הנפש השוגגת בחטאת בשגגה מלמד ש״הכהן מרצה כפר על ידי עצמו אי מההוא הוה אמינא הני מילי בשוגג אבל במזיד לא קמשמע לן במזיד היכי משכחת לה בזורן שבועה תניא אידך רבי שמעון אומר מנחת חוטא של כהנים נקמצת והקומץ קדב בפני עצמו ושירים קריבין בפני עצמן רבי אלעזר ברבי שמעון אומר הקומץ קרב בעצמו והשירים מתפזרין על בית הדשן אמר ר׳ חייא בר אבא הוי בה רבי יוחנן בית הדשן דהיכא אי דלמעלה היינו אבוד אי דלמטה יש לך דבר שקרב למטה אמר ליה רבי אבא דילמא לאיבוד אחיכו עליה וכי יש לך דבר שקרב לאיבוד תני אבוה דרבי אבין ״כל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל לאכילה הקשתיו ולא לדבר אחר מאי קא אמר אמר אביי הכי קא אמר כל מנחת כהן לא תאכל חובתו כליל תהיה נדבתו אמר ליה רבא סבינא חריפא מפסקא קראי אלא אמר רבא כל מנחת כהן כליל תהיה נדבתו לא תאכל חובתו ואיפוך אנא מסברא נדבתו הוה לי׳ לרבויי שכן תדיר לא חטי בסים ריחיה אדרבה חובתו הוה ליה לרבויי שכן עשרון חובה הנך נפישין

ורבנן האי כל מנח׳ כהן כליל תהיה לא תאכל מאי עבדי ליה מיבעי להו לכדתניא אין לי אלא עליונ׳ בכליל תקטר ותחתונ׳ בלא תאכל מניין ליתן את האמור של זה בזה ואת האמו׳ של זה בזה תלמוד לומ׳ כליל כליל לגזירה שו׳ נאמר כאן בליל ונאמר להלן כליל מה להלן בכליל תקט׳ אף כאן בכליל תקטר ומה כאן ליתן לא תעש׳ על אכילתו אף להלן ליתן לא תעשה על אכילתו בעי רבינ״כהן שאכל מן האמורין מה הוא ללאו דורות לא

אי דלמטה פי׳ בקעטר׳ על שפת הדשן בתוך וקשה לם כלקוח נפסל ביוצא בו כראשה נעזרה במקום שפת פרים וסעירין נפרפין בדלתר בפרק טבול״יום דלשני׳ן והא דתנן בפרק״ היה נוטל ומנחתה מתפזר׳ מבי הדשן שם היתה ולא נפסלת ביוצא ור״ת מפרש בתקום שמניחין תרומ׳ הדשן

דף קד דף כג

מגל הכבש ולא יתכן דתרומת הדשן קודם תמיד היה ואח״כ תמיד היו מקריבין קרבנות ומנחו׳ ואו׳ בבר נפטרו: ויש לך דבר שקרב לפט׳ ואח״כ דלהיב׳ רבפ׳ העור׳ דבתקדם לרבי יהודה מין הוא למטה והיינו לגוד:

ויש לך דבר שקרב לאיבוד ואף על גב דליכא פתי הלחם הבאין בפני עצמן

דף מו

דלמריפה קתני דתנינן ״כשה כל שחני התם דעיקר מצוותן עם הבבשים לאכילה:

לאכילה הקשתיו דלתיתקש מנח׳ חוטא לחביתין לעניין אכילה ולא להקרבה שום לגיוד והם כלילי:

מאי קאמר דהא כליל נמי כתיב ביה שמא לכליל נמי הוקשו הכי קאמר כלומר

מיי׳ פ״ד מה׳ כלי המקד

הני קרא לאו בחד מנחה לחי בחדא מנחה ליכתוב כליל וליסתוק דלא סבירא ליה הא דמסקינן לקמן משום לאו מלא תאכל קאי ממנחת חוכתו וכליל תהיה מנדבתו כמו שמפרש מכיי ורבא ואתרוייהו סדיק ומיפוך מנחה ומה שהקדי מכיי לא תאכל לכליל תהי כדי לקיי וכל מכח כהן תכולנו מנחו׳ דהכי

נם יח סב

קאמר מכיי לא תאכל חוכתו לאו חוכתו דווקא קאמר אלא כלומר אף חוכתו וכל שכן נדבתו מכל כליל תהיה מנדבתו דווקא קאי ורבא לא חיים נהא דשפי מקיים וכל דמנחות הוקשו לחביתין הך לעניין כליל והך לעניין לא תאכל:

ובסים ריחים פירוש בקונט׳ בחל ליסנה דכתיב במנח׳ נדבה וחביתין ריח ניחוח אף שמן כן במנחת חוטא וקשה דלא תניא שמן ולבונה לכך נראה כלשון אחר שפירוש דמיני הן בסים ריחים:

ורבנן הא כל מנחת כה׳ היינו בין רבנן בין רבי שמעון דפליגי עליה דרבי

מיי׳ פ״ב מה׳ מעשה הקרבנו׳ דף ד

שעור כרבי שמעון: לאו זוהית פי׳ בקונט׳ וכל זר לא יאכל קודש וכפי׳ משמ׳ בפ״ק דכריתו נבי אכל חלב מן המוקדשים דקתמ׳ ר׳ יהודה לוקה שתים ומסיק תרי לאוין דחלב ואחד דכתב וכל זר לא יאכל קודש וכן בפרק בתר׳ דמכות ״אמר רבא זר שאכל מן העולה לפני זריקה חוץ לחומה לר״ש לוקה שתים ועריך לילקי נמי מ״ו וכל זר לא יאכל קודש וקשה להוה קרא בתרומה כתיב בלמוקי לה ״בפ׳ יוחנן וכתיב לעיל מינה תושב ושכיר לא יאכל קודש ובראשה דברשיון בתרוייהו וזר לא יאכל כי קודש הם וכתיב שמעתא גופא ״דמכות מייתי לה נבי זר שאכל מחטאת ומשם לפני זריקה פטו׳ ור״ת והיכי לקי הכא וכבריתות תלמו׳ זוהית הם מסיק התם כמכו׳ נבי עולה ס״ם היכא דמי לכהנים הכא לכהנים נמי לא מזי ונבי זר שאכל מחטאת ומשם לפני זריקה פטו׳ קאמ׳ דכל היכא דקריבא כיה ואכלו אותם אחר כופר בהם קריב׳ כיה זר לא יאכל כי קודש הם ויש לייחב פירוש הקונט׳ להכא ונירסת ספרים ״לכריתות ודאכות דסיין כיה לאו דכל זר לא יאכל קדש מע״ג דכתיב בתרומה דילפי׳ קודש חט חט מתרומ׳ כדמשכחת בפרק ״הנשרפין דליף מעולה ומתרומה ולא

נס זה שם

דף יח

לא קא מיבעיא לי כי קא מבעיא לי לאו דכליל תהיה מאי אמר רב אהרן לרבינא תא שמע דתניא רבי אלעזר אומר כל שהוא בכליל תהי ליתן לא העש על אכילתו:

מתני׳ מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכי למזבח ואין בהן לכהני ובזה יפה כח מזבח מכח הכהנים ושרתי הלחם ולחם הפני נאכלין לכהני ואין בהם למזבח ובזה יפה כח הכהנים מכח המזבח: גמ׳ ותו ליכא והא איכא עולה איכא עורה לכהנים והא איכא עולת העוף איכא מוראה ונוצה והא איכא נסכים לשיתין אזלי ומאי בזו לאפוקי מדשמואל דאמר שמואל המתנדב יין מביאו ומזלפו על גב אישים קמשמע לן דלשירתין אזלי מסייע ליה לשמואל דאמ׳ שמואל המתנדב שמן קומצו ושיריו נאכלין:

שתי הלחם ולחם הפנים: ותו ליכא והא איכא חטאת העוף איכא דמה והאיכא לוג שמן של מצורע איכא מתנורתיו ומאי בזו לאפוקי ממאן דאמר שתי הלחם באורת בפני עצמן ולשריפה ארתיין קמשמע לן דרבזו יפרש כח כהנים לעולם: מתני׳ כל המנחות הנעשות בכלי טעונות שלשה מתנות שמן יציקה ולבונה ומרתן שמן בכלי קודם לעשייתן חלות בוללין דברי ר׳ וחכמי׳ אומרים סולת החלות טעונות פלילה ורקיקין משיחה כיצד מושחין כמין כ׳ והשאר נאכלין לכהנים: גמ׳ למעוטי מאי אמר רב פפא למעוטי מנחת מאפה ת״ר ואם מנחת מרחשת קרבניך סלת בשמן תעש סלמר שטעונה מתן שמן בכלי קרבנך קרבנך לגזר׳ שוה מה

כי קמיבעי לה׳ דכליל תהיה דכתן שאכל את התימורין מזבח על כתן מי הוי חייב משום כליל תהיה כמו כתן שאכל מנחות כתן שחייב משום כליל תהיה מ״ר ז״ל: ותו ליכא דליהוי כולה למזבח: הא מיבעיא עולה דהויא כולה למזבח: עורה לכהנים ולא מצינו למזבח: מורחה ונוצה דלא קריבי במזבח: לשיתין חולי ולא לתיסים ומהו לא חייב למזבח: ומהו כוזה דמשמע בזה למזבח ולא מחר: למעוטי מדשמואל דאמר מולפה לתיסים דהוה למזבח וקאמר דזה כולה כולה למזבח ולא יין ומתניתן דקתני כזה יפה כח למזבח דאתי כולה למזבח ולא מחר: מסייעא לשמואל קומצו וקומצו מוליל למזבח ושיריו לכהנים דכזה יפה כח מזבח והיינו דקתני מתני׳ כזה יפה כח מזבח למפוקי שמן דיפה כוחו שניהן: ותו ליכא מידי דהוי כולן לכהנים: מיכא דמה לכתב והזה מדם החטאת על קיר המזבח: מיכא מתנותיו להזכות דלא הוה כולי לכהנים: למפוקי ממאן דאמר מתי הלחם הבאות כפני עצמן מי שיתנדב שתי הלחם לשני הלחם בלא שני כבשים תפלו הכהנים הן ולא מתו לשירים לשריפה ע״כ שתי הלחם שנאכלו כפני עצמן כגון בלא היו כבשי שנאכלו וקאמרי לעיל בפרק התכלת יוצאו ותעבור צורתו ויצאו לכית השריפה ובלבד מתורתי התם דמיכא למ״ד לאכילה הויין ומיכא למ״ד לשריפה מתיין כ״ש ע״כ לאפוקי מ״ד מדר׳ עקיבא דאמר שתי הלחם הבאות כפני עצמן בלא כבשים וכו׳ דסבר הכבשים מין מעכבין את הלחם: קמשמ״ל כזו כשתי הלחם ובלחם הפנים יפה כח כהנים לעולם לאפוקי דאמרי בחות כפני עצמן לעולם יפה כח כהנים ולאכילה תתיין מעיקרא מבל מין נאכלין ושעונין כורה ולמ״ד: מתני׳ כל המנחות הנעשות בכלי חרס בטלן מתחת ומרחשת: טעונו סלשה פעמי מתן שמן יציק ובלילה: ומתן שמן שנתחלה היה נותן הסמן בכלי קודם נתינת הסלת ואחר כך נותן עליו את הסלת וחוזר ונותן שמן בכול בסמן וחוזר ונותן עליה שמן לקיים מצות יציק: למפוקי מנה מחש שמן כל מעשי בכלי חרס נאפו בתנור שמן טעון יציק בכל מידך כ׳ מתנות צריך ואע״ג דכתיב ניתיתני יציק תחיל לאפוי הכי מיבה שלא כאחרונה והכי משמ׳ מתניתין בשעשה יציקה צריך שתהא בכלי שעשה כבר ובודם בלילה תהא מתן שמן שבכלי קודם לעשיית מ״ר ז״ל: מנה הסלת לא היה בה כלום תלות דכעור כולה נקמצת תלות על מנחות מאפה ועל מחבת ומרחשת בולן בשמן לאחר שנעשו חלות לאחר לאפייה דברי רבי: וחכמים אומרים סלת בולן החלות שבמנחות מאפה טעונות בלילה ולרבנן סלת ולרבי חלות: כיצד מנשמן לרקיק כמין כי יווני שבלשוני קורין לכ״ף שלהן כי סהיה נוטל מן הסמן בראשו כמין כי יווני והשאר שמן נאכל לכהנים: גמ׳ תנו רבנן סלת בשמן תעשה משמע שתהא הסלת נותנת בשמן מלמד שטעונין מתן שמן בכלי קודם לכל דבר ואחר כך נותן הסלת על גביה והמי קרא במנחת מרחשת כתיב וס״ה למחבת ולמחר מנחות: דכתיבהו כתיב קרבנך במחבת ובמרחשת:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0152
DFG

מה כאן במנחת מרחשת מתן שמן בכלי דכתיב סלת בשמן תעשה ובמנחת מחבת יציקה ובלילה סלת בלולה הכי קרינן במחבת כתיב וה"ג בשאר מנחות: ואי אפשר לבוללן כדמפרש לקמן: כיצד עושה למנחה מחבת ומרחשת נותן מתן שמן בכלי ונותל הסלת בשמן: שפי' קאמרי ליה רבנן לרבי יהודה אי אפשר לבוללן חלות ורבוללין סלת וה"ג למחבת ומרחשת דרבוללין ת"כ כיצד הוא עושה מיירי מכל מנחות דרבולמא נותן מתן שמן בכלי וכו': מאי הכי מאי טעמא אי אפשר ללחתיתודה שיהו נבוללין חלות: אמר ר' שמוע להכי אי אפשר דכתיב ביה שמן שיהו בתודה עלה יותר כדשמעת ן לקמן בפרק שתי מדות ומניו של חבי סלוג לרקיקין ומניו לרביכה ואי אמרת דבוללין כשהן חלות היאך יכול לבולל חלות בחבי מני לוג עלה ואי כשהן סלת כולהו ג"ה שפי' קאמר ליה רבנן אמר ר' שמוע אמר לרבי שמכי סתם כתודה עלה אי אפשר דרביעית שמנוסין כרביעית מתן חבי לוג לתודה דסיינו רביעי לוג לחלות וה' אי אפשר לבוללן חלות מכל מנחת מחבת ומרחשת שהן כהן חלות כ"כ דאי אפשר לבוללן חלות נבוללין חלות מ"ר וכ"ל להאי ליכא ג"ם מאי קאי אמר רבי: מיבעי ליה לתודה דבוללין ולא גלו אימת דבוללו ת"ר ובי מסתע מסופין ומבוקין מסופין: לא ליסתמיט קרא כו': אלא מה מקיים דכתיב בלולה בחלות ומציקה ברקיקי שמע מינה דהכא היינו דווקא: מסופין ומיוד ומסופין דכיון דליכא חלות ליכא למימר ונמר השמן מחזיר לחלו וכיון דסכירא לי' לעיל שאר השמן נאכל לכהנים מסו' הכי מיוד ומסופין עד יכו': מנחה הבאה מחצה חלות ומחצה רקיקין לרבנן מביא לוג וכו' ע"מ הבאה מחצה חלות ומחצה רקיקין כגון שהביא ס' חלות וס' רקיקין ורבי שמעון היא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין מביא ונמר השמן שבמתייר על מציאת הרקיק מחזירין לחלות דרקיקין הבאי בשבי עצמן דאי בשבי רקיקין תביא ואי בשבי חלו' ולא היו נבוללי' בשמן וסי' כה ריבוי שמן שבמתייר על המנחה ואינו נאכל וכיצד הוא עושה מוסמן וכו': מוסח את הרקיק על פני כולו פליגי תנאי דתמ"כ: למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים שאין נעשין בכלי אלא נאפו בתנור שאין טעונין פתיתי' אבל מנחת מאפה לא מיעט מפתיתי' דלקמן מרבי ליה לפתיתי' עם שאר מנחות אף על גב דכתיב בתנור: לרבות כל המנחות לפתיתי' ואפילו מנחת מאפה: תלמוד לומר אותה למעוטי הניתרת: ולא יוכל את הרקיקין שיהו רקיקין טעונין יציקה דלא מיעט קרא אלא חד מכמי תרתי מיבעי ליה: תלמוד לומר היא מיעוט אחר למעט ליציקה: מאי תלמודא כלומר מה ראית להוציא את מנחת מאפה שנתונה עם שאר מנחות שיהא להוציא את מנחת כהנים שהרי אין כתוב בפרשה שאר מנחות: שהי מיעוטין עליה והוא: הזי

מה להלן יציקה ובלילה אף כאן יציקה ובלילה תימא למה לי למילף מינ"ם דקרבנך קרבנך תיפוק לי דמכאן בסמוך מדכתב מנחה לרבות כל המנחות ליציקה ולא מיעטינן אלא מנחת מאפה ומכאן למימר דעיקר נ"ם למתן שמן בכלי תתיב ויציקה ובלילה דכתיב הוא הדין דכלולו נ"ם הוה ילעיטן מדכתב מנחה ועוד גר דכלילו נמי מיטתרך נ"ם דמדכתב מנחה לא מרבינן אלא יציקה לחודה דעל יציקה כתיב ומרבינן מיניה פתיתי' לכל מנחות דפתיתיה ויציקה כתיבי בההוא קרא הוו להו כמו לדקדק דמנחה סולת ובמנחת העומר אלא כתיב בהו (בכלי) מתן שמן בכלי קודם לעשייתן תניא מחבת ומרחשת דכתיב מנחה כמאכל מרבינן כל מנחה לאפוקי מתנו שמן מ"ל היכי דמיעטינן מאפה מיציקה מדכתיב עליה והיא נתעטת נמי מתתן שמן בכלי קודם לעשייתן דהכי תניא נבי הלכי כתיבן ויצקת עליה שמן מנחה היא ונרחש לפרש דבני סלת מחבת שמן כל המנחות למידרו מזה אלא שיש ג"ם מסכרת בעלמא דכיון דטעונות מתנו שמן נלמד סתום מן המפורש כעין ו' לוי מילתא בעלמא והא דכתיב הכא קרבנך נ"ם הייגו אכוס וכיון דבמחבת כתיב יציקה מתרונם ומרחש כתיב מתן שמן בכלי בתחילה ה"מ שזו דינה בך זו דינך בכל מקום במלמדינו נ"ם ליתי מחמ"ל זה בזה ה"ה בכל המנחות מין במינו פרט לנמ"ק ומצ"ט דכתיבי מיעיטי נבי יציקה הוה להו למיכתך ליה מנחה לרבות כל המנחות ליציקה:

מיי' פיג מה' מעה"ק הל' ח'

שפיר קאמרי ליה רבנן ומאי היא תימא תעיקרא פשיט ליה לשפיר קאמרי רבנן מחמ"ל כבני מאי היא ועוד שמן מתרן כלו לקומצים זו וגרסה לפרש ללחו קומצי סיון שם בניחותא קאמר השפיר קאמר ליה רבנן כדתניין בתוספתא לחזר בו רבי ולמר כרבנן דבריהן מלבדי ומאי היא כלום מהיכ טעם אמר ר' שמוע כר' יפתח דביעית שמקיית שמן ומת מלקת כמה חלות ולמחר מפייתן יכיסו ן ובולעות שמן מתית החור ובדביעית שמן לא כפקת להו:

ומה תלות שלישטעונות משיחה כו' נדרך לדקדק מי סייך כהן כלחל ומל תיקוס בדוכתיה:

כמין כי נייר בקונט' כמין טית ובפירושי חומס פי' גימל ויש מפרשים כמיקטן מוכמין כ' ונערוך פירוש דתניא בבריתות האלכי מושחין כמין נזר והכהנים כמין כי יונית פירוש יבק שמן מהרן על ראש ויורד מילך ומיילך כמין שני ארנליות וזהו לשונו:

אימא להוציא מנחה כו' הקשה בקונ' נבי פתיתי' נמי ליפרוך תיפוק להוציא מנחת כהנים ותי' דמסתברא מנחת כהנים הוה לי' לרבויי נדון מנחה מתנ' שבפתיתי כתיב ניה בהדי ושתיהן מנחה יחיד ונפש כתי' בפרש' שאר מנחות: שתי הלחם ולחם הפנים דלעיל ן: תיזהו

מיי' פס מה' מעה"ק הל' ג'

°המנחות הנעשות בכלי טעונות פתיתה: גמ': למעוטי מאי אמר רב פפא למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים תנו רבנן פתות אותה פתים מנחה לרבות כל המנחות לפתיתה יכול שאני מרבה אף שתי הלחם ולחם הפנים תלמוד לומר אותה ויצקת שמן מנחה לרבות כל המנחות ליציקה יכול שאני מרבה אף מנחת מאפה תלמוד לומר עליה שמן אוציא את החלות ולא אוציא את הרקיקין ת"ל היא מאי תלמודא אימא להוציא מנחת כהנים

אמר

דף יז איזהו דבר שצריך שני מיעוטין הוי אומר זו מנחת מאפה: מתני׳ °מנחת ישראל קופל אחד לשנים ושנים לארבע ומבדיל מנחת כהנים כופל אחד לשנים ושנים לארבע ואינו מבדיל מנחת כהן משיח לא היה מקפלה רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהם פתית מפני שאין בהן קמיצה וכל שאין בהן קמיצה אין בהם פתיתה וכולן פותתן כזיתים: גמ׳: תנו רבנן פתות יכול לשנים תלמוד לומר פתים אי פתים יכול יעשנה פירורין תלמוד לומר אותה אותה לפתיתים ולא פתיתה לפתתים רבא כיצד מנחת ישראל קופל אחד לשנים ושנים לארבעה ומבדיל מנחת כהן משיח היה מקפלה והא אנן תנן לא היה מקפלה אמר רבה אינו מקפלה לארבע אבל מקפלה לב׳: רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן פתיתה: אמר רב יוסף האי °חביצה דאית בה פירורין כזית מברכינן עליה המוציא לחם מן האי לית בה פירורין כזית מברכינן עליה בורא מיני מזונות אמר רב יוסף מנא אמינא לה דתניא °הרי עומד ומקריב מנחות בירושלים אומ׳ פרוך שהחיינו וקיימנו נטלן לאכלן אומר המוציא לחם מן הארץ ותנן וכולן פתיתי כזית אמר ליה אביי ולתנא דבי ישמעאל דאמר מפרכן עד שמחזירן לסלתן הכי נמי דלא מברך המוציא וכי תימא הכי נמי והתניא ליקט מכולן כזית ואכלו אם חמץ הוא ענוש כרת אם מצה הוא אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח הכא במאי עסקינן בשעירבן אי הכי היינו דקתני עלה והוא שאכלן בכדי אכילת פרס ואי בשעירבן שאכלו מיבעי ליה אלא הכא במאי עסקינן בבא מלחם גדול מאי הוי עלה רב ששת אמר אפילו פירורין שאין בהן כזית אמר רבא והוא דאיכא תוריתא דנהמא עליהו: מתני׳: הוי אומר מנחה מאפה שיש בה שני מינין חלות ורקיקין לפיכך צריך ב׳ מעמרין הילוך קומעה מהנך תרי מיעוטי: מתני׳: קופל כמו כופל חלה אחת לשתים ושתים לארבע: מכדיל מסדרה היינו פתיתה: מנחת כהנים כופל כדי לקייס מצות פתיתה: ואין מבדיל וכולה כליל: מנחת כהן משיח היינו חביתין: לא היה מקפלה כשאר מנחת כהנים לפי שהוא חוכתו ואין נקמצ כלל וכליל היא: רבי שמעון אומר מנחת כהן משיח כהן מזיח פתית׳ כלומר שלא היה מקפלן וכו׳ ופליגי אתנא דסבר מנחת כהני ק״ל: וכולן צריכ׳ פתיתה מקפלן שנים לר׳ ול׳ לח׳ ול׳ עד שיהו פתיתין כותשים ע״מ וכולן פתיתין כותשין שיכול לפותתן עד שיהו הפתיתין כותשים תחל פחו׳ מכותית׳ אין יכול לפותתן כ״ם ואיכ׳ דאמר יכולין פתיתי כותשי׳ שיהו עושה מן העשרון חלות ואכל חלה וחלה מרבעה פתיתין לח היה בכל חלת ולח כזית ונמ״ל: גמ׳ תנ״ל פתים דמצי למיכתב תעשינה פתות וכתב פתים דמשמע לצני פתים: תלמוד לומר אותה לפתיתים שיעשה אותה לפתיתים דהיינו אחד לשנים וכ׳ לר׳ ולח יתר: ומבדיל והדר קתני לה ולח מזר מפתיתה לפתים לפירורין: ואינו מבדיל דכיון דאין צריכה קמיצה אין צריכ׳ הבדל: מכל מקפלה לצני דאין לאין אלח מצי עשרון מין מקפל חלה לשנים: מתני׳ דקתני ליקט מכולן כזית ואכלו כדי אכילת פרס חייב: מנחת כהן משיח היינו חביתין: לא היה מקפלה כשאר מנחת כהנים לפי שהוא חוכתו ואין נקמצ כלל וכליל היא: רבי שמעון אומר מנחת כהן משיח כהן מזיח פתית׳ כלומר שלא היה מקפלן וכו׳ ופליגי אתנא דסבר מנחת כהני ק״ל: וכולן צריכ׳ פתיתה מקפלן שנים לר׳ ול׳ לח׳ ול׳ עד שיהו פתיתין כותשין

מתני׳ כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה שיפה ובעיטה בחיטין ור׳ יוסי אומ׳ בבצק כל המנחות באות עשר עשר חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול שהם באות שתים עשרה דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר כולם באות שתים עשרה חוץ מחלות תודה ונזירות שהן באות עשר עשר: גמ׳: תנא שף אחת בועט שתים שף שתים בועט שלש: בעי רבי ירמיה אמטויי ואתויי חד או דלמא אמטויי ואתויי תרי מאי תיקו: שיפה ובעיטה בחיטין רבי יוסי אומר בבצק: איבעיא להו בבצק ולא בחיטין או דלמא אף בבצק תא שמע דתניא שיפה ובעיטה בחיטין רבי יוסי אומר שיפה ובעיטה בבצק: כל המנחות באות כו׳ שתים עשרה: לחם הפנים בהדיא כתב ביה חביתי כהן גדול אתי חוקה חוקה מלחם הפנים כל המנחות דבאות עשר עשר מנלן גמר מלחמי תודה מה להלן עשר אף כאן עשר ולילף מלחם הפנים מה להלן שתים עשרה אף כאן שתים עשרה מסתברא מלחמי תודה הוה ליה למילף שכן יחיד המתנדב שמן נפסל שלא בשבת ושלא בטומאה אדרבה מלחם הפנים הוה ליה למילף שכן הקדש ולבונה מצה ועצם הנך נפישן ואי סבירא לן דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בבניין אב מלילף מחביתי כהן גדול מה להלן שתי עשרה אף כאן שתי עשרה מסתבר׳ מלחמי תודה הוה ליה למילף שכן הדיוט שהתנדב הצאין לפיגול שלא בשבת ושלא בטומאה ארבע מחביתי כהן גדול הוה ליה למילף שכן עשרו כלי הקדש ולבונה מצה ועצם הנשה ואישים והני נפישן הדיוט מהדיוט עדיף ליה רבי מאיר אומר כולן באות שתים עשרה מאי קסבר אי סבירא ליה דדבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בבנין אב ילף מחביתי דכהן גדול דהני נפישן אי סבירא ליה דדבר הלמד בגזירה שוה אינו חוזר ומלמד בבניין אב ילף מלחם הפני הקדש מהקדש עדיף ליה: חוץ מלחמי תודה ונזירו שהן באות עשר עשר: לחמי תודה בהדי כת בהו נזירו דאמר שלמיו לרבי שלמי נזיר אמ׳ רב טובי בר קסנא אמר שמואל לחמי תודה שאפאן ארבע חלות יצא והא בענן ארבעים למצו והא בעי אפרושי תרומה מיניהו וכיתיב דמפרי מכל חדא אחת אמר רחמנא שלא יטול פרוס דאפרשינהו בלישה מיתיבי כל המנחו שריב במיד חלת׳ או שמיעט במידת חלתן כשירות חוץ מלחם הפנים וחביתי כ״ג ולחמי תודה ונזירות הוא דאמר

יויי פע מס׳ מנח׳ קרבנו׳

יויי פע מכל׳ מנח׳ קרבנו׳

רבי יוסי מוסיף ובעיטה בבצק פי׳ ולא בחיטין ובתוספתא נרסינן לף בבצק ופליגא אלף ובתוספתא דווקנית לה נרסינן לף:

אתיא חוקה חוקה מלחם הפנים תימא לבפרק קמא דזבחים חוקה לחביתין דף ט
ובקומץ רבה דרשינן חוקה דלחם הפנים: דף כ

דאפרשינהו בלישה לכתורת דמין
שם תרומ׳ עליה׳ בעים׳

דבמחיצת הזבח הוא דקדשי ותנן בפרק התודה °שחטה על שלמי קרבנו כתנור לח דף עג
קדש הלחם ותימא דבסוף פ״ק °דנדרים דף כב
מתירין בחלת להרן ובתרומתו מותר הא ייי פע מס׳
כתרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים הוא ומשכי מעש׳ קרבנו׳
לחמי תודה לאחר זריקת דמים וכדרב טובי בר קיסנא כדאפרשינהו בלישייהו וכדין לומר דלאו תרומת שמן הוא עד לאחר זריקת דמים ומ״ת דמסמך הכא לההיא דרב טובי בר קיסנא בלישיבד ובפרק קמא °דזבחים גבי שפחתו דף ג
של רבן גמליאל שחיטה חוץ לכרות של תרומה ומוקי לה בתרומת לחמי תודה ופריך תרומת לחמי תודה כמאן נעבי ומשכי לאפרשינהו בלישייהו כדרב טובי בר קיסנא וכי לא עבדה אינה מן המובחר ויל דהא דקאמ׳ מר׳ הלוי דלישנד דלכתחילה נעבי מרובעים ונס היא עבדה מרובעים שלא שקודם שפירש הפרישם מהן וקסל תרומה ולא הפרישם נמוכה שלא שכירך לותן העתידות להיות תרומה לעשותן כחות ויפות:

סרינס

דאמר כי האי תנא דתניא בל המנחות שריבה במידת חלתן או שמיעט במידת חלתן כשירות חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול ויש אומרים אף לחמי תודה ונזירות אמר רב הונא מנחת מאפה שאפה חלה אחת יצא מאי טעמא מצות מצרת כתב מתקיף לה רב פפא טעמא דכתב מצת הוא כתב מצות לא והא גבי לחמי תודה דכתב מצות ואמר רב טובי בר קסנא אמר שמואל לחמי תודה שאפאן ארבע חלות יצא ההיא פלינא:

מתני׳ העומר היה בא עשרון משלש סאין שתי הלחם שתי עשרונים משלש סאין לחם הפנים עשרים וארבע עשרונים מעשרים וד׳ סאין: גמ׳ מ״ט כיון דמחדש אתיין שתי עשרונות ארזין אף על גב דמחדש אתיין שתי עשרונות ארזו משלש סאין לחם הפנים עשרים וארבעה עשרונות מעשרי וארבעה סאין מאי טעמא כיון דמחטין אתו ומישן ארזו עשרון מובחר ארזי מסאה תנו רבנן כל המנחות שריבה במידת עשרון או שמיעט במידת עשרון פסולות ריבה במידת סאין שלהן או שמיעט במידת סאין שלהן כשירות: מתני׳ העומר היה מנופה בשלש עשרה נפה שתי הלחם בשתים עשרה ולחם הפנים בי״א רבי שמעון אומר לא היה להן קיצבה אלא סולת מנופה כל צרכה היה מביא שנאמר ולקחת סולת ואפית אותה עד שתהא מנופה כל צרכה: גמ׳ תנו רבנן בדקה בגסה רבי שמעון בן אלעזר אומר שלש עשרה נפה היה במקדש זו למעלה מזו וזו למעלה מזו עליונה קולטת סובין תחתונה קולטת סולת:

רבי שמעון אומר לא היה להן קיצבה: תנו רבנן סלת ואפית אותה מלמד שניקחת סלת ומניין שאפי׳ חישין תלמוד לומר ולקחת יכול בשאר מנחות תלמוד לומר אותה מפני החיסחון אמר רבי אלעזר מאי דכתיב והשקית את העדה ואת בעיר התורה חסה על ממונן של ישראל היכא רמיזא דכתיב

הדרן עלך ואלו מנחות נקמצות

התורה היתה באה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות שתי איפות האיפה שלש סאין עשרים עשרון לחמץ ועשרה למצה עשרה

התורה שהן שם מדבריות למדנו שהיתה יתירה על של מדבר שתות ומותן שם מדבריות הן שתי איפות שהאיפה ג׳ סאין שהן עשרים עשרונות דכתיב העומר עשירית האיפה דעומר הוא עשרון ומתני׳ עשרונים באיפה וכ׳ איפות הן כ׳ עשרונות: עשרים

שריבה במידת חלתן או שמיעט במידת חלתן כשירות חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול ויש אומרים אף לחמי תודה ונזירות זו גירסת הקונטרס ועשמע מינה דלחם הפנים וחביתין כתיב חוקה לעכב ולחמי תודה כתיב מצות כו׳ תכל כאשר מנחות כתיב מצת ואפילו כתיב כהו מצות כו׳ גמר מינחת מאפה ונזירות דכתיב שלמיו לרבות שלמי נזיר ודבר תימה סימך יכול לכהן בחביתין שיהיו שוות לקמיץ כדרים שתי מדות מהרינן מהקדש כיוצא בהן:

כל המנחות שריבה במידת עשרונן או שמיעט במידת עשרונות פסולות פירש בקונטרים בלשון מתר מפני שכשריבה הוה ליה קומץ נקמץ מן החבי כית׳ ונמצא שלש עשרון קומץ והוה ליה קומץ מסר ושם מיעט במידת עשרונית הוה ליה מנח מסיר וקשה דהא מסיקנא דהקומץ רבה דקומץ בדעתו דכהן תליא מילתא דעשרון קמץ קמיץ ונראה כלשון מתר שפירש דכתיב שלשה עשרונים לפר ושני עשרוני לאיל ושם ריבה או מיעט פסולות לגזירת הכתוב היא ואסור לשנותו:

בדקה בגסה נדקה בגסה תניא כותיה דרבי שמעון בן אלעזר העומר היה מנופו כ״ג נפות שתי הלחם כ״ב לחם הפנים כ״ו נדקה בגסה נדקה בשתים קולטת את הסולת בגסה שתים קולטת את הסובין רבי שמעון בן אלעזר אומר כ״ג נפות היו והתניא על גבי זו והתניא שבכולן עשויה שתים קולטת את הסולת:

הדרן עלך ואלו מנחות

התורה היתה באה חמש סאין ירושלמיות סאין שם מדבריות כמו שסופיפו על הס׳ שתות כלומר פו על הפיפ שתות דלעולם קיס לן שם עכשיו פיפה שלש סאין ומ״ת כי אמר רחמנא עשרון בינול בחר הסתם כדלמסכתן גבי מנם שלשני סלי בן כפרים נכתר בתר דסופיפו עלייהו ול״ל דשתני את הגלי קרא כדדרשי מדכתי יהיה והקל

תורת כהנים

דאמר כי האי תנא דתניא כו׳ ואיפו שמוע סבר ליה כת״ק דאמר חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול ויש אומרים אף לחמי תודה כשרות: מנחת מאפה סריכה להיות ג׳ עלות: מנת כתב מסר ר״ן: והתנן לחמי תודה דכתב מצות בכל מין ואמר ר׳ טובי בר קסיא דרב טובי ואמר מע״ג דכתב מצה פליגא אדרב הונא: מתני׳: העומר דלותיו שלשה סאין היו מניפין עד שהיה עומד על עשרון:

גמ׳: מאי טעמא כת משלשה סאין: כיון דאמרת אתי שים בו סיכין יותר מיבעין ושעורין נמי יש בהן סובין יותר מנקיטין: לחם הפנים כ״ד עשרונים דכתיב שתי עשרונים יהיו תהא תחת: סריבה במידת עשרונים שעשה העשרון גדום: או שמיעט שמחק העשרון יותר מדאי עד שחסר: דיבה במד׳ סאין שלהן כגון שתי הלחם ולחם הפנים שנתן מג׳ סאין קמח ומניפין עליהן לעשרונים סלת וכגון העומר שהיה בג׳ סאין נקבר לעורכה ד׳ סאין או שלש קבר לה שלש סאין: כשרה וכלבד שיהא העשרון כהילכתו: מתני׳: העומר היה מנופו כ״ג נפה היה לוקח לחסה מסיבי: שנתה ולקח סלת ונפיית אותו ונו׳ שתה מנופו כל צורכו שתהא סלת גרועה בשעת הפייה: גמ׳: תנו רבנן כיצד היה מנופו כ״ג נפות: בדק בגסה ד׳ נפות: נפות היו במקדש אחת בדקה ואחת בגסה שקורין קלי״ר ובתחילה היו מניפין בדקה והיתה קולטת הסלת והסובין והיה הקמח הולך לעבר הנפה כשנסנס גרועות ואחר כך נותנין לתוכו בגסה שקולטו הסובין שנשתיירו בסלת והגרועות כיצד קרטו שמתוכו הסלת נעשה היה הולך לעבר הנפה ואחר כך חוזרין ומניפין בדקה ובגסה וכן מוזרין חלילה עד שיהא מנופו שלש עשרה פעמים ובכלבד שלא יפחייר מן הקמח ומן הסובין עם הסלת ותוזרין ושוחנין קרטון והגרועות והויין סלת: רבי שמעון אומר לא היה עושין כמו שאמרת בדקה ובגסה: שלש כ״ג נפות היו במקדש זו למעלה מזו כל אחת מחברת עליונה רשתונה קולטת סובין שהיה היתה גסה שבכולן ולא היתה קולטת כ״ל סובין והיו הקמח והסלת בתחתונה בדקה היתה מחזר ומוזרת בדקה היתה כדי שלא יפחייר מן הקמח ומן הסובין כשהיו כולן שוות היתה הסלת נרורה: תלמוד לומר ולקחת מכל מקום ולכלבד שתהא סלת בשעת הפייה: יכול אף בשעת מנחות כך היו נקיות נמי מישין: תלמוד לומר כמדבר כתותה תותה נקיות בחטים ואין אחר נקיות מהן: לפי שהיה תורס על ממונם של ישראל לפי שלחם הפנים היה כ״ל עשרונות ולפי שהן נאכלין כל שבת ושבת ועולים לדבר גדול הותר לקנותן מן החישין כדי שיהיו לחם הפנים נאכלין יותר מששה היו לוקחין סלת מן התנור שהקונה סלת קונה אותם ביוקר מכל שאר מנחות שהן דבר מועט ואין בחות תדיר לא הותרו לקנות כי אם סלת:

הדרן עלך ואלו מנחות

התורה שהן שם מדבריות למדנו שהיתה יתירה על של מדבר שתות ומותן שם מדבריות הן שתי איפות שהאיפה ג׳ סאין שהן עשרים עשרונות דכתיב העומר עשירית האיפה דעומר הוא עשרון ומתני׳ עשרונים באיפה וכ׳ איפות הן כ׳ עשרונות: עשרים

עשרה היו לחמץ עשרון לחלה ד' חלות היו חמץ ובמצה ג' מינין וכל אחד היה
על ג' חלות נמצא במצה ל' חלות על ג' עשרונות נמצאו כאן עשר עשרונות וכלים
עשרון לכל מין ומין וג' חלות לעשרון שמכל עשרון היה עושה שלש חלות על
מצה דשלשים חלות לח היו חלה ג' עשרון ומה שנשתנו ער כאן היה במילה
מדבריות שכל במדת ירושלמיות שהיו ה'
סאין היו שלשים קבין דסאה שתה קבין ט"ו
קבין לחמץ וט"ו למצה קב ומחצה היה נותן
לחלה ומ"ו קבין היה עושה י' חלות ושנים
חלות לקב לחמץ היה עושה שתי חלות
שהרי מ"ו קבין היה עושה שלשים חלות על
מצה: גמ' מנהני מילי לחיפה שום סאין:
תכן אחד מדה אחת: לשנות את מעשר הכתוב
הקוהלת היא הוא נמילת מעשר על המומר
דתומר הוא ל' סאין ואחר קרא דחיפה
וכתיב תוכן אחד הוא ומילי טעמא ליפות מנת
ליקח מחיפה נופה: עשירית התומר
שהוא שלשים סאין חיפה: תלת מאוס הכי
לא ילוף מינייהו לא ידענא כמה הוא תומר:
הכא נמי מעשר התומר הכתוב לכבי למילף
מינה לא ידענא כמה הוא תומר: תלת
מעשרות הכתוב מדבר ומכור ולשון
ודאי שהוא שלשים סאין לפי שהוא לשון
תומר נמצא שהכתוב שהוא מעשר הוא שלשים
סאין וכתב החיפה ושנית תוכן אחת שמע
מינה דחיפה שלשים סאין ושכי מתפרש קרא
מעשר הבית מן הכור שמעשר של כור הוא
כך עשרת הבתים תומר דכתיב תוכן
שלשים סאין שהיו י' בתים נמצא דתומר
נמי הוי שלשים סאין כמו שכור כי עשרת
הבתים תומר דחיפה וקרא לא לחיפה נאמר
אלא שכל הכיכור במנחת העומר:
והמשתכר בתוכל נפש: מאי טעמא אין
מוסיפין על המדות יותר משתות:
תלמוד מאוס תפקועי תרע דכיון שמדילין
מוסיפין הדמי ואין מדילין אלא לתי לא ספי
הדמים יותר מדאי: אי הכי כי לא
מוסיפין שלא שתות ליכא נמי למיתם להכי:
תלת מאוס הכי אין מוסיפין יותר משתות:
כי היכי דלא ליהוי בטל מקח דקיימא לן
מונאה פחות משתות קנה ומחזיר מונאה
יתר משתות בטל מקח הכא נמי משתנר
שמכר את התנופה שלא לח ידע דוסיפו
על המדות ומכר לו כדי המדה הרשומה
ווה קיבל במדה גדולה הרי נתקנה משתות
ואף על פי כן קנה הלוקח ונותן לו דמי
מונאה ואין המוכר יכול לחזור בו כדי שיהא
לו ללוקח מה לאכל: כל דבר שבמידה
אפילו כר' מאוס דקפיד עליה והרי נתקנה במדה:
ואילו היה מודד במדה שמוסיפו ניותר הוי הפסד מטי ליתנה למוכר שהיה מפסיד לותן יותר משתות: אבל מאוס דלא לימטייה ליתנה תיקנו שלא יוסיפו
יותר משתות ומסדר בתמיה דינא הוא דלא לימטייה רווחא לא בעי זבין ווכין תנרא מיקרי שם כן שלין התנר מרויח כלום מה תקנה עבוד לו: קרא מיבת
ירושלמיות שהן ו' מדבריות נמצאת צריך להוסיף עליהן השיעית והיינו שתות מלבר שקל התמור בתורה הוא שלש: מתני' מכולן

עשרה לחמץ עשרון לחלה ועשרה למצה
ובמצ' שלש מינין חלות רקיקין ורביכה נמצאו
שלשה עשרונים ושליש לכל מין ומין ושלש
חלות לעשרון ובמידה ירושלמית היו שלשים
קב חמשה עשר לחמץ וחמשה עשר למצה
חמשה עשר לחמץ קב ומחצה להלה חמשה
עשר למצה ובמצה שלש מיניהן חלות ורקיקין
ורביכה נמצאו חמשת קבין לכל מין ומין ושתי
חלות לקב: גמ': התודה היה
באה חמש סאין ירושלמיות מנא הני מילי
יחזקאל מה אמר רב חסדא דאמ' קרא האיפה והבת תוכן
אחד יהיה לכם מה בת שלש סאין אף איפה
שלש סאין ובת נופא מנלן אילימא מדכתב
לשאת את מע' חומר הבת איפה נמי הכתב
עשירית החומר האיפה אלא חומר לא ידענא
כמה הכא נמי לא ידענא כמה אלא מהכא
וחק השמן הבת השמן ומעשר הבת מן הכור
עשרת הבתים חומר כי עשרת הבתים חומר
אמר שמואל אין מוסיפין על המידות יותר
משתות ולא על המטבע יותר משתו והמשתכר
לא ישתכר יותר משתות מאי טעמא אילימא
משום אפקועי תרעא אי הכי שתות נמי לא
משו' אונא' כי היכי דלא ליהוי ביטו' מקח והא
אמ' רבא כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמני'
אפילו פחות מכדי אונאה חוזר אלא משום
תגר' כי היכי דלא לכטייה דיאנ' דיאנא היא דלא לימטייה רוח' לא בעי זבין וזבין הנר'
איקרי אלא אמר רב חסדא שמוא קרא אשפח ודרש השקל עשרים גרה עשרי' שקלים
חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם מנה מאתן וארבעין דהוו
לא שמע מינה תלת שמע מינה מנה של קודש כפול היה ושמ' מינ' מוסיפין על המידות
ואין מוסיפין יותר משתות ושמע מינה שתותא מלבר אמ' רבינ' מתני' נמי דיקא דקתני
תודה היה באה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות שמע מינה: מתני':

והשקל עשרים גרה תימ' לעשרי' ולרבע' הוו לגרס היינו מעה כדכתיב
עשרים גרה ומתרגמינן עשרין מעין וקיימ"ל כרבי' דיוחנן
מעה כסף דינר הרי כ"ד ותירץ ר"ת דפעמי' הוסיפו מח' בימי יחזקאל שהוסיפו
על מנה של קודש לבדו שהיה של סלעי' ועשתוהו של שני' וכוס בימי' חכמים
הוסיפו על הסלע שם ם של עשרים גרה
ועשתוהו של כ"ד ומתחלת בית יוסף המנה כיון
של תול בין של קודש ועוד יש לומר שלא היה
אלא תוספת אחד שהוסיפו בימי יחזקאל
ולעולם מנה של תול של כ"ה סלעי' וסל קודש
של כ' סלעים שלח שהוסיפו על הסלע שתות
ועשתוהו של כ"ה מעות וניתוסף בכח אחת
מנה של קודש ושל תול ושמים שקל ם דקל
תגיב קרא במנה של קודש בשקלי הרשומים
מיירי ואתא קרא למימר שהוא פי שנים המנה
שנכנסו בו מאתן שקלים הרשומים כו'
וה"ק דקרא והשקל שהיה מתחלה עשרים
גרה מאתן שקלי"ך וכ"ה וט' והמ' של קודש
יהיה לכם ואם שקלים הכתוב עשרי' שקלים
חמשה ועשרים שקלי עשרה וחמש שקל ונתת
כתב שנים שקלי המנה יהיו לכם מומר רבי'
תם לפי שהיו לפם שלשה משקלות אחת של
שלשים מנה של קודש אחר שניתוסף ואחת של
מנה של תול ואחת של רביע מנה של קודש
ום' שתן מחזיקות מנה של קודש וכן מוכיח
התרגום דמתרגמינן סילעא עשרין מעין
תלתות מניין עשרין סלעין מני כספא
עשרין ואחת סלעין דכתיב מניין אחת עשר
סילעין כולהון סיתין מניין להכי יהי לכון
ולפי כתרת מין מתיירי שכ כל דתלתו מניי' מי' פרק ה
ודבעות מניין מיירי במנה של קודש אחר משקל נפוכה
שניתוסף ואילו מנה כספא עשרין ואחת
סלעים דמיירי במנה של תול לאו בשל תול
אחר שניתוסף קאמר שלא במנה הרשום של
תול ומיהו בקונט פירוש כן בפירוש יחזקאל
והקרי"ב

מתני׳ מכולם היה נוטל אחד מעשרה תרומה שנאמר והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה׳ אחד שלא יטול פרום מכל קרבן שיהו כל הקרבנות שוות שלא יטול מן הקרבן על חבירו לכהן הזורק את דם השלמים לו יהיה והשאר נאכל לבעלים: גמ׳ תנו רבנן והקריב ממנו מן המחובר אחד שלא יטול פרום מכל קרב׳ שיהו כל הקרבנות שוות שלא יטול מן הקרבן על חבירו תרומה לה׳ איני יודע מכמה היא הריני דן נאמר כאן תרומה ונאמר בתרומת מעשר אף כאן אחד מעשר׳ או כלך לדרך זו נאמ׳ כאן תרומה ונאמר בבכורים תרומה מה להלן אי׳לה שיעור אף כאן אי׳לה שיעור נראה למי דומה דנין תרומה מתרומה שאין אחריה תרומה תרומה ואל יוכיח בכורים שיש אחריהן תרומה או כלך לדרך זו דנין תרומה הנאכלת במקום קדוש מתרומה הנאכלת במקום קדוש ואל יוכיח תרומת מעשר שנאכלת בכל מקום תלמוד לומר ממנו תרומה לה׳ וכתיב בתרומת מעשר ממנו תרומה לגזירה שוה לימדנו לתרומה שהיא אחד מעשרה אבל איני יודע מכמה היא חלה הריני דן נאמר כאן לחם ונאמר להלן בשתי הלחם לחם מה להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה או כלך לדרך זו נאמר כאן לחם ונאמר בלחם הפנים לחם מה להלן שני עשרונות אף כאן שני עשרונות נראה למי דומה דנין מנחה הבאה חמץ עם הזבח ממנחה הבאה חמץ עם הזבח ואל יוכיחו לחם הפנים שאינו בא חמץ עם הזבח או כלך לדרך זו דנין מנחה הבאה מארץ וחוצה לארץ מן החדש ומן הישן ממנחת הבאה מארץ וחוצה לארץ מן החדש ומן הישׁ ואל יוכיחו שתי הלחם שאין באות אלא מן החדש ומן הארץ תלמוד לומר ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שתים שאין תלמוד לומר תביאו ומה׳ תלמוד לומר תביאו שכל מה שאתה מביא ממקום אחר הרי הוא כזה מה להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה אי מה להלן שני עשרונות אף כאן שני עשרונות תלמוד לומר תהיינה למדנו עשרה לחמץ עשרה למצה מניין תלמוד לומר על חלות לח׳ חמץ נגד חמץ הבא מצה נמצאו עשרים עשרונות לחמי תודה עשרה לחמץ ועשרה למצה יכול עשרה שבמצה לא יהו כולו אלא מטין אחד תלמוד לומר אם על תודה׳ יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת מרבכת וגומר נמצאו שלשה עשרונים ושליש לכל מין ומין ושלש חלות לעשרון ונמצאו לחמי תודה ארבעים נוטל מהן ארבעונותן לכהן והשאר נאכלין לבעלים אמר מר והקריב ממנו מן המחובר אלא מעתה דכתב וא׳ כל חלבו ירים ממנו הת׳׳מ מאי מחובר איכא דרב חסדא אמר אבימי דאמר רב חסדא אמר אבימי שלא ינתח בשר קודם שיטול אימורין אמר מר נאמר כאן תרומה ונאמר בתרומת מעשר תרומה ונילף מתרומת מדין דנין תרומ׳ הנוהגת לדורות מתרומ׳ הנוהגת לדורות ואל תוכיח תרומת מדין שאינה נוהגת לדורות ונילף מתרומת חלה תנא דבי ר׳ ישמעאל דנין דבר שנאמר בו ממנו תרומת ה׳ מדבר שנאמר בו תרומה לה׳ לאפוקי תרומת חלה דלא נאמר בו ממנו תרומה לה׳ בעי רבא תרומת לחמי תודה חייבין עליה מית׳ וחומש או אין חייבין עליהן מיתה וחומש כיון דאיתקש לתרומת מעשר כתרומת מעשר דמי או דילמא בו וחמישתו מיעט רחמנ׳ מדמעת או אינה מדמעת תיקו אמ׳ מר ת׳׳ל תהיינה מאי תלמודא

אמר

והקריב ממנו מן המחוב׳ פירוש נקונטרס שיהיו כולן נכלי אח׳ כשיטול התרומה ונראה לרבינו יהונתן שלא בשעת מתנו דכתב גבי תרומה׳ ובקיאין רבים מבעלי הקובץ לדרשינן נבי מנחה והריש מתנו בקומצו מן המחובר שלא יבא עשרו כשני כלים ויקמוץ ומיהו נסתם נמי כשני כלים כדאיתא בפרק שתי מדות (מנחות דף כה:) דלפי׳ כלי אחד אי לא נגיע מיבעיא לקמיצה בעשרון שחלקו בפיסת מהו לקמוץ מזה על זה כיוצא לתוריית מן הרבים:

ואל יוכיח בכורים שיש לחריהם תרומה ומשחי טעמ׳ כתי ליכח למילף מתרומ׳ גדולה:

מאי מתני׳ פירוש נקונטר׳ דס׳׳ל דהאי דפריך דכתיב לה׳ מכח הכי אחר כך נטול המיוחד וקשה לרבינו יהונתן לו נכלי אחד כדפירש לעיל נקונטרס ונראה לפרש דפריך למה לי קרא דפשיטא למחובר הוא: תמר מתני׳ מכולם היה נוטל אחד מעשרה תרומה שנאמר והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה׳ אחד שלא יטול פרום מכל קרבן שיהו כל הקרבנות שוות שלא יטול מן הקרבן על חבירו לכהן הזורק את דם השלמים לו יהיה והשאר נאכל לבעלים: גמ׳ תנו רבנן והקריב ממנו מן המחובר אחד שלא יטול פרום מכל קרב׳ שיהו כל הקרבנות שוות שלא יטול מן הקרבן על חבירו תרומה לה׳ איני יודע מכמה היא הריני דן נאמר כאן תרומה ונאמר בתרומת מעשר אף כאן אחד מעשר׳ או כלך לדרך זו נאמ׳ כאן תרומה ונאמר בבכורים תרומה מה להלן אי׳לה שיעור אף כאן אי׳לה שיעור נראה למי דומה דנין תרומה מתרומה שאין אחריה תרומה תרומה ואל יוכיח בכורים שיש אחריהן תרומה או כלך לדרך זו דנין תרומה הנאכלת במקום קדוש מתרומה הנאכלת במקום קדוש ואל יוכיח תרומת מעשר שנאכלת בכל מקום תלמוד לומר ממנו תרומה לה׳ וכתיב בתרומת מעשר ממנו תרומה לגזירה שוה לימדנו לתרומה שהיא אחד מעשרה אבל איני יודע מכמה היא חלה הריני דן נאמר כאן לחם ונאמר להלן בשתי הלחם לחם מה להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה או כלך לדרך זו נאמר כאן לחם ונאמר בלחם הפנים לחם מה להלן שני עשרונות אף כאן שני עשרונות נראה למי דומה דנין מנחה הבאה חמץ עם הזבח ממנחה הבאה חמץ עם הזבח ואל יוכיחו לחם הפנים שאינו בא חמץ עם הזבח או כלך לדרך זו דנין מנחה הבאה מארץ וחוצה לארץ מן החדש ומן הישן ממנחת הבאה מארץ וחוצה לארץ מן החדש ומן הישׁ ואל יוכיחו שתי הלחם שאין באות אלא מן החדש ומן הארץ תלמוד לומר ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שתים שאין תלמוד לומר תביאו ומה׳ תלמוד לומר תביאו שכל מה שאתה מביא ממקום אחר הרי הוא כזה מה להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה אי מה להלן שני עשרונות אף כאן שני עשרונות תלמוד לומר תהיינה למדנו עשרה לחמץ עשרה למצה מניין תלמוד לומר על חלות לח׳ חמץ נגד חמץ הבא מצה נמצאו עשרים עשרונות לחמי תודה עשרה לחמץ ועשרה למצה יכול עשרה שבמצה לא יהו כולו אלא מטין אחד תלמוד לומר אם על תודה׳ יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת מרבכת וגומר נמצאו שלשה עשרונים ושליש לכל מין ומין ושלש חלות לעשרון ונמצאו לחמי תודה ארבעים נוטל מהן ארבעונותן לכהן והשאר נאכלין לבעלים אמר מר והקריב ממנו מן המחובר אלא מעתה דכתב וא׳ כל חלבו ירים ממנו הת׳׳מ מאי מחובר איכא דרב חסדא אמר אבימי דאמר רב חסדא אמר אבימי שלא ינתח בשר קודם שיטול אימורין אמר מר נאמר כאן תרומה ונאמר בתרומת מעשר ממנו תרומה ונילף מתרומת מדין דנין תרומ׳ הנוהגת לדורות מתרומ׳ הנוהגת לדורות ואל תוכיח תרומת מדין שאינה נוהגת לדורות ונילף מתרומת חלה תנא דבי ר׳ ישמעאל דנין דבר שנאמר בו ממנו תרומת ה׳ מדבר שנאמר בו תרומה לה׳ לאפוקי תרומת חלה דלא נאמר בו ממנו תרומה לה׳ בעי רבא תרומת לחמי תודה חייבין עליה מית׳ וחומש או אין חייבין עליהן מיתה וחומש כיון דאיתקש לתרומת מעשר כתרומת מעשר דמי או דילמא בו וחמישתו מיעט רחמנ׳ מדמעת או אינה מדמעת תיקו אמ׳ מר ת׳׳ל תהיינה מאי תלמודא

אמר מכולן לחמי תודה היה נוטל אחד מעשרה: סיכום כל הקרבנות שבלחמי תודה שנים עשר בספרית תרומה: שלא יטול מקרבן זה תרומה על חבירו שלא יטול מן הזבחים ומזה ולא כלום ומפום דכתבינן שלא יטול מקרבן על חבירו גמ׳ מן המחובר לכתבינן שיהא כל הפלות כיוצא בשעת תרומה: תיני יודע מכמה לחלות הוא נוטל אחד בכבורים תרומה לימר מר ותרומת ידך הלו הכיכורים: מה בתרומה דכבורים מין לה שיעור כדאמרינן הלו דכבורים שאין להם שיעור הפתם והכבורי לכתם סירכם מביח: שאין חמרים תרומה דכיון שנטל תרומ׳ מעש׳ מין מפריסין סוב ממנ תרומ׳ לחברת: שים לחריה תרומ׳ שהרי עדיין לו להפריש כל תרומתיו: דנין תרומת לחמי תודה הנאכלת במקום קדוש שנאכלת בירושלים מתרומת בכורים הנאכלת בירושלים: תלמוד לומר ממנו אחד מכל קרבן: תרומה לה׳ נ׳׳מ דכתיב בלחמי תודה ממנו תרומ׳ לה׳ ונאמר בתרומ׳ מעשר סרימותם ממנו תרומת ה׳ מעשר ונ׳: אבל איני יודע מכמה קמח הוא עושה החלה על אחת: נאמר כאן לחם חמץ ותודה ונסכי לחם בפ׳ אין מקריבין אחת עם הזבח: מה להלן עשרון לחלה דכתיב שנים עשרונים ונ׳ לחמי תודה ולחם הפני׳ כתות מלרן ומה׳׳ל: שתי הלחם אין כתות שלא מן סלרן דכתב בהו ממושבותיכם תביאו לחם תנופה: מה תלמוד לומר שתי כבר נתמעט: ומה תלמוד לומר שתי כבר נתמעט שתי עשרונים תניאו ענין לחמץ שבתודה להיות עשרה עשרונים: למדנו׳ לחמץ משתי הלחם שהוא חמץ תקריב׳ לחמץ כתב׳ למצה מניין: נגד חמץ הבא מצה שמביא עלת לנזיר מנה עשרה לחמץ נמצא לחמץ משתי הלחם י׳ למצה מדרש׳ נגד חמץ הבא מצה: תלמוד לומר על תודה ונומר בהאי קרא כתיב ג׳ מינ׳ מצה: מן המחובר מצמ׳ שיהא הכל שלם ה׳׳מ חלו׳ שלם והתרומ׳ דכשעה תרומה יהא הכל שלם וסיינ׳ לפריך עלת מעתה וכו׳ הכי נמי מאי מחובר שיהא כל הקס׳׳ל מסי׳ מנותחבשעת שנוטל החלום שלא ינתח בשר קודם כו׳ וכס׳׳ג כוי מחוב׳ בשעת הפרשה: ונילף מתרומה מדין דסויא לחל מכ׳ ונילף מתרומת חלה דסוי לחל מלרפעי׳ ומתי׳ בו ומתו בו ולא כאחד ומתי׳ בו ולא על אחד: מדמע׳ כשאר תרומ׳ מאי פעלה לתוקמוה סיפא לריך להעלותם כאחד ומאי דנכי דימוע לא מצטבר מיעט בקרא: מאי תלמודא סיכי מסמע מקמ׳ עשרה עשרונות: תסיינה

תהיינה כתרי יודין דתד יו"ד דמייתר מתיא למלחמי תורה: קפיזי מנלי קני:
עשרונות דבר הכתוב דמלחי למיירי בפרשה קמרכה מן תהיינה וכפרש"י
כתב שתים שני עשרונים: וכי דבר הלמד בהיקש תחזר ומלמד בהיקש דחמן
עצמו להשוות גמר כאחד הלקח מן היקישה ללחם לחם: תוזר
ומלמד בהיקש על מנ' עשרוני' דחמן דכתיב
חמן קכה מנה: תימנו ודב' לחתר הו' כלומר
מי הוה מלמד החמן על המנה תזתו דבר
עצמו שהוא למד מן שתי הלח' עשרון לחלה
מני למימ' וכי דבר הלמד בהיקש תזו' ומלמד
בהיקש מכל מקום שהחמן מיכו מלמד על
המנה מה שהוא לומד בהיקש דשתי הלחם
לח מנית למפרך מצוי דחמן למד משתי
הלחם עשרון לחלה ומלמד בהיקש למנה
שהוא ל' עשרוני' דהיינו דבר אחר: ע"ח נמי
שמעתי תימנו ודבר אחר הוא לתי הוה ליה
מחמן שכתוב לקרבן אחר דעלמא מנית
למקשוי וכי דבר וכו' הסתם הלח הוה ליה חלח
להוות קרב' נופים ליכא למיפרך הכי מאי
מיכא למימר וכי דבר הלמד תזר ומלמד
בהיקש: תניתו רבי' הוא הלמד למכתב
תניתו גבי שתי הלחם מצינו למימר
לעיל והקו כאחת הכא גבי לחמי תודה
דכל הנאתו שתים מביא יהו כולה עשרון לחלה
והוי כאן הלמד מגופו דקרא עשרון לחלה רש"י מוחק
ולא מהיקש (וכי מלא חמן על המנ' עשרוני
ולא מצי למפרך וכי דבר הלמד מהיקש
למד החמן מהיקש מכל מי שתול כדמעיקרא
שתי לחם לחם הוי דבר הלמד מהיקש ומיכא
למפרך עליה: מתני': המלואים שם ויצחק מם
היה כו': שתי ידות בשני שכתוב דהיינו חלות
ורקיקי מכל רבוכה לא היתה בנוי וכיון שלא
היתה שני חלות מיכן: נמצאו שנים
מיכן עשרה קכין ירושלמיות דכיין דג' מיכן
דמנה שכתובה הוו ט"ו קכין ממה קב לכל
חן נמצאו לשני מיכן הן עשרה קכין שהן
שנה עשרונות דעשרה קכי' שנה עשרונות
דעשרה קכין שהשנה עשרונו ג' מיכן שהן
ג' עשרונות לכל מין דכיין דעשר עשרון הוו
נמצא לב' ידות הן שנה עשרונות וכ' שלישי
עשרון: גמ': מה"מ דהמלואים היו בחום חלו'
ורקיקי ורבוכה היינו חלוט בשמן: לא היינו
רבוכ' שמע דחית בהו רבוכ': אמתא למשמ
תתיכה עיסת שנה שטיגנ' בשמן ע"ג חבת'
דמשמ שמן קרוש עגול כמו לחם והיינו לחם
מ"ר ז' ולא רבוכ' משמ: וכי מה למדנו לבניו
מיוחס למשחו כלומ' תייבין בניו בשביל משיח
מיכאם: מקיש חינוכו לכהן הדיוט והמשחו
היינו רבוכה וחינוכו שוה המילואים שלו שמע
דבמילואים הוי רבוכ' דכהן הדיוט מני' מביא
ביום חינוכו לעובד וכהן גדול בכל יום: תף
חלות לחם שמן נמי דהוי כמילואים סיינו רבוכ': המתקרב לעבוד תחיל לחם
שנשמ' מן להמשחו שנמשח לכהן גדול: ומחללחינוכו בשביל שנתחנך ביום
לעבוד כהן: הא דלא עבד עבוד מעול כשהיה הדיוט מביא שלש חלות לחינוך
תחילת עבודה ואחת לחינוכו שנתמנה לכהן גדול ואחת להמשחן מ"ר ז"ל:
רקיק וחלות מה הוא שוה נכלל ווה נמשח שלמיו על זבח תודה שלמיו דלח
הוה צריך שהרי כבר נאמר ואחת תור זבח שלמיו ואם על תודה: לרבות שלמי
נזיר י' קכין ירושלמיות שהן כ' ידות שלש מכה שכתובה שלא היה בנזיר שלש חלות
ורקיקין: ולרביעית שמן לפי שכתובה היה חבי לוג שמן חלין לחלות ורקיקין
וחלין לרבוכה למחר לא היה בו שמן וכיון בנזיר שמן בו רבוכה דיו רביעית:
יכול לכל מה שאמור בעניין תוזל והקישו שלמי נזיר למנוה של תודה יכול
יקשו לכל ג' מיכן שכמנה: ת"ל חלות: מלי תלמוד לומ' שמעת מינה: אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתב אימא
עשרה קפיזי אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב
למדנו עשרה לחמץ עשרה למצה מניין ת"ל על
חלות לחם חמץ כנגד חמץ הבי' מצה וכי דבר
הלמד בהיק' חזר ומלמד בהיקש היכנו ודבר
אחר הו' וכל הימנו ודבר אחר לא הוי היקש
הניחא למאן דאמ' לא הוי היקש אלא למ"ד הוי
היקש מאי איכא למימר תביאו ריבוא היא:
מתני': המילואי' היו באין בט"ז שבתורה חלות
ורקיקין ורביכה נזירות היתה באה שתי ידות
במצה של תודה חלות ורקיקין ואין בה רביכה
נמצא עשר קבין ירושלמי' שהן ששה עשרונות
ועודיין: גמ': מנא ה"מ אמר רב חסדא אמ' רב
חמא בר נוריא דאמר קרא ומסל המצות אשר
לפני יי' לקח חלת מצה אחת וחלה לחם שמן
אחת ורקיק אחד בשלמא חלות חלות רקיק
רקיק שמן מאי נינהו לאו רביכ' מתקיף לה רב
אויא אימ' אנת דמשחא אלא כדדרש רב נחמן
בר רב חסדא משמיה דרבי טבלא זה קרבן
אהרן ובניו אשר יקריבו ליי' ביום המשח אותו
וכי מה למדנו לבניו ביום המשחו אלא מקיש
חינוכו למשחו מה המשחו רביכה אף
חינוכו רביכ' אמ' רב חסד' כהן גדול המתקרב
לעבודה צריך שתי עשרונית האיפה אחת
להמשחו ואחת לחינוכו מר בר רב אשי אמר
שלש ולא פלגי הא דעבד עבודה כשהוא כהן
הדיוט הא דלא עביד עבודה כשהוא כהן
הדיוט: נזירות היתה באה שתי ידות במצה
שבתודה: תנו רבנן שלמיו לרבות שלמי
נזיר לעשרת קבין ירושלמיות ולרביעית שמן
יכול לכל מה שאמור בענין ת"ל מצות מאי
תלמודא אמר רב פפא דבר שנאמר בו מצות
לאפוקי רביכה דלא נאמר בו מצות דבי רבי
ישמעאל תנא מצות כלל חלות ורקיקין פרט
כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט חלות
ורקיקין אין מידי אחרינא לא: מתני':
אחת להמשחו לחניתים ואחת לחנוכו
לעבודת כהן גדול מר בר רב אמ' שם כהן הדיוט עבד עבודה
כשהוא הדיוט ליתיב אחת לחינוכו לעבוד כהן הדיוט ואחת לחנוכו לעבוד כ"ג
ואחת לחניתים ויש מפרשים כגון שעתיד ביום הכיפורים ליחיה עבודת יום
הכיפורים בכהן גדול ולא מילתא היא דהא קרבן יחיד אין קרב ביום הכיפורי'
וכפרק קמא דיומא בעי מיניה פסול בכהן גדול כמה מחנכין את הבגדי
ביום הכיפורי': אין בכלל שלא מה שנפרש בכלל שלא נזכר הכתוב ילפינן
לפרט וכן מוכיח כאן דאי לאו דהוה כלל ופרט הכא הוה ילפינן
רבוכה מלחמי תודה: ולא

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתב פירש יוד יתירה לריש למשמע
לתחיתו קפיזי שרשנו לעיל שכל שתתה מביא ממקום אחר כגון לחמי
תודה הלח' קפיזי לח מני למכתב ו' ור"ם שתי שני עשרוני כתיב ופריך ואימ'
עשרה קפיזי ומנני תמר רבא עשרונות דיבר הכתוב פי כדדרשי' מיה כאן
עשרון לחלה ונקו' כתב בספר תורה שלו
לח גרסינן קפיזי תמר רבא ור"ג תמר רב
יצחק תהיינ' עשר' דבר הכתו' ש"מ הלח כתי'
בהו כלל עשרונות דיבר הכתוב וגרסינן
תמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב
ותולה פי למשמע ליתא למעוטי ולאימר
הלו דווקא מני עשרונים ואין הלו שני
עשרונים ימיכו ק"ו דמי לח כתי' תהיינ'
לח הייתי יודע לענין מה תמר הכתוב כל
שתתה מביא ממקום אחר כזה מי לענין
סיפא עשרו' לחלה כבשתי הלחם והוא להו
ל' עשרונות דמה נפיק ליכא עשרון לחלות
מסו' פרומה הו לענין לימר דמה הלו שני מיני ה"ג מקבלנו
עשרוני לף להלן שני עשרונים לי חלו' מס מקבל קרבנו'
כן הסתם דכתיב תהיינה מה ת"ל דדרשת
לימר הלו דווקא שני עשרונים ליתא הלו
דווק כ' עשרוני עשרון לחל ולעיל מס"ה הקונט'
כמי דקאי ד"ז לח מייתר לדרש דכתו' מס' מת'
מעשר לעין יח ד' תעשיל לעין רב כמו כן
יתמר מתי' תהייני כשני יוד"ין יו"ד מת' של
עיקר יו"ד מת' של ימים ויוד מי מו"ל
יגפינן עשר חלות למה לן ג"ם ת"ל מעש'
הם כיון דלימר רחמנא חד מכל קרב'
ודרשינן מחד שלח יטול פרוסה ולמדנו
עשרון לחלה על כרחין מחד מי כתיב:
היכנו ודבר אחר פי' בקו' כלומר בין מס
שכתב בנגעו בין מה שלמד מדבר
אחר נפקא ליה דעשר עשרונו הוא דכלידי
כתיב תהיינה דמשמע עשר חלות להא ה"ג מיה"ם
מתני' קאי ולהכי גמר מסתי הלחם דעשרון כלי מקדם
יהא נכל חלה הילכך לחו היקיש הוא ויכול
לחזור וללמד על המנה דעשרונות הוא
והיכי דמי היקיש גמור כגון מי לחו סוס
כתיב בתוך עשר לגמרי ובסתי הלחם הוו
עשרה עשרונות וילפי מהדדי הוא היקיש גמור ופי' ת"ל דתייתר לפי גירס דלעיל
מכל למידך גירס הלח דדשינן ו' דת תהיינה
לח יתכן ובסוף פירוש מקום פיר' בקונטר' דף פ
דתניא היכנו מה שהיו לפידין מתרומת
מעשר כנ"ם מניין החלות דרב הלמד כנ"ם
תשיב ככתי' בנופי משוס דקל דבר הלמד
כנ"ם חזר ומלמד בהיקיש ע"י כך תנו יודעי
שים י' עשרונו כדילפי' מהיקיש דסתי הלח'
דהוי עשרון לחלה ועוד"ם לפר' משוס דתרומ'
מעשר חולי הוא משו' ככתי' בנופיהו:
אחת להמשחו לחניתים ואחת לחנוכו
לעבודת כהן גדול מר בר רב אמ' שם כהן הדיוט עבד עבודה
כשהוא הדיוט ליתיב אחת לחינוכו לעבוד כהן הדיוט ואחת לחנוכו לעבוד כ"ג
ואחת לחניתים ויש מפרשים כגון שעתיד ביום הכיפורים ליחיה עבודת יום
הכיפורים בכהן גדול ולא מילתא היא דהא קרבן יחיד אין קרב ביום הכיפורי'
וכפרק קמא דיומא בעי מיניה פסול בכהן גדול כמה מחנכין את הבגדי
ביום הכיפורי': אין בכלל שלא מה שנפרש בכלל שלא נזכר הכתוב ילפינן
לפרט וכן מוכיח כאן דאי לאו דהוה כלל ופרט הכא הוה ילפינן
רבוכה מלחמי תודה: ולא

רש"י מוחק

רף פ

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0159
DFG

מתני׳ השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם שחטה עד שלא קרמו פניה בתנור ואפילו קרמו כולן חוץ מאחד מהן לא קדש הלחם: גמ׳ מאי חוץ לחומה רבי יוחנן אמר חוץ לחומת בית פאגי וריש לקיש אמר חוץ לחומת העזרה ריש לקיש אמר חוץ לחומת העזרה בעינן על בסמוך ורבי יוחנן אמר חוץ לחומת בית פאגי אבל חוץ לעזרה קדוש ולא בענן על בסמוך והא איפליגו בה חדא זימנא דתנ׳ השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא העשה רבי יהודה אומ׳ אף התמיד ואמר ריש לקיש לעולם אינו חייב עד שיהא או לשוחט או לזורק או לאחד מבני חבירה עמו בעזרה ורבי יוחנן אומר אף על פי שאין עמו בעזרה צריכא דאי איתמ׳ בההיא בההיא קא א״ר יוחנן דכל היכא דאיתיה באיסורא קאי אבל לעניין מקדש לחם אימא מודי ליה לריש לקיש דאי איתיה בפני׳ קדוש אבראי לא קדוש ואי איתמר בהא בהא קאמר ריש לקיש אבל בהך אימא מודה לי׳ לרבי יוחנן צריכא תניא כוותיה דרבי יוחנן השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומת בית פאגי לא קדש הלחם:

שחט׳ עד שלא קרמו פניה בתנור: מנא הני מילי דתנו רבנן על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא אם כן קרמו פניה ברתנור יקריב קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח זבח תורת מלמד שאם שחט שלא לשמן לא קדש חלחם תנו רבנן יוצאין במצה נא ובמצה העשויה באילפס מאי מצה נא אם רב יהודה אמר שמואל כל שפורסה ואין חוטין נמשכין היכנה אמר רבא וכן לעניין לחמי תודה פשיטא הכא לחם כתב והכא לחם כתב מה להלן עד שיהו רוב חלות בכלל אף כאן עד שיהו רוב חלות בכלל אמר רחמנא שלא ישתל פרוס והא כמאן דפריסא דמיא קמשמע לן: איתמר תודה ששחטה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשו ארבעים מתוך שמונים ורבי יוחנן אמר לא קדשו ארבעים מתוך שמונים אמר רבי זירא הכל מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים קדשו אל יקדשו ארבעים אלא אם כן יקדשו שמונים לא קדשו כי פליגי בסתמא מר סבר לאחריות קא מיכוין ומר סבר לקרבן גדול קא מיכוין אביי אמר רכ״ע (לאחריות) קא מיכוין ובכלי שרת מקדשין שלא מדעת קא מיפלגי מר סבר כלי שרת מקדשין שלא מדעת ומר סבר כלי שרת אין מקדשין שלא מדעת אמר רב פפא אמר דכולי עלמא כלי שרת מקדשין שלא מדעת והכא בסכין קא מיפלגי מר סבר סכין מקדשת בכלי שרת ואיכא דאמרי רב פפא אמר דכולי עלמא כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת והכא בסכין קא מיפלגי מר סבר סכין אלימא מכלי שרת דאף על גב דליתא ליה תוך מיקדשה ומר סבר סכין לא אלימא ליה מכלי שרת: מתני׳ שחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם שחטה ונמצאת טריפה לא קדש הלחם שחטה ונמצא׳ בעל מום רבי אליעזר אומר קידש וחכמים אומרים לא קידש שחט׳ שלא לשמה וכן איל המילואים וכן שני כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן לא קדש הלחם: גמ׳ מתני׳ מני רבי מאיר דתניא זה הכלל כל שפיסולו קודם שחיט׳ לא קדש הלחם פיסולו אחר שחיטה קדש הלחם שחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם שחט׳ ונמצאת טריפה לא קדש הלחם שחטה

ולא בעינן על בסמוך תימא הא על כרחין לא פליגי רבי ורבנן בסיף כל מתנות שלא מן בעינן על בסמוך חוץ על מתני׳ דלא דהכא לא דמי להיות דתנופה ושתי הלחם בעין הקרבתם מכל הכא בשחיט׳ לשם לשם בעלמא ליכא למיחש שלא שיהא הלחם קיים וכן שוחט על מתן כדקתני בסמוך

דכל היכא דאיתיה בפיסורים קאי:

או לאחד מכני חבורה מפסח קאי לכל פסולי המוקדשין שתמיד פסיפס דלא מיתייב משום אחד שבציבור:

פורסה ואין חוטין נמשכין היכנה דתניא דכי הדי נוכ׳ עד שיקרמו פניה דף ק׳ לשכת:

ליקדשו מדכעי מתן שמונה לף על גב דרבי יוחנן לית ליה בריה דרבי כל׳ סגנ סייגו היכ׳ כשמת בנו לפסו דלא כלו עניך מכל הכא קדשי קדשים דאיתנהו וכשכח להפריש ד׳ חלות על תרומה ג׳ ניך להפרי׳ ח׳ חלות מכל חין ומין דאי לאו סכי כיון דאי בריר לי׳ לא לחולי קא שקיל: והדר

מתן לחומות פ׳ני היינו חוץ לחומת הר הבית מכל מקום היו כהר הבית קדושי לף על פי שאין בעזרה מ״ל: חוץ לחומת העזרה ולף על גב דהוי לפנים מחומת בית פני לא קדש: על זבח תודה חלות דהיינו על בסמוך בעזר׳: הא מיבלגי בה תלת זימנא בעל בסמוך: רבי יסור לומר לף תמיד שאין העבוד׳ מן שחטו על מתן עובר דכתיב עליו וזבח שלמיו קאמר רבי יוחנן לף על פי שאין עמו בעזרה: דכל היכא דאיתיה לחזק לאחר זמן הכשיר בפסולת איתיה: מכל מקדם לחם שלחמי תודה מין מקדש׳ לא בפחית מזכח: מיתת לא היו קדש עד שיקח הלחם עמו בעזרה: ומי איתמר בהא בלחמי תוד׳ קאמר ריש לקיש כיון דלחק לחם חוץ בעינן בעל בסמוך מכל כהך בחמץ בי״ד דכל היכא דאיתיה בפיסורין איתיה: מיתת מודי לר׳ יוחנן דלף על פי שאין עמו כעזרה בריכא: על מנת לחם תמץ יקריב כלות בפסוק מקריבו כפסוקו יכפ׳ לחם כבר לחם שיהו עניו מתקרמין כבר בתנור: קרבנו על זבח קרבנו דהיינו לחם מתקדש על ידי זבח: וזבח תודה משמ׳ וזבח לחם תודה שנדרן לשמו: יוכיח בפסח כמנה נמי: העשויה להפוריה: מיתת לחם חוני ומין נחפה כלל: תמר שמואל כל שפורסין כו׳ דכתיב חפויה כל דהו: וכן לעניין לחמי תודה שלם נחפו כל כך בשעת שחיטה הוכח שפורסה ומין חוטין נמשכין ממנה קדש הלחם: ת״ש דחד דיכת מית לה למנה ולחמי תודה דכתיב והכא כתיב לחם: והא אתי חפויה כל נורכ׳ לף על גב דאין חוטי נמשכי ממנה כפרים דמיא לפי שנפרכ׳ כשמטלטלי׳ אותה קא״ל: דלא ליקדשו מ׳ בתוך פ׳: קדשו דלאחריות: דאי מכל הא דלא ליקדשו כיון דאי בריר לי׳ לא לחולי קא שקיל: ומתן דתמר לא קדשו שכ׳ לקרבן גדול דהיינו כ״ע כתבין: (דאי אתעבדי מ׳ מיכוייהו נפיק בחיקך) אלא יקדשו כו׳ לא קדשו שהרי אין מביאין לתודה שלא מ׳ מחות: מ״ד קדשו שנר הפי דשחטה סתם אין דעתו שלא על מ׳ והפי דהכא פ׳ לאחריו מכאי דאי מיכדו ניפו כאחריני: ומ״ד לא קדשו שנר הפי דהכניף פ׳ דעתו שכולם וכתכין להכי קרבי גדו׳ ופסול אחני מכלי שרת שלם וה״ה נסכין פשוט כו׳ שכשחיטו אתקדש הלחם קמיפלגי: מ״ד קדשו קסב׳ כלי שרת מקדש הלחם שלא מדעת שהרי לחם מדעת נעלים: ומ״ד לא קדשו קסבר אין מקדשין שלא מה שכתכונו הנעלם לקרבן גדול דהיינו שמני ופסול: מר סבר לא אלא מסחיט לקדש שלא מדע׳ נעלים שלף ע״פ שהנעלים כתכוונו לשמנים הסכין לא קידש שלא מ׳ שרתין לזבח: רב פפא אמר דכ״ע כלי שרת מקדש מה שרתוי לה׳ סבר סכין כמי מקדש מ׳ שלא מדעת נעלים כשאר כלי שרת ומתן דאמר לא קדשו סבר כיון דליתא ליה תוך לתן מקדש שלא מדעת נעלים פ׳ תיכוונו ופסל: דלף על גב דליה לסכין

תוך מקדש הזבח כשאר כלי שרת שים להם תוך הכי נמי שלא מסתר של כלי מקדש מה שרתוי לזבח מ׳ מתוך פ׳ שלא מדעת נעלים: ומר סבר לא אלא כלי שרת לקדש שלא מדע׳ ובעלי לקרבן גדול מיכוונו לקדש כל פ׳ ולא קידשו: מתני׳ שחטה חוץ לזמנה על מנת לאכול ממנה כזית למחר דהוי פיגול מעלה: חוץ למקומו חוץ לעזר׳: קדש הלחם והוי מפסל הוחיל ופסול הוא לאחר שחיטה ומ״מ נפנים שחטה אכל שלא לזמנו לא קדש הלחם הוחיל ומפיק לה מקדושתה לגמרי שהרי שחטה לשם זבח אחר: ונמצאת טריפה בבדיקה לא קדש הלחם וטריפה הוי פסול קודש שחיטה: גמ׳ זה הכלל וכו׳ השתא מפרש כיצד: שחט חוץ לזמנה וכו׳ שלחמו היינו פסול קודש שחיטה לעיכוב קדש הלחם:

שחטה

שחטה ונמצאת בעלת מום רבי אליעזר אומר קידש רבי יהושע אומר לא קידש דברי רבי אליעזר ור׳ יהושע על ששחטה ונמצאת טריפה שלא קידש ועל חוץ לזמנו שקידש ועל בעל מום שלא קידש ועל מ״ח נחלקו על חוץ למקומו שר׳ אליעזר אומר קידש ורבי יהושע אומר לא קידש א״ר אליעזר הואיל וחוץ לזמנו פסול וחוץ למקומו פסול מ״ח חוץ לזמנו קרש אף חוץ למקומו קרש א״ר יהושע הואיל וחוץ למקומו פסול ובעל מום פסול מה בעל מום לא קדש אף חוץ למקומו לא קדש אם לרבי אליעזר אני דמיתיהו לחוץ לזמנו ואת חדמיתו לבעל מום נרא למי דומה אם דומה חוץ לזמנו נדוננו מחוץ לזמנו אם דומה לבעל מום נדוננו מבעל מום התחיל רבי אליעזר לדון דנין פסול מחשב מפסול מחשב ואין דנין פסול מחשבה מפסול שאינו מחשב ואין דנין פסול שאין בו כרת מפסול שיש בו כרת ועוד יוכיח חוץ לזמנו שפסול שיש בו כרת ועוד נדוננו משלא לשמו שפסול מחשבה ואין בו כרת ושתק רבי אליעזר ורבי מאיר מאי שנא שחטה ונמצאת טריפה דהוי פסולו קודם שחיטה ומאי שנא בעלת מום דלא הוי פסולו קודם שחיטה בדוקין שבעין ואליבא דר׳ עקיבא דאמר אם עלו לא ירדו ורבי יהושע כי אמר רבי עקיבא אם עלו לא ירדו בפסולא דנופיה אבל לקדושי לחם לא איתמ חטאת ששחטה חוץ לזמנה אם עלתה לא תרד חוץ למקומה רבא אמר תרד רבה אמר לא תרד רבא כרבי יהושע ורבה כרבי אליעזר והדר ביה רבה לגביה דרבא מדהדר ביה רבי אליעזר לגביה דרבי יהושע ואיבא דאמרי אף על גב דהדר ביה ר׳ אליעזר לגביה דרבי יהושע רבה לגביה דרבא לא הדר ביה התם הוא דקאמר ליה נדוננו משלא לשמו אבל הכא אי דיינת ליה משלא לשמו אם עלתה לא תרד: שחטה שלא לשמה: אמר רב פפא שפק תנא דידן איל נזיר דשכיח ונקיט איל המילואי ותנא דידן עיקר מילתא נקט: מתני׳: הנסכי שקדשו בכלי ונמצ׳ זבח פסול אם יש זבח אחר יקריבו עמו ואם לאו יפסלו בלינה: גמ׳: אמר זעירי אין הנסכי מתקדשין אא בשחיט׳ הזבח מאי טעמ׳ אמ׳ קרא זבח ונסכי׳ תנן הנסכים שקדשו בכלי ונמצא זבח פסול אם יש זבח אחר יקריבו עמו ואם לאו יפסלו בלינה מאי לאו דאיפסיל בשחיטה לא דאיפסיל בזריקה כמאן כר׳ דאמר שני דברים המתירין מעלין זה בלא זה אפילו ת״ר אליעזר בר׳ שמעון כנון שקיבל רמן בכוס ונשפך דרבי

והדר כיס רבה לגביה דרבא תיובתא כפרק הניזקין ולא עלו לא ירדו הלן עלו ולא ירדו והכא עלו ולא ירדו למקומו ומפיגו לרבי יהושע נופי׳ דכ׳ משמע ברים מעיל׳ ללא ירדו לקמיה כלל תמר רבי יהושע כל שלא היה לה שעת היתר לבסוף מועלין בה שנאמר חוץ לזמנו וחוץ למקומו ומפרש בגמרא הואיל ומרבה לפיגולו ומיבעיא להו עלו מהו שירדו רבה תמר מם עלו ירדו רב יוסף תמר עלו לא ירדו ופריך סתם רב יוסף לרב חלא מנו חלא דכל סהיה פסולו בקודם מם עלו לא ירדו ותיובתא דרבה ומין לחלק בחטאת מסו׳ דפסולה שלא לשמה דשלא לשמ׳ נופיה מם עלת לה תרד ועוד קדש דנכל דוכתא ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו כפ״ק דזבחי׳ דתמ׳ ר׳ שמעון כל שחיטות הפנימיין דתמ״ג דתמ׳ ר׳ יוחנן על מזבח החיצון כשלמי חין מיבי עלויי מסו׳ פיגול מוד׳ים לפסול מקל וחומ׳ ליל חוץ לזמנו בקל וחומר מבשלמים וחין למקומו מסו׳ דתיתקש לחוץ לזמנו ונפ׳ כל הפסולין מ״ך עושין סירוי שלא חוץ לזמנו וחוץ למקומן הואיל ומרבה לפ גילו וחוץ למקומו ולא לא מרב שלא מחוץ לזמנו ולא וכן בפרק מיזהו מקומן ובפרק התערוב ור״ח נרים כאן תוד׳ ולא נרים מטמ׳ וטוקא הכא בתודה לא ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו כיון דלעניין קדושי לחם לא שייך למילף הואיל ולאו נופי׳ דזבוח הוא ועוד יש לפר׳ דמסו׳ דמייתי בתודם נקט תודה והוא הדין כל קדשי קלי דתוך קדשי קדשים דלא מכני זריק׳ ליהו בתימורי לעניי מעיל לכך קודש זריקה כיון מחר זריקה יש בהן מעילה ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו מכל קדשים קלים דמהניא זריק בתימורי לעניין מעילה תמרינ׳ דזריקת פיגול דמהניא לידי מעילה מכני נמי לעניין דלא תרד מכל חוץ למקומו דלא מכני למפיגל לא ומ״ג דתמר רב גידל בפ׳ התכל דזריק׳ פיגול מיהא מהניא לידי מעיל׳ ממרינ׳ התם דמיתותב ומפי לדידים נמי יש ליתן טעם משום דחוץ לזמנו מרבה לפיגולו וחוץ למקומו מיהו מרבה וכן פוכח בפרק סמוך מקד׳ שיש חילוק לעניין ירוד כיון קדשי קדשים קדשי קלים נבי הא דתמר עולה מיתורי קדשי קלים ס״ד לומר לפני זריק׳ דאיכ לא ירדו נעשו כל זמן שכל מזבח:

אין הנסכין מתקדשי׳ אלא בסחיט׳ הזבח פי׳ בקונטרס ליפסל בלינה ולא יתכן שלא לעניין לשנותו לזבח אחר קמתר כדפריכית בסוף הקומץ זוטא: לב

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0161
DFG

לב ולית ליפלוג ומי

כ"ל מתנה עליהן פירשתי מתם: עליהו וליפקו לחולין מע"פ שכבר קידשו בכלי שרת תפילו תמני לות כלי שר' מקדשי שלח מרע"ה מיניה קול מכל מולי לח מקדשי: ולית ליה כדיל מבתן שוכיח דגרס כתתני' מתם לפי ומס לחו דל"ה מח קח מפלגי:

ומי חית ליה לרבי שמעון לב כ"ל מתנה עליהן משום דחזקה דרבי מלעזר דרבי שמעון סבר לה כוותיה דחבוה קמיה דף עב הכח מר שמעון וכן לעזל בסוף רבי ישמעל דחיק לחוקומיה כוותיה גבי מנחת כהנות: דאית ליה תקנה בדעביד תימה ליה ר' משה דהוה ליה למימר סיגי מתם דלח ת"ל להן תקנתח לקין המוכח בדחית בסבועו דף יב ול"ל דנקיט דעביד כי סיכי דלח תיקשי מסבירי מטמח ולח מיבעי קחמר לח מיבעי כתמידין דחין נפדין דהוה קין למוכח חלח חפילו שעיר חטחות דחין נפדין לר' שמעון משום דחית להו תקנתח בדעביד:

מתני

דר' אליעזר בר' שמעון סבר לה כוותיה דאבוה דאמר כל העומד ליזרק בזרוק דמי אמר מר אם יש זבח אחר יקרבו עמו והא אמר רב חסדא שמן שהפרישו לשום מנחה זר פסול לשום מנחה אחרת אמר רבי ינאי לב בית דין מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לזבח אחר אי הכי שמן נסי שמן גופה דמנחה הוא וליתני עליהן דניפקו לחולין גזירה שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול השתא נמי גזירה שמא יאמרו נסכים שהפרישן לשום זבח זה כשירין לשום זבח אחר התני מתתיה בן יהודה כגון שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה מאי נפסל בלינה אדתני סיפא אם לאו יפסלו בלינה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים שהיתה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה לא הכי נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין ומי איתא לירד לרבי שמעון בן אלעזר לב בית דין מתנה עליהן והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר ר' יוחנן תמידין שלא הוצרכו לציבור לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים נפדין תמימים שאני התם

דאית להו תקנתא ברעייה: מתני': ולד תורה ותמורתה הפריש תורה ואברה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם שנ' והקריב על זבח התודה התודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם: גמ': תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב (אם על תודה יקריב) מניין למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מניין שאין זה שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר התודה יקריב יכול שתהא שניה טעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחר ולא שנים אחד שריבה הכתוב מיעט מניין לרבות ולדו וחליפות ותמורות להקרבה תלמוד לומר אם על תודה יכול יהו טעונות לחם ת"ל והקריב על זבח התודה תודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם: שלחרב חנינה משמיה דרבי יוחנן לא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה טעונין לחם: היכי דמי אי לאחר כפרה תנינא אי לפני כפרה חובה אלא

ורבי אלעזר סבירא לה כתנאי דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי להכי דנתקדשו כשני המתירין כשחיטה וכזריקה אבל להכי לא פוי כזרוק שיהא הזבח כשר שלח מם ים מס זבח אחר יקרבו עמו מפום לסבירא כרבי שמעון דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי: פשוט לפם מנחה אחרת הכי נמי ניחא לנסכין שהקדישה לפס זבח לא יקרבו עם זבח אחר: סמן נמי יהא לב בית דין מתנה עליו שיהא כשר למנחה אחרת: שמן נופה דמנחה הוא ונפופה דמנחה מין יכול להתנות שתהא לפס מנחה אבל נסכי אינו נופה זבח כולים הלי דפס אחרי מנחת נסכים אפילו לאחר ויכולין להתנות כהן: ולית ליה בית דין מעיקרא עליה ונסכי פחם הוברכו ואם לאו יהו חולי ואחלי אחל שיהא לזבח אחר: גזירה שמא יפמרו בעלמא בלא תנאי ובלא נפבל הזבח: מוציאין נסכי מכלי שרת לחול וקיימא לן בכל דבר שבל שרת מקדש אינו יוצא לחולין והם אינו יודעים דשחיטת הזבח מקדש אלא יהו סבורין שכל שרת מקדשת לאו לנסכים ומזוש הכי התנו שיהיו לזבח אחר: הכא בולו כשרי לזבח אחר אף על פי שלא נמנאת זבח פסול: אתני' דתני יקריבו עתו כגון שהיה זבח אחר וזבח בחותה שעה נפסל זה ואין היו הנסכין לזבח אחר ואפי' כאילו לפס אתי זבח אחר לזבח נסכיו שהפרישו וכו' ומי ת"ל ליה לר' פ לב בית דין מתנה עליהם דקא תרין למתני' כרבי שמעון וסבר לה כוותיה ופרכינן ליה כו' וקא תרין לב בית דין מתנה עלי': תמידין שלא הוצרכו לציבור כגון מותן מרגע שהיו נשחרי ביום ר"ח אלא כשהיו כ' היו נשחרים ל' ואתן לה היו נרים לפי שחותן הכתין כר"ח ניסן בתין מתרומת הלשכה ע"ח א"ר ו' שלח הוצרכו לציבור שחבדו וספרים תחריהם ואח"כ נמצאו לרבי ר' שמעון דאמר במסכת שבועות פר ושעיר של יום הכיפורים שחבדו וספרים תחריהם ואח"כ נמצאו כי לח יקרבו בחג הסוכות יקרבו בחג המצות: דתין נפדין תמימי דתין תנאי בית דין שהתנו לח הוצרכו יפדו מועיל כה הני תמידין נמי תין נפדין תמימים דתין תנאי בית דין מועיל בהן לדברי רבי שמעון שלח ידעו לדברי חכמים דאמר יפדו מועיל כתן הני תמידין והכא נמי נפדין ומדקאמר לדברי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0162
DFG

שלא מחליפי תודה נדבה דקתמר הרי זו ומכלה ומפרים מחרת תמתי' כלומר דמסיים דהא כדאיתא קתני מיניה תמורה ומחליפין דמתמה קתני וקמשמע לן מחליפי תודה נדבה ומתר' יוחנן עלה לא שנו כו' דהתירה כין לפני כפר' כין לאחר כפרה שנתכפר מחמריות טעונות שתיהן למרכה כתודת הוקש לה ולא נתחייב להפרים מחמת והפרישה גלי מדעתיה שרעתו היה להרבות כתודות כל נדנות והילכך מביא כלחמיהן: שלא חוולד תודה כגון שמפרים וולדה בין הקריב לפני כפר' כין לאחר כפר': אין טעונ' לחם שאותר דתוד' היא שכבר נתכפר בחמ' והוי כמפרי מעו' לאוולתא וניתותרו דכל דבר שבא מחילוי כגו' ולא חייב מותר: שלא חוולד תודה חובה וכי קתני לעיל ולא ולד טעו' לחם כפר' אכל לפני כפרה טעון ושתי לחיסרן כין לפני וכו' מרכה כתודות הוא לחם מרכה כתודת חובה: חדש מתכפר בשבח הקדש ומתכפר כמחיו שיכלו חוולד הכי נמי טעונ' לחם: הוי כם מכיי נמי כשאי נוונא מביא ותרין חוולד תודה חובה לפני כפרה טעונ' לחם לחדש מתכפר בשבח הקדש לאחר כפרה אין טעון לחם חמות דתודה היא ולד תודה נדבה לפני כפר' נמי אין טעונין לחם משום לחין חדש מתכפר בתוך נדבה: כל שבחטאת מיתי' מפרים לקמן וחולד נמי חטאת לחם נאכלת לפני כפרה רועה' אין כחטיב יקריבנו לאחר ולא שנים והכי קאמר כל שבחטאת רועה כתודה טעונה לחם שמות כר' שביעית אין טעון לחם: שלא רועה לר' יוכי מבשל לה לקמן שמות כל שבחטאת רועה כתוד' טעונ' לחם והא נמי תודה כר"ג שתי הפרי' שתי תודות לאחריו' שתי כבשי' אחר תמיד כבשי' אחרים יקריבנו לאחר ולא לשנים וה"ק כל שבחטאת רועה כתודה טעונה לחם: שלא שמות לא שנו כר' ולא כרבנן: שלא כל שמעון דאמר חמש חטאות מיתות ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו כעליה ושנתכפרו כעליה מאחר ושביקשה שנתה לית ליה דשנייה רועה ולכיותה נמי תודה אין טעונה לחם שתי הפרים כ' תודות לאחריות וכו' דשניהו שנתכפרו כעליה למתה היא פחטת לכבי נמי תודה אין טעונים לחם: והיכי אמרי דשמעון כר' שמעון שכירה ליה והא ר' שמעון לית ליה רועה כלל ושמע מינה לית ליה לחמ' כל שבחטאת רועה מאי קמ"ל שמעון לימא הלכה כרבי שמעון: למתיקי לרבי יוחנן דאמר חדש מתכפר בשבח הקדש נולד: קמ"ל דשמעון הלכה כרבי שמעון דה"ק חטאת מיתת ולד חטאת אין מתכפר כו ותודה אין טעונ' לחם: זו תודה וזו לחם אע"ג דלא אמר עלי שם מכל מ"מ לחם מביא לחם אחר דכיון דאמר ו' נתחייב כלחמה וכל זמן שעיקר הזבח קיים חייב כלחם: מ"ט לחם לגלל תודה דה"ל חיב ומקריב על הזבח התודה חלות: ואין תודה לגלל לחם משום דכבי מכבש תודה אין מביא תודה מחמת ע"ג דלחמה קיים אין מביא תודה אחרת: הפרים מעות

אלא אחלופי תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה טעונות לחם מרבה בתודות הוא אלא אוולד תודה נדבה בין לפני כפר' בין לאחר כפרה אין טעונין לחם מותר דתודה היא אלא אוולד תודה חובה לפני כפר' טעון לחם לאחר כפרה אין טעון לחם מאי קמ"ל דקסבר ר' יוחנן אדם מתכפר בשבח הקדש: הוי כבה נמי אביי כי האי גוונא: איתמר נמי אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן חילופי תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה טעונה לחם מרבה בתודות הוא וולד תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעון לחם מותר דתודה הוא וולד תודה חובה לפני כפרה טעינן לחם לאחר כפרה אין טעונין לחם אמר שמואל כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם מיתיבי רב עמרם מהו אומר התודה יקריב מניין לכפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצא° ראשונ' והרי שתיהן עומדות מניין שאיזו מהן שירצה יקריב ולחמה עמה ת"ל למ' לומר התודה יקריב יכול תהא שנייה טעונה לח' ת"ל יקריבנו אחד ולא שנים ואלו גבי חטאת כי האי גוונא רועי דתנן° הפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מתכפר באחת מהן ושניי' תמות דברי רבי וחכמים אומרים אין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שנתכפרו בעלים האקודם שנתכפרו בעלים רועה שמואל כרבי סבירא ליה דאמר אבדה בשעת הפרשה מתה אלא רועה לרבי היכי משכחת לה כדרבי אושעיא דאמר רבי אושעי' הפריש שתי חטאו' לאחריות מתכפר באיזה מהן שירצה והשנייה הרע' והא גבי תודה כי האי גונא אין טעונה לחם אלא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה דאמר חמש חטאות מתות והא רועה לרבי שמעון לית ליה כלל שמואל נמי חדא קאמר כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לח' מאי קמ"ל לאפוקי מדרבי יוחנן דאמ' אדם מתכפר בשכח הקדש קמשמע לן דלא אמר' אבא זו תודה וזו לחמה° אבד הלחם מביא לחם אחר אפרה תודה אינו מביא תודה אחרת מאי טעמא לחם לגלל תודה ואין תודה לגלל לחם ואם רבא הפריש מעות לתודתו וניתותרו

מאי קמשמע לן דקסבר ר' יוחנן מתכפר אדם בשבח הקדש מסמע הכא לפסיטא לן דתית ליה לר' יוחנן הך סב"ר וכן מסמע נמי בפרק בתרא °לכריתות דבעי ר' שיעו' אדם מתכפר בשכח הקדש או לא אמר ר' יוחנן כמה פנים גדול זה כיוצא בו ממני מכלל דאמרה ר' יוחנן מין ועל הדא אמרת דתנן וולד תודה ותמורתה כו' ומני זיל דתך דשתעתין ותימ' דתמורה בפרק כיצד °מערימין אמר ר' יוחנן הפריש שתים תחת אחת מת אחת מהן כשרה כולה מתכפר אחי שיעמוד קסב"ר יוחנן שיירים מצוי' לו' זיל תמו הוה ולית לי' כתפיר שתי חטאו' לחמריות דבר זה מתכפר ואם נתכפרו בעלים ומותיר מזה שיעור מסיק כהנאי ופרי' רבה אחי רבי יוחנן לחם שיירו מצויר ליל' אם שיירו לחם מתכפר בשבח הקדש מ"ל דבר המוכיח מכלי ר' שעזר אלא ליה דר' יוחנן ואחי קאמ' דרבי יוחנן ולא אדר' ליה אחי שיירו וחת אמרת טעמא דר' יוחנן משום דאמר מתכפר בשבח הקדש נמי לפרש דזוקא בחטאת נריך למ' טעמא משום לחם שיירו מצויר לחם אין אתה יכול מצויר משום דבשעה יוכ' נמי לא היה מתכפר בשבח הקדש משום דקיימא לן חטאת חטאות מיתות ולד חטאת כו' לכל השתא דעבר לחם יוכ' נמי מתכפר בולד בשבח חטאות לאחריו' דמי והא דקיימא לן ולד חטאת אתם מיתוקמא בספריסה ולא כן תנן בתורת כהנים ולד תודה אתכפר אפי' בספרים ואמר אפי' כתודה עצמה ולא כן תנן בתורת כהנים דתנן מנין לחטאת שמתו בעליה ונתכפרו בעלים שתהא מתה ת"ל כן ולד תודה אתכפר בולד בשבח חטאות לאחריו' דמי והא דקיימא לן ולד חטאת אתם מיתוקמא בספריסה ולא כן תנן בתורת כהנים דתנן מנין לחטאת שמתו בעליה ונתכפרו בעלים שתהא מתה ת"ל כן ולד תודה אתכפר אפי' בספרים ואמר כך נתעבר דתדם אתכפר בשבח הקדש כתחלת הכא °ובכריתות ומתיישבת בכך שמעתא דנסתו' דמר שמוש כל שבחטאת אתם בתוך מין טעון לחם וחסיק שמוש כר"ש סבירא ליה דאמר אפי' חטאות מתות ורוע' לר"ש לית ליה כלל ושמוש מאי קמ"ל לימא הלכה כרבי שמעון: למתיקי לרבי יוחנן דאמר אדם מתכפר בשבח הקדש נולד: קמ"ל דשמוש הלכה כרבי שמעון דה"ק כל שבחטאת רועה כתוד' טעונ' לחם והא נבי תודה כר"ג אפי' הפרי' שתי תודות לאחריו' אפי' אחת מתה תתכד אחת מביא לחם אחר דכיון דאמר עלי הרי הן כבר ה' לחם מביא לחם אחר דכיון דאמר ו' נתחייב כלחמה וכל זמן שעיקר הזבח קיים חייב כלחם: מ"ט לחם לגלל תודה דה"ל חיב ומקריב על הזבח התודה חלות: ואין תודה לגלל לחם משום דכבי מכבש תודה אין מביא תודה מחמת ע"ג דלחמה קיים אין מביא תודה אחרת: הפרים מעות

דף כה

דף כה

דף כה

דף כו

דף כו

דף כו

כולהו חליפין דהדדי מינהו מכני לטעמ' דאמר כי היכי דלא נגמרת בקומץ רבה גבי עזרן וכן בפרק כלל גדול גבי קבר ופתן כנרונרת בסנגת סנת וזרון מלאכו ושמח חין סייך שלא לדמות הנך תרתי דמדמי להו הכא תודה ושלמים: ובי מכניסין חולין לעזרה מכיון למימר דרבי לטעמי' דאמר לית הכי לקמן גבי פירשתי מנחה של עשרונות ואיכי יודע מה פירשתי איכי למימר אפי' לרבנן התם לפי שהיה למתני' כולה ואפילו איכו מתנייב כולה יש שם מקל שהות מתנייב אכל כאן שמא כל הלחם חולין ואף על גב דאכל כאכים כמלבושי תול לעזרה מכיון כשעתו לעזרה ומקל ש"מ אכר אך לא מפרש להכנים חולין לעזרה שלא לפי הכא דאמר עבודה כי הכא וביכורים דפרק המוכר את הספינה גבי קונם שאיני נהנה לך שפקו מי קונם קרקפ ואמרי אכורי מספק ומקדישין דלא ליהוי חולין בעזרה וכי כעי למיכל פריק לסו וכמו כן קשה בהיות דפירשתי ואיכי יודע מה פירשתי ול"ל דלא סריכן הכי שלא גבי ביכורי דלא הוו כולי האי כעי קרבן אף על גב דאיכא ותנופה לרבי אליעזר כן יעקב אל כאן בחין עם כוב וכמנח של עשרונות כאוים עמהן מנחה גמורה ולא סריכן על ידי הקדש כגי שלא והא כי האי גוונא סריך לעיל בפ" התכלת גבי פסח שני כנסי גמ' מתוך תולין ותרומה כלי שתהא נאכלת על הזבח אפי' הכי מלת הקדש לא יהכיר לסו ופירש שם בקונט' דאין לעזרה יאכלו תולין ותרומה ויכנס ויאכלו על הזבח ועל חגם פרים כן ליכול לאכל המולין עמה בעזרה דתנן כפר כל התדיו וכול רבי מאיר לא יכנים לתוכן תבלי חולין ותרומה ודרים לה כגמרא מדכתיב לתשחה לגדולה ומם שתמם תחילה כל כך נפשיט מולי מאי כעי התם בדי קא משמע דאפי בעיל מלאכה חולי בפני עצמה בעזר דאיכטריך למימ' דלא יהכינן להו מלת ואת מאי קאמיה לן הכא וכמ' דוכתי מחולי בעזרה יקדים ויאמר דאי לאו תול היה יהו לבדק הבית כגון שהקדשו שמניחי בעזרה שהיה שם גשן של וכן שכל המתנדב גרגי מביא ותול כה ואין חילוק בין מוכלי לשחר דכרי דבדי לאחרי כפר המוכר את הספינה גבי קונם שני חולנו ד' יספק לי קונם קרקפ ואכיא דכוכרי מספק ומקדישין דלא ליהוי חולין בעזרה וכי כעי למיכל פריק לסו וכמו כן קשה בהיות דפירשתי ואיכי יודע מה פירשתי ול"ל דלא סריכן הכי שלא גבי ביכורי דלא הוו כולי האי כעי קרבן אף על גב דאיכא ותנופה לרבי אליעזר כן יעקב אל כאן בחין עם כוב וכמנח של עשרונות כאוים עמהן מנחה גמורה ולא סריכן על ידי הקדש כגי שלא והא כי האי גוונא סריך לעיל בפ" התכלת גבי פסח שני כנסי גמ' מתוך תולין ותרומה כלי שתהא נאכלת

וכי מפרישין תחלה למותרות יתיב רבי יצחק בר שמואל בר מרתא קמיה דרב נחמן ויתיב וקאמ׳ וליתי בהמה ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה היא האי תודה והא לחמה ואי הך דקיימ׳ תודה היא הא לחמה והא תהוי תמורה אלעני מרי ארבעין בכתפיה וכשר רב עילא חלש על לגביה אביי ורבנן ויתבי וקא אמרי אם איתא לדר׳ יוחנן דאמ׳ חוץ לחומת העזרה קדוש לייתי לחם ולותבה חוץ לחומת העזרה ולימא אי הך דקיימא תודה היא הא לחמה ואי לא ליפוק לחול משום דאיכא ארבע להניף היכי ליעביד לנפינהו אבראי לפני ה׳ כתי׳ גוואי קא מעייל חולין לעזרה הילכך לא איפשר מחקיף לה רב שישא ברי׳ דרב אידי אם איתה לדחזקיה דאמר קדשו ארבעים מתוך שמונים ליתי בהמ׳ וליתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תודה היא הא נמי תיהוי תודה והא שמונים דתרוייהו אי הך דקיימא תמורה היא הא תו׳ והא לחמה וליקדשו להו ארבעי׳ מתוך שמונים משום דקא ממעט באכילה דארבעים אמר ליה רב אשי לרב כהנא אם איתה לרבי יוחנן דאמר הפריש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר ליתי בהמה מעוברת וימתין לה עד שתלד וליתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הא וולדה תודה היא והא שמונים דתרוייהו ואי הך דקיימא תודה היא הא נמי תודה היא והא שמונים דתרוייהו הוא והאי ליהוי מותר דתודה אמר ליה מאן לימא לן דאמר רבי יוחנן אם שיירו משוייר דילמא אם שיירו אינו משוייר והיינו טעמא דר׳ יוחנן דאמר אדם מתכפר בשכח הקדש רבינא איקלע לדמהוריא אמר ליה רב דימי ברי׳ דרב הונא מדמהורי לרבינא וליתי בהמה ולימא הרי עלי וליתי בהמה אחריתי וליתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הני תרתי תודות והא שמונים דתרוייהו ואי הך דקיימא תודה היא והא דאמרי עלי נמי ליהוי תודה והא שמוני דתרוייהו ואידך תיהוי לאחריו אמר ליה התורה אמרה טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם ואת אמרת ליקום ולינדור בתחילה: מתני׳ האומר הרי עלי תודה יביא היא ולחמה מן החולין

אם איתא לדחזקיה כו׳ כתנס נקט אם איתא דהא לרבי יוחנן מודה היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים כדאמרינן לעיל ושמן דלווקא היכא דלא מיכוין כדאמר לו לייתי חולין לעזרה דסוו צורך קרב ומתחייבים מלקות: אם איתא לדרבי יוחנן דאמר לעיל מתן עזרה כמי קדש דלחם בשחיטת הזבח אם הוא לפנים מחומת בית פגי תמתי לה עביד כדאמר מעיקרא: ולייתי לחם וכו׳ דקמהדר לה וכי מכניסין חולין לעזרה ליתי לחם ולהניף מתן לחומת לעזרה בפית פגי במקום שמתקדש בשחיטת הזבח ואפילו הויא תמורה דסוו חולין ליכא מיסורא דהא לא נכנסו לעזרה: אם איתא דליכא מרבעה חלות דתמורה צריך להניף וכבר מקרבינהו הלחם למעלה צריך להניפו בעזרה במקום שמניף הכשר ומי קתני הא דאמר לעיל כל מקום שיש לחם הלחם למעלה ואמר ליכא מאן דאמר הכא פשיטא במילואין מאחר דלא אמר כמי תמורה מיכא לתרוצי ע קר מילתא נקט כדתרגינן נמי לעיל: לפני ה׳ כתיב בשלמים ותודה היא בכלל שלמי קרבן עיל חולין לעזרה שמן תמורה היא: ולייתי שמונים חלות ולינחינהו בחוץ כר׳ יוחנן וליפרים מיניהו שמונה חלות ולותביהו בזוטי: ולימא מי כך כו׳ וליקדשו מרבעים מתוך שמונים וכי שמונה דנזוטי לא הוי מרבעים מיניהו חולין בעזרה ממה נפשך דאי הך דקיימא תודה היא הא מלא תודה ואפילו הכי אי הך דקיימא תמורה ולא הוה מלא תודה ואפילו הכי אי הך דקיימא תודה היא הא מלא תודה ואפילו הכי לא הוה מלא תודה ולא הוו חולין בעזרה: לא מיבעיא כהכי מסתברא דשמעת מהכא דתרבעי גבי הבעיר לכהן מיהו דוקא לאכול כי אם מרבעה דסכור שמן מין כהן מלא תודה מחת ומין לכהן לאכול כי אם מרבעה מהן בעלים נמי מוסכין שמן שתיהן תודות הן וכל שמונה קדשות ונמצא מותן מרבעה חלות מכידיה ולעיל דאמרינן מי לא ליפוק לחולין ליכא למימר קשמעת כהכילה דתרבעי דאם ליכא שם מרבעה חלות ואיה נפשך מיהו לא לפרושי לתרוצי מכל הכא דתרבעי שני חלות ת״ל למיהו דמ״מ לא לצורך הן וקא משמע לן בעלים דהכילה דתרבעי: עכשיו לפי דקא משמע כהכילה דתרבעי דאילו בעלמא מיכי לייתי מלא תד קרבן מי יקריבן מ׳ מתוך פ׳ מין נהכלים לכהנים מלא מרבעה ות״ד כולהו נהכלין לבעלים יכיין לייתי מלא מרבעה ים ספק כיוצא לאוכלן ביום אחד מכל הכא דתיבה לכהנים שמונה ובל בעלים יכולין להאכיל מחלקן לכל ס׳ רבה ולא מתו לידי סריפה מכל שמונה דלכהנים כיון דמין נהכלין מלא לבעליהם ולבניהם ולעבדיהם דילמא לא מצי מכלי לכולהו שמונה כיום אחד ושמן לא הויא תודה ולא קדשו שלא מרבעים ולייתי מלא ד׳ ומצטרפת ממעט בהכילה דתרבעי ד׳ ושריף שלא כדין ולמד: עכשיו מאחר ממעט בהכילה דמ״ד דילמא לא קדשי כלל דחיכך לא הויא תודה מתותרי למאחר שריף להו ועכשיו מסוס כל תשמיש כך שמעתי: רבה בוזי מתכפר רבה בולדה מי שכפר לה כולך מטהת הוחיל והפריסה מעוברת דדעתים הוא נמי להתכפר בעובר ומתכפר בה וולדה מסוס סריפה ודבותיה יבול לשמותן שני תודות מבל נתעברה לאחר שהקדיש מין מתכפר בולדה מסוס דכשהקדיש לא הוה דעתיה אהאי ולא לחכי לא נתעברה: לייתי בהמה מעוברת מסוס דכי אמר בהדייה מעוברת ולא בהמה וולדה מסוס דכי מפרים לה לא הויא מלא ותיכא למימר דמפרים תחילה לתותרות: והאי ליהוי מותר בתודה והכא ליכא למימר דכי מפרישין תחילת בהמי קדשי עיקר דקדשו לכשעה שהפריסה לא הויא מלא חדא ניפא ועכשיו קרב מקצתו או כולו או אחד מהן לעיל דלא הוי שלא אחד והוא ניפיה מתחילה לשם מותר ליכא למיפרך וכי מפרישי׳ וכו׳: מתני׳ לפיכך אמרו רבי יוחנן בן נורי אומר משם ר׳ יהושע שיירו מיני שיירו אינו משוייר והיינו טעמא דר׳ יוחנן דאמר אדם מתכפר בשכח הקדש ר׳ יוסי אומר אפילו שיירו אינו משוייר והיינו טעמא דר׳ יוחנן דאמר אדם מתכפר בשכח הקדש: גמ׳ ולייתי בהמה אחריתי וליתי שמונים בהדה ולימא הרי עלי: ואת ליקום לנדר לא תדור ומקשי׳ ליה דאמר עלי: התורה אמרה טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם ואת אמרת ליקום ולינדור בתחילה: מתני׳ האומר הרי עלי תודה יביא היא ולחמה מן החולין כדאמרינן לקמן וכיון דאמר הרי עלי תודה ה״ג דלא אמר ולחמה מתחייב בשתיהן לחם גלגל תורה:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0165
DFG

תודה עלי מן החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה מן החולין תור׳ מן המעש׳ ולחמה מן החולין יביא היא ולחמה מן המעשר יביא ולא יביא מחיטי מעשר שני אלא מטעו׳ מעשר שני: גמ׳: אמר רב הונא האומר הרי עלי לחמי תודה מביא תודה ולחמה מאי טעמא מידע ידע האי גברא דלחם בלא תודה לא איקריב והאי תור׳ ולחמה קאמ׳ והאי דקאמר לחמי תודה סוף סוף מילתא נקט תנן תודה מן המעשר ולחמה מן החולין יביא כמה שנדר ואמאי כיון דאמ׳ לחמה מן החולין יביא היא ולחמה מן החולין שני התם דכיון דאמר תודה מן המעשר נעשה כאומר הרי עלי לחם לפטור תודתו של פלוני אי הכי רישא דקתני תודה מן החולין ולחמה מן המעש׳ יביא היא ולחמה מן החולין הבא נמי נעש׳ כאומ׳ הרי עלי תודה לפטור לחמו של פלוני הכי השתא בשלמא לחם למיפטר תודה אתי תודה למיפטר לחם מיאתיא ת״ש האומ׳ הרי עלי תודה בלא לחם וזבח בלא נסכי׳ כופי׳ אותו ומביא תור׳ ולחמה זבח ונסכים טעמא דאמר אבל לא אמר תודה לא ה״א אע״ג דלא אומר תודה ואידי דקא בעי למיתנ׳ זבח בלא נסכים דלא ניחני ליה נסכים בלא זבח תנא נמי תודה אמאי נדר ופתחו עמו הוא אמר חזקיה הא מני בי שפאי הו׳ דאמרי תפוש לשון הראשון דתנן הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבלה ב״ש אומ׳ נזיר ובית הלל אומר אינו נזיר רבי יוחנן אמר אפילו חימא בית הלל באומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתי נודר כך אלא כך ומאי כופין דקא בעי הדר ביה תא שמע האומר הרי עלי תודה בלא לחם וזבח בלא נסכים ואמרו לו הביא תודה ולחמה וזבח ונסכים ואומר אילו הייתי יודע שכן לא הייתי נודר כופין אותו ואומר לו שמור ושמעת בשלמא לחזקיה ניחא ליה אלא לרבי יוחנן קשיא אמר לך רבי יוחנן הא ודאי בית שמאי היא מאי שמור ושמעת אמר אביי שמור הבא תידה ושמעת הבא לחמה רבא אמ׳ שמור הביא תודה ולחמה ושמעת שלא תהא רגיל לעשות כן חודה היא ולחמה מן המעשר יביא יביא לא סניא דלא מיחיר ב נחמן ורב חסדא אמרי רצה מביא לא רצה לא יביא ולא יביא מחיטי מעש׳ שני אלא ממעות מעשר שני רב נחמן ורב חסדא דאמרי תרוייהו לא שנו אלא מחיטי מעשר שני אבל ממעות מעשר שני יביא יתיב רבי ירמיה קמיה דרבי זירא ויתיב וקאמר לא שנא אלא מחטי מעשר שני אבל מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני יביא אמר ליה רבי אתה אומר כן אני אומר אפילו מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני לא יביא ואימא טעמא דידי ואימא טעמא דידך אימא טעמא דידך תודה מהיכא קא ילפת לה משלמים

ושלמים

הודה מן החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה מן החולין דהכי אמר הרי עלי תודה מן החולין נתחייב הכל מן החולין דכל הדר סדחוכה חינו נה חלה מן החולין וכי הדר ואמר לחמה מן המעשר לא מבי הדר ביה ואפי׳ תוך כדי דיבור דלא מכעיח לבית שמאי דאמר כגמרא גבי

דף ט פרישי ׳נזיר מן הגרוגרו׳ תפוש לשון ראשון דתנן הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבלה ב״ש אומ׳ נזיר ובית הלל אומר אינו נזיר רבי יוחנן אמר אפילו חימא בית הלל באומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתי נודר כך ומאי כופין דקא בעי הדר ביה תא שמע האומר הרי עלי תודה בלא לחם וזבח בלא נסכים ואמרו לו הביא תודה ולחמה וזבח ונסכים ואומר אילו הייתי יודע שכן לא הייתי נודר כופין אותו ואומר לו שמור ושמעת בשלמא לחזקיה ניחא ליה אלא לרבי יוחנן קשיא אמר לך רבי יוחנן הא ודאי בית שמאי היא מאי שמור ושמעת אמר אביי שמור הבא תידה ושמעת הבא לחמה רבא אמ׳ שמור הביא תודה ולחמה ושמעת שלא תהא רגיל לעשות כן חודה היא ולחמה מן המעשר יביא יביא לא סניא דלא מיחיר ב נחמן ורב חסדא אמרי רצה מביא לא רצה לא יביא ולא יביא מחיטי מעש׳ שני אלא ממעות מעשר שני רב נחמן ורב חסדא דאמרי תרוייהו לא שנו אלא מחיטי מעשר שני אבל ממעות מעשר שני יביא יתיב רבי ירמיה קמיה דרבי זירא ויתיב וקאמר לא שנא אלא מחטי מעשר שני אבל מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני יביא אמר ליה רבי אתה אומר כן אני אומר אפילו מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני לא יביא ואימא טעמא דידי ואימא טעמא דידך אימא טעמא דידך תודה מהיכא קא ילפת לה משלמים

ושלמים

אמאי כיון דאמ׳ לחמה מן החולין יביא היא ולחמ׳ מן החולין תימה הא לא סיימה מתני׳ קתני לי׳ לין מכי נתי דלוקח בתום׳ הרי עלי תור׳ בלא לחם מכל מקום בלא תור׳ לא דהא לעיל קתני מפר׳ דסו׳ מילתא נקט חכל חם פירש בהדי לחם בלא תור׳ לחמ׳

תודה היא ולחמ׳ מן המעשר יביא יביא לא סניא דלא מיחיר ב נחמן ורב חסדא אמרי רצה מביא לא רצה לא יביא ולא יביא מחיטי מעש׳ שני אלא ממעות מעשר שני רב נחמן ורב חסדא דאמרי תרוייהו לא שנו אלא מחיטי מעשר שני אבל ממעות מעשר שני יביא יתיב רבי ירמיה קמיה דרבי זירא ויתיב וקאמר לא שנא אלא מחטי מעשר שני אבל מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני יביא אמר ליה רבי אתה אומר כן אני אומר אפילו מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני לא יביא ואימא טעמא דידי ואימא טעמא דידך אימא טעמא דידך תודה מהיכא קא ילפת לה משלמים

ושלמים

סני דלא מייתי פירוש שכתוב כאן וכי לא סני דלא מייתי ללחם מן המעש׳ הא ולחי לחם מביא לחם מן החולי תבא עליו ברכה וברכה אינה שרוי׳ אלא בדבר שאין מדד יכול לייבש וכאן דמדוייקים מנחתי וכי לא סני דלא מייתי תרוייהו מן המעש׳ הא ולחי לחם מביא שניהם מן החולין תבא עליו ברכה וכן פיר׳ בקונט׳ אחתי׳ זה לשונו תודה היא ולחמה מן המעשר יביא כמו שנדר וכן מרגלי מפרש דהחי יביא לאו מוכח הוא דכל שכן לחם מביא שניהם מן החולין דשעיר עבר אלא לחם דלא קתני: מיגו

כיר דף ט

ושלמים שם שם ממעשר מה שלמים אין גופן מעשר אף תודה נמי אין גופה מעשר והני חיטי הלקוחות במעות מעשר שני נמי אין גופן מעשר אימא טעמא דידי תודה טהיכ קא יליפנא לה משלמים ושלמים שם שם ממעשר מה שלמים אין מן מעשר אף תודה אין מן מעשר לאפוקי חיטין הלקוחות במעות מעשר שני דמין מעשר נינהו אמר רבי אמי המחפים מעות מעשר שני לשלמים לא קנו שלמים מאי טעמא לא אלימא קדושת השלמים למיחל אקדוש מעשר שני מיתיבי הלוקח חיה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין לאו למימרא דקני שלמים הא איתמר עלה אמר רב לא קני שלמים ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין מאי טעם אמס רבה נעשה כלוקח שור לחרישס איתמס המחפים מעות מעשר שני לשלמי ר׳ יוחנן אמס קני ר״א אומס לא קני ואיבא דרבי יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא דכולי עלמא לא פליגי דקני כי פליגי אליבא דרבי מאיר דאמר מעשר ממון גבוה הוא מאן דאמר לא קני כרבי מאיר ומאן דאמר קני כיון דמעשר קרי ליה שלמים כי מיהפסת ליה נמי תפיס מיתיבי המחפים מעו׳ מעש׳ שני לשלמים כשהוא פודן מוסיף עליהם שני חומשין אחד לקדש ואחד למעש׳ מי ספרת דברי הכל היא האמני רבי יהודה היא: מתני׳:

אינו צריך לנסת עור לחולין דלמא חלה עליו קדושת שלמים כלל

מיי׳ פ״ו מהל׳ מעשר סמ״ג

מיי׳ שם

מיי׳ פ״ב מהלכות מעשה קרבנות

מיי׳ שם

מיי׳ שם

מנחות דף מו

סנין לאומר הרי עלי תודה שלא יביא אלא מן החולין תלמוד לומר וזבחת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר והלא פסח אין בא אלא מן הכבשים ומן העזים אם כן מה תלמוד לומר צאן ובקר להקיש כל הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח מה פסח דבר שבחובה ואין בא אלא מן החולין אף כל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין ונסכים בכל מקום לא יביאו אלא מן החולין: גמ׳ ופסח גופיה מנא לן דהניא רבי אליעזר או׳ נאמר פסח במצרי׳ ונאמ׳ פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא וכי דנין איפשר משאי איפשר אמר לו אע״פ שאי איפשר ראייה גדולה היא ונלמוד הימנה חזר ר״ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח תאמר

תורת כהנים

מתחלת ניתח:

הנסכים מכל מקום לא יביאו אלא מן החולין דכל דבר דכולו למזבח אינו בא מן המעשר כדתניא בספרי שהנחתי לעיל דמעט עולה דנעשה אכילה אים בא ממקח: ומסתם

ושלמים גמר שם שם ממעשר שני דמזכין ממעות מעשר דכתיב במעשר שני ונתת בכסף עד ואכלת שם וכתיב בשלמים ואכלת שם מה שם דהתם מעש׳ לף שם דגבי שלמי׳ מעשר ליכול להכי שלמים ממעש׳: ומיהו מה שלמי׳ מין גופן מעשר שני דשלמים בשר לף תודה דכתיב ממעשר מין גופו מעשר דתותן חיטין שיכול ליקחם מהן לא סיו של מעשר אלא שניקחו בכסף מעשר: מה שלמים תינו מין מעשר ניהו אלא יביא ממעות מעשר ויקח חלות לתודתו והני לא הוו מין מעש׳: שמתפים שמזמן מעשר שני לקנות שלמים מהן לף על גב דשתפים מעות מעשר שלמים הן לף על גב דמתפים פה בפירוש לא קנו שלמים אלא חלה על תותן מעות קדושת שלמים אלא שיכול לקנות מהן כל דבר שיר׳: דלמא אימא שלמים לתחל קדושת מעשר שלא יהא יכול ליתנו בכל שער תאוה שבעולם: אלמא מיקח חיה ממעות מעש׳ שני לזבחי שלמי׳: ובהמ׳ לבשר תאוה לאוכלה בירושלם בכל שער שירצה כדכתיב ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך לף על גב דשלמי׳ דינו ליקח ממעות מעשר שני אלא שלמים: לא יצא העור לחולין דאילו בשר חיה נופה לא חזיא לשלמים אלא לבשר תאוה ליקח בו בהמ׳ לשלמים לא יצא לחולין היכא דים בו ליקח בו בהמ׳ שתם מעות מעשר הוא שלמים ומביא בדמיו שלמים דקיימ׳ לן דכך הוא הדין לעשות ליקח ממעות מעשר שני בהמה לשלמים וחיה לבשר תאוה והעור יוצא לחולין כדאמר בפ׳ בכל מערבין בנקר שלמי שלוקחים בקר לגב עורו שבשר לוגחים ומבליע דמי העור בבשר ויוצא לחולין ובאן לגב גיותיו אבל הכא דשני דלקח חיה לשלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין אלא לומיא דקנה העורות תורת שלמים אלמא דאמיא קדוש׳ שלמים למיחל לקדושת מעשר: הכי קאמר אינו בתורה לצאת העור לחולין דאין לו קדושה כלל הואיל ואלא בתורה לוקחין בהעשה היו עור כלוקח ממעות מעשר שני שור לחרישה שלא לקחו אתם אלא שלמים כלל לא הוו אלא פורה מרכותינו ז״ל: ענין אחר אינו בתורת לצאת העור לחולין ר״ה ייני לשלמים הלוקח בהמה ממעו׳ מעשר לשלמים הבאין הבשר נאכל בתורת שלמים והעור יוצא לחולין אבל הכי לא יצא לחולין ויקח מדמי העור בהמה לשלמים אבל לא קנה שלמים בעשה כלוקח שור לחרישה מעשר ר׳ דמוכר הוא ועורן ויאכלו כל דמיו במעשר: ליפסח מהכיא תלים דר׳ יהודה דאמר בפסחים קידושין מעשר ממון הדיוט הוא ויכול לקדש בו את האשה לא פליגי דקנו שלמי׳ קדושת שלמים חיילא ממון הדיוט: מ״ד לא קנו כר׳ מאיר דלא חלה קדושת שלמים ממון גבו׳:

כיון דמעש׳ קרוי שלמים חיה שלוקח ממעו׳ מעש׳ פתם קרוי שלמי׳ מתפים לי נמי לכתוך שלמי׳ תפס דקנו שלמים ואין יכול לשנותו לדבר אחר: כשהוא פודן לחותן מעות מעשר שני שחללן על פרוטו׳ או על דינרין: מוסיף שני חומשין אחד להקדישו שפודה והיינו שלמים דכתיב עם פרקים ויוסיף חמישית וגו׳: ואחד למעשר שני דכתיב עם נחל יגחל פים ממעשרו ונוסף והא הכא דאיילא קדושת מעשר שהרי הוסיף חומש לשלמים והיכי אמר רבי שיעור לא קנו: הא מני רבי יהודה היא דאמר ממון הדיוט הוא להכי קאי עליה קדושת שלמים: מתני׳: כל הבא מן הנחל ומן הנקר היינו תודה ושלמים הבאין חובה: דאמר הרי עלי תודה וכו׳ משום שיפא פריכא היא דהא תניא לקמיה נסכים בכל מקום ואפילו היכא דאמר הרי עלי זבח ולא אמר ונסכים אי נמי דאמר זבח ונסכים ואפילו לא אמר הרי זו יהיו שלא מן החולין: גמ׳: מה פסח במצרים אינו בא שלא מן החולין דאכתי לא הוו מעשרות: וכי דנין פסח לדורות שאיפשר לבא מן המעשר פסח מצרים שאי אפשר לו לבא מהמעשר שהרי בדורות מהא מעשר מפסח מצרים שאי אפשר לו לבא מהמעשר אלא בחותם שעה לא היה מעשר נוהג: ראיה גדולה היא הואיל והאינו בא שלא מן החולין: שכן אין טעון מתן דמים למזבח דלא הוה מזבח שלא מקיף ומגוות וכיון דאין ממנו למזבח לא הוי לוגחת לשלמים להכי אינה בא מן המעשר:

תאמר

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0167
DFG

והשתא נמי דכתיב ועבדת לחקצויי לכל הפסחי ליפרוך וכי דנין מיפסר מפסר מיפסר ומפני מין מפסיק על היקיש ור' עקיבא סבר מפי הכי מין דנין מיפסר מפסר מיפסר לכל מין לומר לך מה היקיש דעל כרחין ליה היקיש דכתיב לפסחכם כפי מי שהיה טמא ולא עשה פסח בראשון כתוב אחד שנאמר ואיש אשר יהיה טמא לנפש ולא היה בדרך רחוקה הוא ולא יעשה את הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי קרבן ה' לא הקריב במועדו חטאו יישא האיש ההוא וגו' ואם יגור אתכם גר ועשה פסח לה' כחוקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חוקה אחת יהיה לכם וגו' ומשני רב פפא על כרחך היקיש הכתוב ורב אחדבוי בר אמי משני רבי אליעזר היא דאמר מפסח דבעי רב פפא לאחדבוי מפילו כרבי עקיבא ואחמי היא הכא נמי היקיש היא ופליגי הים לומר לפסח רב פפא הכא לחוקתו היקיש לכל אחר מילי להכי לא אמרינן על כרחך היקיש הכתוב וכמשמעו דדרים מה מפסח מין שפיר ושליח קדוש כו' וקאמר דפסר דנין מיפסר מפסר מיפסר דמשמע ליה דרבי אליעזר לטעמיה מכל ר' עקיבא פליג עליה ואם נמי כריכה היקיש לאילו טובח ואם תאמר הא פליגי בפרק קמוץ דרבי אליעזר יליף מחבות דמל ולא טבל הוי גר ורבי יהושע יליף מחמות דטבל ולא מל הוי גר ופריך ולרבי אליעזר נמי ניליף מחמות דהא אית ליה דנין מיפסר מפסר מיפסר והשתא אפילו לרבי עקיבא מצי לאקשויי דהתם מודה דהיקיש הוא כדדרשינן בפרק כל שעה דכריתה בכרת מחבות יליף לה ככולהו כרת דעל כרחין היקיש הכתוב ויש לומר דהתם מסתבר דחחבה קרא למימר דילפינן מנשים מחנכים ונשים מנשים ואי לאו דחסבת נעלמה דר' אליעזר סבר דנין כדמייתי מהך דהכא לא הוה פריך ויש לתרץ לר' עקיבא מנלן דחין נדנין כמכות דכפרק קמא דמכו' ילפינן לה כגזיר שוה דרך רשע והיינו מיפסר מפסר מיפסר ואף על גב דחין גזירה שוה למחצה הכי נמי חין היקיש למחצה וקסבר חין דנין וכי תימא דמודה התם משום דגזירה שוה לא כריכה ועל כרחך היקיש הכתוב להא כריכין למילי טובא בהדיא פירקא נופיה וכפ' קמא דסנהדרין וכפרק היכי תמצי ובפרק התובל וכפרק חלו נערות:

ובתרביצא מוא' הוא בית המדרש מקוש שמרכינין בו תורה ולשון שהוסיפו בו ורבנן בש"ס:

ויקח את המאכלת שהיה דרוס ליה הכא לקרבי שעטנז כלי ואיתמא דכפרק קמא דחולין מוקמינן ליה לענייו חולין דתמרינן מנין לשחיטה שהיא בתלוש שנאמר ויקח את המאכלת ואומר דכינוהו הקרא ולאי בקדשים כתיב הלא אי אפשר למילף בחולין שלא בקדשים כשאר עבודות דכעי כלי שרת ומדכתיבי ויקח אע"ג דהתם לחי רבי חלפי זריזותיה דאברהם קמ"ל הכא לא אפשר לדחויי הכי לענייו מה שהביא עמו דבר תלוש ולא סמך על מה שימצא שור וקנה מחובר אפשר לומר דכתביה קרא לאשמועינן זריזותיה דאברהם קמ"ל אבל מאכלת שהוכיר למה לי לאו לאשמועינן דשוחה שעוכה כלי:

מנחות מיהת אין מאכלת שלא לזכרי כהונה בסוף פירש בקונטרס הא דלא יליפינן לזכרי כהונה מחטאת ואשם כדילפינן ממנחת חוטא דכתיב בתרוייהו נפש תאכלת וכרים קודם קדשים הוא קשיא דבפרק חיזהו מקומן מיהת קשיא לחטאת מהאי קרא דכתיב ועשיתם שעיר עזים זה לחטאת וכ"כ נפש תנא שלמים מה תאכלת לזכרי כהונה אף חטאת לזכרי כהונה ונראה לפרש דהיינו טעמא דהכא כיון דהיקיש דחטאת ואשם תיכף לשחיטה למילתא אחריתי כדמפרש הכא לא מוקמינן ליה לתאכלת וכרים כיון דהיינו שוה בכל הניהו דכתיבי בקרבי אבל מנחה על כרחין להכי אתי דלא מצכחת למילתא אחריתי:

כל זכרי כהונה ושלמים דהתי קרא בבכורי עגלת קרי דקדשי קדשים ניתנו כל הכתובין במקרא זה כך פירש בקונטרס ונראה דעל כרחין לזכרי כהני בשלמי נדבה דהא בפרק קמא דזבחים פשיטא לן מדקאי לן בקודש

תמר בפסח דורות שבן טעון וכו' כשלמים ודין הוא שיביא לשם מן המעשר כשלמי: כל עבודות של תודה זו פסח דורו כזה דבא מן החולין: ליקו בתוליתי קמייתא וכי דנין מיפסר וכו' ממחי חוור ודנין דין תמר: אי הדר ביה לפסח תיפסח ונדין מיפסר מפסר מיפסר. והאי דלא גמרינן ליה ר' עקיבא פסח דורות תיפסח מנדרים משום הכי פירכא מה לפסח מנדרים שבן טעון מתן ודו' הכי לאו פירכא היא דפסח מדבי יוכיח שטעון מתן דמי ואימורי לגבי מזבח אמר לו הרי הוא אומר ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה שיהיו כל עבודות של חודש הזה כזה ורבי עקיבא אי סבר לה דאין דנין איפשר משאי איפשר ליקו במילתי אי הדר ביה והאי דלאו גמר מפסח מצרים משום האי פירכא הוא פסח מדבר יוכיח לדבריו דר' אליעזר קאמר לדידי אין דנין איפשר משאי איפשר לדידך דאמרת דנין איפשר משאי איפשר מה לפסח מצרים שבן אינו טעון מתן דמים ואימורין לנבי מזבח תאסר בפסח דורות שטעון מתן דמים ואימורין לנבי מזבח ואמר ליה רבי אליעזר ועברת ורבי אליעזר לימא ליה פסח מדבר יוכיח לדבריו דרבי עקיבא קאמר ליה לדידי דנין איפשר משאי איפשר ומשום האי פירכא פסח מדבר יוכיח לדידך דאמרת אין דנין איפשר משאי איפשר ועברת אין

בהדיא כתיב אי זבחי שלמי ציבור מריבויא
דקראי אתי בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר
בכהני יאכל אותו לימד על זבחי שלמי ציבור
שאין נאכלים אלא לזכרי כהונה° תנאי היא
איכא דמייתי לה מהכא ואיבא דמייתי לה
מהבא חטאת מה חטאת מקדשה בבלוע אף
כל מקדשה בבלוע אשם מה אשם אין שפיר
ושיליא קדוש בואף כל אין שפיר ושיליא
קדוש בוקסבר ולדות קדשים בהוייתן הן
קדשים ודלין איפשר משאי איפשר מילואים
מה מילואים מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים
מותריהן בשריפה אף כל מותריהן בשריפה
ואין בעלי חיים מותריהן בשריפה שלמים
מה° שלמים מפגלין ומחפגלין אף כל מפגלין
ומחפגלין במתניתא תנא משמיה דרבי
עקיבא זאת התורה כו' מנחה מה מנחה
מקדשת בבלוע אף כל מקדשת בבלוע
ואיצטריך למיכתב בחטאת ואיצטרי למיכת'
במנחה דאי כתב רחמנא במנחה משום
דרביבא בלעה אבל חטאת אימא לא ואי
כתב רחמנא בחטאת משום דבשר אגב
דשמין קדיר אבל מנחה אימ' לא צריכ' חטאת
מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום
ופידו הימנית אף כל אינו בא אלא מן החולין
וביום ובידו הימנית וחטאת גופה מנלן אמר
רב חסדא דאמר קרא° והקריב אהרן את פר
החטאת אשר לו לו משלו ולא משל מעשר
ביום° כביום צותו נפקא כדי נסבא בידו הימנית
מדרבה בר בר חנה נפקא דאמר רבה בר בר
חנה אמר ריש לקיש° כל מקום שנאמר אצבע
וכהונה אינו אלא ימין כדי נסבה אשם מה
אשם עצמותיו מותרין אף כל עצמותיו מותרין
ורבי עקיבא האי וזבחת פסח מאי

בקודש הקדשי תאכלנו כל זכר בכהנים יאכל מזבח קודש יהיה לימד על
זבחי שלמי נבור כו' שלמי קדש בפרשת קדש כתי' ואף ע"ג דזבחי
שלמי נבור לא כתיבי התם כיון דכתיב בהמי קדש קדש יהיה לך ובני בבתי
עשרת כתיב בפרש תמור' הבהנים קדש יהיה לה' לבהן מסתברא דבלידה
מיירי ועוד יש לפרש משום דמיקרו קדש
קדשים כדילפינ' בפר° לחיזו מקומן ובפ"ק דף נח
דערכין מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי דף כח
שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי
שלמי נבור קדשי קדשים:

איבא דנפקא ליה מהכא כו' עול ים תינח שלמי בפר' לחיזו° מקומן אלא היקיש למאי דף נה
אתא מה חטאת לזכרי כהונ' אף שלמי נבור
לזכרי כהונ' ואנא דלמ' מייתי ליה הכא משו'
דסונית דסחיעתא היא ולא מזבח ליה
כרייתא בפדיה:

מה חטאת מקדש בבלוע הא דאמרינן
בפרק ניד° הבזק לא נצרכה לטע' דף נח
בעיקר דבקדשים אסור והכא סרי ולימר
מינים נלי דחמנא נבי חטאת וכל מבר ינע
בבבזה יקדש כו' ומשמע דשאר קדשים
פשיטא ליה דילפי' מחטאת היינו מיקיש
דהכא:

אף כל שאין שפיר ושיליי קדוש כי' פירוש כתב מהרשם
בקונטרס נוברים ואין מלב ואפי דכרי תו
הכליות של שליל שבמעיהן קריבין ומעלה שבהן יש
לא הוה ליה למילף דכלול הוא אף כל אין בהן ריבה
שפיר ושליא קדוש הוא לא מצי למימר דלא ועין דבריי
לעולות מדמיית להו שהרי אף שאר הבבור דף נח
אינו קדש וולדות בהמות קדשים כהוייתן
הם קדושי בשנולדו הם קדושים ולא בשעני דף נט
אמן דאמרי מתחם דאמ' לי בהוייתן הן קדושים דף נט
הן עצמן חולין בשעני אמן והא דתניא נרים
בהמ'° שמקשה מה חלב יצתי כלל' האמורין דף סה
בחטאת מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל
שליל דאמתחת לקדש בשאר בבור שהקדש בה
הוצא תנא שבר בשעני אמן הן קדושי ולכך
מיצטריך קרא למעט חלב וצתי כלל:

מה שלמים מפגלין כו' נסוף פרק שני דף כה
מדכתיב הם האכל יאכלו מבח' זבח שלמי
הם שלמים מפגלין ומחפגלין כו' וכן בפרק
בית° שמתי דרי לה נמי מהתם קרי מה שלמי' דף סג
מיוחדין הם להן מתירין הן לחדם הן
למוצא מפגלין ומחפגלין כו' פיר' בקונטרס
מפגלי' את הנסכים הם חיצב בוצא וכחנם
דחק להוא מני למיתר הדם מפגל את
הבשר ובשר עצמו מתפגל:

מה חטאת הינה בחה שלא מן החולין כו' תדיר דרים נמי מה חטאת נבלוע מקדשת כדי: נסב בפוף הם° חטאת מסיק ואיבעי' לימא מעבר לה דף נח
כר שמעון דאתר מבבא לא בעיא כהונה כעיא מבבא אכל בפ"ק° דחולין לא מסיק שום הכונה בעיא לחולין ובדחה לעתן דאתר דבר הלמד דף כב
בגזירה שוה אינו אומר ואלמד בהיקיש אתר לומר כדי נסבה דמבבא חטאת נופיה ילף בגזירה שוה מאשם דהיינו ימין לעגל בפרק° קמא ובפ' שני° דזבחים דף יג
ואם כן לא מצי למילף מהיקיש שאר קרבנות מחטאת:

מה אשם עצמותיו מותרין לא זוית מהן כליס מני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמו לא שייך שום בדבר הנאכל לא כל ולפיכך עולה ומפני לי הא נמי
מחטאת שום מצי למילף ובדחה בעיני דמלו יהיה יתירה נפקא ליה בחשם דכתיב בים לבהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פירש בקונטרס בסוף הם° חטאת דף פו
ובקיש דבשחוטה קרא כתיבי חטאת ואשם בפרשת צו את אהרן כחטאת כחשם תורה אחת לחם הכהן אשר יכפר בו לו יהיה ובעולה כתי' יהיה בקרא דבתריה דף פו
עור העולה אשר הקריב לבהן לו יהיה ועוד דרשינן בפרק° המזבח מקדש מאשר לו יהיה בחשם מה אשם עצמותיו מותרין אף עולה
עצמותיהן מותרין וקתמרינן התם מפני כי' לחי לא מפני שהן מעצמותיו לו יהיה בחשם דאף בשרו מותר דף נח
ואי אשם נותר דבשריפה לא שייך נותר אכלה כדכתיב והנותר מבשר הזבח ובפרק כיצד° מולין מוכיח בהדיא דאין נותר בעצמות וכאן פירש
בקונטרס דאף לעתיד לא יהיו בחשם טפי מאשר קרבנות הנאכלין אשם הוא לאחר הקטרת אימורין דמשמע הוא אשם ואן עצמותיו אשם וכריך דף פו
לדקדק לאם לא יהיו קרוי לעצמות היקיש דהכא וגזירה שוה לא יהיה בפרק המזבח° מקדש: ושלמים

ושלמים הבאין מחמת פסח לכל מצות שלמים טעונים סמיכה ונסכים תנופת חזה ושוק כשהוא אומר ואם עז הפסיק העניין לימד על העז שאינה טעונה אליה תלתא קראי כתיב חד לעברה זמנו ועברה שנתו וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא עברה זמנו ולא עברה שנתו וצריכי דאי אשמעינן עברה זמנו ועברה שנתו משום דאידחי ליה לגמרי אבל עברה זמנו ולא עברה שנתו דחזי לפסח שני אימא לא ואי אשמעינן עברה זמנו ולא עברה שנתו דאידחי ליה מפסח ראשון אבל לא עברה זמנו ולא עברה שנתו דאפילו לפסח ראשון נמי חזי אימא לא צריכא:

מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדרב נחמן דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מניין למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העיזים אלא מותר הפסח ויהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר והא מהכא נפקא מדאבוה דשמואל נפקא דכתיב אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים ואמר אבוה דשמואל דבר הבא מן הצאן יהא לזבח שלמים ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא והתניא כבש לרבות את הפסח לאלילה בשהוא אומר אם כבש להביא פסח שעברה שנתו ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמי שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק כשהוא אומר ואם עז הפסיק העניין לימד על העז שאינה טעונה אליה תלתא קראי כתיב חד לעברה זמנו ועברה שנתו וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא עברה זמנו ולא עברה שנתו וצריכי דאי אשמעינן עברה זמנו ועברה שנתו משום דאידחי ליה לגמרי אבל עברה זמנו ולא עברה שנתו דחזי לפסח שני אימא לא ואי אשמעינן עברה זמנו ולא עברה שנתו דאידחי ליה מפסח ראשון אבל לא עברה זמנו ולא עברה שנתו דאפילו לפסח ראשון נמי חזי אימא לא צריכא:

הדרן עלך התורה היתה באה

כל קרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ ומחוצה לארץ מן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אינן באין אלא מן המובחר ואיזהו מובחר שלה מכנים וזטחה אלפא לסלת שנייה להן עפורים בבקעה כל הארצות היו כשירות אלא מכאן היו מביאין:

גמ: מתני' דלא כי האי תנא דתניא עומר הבא מן הישן כשר שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות אלא שחיסר מצות עומר דכתיב תקרי את מנחת בכוריך ואפי' מן העליה שתי הלחם דכתיב ממושבותיכם חפיאו ולא מן חוץ לארץ ממושבותיכם ואפילו מן העליה הא אפיקתיה אמר קרא תביאו ואפילו מן העליה והא כי מיבעי ליה שכל שאת מבי' ממקום אחר הרי הוא כזה אם כן ליכתוב קרא תביא מאי תביאו ש"מ תרתי והכתיב ראשית למצוה הכתיב חדשה האי מיבעי ליה לכדתניא רבי נתן ור' עקיבא אמרו שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות ומה אני מקיים חדשה שתהא חדשה לכל המנחות עבלא פליגי אלא בחדש

מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדרב נחמן דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מניין למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העיזים אלא מותר הפסח ויהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר והא מהכא נפקא מדאבוה דשמואל נפקא דכתיב אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים ואמר אבוה דשמואל דבר הבא מן הצאן יהא לזבח שלמים ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא והתניא כבש לרבות את הפסח לאלילה בשהוא אומר אם כבש להביא פסח שעברה שנתו ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמי שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק כשהוא אומר ואם עז הפסיק העניין לימד על העז שאינה טעונה אליה תלתא קראי כתיב חד לעברה זמנו ועברה שנתו וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא עברה זמנו ולא עברה שנתו וצריכי דאי אשמעינן עברה זמנו ועברה שנתו משום דאידחי ליה לגמרי אבל עברה זמנו ולא עברה שנתו דחזי לפסח שני אימא לא ואי אשמעינן עברה זמנו ולא עברה שנתו דאידחי ליה מפסח ראשון אבל לא עברה זמנו ולא עברה שנתו דאפילו לפסח ראשון נמי חזי אימא לא צריכא:

הדרן עלך התורה היתה באה

כל קרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ ומחוצה לארץ מן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אינן באין אלא מן המובחר ואיזהו מובחר שלה מכנים וזטחה אלפא לסלת שנייה להן עפורים בבקעה כל הארצות היו כשירות אלא מכאן היו מביאין:

גמ: מתני' דלא כי האי תנא דתניא עומר הבא מן הישן כשר שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות אלא שחיסר מצות עומר דכתיב תקרי את מנחת בכוריך ואפי' מן העליה שתי הלחם דכתיב ממושבותיכם חפיאו ולא מן חוץ לארץ ממושבותיכם ואפילו מן העליה הא אפיקתיה אמר קרא תביאו ואפילו מן העליה והא כי מיבעי ליה שכל שאת מבי' ממקום אחר הרי הוא כזה אם כן ליכתוב קרא תביא מאי תביאו ש"מ תרתי והכתיב ראשית למצוה הכתיב חדשה האי מיבעי ליה לכדתניא רבי נתן ור' עקיבא אמרו שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות ומה אני מקיים חדשה שתהא חדשה לכל המנחות עבלא פליגי אלא בחדש

אבל בארץ לא פליגי דעומשתי הלחם מארץ מחוצה לארץ לא כמאן דלא כי האי תנא דתניא רבי יוסי בר רבי יהודה אומר עומר בא מחוצה לארץ ומה אני מקיים כי תבאו אל הארץ שלא נתחייבו בעומר קודם שנכנסו לארץ וקסבר חדש בחוצה לארץ דאוריתא היא דכתיב ומטושבותיכם כל מקום שאתם יושבין משמע וכי תבאו זמן ביאה היא וכיון דאוריתא היא אקרובי נמי מקריבין: תנן התם שומרי ספיחין בשביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה רבי ליה רמי בר חמא לרב חסדא תנן שומרי ספיחין בשביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ורמינן לאכלה ולא לשריפה א"ל רחמנא אמר לך לדורותיכם ואת אמרת תיבטל אמר ליה וטו קאטינא אנא תיבטל ליתי מראשתקד בעינא כרמל וליכא וליתי מכרמל דראשתקד אמר קרא כרמל תקריב בעינא כרמל בשעת הקרבה וליכא איתמר רבי יוחנן אמר כרמל הקריב רבי אלעזר אומר ראשית קצירך ראשי קצירך ולא סוף קצירך מותיב רבה תקריב מנחת ביכורים במנחת העומר הכתוב מדבר מהיכן היא באה מן השעורים אתה אומר מן השעורים או אינו אלא מן החיטין רבי אליעזר אומר נאמר אביב במצרים ונאמר אביב לדורות מה אביב האמור במצרים שעורי אף אביב האמור לדורות אינו בא אלא מן השעורים רבי עקיבא אומ' מצינו יחיד שמביא חובתו מן החיטין ומביא חובתו מן השעורין ואף ציבור מביא חובתו מן החיטין ומביא חובתו מן השעורין אם אתה אומר מן החיטין לא מצינו ציבו' שמביא חובתו מן השעורין דבר אחר אם אתה אומר עומר בא מן החיטין אין שתי הלחם ביכורים אלמא משום ביכורים הוא תיובתא תנן התם אין מביאין ביכורים חוץ משבעה מינין ולא מתמרים

שומרי ספיחים בשביעית ואם תאמר היכן אמרו כן מן הש"מ נעשין ממשקין ישראל ובכוף יבמות מוכח להפסיר נבי נכרי ספיחים מיכר פירו בכוף ואמר פירו הללו של ערלה הן של עזקה הן של נטע רבעי הן לא אמר כלום ופי' נקונטי כספ רבותינו של ערלה הן פירו' נטיעה הן ויש מסובחים מפירות חילן וקן של עזקה הן מפרש מעזק ונדר לו סכיב וקיל סגת שביעית לא אמר כלום למוסרם על כך שלא הלך אחר סרוב סוס מעקר ולהפסיק מקחו מתכוין וכן נטע רבעי להודיע ספירות נטיעה הן והקס נקונטרס מה מיסורים כאן שם עבר זמן הביעור לא סגת מן המוסר ולא סגת מן המופקר מסורין וקודם הזמן הלו וחלו מותרין ופי' להתי עזיק שם עיר שנפלי כדכתיב מירמות עד עזקה יפידותיהם מסובחים ואם היה נכרי זה בחובה לחרן ומצנה לומר מעזיקם הבאתים מן חוסרין לומר אמת דבריו ושמע לא נתעברו וישראל מכרם לו אלא להפסיק מקחו ומאי כן ובערית פירם של עזקה פירות שביעית שנתחדשו בשביעית כלומר לא תהא סביר שבשדה בור נדלו שלא נחרש ושם ויעזקו כמו ויצזקם וכן עזוק תתתיהן של זתים דלקמן פירם חוב ומשליך לכני ועל ויעזקהו דקר פירות דיש מפרשין סיסביבו נדר נטנעת תרגום עיזק ורבינו תם מקיים פירו' רבותיו דעזיקם לשון נדר כמו ויעזקהו ויסקלהו וכן כית יעזק היתה נקראת דתנן נרתם הסנה ובתוספתא גמי גרסינן עזק כלומר פירות מצומ' והסירון בשביעית כדדרשינן בתורת כהני את ענבי נזירך לא תנזור מן המצומ' אי אתה בודר אלא מכל אתה כונר מן המופקר ותמרין בפרק לולב הגזול במה דברים אמורים בלוקח מן המופקר אבל בלוקח מן המצומ' אפילו בכחזי אוס אסור ובקונט' פירש סס כיון דאסור לאחר מצוד להניח דמים לאחר שביעית וקסה לפי' דאס סוס אסור אפילו מן המופקר גמי ועוד קתני אתם ספינס והרי בזיון כולס כלקוין מכל מלס בשביעית לפי שאין כיונה כאן כאחר ואי טעמא מפני שאסור להניח דמים אחר הביעור אפילו הכי נמי אלא ודאי מצומ' אסור באכילה ואס כן היכי שריא הכא להכי' עומר מספקם המצומרים הא בעינן

ממשקה ישר' מן המותר ליזרע ומן לומר מפני שכתיב לדורותיכם כדמסיק דהא יכול להניח מן המופקר ויש לומר דמדאוריית' בעינן באכילה שרי דקרא כתיב כאשר בעצירה מיירי ולא באכילה ובפרק קמא דמועד קטן גמי אמרינן מכדי אסירה היא זמירה דכתיב ואמנה למה לי ויבול יש לפרש לשומרי ספיחים דהכא לא היו מוכנים בני מלס מליקח אבל היו מוכנים להס והס פורסין מפיליהן מיכאי אחרי קנירך ונזירך אמר רחמנא לישן אין ולא אל הקוים ואמרי' בריש קנירם שרי מפני לדורותיכם דהא אפילו נמצא בה רבי שמעון דסוף רבי ישמעאל ור"ע ולר"ע דאמר ספיחים מסורי הא בעינן מתקיים שנים גמי לאו מתקיים ישראל היא ובריים רחמנא דאמרינן בפ"ק מפני דאמרתי בכך אתני בשביעית גמי לר"ע הרי מכוותה בכך:

רחמנא אמר לדורותיכם ואת אמרת תיבטל הקסה רבנות בהמת שביעי' פטורה מן הביכורים לאוכלה אמר רחמנא ולא לשריפה ופרי' מקומכל מעשת שביעית אלא הורמה מלתה חייב משמי' אמי' לאחי כיון דאפילו מיטמיא בת שריפה היא ורחמנא אמר לאוכלה ולאו לשריפה ומאני אתה אתם לדורותיכם ופריך וניתמר מינים ומאני הכא מעיקרא לאכילה הכא מעיקרא לשריפה והאתה אכתי נילף מאכלת העומר דמעיקרא לשריפה ויש לומר אם לעומר שכן ביכורי ודאתם שבת וטומאה ועוד שאני עומר דמצוותו בכך ולא מיקיימא מצוותו אלא בשל שביעית ונימא כמ"ד שתי הלחם הבאו בשני עניני בשביעית לומר דאמר לשריפה קתני בפרק אתתיין:

בעינא כרמל וליכא תיתא ולרבי יוסי בר רבי יהודה נייתי מחוכה לארץ ואמר הך כריתא דלא כוותיה:

אלמא דאתי הלחם מעשה ביכורים הוא דביכורים בעינן וה"ס לעומר דהא ביכורים נמי כתיב בהו והיינו כר"ע וקסה לר"יומנן כך פי' בקו ונראה ללתרוייהו פריך דהא ר"ע פיכס טעמא מפני לדורותיכם קנירך ולא ם קנירך ות"ת ות"ס הוי תיובתא דחד למנים וחד לעכב ו"ל דתרי ביכורי כתיב:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0171
DFG

שבת מרץ מין לפרם ממוכר שבשירות שפילו כולם מביח הפעל דממכר
נדריכם נסקה כרתניח בתוספתא שלח כמו שפיר בקונטר שבח חרץ
שבע המינים:

ארץ מחרץ לח משמע ליח דלח דחי לחעלה דדשינן לעיל בפרק כל
המנחות בחות מנח להכיח לח מני למכתב
חסר תביח חרנך:

דף ט

כאן בספינה של עץ כחן בספיל של חרס
פירש בקונטרס ספיל של חרס מכל
וקורח וכח דלח מכני חידי ואיני בספיל של
עץ כחן בנקובה כחן בספינה נקובה משום
דחין דרך ספינה להיות נקובה אלח יכנסו
בה המים וכשחת לח הוי דחי לחוכך סיכוי
דכבולהו מוכיר בריסת הסוח דמביח וקורח

דף ו

ובמי בן עיל בפרק קמח דגיטין נבי עפר
חיכה לחרץ הכח בספיל לחרץ חיכ במעבר
ובכויעת ממר רבי יהודה חימתי בזמן
שהספינה גוססת ממר רבי זירא עניין נקוב
המונח של נבי יחילות כיצד למחלוקת רבי
יהודה ורבנן פירש שם נקוב דספינה דלעיל
של חרס היח ומיכה נריכה לינקב שם היחה
מונחת בקרקע כדחמר כמכחו והקס רבינו

דף כח

חם דכפ"ב דגיטין חמרינן כחבו על חרס
שלעבדין נקוב משמ דחרס נמי נקיב ומחרי

דף כה

נשו המנניע ה"מ דו בכלי חרס ניקב כשור
קטן טעון מלוכ זי חת הזרעי וגוזר דשחט
עניו של חרס הוח כדחמרינן בפרק שחטו

דף קח

שבני מחלן דחלב פיטום מחוכח דשחטם
כו ופריך עלה מהחולם מעניו נקוב ושחט
חלבה דחרס הוח ועוד

מחמרים שבהרים ולא מפירות שבעמקים
אמר עולא אם הביא לא קידש יהיב רבה
וקא אמר לה להא שמעתא איתיביה רבי
אחא בר אבא לרבה קרבן ראשית שחחא
ראשית לכל המנחות וכן הוא אומ בהקריבכ
מנחה חדשה לה בשבעותיכם אין לי אלא
חדשה של חיטים חדשה של שעורים מנין
תלמוד לומר חדשה חדשה אם אינו עניין
לחדשה של חיטין תנהו עניין להדשה של
שעורים ומנין שהוא קודמת לביכורים
תלמוד לומר חג שבעות תעשה לך ביכורי
קציר חיטים ואין לי אלא ביכורי קציר חיטים
קציר שעורים מנין תלמוד לומר וחג הקציר
בכורי מעשיך אשר תזרע השדה ואין לי אלא
שתזרע עלו מאיליהן מנין תלמוד לומר בשדה
ואין לי אלא בשדה מניין לרבות שבגנ
ושבחורבה ושבעציץ ושבספינה תלמוד לומר
בכורי כל אשר בארצם מניין שהוא קודמת
לנסכים ופירות האילן נאמר כאן בכורי
מעשיך ונאמר להלן באספך את מעשיך מן
השדה מה להלן נסכים ופירות אילן אף כאן נסכים ופירות אילן קתני מיהא שבגנ
שבחורבה שבעציץ ושבספינה סיפא אחאן למנחות מתקיף לה רב אדא בר אהבה אי
הכי היינו דכתיב כל טהור בביתך יאכל אותו ואי מנחת לזרי כהונה הוא דמיתכלן
אמר רב משרשיא תרי קראי כתיבי לך יהיה וכתיב כל טהור בביתך יאכל אותו הא
ביצד כאן בביכורים כאן במנחות רב אשי אמ כולי במנחו וסיפא דקרא אחאן ללחמי
תודה בפלונתא רבי יוחנן אמר אם הביא לא קידש ריש לקיש אמר אם הביא קידש
נעשה ככוחש בקדשים בשלמא ריש לקיש דאמר טעמא אלא רבי יוחנן מאי טעמא
אמר רבי אלעזר רבי יוחנן חזאי בחלום מילתא אמינא אמר קרא מראשי ולא
כל ראשי מארצך ולא כל ארצך וריש לקיש האי ארצך מאי עבי לי לכדתניא
רבן גמליאל בר אומר נאמר כאן ארץ ונאמר להלן ארץ מה להלן שבח ארץ אף כאן
שבח ארץ ואידך ארץ מארץ ואידך ארץ מארץ לא משמע לי הני תרא שבגנ ושבחורב
שבעציץ ושבספינה מבעי ליה וקורא ותנא אידך מבעי ליה ואינו קורא בשלמא ריש לקיש גנ
אגנ לא קשיא הא בגנ דמערה הא בגנ דרבית חורבה אחורבה לא קשיא כאן בחורבה
עבודה כאן בחורב שאינה עבודה עציץ לא קשיא כאן בנקוב כאן בשאינו נקוב
ספינה אספינה לא קשיא כאן בספינה של עץ כאן בספינה של חרס אלא

מיי' פ"ב מהל' ביכורים

מתמידים שבהרים ולא מפירות שבעמקים אמר עולא אם הביא לא קידש יהיב רבה וקא אמר לה להא שמעתא איתיביה רבי אחא בר אבא לרבה קרבן ראשית שחחא ראשית לכל המנחות וכן הוא אומ בהקריבכ מנחה חדשה לה בשבעותיכם אין לי אלא חדשה של חיטים חדשה של שעורים מנין תלמוד לומר חדשה חדשה אם אינו עניין לחדשה של חיטין תנהו עניין להדשה של שעורים ומנין שהוא קודמת לביכורים תלמוד לומר חג שבעות תעשה לך ביכורי קציר חיטים ואין לי אלא ביכורי קציר חיטים קציר שעורים מנין תלמוד לומר וחג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע השדה ואין לי אלא שתזרע עלו מאיליהן מנין תלמוד לומר בשדה ואין לי אלא בשדה מניין לרבות שבגנ ושבחורבה ושבעציץ ושבספינה תלמוד לומר בכורי כל אשר בארצם מניין שהוא קודמת לנסכים ופירות האילן נאמר כאן בכורי מעשיך ונאמר להלן באספך את מעשיך מן השדה מה להלן נסכים ופירות אילן אף כאן נסכים ופירות אילן קתני מיהא שבגנ שבחורבה שבעציץ ושבספינה סיפא אחאן למנחות מתקיף לה רב אדא בר אהבה אי הכי היינו דכתיב כל טהור בביתך יאכל אותו ואי מנחת לזרי כהונה הוא דמיתכלן אמר רב משרשיא תרי קראי כתיבי לך יהיה וכתיב כל טהור בביתך יאכל אותו הא ביצד כאן בביכורים כאן במנחות רב אשי אמ כולי במנחו וסיפא דקרא אחאן ללחמי תודה בפלונתא רבי יוחנן אמר אם הביא לא קידש ריש לקיש אמר אם הביא קידש נעשה ככוחש בקדשים בשלמא ריש לקיש דאמר טעמא אלא רבי יוחנן מאי טעמא אמר רבי אלעזר רבי יוחנן חזאי בחלום מילתא אמינא אמר קרא מראשי ולא כל ראשי מארצך ולא כל ארצך וריש לקיש האי ארצך מאי עבי לי לכדתניא רבן גמליאל בר אומר נאמר כאן ארץ ונאמר להלן ארץ מה להלן שבח ארץ אף כאן שבח ארץ ואידך ארץ מארץ ואידך ארץ מארץ לא משמע לי הני תרא שבגנ ושבחורב שבעציץ ושבספינה מבעי ליה וקורא ותנא אידך מבעי ליה ואינו קורא בשלמא ריש לקיש גנ אגנ לא קשיא הא בגנ דמערה הא בגנ דרבית חורבה אחורבה לא קשיא כאן בחורבה עבודה כאן בחורב שאינה עבודה עציץ לא קשיא כאן בנקוב כאן בשאינו נקוב ספינה אספינה לא קשיא כאן בספינה של עץ כאן בספינה של חרס אלא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0172
DFG

שלא לרבי יוחנן דאמר לא קדם והא הכא לדברי הכל קדם כי מורכא עבודה וכל הני תלת על פי עצמן מוכחים דהא לדברי הכל אכיל וקרבי : תניא היא דתניא רבי אומר שבעתן ושבעים פנים חיו מביא והוא הדין לתמידים שבחדרי ושבעתיים : ורבי יוחנן דאמר כי האי תנא : מתני׳ יוחנן ומתרץ רבותי מכשפים אל מכריסי למעשה רבינו כשהתחיל לעבות החותות לעיני פרעה שהיו סבורין שהיה עושה אותם על ידי כישוף תבן אתם מכנים לעבריים עשות הרבה מקום תבואה אתם מביא לשם תבואה לאכול בתמיה כך מרן מכריס שהיה מליה כשפי׳ אתה בא לשם לעשות בכשפים: אמר לשם למתא ירקא ירקא שקול לעיר שנדל שם ירק הרבה הכא ירק זלף למכור לפי שאתקבלין שם הכל לקנותיהן בן אמרולי רבי ליבנות והוא הדין לשם בעזיבתם: מתני׳ לא מביא הוכל מעשר הבריכה לובל : ולא מביא החילן מעשר שיש בו חילוות לפי שהחילות עושים לה גל וחין התבואה גדלה יפה : כיצד הוא עושה לשדה שהיא מתבע סלע : נרקיסוס רחבונה ומניחה בורה : קודם לעסח ל׳ יום שבכר יש בה לתמח שורות שלש : כיצד הוא בודק שלא יהא לוקח כשלת : גמ׳ : כרויים על מותו מקום : תילמלא שהן מהוכות לירושלם הרבה וכן עומדות בין ההרים לבתיב וירושלם הרים סביב לה : היו מביאין מהן לפי שהן עומדות בהרום : המודרמות שבהרום : שהן שותה ורוחת כל היום : המנוקרות מרוחות הרבה לכך ורועה קודם לעסח שבעים יום שבכר מתמלת השמש לזרוח בקרן מזרחית בפונית ובשורח מוסך העמוד מיד להרום וכל היום היא זורחת להרום : סך ידו שמן ויתכנים בשלת וכך בודקין אפי שאם הוא לוקח מודבק בשמן : קתני מיהא ושנייה תורם ושוכח וזורעה ותפשוט מיהא מתני׳ דכשנייה נמי נרקיסוס ולישעמיך היכי תפשוט שם כמתניתין לא קתני שוכח : ובריית

אלא לרבי יוחנן קשיא תנאי היא דתניא שבנג ושבחרבה מביא וקורא שבעציץ ושבספינה אינו מביא כל עיקר : ובולן אינן באות אלא מן המובחר : אמרי ליה יוחנא וממרא למשה תבן אתם מכנים לעבריים אטר להו אמרי אינשי למתא ירקא ירקא שקול : מתני׳ אין מביאין לא מביח הזבלים ולא מביח השלחים ולא מבי האילן ואם הביכשר כיצד הוא עושה נרה שנה ראשונה ובשנה שנייה נזרע קודם לפסח שבעים יום והוא עושה סולת מרובה כיצד בודק הגיזבר מכנים ידו לתוכן עלה בה אבק פסולה עד שינפנ ואם התליעה פסולה : גמ׳ : כיצד עושה נרה שנה ראשונה איבעיא להו היכי קאמר נרה שנה ראשונה ושנייה נרה וזורע או דלמא נרה שנה ראשונה ושנייה וזורעה בלא נרה תא שמע דתניא אמר רבי יוסי אף חיטי כרזיים וכפר אחים אלמלא סוטכות לירושלים היו מביאין מהן לפי שאין מביאין את העומר אלא מן השדות המודרמות והמנוקרות לכך שבהן חמה זורחת ומהן חמה שוקעת כיצד עושה נרה שנה ראשונ ושנייה חורש ושונה וזורעה קודם לפסח שבעים יום כדי שתהא סטוכה לחמה ועושה קנה זרת ושיבולת זרתי׳ וקוצר ומעמר ודש וזורר ובורר וטוחן ומרקיד ומביא אצל גזבר ונזבר מכנים ידו לתוכה אם עלתה בה אבק אומר לו חזור ונפה אותה שנייה משום רבי נתן אומרו גזבר סך ידו שתן ומכנים לתוכה עד שטעלה כל אבקה קתני מיהת חורש ושונה ולטעמיך מתניתין לא קתני שונה ברייתא

ועוד הכית רבינו שמואל מסה דתניא בתוספתא לשנייה סטומן את כלוף בשביעית רבי אומר טומנו בעב ן כדי שלא יכמה וכך על פי שאין מוסיפין לזכר זכר לזכר ונתתם בכלי חרס למען יעמדו ימים רבים וגרסת לדבריו תס לבטל חרס מסנית נקיבה מבל בשל עץ תפילו נקוב לא מהני מידי ופשיטה דניטין כשל חרס ובנקוב ואין המים נחין דף ג בה שהאויר נדבק ונעשה רגבים ומתם את הנקב והא דלא מכטי כלא גבי ספינה כאן בנקוב כאן בשאינ נקוב מפוש דהויגו סיכוך דעצין ורבה למצוא בספינה חידוש אחר ועוד דמה סיכוך להעלייה בספינה של עץ תעמיד מפוש בסתם ספינה לאו דוקא וניחוש בסתם בכל הנהו חמם מדות בכלי חרס הוי כילהו בארס דוקא דמר׳ על מוכיח מסך׳ וכונם מסקה מצבין גבי חרס כדתנן כפרקין׳ סיתן כל כלי חרס שהוא מכנים ומוכיח ים שהוא מוכיח ולא מכנים ואחרי בגמרא מכנים פס ל למי חטח׳ ופפול מפוש ניסטרח מוכיח כשר למי חטח׳ ופפול מפוש ניסטרח וכן מדות דמוכיח זית ומוכיח רמון תנקבמסכת׳ כלים גבי כלי חרס שהוא בכל של עץ דף פו סיעדו לעולם כרימוני׳ ומיהו לפירוש זה נמי לא הוי דומיא דמיכך דמיכוך בקיט כרימוני׳ והקיט הוא הגזל דתנן כל כלי בעלי בתים סיעור׳ כרימוני׳ ומיהו לפירוש זה נמי בעומר דווקא הוא ליה למימר שלמתי בית דין לכך מעריכין בגמ׳ לף חיטי כרזיים וכפר אחים מעשה בגמ׳ לפי שאין מביאין את העומר ממי שאינו מכיר אלא מן השדות ומן המנוקרות לכך שבהן חמה זורחת ומהן חמה שוקעת ומשום דאין מביאין את העומר אלא מן השדות ומן המנוקרות לכך שבהן חמה זורחת ומהן חמה שוקעת אין לחזר אחר הסמוך לירושלם ותדע מדקתני ומעמר ודש ובעומר לא מייבש דיסה דלא תנן בקנים ובקולמות תוכיחן אותו כלי שלא יתעמעם ומיהו קנת נרתה כתיבי כרזיים לאו חיטי ממש אשמעינן מכשו עומר דלא מיבשת בשום תוכלת לביבי במנחות מן הקרוב לירושלם :

מודרמות פירש בקונטרס כדרומה של ירושלם ונראה לפרש למיירי במשופעות לגד דרום שהן חמה זורחת בהן יותר ומן לקום בחזון רוח של ירושלם : וזורע קודם לפסח שבעים יום תימה דבפרק׳ המקבל תניא רבי אליעזר מרחזון וחכי כשלגיו זרע בו רבי יהודה היה מונה מתשרי כ״ם היה דף מח מוכח ממרחזון והשתא אתי רבי שמעון וכולי האי לא מיקיל דלא מסיק זמן זרע עד שבט ו״ל דה״מ חיטין אבל שעורים משום זמן זריעתם עד אחר כדמוכח התם דפרק תהנך תנאי אר׳ שמעון בן לקים דאמר זרע ולא צמיחה כל עיקר זריעה זרע לה וחזיל ועד כמה אמר רב ספא עד דלחתו חריסי מדברת וקיימת כיתה להדי ריסייהו וגי׳ שם בקונטרס להחר ט׳ שעות כיום קרוב לסוף העשירי דכיתה שהיא כזנב השלה כדאמרינן בפ׳ הרואה קיימי להדי ריסייהו כרש׳ כל אחד להייהו כאחד הרקיע שנר לכל אחד כאילו על ראשו הולכין יומי אחד שנלנל קנועי׳ בו ר׳ מזלו ושדרט׳ את ס׳ אב מע״ק ג״ד ולעולם אחד עולין ואחד יורדין בניסן לעולם בתחילת עמוד השחר טלה מתחיל לעלות ומזונים לפקוע וי׳ שעות שמול שור לעלות למחר ב׳ שעות שמול טלה גמר עלייתו

ומסוקע נמי מקיעתו נמצו שש שעות שלו יום ושש בלילה כל ימי ניסן רחם עליה מתחיל לעלות בעמוד ושחר ובין הסדר כאחד בחדר מזל דגים מתחיל לעלות בבוקר ולסוף שתי שעות שלם מתחיל לעלות ורקיע נמר עליית חמה ושחר עולה לסוף שש נמר שחר ומתחיל תלוס ולסוף שמונ׳ נמר תלומים ומתחיל ברקיע נמצו רחם שלה בחצע הרקיע שהרי עברו שש שעות מתחיל לעלות ושש שעות מתחיל לעלות שעות רחמן מגיע לחצע הרקיע שהרי מתחילת עלייתו עד תחיל שיקיעתו ל״ב

משנה ו׳ פרק ו׳ שעות נמצא שחצע שמתחיל לעלות עד שכל מזידין ו׳ שעות מגיע לחצע הרקיע ולסוף שתי שעות ושוגגין מצטלה הוי ונכנו בחצע הרקיע נמצא ושם שלה נחדר בסוף שעה עשירית בחצע הרקיע ומצטי שתי שעות שם בחצי שם בחצי ופיר שם בקו׳ בחצי תשע שם בחצי שעה שניה ובתחילת החוק בחצי שעורים וקיטניות שנזרעים בחדר ומיסו קשיא לפירוש הקונט׳ דבי׳ שעות ביום תין כוכבי נראין ומזל ביום נראה ושור וכי דרך פועלים לצא מלאכתן כשעה שיש ביום שהם מתרין ברים פועלים דף יג פועל בכניסתן לביתם משלו דהיינו בלילה על כוכבים דהיינו בשעה שתו ולי מתחיל לעלות בבקר ובחצע דקיימא כיתם מרישיהו בסוף פירוש :

בעי רבה סיקדישו מהו שילקה שתים שום בריכות הם דחזיל ומיבעי ליה אכל אחד ואחד ובראה דבעים דעבים מליבא הלך לעיל כהקומץ רבה דעבים קרבן נמור הוא ושייך בהן לה תקריבו :

עזיק הלך לצור תין זה צור המעטירה שלה צור מחרת שביתה בתרן שרטו : ים מפרשי כתו ויעזקיהו עוזה נדר סביב זיתיו ולא יתכלסה דתני עזוק תחת זיתיו וכערוך פיר׳ חופר ומצלי שבעים כדפרישית נרים פירקין : ואם

מיי׳ פ״ו מהל׳ תמידין ומוספין

נס זה שם

לשמן אבא שאול אומר שנייה להרגב בעכר הירדן: כל הארצות היה כשירו אלא מיכן היו מביאין אין מביאין לא מבית הזבלים ולא מן מה שנזרע ביניהם ואם הביא כשר אין מביאין אנפקטן ואם הביא מן הגרגרין שנשרו במים ולא מן הכבשים ולא מן השלוקים ואם הביא פסול: גמרא וישלח שמעלל ג׳ יד יואב תקוערה ויקח משם אשה חכמה מאי שנא תקוערה אמר רבי יוחנן מחוך שרגילין בשמן זית חכמה מצוייה בהן: תנו רבנן וטבל בשמן רגלו זה חלקו של אשר שמושך שמן במעיין אמרו פעם אחת נצרכו אנשי לודיקיא בשמן מינו להן פולמוסטום אחד אמרו לו לך והבא לנו שמן במאה ריבוא הלך לירושלים אמרו לו לך לצור הלך לצור לנוש חלב הלך לגוש חלב אמרו לו לך אצל פלוני לשדה הלז ומצאו שהיה עוזק תחת זיתיו אמר לו יש לך שמן במאה ריבוא שאני צריך אמר לו המתן לי עד שאסיים מלאכתי המתין עד שסיים מלאכתו הפשיל כליו לאחוריו והיה מסקל ובא בדרך אמר לו יש לך שמן במאה ריבוא במרומה אני ששחוק שחקו בי היהודים כיון שהגיע לעירו הוציאה לו שפחתו קומקמום של חמין ורחץ בו בידיו ורגליו הוציאה לו ספל של זהב מליאה שמן וטבל בו בידיו ורגליו לקיים מה שנאמר ושובל בשמן רגליו לאחר שאכלו ושתו מדד לו שמן במאה ריבוא אמר דכתיב נב לו כלום אתה צריך ליותר אמר לו הן לא שאין לי דמים אמ׳ לו אם אתה רוצ׳ ליקח קח ואני אלך עמך ואטול דמיו מדד לו שמן בשמנ׳ עשר ריבוא אמרו לו לא הניח אותה האיש לא סוס ולא פרד ולא גמל ולא חמור בארץ ישר׳ שלא שכרו כיון שהגיע לעירו יצאו אנשי עירו לקלסו אמר להם לאלי קלסוני אלא לזה שבא עמי שמדד לי שמן במאה ריבוא והרי נושה בי בשמונה עשרה ריבוא לקיים מה שנאמר יש מתעשר ואין כל מתרושש והון רב: אין מביאין לא מבית הזבלים: והתניא אין מביאין אנפקטן ופלי יג ואם

וברייתא קתני סומכוס היא לית לה קסבר מתניתין דקתני גרה שנה רחסונה לית קתני וסומכוס היינו טעמיה דאמר עבור שנה רחסונה כולה ליתר וברייתא דקתני חורש וסומכוס וזורעה היינו משום דלית ליה עבודה קודם כשר רחסונה אבל מתניתין אם לית ליה עבודה לית ליה עבודה ואם חורש וסומכוס כשנייה אם לית ליה לית קתני לית חורש ולית סומכוס : ומאי היא עלה ניר מביא וזורע מכל כגון שנירה כולה כשנה רחסונה וזרע מביא וכשנייה ניר חניה וזרע חניה כמה שניר כשר רחסונה וכשנה שלישית זורע מה שנר כשנייה ור מה שזורע כשנייה ובקיעה מכחולי לכל שנה נר חניה וזורע חניי ותיפשוט מיכה דכשנייה זרע לית נרה והאי דלית זורעה כולה (כשנה שלישית) היינו לפי שלישה בקרקע להיזרע כולה בכל שנה : כמין שלשה שלין היתה נדל בשנייה בשיעור שנריך לקנור לנורך העומר : קרנת דחרעת תחיכה שדה : בעי רב ירמיה מה דקתני מ׳ טין שהתליעו רובן פסלין : ברוב חיטה שלין פסולה עד שיתליע רוב: הקדשין לנורך מנחות : מהו שילקה עליהן מלשים מקדים בעל מום להכי לתמר רבי במסכת תמורה שהמקדים בעלי מומין : שלח לה לפי שלה היתה יכול ליענר ממ׳ומה שהתליע כמו שכשה: הקדים לעגים שהתליעו: מתני׳ ולא מן מה שנזרע בינים מן הוחי שנזרעו וזרעי בינים לפי שהזדעים מכחישים לאילנות : מניפקיטן מה שלא נתבשל יפה: מין מביאין מן הגרגרין של זתים שנשלו נשרו בימי וסכו כש הרכה מן שנשלקו לפי שלין סומכ׳ יפה: עניין אחר מן הגרגרי שנשרו מין מביאין מחותן זתים ומין מוכיחין שנה מידות דף לב מלא לא מן כגון כשרו כמים מן שנר ך לשולקן מיכחות דקא מו לכוכן קודם סיוכיתו סומנן : גמ׳ : פולמוסטו שלים בכר: כיר הוא שבוכ׳ עיירו שבארץ ישרל : עזוק שם פר שביב הוא כעין טבעת כמו עיזקתא : הפסיל כליו לאחוריו כמו שכיר עני והיה מסקל הסליך האכנים מן הפרד: לקלסו לשבחו על שקנה להם כל כך : יש מתעשר ואין כל שנוהג בעצמו כעשיר ואין לו כלום : מתרושש ויש מהנג כעני ויש לו הון רב כגון זה שהיה עשיר גדול והוא עושה עבודת כוכבים ונעשה בעצמו כמו עני : מפני

מפני שהוא מוהל ערף בעלמא ולוקה שמן: לרבי שמעון דמטהיל ביה קרי שמן
ואם הביא פסול: סיבתא פסולין לשמה: תניא רבי יהודה מכשיריו דתני
במתני' היינו שמן זית וכו' שמשייר את השיעור לפי שסול נוסך ויש בו כח: שלש
רית רע שמן שריפו רע: מתני': שלשה לקיטות יש בזית שלקטין
מוחין בשלשה פעמים ובכל לקיטה יש בו
שלשה שמנים: הזית הראשון זיתים שלקטין
בראשונה: מגרגרו בראש הזית מניחו
להתבשל בעצם גרגרין בראש הזית בשלין:
עניין אחר מלקטן בראש הזית בגובהם
שבשלין במקום שהזיתים קודמין להתבשל
תחילה מפני שהחמה זורחת עליהם תחילה ל"ל
ונותנם תוך הגרגרים: ונותנין בתוך
הסל כדי שיהיה הסלוע שבשלין מעכבו בלא
דוחק תוך לסל ושפלת והשמרים שבשלין
נשארין בסל: זה הוא שמן ראשון
שבליקוט ראשון: חוזר ולוקח מה שכתם
הגרגרים שבשארו בסל טוענו בקורות בית
הבד ומוציא שומנו מה שהיה יוכל עכשיו
והוא שמן שני: רבי יהודה לא היה טוענו
בקורה לפי שהיה נוטלן ביתר והיו השמרים
יוצאין ומתערבין בשמן אלא כתבים טוענו
ומה שיוצא עכשיו זה הוא שמן שני: חוזר
וטחן הגרגרים וטוענו בקורה ומה שיוצא
זה שמן שלישי: מגרגרו בראש הגג לותם
זיתים שנשתבלו כל צורכו בחילן אלא
שוטחין בראש גגו בחמה כדי לרככן כך
שמעתי עניין אחר מרבותיי ז"ל מגרגרו
בראש הגג כלומר מלקט זיתים שמתחת
הילן שהילן בראש הזית כלומר מותן שיכול
לעמוד בראש גגו ושוטלן שלותן שלין
שתבשלין כמהרה כתי מותן שבראש הזית
והחי לאמר בראש הגג לשמנת קאמר:
הזית השלישי לוקט וזיתים התחתונות לפי
שמין התחתונות עליהן תדיר שין
מתבשלין יפה ומאחר כליקוטן ומשום הכי
עושטן בכתית הכל מניחם במעטן עד
שילקט כל זיתיו ושותנו מרחיקן ומנגבו
בראש הגג שבשיהיו ניחד במעטן בדוחק
יצא מהן מוהל ונוסרו: גמ': מגרגרו
תנן שמניחו בזית עד שיתבשלו הגרגרים
בו כורכן: או מגלגלו תנן כמי דהייט
שמניחו בחילן עד שיתבשלו יפה כגון כיצד
מגולגלת: שמן זית דכתיב בקרא שמן זית
זך דכתיב מזיתו שיהיו הזיתים בחילן: עד
שיהו כהן מתמרי כשעושין אותו בדורו:
רבי יהודה אומר לא היה טעמן לזית הראוי
אלא כשהוא: כותש בקתו במתני': מני רבי
יהודה היא תוך הסל לקתני במתניתין:
מתקן לרבנן דבריהם תנא קמא דרבי
יהודה היא דתנא במתניתין סבר לה כר' יהודה:
בקלח כשהוא ועליו עליה בתוך
הסל: מתני': הבאי שכרות רמשון
שרמשון שכרות שני שוין ואף על גב דשני
שרמשון ורמשון שבשני ם ין למנחות תפילו
הכי לא חתי כשני שברמשון למנורה דהא
אמרינן בגמרא למנורה כעיקן כתית ולא
הין כתית אלא רמשון שבכל זית (במתניתין
דכותם רבי יהודה היא): גמ': שוין

ואם הביא פסול מפני שהוא שרף מוהל בעלמא אלא שמן והיכי חשיב
ליה מתניתין בהדי שמנים פסולין למכל מקום שמן קרי ליה כך
פי' בקונ' ול"ת נרים במתניתין ואם הביא כגרי: זריק ליה כלומר לא הוי מוכלא
מכל לא זול ממש דסכין מותו ממשי את השיעור ומעדן את הסנסר:

שלשה זיתים הוי בקונ' שלשה פעמים
בשנה מלקטין את הזיתים לפי
שאין מתבשלין כולן לאחת ולקשה דפסחים
פ"ה מסתע דתייבין בפיטם וכל דבר שאין לקיטתו כאחד לא מתייבא בפיטם כדלקמן
ברים כלי גדול ומסתע תשובה דלא נלקטין כולן כאחת אלא זה אחר מזה כדמפרש ואזיל וכשרוב פירו בפירו הקונט דשלשה ומניח לוקט את הזיתים לפי שאין מתבשלין כולן כאחד וכגון דשני מגרגר תנן או מגלגל תנן מגרגר תנן כלומר לוקט אחד אחד מותן המתבשלין או מגלגלות תנן שעשה להם סימן שלא יתערבו עם אחרים ומניחה על גיתא שלו יפה ויתרככו בכבישה מגולגלת ובמפסת עליות ומייתי לה בפ' קמ"ל ריבמות קכ"ת של זיתים המגולגלין מן מעיירות ניתי קלוסקמא המגולגלין פירו זיתים הנמחקים לחכילה ניקרין מגולגלין: שוין

הזית הראשון מגרגרו בראש הזית וכותש ונותן לתוך הסל רבי יהודה אומר סביבות הסל זה ראשון טוען בקורה רבי יהודה אומר באבנים זה שני חזר וטחן וטען זה שלישי הראשון והשאר למנחות זה שני מגרגרו בראש הגג וכותש ונותן לתוך הסל רבי יהודה אומר סביבות הסל זה ראשון טוען בקורה ורבי יהודה אומר באבנים זה שני חזר וטען וטחן זה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות:

שלישי עוטנו בבית הבד עד שילקה ומעלהו ומנגבן בראש הגג כותש ונותן לתוך הסל רבי יהודה אומר סביבות הסל זה ראשון טעון בקורה רבי יהודה אומר באבנים זה שני חזר וטחן וטען זה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות:

גמ': איבעיא להו מגרגרו תנן או מגלגלו תנן תא שמע דתניא שמן זית מזיתו מכאן אמרו זית ראשון מגלגלו בראש הזית וכונסו לבית הבד וטוחנו ברחים ונותנו בסלין שמן היוצא ממנו זה היה ראשון טען בקורה שמן היוצא ממנו זה היה שני וחזר ופרק וטחן וטען זה היה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות וכן זית שני: זית שלישי עוטנו בבית הבד עד שילקה ומעלה לראש הגג ועושה אותו כמין חטרה עד שיזובו מימיו וכונסו לבית הבד וטוחנו ברחים ונותנו בסלין ושמן היוצא ממנו זה היה ראשון טען בקורה שמן היוצא ממנו זה היה שני פרק חזר וטחן וטען זה היה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות רבי יהודה אומר לא היה טוחנו ברחים אלא כותשו במכתשת ולא היה טעון בקורה אלא באבנים ולא היה נותנו בסלין אלא לתוך סביבות הסל: הא גופא קשיא כותש מני רבי יהודה היא תוך הסל אחאן לרבנן האיתנא סבר לה כותיה בחדא ופליג עליה בחדא:

מתני': הראשון שבראשון אין למעלה הימנו השני שבראשון והראשון שבשני שוין השלישי שבראשון והשני שבשני והראשון שבשלישי שוין השלישי שבשני והשני שבשלישי שוין השלישי שבשלישי אין למטה הימנו: אף כל המנחות היו בדין שיטענו שמן זית זך מה מנורה שאינה לאכילה טעונה שמן זית זך מנחות שהן לאכילה אינו דין שיטענו שמן זית זך תלמוד לומר זך כתית למאור ואין זך כתית למנחות: גמ':

שוין.

מי' פו מהב' סיסודי מוסף

שוין למנחות אפי' למנורה תימן שוין זה מלא נקי והרחטן לעולם נקי ופירש הקונטרס עיקר דתי כדפרישית מדשפ שמעינן הרחטן למנורה ומסתר למנחות :

לא לחכילה חני צריך ולא לחורה חני צריך יש מפרשים מדנותן עולמן בנפחין ומנור בדרום ולא לנר מערבי משום שכינה ולימה דלמו לחפוקי לנר מערבי קמתי וכי מיחסכי נמי לנר מערבי תיפשר שיעתן זה לנר בפון וזה לנר דרום ומחני

דף נפ הכית ולפניס היו מונחים כדחתר לקמן בפ' חתי כהלחם ותיכח לח"ל מזרח ומערב ותיכ' למחן דחתר בפון ודרום מוכחין ופי' הקונט' פיקר דדייק מדשולחן בפון ומנורה בדרום ומוכח היה בחמבע שחע מיכח לח לחור' חני צריך ולח לחכילה דחם היחי צריך היחי נותן מנורה סמוך לשולחן כנוהג שבעולם :

דף נפ מחוץ לפרכ' העדות יערוך כפרק° כחה מדליקין נרפי' וכי לחורה הוח צריך ולח כל חותן חרבעים שנה שהלכו ישרחל במדבר לח הלכו חלח לחורו של עמוד החש פרחיתח בנרייתח דמלחכ' המיכן מסתכל בטפיח ורוחה בו בחבי ורוחה מה שבתוכה ובתורת כהנים נפרשת חמר מל הכהנים נרפינן וכי צריכין לנר והלח כל חותם חרבעים שנה שהלכו ישרחל במדבר לח נרכו לנר שנחמ' כי ענן ה' על המשכן ומיהו סיפיח דסמעתין משמע דמשכיל קחי וקפי' דה ה"ל למימר כל העולם כלו לחורו של מקום היו הולכים :

ממנה היה מדליק כלומר ממנה מתחיל ההדלקה שחורו מדליק תשלים בערב וכו' היה מסיים ההטב' בנקור שחורו מטיב חתרין לפי שכל נקור מוב' חורו דולק והשחר מונח שכבה ופעמים שהיה דולק כל היום כולם ומדליק ממנו שחר הנרו' שכבוק היו כולם בבות חון ממנה ומטיב' שבערב מן הדלן כדכתב בנקר בנקר בהיטיבו חת הנרות וגומר וגר מערבי שדולק כל היום לערב היה מדליק ממנו שחר הנרות כך פי' בקונטר' וזה היה קושי שמת שמעון הכדיק שהי' גר מערבי דולק כל היום כדחתר

דף לט כדים טרף° בקלפי כל חרבעים שנה שחיתם שמעון הכדיק היה גר מערבי דולק מכחן ואילך פעמים דולק פעמים כבה והיה צריך

דף ל ליתן בה שמן בשחרית שתהח דולקת עד הערב להדליק בה השחר והכי תנן במסכת° תמיד פרק רחשון חמר להן השמונה קמץ נכנס ומלח שתי נרות מזרחיות

דף כה דולקות מדשן חת השחר ומניח חת חלו פירש שתי נרות מזרחיות מניח עד לחחר זמן מקרא נפרק שני° ליומא ס' דור מערבה מסחיה דגמרא

דף סו ונקט שכר הוה תנא כמאן דחמר לקמן בפרק שתי° הלחם מורח ומערב היו מונחין והלר קתני מלא שכבו פירש דהיינו לחחר שמת שמעון הכדיק שלא היה הנס

רבינו מדשנו ומדליקו מן הדולקין פירש ומביח לוג שמן שתהח דולקת עד הערב להדליק ממנה חת השחר ולחחר כך מדשן חת השחר דהיינו הטבת חמש נרות

ופרק החלו עולים קתני שכשם ומלח שתי נרות מזרחיים דולקים° מדשן חת המזרחי ומניח חת המערבי דולק שממנו מדליק חת המנורה בין הערבים מלמד שכשם

מדשנו ומדליקו ממזבח העולה וכפרק כמ"ה° מדליקין פירש בקו' דנר מערבי היה מטיב בין הערבים ולומדו מן הנר שבמנורה שבין בו משום מצוה

ופתילה ומדליקה ממנה חת השחר ושקשה לרבינו תם חיפשר לעשות כך מחי קפריך התם והח הכח כיון דקחיבי נרות לח סגי דלח למיעבד ולחדלוקי

וקח זיח למחן דלחחר חין מדליקין מנר בנר מחי קושיח הרי בחותה שעה יכול להדליק חת כולן דמחחר שהוציח פתילה ישנה מן הנר שבמנורה חין בו משום מצוה

ויעלומה דלח חיפשר לעשות כן משום דדרשינן בתורת כהנים להעלות נר תמיד שבריך שיהח מדליק שחר נרות וחיזה זה נר מערבי ורי"ח פירש

דבעוד שהישנה דולקת בנר מערבי היה מדליק ממנה חת השחר על ידי פתילות מרוכות וטוב מדשן חת זו ונותן בה שמן ופתילה חדשה מרוכה ומדליק מן

השחר וחייבו והה היה מסיים ההדלקה וחייבו עלות שהיה מדליק ממנה מחותה שהודלקה לחחה חת השחר כל ימי שמעון הכדיק ולישנה דמתניתין דתמיד משמע

כדחביו מדקתני שממנו מדליק המנורה בין הערבים ומיפשר בשם שמדליקה שחרית ממזבח העולה וחין ממתינין עד הערב שידליקנה ממזבח העולה ולחחר

כך ידליק ממנה חת השחר משום דכתיב תמיד דבעינן שתהח המנורה דולקת תמיד ולח הטענה תלוי בכך ה"כ לפירוש הקונטרים קשיח דנשמע שלומו היכנה

בידו מן משום נר דולק במנורה ושמח הח לתקון הכי היינו טעמח שלח לעשות מכחות שהיה נשמע שהנס קיים בימי שמעון הכדיק :

מסורת הש"ס

תמיד דף לו

קמחים טקו׳ינהו: סכ׳ תמימין יהיו לכם וגו׳ קמחים הוי בכלל מום:
כיצד בודק לידע אם היין יפה גוזר יוסף וקנה בידו וזרוֹ׳ כשוס מוכיח היימן
נקב המבוית: זרק נויר שהתחיל לנתח מותן לבן שתחת היין שנף על
השמרים: היקיש הגוזר על נבי הכל וכותם זה מיד וזה היה סותמו שלא
היה רוצה לדבר כל זמן שמוציאין היין:
גמ׳: כרוך ותני תין מביאין הליסטיין לפי
שאין מביאין לא מתוק וכו׳ ואם הביא פסול:
רב אחי אמר לא תכרוך הליסטיין כשר דהוי
חולין דשמיה ולא מחים אבל מתוק מחמת
הפירוי מחים וסייגו דקתני פסול: מתני׳
שמעת ליה דאמר לא יביא דקתני כשהביא
דברי רבי והא ברייתא קתני לא יביא
וקתני בהא ברייתא אם הביא כשר וסיכי מ״ל
ר״ג פסול: סיינו טעמא דאין מביא יפלוכתי׳
ל תרתי יין כי יתחרס: דלא הוי מחוסר יין שלא
לדוש ושנה רחבונה יש בו עיקר לתמוכית
טפי לא ולא מחוסר לנסכים דמי יין: העבודים
חפורים פעמים: רפיק ליה טפי ריפקא
שחפרו פעמיים: ודרי מיא על חד תרין שהי
יכול למוזגו כמי שפלי׳ מיין אחר דיין דעלמ׳
דרי על חד תלתא וזהו מקבל על אחד שהם
והיינו על אחד תרין דיין אחר: כלאים לוליות
בינוניות כדים בינוניים של לוג: אין מביאין
את הכדים שתים זו על גב זו: שנוכהו
כרוחבו שהיו רחבים מרובי שמנות כמו
שנוכהי והיינו כר נרחב: שומרים מלחים:
תמיד לא יחסר: מלי למימר: ומעיקרא קודם
שחרב הוו אמרי כי בחר׳ בניין אף לעתיד
לבא עתידים המלחים לסיות שומרים
ולומר כי בחר׳ בניין:

הדרן עלך כל קרבנות

שתי מידות רבי מאיר אומר עשרון עשרון דשני כלים היו שם כל אחד מחזיק עשרון: ולא היה מודד לפר בכלי שמחזיק שלש עשרונות אלא מודד שלש פעמים בעשרון: גמ׳: אחד גודש שלא היה בו עשרון אף כן גודשו: ואחד מחוק שהמחוק היה גדול כל כך שכשהיה מחוק היה בו עשרון: מחוק

הקמחין ולא משוליה מפני שמרי אלא מביא
משלישה מאמצעה כיצד הוא בודק הגזבר
יושב והקנה בידו זרק הניר והקיש בקנה רבי
יוסי בר׳ יהודה אומר שיש בו קמחין פסול שנ׳
תמימים יהיו לכם ומנחתם תמימים יהיו לכם
ונסכיהם: גמ׳: אין מביאין לא מתוק ולא
מבושל ולא מעושן ואם הביא פסול והא קתני
רישא אין מביאין את הליסטיון ואם הביא
כשר אמר רבינא כרוך ותני רב אשי אמר
חוליא דשימש׳ לא מאים חוליא דפירא מאים:
אין מביאין ישן דברי ר׳ וחכמים מכשירין: אמר
חזקיה מאי טעמא דרבי אמ׳ קר׳ לכבש יין מה
כבש בן שנתו אף יין בן שתי שנים פסול וכי
תימא הכי נמי והתניא יין בן שתי שנים לא
יביא ואם הביא כשר מאן שמעת ליה דאמר
לא יביא רבי וקאמר אם הביא כשר לא אמר
רבא היינו טעמא דר׳ דכתיב° אל תרא יין כי
יתאדם: אין מביאין לא מן הדליות: תנא
כרסים העפודי׳ פעמים בשנה: רבי יוסף הוה
ליה קרנא דפרדים דרפיק ביה טפי ריפקא
ועבד חמרא דדרי מיא על חד תרין: לא היו
כונסין אותן בחצבין גדולים: תנא חביות
כדיות לודיין׳ ובינוניות אין מניחין אותן שתים
שתים אלא אחת אחת: כיצד בודק גזבר יושב
וקנה בידו זרק הגיר הקיש בקנה: תנא זרק
הגיר של שמרים גזבר הקיש בקנה ולימא
ליה מימר מסייע ליה לרבי יוחנן דאמר רבי
יוחנן בשם שהדיבור יפה לבשמים כך דבור
רע ליין: רבי יוסי בר רבי יהודה אומר: בעי
רבי יוחנן הקדיש מהו שילקה עליו משום בעל
מום כיון דפסול כבעל מום דמי או דילמא אין בעל מום אלא בבהמה חיקו: תנו רבנן° אלים ממואב כבשים מחברון מיי׳ פי׳ זמם
ענלים משרון גוזלות מהר המלך רבי יהודה אומר מביאין כבשים שגבהן כרחבן אמר רבא בר רב שילא מאי טעמא דרבי ליקוטי מוהר
יהודה דכתיב° ירעה מקנך ביום ההוא כר נרחב: כתיב° על חומותי׳ ירושלם הפקדתי שומרי כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו המזכירים את ה׳ אל דמי לכם מאי אמרי הכי אמר רבא בר רב שילא° אתה תקום תרחם ציון רב נחמן בר יצחק אמר יעיש ל
בונה ירושלם ה׳ ומעיקרא מאי הוו אמרי אמר רבא בר רב שילא° כי בחר ה׳ בציון אוה למושב לו: סם סב
תלים קב

הדרן עלך כל קרבנות הציבור תלים קלב

ישתי מידות של יבש היו במקדש עשרון וחצי עשרון עשרון רבי מאי׳ אומר עשרון עשרון מה היה משמש מיי׳ פי׳ מפ׳ כלי המקדש וכב ופיב מהלכ׳ מעשה קרבנות
שפו היה מודד לכל המנחות לא היה מודד לא בשלשה לפר ולא בשל שנים לאיל אלא מודדן עשרונות חצי
עשרון מה היה משמש שפו היה מודד מנחת כהן גדול מחצה בבקר ומחצה בין הערבים: גמ׳: תניא היה ר׳ מאיר אומר מה ת״ל
עשרון עשרון לכבש האחד מלמד ששתי עשרונות היו במקדש אחד גדוש ואחד מחוק גדוש שפו היה מודד לכל המנחות
מחוק

יין ענבים שנתמתקו בשמש כדמוכח בנזיר דמוקי לה בקולא
בשמש ומיהו לא כמו שפי׳ בקונ׳ שהולין הענבים בשמש להם
בפרק המוכר° פירות קתני בבריית׳ יין הליסטין ושל צימוקין אלא במוכר דף נו
נעודו בנפן ונתמקו בשמש: **מחוק** לשון אחר פי׳ בקונט׳ תירוש שלא
ענברו עליו תרבעי׳ יום ולא יתכן
דהא הכא קתני ואם הביא פסול ובפרק
המוכר° תני ר׳ חייא יין מביאין לא יביא ואם נס וס שם
הביא כשר וכדאמר בשון אחר שפי׳ מתוק היינו
מחילין ולא מחמת השמש:

כרוך ותני להכשיר קאמר כדמוכח סיני׳ נס וס שם
דהמוכר° פירות הליסטיון כשר
ואע״ג דאינטרי׳ ליה לתגר למיתני הליסטיון
ומתוק לא משמ׳ ליה לרבי׳ למתק בי׳ זה לזה:

כשם שהדיבור יפה לבשמים כו׳ בפרק דף ג
קמא° דכריתות קאמר רבי יוחנן
מיפכח נבי קטורת דתניא כשהוא סומק
לומר היטב הדק וקאמר מסייע ליה לרבי
יוחנן דאמ׳ כשם שהדיבור רע ליין כך הדיבור
יפה לבשמים משום דכי קאמר רבי יוחנן
בנסכים קאמרינן להו כי היכי דקיש לן
בקטורת שהדיבור יפה לבשמים כך הדיבור
רע ליין וכי קאי בקטורת קאמר להו כי היכי
דקי׳ לן בנסכין שהדיבור רע ליין כך הדיבור
יפה לבשמים:

שנובהן רחבים גרסינן ולא שנוכהן
כרחבי כדמשכחן רוחבו מייתי
קרא דכתיב כד נרחב וכברייתות רבה אמ׳
דכבשי של תמיד דהיו כל כך נבוהי שמוכלי
על גבי מזבח וכשהיו מרכיבין אותן על
הגמלים רגלי הכבשים נגררין לארץ:

הדרן עלך כל קרבנות

שתי מדות היו אחד גדוש ואחד מחוק
תימה גדול דרבי מאיר דריש
לה מקרא דכתיב עשרון
עשרון לכבש האחד ובקונט׳ פירש דר׳ מאיר
סבירא ליה גמרא דשתי עשרונות נכנסו:
גדוש שבו היה מודד לכל המנחות פ׳ פכח
לה רבי לעצו׳ למדוד בגדוש לחביתי
כהן גדול שלא יספוק הסלת לאר׳ כשתוכיהן
מודד

מחוק שבו היה מודד לחביתי כהן גדול כו׳ מיסת דקתני כהן גדול כו׳ מיסת דקתני מאיר ומחוק שבו מודד לחביתי כהן גדול לא בעי למיתני דסלקא דעתך דספעמים מודד כוס ופעמים כוס :

במה מחלקין לחלות פירש בקונטרס שמחלק לעניים וה״ג לומר כך דהא דאמרי׳ לקמן דרביעית נמשחה שבו היה מודד לחביתי כהן גדול רביעית שמן לכל חלה וחלה וקודש ליסק נריך לבלול בשמן של מכל ומכל מקולה ליפה לעשות כו טורטני דמקולה ומחוגים סימן קללה בסלת כמו בעיסה ומה קטנים כל כך בסל ו׳ מסני׳ עשר בעשרון לא רבו לתקן ולפיכך קטנים כל כך גם היה מיהם סימן ברכה :

מהו סיקדם קמצים בגודש שלו פירש בקונט׳ שני קומצי לבונה בלא כויכין וקשיא דהוה ליה למימר לבונה בהדיא ועוד כיון דעשה לחן נמי בעי כויכין כדכתיב בפרשת ותניא לקמן בפר׳ שתי הלח׳ בפרשתי ו׳ הכויכים סימך תיסוק מדעתין למימר דסני בלא כויכין ונרא׳ לפרש דמייתי לקמן מ׳ מנחה כדתניא בפ׳ קמא דמנח׳ דף כ׳ גם כל כשרה ומיהו הא דמסיק מיהו מקדש ליקרב אבל מקדש ליפסל לפירש הקונט׳ ניחא דמקדש ליפסל ביום ובלילה דחי לחו שולחן מיפסלי דעדיין לא נתקדש בה בכלי שרת כיון דלא נתנה בכויכים אבל למחי דפריש הא מיהו הכי כשר בתקדש כולה מכחה בכלי שרת ומיפסלה בטבול יום וכלינן דף ו׳ יום לפרש כי היכי דפר׳ קמ׳ בני זר שקמץ דמקדשין ליפסל לעניין דלא מכני תו חורש מלחר שנתקדש הקומץ על השולחן:

שנתות היינהו דפ׳ המוכר את הספינ׳ דף פג׳ דאמרי׳ כדאמר רב כהנא שנתות סיו כסין כ״ב שנתנ׳ סיו במידות ופי׳ שם רבי שמוע דמילתא דרב כהנא בפרק שתי מדות ואיכא כאן מלא מפה שלימה שניטו אבל במסכ׳ שבת פר׳ מוצי׳ין גבי מנדיפי מפ׳ רב כהנא שנתו כדתנן שנתות סיו בסין והשתא הכי קאמרינן התם כדאמ׳ רב כהנ׳ על תירץ אחר שנתות סיו בהין וקאמ׳ נמי כתרין שנתות סיו כמדות : דף

מיי׳ פרק יח מהלכ׳ פסולי המוקדשין

שלו מדמקדש לחם קמצים נמי מקדש אודלמא דחזי ליה מקדש דלא חזי ליה לא מקדש א״ל אינו מקדיש אינו והאמ׳ ר׳ יוחנן לדברי האומ׳ טפחיים ומחצה קופל נמצא שלחן מקדיש חמשה עשר טפח למעלה לדברי האומ׳ טפחיי׳ קופל נמצא שלחן מקדש יב׳ טפח למעלה א״ל אינו מקדיש ליקרב אבל מקדיש ליפסל: מתני׳ שבע מידות של לח היו במקדש הין וחצי הין ושלישית ההין לוג וחצי לוג ורביעית לוג ר׳ אליעזר בר׳ צדוק אומר שנתות היו בהין ע״ב לפר ועד כאן לאיל ע״ב לכבש ר״ש אומ׳ לא היו שם הין וכי מה היה הין משמש אלא מדה יתירה של לוג ומחצ׳ היתה שם שבה היתה מודד למנחת כ״ג לוג ומחצה בבוקר לוג ומחצה בין הערבים: גמ׳ תנו רבנן שבע מידות של לח היו במקדש רביעית לוג וחצי לוג ולוג ורביעית ההין ושלישית ההין וחצי הין והין דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר הין וחצי הין ושלישית ההין ורביעית ההין ולוג וחצי לוג ורביעית לוג רבי שמעון אומר לא היה שם הין וכי מה היה הין משמש את

פסחים דף כ׳

פימכין היכ׳ כו׳: עד פחן לפר כו׳ וכי נמי היה כו שנתות לנוג וחצי לוג : וכי מה היה הין משמש והלא לא סוגרכו לו מעולם שלא פעם אחת היה מימי משה לשמן המשחה דכתיב שמן זית הין : תדע יתרה להשליש הז מדות : שבו היה מודד שמן לחביתי כ״ג שהיה צריכה ג׳ לוגין כדתמרינן לעיל בשמן להוסיף לה שמן : גמ׳ : רבי יהודה מקשיב ממטה למעלה ור״מ מקשיב מעלה למטה :

מסורת הש״ס

את מי אביא תחתיו אלא מידה יתירה של לוג
ומחצה היתה שם שבו היה מודד לחביתי
כהן גדול לוג ומחצה בבוקר לוג ומחצה בין
הערבים אמרו לו חצי לוג היתה שם ואיפשר
לשער בחצי לוג אמר להם אף לדבריהם לוג
לא יעשה רביעית היתה שם ואיפשר לשער
ברביעי אלא זה הכלל היה במקד כלי שמשמש
מידה זו אינו משמש מידה אחרת: רבי אלעזר
בר צדוק אומר שנתו היו בהין וכו': מאי איכא
בין ר' מאיר לרבי יהודה אמר רבי יוחנן בירוצי
מידות איכא ביניהו למאן דאמ' ממט למעלה
קסבר בירוצי המידות נתקדשו ורביעית יהיב
ליה רחמנא למשה ואמר ליה שער דקא עיילי
להו בירוצין למאן דאמ' ממעלה למטה קסבר
בירוצי מידות לא נתקדשו והין יהיב ליה
רחמנא למשה ואמר ליה שער בהא דקא נפקי
בירוצין אביי אמ' דכולי עלמא בירוצי המידות
איכא למימר לא נתקדשו ואיכא למימר לא
נתקדשו והכא במלאי קא מיפלגי מאן דאמר
מלמעלה למטה קא סבר מלאים שלא יחסר
ושלא יותיר ומאן דאמ' ממטה למעלה מלאים
שלא יחסר אבל יותיר מלאים קרינא ביה אמר
מר רבי שמעון אומר לא היה שם הין שפיר
קאמר להו רבי שמעון לרבנן ורבנן הורו הין
דעבד משה לשמן המשחה דכתיב ושמן זית
הין מר סבר כיון דלדורות לא הוה צריך לפי
שעה הוא דעבדיה ואיגנז ואידך כיון דהוה
הוה אמר מר ואת מי אביא תחתיו לא סניא
דלא מעייל כדאמר רבינא גמירי שתי סמיכות
בציבור הכא נמי גמירי דשבע מידות של לח
היו במקדש' אלעזר ברבי צדוק אומ' שנתות
היו בהין ולית ליה שבע מידות לית ליה ואי
בעית אימא מאי שבע מידות שבע מדידות:

מתני': רביעית מה היתה משמשת
רביעית מים למצורע ורביעית שמן לנזיר חצי
לוג מה היה משמש חצי לוג מים לסוטה וחצי
לוג שמן לתודה ובלוג היה מודד לכל המנחו'
אפילו מנחת של ס' עשרון נותן לה ס' לוג רבי
אליעזר בן יעקב אומר אפילו מנחה של ס'
עשרון אין לה אלא לוגה שנ' למנחה ולוג
שמן ששה לפר וארבע לאיל ושלשה לכבש שלשה ומחצה למנורה מחצי לוג לכל
נר: גמ': יתיב רבי וקא קשיא ליה רביעית למה נמשחה אי למצורע חוץ

להניחם מצי לוג לא יעשר ברביעית היתה שם ורבנן סברי דלא
דמי כמידם של לוג ומחבת לא נריכה מלא לחביתין אבל מצי לוג
צריך למילי טובא לסוטה ולתודה ולמנורה:

בירוצי מדות נתקדשו למאן דאמר לא נתקדשו כיצד היה דאמר רק ג
מותר נסכים לקין המזבח ומפר רבינו חייא
בר רבי יוסי בירוצי מדות היה להן עדיין
ולוקחי ממותר נסכים כבשי לעולה ומקיזין
אותו אבל למאן דאמר נתקדשו קשיא הא
אין להם עדיין היא לוג ומיירי בנסכי ניסוך
ולב בית דין מתנה עליהן כדאמר בירושלמי
דשקלים ומיהו שם לכו מיפסלי בלינה
כדאמרינן לקמן דלעניין הכי לא מתנו
ומדמיפסלי בלינה כמי שיש לקדק דקסבר
בירוצי מדות נתקדשו ושם תשמ' וניגזר שמ'
יאמרו מוכיחין מכלי שרת לחול כדגזרינן
התם גבי יוסי בלח בדנעקר ולעיל בפרק
התולה היא גופה דאמר לא גזרינן לחמרין רף כח
לנפסוליהו בירוצין לא נתקדשו:

ומאן דאמ' מלמעלה למטה קסבר מליאים
שלא יחסר ולא יותר הילכך יעשה
בין מכומצה ומשנה יכוין שלא יותר המדות ומאן
דאמר רביעית בריש ורביעית יעשה שלא
המידות על הין ולא יפסיד לעולם שלא יהו
שפי מדות קטנו כשמדדו לתוך גדולה
שלא יהו יתירו עליה מפני שטופית הגדולה
כשמערין שני כלים כתוך כלי אחר אחד
כשמודד בהיקפת מצי היקיפו מן היקיפו לחבי
היקיפת תוכלן תוכיח כך מינה בבירוצי
רמ"י ועוד יש לפר להניחו טעמ' דמאן דאמר
מלמעלה למטה הוי סימן דכמו שהולך ומחסר
ונינו הולך ומוסיף כך יכול להוסיף כבירוצין
ומאן דאמר מלמטה למעלה הוי סימן דכמו
שהולך ומוסיף כך יכול להוסיף כבירוצין

שבע מדידות בי' לתוך כלי אחד דסנתז
היו בהין וכן פירש במתניתין דלא
היתה שם שלא הין וקשיא דבסוף תניא אחד
ר' שיעור ד' מדות של לח היו במקדש ובמתני'
נמי לא קתני שנתות אלא לפר ואיל וכבש:

רביעית מים למצורע תימא דבפ' בתר' רף כח
דנפעים תנן כיצד מטהרין את
המצורע היה מביא פיילי של חרס חדש
ונותן לתוכו חצי לוג מים והיה הרב רבינו
יהודה כן הרב רבינו יום טוב רביעית מים
כדתנן סכך ורב רבינו יום טוב כר יצחק
מפרש דתנאי היא כדאסכתן גבי סוטה
בפר' היה מביא שלשה קרבנות שיירתו עפר
סוטה ונותן לתוכו חצי לוג מים ומשרה טעמא דרבי רף כח
ישמעאל דכתיב ועכל לתוכו מים בדם הנפסד מי' לפי כלי המקדש
הסחוטה וכמים הבא מי' שדם הניפור ניכר מי עכו"פ
בהן וכמה הן רביעית ומסתברא דרבנן מהכלי מעשה
דלא חיישי בעו חצי לוג כדתנן התם גבי קרבנות
סוטה ונותן לתוכו חצי לוג מים מן הכיור
ר' יהודה אומר רביעית ומסכתן התם לעיל
בגמרא דלפי סוטה כליכלי ממצורע מסת
מים להסוטה וקשה לפירש זה לתסיר גבי

א לסיטה חולין הוא בתמיה וכי חולין הוו ממיס שיהא צריך לקדשן
והא מיס קדושים כתיב ואמרינן בספרי אין קדושים אלא שנתקדשו
יב בכיור תלמוד לומר כבר קדשו לפו ומה תלמוד לומר לתמר
שנתקדשו בכלי שרת לא מצינו לה מקושין מולתא ולא
להני מילי בדבר הקריב למזבח:

דף ט ע"ב מיי' פי"ג מה' מע' קיבנו' הל' ג' נר ישראל כך היה כתוב וכפרק שני דערכין קרי ליה נר ישראל נביא
מעשה ועשה רבי תשע מסיכין ונרתה מולם
בזמנו ומפרש הרב רבינו מיים מקוש לתירי
בתילי לתור כנון הכא בכיור והתם בלבנה:

נר של מקדש של פרקים היה ולא של
חליות שיוכל לסלקה והא דתמרינן

יב בפרק כתם מפליקין והא הכא כיון דקביעי
נידות לא סני ללא מסקל ומלמוקי הייט
בתמן ותמר של פרקים:

מפלל לתיבעי לתוותי מני מזיקלה וכי
תימא לתיקבי נמי דבל חליו היה מס
כן טוב היה שיקלק לנתרי כלי שיקנה יפה:
וליעביד

חוץ הוא ואי נזיר לחם נזיר בשחיטת איל הוא
דקדיש אמר ליה רבי חייא שבת היה מודד
לחביתי כהן גדול רביעית שמן לכל חלה
וחלה קרי עליה מארץ מרחק איש עצתי:
חציו לוג מה היה משמש: יתיב רבי זקא
קשיא ליה חצי לוג למה נמשח אי סוטה וכי
חולין הוא דצריכי לקדושי מים קדושים כתי
אי תורה לחמי תודה בשחיטת תודה הוא
דקדשי אמר ליה רבי שמעון ברבי שבו היה
מחליק חצי לוג שמן לכל נר ונר אמר לונר
ישראל כך היה אמר רבי יוחנן אמר רבי נר
שכבתה נידשן השמן נידשנה הפתילה כיצד
עושה מטיבה ונותן בה שמן ומדליקה יתיב רבי זריקא וקא מיבעיא ליה כשהוא נותן
בה שמן במידה ראשונה או כמו שחסרה אמר רבי ירמיה פשיטא דכמידה הראשונה
דאי כמה שחסרה מנא ידעינן מאי חיסר וכי תימא דמשער ליה אם כן שבע מידות
נפיש להו מידות טובא קרי עליה והדרך צלח רכב על דבר אמת וענוה צדק איתמר רבי
נמי אמר רבי אפהו אמר רבי יוחנן ואמרי לה אמר רבי אבא אמר רבי חנינא אמר רבי
נר שכבתה נידשן השמן נידשנה הפתילה כיצד עושה מטיבה ונותן בה שמן כמידה
ראשונה ומדליקה אמר רב הונא בריה דרבי יהודה אמר רב ששת נר של מקדש של
פרקים הוה קסבר כי כתיב ככר ומקשה אמנורה ונרותיה כתיב כיון דמיבעיא
השבה אי לאו דפרקים הוי לא הוה מטייבא לידה מיתיבי כיצד עושה מסלקן ומניחן
באהל ומקנחן בספוג ונותן בהן שמן ומדליקן הוא דאמר כי האי תנא דתניא חכמים
אומרים לא היו מזיזין אותה ממקומה מכלל דאיבעי ליה לאוזוה מצי מזיז לה אלא
אימא לא היתה זזה ממקומה ומאן חכמים רבי אלעזר הוא דתניא רבי אלעזר ברבי
צדוק אומר כמין טס של זהב היה לה על גבה כשהוא מטיבה דוחקו כלפי פיה כשהוא
נותן בה שמן דוחקו כלפי ראשה ובפלוגתא דהני תנאי דתניא מנורה ונרותיה
באות מן הכבר ואין מלקחיה ומחתותיה מן הכבר רבי נחמיה אומר מנורה היתה
באה מן הכבר ולא נרותיה ומלקחיה ומחתותיה באות מן הכבר במאי קא מיפלגי
בהאי קרא דתניא ככר זהב טהור יעשה אותה למדנו למנורה שבאה מן הכבר מניין
לרבות נרותיה תלמוד לומר את כל הכלים האלה יכול שאני מרבה אף מלקחיה
ומחתותיה תלמוד לומר אותה דברי רבי נחמיה קשיא דרבי נחמיה אדרבי נחמיה
תרי תנאי ואליבא דרבי נחמיה רבי יהושע בן קרחה אומר מנורה באה מן הכבר ואין
מלקחיה ומחתותיה ונרותיה באה מן הכבר ואלא מה אני מקיים את כל הכלים האלה
שהיו כלים של זהב בהדיא כתיב בו ועשית את נרותיה שבעה והעלה את נרותיה
והאיר אל עבר פניה ומלקחיה ומחתותיה זהב טהור לא נצרכא אלא לפי נרות סלקא
דעתך אמינא הואיל ופי נרות אשחורי משחר התורה הסה על ממונן של ישראל
וליעביד

מיי' פי"ג מה' כלי המקדש הל' ג'

והלא כמוך הוא כל מעשיו בשער נקנור ולא בעזרה: בשביל רביעית שמן של
נזיר שיתקדש השמן בכלי שרת ועל ידי השמן שיהא בלחם יהא הלחם
מתקדש בשביל כך לא היה צריך הלחם נזיר בשחיטת איל מתקדש: רביעית
שמן לכל חלה וחלה היה נותן רביעית משום דהוו שלשה לוגין שהן שניים
עשר רביעיות והיינו דתמר במתניתין לוג
ומחצה בנקר שהן שלשה רביעיות: מתרץ
דפוקה היה ענתו מרבי חייא עלה מכבש
לחזן ישראל: מי לתני לוג של מי סוטה הוא
הוא שהיה מעשה מותה בתוך כשער נקבוד
ולא היה צריך להכניס המיס בעזרה ולקדשם יפה פיה
בכלי: מי למדוד בו תני לוג שמן לתולה כדי מת
שיתקדש השמן ויתקדשו המלות לגב השמן
לכך לא צריך לתמי תולה וכו': נר ישראל
כך היה שקילסו שיפה הסיבו: נר שכבתה
בתחי הלילה או קודם לור היום: כדאן השמן
כשנשפך הפתילה תהי נדשן השמן לתו דוקא
תלא תכי קתמר כשם שהפתילה שכבתה תין
לה תקנה שתהי היא כדאן כך השמן שנשפך
נמי תהי הוא כדאן ואין לו תקנה והוא ל
ונדשן הפתילה נדאן השמן: כיצד הוא עושה
מטיבה שמלילך כל אה שצריך לתוך ונותן בה
השמן ופתילה לתרת ומדליקה: כמה
לתשונה תני לוג כמו שנתן בפתילה או כמה
שתשרה כמה שזורק לתוך: נפיתי להו מדות
כמה לתשונה היה נותן בה ולמה תלה
כמדה לתשונה שהכשר נמי זו: והדרך צלח רכב
על דבר אמת כלומר הוא שהצטוני דבר
אמת כזה: נר של מקדש נירות הקבועים
במנורה שמדליק בהן קרוסולים
של פרקים היה שלא יהיה יכול
ליטלן תלא מן המנורה עצמה היו נירות
כדכתיב מקנה תלא היינו של פרקים שהיו
קיים שבהם נירות קבועים דקים הרבה
והיה יכול לכופפן ולהשותן למטה בשעת
הטבה ולהדלק הדאן תוך ולוקפה בשעת
הדלקה: ע"ה של פרקים שהנרות היו
קבועות במנורה אבל היה כיפוי שלהקיפוי
מלמעלה כמין טס שהיה יכול ליטלן כל שעה
שירצה והיינו של פרקים שמנורה ומנרו כתיב
נירותיה קרי למקום הנחת השמן וזהו ולמי
הוא מקשה וכיון דבעינן הטבה מי לא דהוי
הכיפוי של פרקי שיכול להלקולה מתייטבת
והיינו מכמים וכדמתרן לה לקמן וכן כולם
כ"ם: קסבר כי כתיב ככר ומקש ממנורה
ונירותיה כתיב שהמנור והנירו היו מתחיכה
מחד וכיון דבעי הטבה מי לתו דהל פרקים
היתה שהיה יכול לכופפה ולנטות ולוקפה
ולפנות את הדאן לה הוות מתיטב: מהלקו
הנירות בשעת הטבה מן המנורה ומניחין
בתוכל שתא רלא היו מקשה שלא של פרקים
ממש היתה: רב הונא דאמר כי הלי תנא
מכמים תומרים לא היו מזיזין אותה לגר מן המנורה למחר דמיבי למו זוזא מס כן לא הוה ליה מקשה לא היתה הגר זוה ממקומה דמקשה היתה:
טס של זהב היתה על גבה וגר כיצד כשהוא נותן בה שמן כלפי פיה ודולקת כשהוא מטיבה את הגר למקום שהתילה
דולקת: דוחקו למה שעל גבי הגר כלפי פיה ודולקת כשהוא נותן בה השמן ודוחקה לזוקקה שתהא נוטה למה שעל גבי הגר כלפי לתה שהיא
מוזיז מתקומה: נירותיה בלות מן הכבר שלא היו מקשה והיינו כדכתיב שבת דאמר הכבר ומקשה ממנורה ונירותיה כתיב רבי נחמיה אומר מין נירותיה בלות
מן הכבר שלא היו מחוברין במנורה והיינו כי הלי תנא דאמר מסלקן ומניחן תלמוד לומר אותה ממנורה ונירותיה דכולה חדא היא בלות מן הכבר ולא מלקחיה
ותנא קמא דפליגי עליה דרבי נחמיה דרים לקרות הכי הכבר זהב טהור יעשה אותה למדנו למנורה וכו': יכול שאני מרבה אף נירותיה ומלקחיה וכו':
תלמוד לומר אותה ולא נירותיה כדדרים ליה רבי יהושע בן קרחה לקמן: קסבר דרבי נחמיה לדרבי נחמיה דלעיל אמר ואין נירותיה בלות מן הכבר והכא אמר לרבות
נירותיה: לפי נרות במקום שהתילה דולקת: וליעביד זהב כל דהו לאותם פי נרות ולא ליבעו זהב טהור קל משמע לן לנדרים זהב טהור: עכין

מת"ל בשמן כשמן שני פעמים חלות מכאן בללה בשמן ורקיקי מצות מצומין בשמן: מר ריבוי אחד בשמן נרך בנופה ומיעך בשמן מר ריבוי למול: הרי הוא ככל המנחות ללוג ללא מביאו חלות ורקיקין כלא שמן: עכשיו שנאמר בשמן בשמן ללא נרבי כלל: מתחלק לג' מינין בשוה שיתן בכיבה לכל מין ומין כשהוא אומר בשמן ברבוכה שתין תלמוד לומר בשמן ברבוכה בתביתין דכתיב על מחבת בשמן תעשה מורבכת: ריבה שמן ברבוכה שיתין בה שמן יותר מבשאר מינין: הלכה למשה מסיני הוא דאמרינן לחלו ומביאו לרבוכה ולאו מקרא מתי: ת"ר סלת אחד בללו בשמן למנחה ולוג שמן וכו' במנורת כתיב לימד על עשרון סלת כל עשרון סלת טעון לוג שמן: מפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוג של שמן דכתיב בללות כדלמר ששים עשרון בללין בכלי אחד ששים ואחד אין בללין: שנאמר למנחה בללה כאן אומר כאן מנחה בללה אין לה אלא לוג שמן: ממנורת עשיר שמביא קרבנות מביא ג' עשרונות למנחה הכי נמי בעני בלא מייתי אלא חד קרבן למה ששים אחד עשרון שני: כי מיעטריך קרא לכדתנן ללמד על עשרון שטעון לוג: ואידך ר' שימעון בי' אומר מפילו מיעטריך לנופיה ס"ד וכו': לגמרי זבח בלא מנחה כלל לא מצאנו מנחה בלא שמן ולא מנחת נסכים בלא יין לפיכך מיעטריך: וכבשן הלית ביה קמי' דר' יעקב דאמר מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוג אחד: האי למנחה גרידא כל מנחה חיצי פחותה מעשרון: ששה לוגין יין ושמן לפר דכתיב הכי הכין יהיה לפר ושמן דכתיב בללו בשמן חצי הין ורביעית לוגין יין ושמן לאיל דכתיב ושליסית הין לאיל וה"ה לשמן: והא ניסכים תריסר הוו ומי קתני לך לימא תריסר רביעית הוו לא קתני דלא מצינן למימר דמלתוייהו מלה פחותה מלוג להכי קתני ה' לוג: שכשר מערב ועד בקר שיהא כשרים ואחר כל העבודות מלא זו: ושיעורו מכאן אתה לוג מלוגין: והיכי שיעור היכי דאמרי מלאכלה למטה שעור שכחילה שתנו שמן בגר ונשתייר בבקר ובלילה שפיו פתחו על שעורו הלבר שלא יהו צריך ליתר מחצי לוג בלילו בלילה שריך וכן נותן לחילו בלילה בקר ומה שנשתייר בבקר חורך לחין ואיכא דאמרי בקיץ היה פושה עבים וכחוך והוא פחיל לקה כדי שיכלה בקי' בבקר ונמל ממטה למעלה שכחילה נתנו רביעית ועמדו שם ורמו שתין שפק ושוב הוסיפו עד חצי לוג: מאן דאמר ממטה למעלה: פתורה חסר על תמונן של ישראל שלו היה נותנין בו לוג לכתחילה ומה שמשייר למחר היו סופגין לתוך מיכה מסרין: אין עניות במקום עשירות אין מוסיפין במקום עשירות ולעביד והב כל דהו ולא ליעבי' זהב טהור ולפי' זה נרסי' לעיל שיהא כולו זהב טהור ואי נרסינן הכא וליעביד כל דהו לאתי שפיר לף ע"ב דלא נרסי' לעיל שיהא כולו זהב:

חד ריבוי הוא דאד בשמן קאמר דאיצטריך לנופיה דטעון שמן נכל מיני פ"ט מה' המנחות ללוג תימה דכי אתי גזונא קרי ריבוי מאד ריבוי לעיל °בהקומין רבה דתני' דף לד מוזות שומע אני מיעוט מוזות אתיס כשהוא אומר בפרשת סנייס שמן תלמוד לומר הוי ריבוי אחר ריבוי:

חצי לוג לכל נר ונר תימ' למה היה צריך לקדש השמן בכלי שרת:

אין לך עבודה שכשיר מערב ועד בקר אלא זו בלבד צריך לייחד הקטרת מיכרין ואברי מתחלת מבעוד יום כדאמר דף עב נפ"ק °יסתיע דתניא מנוח בשמעת ותרומ' הקטרן לא מתחלת מסקיע"ה:

ושיעור רבנן מני לוג מלא רת' ועד כפרת ולא מסתייר מן השמן בתקופות תמוז לא מייתינן ואיכא למ"ד מאירין דכימות הקיץ היו עושין פחילה נסה ואיכא' החורף פחילה דקה ומיהו כשיעורו מפחילה שיערו בפחילת ביהמ"ק:

אין עניות במקום עשירות ומע"ם שיכול לשער בשמן על הול מכל מקום מין עניות במקום עשירות: כללן

ולעביד זהב כל דהו קס"ל: °חצי לוג שמן לתודה: תניא רבי עקיבא אומר כדה תלמוד לומר בשמן בשמן שני פעמים אילו לא נאמ' אלא בשמן אחד הייתי אומ' הרי הוא ככל המנחות ללוג עכשיו שכתב בשמן בשמן הוי ריבוי אחר ריבוי ואין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט מיעטו הכתוב לחצי לוג ריבוי אחר ריבוי חד ריבוי הוא אלא אילו לא נאמר בשמן כל עיקר הייתי אומר הרי הוא ככל המנחות ללוג עכשיו שנאמר בשמן בשמן הוי ריבוי אחר ריבוי ואין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט מיעטו הכתוב לחצי לוג יכול יהא חצי לוג זה מתחלק לשלשת מינין לחלות ולרקיקין ולרביכה כשהוא אומ' בשמן ברביכה שאין תלמוד לומ' ריבה שמן לרביכה הא כיצד מביא חצי לוג שמן וחוציהו לחלות ולרקיקין וחצי לרביכה אמר לו רבי אליעזר בן עזריה עקיבא אם °אתה מרבה כל היום כולו בשמן אני שומע לך אלא חצי לוג שמן לתודה ורביעית שמן לנזיר ואחד עשר יום שבין נידה לנידה הלכה למשה מסיני: בלוג היה מודד: תנו רבנן בכצורע עני כתב עשרון בלול ולוג לימד על עשרון שטעון לוג דברי חכמים רבי נחמיה ורבי אליעזר אומר אפילו מנחה של ששים עשרונים אין לה אלא לוגה שנאמר למנחה ולוג שמן ורבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב האי עשרון בלול ולוג מאי עבדי ליה ההוא לגופיה דקא אמר רחמנא ליתי חד עשרון ואידך לגופיה לא צריך מדגלי רחמנא גבי מצורע ג' קרבנות וג' עשרונות הבא דחד קרבן חד עשרון ואידך איצטריך סלקא דעתך אמי' הואיל וחס רחמנא עליה לאתויי בדלות אימא לא ליבעי מינה כלל ואידך לגמרי לא אשכחן ורבנן האי למנחה ולוג שמן מאי עבדי ליה ההוא למתנדב מנחה שלא יפחות מדבר הטעון לוג ומאי ניהו עשרון ואידך תרתי שמעת מינה: ששה לפר ארבעה לאיל שלשה לכבש: מנלן דכתב ונסכיהם חצי ההין יהיה לפר הין תריסר לוגי הויין דכתב שמן זית הין וכתב שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם זה בגימטרי' תריסר הויין: שלשה ומחצה למנורה חצי לוג לכל נר: מנא הני מילי דתנו רבנן מערב °עד בקר תזלה מדתה שתהא דולקת והולכת מערב עד בקר דבר אחר מערב עד בקר אין לך עבודה שכשירה מערב עד בקר אלא זו בלבד ושיערו חכמים חצי לוג מאורתא ועד צפרא איכא דאמרי מלמעלה למטה שיערו ואיכא דאמרי ממט' למעלה שיערו מאן דאמ' ממט' למעלה שערו התור' חכה על ממונן של ישר' ומאן דאמ' מלמעלה למטה שערו אין עניות במקום עשירות: מתני': כערבין נסכי פרים בנסכי אלים נסכי כבשים בנסכי כבשים של יחיד בשל ציבור

מי"ל פ"ק תמידין ומוספין

Universitäts Bibliothek Rostock http://purl.uni-rostock.de /rosdok/ppn779442547/phys_0181 DFG

בללן אלא בפני עצמן ואלו בפני עצמן כשירות כרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה בקומץ° רבה דתמרין° דרב: שנתערב בכלול יקרב:

דף כב ואם עד שלא נתערבו פסולות כשירין רחוי לכילה:

והא מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן כו' תיפוק° מתי קתני לעולם אין מערבין לפילו נתערבו נמי לא יהא כלום ונראה דלא מייתי הכוא דאין מערבין אלא מסוף דסיפא דבללן אלו בפני עצמן כו' עלה קתני בשלמי כבשים כבשי פרים ואילים אבל לא בשלמי עופות דמדקתני סיפא ונתערבו בלשון קלקלה דיעבד מכלל דמערבין כדיסא לכתחילה קתמר:

דף מא שאם מי אתה אומ' כן פסלתן תימא אם כן כבשי עצרת שנתנן שלא לשמן דתניא בפרק° התכלת הדם יורק והבשר יאכל אתתי הא כיון דכשי לאו ולא קדש פלגם יפסל וכן תודה שנתנה שלא לשמן תיפסל כיון דלא קדש פלגי ופלגי נזיר שנתנן שלא כאיתנן דקתמר דאין טעונין לא לחם ולא זרוע וכן מפרים מעו לגזירותיו ואת דאמ'° כע"ק דמי שלמי יכיות נהן שלמי נזיר טעונין לחם ולברכה ניחא דמצינו בשלמי הבא עולות ניכהו מי לא חוו לעולת נדבה חוב חוו לעולת נדבה אבל לחם לא חוו לשלמי נדבה אלא לאכלי קדש ואפילו לברכה נמי קדש דהא ניכור לא מייתו שלמי נדבה ונ"ל דלחם לא דמי לנסכים דנסכים חביבי שפי כנוף הקרקע משום דקדבי למזבח אבל לחם לא חביב כנוף הקרקע משום דאין כו למזבח וזרוע בשילה נמי מע"ג דגופיה דזבחא הוא אין לחום בכך דשלמי נזיר גופייהו ואפילו לא היה מקריב נהן מצות וזרוע בשילה לא היו פסולין בכך הוחיל ונפיק זו העבודות כמצוותן:

תמיד של שחר טעון שני גזירין בכהן אחד סידור כל המערכה ושל בין הערבים בשני כהנים ושני גזירין כדתניא בפ"ב° דמסכת יומא כך פירוש בקונטרס והכי תנן התם° בפ"ב דתמיד קרב בתשעה בעשרה בחמד עשר לא פחות ולא יותר עלמו בתשעה נתנ כי אחד עלמו של מים הרי כאן עשרה בין הערבים כי"ת עצמו בתשעה ושנים נוזרי עניים ושמעת מינה תמיד מי נזירי עניים של שחר בכהן אחד הוה ליה עצמו בעשרה מן נאחד עשר מי שמעת מינה שני כהנים וגזרין לומר דלא חסיבא ליה

דף כג נסיב שם

שתו

שליום בשל אמש אבל אין מערבין ניסכי כבשים בנסכי פרים ואלים ואם בוללם אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו בשירי אם עד שלא בלל פסל° הכבש הבא עם העומר אע"פ שמנחתו כפולה לא היו נסכיו כפולים: גמ': ורמינהי והקטירו שלא יערב חלבים בחלבי אמר רבי יוחנן אם נתערבו קא אמר ואין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים ואפילו נתערבו נמי לא והא מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו כשירין מכלל דרישא לכתחילה קא אמר אמ' אביי ה"ק מערבין ינן אם נתערב סלתן ושמנן ויינן לכתחלה לא והתניא במה דברים אמורים בסלת ושמן אבל יין מערבין אלא אמ' אביי ה"ק היכ' דהוקטר סלתן ושמנן מערבין יין לכתחלה היכא דלא הוקטר אם נתערב סלתן ושמנן מערבין נמי יינן ואם לאו אי מערבי' דלמ' אתי לאיערובי סלת ושמן לכתחלה: כבש הבא עם העומר:

הנורבנן ומנחתו שני עשרונים לימד על כבש הבא עם העומר שמנחתו כפולה יכול כשם שמנחתו כפולה כך יינו כפול תלמוד לומר ונסכו יין רביעית ההין יכול לא יהא יינו כפול שאינו נבלל עם מנחתו אבל יהא שמנו כפול שנבלל עם מנחתו תלמוד לומר ונסכו כל נסכיו לא יהו אלא רביעית מאי תלמודא אמר רבי אלעזר כתב ונסכה וקרינן ונסכו כיצד נסכה דמנחה כנסכו דיין מה יין רביעית אף שמן נמי רביעית א"ר יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמן טעון נסכים שאם אי אתה אומר כן פסלתו מתקיף לה רב מנשיא בר גדא אלא מעתה כבש הבא עם העומר ששחטו שלא לשמו תהא מנחתו כפולה שאם אי אתה אומר כן פסלתו ותמיד של שחר ששחטו שלא לשמו יהא טעון שני גזירין בכהן אחד שאם אי אתה אומר כן פסלתו ותמיד של בין הערבים ששחטו שלא לשמו יהא טעון שני גזירין בשני כהני' שאם אי אתה אומ' כן פסלתו אין הכי נמי והא אמר אביי חדא מיניהו נקט רבי אבא אמר בשלמא הנך עולות נינהו

וכן נמי מערבין נסכי כבשים של יום בנסכי כבשים של מחר כדתנן פרק עשירי מנחות: אבל אין מערבין נסכי כבשים של יום בנסכי פרים ואילים ואם בוללם אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו כשירין אם עד שלא בלל פסל הכבש הבא עם העומר אע"פ שמנחתו כפולה לא היו נסכיו כפולים: גמ': ורמינהי והקטירו שלא יערב חלבים בחלבי אמר רבי יוחנן אם נתערבו קא אמר ואין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים ואפילו נתערבו נמי לא והא מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו כשירין מכלל דרישא לכתחילה קא אמר אמ' אביי ה"ק מערבין ינן אם נתערב סלתן ושמנן ויינן לכתחלה לא והתניא במה דברים אמורים בסלת ושמן אבל יין מערבין אלא אמ' אביי ה"ק היכ' דהוקטר סלתן ושמנן מערבין יין לכתחלה היכא דלא הוקטר אם נתערב סלתן ושמנן מערבין נמי יינן ואם לאו אי מערבי' דלמ' אתי לאיערובי סלת ושמן לכתחלה: כבש הבא עם העומר:

הנורבנן ומנחתו שני עשרונים לימד על כבש הבא עם העומר שמנחתו כפולה יכול כשם שמנחתו כפולה כך יינו כפול תלמוד לומר ונסכו יין רביעית ההין יכול לא יהא יינו כפול שאינו נבלל עם מנחתו אבל יהא שמנו כפול שנבלל עם מנחתו תלמוד לומר ונסכו כל נסכיו לא יהו אלא רביעית מאי תלמודא אמר רבי אלעזר כתב ונסכה וקרינן ונסכו כיצד נסכה דמנחה כנסכו דיין מה יין רביעית אף שמן נמי רביעית א"ר יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמן טעון נסכים שאם אי אתה אומר כן פסלתו מתקיף לה רב מנשיא בר גדא אלא מעתה כבש הבא עם העומר ששחטו שלא לשמו תהא מנחתו כפולה שאם אי אתה אומר כן פסלתו ותמיד של שחר ששחטו שלא לשמו יהא טעון שני גזירין בכהן אחד שאם אי אתה אומר כן פסלתו ותמיד של בין הערבים ששחטו שלא לשמו יהא טעון שני גזירין בשני כהני' שאם אי אתה אומ' כן פסלתו אין הכי נמי והא אמר אביי חדא מיניהו נקט רבי אבא אמר בשלמא הנך עולות נינהו

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0182
DFG

ואי לא תוכוכו: מתני׳ מזבח נחושת היה כיצד היה אמתים על אמתים ושתים וחצי גבהו ויסודו ושובבו וקרנותיו ומכבנו ויסוד המערבי שהיה מונח על גבי הסלע: גמ׳ מנא הני מילי אמר רב יהודה אמר שמואל דאמר קרא זה מזבח העולה לישראל מלמד שכולן עולין לו לאשים: ת״ר מזבח היה גבוה עשרה ורחב עשרה ויסודו ושובבו וקרנותיו ומכבנו ויסוד המערבי שהיה מונח על גבי הסלע:

משלש ועמדו מארבע מספק מארבע שיד הקדש על העליונה תניא כוותיה דרבי חייא בר יוסף תניא כוותיה דרבי יוחנן תניא כוותיה דרבי חייא בר יוסף בירוצי מידו הללו מה היו עושין בהן אם יש זבח אחד יקרבו עמו ואם לנו יפסלו בלינ׳ ואם לאו מקיצין בהן את המזבח וקיין זה מהו עולו׳ הבשר לשם ועורות לכהנים תניא כוותיה דרבי יוחנן המקבל עליו לספק סלתות מארבע ועמדו משלש מספק מארבע משלש ועמדו מארבע מספק מארבע שיד הקדש על העליונה וזהו ששנינו מותר נסכים לקיץ המזבח: מתני׳ כל קרבנות הציבור והיחיד טעונין נסכים חוץ מן הבכור והמעשר והפסח והחטאת והאשם אלא שחטאתו של מצורע ואשמו טעונין נסכים: גמ׳ תנו רבנן ועשיתם אשה לה׳ יכול כל העולה לאישים יהא טעון נסכים אפילו מנחה תלמוד לומר עולה שלמים מניין תלמוד לומר זבח חודה מניין ת״ל או זבח יכול שאני מרבה אף בפור ומעשר ופסח חטאת ואשם תלמוד לומר לפלא נדר או לנדבה בא בנדר ונדבה טעון נסכים שאינו בא בנדר ונדבה אין טעון נסכים משמע להוציא את אלו אוציא את חובות הבאות מחמת הרגל ברגל ומאי נינהו עולת ראייה ושלמי חגיגה ת״ל או במועדיכם כל הבא במועדיכם טעון נסכים משמע להביא את אלו אביא שעירי חטאת הואיל ובאין חובה ברגל ת״ל וכי חעש׳ בן בקר בן בקר בכלל היה ולמה יצא להקיש אליו מה בן בקר מיוחד בא בנדר ונדבה אף כל בא בנדר ונדבה לעשות ריח ניחוח לה׳ מן הבקר או מן הצאן מה ת״ל לפי שנאמר עולה שומע אני אפילו עולת העוף במשמע ת״ל מן הבקר או מן הצאן דברי ר׳ ישיה רבי יוחנן אומ׳ אינו צריך הרי הוא אומר זבח ועוף אינו זבח אם כן מה ת״ל מן הבקר או מן הצאן לפי שנאמר אדם כי יקריב מכם קרבן לה׳ מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן יכול האומר הרי עלי עולה יביא משניהם ת״ל מן הבקר או מן הצאן בצה אחד מביא רצה שני מביא ורבי יונתן למה לי קרא האמר עד שיפרט לך הכתוב יחידין איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל

ועמדו מארבע מספק מארבע סלתות סלתה טעונין להקדש יות׳ מעשר שקיבל עליו היינו מות׳ נסכים שהן לקיץ המזבח: ומה לנו לפי שאין מס זבח מחר: בשר למס ועורות לכהני׳ תלמוד לומר לה׳ להזות המזבח הוא יהא כולו עולה ואפילו עורה ניחזר ויקח מדמי עור הבהמה לנורך עולה ולא יהא עורה לכהנים קמ״ל: מתני׳ חוץ מן הבכור ומעשר ופסח להגך כולהו משום תוכח נינהו לכל חטאות משכחת בניכור נמי: גמ׳ אלא מעתה ולכו ואע״ג דלמדנין חוץ מחטאת ואשם חטאתו ואשמו אל מבואר טעונין נסכי׳ משום לכתיבי בהדיה: גמ׳: ואפילו מנחה הבאה בפני עצמה בלא זבח: תלמוד לומר עולה למנחה הבאה עם זבח טעונה נסכים ולא מנחה הבאה בפני עצמה בלא זבח: מתני׳ חוץ מן הבכור ומעשר ופסח וחטאת ואשם מין בכדבה אלא תוכח הן:

(ומה ניקו עולת רחייס ושלמי חגיגה) סלינים תוכח הרגל אלא עולה רחייס ללא ירחו פני ריקם וחגיגה לשלמי ומוסיפין וחוכח היוס לא מני להוציא מע״ג אלא הוו בנדר ובנדבה להא בהדיה כתב כהו נסכי: ע״ה מסמע להכיא את אלו עולה רחייס ושלמי שמחם משום דהוה רומיא דעולת דשחר עולות הבאין בנדר ובנדבה מינהו חוכח הרגל מכיא שעיר חטאת דהוחיל ובאין במועד יהו טעונין נסכים: בן בקר בכלל היה דתניא בריסיה דקרא לעשות ריח ניחוח לה׳ מן הבקר ומן הצאן בן בקר למה לי ליכתב והקריב על בן הבקר וגומר: אף כל הבא בנדר טעון נסכים לאפוקי שעירי חטאת אלא מהינו חטאת סיהא בא בנדר ובנדבה: מן הבקר או מן הבאן מס תלמוד לומר והלא בבר נאמר זבח ומולמו בכלל זבח ניהו: לאפוקי עולת העוף יכיא עמה נסכים יכיא מסניה׳ בקר ובאן: ורבי יונתן למה לי קרא להלק מן הבקר או מן הבאן הא גבי מקלל מכיא ואמו כיון דלא כתב בהו יחידו מסמע נמי לחד מחד עד שיפרוש לך הכא בתוב יחידו: הכא נמי

ג׳ דברים מרבים עמש׳ להביא את אלו

דף נו

משל״ה קרבנו׳

דף נז

דף קיט

דף כ

משלש ועמדו מארבע מספק מארבע בהא ליכא קולא בקדש טפי מבחדיוט לרבי יהודה דתנן בסוף מיזהו

דף נא

כ״ש בפרק מן הבקר מן הצאן ועוד כתיב בתריה והקריב על בן הבקר ולעון בכלל מסמע בפי׳ הקיבוצים:

דף נב

אפילו מנחה תלמוד לומר עולה תימה דכתיב מעשה׳ דמכתיב עולה לא ממעטינ׳ מנחה גבי כל הנוגע במובח יקדש דלמרי מי כתיב עולה ולא כתיב כבשים סוה תמינא כל עולין אפילו מנחה ויש לומר דשמני הוא דכתב כל הנוגע דמסמע לרבות מי נמי ואת תורת ריבה מי נמי הכא גבי נסכים דכולן למובח מס זבר עולה מהם דכולה כליל:

דף נג

שלמים מניין ת״ל שלמים בסדיה כתיבי לפלא נדר או שלמים לה׳ ת״ל בסה בריסיה דהסוא קרא כתיב וכי תעשה בן בקר ואתה זבח לרבוי מן הבאן:

שלמי חגיגה ועולה רחייס הוא מני למינקט בבבי עצרת אלא נקט רבר הבוא בכל הרגלים:

או במועדיכם מבמועד כ׳ דברים לקמן דרים מי: בן בקר בכלל היה פירוש נקוט בכלל ועבית׳ מסה דמסמע׳ כל העולה לאישים ונתנ׳ פיהם בן ובהדיה כתיב בפרשה מן הבקר מן הצאן ועוד כתיב בתריה והקריב על בן הבקר ולעון בכלל מסמע בפי׳ הקיבוצים:

מה בן בקר מיוחד בא בגדר ונדבה אף כל הבא בנדר ונדבה מכל שלמי חגיגה כיון דאין בהן מעשה ועולת רחייס כיון דאין בהן מעשה: הואיל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0184
DFG

הואיל וכתיב ומן הצאן כמאן דכתב יחדיו דמי ולרבי יאשיה דאמר אף על דלא כתב יחדיו כמאן דכתב יחדו דמי ליבעי קרא הכתב אם עולה קרבנו מן הבקר אם מן הצאן קרבנו ואידך איצטריך ס"ד אמינא הני מילי במפרש אבל בסתמא ליתי מתרוויהו קמ"ל אמר מר תודה מנין תלמוד לומר או זבח אטו תודה לאו זבח הוא איצטריך סלקא דעתך אמינ' הואיל ואיכא לחם בהדה לא תיבעי נסכים ומאי שנא מאיל נזיר דאינ' בהדי לחם ובעי נסכי סלקא דעתך אמינ' התם שני מינין הכא ארבעת מינין קמ"ל ולכתוב רחמנא לפלא נדר או לנדבה ולא בעי עולה אי לא כתב רחמנא עולה הורה אמינא ועשיתם אשה לה' כלל לפלא נדר או לנדבה פרט לריח ניחוח חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר שאינו בא על חטא אף כל שאין בא על חטא אוציא חטאת ואשם שהן באין על חטא אביא בכור ומעשר ופסח שאין באין על חטא ת"ל עולה השתא דכתב עולה כלל ופרט מה מרבי ביה מה הפרט מפורש שאינו מחוייב ועומד אף כל שאינו מחוייב ועומד להביא ולדות קדשים ותמורתן ועולה הבאה מן המותרות ואשם שניתק לרעיה וכל הזבחים שנזבחו שלא לשמן והשתא דאמרת או לדרשא לפלא נדר או לנדבה למה לי לחלקם איצטריך סלק' דעתך אמינא עד דמייתי נדר ונדבה לא ליבעי נסכים קמ"ל דאייתי נדר לחודיה ליבעי נסכים ואי אייתי נדבה לחודה לייתי נסכים הניחא לרבי יאשיה אלא לרבי יונתן למה לי ס"ד אמינא אייתי נדר לחודיה ליבעי נסכים אייתי נדבה לחודיה לבעי נסכים אייתי נדר ונדבה תיסני בנסכים דחד קמ"ל או במועריכם למה לי סלקא דעתך אמינא הני מילי דקא מייתי עולה בנדר ושלמים בנדבה אי נמי אפכא אבל היכא דקא מייתי עולה ושלמים בנדר אי נמי עילה ושלמים בנדבה שם נדר אחד ושם נדבה אחת היא ותיסני ליה בנסכי דחד קמ"ל או במועריכם:

וכי תעשה בן בקר: עולה או זבח למה לי איצטריך סלקא דעתך אמינא הני מילי היכא דקא מייתי עולה ושלמים בנדר אי נמי עולה ושלמים בנדבה אבל היכ' דקא מייתי שתי עולות חדא בנדר וחדא בנדב' אי נמי שני שלמי' אחד בנדר ואחד בנדבה אימ' שם שלמים אחת היא שם עולה אחת היא ותיסני ליה בנסכים דחד קמ"ל: לפלא נדר או שלמים למה לי סלקא דעתך אמינא הני מילי היכא דמייתי שתי עולות חדא בנדר וחדא בנדבה אי נמי שני שלמים חדא בנדר וחדא בנדבה אבל היכא דקא מייתי שתי עולות בנדר ושתי עולות בנדבה אי נמי שני שלמים בנדר ושני שלמים בנדבה שם עולה אחד הוא ושם נדר אחד הוא ותיסני ליה בנסכים דחד קמ"ל ורבי יאשיה האי מן הבקר או מן הצאן למה לי סלקא דעתך אמינא הני מילי בזה אחר זה אבל בבת אחת תיסני ליה בנסכים דחד קמ"ל: אלא שחטאתו של מצורע ואשמו טעון נסכים: מנא הני מילי דתנו רבנן ושלשה עשרונים סלת מנחת איי פ"ב מז' מעש' קר. כו'

במנחה הבאה עם הזבח הכתוב מדבר אתה אומר במנחה הבאה עם הזבח או אינו אלא במנחה הבאה בפני עצמה כשהוא אומר והעלה הכהן את העולה ואת המנחה הוי במנחה הבאה עם הזבח הכתוב מדבר ועדיין איני יודע אם טעונה נסכים ואם לאו ת"ל ויין לנסך רביעית ההין תעשה על העולה או לזבח לכבש האחד עולת זו עולת מצורע זבח זו חטאת מצורע או לזבח זו אשם מצורע ותיפוק לי תרוייהו מזבח דאמר

מסורת הש"ס

דף לג ע"ב **דאמר** מר חטאת ואשם מניין תלמוד לומר וזבח כפר"ש הפסולין נבי מתני'
דף לד ע"א לה' ולילה ונקט"פ דוק נמי כפ"ג מיכן נבי מתני' נזיר ומצורע:
דף לה ע"ב **אבל** היכא דחטאת לבדה ואשם להכשיר בעי תרי קראי וחד דלא מבעיא
לן תרי קראי לחטאת ואשם אל מצורע בפרק כל הפסולין אלא נפק"
לן חד קרא כולהו חטאות ואשמות דנחלקים
ליום ולילה היכא דלא מצינן למיכתב תורא
מדין שאר חטאות ואשמות לא כתיב מצינן
למיכתב חטאות ואשמות לא בעו נסכים:
והני בעו נסכים:

אימא חטאת ואשם דנזיר לחטאת ואשם
דעלמא לא פריך הלא מהכי אשם
דלית בהו מנחה ונסכים דמו לנדבה דנזירות
נדבה היא:

איל בכלל היה ולמה יצא דכתיב ביה
מנחתו ונסכו ות"ת ושלמים דבעינן ליה
כפ"ק דזבחים ו"ל דהתם ו"ו הקדרים ולעיל
פירוש בפרק התכלת:

חמור מן העיקר דמעשר גופיה לא בעי
נסכים:

דמייתי ומתני בקונטרס מכיון נסכי מיל
ומוקמ"ל הוא הדין הדי נסכי עמו
ואם כבש הוא יהא נסכי כשיעור כבש בתוך
לו והשאר יהו נסכי נדבה שהרי
מתנדב מלא נסכי בלא זבח וכפ"ק דמולין
הוסיף בקונטר' מע"ג דתנן בפ' במנחות
והיכא מין מתנדב לוג שמן ומחשב
מלא שלשה שיהו קרויין נסכי כבש מן
הרכב שקרויין נסכי מיל מן השלשה הרבעין
לפר הבא כי הלי בונא בהדי מתניתין קתני
והא דתמרינן לקמן בגמ' היכא דמייתי
מחשב לי תמרת מין קטב לנסכים מניך
מרכבה מינייהו דמזו למיל ומקריב ומיהך
הוו נדבה ופי' שם בקו' נדבת ציבור וימכר
ויפלו דמיו לציפורות מן יקרב הוא עמהן
ויטטרף עם שני לוגין לחרים ויקרב לנסכי
תמיד דהני נמי לציבור משמע דאותו לוג
חמישי מינו קרב עם המרכבה לת דמי
להכא דתע"ג דחשם כבש הוא השלשה בתוך מיי' פ"ג ופיו
חובה לו והרביעי ניתוסף עליה שהני הכא מהל' מעשה
דהא מרכבה חזו למיל בעלמא ות"ת והא קרבנות
תניא נסוף כל הפסולין בהדי ר' עקיבא במדבי טו
לספלים בהדי רבי טרפון לחמשים והשתא
לרבי עקיבא ניחא שלא להבי טרפון דאמר
לחמשים הא לא ידע מי מינייהו נדבה דעביד
לחמשים ו"ל דכי קאמ"ל טרפון בשתים מכל
במפרש לספלים מודה לספלים ולעבין
המנחה מייתי שתי מנחות נסכי כלים תחת
של שני עשרונים לחיל ול' לוגין שמן ותחת
של עשרון אחד לכבש ושלשה לוגין שמן
והוא חלא לחומתו ומיהך נדבה ומזיחן
מיכן נקמצות דמתנדב מלא מנחת נסכים
בכל יום ואי מיפשר לערב כדתנן בהמתניתי'
מין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים
ואילים:

תלמוד לומר לשור אחד ושור בן יומו
קרוי שור כדכתיב שור או כשב
או עז כי יולד: וכפר

בריה הוא אלא ספיקא מי מיבטריך קרא למיכתב מי לרבויי ספיקא והלא לפני המקום הכל גלוי ומין ספיקא לפניו ולא משכחת קרא לכתב משום ספיקא:
ודאי לכך פרה קטיה דלגידיה לא ידעינ"ו לא והא כתיב בהקהל מן המנחה ונומר תלמוד לומר לשור אחד דכין גדול בין קטן נסכיו שוין: או לחיל אחד מה ת"ל והא כתיב נאחד או לחיל תעשה מנחה: או לשה נכבשים מה תלמוד לומר והלא עזים בכלל כבשים הם: גדי
היינו בשור שעיר היינו זקן:

נסכי

דאמר מר נבי נזיר ולקח את שער ראשו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים מין לי אלא זבח השלמים תחת הדוד של חטאת ואשם מכיון ד"ל זבח: ס"ד לנסכי תדויהו חטאת ואשם של נזיר כי הדדי נינהו דתדויהו חטאת דנזיר טהור ואשם נזיר טמא להכשירו ניין וליטמא במתים אתו אכל היכא דמצורע דאשם להכשירו לבא במחנה אתו וחטאת לכפר דעל ו' לבריס נגעים בתין: ל"ק דמנחתם ונסכיהם דכתב בנזיר טהור בעולתו ושלמיו הכתוב מדבר דטעונים נסכים ולא חטאתו של טהור ואשמו של נזיר טמא: היל בכלל היה דהא כתיב בריש ואיל אחד תמים לשלמים: מה היל שטוח שלמים מיוחד שבא בנדר ונדבה: לף כל בא בנדר ונדבה חוץ מחטאת ואשם תתין בתין בנדר ובנדבה תתין טעונין נסכים סילוך ליכא לרבות לבנות נסכים מוכח אלא חטאת מצורע: זו עולת יולדת שטעונה נסכים: וה אחד מעשר של מעשר דטעון נסכים כדתנן קרא לתשיעי מעשרי ולעשירי תשיעי ו"ל עשירי שלשתן מקודשין התשיעי נאכל כמותו והאחד עשר קרב שלמים וטעון נסכים: סיפא טפול תמור מן העיקר אלא וה דמעשר גופיה לא בעי נסכים והאי דאתי מכחו טעון נסכים: רבא אמר לא מצית למימר לא תחטאת ואשם דנזיר ולא עולת ליולדת בב' ריבויין הם בפסוה העולה ואלו לוכח ואלו דבר שנרך שלשה רבויין הוי אומר אלו מצורע דאית ביה שלשה קרבנות חטאת ועולה ואשם דיהו בנזיר מרבע ריבויין מיבעיא ליה דהא אית ביה חטאת ועולה ואשם ושלמים: לחיל דכתב לו לחיל תעשה מנחה לחם לי לכתוב וכי תעשה מנחה שלת שני עשרונים שלוה בשתן שלישית ההין ומנחת יהיצתה לחיל דצריך שני עשרונים אלא לרבות לחיל של תקרן: מבמועדיכם נפקא כל הבא במועדיכם ולחיל של תקרן הוא בא במועד ביום הכפורים: ס"ד דכתב הבא במועד כגון נסכים דליכור אבל ביחיד בחיל של תקרן לימא לא: ומאי שנא חיל של תקרן דלא בעי נסכים: לפי שאין להקריב יחיד ביה טעונה נסכים אף על תקרן נמי לא ליבעי חיל לרבויי: מיבטריך סל"ד כו' חיל של תקרן קבוע לו זמן: אי לחיל למה לי לרבות את הפלגם לנסכים פלגם שעברה שנתו ולא בא לכלל נסכים: הניחא לרבי יוחנן דאמר ברייתא היא דתנן הקריב פלגם מביא עליו נסכי חיל ואין עולות לו מוקמינן לה בשאין לו אבל יש לו אפי' חיל ואפי' חובה נמי לא מצי מפיק ליה דהא אית ליה לרבות את הפלגם הניחא לר' יוחנן דאמר ברייתא הוא דתנן הקריבו סביא עליו נסכי איל ואינו עולה לו מזבחו ואר' יוחנן או לאיל לרבות את הפלגם אלא לבר פדא דאמר מייתי ומתני דספיקא הוא איצטריך קרא לרבויי ספיקא כמ"ל או לאיל למה לי

נסכי רחלה בכמה יין היה נריכה שהי רבעו לנסותינו לא היינו מפרישין
כין וכר לנקיבה: ע"כ כין רחלה לכבשה ומתני ליה מתניתין היא בסוכה
שקלים הרבע חותמות היו במקדש ענל וכר חדי חוטא נדי מצחא נסכי נאן
שמעתתו חותם שכתב עליו נדי היינו לוקחין נסכים לקרבן כין כין נדולים
כין קטנים כין זכרים כין נקיבה דהיינו כמי
לכבשה ורחלה דכולן נסכיהן שוין חוץ
משל אילים שלה היו נוטלי מחצה לעולה נסכי
שקלים דף ו אילים לפי שאין נסכין שוין לנסכין דהכי
להכבשה היה מעיון רבישי היין ולעשרון לח'
מי שהיה מבקש נסכים הלך אצל יוחנן
הממונה על החתומין וכותן על נסכיו וכותן
לו חותם והולך אצל גזבר הממונה על היין
וכותן לו חותם והוא כותן לו נסכים: מתני'
היורם סומך על קרבן תניא לאחר מיתת
תניא ומכיא נסכיו שהיה תניא חייב להביא
עם הוכח: ומיחר שיכול להמיר בקרבן תניא
כתניא: גמ': וזה שני שתעלה לארבן וכניו
סומכין בו ולא בעלי ולא היא סמיכה: אמר לו
ר' יהודה זה שהרן וכניו מתכפרין עם הצבור
וסמיכה בעלי היא: וכפר את חקדש הקדש
זה אחר שגמר כל החוצות והיה נוטל מדם
הפר ומדם השעיר הנעשה בפני ומכפר על
טומאת מקדש וקדשיו שהיתה בם ידיעה
בתחילה ואין בה ידיעה בסוף בין לפני ולפני
בין בקהל כין לעזרות ומכפר דם השעיר על
ישראל ודם הפר על הכהנים: כהנים והקהל
והלוים הושוו שכולן מתכפרין בשעיר
המשתלח בשלשה עבירות וכיון דמתכפרין
בו הכהנים הויא סמיכה בבעלים: ורבי שבועו' דף יג
שמעון אומר אין ד' לחי בהא סמיכה כוותך מלין דף קלא
יומא דף סא דכתיב המתכפרין בשעיר: הנעשה בפנים
וכו' אבל בהא לא סמיכה כוותיך דכתיב
שוילוי וכו': ור' שמעון אומר אין הכהנים
מתכפרין בשעיר המשתלח מה ת"ל בריית
הושוו כלומר שמתכפרין בשעיר: אמ"ל
מלי הושוו דבני כפרה נינהו אבל כל חד
וחד מכפר בדנפשיה ישראל בדם השעיר
והכהנים בדם הפר: אחד ישראל אחד
כהן משיח ואחד כהנים מתכפרין בשאר
עבירות בשעיר המשתלח: מה בין ישראל
לכהנים וכו' דבי ר' יהודה ר' שמעון אומר
וכו': ת"ר פר וסמכו וקני העלה את ידיהם
על ראש הפר דכתיב כפר העלם דבר על
נכור כו': ומ"ש שעירי ע"א שעונים סמיכ' וכ'
סמיכות הן פר העלם דבר על ניכור ופר
הבא על כל החצות דנמר מעיני עיכי מפר
העלם דפר על ניכור: שלח בארץ כלות בכהן
ואע"נ דכהנים לא עכרו סומך הכהן על
השעיר: הרי וסמך אהרן וגו' ושעיר הרי:

ואין

נסכי רחלה בכמה ופשטינא ליה ממתני' גדי
משמש נסכי צאן של גדולים ושל קטנים של
זכרים ושל נקבות חוץ משל אילים:
מתני': כל קרבנות הציבור אין בהן סמיכה
חוץ מן הפר הבא על כל המצות ושעיר המשתלח
רבי שמעון אומר אף שעיר ע"א כל קרבנות
היחיד טעונין סמיכה חוץ מן הבכור והמעשר
והפסח והיורש סומך ומביא נסכין ומיתר:
גמ': תנו רבנן כל קרבנות הציבור אין בהן
סמיכה חוץ מפר הבא על כל המצות ושעירי
ע"א דברי רבי שמעון רבי יהודה אומר שעירי
ע"א אין בהן סמיכה ואת מי אביא חחתיהם
שעיר המשתלח לא סניא דלא מעייל אמר
רבינא גמירי שתי סמיכות בציבור אחר לו רבי
שמעון והלא אין סמיכה אלא בבעלים ור'
אהרן ובניו סומכין בו אמר לו אף זה אהרן
ובניו מתכפרין בו א"ר ירמיה ואזדו לטעמיהו
דתניא וכפר את מקדש הקדש זה לפני לפנים
את אהל מועד זה היכל מזבח כמשמעו יכפר
אלו העזרות כהנים כמשמען על כל עם
הקהל אלו ישראל יכפר אלו הלוים השוו
כולן לכפר אח שמתכפרין בשעיר המשתלח
דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר כשם שדם
שעיר נעשה בפנים מכפר על ישראל על טומאת
מקדש וקדשיו כך דם הפר מכפר על הכהנים
על טומאת מקדש וקדשיו בשם שוידוי של
שעיר המשתלח מכפר על ישראל בשאר
עבירות כך וידוי של פר מכפר על הכהנים
בשאר עבירות ורבי שמעון האוראי הושוו אין
הושוו דבני כפר נינהו מיהו כל חד וחד מכפר
בדנפשיה לרבי יהודה טומאת מקדש וקדשיו
ישראל מכפרי בדם שעיר הנעשה בפני וכהנים
בפר של אהרן בשאר עבירות אלו ואלו מכפרי
בוידוי שעיר המשתלח ולרבי שמעון בשאר
עבירות נמי כהנים בוידוי דפר מתכפרי
כדקתני אחד ישראל ואחד כהנים ואחד
כהן משיח מהיכן ישראל לכהנים ולכהן
משיח אלא שדם הפר מכפר על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו ורבי שמעון אומר
כשם שדם השעיר הנעשה בפנים מכפר על ישראל כך דם הפר מכפר על הכהני כשם
שוידויו של שעיר המשתלח מכפר על ישראל כך וידויו של פר מכפר על הכהנים תנו
רבנן וסמכו זקני העדה את ידיהם על ראש הפר פר טעון סמיכה ואין שעירי ע"א טעונין
סמיכה דברי רבי יהוד' רבי שמעון אומר פר טעון סמיכה בזקנים ואין שעירי ע"א טעון
סמיכה בזקנים אלא באהרן ורמינהי החי חי טעון סמיכה ואין שעירי ע"א טעונין סמיכה
דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר חי טעון סמיכה באהרן ואין

וכפר את המקדש הקודש זה לפניי ולפנים מהכל מועד זה היכל מזבח
כמשמעו כפ"ק דסכועות פ' בקונט' דמיירי בטמא שנטמא לפניי דף יג
ולפנים או בטיהל או במזבח ותימה הלא מסכתין דמכפר שעיר הנעשה בפנים
מחמת טומאה וכאן פירוש בקונטרים דמיירי בטמא שנכנס לפניי ולפני'
או נעשה במזבח וקשה דאמאי כעי קרא הכי
מכל מקום אחר הוא בפ"כ דסכועות נפק"ת דף יח
בכולהו מחד קרא מדכתיב מטכן ומקדש מה
מיני ענין לטומאה שנמצא תהא ענין
לטומאה שנפנים ומה מחטר דנפקא לן מיי פ"ג מה'
הכא בכולהו דמתכפרין לא מיבעי לעכיין קרבנו
כרת אלא אף קרא ועוד קשה הא דתניא דף יג
בפ"ק דסכועות וכפר על הקודש מטומאות מיי פ"ג מה'
בני יסרא שים לי בעניין הזה להביא שלם קרבנו
טומאת עומאת ע"א וגילוי עריות וספיקות
דמים וקאמר ר' שמעון ממקומו הוא מוכרח
הוה ליה למימר מהכא דעל כרחי בטומאת דף מח
הקודש הכתוב מדבר ועוד דנסוף קוניאת
לו מייתי לה מתני' בנסוף הדם יבוא אחר
ניחוז ר' יוסי תחילה בפנים וכן בהיכל וכן
בזבח הוסב משמע בהדיא לעניין הזאות
דדים ומזה על בי הבנים ועל הפרוכת ועל
מזבח הזהב ושירי הדם על יסוד מזבח הם נתן
וקרי ליה למזבח החיצון עזרות לפי שהיה
בעזרה לריכא עזרת בפנים ועזרת ישראל
דקדושתם שוה ליתסב מתנה שכינה ות"ש
דכולהו הזאות בכר כתיבי ותפילין עיכוכא
דרשינן מיכלה נפ"כ דסכועות ים כילה דף יז
כים ואם לא כילה לא כיפר מינטריך התי
קרא דלא תימא הני מילי אהרן להכי כתב
רחמנא וכפר הכהן אחר כ"כ וכתיב בתריה וכפר
את מקדש הקודש:

הושוו כולן לכפרה אחת שמתכפרין
בשעיר המשתלח אבל בשעיר
הנעשה בפנים לא הושוו דאין כהנים
מתכפרי כדדרשינן בפ"ק דסכועות וכתיב דף יג
אחר לעם ואם תאמר ולויס נמי מתכפרי
מי בשעיר הנעשה בפנים אחר לעם כתיב
ואיכא למאן דאמר בפרק קורבן לויס לא דף קלא
ליקרו עם ואי בפרו של אהרן כיון דכתיב
דהייכו כהני ול' למתכפרין בשעיר הנעשה
בפנים מאחר דכתיב יכפר אלו הלויס
דמשמעינן קרא דמתכפרין:

ואין שעירי ע"א טעונין סמיכ' ואיכטרי
קרא למעוטי דלא תילף מפר העלם
דבר על ניכור דזה ניכור והאי ניכור מיגמי
מסוס דר' שמעון מרבי להו בסמוך מדכתיב
וסמך ידו על ראש השעיר ורבי יהודה מוקי
לה לדרות שעיר נחשון ואיבעי' לי' מסתברא
ליה למימר דמהאי ממעט שעיר נחשון
ומשעיר ירבעם שעירי ע"א מסו' דמשעיר
דכתיב בני נסיא אית לן לרכווי טפי נמי
שעיר נשיא כמו שעיר דנחשון ולי נראה
דלהכי ליכא למימר אי למעט נחשון מסוס
דאי אמרת בשלמא לרבות שעיר חלת אי
אמרת למעט ליתתוק קרא מיניה דשעיר
מדורש לי' ילפינה כל אמר פרק כל המנחות דף כי
כאות מנה גבי מנחת סמיכי ולכוכח: סח

הא לרבי שמעון סמיכה בבעלים בעינן ואהרן לאו בעלים הוא דתני
דף ס מצוה שתכפר עם כל ישראל הא אמר רבי שמעון בתורת כהנים
פר ושעיר לכל שבט והא דתניא בעלי חטאין על פיהם פר ושעיר לע"ז
בפני עצמן כיון דעל ידיהן נעשה החטא קרי להו בעלים:

גירסא בעלמא ע"ג פירוש בקונטרס
כלומר דרבי יהודה לית ליה
הלכה למשה מסיני בשתי סמיכות חלה
בגירסא בעלמא נקט להו ויליף להו
דף פב מקראי וקשה דבפרק כל המנחות בחות
מנח עריך ויהו זכחי שלמי ניבור טעונין
סמיכה מק"ו ומשני גמירי שתי סמיכות
בניבור ול"ל דהתם מירמי לרבי שמעון דחית
ליה גמר כדאמר נמי בשמוך לרבינא ורבי
יהודה הוה ממעט זכחי שלמי ניבור מהפר
עוד פירוש לשון אחר גירסא ובעלמא קראי
מסמכתא בעלמא לאסמכה:

איבא למפרך תיפוק ליה מהקישא
דף ז דכל הקרבנות כדדרשינן ביום
לותו זה בכור מעשר ופסח:

שכן פעונין נסכים ותנופת חזה
ושוק וכי תימא סמיכת ומשה
יוכיחו מה לכולהו דמתן דמים מרובה
למוכת תאמר בהני דכמתנה חסת:

קראי

ואין שעירי ע"א טעונין סמיכה אלא בזקני אם
רפ ששת ותסברא דהדקמייתא מתרצתא היא
הא אמר רבי שמעון סמיכה בבעלי בענן אלא
תריץ הכי הפר פר טעון סמיכה ואין שעירי
ע"א טעונין סמיכה דברי רבי יהודה רבי שמעון
אומר החי חי טעון סמיכה באהרן ואין שעירי
ע"א טעונין סמיכה באהרן אלא בזקנים
והביקא אם ליה ר' שמעון לרבי יהודה שעירי
ע"א בעי סמיכה ואי שמיע לך דלא בעי סמיכה
באהרן היא דשמיע לך ומיעוטא מהחי הוא
ורבי יהוד' למה לי למעטינהו מקרא והא אמר
רבינא גמירי שתי סמיכות בציבור גירסא
בעלמא ורבי שמעון שעירי ע"א דבעיא סמיכה
מנלן נפק' לן מדתני וסמך ידו על ראש השעיר
לרבות שעיר נחשון לסמיכה דברי רבי
יהודה רבי שמעון אומר לרבות שעירי ע"א
לסמיכה שהיה ר"ש אומר כל חטאת שנכנס דמה לפני' טעונה סמיכ' למה לי למימרא
שהיה סימנא בעלמא ואם' שעיר הנעשה בפני' דומיא דשעיר נשיא דמכפר על עבירות
מצוה ידועה ולרבינא דאמר גמירי שתי סמיכו' בציבו' קראי למה לי איצטריך הילכתא
ואיצטריך קראי דאי מקרא הוה אמינא זבחי שלמי ציבו' כי קשיא אמתני' דהך פירקא
דכל המנחות באות אמר רבי שמעון שלשה מינין טעונין שלש מצות ליתי בקל וחומר
ויהו זבחי שלמי ציבור טעונין סמיכה מקל וחומר מה שלמי יחיד שאין טעונין תנופה
חיים טעונין סמיכה חיים וכו' איצטריך הילכתא ואי מהילכתא הוה אמינא לא ידעינן
הי נינהו קמשמע לן דומיא דשעיר נשיא דמכפר על עבירות מצוה ידועה:

כל קרבנות היחיד טעונין סמיכה חוץ מבכור ומעשר ופסח:

תנו רבנן קרבנו ולא הבכור שיכול והלא דין הוא ומה שלמים שאין קדושתן מרחם
טעונין סמיכה בכור שקדושתו מרחם אינו דין שטעון סמיכה תלמוד לומר קרבנו ולא
הבכור קרבנו ולא מעשר שיכול והלא דין הוא ומה שלמים שאין מקדשין לפניהם
ולאחריהם טעונין סמיכה מעשר שמקדש לפניו ולאחריו אינו דין שטעון סמיכ' תלמוד
לומר קרבנו ולא מעשר קרבנו ולא פסח שיכול והלא דין הוא ומה שלמים שאינו
בעמוד והבא טעונין סמיכה פסח שהוא בעמוד והבא אינו דין שטעון סמיכה תלמוד
לומר קרבנו ולא פסח איכא למיפרך מה לשלמים שכן טעונין נסכים ותנופ' חזה ושוק
קראי אסמכתא בעלמא אלא

בעלמא דכל חטאת שנכנס דמה וכו': ולרבי שמעון דאמר לרבות שעירי ע"ג לימא לרבות שעיר יוס הכיפורים שנעשה בפנים דהא נכנס דמו לפנים:לא ס"ל
דומי' דשעיר נשיא דמכפר על עבירות מצוה ידועה לתפוקי שעיר הנעשה בפנים דהא נכנס דמו לפנים ואין בה יחיעה בתמלה ואין בה יחיעה
בפוף: ולרבינא דאמר גמירי וכו' לר' שמעון קמבעיא ליה כיון דס"ל שמעון בנבעלים ונמירי ב' סמיכות הוא ודלמי עסיקנא לן לסניינו פר העלם דבר של נבור
ושעירי ע"ג דהכי מיתנהו בנבעלי: לתפוקי שעיר המשתלח דלא הוי סמיכה בנבעלי דהא לר' שמעון אין מהרן ובניו מתכפרין: ולמה לי קרא לרבות שעירי ע"ג
לסמיכ': דלמי מקרא מן התי הוה אמינא וכחי שלמי נבור טעונין סמיכ' מקל וחומר כדאמרן בפרק כל המנחות ומאי זכחי שלמי יחיד שאין טעונין תנופה חיין
ומחוטין טעונין סמיכה וכחי שלמי נבור וכו' והכי קאמר מי טעון סמיכ' באהרן ולא שלמי נבור טעונין סמיכה באהרן שלא נוקני אהרן שלא סמיכות בנבור
להכי איצטריך הילכת דכ' סמיכו' בנבור ות"ל דע"כ קמ"ל דמ"ד קרא הסעיר לרבות שעירי ע"ג דומיא דשעיר נשיא לתפוקי וכחי שלמי נבור דלא דומיא דשעיר נשיא היא וכחי דאמר ר' שמעון סמיכ' באהרן שלא נוקני היו להכי איצטריך היו למימר דחי טעון סמיכ'
באהרן ולא שעירי ע"ג טעונין סמיכ' באהרן שלא נוקני היו דאמר ר' שמעון במתניתין לקמן שעירי ע"ג לאו מטו דקסבר שלשה סמיכות בנבור שלא קסבר שעירי
ע"ג טעונין סמיכה בחילון פר העלם דבר של נבור ושעיר המשתלח ולעולם כ' סמיכות בעינן בנבור עצמן בנבעלי ולא בבהנים להיינו פר העלם דבר ושעירי ע"ג:

קרבנו

קרבנו דתלת קרבנו כתב בעניינו דשלמים שלשה מיכיוסו דריש להו
קתם לדרשא אחריתא ושלשה דריש הכא: ולא הכחוב טעון סמיכה:
מעטר שהוקדש לפניו ולאחריו כדאמר קרא לתשיעי עשירי וכו': תיכא
לפיפרדלא הוו פריכי קרבי דתפילו לא מיעט רחמנא מקרבנו לא מבית ילפי
משלמים מה לשלמים כדין הוא דטעונים סמיכה שכן שעונין תנופה חוה ושוק
תאמר בשלו דאין טעונין תנופה ולמה לי קרבי: ודאי לא פריכי קרבי אלא תמורה דף ג
לסמכתא בעלמא אלא מיקר קרבי למה לי הגחל ומסמכתא גינהו: ולא
קרבן מבירו שאין מדם שומן על קרבן מבירו: ולא על קרבן נכרי לסמיכה
בעלים בעינן: כל בעלי קרבן מי שיש לו חלק בקרבן שומן עליו:
ורבי חנינא אמר ליה מיפכחי כלומר דאתני יורש שומך ויורש מימר כי היכא דלא תיקשה ליה מתניתין דאתני אין שומן ואינו מימר רבי יהודה היא: ויליף מחלת הקדש דסיימו תמורה שמקדישו מחלה מסוף הקדש לסמיכה שהוא שומן בשעת סמיכה דתכף לסמיכה סמיכה: יורש אינו שומך כדאמר קדשנו ולא קרבן מבירו: נכרי ואחבירו כדאמר קרא לתשיעי עשירי וכו' לפיפרדלא הוו פריכי קרבי דתפילו לא מיעט רחמנא מקרבנו לא מבית ילפי מלשלמים מה לשלמים כדין הוא דטעונים סמיכה שכן שעונין תנופה חוה ושוק תאמר בשלו דאין טעונין תנופה ולמה לי קרבי: ודאי לא פריכי קרבי אלא תמורה דף ג
לסמכתא בעלמא אלא מיקר קרבי למה לי הגחל ומסמכתא גינהו: ולא
קרבן מבירו שאין מדם שומן על קרבן מבירו: ולא על קרבן נכרי לסמיכה
בעלים בעינן: כל בעלי קרבן מי שיש לו חלק בקרבן שומן עליו:
ורבי חנינא אמר ליה מיפכחי כלומר דאתני יורש שומך ויורש מימר כי היכא דלא תיקשה ליה מתניתין דאתני אין שומן ואינו מימר רבי יהודה היא: ויליף מחלת הקדש דסיימו תמורה שמקדישו מחלה מסוף הקדש לסמיכה שהוא שומן בשעת סמיכה דתכף לסמיכה סמיכה: יורש אינו שומך כדאמר קדשנו ולא קרבן מבירו: נכרי ואחבירו כדאמר קרא לתשיעי עשירי וכו'

קראי למה לי קרבנו ולא קרבן חבירו קרבנו ולא קרבן נכרי קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה: היורש סומך:

הני רב חנניה קמיה דרבא יורש אינו סומך יורש אינו טימר והא אנן תנן היורש סומך ומביא את נסכיו ומימר אמר ליה איפכאי א"ל לא מתניתין מני ר' יהוד' היא דתני יורש סומך יורש מימר רבי יהודה אומר יורש אינו סומך יורש אינו מימר מאי טעמא דר' יהודה קרבנו ולא קרבן אביו ויליף תחלת הקדש מסוף הקדש פרה סוף הקדש יורש אינו סומך אף תחילת הקדש יורש אינו מימ' ורבנן האמרי מימר לרבות את היורש ויליף סוף הקדש מתחילת הקדש מה תחלת הקדש יורש מימר אף סוף הקדש יורש סומך ורבנן האי קרבנו מאי עבדי ליה קרבנו ולא קרבן נכרי קרבנו ולא קרבן חבירו קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה ורבי יהודה לרבו' כל בעלי קרבן לסמיכה לית ליה ואי נמי אית ליה נכרי וחבירו מחד קרא נפקא אייתרו ליה תרי קראי חד קרבנו ולא קרבן אביו ואי' לרבו' כל בעלי קרבן לסמיכה ורבי יהודה האי המר ימיר מאי עביד לי' מיבעי ליה לרבו' את האשה דתניא לפי שכל העניין בולו אינו מדבר אלא בלשון זכר מה"ס סופינו לרבו' את האשה תלמוד לו' המר ימיר ורבנן דרשי מואם ורבי יהודה ואם לא דריש:

מתני': הבל סומכין חוץ מחרש שוטה וקטן וסומא ונכרי העבד והשליח והאשה וסמיכה שירי מצוה על הראש בשתי ידים במקום שסומכין שוחטין והכף לסמיכה שחיטה: גמ' בשלמא חרש שוטה וקטן דלאו בני דיעה נינהו נכרי נמי בני ישראל סומכין ואין נכרים סומכין אלא סומא מאי טעמא לא רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי חד אמר אתיא סמיכה סמיכה מזקני עדה וחד אמר אתיא סמיכה סמיכה מעולת ראייה ולמאן דאמר מעולת ראייה ס"ט לא יליף מן זקני עדה דנין

גם זה גם פרקין דף ב

בני ישראל סומכין ואין נכרים סומכין אלא סומא מאי טעמא לא רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי חד אמר אתיא סמיכה סמיכה מזקני עדה וחד אמר אתיא סמיכה סמיכה מעולת ראייה ולמאן דאמר מעולת ראייה ס"ט לא יליף מן זקני עדה דנין

פרקין דף ב

פרקין דף ב

פרקין דף ב

דף ג דף עורבו"ת על רבה דת"ר כבשים יכמות ובפ' שבועת העדות מ"ל רב יצחק בר מנודימי
מתיב הכא הכא לחתיכה ומה זימה ועוד אחר היה בימי רבי דתניא כאחת מכל קרבנות
דף ד כיצד ד"ת רב יצחק בר מנודימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המדרש
דף עה כלומר היה רבו של רב דאמר בפ' הספינה תניא תנא דתנייא לרב מידות
תחוייה לרב יצחק בר מנודימי ורבינו
שמואל גרים דתנייא רב נלפ למד כלומר
שסנה לו רב במידות ור"ת מייתי דתניא מפרק
דף קי כל הכשר דרבו של רב היה דאמר ליכא
תנא דתנייא לרב כתל מחויה רב יצחק
בר מנודימי ותי מיפס לגרוס שם דתנייה
רב דהוה דקאסדר ליה תני כתל מניקה
שניתי לו ויש מפרשים דלו כמו ממנו
דף כח כדתניא כאומר קטן ואם היו רבים
נכיכין לו:
אתיא שמיכה שמיכה מוקני תיר"ם ניכעי
מנוקים מכל מום ונמצן דילף
מעולת ראייה כאשם סוגח בחמר מעיניו
דפטר ליה מראייה וסיר כל הנסו דפטורי
התם ועוד למה לי בני יסראל למעוטי נשים
תיפוק לי מהכא:
דילף מעולת ראייה תע"ג דעולת ראייה
גופה מעולה נדב נמרה כדכתיב תוך
וקיימא לן דבכור הלמד בניקים מן חוך
ומלמד בנ"ם הני מילי היכא דילף הכא
מילתא גופה מכל הכא ילפינן עולת חובה
דטעונה שמיכה מעולת נדבה והלר נמרי
סומא לה:
ידון ולא יד מסתו מהא דכתיב בני יסרא
למעוטי כשי שמיכה לא נפקא מסתו
דהוה למיכת תסמוך בקרבן בעלה דכיד
בעלה דמיא ומ"ת ולמ"ל יקרא למעוטי נשים
מסמיכה תיפוק לי דמצית עבד שהומן ברמח
שם תכף לשמיכה שמיטה דתוריית דאמר
נפ' כל שנשולין דמפילו שמך בשוק הגילה
דף לו תכף לעמוד שמאל נר ך לשחוט עדיין את
שתמיד תחילה שלא יהא דבר קודם לתמיד
עיד תנן בפ' שתי מדות כל היו כשר לשמיכה
דף ב ושחיטה דריש בנמר' דכתיב ביום שחטם
ומיתקש שמיכה לשחיטה דכתיב ושחט
ושמך:
כאילו לא כיפר וכפ' בפ' הוכחי בעי
למילף מהכא דלא מכפ' מעשה
דף ו לאחר שפרשה דקאמר מתי לאו כפר עשה
דקודם שפרשה לא כיפר שמיכה דהוה ליה
עשה לאחר שפרשה ואמר רבא עשה
דשמיכה קאמרת שמני הכא כיון דכל כמה
דלא שחיט בעזרה ושמך קתי לימת קהני
עשה לאחר שחיטה תשיב בעשה דלאחר
שחיטה אמ"ל דה הוא דר' יהודה לרבות
מיי פג ופע מעשה ואימת כיפר נברית לא כפ' קתי שמי כדתני
מקרבנות וקנותר בשתן אשר על כף הכהן כו' ותימה
דלא מייתי מברייתא דתנופה להכא דעל
כרחין לא כיפר קתי שמיך קאמר לא סייך
למימר לא כיפר עשה דתנופה היא לאחר
זריקה ו"ל להך כרייתא מיתניה גבי משם
מנורע ת"ל שטעון תנופה מי ושייך לפרש לא כיפר עשה דתנופה מחייב:
דף יא ולא ידו על הגזוזרא לכך הגרון מקום הסימנין משם קרוי גוזר כדתנן נפ"ק דקולין:

דנין קרבן יחיד מיחיד ואין דנין יחיד מציבור ולמאן
דילף מזקני עדה מאי טעמא לא ילף מעולת
ראייה דנין מידי דכתב ביה שמיכה בנופיה
ממידי דכת' ביה שמיכה בנופיה לאפוקי עולת
ראייה דהיא נופה מעולת נדבה גמרא דתני
תנא קמיה דרבי יצחק בר אבא ויקרב את
העולה ויעשה כמשפט כמשפט עולת נדבה
לימד על עולת חובה שטעונה שמיכה:
והעבר והשליח והאשה:
תנו רבנן ידו ולא יד עבדו ידו ולא יד
שלוחו ידו ולא יד אשתו כל הני למה לי צריכי
אי כתב רחמנא חד הוה אמינא למעוטי עבד
דלאו בר מצות אבל שליח דבר מצוה הוא
ושלוחו של אדם כמותו אימא ליסמוך ואי
אשמעינן הני תרתי דלאו כנופיה דמי אבל
אשתו דכנופיה דמיא אימא תיסמך צריכא:
שמיכה שירי מצוה: תנו רבנן
וסמך ונרצה וכי שמיכה מכפרת והלא אין
כפרה אלא בדם שנ' כי הדם הוא בנפש יכפר
אלא לום לך שאם עשאה לשמיכ' שירי מצוה מעלה עליו הכתו' כאילו לא כיפר וכיפר
ותניא נבי תנופה כי האי גוונא לתנופה לכפר וכי תנופה מכפרת והלא אין כפרה אלא
בדם שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר אלא לומר לך שאם עשאה לתנופה שירי מצוה
ויקרא יג מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר: על הראש: תנו רבנן ידו על
הראש ולא ידו על הצואר ידו על הראש ולא ידו על הגביים ידו על הראש ולא ידו על
החזה כל הני למה לי צריכי דאי כתב רחמנא חד למעוטי צואר דלא קאי בהדי ראשו
אבל גבו דקאי להדי ראשו אימ' לא צריכה ואי אשמעינן הני תרי משום דלא איתרבי
לתנופה אבל חזה דאיתרבי לתנופה אימא לא צריכא איבעיא להו ידו על הצדדין מהו
תא שמע דתניא אבא ביראר"ב ברבי אליעזר בן יעקב אומר ידו על ראשו ולא ידו על
הצדדין בעי רבי ירמי' מטלית מהו שתחוץ תא שמע ובלבד שלא תהא דבר חוצץ בינו
לבין הזבח: ובשתי ידים: מנא הני מילי אמר ריש לקיש דאמר קרא וסמך
אהרן את שתי ידיו כתב ידו וכתב שתי זה בנה אב כל מקום שנאמר ידו הרי כאן שתים
עד שיפרט לך הכתוב אחת אזל רבי אלעזר אמרה להא שמעתה בבי מדרשא ולא
אמרה משמיה דריש לקיש שמע ריש לקיש ואיקפד א"ל אי סלקא דעתך כל היכא
דכתב ידו תרתי נינהו למה לי למיכת' ידיו ידיו אקשי לי' עשרי' ד' אין ידיו תביאנ'
ידיו רב לו שכל את ידיו אישתיק לבתר דנח דעתיה א"ל מאי טעמא לא תימא לי ידיו
דסמיכה קאמרי בסמי' נמי כתב ויסמוך את ידו עליו ויצוהו סמיכה דבהמה קאמרי:
ובמקום שסומכין שוחטין תכף לסמי' שחיטה: מאי קאמר הכי קאמ' במקו' שסומכין
שוחטין שתכף לסמיכה שחיטה: מתני': חומר בסמיכה מבתנופ' ובתנופה
מבסמיכה שאחד מניף לכל החברים ואין אחד סומך לכל החברים חומר בתנופה
שהתנופה נוהגת בקרבנות היחיד ובקרבנות הצבור בחיים

תוספות דנמרינן מפסח דכתיב ושחטו אותו כל קהל וגו': סמיכה שירי מצוה סמיכה לא עשאה
לא מעכבא: כאילו לא כיפר כאילו לא עשה מצוה מן המובחר כדכתיב וסמך ונרצה
ותפילו הכי כיפר לכפרה בדם הוא: ולא על הנזוזרא היינו הגרון בית השחיטה: הגב
היינו גב דקאי להדי ריסים כשוה הראש לימת לא נמעט: על הנדדין של ראש על
הלחיים: מהו שתחוץ כין ידו לבין הראש: וכתב ידו מסר: מקשי על שלא תאמר מזמן
ומקשי ליה מיס"ד וכו' למה לי דכתב רחמנא בשום מקום נתורה ידין מלא לכתוב ידו
ומשמע נמי תרי ידיו דסמי' ומתרי לישמעי תרי והא לא משכחן סמיכה ידין מלא דסמיכה
סמיכה דבהמה קאמרת דכל מקום שנאמר ידו משמע תרי: ומתי קאמר במקום שסומכין
שוחטין כלומר לאחר שסומכין לאחר שוחטין תכף לסמיכה שחיטה דכי מסתכר
שפיר: ע"ל מתי קאמר דמשמע ליה דכאותן מקום שנהמה שסומכין שם שוחטין והלא
אין סמיכה בנזיר כ"ל: במקום שסומכין בעזרה במקום הטבעת דנשעת סמיכ' היו ישראל רשאין ליכנס שם: בעיין ונמיס דף י

מתני׳ בחיין ובשחוטין בכבשי עצרת ובכבשי שמין כו רוח חיים לחם ומנחות:
מה בין כן בסמיכה חין מתנין בשחוטין ומין כוהג בזה בכבשי שים כו רוח
חיים: גמ׳ סיכול סיפא הימא סיומך לכל החבירים והלא דין הוא וכו׳
בשוכרין כחבירין: כתעשה בחבירין חין כולם נריכין להניף חלת מתר
מניף על יד כולם: ותתרבי תנופה כשוכרין
שיהא כולם נריכין להניף: תנופה שנתרבית
בשחוטין בין בשלמי נכור בין בשלמי יחיד:
קא הוי תניסה דכי מניף זה ידו ע״י חבירו
הויא ידו ח נצת בין יד חבירו לנוף: ליניף
מדת הדר ליניף חבירו: תנופה מתת כתוב
חבל בסמיכה לח כתיב סמיכה בהדיא
חלת וסמך סתם לסמוך והדר לסמיך:
והעלים לכהן גדול: כוס ט הרחצן מחות׳
ר״ג מעשיקים בתמיד ומוסך עליהם בהן
גדול וזורקן על המיזבח וגשמט השני והלך
לו וכך תכרו שניסי ומוסיט לרחצן
והרחצן לכהן גדול: מתוס יקרא דכהן גדול
סיכא נרמא כמו שהקריב הוא חת כולהיה
מוסך עליהן ולח חתמא סמיכתה נוהגת
בשחוטין מן התורה:

הדרן עלך שתי מדות

דוכתים פיג

שתי הלחם: דפוס פור״מ כלעז
ובגמרא מפרש היתך עשוי:
ובשהוח דול מן התנור נותנין
בדפוס כדי שלא יתקלקלו ויסברו: גמ׳:
החלה החת בלחם הפנים כתיב: ושמת
חותם שימה דמשמע שתהא עיבה מהם
דהיינו בתנור תהא כלשון חותם דמשמע
סהיה נותן חתיס בשני דפוסין יחד בתנור
: ועדיין היא בצק נותנה בדפוס שהדפוס
עשוי כמין תיבה פרונה ולמר כמין
ספינה מרוקדת כדפליגי לקמן: ומתקן
הבצק בתוך הדפוס סיכ עשוי כעין הדפוס
שהלחם היו לו דפנות ותוך וכמין דפוס
היה לה בתנור והיו מסיקין חותו עם התנור
וחופה חת הלחם: וליקדרה לחחר שנתה
לדפוס קמח שתיקל כו: לניפחיה ובריכה
דפוס גדול מן הרחצן: כמין

הדרן עלך שתי מדות

שתי הלחם נילושות אחת
אחת ונאפות אחת
אחת לחם הפנים נילושת אחת אחת ונאפת
שתי שתים ובדפוס היה עושה אותן כשהוא רודן נותנן לדפוס כדי שלא יתקלקלו:
גמ׳: מנא הני מילי דתנו רבנן שני עשרוני יהיה החלה האחת מלמד
שנילושות אחת אחת מניין שאף שתי הלחם כך תלמוד לומר יהיה ומניין שאפייתן
שתים שתים תלמוד לומר ושמת אותם יכול אף שתי הלחם כן תלמוד לומר אותם
האי אותם הא אפיקתיה אם כן ליתא קרא ושמתם מאי ושמת אותם שמעת מינה
תרתי: תנו רבנן ושמת אותם בדפוס שלשה דפוסין הם נותנה לדפוס
ועדיין היא בצק וכמין דפוס היה לה בתנור וכשהוא רודה נותנה בדפוס כדי שלא
יתקלקל ולהדרה לדפוס קמא כיון דאפי לה נפחה: איתמר לחם הפנים ביצד עושין
אותן רבי חנינא

סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין תימא ותתרבה בשחוטין מק״ו מתנופה
שנתעשה בשוכרין ונתרבתה בשחוטין:
קא סיפא מניסה והא דכהן מניף ידו תחת יד הבעלים זמניף פירמתי
לעיל בפרק כל המנחות כחות מנה: דף מח

בזמן שכהן גדול רנה להקטיר חצנה דף לב
היא במסכת תמיד:

שתי הלחם במשנה ובמקרא
קרוי לשון זכר ונשוף
נקיבה דהכא תנן שתי
הלחם ובשמועתל כתיב נבי שחול ונתנו לך
שתי לחם ולקמת מידם ולעיל פרק והלו
מנחות קרי ליה לשון זכר דקתני נבות מלחם דף עח
גדול וכתיב ולח יחסר לחמו:
ובדפוס היה עושה אותו חות דגרסי
טפוס והכל אחד כמו טופסי
ניטין פור״מ כלעז ומיה פשר לגרר שם
היה מתקן הלחם מחוץ לדפוס שהיה
הדפוס כתוך הלחם חו הלחם נפנים ומתוך
מסגרת נרחה שהלחם כתוך הדפוס חבל
מרחמר בגמ׳ וליהדר בדפוס קמח ומסגר
כיון דלפי לה נפחה משמע שהלחם מיל פיב מס׳
חוץ לדפוס דתי כתוך הדפוס כיון דכמין כלי המקדש
דפוס היה לה בתנור היכי מינפחה לה חין
הדפוס מניחה ועוד דבכל דוכתח משמע
שהיו מדביקין חת הפת בתנור וחם נתוך
הדפוס כתונה חי חיפשר להדביקה ומהח
דקתני וכשהוח רודן נותנן בדפוס חין
לדקדק דשיך רדייה חפני הדפוס ולח חפני
שהודבקה בתנור:
וכשהוא רודן נותנן בדפוס הן הקערות
של שולחן כדחמר קערותיו של
דפוסין וכן פיר׳ רש״י כפירושי חומש שהיה
נותנו בקערו׳ לחם חפייה ותימה הח דפליגי
לקמן בחפייתן חי דחיית סכת למחן דחמר
תנור מקדש דחייה סכת משום דחי חפי לה
מחתמול חיפסלה כלינה ולחתן דחמר מיל פלין ח
חין תנור מקדש לח דחיית הח כיון למר מהל תמידין
וכיון למר קערות כחקדשו כדכתיב כפרשת ומוספין
כסח ומסחת כו חת לחמ מועד וחת חהרן מיל פלין ל
העדות וחת השולחן וחת כל כליו ושמת מהל תמידין
מל״ג דכתיב נבי שולחן ועשית קערותיו ומוספין
מ״מ כלי השולחן משמע לח מיקרו חיכח
מחן דמפרש קערותיו חלו הדפוסים
קסבר תנור מקדש מכל מחן דחמר חין
תנור מקדש היה מפרש דקערותיו היינו
קעבות שהיו נותנים בהם חת הלחם
על שתי שולחנות שבחולם מחד מכאן
וחחד מוכח על כל כתף נותנים לחם
הפנים בבניסתן ועל כל זהב ביניהתן
מכל חין לפרש דעל שולחן של משה
שבהיכל היו שולרין בתוך הקערות דמ״ל
שולחן היה מקדש יותר מט״ו טפחים:

ושמת חותם בדפוס וחל תניחנה לומר שתהיו שתים ול״ל דמ״ל לכתוב ונתת חותם מכל ושמת משמע שיהיה בדפוס: כתין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0191
DFG

כמין תיבה פרוצה שניטל כיסויה ושתי הפנות שם וכנגד זו כך הלחם היו נו
שתי הפנות ושוליים רחבים כזה : כמין ספינה רוקדת קורין
ומין לה שוליים שלא מלמעלה רחבה מלמטה כלום זהולכת על
נמצא ושני רחשים חדין והולכין הגבוהין למעלה ומין נוגעין
כמים ולהכי קרי לה רוקדת שמרקד והולך
מהר : בייגו דיתבי כזיכין של לבונה בתוך
לחם העליון כדכתיב על המערכת לבונה
זכה להוציל והשוליים רחבים היו יוסבים
הכזיכין עליהם יפה : שלא למען דאמר כמין
ספינה רוקדת היכי יתבי כזיכין הא מין לו
שוליים : מקום הוה עביד לפי כעובי מחל
הפנות היה מתקן להן בית תושב: בשלמא
למאן דאמר כמין תיבה פרוצה היו הפנות:
היינו דיתבי קנים דקתני מתניתין קנים
היו אם שהיה נותנן קנים של זהב על הלחם
הרחשין רחשו של קנה על דופן זה ורחשו של
אחר על דופן זה ועל הקנים היה מושב לחם
אחר עד שהם אם חלות זו על זו ומבד לין
מקנים כיולהלה לחכירתה כדי שלא יתעפשו
: שלא למאן דאמר בספינה רוקדת היכי יתבי
קנים ושלא רחשון הדיש ומין יכול ליעשם
אם חלף קנה אחד מאבעיתיו : מורשת
עביד להו מבל הרחש מכאן ומכאן ומדבק
מעט בפק לקבל את הקנים : בשלמא
למאן דאמר כמין תיבה פרוצה שהיו
הפנות זקיפות בשוה היינו דסמיכי
סניפין ללחם דקתני מתניתין זרבעה
סניפין היו שם מעוכלין כרחשיהן סניפ
לסדר זה וסניפ לסדר זה שלחם מונח
מרכו לרוחבו של שולחן וקופל לשעלה
מיכן ומיכן שם שזורק הלחם יתר על
רוחב שולחן וכן כן דופני הלחם
ולמאן דאמר כמין תיבה פרוצה כשול
שהפנות זקיפות בשוה : היינו דסמכי
שני סניפין שקורין פורקים העומדי בקרקע
מרוכות וגביהות עד לחם העליון סומכין

הלחם שלא יסברו דופניהן ולהכי שם בלין כרחשיהן פיכולין הרבה כזה
שרחשי הקנים שעל כל לחם ולחם מונחין על אותה פיכולין : שלא
למאן דאמר כמין ספינה רוקדת עשו הלפנו בשיפוע היכי ס׳ כי
סניפין ללחם והלא אין הסניפין נוגעין אלא מעט ברחשו של
לחם ואין יכול לסתוך דופנותיו שלא יסבר : דעביד להו ענל אין הסניפין
עומדין זקופין אלא עשויים כחני מענל שקורין בירקל כזה ואותו כפל תחת
סיפועו של לחם ורחם הסניף סומך לרחם
הלחם מיענל דבעינן סניפין כדקרינן מוני המענל על פס עונה :
היינו סמין זולי הלחם רחבים והיינו יוסב אגב
יוקרן לחם שזה מונח על זה מבבידו: אלא נסבר תילתי תילתי : סניפין
על גבי שלחן מונחים ודעביד להו כדאמרן : שלא למאן דאמר כמין תיבה
פרוצה והיו הפנות שוות ווקפות תו לא מצו סניפין למיתב על השלחן :
הלחם מעמיד את הסניפין שסיפועו של לחם מונח על קיפולו של סניף כדאמ׳
דעביד מיענל הסניף מעמיד הלחם שלא יפול : כמין

דתנן חנינא אומר כמין תיבה פרוצה רבי יוחנן
אומר כמין ספינה רוקדת בשלמא למאן דאמר
כמין תיבה פרוצה היינו דהוו יתבי בזיכין אלא
למאן דאמר כמין ספינה רוקדת היכי הוו יתבי
בזיכין מקו עביד להו בשלמא למאן דאמ׳ כמין
תיבה פרוצה היינו דהוו יתבי קנים אלא למאן
דאמר כמין ספינה רוקדת קנים היכי הוו יתבי
מורשה עביד להו בשלמא למאן דאמר כמין
תיבה פרוצה היינו דסמכה ליה סניפין ללחם
אלא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת היכי
סמכי לידה סניפין ללחם דעגיל להו מיענל
בשלמא למאן דאמ׳ כמין ספינה רוקדת היינו
דבעינן סניפין אלא למאן דאמר כמין תיבה
פרוצה סניפין למה לי אגב יוקרא דלחם תלת
בשלמ׳ למאן דאמ׳ כמין ספינה רוקדת סניפין
על גבי שלחן מונחין אלא למאן דאמר כמין
תיבה פרוצה סניפין היכא מנח להו אארעא
מנח להו אין דאמר רבי אבא בר ממל לדברי
האומר כמין ספינה רוקדת סניפין על גבי
שלחן מונחין לדברי האומ׳ כמין תיבה פרוצה
סניפין על גבי קרקע מונחין כמאן אזלא תא
דאמר רב יהודה הלחם מעמיד את הסניפין
והסניפין מעמידין את הלחם כמאן דאמ׳ כמין

סניפה רוקדת

מיתיבי

כמין תיבה פרוצה שניטל כיסויה ושתי הפנות שם וכנגד זו כך הלחם היו נו
שתי הפנות ושוליים רחבים כזה : כמין ספינה רוקדת קורין
ומין לה שוליים שלא מלמעלה רחבה מלמטה כלום זהולכת על
נמצא ושני רחשים חדין והולכין הגבוהין למעלה ומין נוגעין
כמים ולהכי קרי לה רוקדת שמרקד והולך
מהר : בייגו דיתבי כזיכין של לבונה בתוך
לחם העליון כדכתיב על המערכת לבונה
זכה להוציל והשוליים רחבים היו יוסבים
הכזיכין עליהם יפה : שלא למען דאמר כמין
ספינה רוקדת היכי יתבי כזיכין הא מין לו
שוליים : מקום הוה עביד לפי כעובי מחל
הפנות היה מתקן להן בית תושב: בשלמא
למאן דאמר כמין תיבה פרוצה היו הפנות:
היינו דיתבי קנים דקתני מתניתין קנים
היו אם שהיה נותנן קנים של זהב על הלחם
הרחשין רחשו של קנה על דופן זה ורחשו של
אחר על דופן זה ועל הקנים היה מושב לחם
אחר עד שהם אם חלות זו על זו ומבד לין
מקנים כיולהלה לחכירתה כדי שלא יתעפשו
: שלא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת היכי יתבי
קנים ושלא רחשון הדיש ומין יכול ליעשם
אם חלף קנה אחד מאבעיתיו : מורשת
עביד להו מבל הרחש מכאן ומכאן ומדבק
מעט בפק לקבל את הקנים : בשלמא
למאן דאמר כמין תיבה פרוצה שהיו
הפנות זקיפות בשוה היינו דסמיכי
סניפין ללחם דקתני מתניתין זרבעה
סניפין היו שם מעוכלין כרחשיהן סניפ
לסדר זה וסניפ לסדר זה שלחם מונח
מרכו לרוחבו של שולחן וקופל לשעלה
מיכן ומיכן שם שזורק הלחם יתר על
רוחב שולחן וכן כן דופני הלחם
ולמאן דאמר כמין תיבה פרוצה כשול
שהפנות זקיפות בשוה : היינו דסמכי
שני סניפין שקורין פורקים העומדי בקרקע
מרוכות וגביהות עד לחם העליון סומכין

הלחם שלא יסברו דופניהן ולהכי שם בלין כרחשיהן פיכולין הרבה כזה
שרחשי הקנים שעל כל לחם ולחם מונחין על אותה פיכולין : שלא
למאן דאמר כמין ספינה רוקדת עשו הלפנו בשיפוע היכי ס׳ כי
סניפין ללחם והלא אין הסניפין נוגעין אלא מעט ברחשו של
לחם ואין יכול לסתוך דופנותיו שלא יסבר : דעביד להו ענל אין הסניפין
עומדין זקופין אלא עשויים כחני מענל שקורין בירקל כזה ואותו כפל תחת
סיפועו של לחם ורחם הסניף סומך לרחם
הלחם מיענל דבעינן סניפין כדקרינן מוני המענל על פס עונה :
היינו סמין זולי הלחם רחבים והיינו יוסב אגב
יוקרן לחם שזה מונח על זה מבבידו: אלא נסבר תילתי תילתי : סניפין
על גבי שלחן מונחים ודעביד להו כדאמרן : שלא למאן דאמר כמין תיבה
פרוצה והיו הפנות שוות ווקפות תו לא מצו סניפין למיתב על השלחן :
הלחם מעמיד את הסניפין שסיפועו של לחם מונח על קיפולו של סניף כדאמ׳
דעביד מיענל הסניף מעמיד הלחם שלא יפול : כמין

מיתיבי כמין כוורת היה לה בתנור ורומס כמין טבלה מרובעת אימא ופיה דומה כמין טבלה מרובעת תניא כמאן דאמר כמין ספינ' רוקדת דתניא ארבע סניפין של זהב היו שם מפוצלין מראשיהן כמין דקרנין היו שסומכין בהן את הלחם שהוא דומה כמין ספינה רוקדת איבעיא להו לחם הפנים נפסל במסע' או אינו נפסל במסעות רבי יוחנן ורבי יהוש' בן לוי חד אמ' נפסל וחד אמ' אינו נפסל מאן דאמ' נפסל דכתב כאשר יחנו כן יסעו מה בחנייתו נפסל ביוצא אף בנסיעותיו נפסל ביוצא ומאן דאמר אינו נפסל דכתב° ולחם התמיד עליו יהיה ואידך נמי הא כתב° כאש' יחנו כן יסעו לאידך גי' מה בחנייתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל אף בנסיעתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל ואידך נמי הא כתב ולחם התמיד עליו יהיה אלא כי אתא רב דימי אמר במסורד דכולי עלמא לא פליגי אלא כי פליגי במסולק מאן דאמר נפסל דכתב כאשר יחנו כן יסעו מה בחנייתו נפסל ביוצא אף בנסיעתו מיפסל ביוצא למאן דאמר אינו נפסל דכתב ונסע אהל מועד אף על פי שנסע אהל מועד הוא ואידך נמי הכתב כאשר יחנו כן יסעו לאידך גי' מה בחנייתו כי לא מפיק ליה לא מיפסיל אף בנסיעתו כי לא מפיק לי' לא מיפסל ואידך נמי הא כת' ונסע האהל מועד ההו' לדגלי' הוא דאתא ואידך סמחנה הלויה בתוך המחנות נפקא מיתיבי בשעת° סילוק מסעות קדשים נפסלין ביוצא ובין ומצורעין משתלחין חוץ למחיצתן מאי לאו אפילו לחם הפנים לא בר מלחם הפנים מה נפשך אי אהל מועד דוקא הוא אפילו קדשים נמי אי אהל מועד לאו דוקא הוא אפילו לחם הפנים נמי אלא כי אתא רבין אמר מר אמר במסורד ומר אמר במסולק ולא פליגי אמר אפיי ש"מ יש סילוק מסעות בלילה דאי סלק דעתך אין סילוק מסעות בלילה אימ' מדלי לצפרא מאי איריא משו' יוצא חיפוק לי דאיפסיל ליה בלינה פשיטא ללכת יומם ולילה כתב מהו דתיסא הני מילי היכ' דעקו' ביממ' אבל היכא דלא עקור ביממא בליליא לא מצו עקרי קמ"ל ורמינהי הוגללו הפרכות הותרו הזבין ומצורעין ליכנס לשם אמר רב אשי לא קשיא הא רבי אליעזר הא רבנן דתניא רבי

תוספתא דזבחים פי"ג דף קנח

זיבה ונדות: ורבי

כמין כוורת היה לה בתנור וזה סדעתם שהוא כיפה כו מרובע והיינו כמין שיבה פרוסה שיש לה שוליים רחבים ומרובעים: תימא ופיה דומה כו' שוליים עצויין כספינה: כמין דוקרנין כמין קנים הדוקרין קיסם שיש בהן ענפי' כדרכה דהוו מפולגין: נפסל כיצד שיצתה כשנסעין ישראל במדבר ומפרק' המסבן ונוטלי' השלחן עם הלחם כדכתיב על השלחן הסנים יפרשו כנד תכלת: מי נפסל לחם כיוצא מלא: בחנייתו נפסל כיוצא חס יוצא חוץ לקלעים כדכתיב והיתה לאהרן ולבניו ואכלוהו במקום קדוש: ולחם התמיד עליו יהיה שתא בקדושתיה קאי: תקומו על שולחן: כמסורד על השלחן שעדיין לא הגיע זמן לסלק את זה עד שנסעו ומ"ש בתוך מחנה הלויה הוא שנושאין אותן עמהן עם המשכן דלי מחנה ישראל סביב להם: כי לא מפיק ליה מעזרה והשתא נמי לא מפקיה ומחנה לויה: דגלים להורות היכן דגל יסע ראשון ואיכן תמכיו ואיכן יחנו: סילוק מסעות שהפרכות נגללות קדשים נפסלים כיוצא חוץ להם קלעים ומעפ"י כן המחנה קדוש וזבין ומצורעין משתלחין מ"ן מחמיצתן מצורע חוץ למחנה ישראל ואין מהלכים בסוף מחנה כדתמר בברכות את והב בסופה וזבין חוץ למחנה לויה: מי מהל מועד דוקא הוא אע"ג דהוגללו הפרכות כדקתני לעיל: ה"ג מפי קדמ' נמי לא ליפסלו כיוצא ומי מהל מועד לאו דוקא הוא: תפילו לחם הפנים נמי ליפסול: תלת כי אתא רבין אמר מהל מועד לאו דוקא דלדגלים הוא דאתא ומר דמכשר כמסולק דכתיב לחם תמיד עליו יהיה ומר דפסיל במסולק"ש מדקתני קדמ' נפסלים מפני שפסול יוצא ים סילוק במסעות אפי' היה נעלה הענן בלילה היו נוסעים מיד ולא היו ממתינין עד הבקר: תימת מידלו קלעים: בלילה לא מצו עקרי דכתיב ויהי בחצי הלילה קמ"ל: ורמינהי דקתני וזבין ומצורעין משתלחין: בפסח הכא בטומאה כגון שרוב זיבור טמאים כדאמר לעיל דאיכא לפסח שני ולא ניזבור שומאת מת שותרים לפסח כדכתיב טמא־נפש הכל לא זיבה ונדעת: ורבי

תוספתא דזבחים פי"ג דף קנח

כמין כוורת היה לה בתנור וזה סדעתם שהוא כיפה כו מרובע והיינו כמין שיבה פרוסה שיש לה שוליים רחבים ומרובעים: תימא ופיה דומה כו' שוליים עצויין כספינה: כמין דוקרנין כמין קנים הדוקרין קיסם שיש בהן ענפי' כדרכה דהוו מפולגין: נפסל כיצד שיצתה כשנסעין ישראל במדבר ומפרק' המסבן ונוטלי' השלחן עם הלחם כדכתיב על השלחן הסנים יפרשו כנד תכלת: מי נפסל לחם כיוצא מלא: בחנייתו נפסל כיוצא חס יוצא חוץ לקלעים כדכתיב והיתה לאהרן ולבניו ואכלוהו במקום קדוש: ולחם התמיד עליו יהיה שתא בקדושתיה קאי: תקומו על שולחן: כמסורד על השלחן שעדיין לא הגיע זמן לסלק את זה עד שנסעו ומ"ש בתוך מחנה הלויה הוא שנושאין אותן עמהן עם המשכן דלי מחנה ישראל סביב להם: כי לא מפיק ליה מעזרה והשתא נמי לא מפקיה ומחנה לויה: דגלים להורות היכן דגל יסע ראשון ואיכן תמכיו ואיכן יחנו: סילוק מסעות שהפרכות נגללות קדשים נפסלים כיוצא חוץ להם קלעים ומעפ"י כן המחנה קדוש וזבין ומצורעין משתלחין מ"ן מחמיצתן מצורע חוץ למחנה ישראל ואין מהלכים בסוף מחנה כדתמר בברכות את והב בסופה וזבין חוץ למחנה לויה: מי מהל מועד דוקא הוא אע"ג דהוגללו הפרכות כדקתני לעיל: ה"ג מפי קדמ' נמי לא ליפסלו כיוצא ומי מהל מועד לאו דוקא הוא: תפילו לחם הפנים נמי ליפסול: תלת כי אתא רבין אמר מהל מועד לאו דוקא דלדגלים הוא דאתא ומר דמכשר כמסולק דכתיב לחם תמיד עליו יהיה ומר דפסיל במסולק"ש מדקתני קדמ' נפסלים מפני שפסול יוצא ים סילוק במסעות אפי' היה נעלה הענן בלילה היו נוסעים מיד ולא היו ממתינין עד הבקר: תימת מידלו קלעים: בלילה לא מצו עקרי דכתיב ויהי בחצי הלילה קמ"ל: ורמינהי דקתני וזבין ומצורעין משתלחין: בפסח הכא בטומאה כגון שרוב זיבור טמאים כדאמר לעיל דאיכא לפסח שני ולא ניזבור שומאת מת שותרים לפסח כדכתיב טמא־נפש הכל לא זיבה ונדעת: ורבי

דף קי

דף קיא

דף קיב

דף קיג

דף קיד

דף קטו

דף קטז

דף קיז

דף קיח

דף קיט

דף קכ

דף קכא

דף קכב

דף קכג

דף קכד

דף קכה

דף קכו

דף קכז

דף קכח

דף קכט

דף קל

דף קלא

דף קלב

דף קלג

דף קלד

דף קלה

דף קלו

דף קלז

דף קלח

דף קלט

דף קמ

דף קמא

דף קמב

דף קמג

דף קמד

דף קמה

דף קמו

דף קמז

דף קמח

דף קמט

דף קנ

דף קנא

דף קנב

דף קנג

דף קנד

דף קנה

דף קנו

דף קנז

דף קנח

דף קנט

דף קס

דף קסא

דף קסב

דף קסג

דף קסד

דף קסה

דף קסו

דף קסז

דף קסח

דף קסט

דף קע

דף קעא

דף קעב

דף קעג

דף קעד

דף קעה

דף קעו

דף קעז

דף קעח

דף קעט

דף קפ

דף קפא

דף קפב

דף קפג

דף קפד

דף קפה

דף קפו

דף קפז

דף קפח

דף קפט

דף קצ

דף קצא

דף קצב

דף קצג

דף קצד

דף קצה

דף קצו

דף קצז

דף קצח

דף קצט

דף קק

דף קקא

דף קקב

דף קקג

דף קקד

דף קקה

דף קקו

דף קקז

דף קקח

דף קקט

דף קקי

דף קקיא

דף קקיב

דף קקיג

דף קקיד

דף קקטו

דף קקטז

דף קקיז

דף קקיח

דף קקיט

דף קקכ

דף קקכא

דף קקכב

דף קקכג

דף קקכד

דף קקכה

דף קקכו

דף קקכז

דף קקכח

דף קקכט

דף קקל

דף קקלא

דף קקלב

דף קקלג

דף קקלד

דף קקלה

דף קקלו

דף קקלז

דף קקלח

דף קקלט

דף קקמ

דף קקמא

דף קקמב

דף קקמג

דף קקמד

דף קקמה

דף קקמו

דף קקמז

דף קקמח

דף קקמט

דף קקנ

דף קקנא

דף קקנב

דף קקנג

דף קקנד

דף קקנה

דף קקנו

דף קקנז

דף קקנח

דף קקנט

דף קקס

דף קקסא

דף קקסב

דף קקסג

דף קקסד

דף קקסה

דף קקסו

דף קקסז

דף קקסח

דף קקסט

דף קקע

דף קקעא

דף קקעב

דף קקעג

דף קקעד

דף קקעה

דף קקעו

דף קקעז

דף קקעח

דף קקעט

דף קקפ

דף קקפא

דף קקפב

דף קקפג

דף קקפד

דף קקפה

דף קקפו

דף קקפז

דף קקפח

דף קקפט

דף קקצ

דף קקצא

דף קקצב

דף קקצג

דף קקצד

דף קקצה

דף קקצו

דף קקצז

דף קקצח

דף קקצט

דף קקק

דף קקקא

דף קקקב

דף קקקג

דף קקקד

דף קקקה

דף קקקו

דף קקקז

דף קקקח

דף קקקט

דף קקקי

דף קקקיא

דף קקקיב

דף קקקיג

דף קקקיד

דף קקקטו

דף קקקטז

דף קקקיז

דף קקקיח

דף קקקיט

דף קקקכ

דף קקקכא

דף קקקכב

דף קקקכג

דף קקקכד

דף קקקכה

דף קקקכו

דף קקקכז

דף קקקכח

דף קקקכט

דף קקקל

דף קקקלא

דף קקקלב

דף קקקלג

דף קקקלד

דף קקקלה

דף קקקלו

דף קקקלז

דף קקקלח

דף קקקלט

דף קקקמ

דף קקקמא

דף קקקמב

דף קקקמג

דף קקקמד

דף קקקמה

דף קקקמו

דף קקקמז

דף קקקמח

דף קקקמט

דף קקקנ

דף קקקנא

דף קקקנב

דף קקקנג

דף קקקנד

דף קקקנה

דף קקקנו

דף קקקנז

דף קקקנח

דף קקקנט

דף קקקס

דף קקקסא

דף קקקסב

דף קקקסג

דף קקקסד

דף קקקסה

דף קקקסו

דף קקקסז

דף קקקסח

דף קקקסט

דף קקקע

דף קקקעא

דף קקקעב

דף קקקעג

דף קקקעד

דף קקקעה

דף קקקעו

דף קקקעז

דף קקקעח

דף קקקעט

דף קקקפ

דף קקקפא

דף קקקפב

דף קקקפג

דף קקקפד

דף קקקפה

דף קקקפו

דף קקקפז

דף קקקפח

דף קקקפט

דף קקקצ

דף קקקצא

דף קקקצב

דף קקקצג

דף קקקצד

דף קקקצה

דף קקקצו

דף קקקצז

דף קקקצח

דף קקקצט

דף קקקק

דף קקקקא

דף קקקקב

דף קקקקג

דף קקקקד

דף קקקקה

דף קקקקו

דף קקקקז

דף קקקקח

דף קקקקט

דף קקקקי

דף קקקקיא

דף קקקקיב

דף קקקקיג

דף קקקקיד

דף קקקקטו

דף קקקקטז

דף קקקקיז

דף קקקקיח

דף קקקקיט

דף קקקקכ

דף קקקקכא

דף קקקקכב

דף קקקקכג

דף קקקקכד

דף קקקקכה

דף קקקקכו

דף קקקקכז

דף קקקקכח

דף קקקקכט

דף קקקקל

דף קקקקלא

דף קקקקלב

דף קקקקלג

דף קקקקלד

דף קקקקלה

דף קקקקלו

דף קקקקלז

דף קקקקלח

דף קקקקלט

דף קקקקמ

דף קקקקמא

דף קקקקמב

דף קקקקמג

דף קקקקמד

דף קקקקמה

דף קקקקמו

דף קקקקמז

דף קקקקמח

דף קקקקמט

דף קקקקנ

דף קקקקנא

דף קקקקנב

דף קקקקנג

דף קקקקנד

דף קקקקנה

דף קקקקנו

דף קקקקנז

דף קקקקנח

דף קקקקנט

דף קקקקס

דף קקקקסא

דף קקקקסב

דף קקקקסג

דף קקקקסד

דף קקקקסה

דף קקקקסו

דף קקקקסז

דף קקקקסח

דף קקקקסט

דף קקקקע

דף קקקקעא

דף קקקקעב

דף קקקקעג

דף קקקקעד

דף קקקקעה

דף קקקקעו

דף קקקקעז

דף קקקקעח

דף קקקקעט

דף קקקקפ

דף קקקקפא

דף קקקקפב

דף קקקקפג

דף קקקקפד

דף קקקקפה

דף קקקקפו

דף קקקקפז

דף קקקקפח

דף קקקקפט

דף קקקקצ

דף קקקקצא

דף קקקקצב

דף קקקקצג

דף קקקקצד

דף קקקקצה

דף קקקקצו

דף קקקקצז

דף קקקקצח

דף קקקקצט

דף קקקקק

דף קקקקקא

דף קקקקקב

דף קקקקקג

דף קקקקקד

דף קקקקקה

דף קקקקקו

דף קקקקקז

דף קקקקקח

דף קקקקקט

דף קקקקקי

דף קקקקקיא

דף קקקקקיב

דף קקקקקיג

דף קקקקקיד

דף קקקקקטו

דף קקקקקטז

דף קקקקקיז

דף קקקקקיח

דף קקקקקיט

דף קקקקקכ

דף קקקקקכא

דף קקקקקכב

דף קקקקקכג

דף קקקקקכד

דף קקקקקכה

דף קקקקקכו

דף קקקקקכז

דף קקקקקכח

דף קקקקקכט

דף קקקקקל

דף קקקקקלא

דף קקקקקלב

דף קקקקקלג

דף קקקקקלד

דף קקקקקלה

דף קקקקקלו

דף קקקקקלז

דף קקקקקלח

דף קקקקקלט

דף קקקקקמ

דף קקקקקמא

דף קקקקקמב

דף קקקקקמג

דף קקקקקמד

דף קקקקקמה

דף קקקקקמו

דף קקקקקמז

דף קקקקקמח

דף קקקקקמט

דף קקקקקנ

דף קקקקקנא

דף קקקקקנב

דף קקקקקנג

דף קקקקקנד

דף קקקקקנה

דף קקקקקנו

דף קקקקקנז

דף קקקקקנח

דף קקקקקנט

דף קקקקקס

דף קקקקקסא

דף קקקקקסב

דף קקקקקסג

דף קקקקקסד

דף קקקקקסה

דף קקקקקסו

דף קקקקקסז

דף קקקקקסח

דף קקקקקסט

דף קקקקקע

דף קקקקקעא

דף קקקקקעב

דף קקקקקעג

דף קקקקקעד

דף קקקקקעה

דף קקקקקעו

דף קקקקקעז

דף קקקקקעח

דף קקקקקעט

דף קקקקקפ

דף קקקקקפא

דף קקקקקפב

דף קקקקקפג

דף קקקקקפד

דף קקקקקפה

דף קקקקקפו

דף קקקקקפז

דף קקקקקפח

דף קקקקקפט

דף קקקקקצ

דף קקקקקצא

דף קקקקקצב

דף קקקקקצג

דף קקקקקצד

דף קקקקקצה

דף קקקקקצו

דף קקקקקצז

דף קקקקקצח

דף קקקקקצט

דף קקקקקק

דף קקקקקקא

דף קקקקקקב

דף קקקקקקג

דף קקקקקקד

דף קקקקקקה

דף קקקקקקו

דף קקקקקקז

דף קקקקקקח

דף קקקקקקט

דף קקקקקקי

דף קקקקקקיא

דף קקקקקקיב

דף קקקקקקיג

דף קקקקקקיד

דף קקקקקקטו

דף קקקקקקטז

דף קקקקקקיז

דף קקקקקקיח

דף קקקקקקיט

דף קקקקקקכ

דף קקקקקקכא

דף קקקקקקכב

דף קקקקקקכג

דף קקקקקקכד

דף קקקקקקכה

דף קקקקקקכו

דף קקקקקקכז

דף קקקקקקכח

דף קקקקקקכט

דף קקקקקקל

דף קקקקקקלא

דף קקקקקקלב

דף קקקקקקלג

דף קקקקקקלד

דף קקקקקקלה

דף קקקקקקלו

דף קקקקקקלז

דף קקקקקקלח

דף קקקקקקלט

דף קקקקקקמ

דף קקקקקקמא

דף קקקקקקמב

דף קקקקקקמג

דף קקקקקקמד

דף קקקקקקמה

דף קקקקקקמו

דף קקקקקקמז

דף קקקקקקמח

דף קקקקקקמט

דף קקקקקקנ

דף קקקקקקנא

דף קקקקקקנב

דף קקקקקקנג

דף קקקקקקנד

דף קקקקקקנה

דף קקקקקקנו

דף קקקקקקנז

דף קקקקקקנח

דף קקקקקקנט

דף קקקקקקס

דף קקקקקקסא

דף קקקקקקסב

דף קקקקקקסג

דף קקקקקקסד

דף קקקקקקסה

דף קקקקקקסו

דף קקקקקקסז

דף קקקקקקסח

דף קקקקקקסט

דף קקקקקקע

דף קקקקקקעא

דף קקקקקקעב

דף קקקקקקעג

דף קקקקקקעד

דף קקקקקקעה

דף קקקקקקעו

דף קקקקקקעז

דף קקקקקקעח

דף קקקקקקעט

דף קקקקקקפ

דף קקקקקקפא

דף קקקקקקפב

דף קקקקקקפג

דף קקקקקקפד

דף קקקקקקפה

דף קקקקקקפו

דף קקקקקקפז

דף קקקקקקפח

דף קקקקקקפט

דף קקקקקקצ

דף קקקקקקצא

דף קקקקקקצב

דף קקקקקקצג

דף קקקקקקצד

דף קקקקקקצה

דף קקקקקקצו

דף קקקקקקצז

דף קקקקקקצח

דף קקקקקקצט

דף קקקקקקק

דף קקקקקקקא

דף קקקקקקקב

דף קקקקקקקג

דף קקקקקקקד

דף קקקקקקקה

דף קקקקקקקו

דף קקקקקקקז

דף קקקקקקקח

דף קקקקקקקט

דף קקקקקקקי

דף קקקקקקקיא

דף קקקקקקקיב

דף קקקקקקקיג

דף קקקקקקקיד

דף קקקקקקקטו

דף קקקקקקקטז

דף קקקקקקקיז

דף קקקקקקקיח

דף קקקקקקקיט

דף קקקקקקקכ

דף קקקקקקקכא

דף קקקקקקקכב

דף קקקקקקקכג

דף קקקקקקקכד

דף קקקקקקקכה

דף קקקקקקקכו

דף קקקקקקקכז

דף קקקקקקקכח

דף קקקקקקקכט

דף קקקקקקקל

דף קקקקקקקלא

דף קקקקקקקלב

דף קקקקקקקלג

דף קקקקקקקלד

דף קקקקקקקלה

דף קקקקקקקלו

דף קקקקקקקלז

דף קקקקקקקלח

דף קקקקקקקלט

דף קקקקקקקמ

דף קקקקקקקמא

דף קקקקקקקמב

דף קקקקקקקמג

דף קקקקקקקמד

דף קקקקקקקמה

דף קקקקקקקמו

דף קקקקקקקמז

דף קקקקקקקמח

דף קקקקקקקמט

דף קקקקקקקנ

דף קקקקקקקנא

דף קקקקקקקנב

דף קקקקקקקנג

דף קקקקקקקנד

דף קקקקקקקנה

דף קקקקקקקנו

דף קקקקקקקנז

דף קקקקקקקנח

דף קקקקקקקנט

דף קקקקקקקס

דף קקקקקקקסא

דף קקקקקקקסב

דף קקקקקקקסג

דף קקקקקקקסד

דף קקקקקקקסה

דף קקקקקקקסו

דף קקקקקקקסז

דף קקקקקקקסח

דף קקקקקקקסט

דף קקקקקקקע

דף קקקקקקקעא

דף קקקקקקקעב

דף קקקקקקקעג

דף קקקקקקקעד

דף קקקקקקקעה

דף קקקקקקקעו

דף קקקקקקקעז

דף קקקקקקקעח

דף קקקקקקקעט

דף קקקקקקקפ

דף קקקקקקקפא

דף קקקקקקקפב

דף קקקקקקקפג

דף קקקקקקקפד

דף קקקקקקקפה

דף קקקקקקקפו

דף קקקקקקקפז

דף קקקקקקקפח

דף קקקקקקקפט

דף קקקקקקקצ

דף קקקקקקקצא

דף קקקקקקקצב

דף קקקקקקקצג

דף קקקקקקקצד

דף קקקקקקקצה

דף קקקקקקקצו

דף קקקקקקקצז

דף קקקקקקקצח

דף קקקקקקקצט

דף קקקקקקקק

דף קקקקקקקקא

דף קקקקקקקקב

דף קקקקקקקקג

דף קקקקקקקקד

דף קקקקקקקקה

דף קקקקקקקקו

דף קקקקקקקקז

דף קקקקקקקקח

דף קקקקקקקקט

דף קקקקקקקקי

דף קקקקקקקקיא

דף קקקקקקקקיב

דף קקקקקקקקיג

דף קקקקקקקקיד

דף קקקקקקקקטו

דף קקקקקקקקטז

דף קקקקקקקקיז

דף קקקקקקקקיח

דף קקקקקקקקיט

דף קקקקקקקקכ

דף קקקקקקקקכא

דף קקקקקקקקכב

דף קקקקקקקקכג

דף קקקקקקקקכד

דף קקקקקקקקכה

דף קקקקקקקקכו

דף קקקקקקקקכז

דף קקקקקקקקכח

דף קקקקקקקקכט

דף קקקקקקקקל

דף קקקקקקקקלא

דף קקקקקקקקלב

דף קקקקקקקקלג

דף קקקקקקקקלד

דף קקקקקקקקלה

דף קקקקקקקקלו

דף קקקקקקקקלז

דף קקקקקקקקלח

דף קקקקקקקקלט

דף קקקקקקקקמ

דף קקקקקקקקמא

דף קקקקקקקקמב

דף קקקקקקקקמג

דף קקקקקקקקמד

דף קקקקקקקקמה

דף קקקקקקקקמו

דף קקקקקקקקמז

דף קקקקקקקקמח

דף קקקקקקקקמט

דף קקקקקקקקנ

דף קקקקקקקקנא

דף קקקקקקקקנב

דף קקקקקקקקנג

דף קקקקקקקקנד

דף קקקקקקקקנה

דף קקקקקקקקנו

דף קקקקקקקקנז

דף קקקקקקקקנח

דף קקקקקקקקנט

דף קקקקקקקקס

דף קקקקקקקקסא

דף קקקקקקקקסב

דף קקקקקקקקסג

דף קקקקקקקקסד

דף קקקקקקקקסה

דף קקקקקקקקסו

דף קקקקקקקקסז

דף קקקקקקקקסח

דף קקקקקקקקסט

דף קקקקקקקקע

דף קקקקקקקקעא

דף קקקקקקקקעב

דף קקקקקקקקעג

דף קקקקקקקקעד

דף קקקקקקקקעה

דף קקקקקקקקעו

דף קקקקקקקקעז

דף קקקקקקקקעח

דף קקקקקקקקעט

דף קקקקקקקקפ

דף קקקקקקקקפא

דף קקקקקקקקפב

דף קקקקקקקקפג

דף קקקקקקקקפד

דף קקקקקקקקפה

דף קקקקקקקקפו

דף קקקקקקקקפז

דף קקקקקקקקפח

דף קקקקקקקקפט

דף קקקקקקקקצ

דף קקקקקקקקצא

דף קקקקקקקקצב

דף קקקקקקקקצג

דף קקקקקקקקצד

דף קקקקקקקקצה

דף קקקקקקקקצו

דף קקקקקקקקצז

דף קקקקקקקקצח

דף קקקקקקקקצט

דף קקקקקקקקק

דף קקקקקקקקקא

דף קקקקקקקקקב

דף קקקקקקקקקג

דף קקקקקקקקקד

דף קקקקקקקקקה

דף קקקקקקקקקו

דף קקקקקקקקקז

דף קקקקקקקקקח

דף קקקקקקקקקט

דף קקקקקקקקקי

דף קקקקקקקקקיא

דף קקקקקקקקקיב

דף קקקקקקקקקיג

דף קקקקקקקקקיד

דף קקקקקקקקקטו

דף קקקקקקקקקטז

דף קקקקקקקקקיז

דף קקקקקקקקקיח

דף קקקקקקקקקיט

דף קקקקקקקקקכ

דף קקקקקקקקקכא

דף קקקקקקקקקכב

דף קקקקקקקקקכג

דף קקקקקקקקקכד

דף קקקקקקקקקכה

דף קקקקקקקקקכו

דף קקקקקקקקקכז

דף קקקקקקקקקכח

דף קקקקקקקקקכט

דף קקקקקקקקקל

דף קקקקקקקקקלא

דף קקקקקקקקקלב

דף קקקקקקקקקלג

דף קקקקקקקקקלד

דף קקקקקקקקקלה

דף קקקקקקקקקלו

דף קקקקקקקקקלז

דף קקקקקקקקקלח

דף קקקקקקקקקלט

דף קקקקקקקקקמ

דף קקקקקקקקקמא

דף קקקקקקקקקמב

דף קקקקקקקקקמג

דף קקקקקקקקקמד

דף קקקקקקקקקמה

דף קקקקקקקקקמו

דף קקקקקקקקקמז

דף קקקקקקקקקמח

דף קקקקקקקקקמט

דף קקקקקקקקקנ

דף קקקקקקקקקנא

דף קקקקקקקקקנב

דף קקקקקקקקקנג

דף קקקקקקקקקנד

דף קקקקקקקקקנה

דף קקקקקקקקקנו

דף קקקקקקקקקנז

דף קקקקקקקקקנח

דף קקקקקקקקקנט

דף קקקקקקקקקס

דף קקקקקקקקקסא

דף קקקקקקקקקסב

דף קקקקקקקקקסג

דף קקקקקקקקקסד

דף קקקקקקקקקסה

דף קקקקקקקקקסו

דף קקקקקקקקקסז

דף קקקקקקקקקסח

דף קקקקקקקקקסט

דף קקקקקקקקקע

דף קקקקקקקקקעא

דף קקקקקקקקקעב

דף קקקקקקקקקעג

דף קקקקקקקקקעד

דף קקקקקקקקקעה

דף קקקקקקקקקעו

דף קקקקקקקקקעז

דף קקקקקקקקקעח

דף קקקקקקקקקעט

דף קקקקקקקקקפ

דף קקקקקקקקקפא

דף קקקקקקקקקפב

דף קקקקקקקקקפג

דף קקקקקקקקקפד

דף קקקקקקקקקפה

דף קקקקקקקקקפו

דף קקקקקקקקקפז

דף קקקקקקקקקפח

דף קקקקקקקקקפט

דף קקקקקקקקקצ

דף קקקקקקקקקצא

דף קקקקקקקקקצב

דף קקקקקקקקקצג

דף קקקקקקקקקצד

דף קקקקקקקקקצה

דף קקקקקקקקקצו

דף קקקקקקקקקצז

דף קקקקקקקקקצח

דף קקקקקקקקקצט

דף קקקקקקקקקק

דף קקקקקקקקקקא

דף קקקקקקקקקקב

דף קקקקקקקקקקג

דף קקקקקקקקקקד

דף קקקקקקקקקקה

דף קקקקקקקקקקו

דף קקקקקקקקקקז

דף קקקקקקקקקקח

דף קקקקקקקקקקט

דף קקקקקקקקקקי

דף קקקקקקקקקקיא

דף קקקקקקקקקקיב

דף קקקקקקקקקקיג

דף קקקקקקקקקקיד

דף קקקקקקקקקקטו

דף קקקקקקקקקקטז

דף קקקקקקקקקקיז

דף קקקקקקקקקקיח

דף קקקקקקקקקקיט

דף קקקקקקקקקקכ

דף קקקקקקקקקקכא

דף קקקקקקקקקקכב

דף קקקקקקקקקקכג

דף קקקקקקקקקקכד

דף קקקקקקקקקקכה

דף קקקקקקקקקקכו

דף קקקקקקקקקקכז

דף קקקקקקקקקקכח

דף קקקקקקקקקקכט

דף קקקקקקקקקקל

דף קקקקקקקקקקלא

דף קקקקקקקקקקלב

דף קקקקקקקקקקלג

דף קקקקקקקקקקלד

דף קקקקקקקקקקלה

דף קקקקקקקקקקלו

דף קקקקקקקקקקלז

דף קקקקקקקקקקלח

דף קקקקקקקקקקלט

דף קקקקקקקקקקמ

דף קקקקקקקקקקמא

דף קקקקקקקקקקמב

דף קקקקקקקקקקמג

דף קקקקקקקקקקמד

דף קקקקקקקקקקמה

דף קקקקקקקקקקמו

דף קקקקקקקקקקמז

דף קקקקקקקקקקמח

דף קקקקקקקקקקמט

דף קקקקקקקקקקנ

דף קקקקקקקקקקנא

דף קקקקקקקקקקנב

דף קקקקקקקקקקנג

דף קקקקקקקקקקנד

דף קקקקקקקקקקנה

דף קקקקקקקקקקנו

דף קקקקקקקקקקנז

דף קקקקקקקקקקנח

דף קקקקקקקקקקנט

דף קקקקקקקקקקס

דף קקקקקקקקקקסא

דף קקקקקקקקקקסב

דף קקקקקקקקקקסג

דף קקקקקקקקקקסד

דף קקקקקקקקקקסה

דף קקקקקקקקקקסו

דף קקקקקקקקקקסז

דף קקקקקקקקקקסח

דף קקקקקקקקקקסט

דף קקקקקקקקקקע

דף קקקקקקקקקקעא

דף קקקקקקקקקקעב

דף קקקקקקקקקקעג

דף קקקקקקקקקקעד

דף קקקקקקקקקקעה

דף קקקקקקקקקקעו

דף קקקקקקקקקקעז

דף קקקקקקקקקקעח

דף קקקקקקקקקקעט

דף קקקקקקקקקקפ

דף קקקקקקקקקקפא

דף קקקקקקקקקקפב

דף קקקקקקקקקקפג

דף קקקקקקקקקקפד

דף קקקקקקקקקקפה

דף קקקקקקקקקקפו

דף קקקקקקקקקקפז

דף קקקקקקקקקקפח

דף קקקקקקקקקקפט

דף קקקקקקקקקקצ

דף קקקקקקקקקקצא

דף קקקקקקקקקקצב

דף קקקקקקקקקקצג

דף קקקקקקקקקקצד

דף קקקקקקקקקקצה

דף קקקקקקקקקקצו

דף קקקקקקקקקקצז

דף קקקקקקקקקקצח

דף קקקקקקקקקקצט

דף קקקקקקקקקקק

דף קקקקקקקקקקקא

דף קקקקקקקקקקקב

דף קקקקקקקקקקקג

דף קקקקקקקקקקקד

דף קקקקקקקקקקקה

דף קקקקקקקקקקקו

דף קקקקקקקקקקקז

דף קקקקקקקקקקקח

דף קקקקקקקקקקקט

דף קקקקקקקקקקקי

דף קקקקקקקקקקקיא

דף קקקקקקקקקקקיב

דף קקקקקקקקקקקיג

דף קקקקקקקקקקקיד

דף קקקקקקקקקקקטו

דף קקקקקקקקקקקטז

דף קקקקקקקקקקקיז

דף קקקקקקקקקקקיח

דף קקקקקקקקקקקיט

דף קקקקקקקקקקקכ

דף קקקקקקקקקקקכא

דף קקקקקקקקקקקכב

דף קקקקקקקקקקקכג

דף קקקקקקקקקקקכד

דף קקקקקקקקקקקכה

דף קקקקקקקקקקקכו

דף קקקקקקקקקקקכז

דף קקקקקקקקקקקכח

דף קקקקקקקקקקקכט

דף קקקקקקקקקקקל

דף קקקקקקקקקקקלא

דף קקקקקקקקקקקלב

דף קקקקקקקקקקקלג

דף קקקקקקקקקקקלד

דף קקקקקקקקקקקלה

דף קקקקקקקקקקקלו

דף קקקקקקקקקקקלז

דף קקקקקקקקקקקלח

דף קקקקקקקקקקקלט

דף קקקקקקקקקקקמ

דף קקקקקקקקקקקמא

דף קקקקקקקקקקקמב

דף קקקקקקקקקקקמג

דף קקקקקקקקקקקמד

דף קקקקקקקקקקקמה

דף קקקקקקקקקקקמו

דף קקקקקקקקקקקמז

דף קקקקקקקקקקקמח

דף קקקקקקקקקקקמט

דף קקקקקקקקקקקנ

דף קקקקקקקקקקקנא

דף קקקקקקקקקקקנב

דף קקקקקקקקקקקנג

דף קקקקקקקקקקקנד

דף קקקקקקקקקקקנה

דף קקקקקקקקקקקנו

דף קקקקקקקקקקקנז

דף קקקקקקקקקקקנח

דף קקקקקקקקקקקנט

דף קקקקקקקקקקקס

דף קקקקקקקקקקקסא

דף קקקקקקקקקקקסב

דף קקקקקקקקקקקסג

דף קקקקקקקקקקקסד

דף קקקקקקקקקקקסה

דף קקקקקקקקקקקסו

דף קקקקקקקקקקקסז

דף קקקקקקקקקקקסח

דף קקקקקקקקקקקסט

דף קקקקקקקקקקקע

דף קקקקקקקקקקקעא

דף קקקקקקקקקקקעב

דף קקקקקקקקקקקעג

דף קקקקקקקקקקקעד

דף קקקקקקקקקקקעה

דף קקקקקקקקקקקעו

דף קקקקקקקקקקקעז

דף קקקקקקקקקקקעח

דף קקקקקקקקקקקעט

דף קקקקקקקקקקקפ

דף קקקקקקקקקקקפא

דף קקקקקקקקקקקפב

דף קקקקקקקקקקקפג

דף קקקקקקקקקקקפד

דף קקקקקקקקקקקפה

דף קקקקקקקקקקקפו

דף קקקקקקקקקקקפז

דף קקקקקקקקקקקפח

דף קקקקקקקקקקקפט

דף קקקקקקקקקקקצ

דף קקקקקקקקקקקצא

דף קקקקקקקקקקקצב

דף קקקקקקקקקקקצג

דף קקקקקקקקקקקצד

דף קקקקקקקקקקקצה

דף קקקקקקקקקקקצו

דף קקקקקקקקקקקצז

דף קקקקקקקקקקקצח

דף קקקקקקקקקקקצט

דף קקקקקקקקקקקק

דף קקקקקקקקקקקקא

דף קקקקקקקקקקקקב

דף קקקקקקקקקקקקג

דף קקקקקקקקקקקקד

דף קקקקקקקקקקקקה

דף קקקקקקקקקקקקו

דף קקקקקקקקקקקקז

דף קקקקקקקקקקקקח

דף קקקקקקקקקקקקט

דף קקקקקקקקקקקקי

דף קקקקקקקקקקקקיא

דף קקקקקקקקקקקקיב

דף קקקקקקקקקקקקיג

דף קקקקקקקקקקקקיד

דף קקקקקקקקקקקקטו

דף קקקקקקקקקקקקטז

דף קקקקקקקקקקקקיז

דף קקקקקקקקקקקקיח

דף קקקקקקקקקקקקיט

דף קקקקקקקקקקקקכ

דף קקקקקקקקקקקקכא

דף קקקקקקקקקקקקכב

דף קקקקקקקקקקקקכג

דף קקקקקקקקקקקקכד

דף קקקקקקקקקקקקכה

דף קקקקקקקקקקקקכו

דף קקקקקקקקקקקקכז

דף קקקקקקקקקקקקכח

דף קקקקקקקקקקקקכט

דף קקקקקקקקקקקקל

דף קקקקקקקקקקקקלא

דף

אין שתי הלחם נאפין אלא בתוך היום אבל נעשו בערב יום טוב אין נאפין אותן אלא בתוך היום ואם נאפו בלילה כשרין

משנה ד

בגמרא חמרו לה חפילו את עצמו שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף עמו

תוספ' חגיגה פ"ב

ממחיצתו ת"ל והיו לפנין שמא את ממא אתה דן אותו כמקום שהוא

משנה ה

בגמרא כפותה עירובין מבחוץ סרין למקום פטור ואף על פי שהן נוגעין מרובו של יוסף עמו בחוץ ומכל מקום קשה הלחם מלילה

קתני רבותא לעיל את עצמו ויש לומר דקמן דאמר חייב חיובי מיתה במזיד ופטור בשוגג ואפילו טהרה במקום היה לחדש מי שהיה

לישתן ועריכתן בחוץ הלחם מלילה בין שנתקדשה בין שלא נתקדשה

מיבעיא ליה מילתא לי מפיק להו מדרבי ולא כפי הקונטרס דמשום טעם פסול יוצא בפרכת קדוש כלי לא מיפסיל ביוצא

משנה ו

שהוא קשה בגרול שבכל הוא לתלמיד חכמים כדאמר בפ"ק דתענית

משנה ז

כל תלמוד חכם שיהו קשה בגרול מיהו תלמוד חכם ואף לכל המנחות גילוחות בפורקין חסילו מנחת מאפה פירש בפרק כל המנחות

משנה ח

ומאי קושיא דילמא עשרון לא תנו מקדש תמיד מקדש חסירי קדושי ס"ת

דקתני חכיתי כ"ג ליטמן ועריכתן בפנים מלמא מדת יבש נתקדשה ול"ל דתע"ג דעשרון לא נמסח חכי עשרון נמי מדת מסוס דתמרין כפ"ק חכיתי כהן גדול רבי יוחנן אמר ליכא קדושה לחצרין וכשיש שמעתא מ"ר חכיתי מין מנחה קדושה כלה שמן ואף כן צריך להניח בכיסוי או בכלי שרת אחד עשרון סלת של חכיתין ושלשת לוגין שמן כלי לקדשן בכלי שרת ובתוך הכיסוי עצמה היה נתון הסולת לצד אחד ושמן לצד אחד ואשמן לצד אחד לפי שצריך אחר כך לחלוק הסולת בפני עצמו בחצי עשרון ושמן בפני עצמו לוג ומחצה שחרית ולוג ומחצה בין הערבים וכיון דאתי לקל בכלי שרת נמי הוה לשמיעינן אחר כך בכלי קול ולא מפסיל למיחר סיוכל לחלוק הסולת ושמן קודם שיתקדש בכיסוי ויניח בתוך הכיס עשרון של שחרית לצד אחד ושל בין הערבים לצד אחד דשמן כדתנן בפ"ק אחר קרן מנחתה שחצייה

משנה ז

הבא מנחה ואחר כך מוצא ויהיו למחן דאחר כפרק קמא קדוש לחצרין ומחצה אשלם דחכיתי לא נצרכה אלא לחכיתים בולם

משנה ט

מביתו וקשה מחי חצי עשרון דלא נמסח ומחי חצי עשרון דנמסח ומחי חצי עשרון דנמסח התכלת לפי שהיו צריכין לעשרון למדוד בו שאר מנחות כל יחיד המתנדב מנחה ופעמים מוציאו לתוך חבל עשרון היה מיוחד לכהן גדול ולא היה צריך למנחה נדבה אל יחיד ולא יתכן טעם זה כלל

משנה י

לחם בפרק כל המנחות בחות מלא דרשינן מקרא דמנחת יבש לא נתקדשה מדכתיב ממנו ימים פירוש חסר לא חימתי חם לה לאחר חפייה ואע"ג דהשתא קרא בני עשרון כתיב לא חצי ועריכה לחצרים ועריכה לחם הפנים ושתי הלח מדת יבש הוא דחיקנהן שמן ולישתן ועריכתן לא היה בכלי הלח אבל לישה ועריכה דקתניין היה בכלי הלח לים בה שמן סמדך בלוג ומדת הלח נמשחה לכולי עלמא וכיון למתן דאמר בפרק ומלו מנחות בוללן סולת בין למתן דאמר בוללן חלות מבל מקום בכלי שהוא לם ועורך היה בוללן לפיכך צריך בכלי שרת והא דנקט במתני' חכיתי כהן גדול לאו דווקא הדין שאר מנחות הטעונות שמן כלחיתן נתוס' דקתני מנחה ים בה מעשה כלי בפנים אחיתו ועריכתו בפנים כל מעשיהם בפנים וכזר כשירות עד שיכולו לבות הקמיצה והא דלא תני בתמיתין חלוקין מפני הלחם והחם הפנים בפני דברים דאמר לעיל ועריכתן בחוץ מיון דוחות את השבת ואלו לישתן ועריכתן בפנים ועוד נרע' דמתני' נמי קתני סאר מנחות דקתני בסיפא כל המנחות ים בהן מעשה כלי בפנים ופי' בקונטרס לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ ואע"ג דמשמע פירוש הקונטרס שזו היא נמי פירושו של ומין בהן מעשה כלי בחוץ והכל מלמת מילתא הוא נראה לפרש לחין בהן מעשה כלי בחוץ מחחילתן והדרקה קחי דלא נעו כלי שרת כי היכי דתוספתא

אלא דרך אחרת היא ותדרש מי שמנח זו לא שנה זו :

דף יג דרך חולין מפיתו לחו אף כי היום יקרב בכלי חיפסיל ליה כלינה ואע"ג דחין כלי שרת מקדשין חלא כזמן זה ומין זמנו בערב שבת לדבריהם קחמי

להו בפרקין בסוף התכלת :

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0194
DFG

מסוכן הוא ור' יהודה ור' שמעון בגמרא פליגי דיקא נמי דקתני ר' שמעון אומר לעול הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשירות בעזרה וכשירות אבית פאני שמעמינה:

מתני': חביתי כהן גדול לישתן ואפייתן בפנים ודוחות את השבת טחינתן והרקדתן אינו דוחה את השבת כלל° אמר רבי עקיבא כל טלאכה שאיפשר לעשות בערב שבת אינו דוחה את השבת ושאי אפשר לה לעשות מע"ש דוחה את השבת° כל המנחות יש בהן מעשרה כלי בפנים ואין בהן בעשה כלי בחוץ שתי הלחם ארכן שבעה טפחים ורחבה ארבעה טפחים וקרנותי ארבע אצבעו' לחם הפנים ארכן' טפחים ורחבן ה' טפחים וקרנותיו שבע אצבעות רבי יהודה אומר שלא תטעה זד' יה"ז בן זוס אומר ונתת על השולחן לחם פנים לפני תמיד לחם פנים שיהו לו פנים השולחן ארכו עשרה ורחבו חמשה לחם הפני' ארכה' ורחבה ה' נותן ארכו כנגד רחבו של שולחן זכופל טפחים ומחצה מכאן ומחצה מכאן נמצא ארכו כמלא רחבו של שולחן דברי רבי יהורה ר' טאיר אומר השולחן ארכו' ב' ורחבו ולחם הפנים ארכו' ורחבה ה' נותן ארכו כנגד רחבו של שולחן כופל טפחים מכאן ושפחים מכאן ושפחיים ריוח באמצע כדי שתהא הרוח מנשבת בהם אבא שאול אום' שם היו נותנין שני בזיכין לבונ' של לחם הפנים אמרו לו והרי כבר נאמר ונתת על המערכת לבונה זכה אמר להם הרי כבר נאמר ועליו מטה מנשה וארבעה סניפין של זהב היו שם מפוצלים מראשיהן שהיו סומכין בהם שנים לסדר זה ושני לסדר זה וכ"ח קנים בחצי קנה חלול ארבע עשר לסדר זה ו"ד לסדר זה לא סדור קנים ולא נטילחם° דוחה את השב' אלא נכנס מערב שבת ושומטו ונותנו לארכו של שלחן° כל הכלים שהיו במקדש ארבן לארכו של בית: גמ': כל המנחות יש בהן מעשה כלי מבפנים: שאלו את רבי זו מניין אמר להם הרי הוא אומר ויאמר אליו זה המקום אשר ישלו שם הכהנים את החטאת ואת האשם אשר יאפה את המנח' לבלתי הוציא את החצר הראשונה מנחה דומיא דאשם וחטאת מה אשם וחטאת טעונין כלי אף מנחה נמי טעונ' כלי: השלחן ארכו עשרה: א"ר יוחנן דברי האומר טפחיים ומחצה קופל נמצא שלחן מקדש חמשה עשר טפחים למעלה לדברי האומר טפחיים קופל נמצא שלחן מקדש שנים עשר טפחים למעלה והאיכא קנים קנים שקועי משקע לרבו מאי מעמא משום איפושי לחם סוף סוף קא מיעפש לחם דמנבה ליה פורתא והאיכא ההוא פורתא כיון דלא הוי טפח לא חשיב ליה והאיכא בזיכין בגוויה דלחם הוו יתבי ולבהדי לחם הוו קיימי והאיכא קרנות קרנות לגוויה דלחם כייף להו ולחם עליהו נח ליה והאיכא

כלי יסמעא דף עב יבמות דף עב סבת דף קל

כל הכלים דף קכג

כלל זה עקיבא כו' כפ' מס נמ° הביאו וכפר' כלו דברי' פסיק כדבי עקיבא דף קלח

מטום דמיכת קריבות נבי פסח ומילה מכל הכתוב ליכת כריבות ומיסו מחילתיה דר"ע לא כעי כריבות דמתמיהן בכל לוכת' מתי לדמי שנת:

כל הכלים שהיו נמקדש מורכן לתורכו של בית כנמרא תניא חוץ מאלו שתורכו לריחבו של בית ובשולחן ומנ' דם פליגי רבי ור' ליעזר בר' שמעון ומתני כר' דתמר מוזח ומערב מונחין:

שאלו את ר' זו מניין למתני' קתי וקתמר מניין שכל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ולא לעניין קדושה מכלי שרת וקידוש קומן בכלי שרת מיירי דנהגי קדושה דמי ת מיירי בניסוך מטמא ומטמא ומפייס מנח לא מיירי בקידוש קומן כלל ומהיקישא דזוטת התורה נפקא לן לעיל בכוף° פרק מי פ מכל התנדה מה עולה טעון כלי דכתב ויקח את התמידין המוכלת לף כל טע ן כלי וקמיכה כנגד קבוה כדלתר לף יג לעיל בפרק פני° חלה הכת בלישה ועריכה ומפייה של מנחה מ ידי דלתקש מפייה דמנחה לניסוך דמטמא ומטמא שם הם טעונין כלי דכתב וכלי חרס תשר תבושל בו יבשר ומט בכלי נחושת נובלת ומיסו מז' מין דמיים דלחם לחודי חוכה קתמר חלה כדפי' בקונטרס דכתב משר תבושל בו ומין ניסול בלה כלי ובפנים מסתבי קרא דלמין מן הדי מטמא ומטמא כיוצא בהם כתיב לכלתי הוכיח מכל התיכונה

לא היה שם סניפין תימ׳ לרבי יוסי מה טן קטורתו דקתני לקמן תמרינן קטורתו אלו הסניפין ומנקיותיו אלו הקנים ורבי פירש כפי סומך שנתלקו כהן חכמי ישראל ואית דתמרי מיפכת ומונקלוס סיירנס מנקיות מכילתיה כמאן דאמר מנקיות אלו סניפין ולא מכינו מתלוקת זה נסם שלנו ומכילתין נמי יש לייסב קנים נמי שנם הם היו סניפין את הלחם ועוד דאי תורת תור סניפין הא כתיב ומנקיותיו תסר יוסף כהן שמסככין כהן את הלחם שעל הלחם מסככין הקנים בין לחם לחבירתם וזה דכתי׳ את קטורת הנסך הכי קאמ׳ סניפין של קנים המסככין את הלחם וכדפרישית לעיל שהסניפין מעמידין את הקנים:

פסגרתו מעמדת את הלחם משום שתין כריך העתדה שלא תלה התחתונה לעיל פירשנו:

ולדברי האומר מסגרתו למטה היתה כדגל׳ מכל הדקה העליונה שלא היה מצני כדרין ואין לו בית קיבול טבלא המתהפכת שיכולין להסתפק בנר זה כמו בנר זה שחלקה היא מצני כדרין שהיא בשולחן על מקדם שהיו מקבל טומאה כדמפרש לקמן ואין טבלא זו כאחר פסוטי כלי עץ משום דרחבה היה בית קיבול ולדברי האומר למטה היתה שלא היה מקבל טומאה כדמפרש לקמן ואין טבלא זו כאחר פסוטי כלי עץ משום דרחבה היה בית קיבול ואינה המתהפכת תיבעי לך כך פירוש בקונטר׳ ולא מיקריא אין לו תוך ואם האמר בפרק׳ האומר את הבי גבי דף על נתתומין לפסוטי כלי עץ מדרבנן היינו כמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה דמדרבנן טומאה ומדאורייתא תיבעי ולכל הפחות תפילו תימצי לומר דמדאורייתא טהורה מדרבנן מיהא טומאה ומיקל שם רבי אליעזר משום דשמא מדאורייתא טהורה אינמי הכא שיטת דלא כרבי יוחנן ובפסקנא לא קאי אינמי הא דמנציע לן הכא טבלא המתהפכת היינו משום דטבלא משמשת את השלחן ומשמשי שלחן כדתניא ת״כ בפרשה ויהי ביום משמיני וכלי עץ יכול אף הסולם והקולב והמנחות והמנורה תלמוד לומר מכל כלי עץ יכול אפילו מוכיח את הסולמקות דטבלא והדולבקי תלמוד לומר כל כלי ריבה ומה רחית לרבות אלו ולהוציא את אלו מחר שריבה הכתוב מיעט תלמוד לומר אף מה שמיוחד שמשתמש שלחן ומשמשי שלחן אף מכי תרבה את הסולמן ואת הטבלא והדולבקי שמשתמש שלחן ואת מכשירי שלחן ומוציא מכי את הסולם שמשתמש שלחן ואינו משתמש את משמשי שלחן הקולב והמנחות והמנורה שמשתמש את משמשי שלחן ואינו משתמש שלחן ועל כרחיך כשאין רואין למדרש מיירי מולא נקט מטה כשאר וספסל והוה ליה לרבויינהו נמי מכשירי וכשאין להם בית קיבול מלא קאמר מה שם מיטלטל מלא וריקם ומיבעיא לן הכא מי דרשה גמורה היא לומר מסמכתא כעלמא דעל כרחין תפילו למאן דאמר מסגרתו למטה אע״פ שכל הדרשות צריכות הויה דת״כ לרבויי משמשי שלחן ומשמשי משמשי שלחן והסולמן הטהור מיצטריך ללמד שמגביהין אותו ולעולי רגלים מ״מ לעניין טבלא לאו דרשה גמורה היא דטבלא המתהפכת נפקא לן מסולמן הטהור והשתא דף לא דף לא קכב דף יז דף יב דף ט דף סי כלי סילוקו באן

לא היה שם סניפין תימ׳ לרבי יוסי מה טן קטורתו דקתני לקמן תמרינן קטורתו אלו הסניפין ומנקיותיו אלו הקנים ורבי פירש כפי סומך שנתלקו כהן חכמי ישראל ואית דתמרי מיפכת ומונקלוס סיירנס מנקיות מכילתיה כמאן דאמר מנקיות אלו סניפין ולא מכינו מתלוקת זה נסם שלנו ומכילתין נמי יש לייסב קנים נמי שנם הם היו סניפין את הלחם ועוד דאי תורת תור סניפין הא כתיב ומנקיותיו תסר יוסף כהן שמסככין כהן את הלחם שעל הלחם מסככין הקנים בין לחם לחבירתם וזה דכתי׳ את קטורת הנסך הכי קאמ׳ סניפין של קנים המסככין את הלחם וכדפרישית לעיל שהסניפין מעמידין את הקנים:

פסגרתו מעמדת את הלחם משום שתין כריך העתדה שלא תלה התחתונה לעיל פירשנו:

ולדברי האומר מסגרתו למטה היתה כדגל׳ מכל הדקה העליונה שלא היה מצני כדרין ואין לו בית קיבול טבלא המתהפכת שיכולין להסתפק בנר זה כמו בנר זה שחלקה היא מצני כדרין שהיא בשולחן על מקדם שהיו מקבל טומאה כדמפרש לקמן ואין טבלא זו כאחר פסוטי כלי עץ משום דרחבה היה בית קיבול ולדברי האומר למטה היתה שלא היה מקבל טומאה כדמפרש לקמן ואין טבלא זו כאחר פסוטי כלי עץ משום דרחבה היה בית קיבול ואינה המתהפכת תיבעי לך כך פירוש בקונטר׳ ולא מיקריא אין לו תוך ואם האמר בפרק׳ האומר את הבי גבי דף על נתתומין לפסוטי כלי עץ מדרבנן היינו כמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה דמדרבנן טומאה ומדאורייתא תיבעי ולכל הפחות תפילו תימצי לומר דמדאורייתא טהורה מדרבנן מיהא טומאה ומיקל שם רבי אליעזר משום דשמא מדאורייתא טהורה אינמי הכא שיטת דלא כרבי יוחנן ובפסקנא לא קאי אינמי הא דמנציע לן הכא טבלא המתהפכת היינו משום דטבלא משמשת את השלחן ומשמשי שלחן כדתניא ת״כ בפרשה ויהי ביום משמיני וכלי עץ יכול אף הסולם והקולב והמנחות והמנורה תלמוד לומר כל כלי ריבה ומה רחית לרבות אלו ולהוציא את אלו מחר שריבה הכתוב מיעט תלמוד לומר אף מה שמיוחד שמשתמש שלחן ומשמשי שלחן אף מכי תרבה את הסולמן ואת הטבלא והדולבקי שמשתמש שלחן ואת מכשירי שלחן ומוציא מכי את הסולם שמשתמש שלחן ואינו משתמש את משמשי שלחן הקולב והמנחות והמנורה שמשתמש את משמשי שלחן ואינו משתמש שלחן ועל כרחיך כשאין רואין למדרש מיירי מולא נקט מטה כשאר וספסל והוה ליה לרבויינהו נמי מכשירי וכשאין להם בית קיבול מלא קאמר מה שם מיטלטל מלא וריקם ומיבעיא לן הכא מי דרשה גמורה היא לומר מסמכתא כעלמא דעל כרחין תפילו למאן דאמר מסגרתו למטה אע״פ שכל הדרשות צריכות הויה דת״כ לרבויי משמשי שלחן ומשמשי משמשי שלחן והסולמן הטהור מיצטריך ללמד שמגביהין אותו ולעולי רגלים מ״מ לעניין טבלא לאו דרשה גמורה היא דטבלא המתהפכת נפקא לן מסולמן הטהור והשתא דף לא דף לא קכב דף יז דף יב דף ט דף סי כלי סילוקו באן

והאיבא מסגרתו כמאן דאמר מסגרתו למטה היתה ולמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה פרקודי הוה מפרקדא ולחם בגווה דשלחן הוה יתיב כדתניא רבי יוסי אומר לא היה שם סניפין אלא מסגרתו של שלחן מעמדת את הלחם אמרו לו מסגרתו למטה היתה אמר רבי יוחנן לדברי האומר מסגרתו למטה היתה טבלא המתהפכת טמאה לדברי האומר מסגרתו למעלה היתה טבלא המתהפכת תיבעי לך מכלל דשלחן בר קבולי טומאה הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת אין מקבל טומאה מאי טעמא דומיא דשק בענן מה שק מטלטל מלא וריקן אף כל מטלטל מלא וריקן שלחן נמי מטלטל מלא וריקן כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתי׳ על השלחן הטהור טהור מכלל דאיכא טמא אלא מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים ומראין בו לחם ואומר להם ראו חיבתכם לפני המקום כדברי ר׳ יהושע בן לוי דאמר ר׳ יהושע בן לוי נס גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כסידורו שנא׳ לשום לחם חם ביום הלקחו ותיפוק לי משום ציפוי מי לא הנן השלחן והדולבקי שנפחתו או שחיפן בשייש ושייר בהן מקום הנחת כוסות טמאין ר׳ יהודה אופר מקום הנחת חתיכות שייר אין לא שייר לא וכי תימ׳ כאן בציפוי עומד כאן בציפוי שאינו עומד והא בעא מינה ריש לקי׳ מר׳ יוחנ׳ בציפוי עומד או בציפוי שאינו עומד בשחיפה את לבזבזין

והאיכא מסגרתו כמאן דאמר מסגרתו למטה היתה ולמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה פרקודי הוה מפרקדא ולחם בגווה דשלחן הוה יתיב כדתניא רבי יוסי אומר לא היה שם סניפין אלא מסגרתו של שלחן מעמדת את הלחם אמרו לו מסגרתו למטה היתה אמר רבי יוחנן לדברי האומר מסגרתו למטה היתה טבלא המתהפכת טמאה לדברי האומר מסגרתו למעלה היתה טבלא המתהפכת תיבעי לך מכלל דשלחן בר קבולי טומאה הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת אין מקבל טומאה מאי טעמא דומיא דשק בענן מה שק מטלטל מלא וריקן אף כל מטלטל מלא וריקן שלחן נמי מטלטל מלא וריקן כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתי׳ על השלחן הטהור טהור מכלל דאיכא טמא אלא מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים ומראין בו לחם ואומר להם ראו חיבתכם לפני המקום כדברי ר׳ יהושע בן לוי דאמר ר׳ יהושע בן לוי נס גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כסידורו שנא׳ לשום לחם חם ביום הלקחו ותיפוק לי משום ציפוי מי לא הנן השלחן והדולבקי שנפחתו או שחיפן בשייש ושייר בהן מקום הנחת כוסות טמאין ר׳ יהודה אופר מקום הנחת חתיכות שייר אין לא שייר לא וכי תימ׳ כאן בציפוי עומד כאן בציפוי שאינו עומד והא בעא מינה ריש לקי׳ מר׳ יוחנ׳ בציפוי עומד או בציפוי שאינו עומד בשחיפה את לבזבזין

והאיכא מסגרתו כמאן דאמר מסגרתו למטה היתה ולמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה פרקודי הוה מפרקדא ולחם בגווה דשלחן הוה יתיב כדתניא רבי יוסי אומר לא היה שם סניפין אלא מסגרתו של שלחן מעמדת את הלחם אמרו לו מסגרתו למטה היתה אמר רבי יוחנן לדברי האומר מסגרתו למטה היתה טבלא המתהפכת טמאה לדברי האומר מסגרתו למעלה היתה טבלא המתהפכת תיבעי לך מכלל דשלחן בר קבולי טומאה הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת אין מקבל טומאה מאי טעמא דומיא דשק בענן מה שק מטלטל מלא וריקן אף כל מטלטל מלא וריקן שלחן נמי מטלטל מלא וריקן כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתי׳ על השלחן הטהור טהור מכלל דאיכא טמא אלא מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים ומראין בו לחם ואומר להם ראו חיבתכם לפני המקום כדברי ר׳ יהושע בן לוי דאמר ר׳ יהושע בן לוי נס גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כסידורו שנא׳ לשום לחם חם ביום הלקחו ותיפוק לי משום ציפוי מי לא הנן השלחן והדולבקי שנפחתו או שחיפן בשייש ושייר בהן מקום הנחת כוסות טמאין ר׳ יהודה אופר מקום הנחת חתיכות שייר אין לא שייר לא וכי תימ׳ כאן בציפוי עומד כאן בציפוי שאינו עומד והא בעא מינה ריש לקי׳ מר׳ יוחנ׳ בציפוי עומד או בציפוי שאינו עומד בשחיפה את לבזבזין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0196
DFG

לבזבזין אפה סביב לשולחן והיה מסגרת: וכי תימא סיטין דשולחן כלי
לחציב ולא כלי ולא מקבלי טומאה הוצ ניפוי מי לאו דמגביהין מותן:
לא שנו דנכי מיתן כשיעיר דאוזלין כתר ניפוי אלא בכלי עץ: אכסלנוס שאני
דלא מציב כאשם: מקבלותיו לא שיעור מרובע: שולחנו של אדם
מכפר עליו דמותן פרוסה לאורחים: מנא
הני מילי דעבדינן סניפין: דעוסין שנערך
ונילוס ונפיק כהן כדאתר בריש פירקין:
קשותיו אלו סניפין מריבועין דקיק ליפת
לחרת סמקבל הלחם: ומחזקי אלא
יפנר ולא מפי השמועה: מנקיות אלו
הקנים שמנקין הלחם מעיפוז: שאסככין
בהן את הלחם שעל הלחם מסככין הקנים
בין אלה לאחיכתה: לא סידור הקנים
כו' ואי ס"ד סידור קנים לאורייתא
כשאפקת לעיל: אמאי לא דחי שבת
דחף על גב דאין שבות במקדש אחי
טילטול לאו משום שבות הוא אלא למיחזי
כבונה ושותר: אפשר דלא דחי
עלייהו שבת: דטעמא מאי משום לפו
לקנים משום עיפוש: נכי האי שיעורא
שמעטן מערב שבת ערבית ולמחר
בחני היום מסלקו ומסדר אחרים אלא
קני ולאוקמי שבת מסדר הקנים נכי האי
סיעורא דהוי חני יום לנו וחני יום לנו:
לא מיעפשא כדאמרי לעיל מסדר קנים ומניח אלא על הלים
הסנייה ומותן שלשה קנים על התחתונה:
אחת מכאן ואחת מכאן ואחת באמצע
וכן על העבית בין לחם ללחם:
מרובעת חלות אמנעיות לכל סדר
בריכות שלשה קנים תחת כל אחת
ואחת הרי ל"ב קנים והעליונה אין צריך
שם קנים לפי שאין מניח עליה
שיכנילנה על שלשה הימנה: על
שהיו של שלחן ולא מיעפש: בניגוניות
של שלשה טפחים ונקמן מפרש לה לקמן
קרי לה ניגוניות משום דחיכת דניחת
ונחיכת דטפיש: אין מזבח הזהב
שהיה אמה על אמה והקרן של מזבח
העולה שהיו לו למרבע פיגותיו ד'
אמנים של אמה נוכח ואמה על אמה
עוכי ואותם אמה היתה בחמה אמה
אמה טפחים ונקמן מפרש לה לקמן
מי דגבה מי לתוך ורוחב: היסוד והסובב של
מזבח העולה וכולהו מפרש לקמן:
אחת כנין כנגד חומת הבית ומזבח
העולה: אמה כלים לרוח ושולחן ומזבח
הזהב: אמה ושפח על אותה אמה
אחת צריך להוסיף טפח רחוב בת
אמה שמסירה טפח אחאה בינונית:
מדות המזבח מזבח העולה: באמות אמה
אמה ושופח באמות בינוניות יהא אמותיו
אמה ושופח באמות לחיותיו וכן בכל אמה רחוב
לב של שפה אמה ושפח כאלו:
וחיק

בלישדף כו

לבזבזין או בשלא חיפה את לבזבזין ואם ליה
לא שנא ציפוי עומד ולא שנא ציפוי שאינו
עומד לא שנא חיפה את לבזבזין ולא שנא
לא חיפה לבזבזין וכי תימא עצי שטי חשיבי
ולא בטלי הניחא לריש לקיש דאמר לא שנו
אלא בכלי אכסלנוס הבאי ממדינת הים אבל
כלי מסמס חשיבי ולא בטלו שפיר אלא לרבי
יוחנן דאמר כלי מסמס נמי בטלי מאי איכא
למימר שאני שולחן דרחמנא קרייה עץ שנאמר
המזבח עץ שלש אמות גבוה ארכו שתים
אמות ומקצעות לו וארכו וקירותיו עץ וידבר
אלי זה השולחן אשר לפני ה' פתח במזבח
וסיים בשולחן רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי
תרוייהו בזמן שבית המקדש קיי מזבח מכפר
על אדם ועכשיו שאין בית המקדש קיים
שולחנו של אדם מכפר עליו: ארבע סניפין
של זהב היו שם: מנא הני מילי אמר רב קטינא
אמר קרא ועשית קערותיו וכפותיו וקשותיו
ומנקיותיו קערותיו אלו דפוסין כפותיו אלו
בזיכין קשותיו אלו סניפין ומנקיותיו אלו
קנים אשר יסך בהן שמסככי בהן את הלחם
מותיב רבא לא סידור הקנים ולא נטילתן
דוחות את השבת ואי סלקא דעתך דאורייתא
אטאי אין דוחות את השבת הדר אמר רבא
לאו מילתא הוא דאמרי דתנן כלל אמר רבי
עקיבא כל מלאכה שאפשר לה לעשותה
מערב שבת אינו דוחה את השבת והני נמי
אפשר דלא דחי שבת עלייהו טעמא מאי דלא
ליעפש לחם בכי האי שיעורא לא מיעפש
כדתניא כיצד נכנס מערב שבת ושמטן ומניחן
לארכו של שולחן ומוצאי שבת נכנס מגביה
ראשיה של חלה ומכנים קנה תחתיה וחוזר
ומגביה ראשיה של חלה ומכנים קנה תחתיה
ארבעה חלות צריכות שלשה קנים לפי שאין
עליה משאוי התחתונה אינה צריכה כל עיקר
לפי שמונחת על טהרו של שולחן תנן התם
רבי מאיר אומר כל אמות שהיו במקדש
בינוניות חוץ ממזבח הזהב והקרן והסובב
והיסוד רבי יהודה אומר אמת בנין ששה
טפחי ושל כלים חמשה אמר ר' יוחנן ושניהם
מקרא אחד דרשו ואלה מדות המזבח באמות
אמה אמה וטופח וחיק

אכסלנוס שם מקום: נכפרין לם קטנת תויתי דף נד
לם נכי עזרות: דף כה
שולחן דרחמנא קרייה עץ תימא דכסוף: תומר נקודם
תנן כל הכלים שהיו במקדש טעונין טבילה חוץ
ממזבח הזהב ומזבח הנחושת מפני שהן
מקרקע דברי רבי שיעזר וחכמים אומר
מפני שהן מכופין מפרש בגמרא וחכמים
מטמאין מפני שהן מכופין והשתא מה בכך
הא דרחמנא קרייה נמי למזבח עץ
דכתיב והמזבח עץ שלש אמות ועוד
קשה דהכא משמע דניפוי לא בטל גבי
שולחן ודלמקי היכא דלא שייר כלום
ולעיל ליתנא קמאי התם דחכמים
לדברי רבי אליעזר קאמרי ליה מאי
דעתיך דמשהדת להו מטעם קיקע
ולא מטעם עץ משום הכי מניפין מבטל
בטל ניפויין בנייהו ויש לך לשהר
מטעם עץ ול"ל דהא דכתיב מזבח
עץ לאו מזבח קאי אלא כדמתרגם
יונתן פתורי לקבל מדבחא ואיך
ליתנא סבר דהפילו לא קאי אשולחן מ"מ
מלאפקיה לשולחן בלשון מזבח סתם
מינה דמזבח נמי בטל ניפוי כניפוי
השולחן מי נמי הייכו טעמא דבטל
ניפוי בנייהו כדמפרש התם טעמא
דמי כיתין דלא בעי טבילה מזבח הנחושת
דכתיב מזבח חדשה מזבח הזהב דכתיב
המנורה והמזבחות מולישקים מזבחות
זו לזו:

המזבח עץ ס"ם לחות מין שיעור זה
לא למזבח ולא לשולחן ושמא זה
היה נוהגין על סניפין:

שולחנו מכפר עליו דגדולה לגיחא:
של שולחן על הדינפה היה
מניחו לאורך הם לחן דעל
השולחן לא היה מקום פנוי למעוך הקנים
לאורכן:

קשותיו אלו סניפין לרבי יוסי קשה מה
ידרוש כיפרים ת לעיל:

לא סידור הקנים כו' ותף על גב
דאין שבות במקדש אחי טילטול לאו
משום שבות הוא אלא משום דמיחזי
כבונה וסותר כך פירוש בקונטרס ולא
מצאתי כן בדים כל הכלים דאמר לקמן
קנים קודם התרת כלים נסנו מצאו
דליכא שם סידור בעלמא ואחכמן נמי
שבות דאמרו במקדש כגון כיר העליון
שאם יתקע גבר המזבח נפרק בתרת
דעירובין:

תנן התם רבי מאיר אומר כו'
מצאנו היא במסכת כלים
פרק כל בעלי בתים:

באמות אמה אמה וטופח פירש מידת
המזבח יהיה באותן אמות שאמה
בינונית תחזיק מאן אמה וטופח:
וגבולה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0197
DFG

וגבולה על שפתה סביב זרת האחד וזרת תני תמה וכזתמדוד מתמנע
הקרן וזרת סביב עד שפתה מיתתכת לסוי תמה :
דף לה ותנן תוס על סיקלי כו' מזבח היו כתסכת מדות :
אל תיק תמה כנוכחה מכאן לקיים גירסת הספרים בזכחים
דף פג פרק קדשי קדשים לחמרי התם
כל כבשים שהיו נתקדש שלש תמות
לתמה תון מכבשים של תוכח שהיה שלש
ומחכ וחני טפח ומצב ושלים מנגע בוכרותו
ומחק שם נקוט תני טפח דמו מתכון
מכוון לע תמות של תוכח ולכרי רבותינו
שנוסרין תני טפח פירש בקאפ שם לשלותו
תכון לת היה רחב הכבש שוה לרחב
התוכח אלא כאוך ממנו רביע תמה ולא דק
בקו לשיעו נאוך שלש תומה תמה תשר תוכח
והקשה בקוט שהרי תמרה תורה לא תעלה
במעלות על תוכחי ותירץ רבי נתן תולה
דתמה של יסוד נאמה נת ס' כדתסיקנ הכא
ולפי הקיצור קשה דנמצא רחב הכבש נגוה
מרחבו של תוכח ומיהו תי לתיש נוה תי נמי
לגירסת הקו' תמות של כבש לפי תמות של
תוכח וכגירסתו גרים רבינו תנגל בעירובין
בפרק תלון : שלח

דף פו

וחיק האמה ואמה רוחב וגבולה אל שפתה
סביב זרת האחד וזה גב המזבח חיק האמה
זה יסוד אמה רוחב זה סובב וגבולה אל שפתה
סביב זרת האחד אלו קרנות זה גב המזבח
זה מזבח הזהב רבי מאיר סבר זהו באמה
בת חמשה הא כל אמות כלים באמה בת שש
ורבי יהודה סבר כזה יהו כל אמות כלים קא
סלקא דעתך טיסוד ועד סובב באמה ברת ה'
בגובה ומאי חיק האמה ואמה רוחב הכי קא
אמר מחיק האמה ועד רוחב באמה ברת
חמשה גובה המזבח כמה הוי עשר אמות
שית בני חמשה חמשה וארבעי בני שיתא
שיתא מזבח כמה הוו חמשין וארבע פלגיה
דמזבח כמה הוי עשרי ושבעה מקרנות ועד
סובב כמה הוי עשרין וארבעה כמה בציר
לפלגיה דמזבח תלתא ותנן חוט של סקרא חוגרו באמצע כדי להבדיל בין הדמים
העליונים לדמים התחתונים אלא האדתניא גבי עולת העוף היה עולה בכבש ופנה
לסובב ובא לו לקרן דרומית ומולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל ומוצה את דמה על
קיר המזבח ואם עשאה למטה מרגליו אפילו אמה אחת כשירה הא קא יהיב עליונה
למטה משני טפחים אלא חיק האמה כנסה אמה רוחב כניסה גבולה אל שפתה סביב
כנסה מזבח כמה הוה לי שיתין פלגיה דמזבח כמה הוי תלתין מקרנות ועד סובב כמה
הוי עשרין וארבע כמה בציר לפלגיה דמזבח ששה ותנן אם עשאה למטה מרגליו אפי'
אמה אחת כשירה במאי אוקימתא בכונס ומי מצית מוקמת לה בכנסה והא תנן מזב'
היה שלשים ושתים על שלשים עלה אמה וכנס אמה זהו יסוד נמצא שלשים על
שלשים שלשים ושני טפחים הוי ותו עלה חמש וכנס אמה זהו סובב נמצ' עשרי ושמונה
על עשרים ושמנה עשרים ושמנה וארבע טפחים הוי וכי תימא כיון דלא הוי אמה לא
חשיב ליה מקום קרנות אמה מזה ואמה מזה נמצא עשרים ושש על עשרים ושש עשרין
ושבע הוו לא דק מקום הילוך רגלי הכהנים אמה מזה ואמה מזה נמצא עשרים וארבע
על עשרים וארבע מקום המערכה עשרים וחמשה הואי וכי תימא הכא נמי לא דק והא
כתיב וההריאל שתים עשרה אורך בשתים עשרה רחב רבוע יכול שאינו אלא שתים
עשרה על שתים עשרה כשהו אומ' על ארבעת רבעיו מלמד שבאמצע הוא מודד שתים
עשרה אמה לכל רוח ורוח וכי תימא שית מיניהו מיקרא באמה בת חמשה מייתי להו
אם כן רווחא לה עזרה היתה ארך מאה ושמונים ושבע על רוחב מאה ושלשים וחמש
ממזרח למערב מאה שמונים ושבע מקום דריסת רגלי ישראל אחת עשרה אמה ומקום
דריסת רגלי הכהנים אחת עשרה אמה המזבח שלשים ושתי בין אולם ולמזבה עשרים
ושתים אמה ההיכל מאה אמה אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת לא חיק האמה
בגובהה אמה רוחב כנסה גבולה אל שפתה סביב

לא

ותיק האמה כלומ' כמו שאמרתי תומר שיהו כנו' תמה וביתיק האמה להיות יסוד
דעלמ' תמה וכנס תמה והו יסוד ולקמן מפרש בהי תמה מקומה דנוכחה
מי דכניסה נגולה על שפתה סביב : שלקרנו זרת האחד דתמה דמתמנעות
תמנן מודד והויא זרת לכל רוח דהיינו תמה על תמה זרת תני תמה : וזה נב
תמוכ כלומ' וכתמה זו היא נמי מוכח הוסכ :

דכי מתיר סכר זה מוכח הוסכ להו' כלי יסת
נתמה נת תמה והת שתר כלים נתמה נת
שמה : קס"ד מיסוד ועד סוכב תות תמה של
נוכח היסוד ותותן התמה סכין יסוד וסוכב
נת"ת תמה מתיק התמ' מן היסוד והיסוד
נכלל ועד תמה רוחב דהיינו סוכב נתמה
נתמת נת תמה : נוכח מוכח העולה כמה
הוי עשר תמות כדתמרינן בונכים נפרק
קדשי קדשים על המזבח ועל המוכח מה
מזבח עשר תמות תורך הקרם תף מוכח
עשר תמו' ומה תני מקיים שלש תמות קומתו
מסמת סוכב עד מקום הקרנו' מקרנו' ועד
סוכב מגו' קרנות ועד סוכב הוי ד' תמות
של שמה שמה סמה כ"ד טפחים דעלה תמה
וכנס תמה והו יסוד ומן היסוד לסוכב תמה
הרי שם ומן הסוכב ועד מקום הקרנות ג
הרי תשעה והקרן תמה הרי עשרה כדקתני
לקמן : שית דמן הריצפה ועד הסוכב כני
תמשה תמשה כדקתמר : כמה בציר לפלגיה הוי
סוכב לפלגיה דמוכח תלתא טפחים הוי מדות דף לה
פלגיה דמוכח למטה מן הסוכב חוגרו
למוכח סביב דמי עליונים ותחתוני תחתית
בפשה : למעלה מן החוט ותחת העוף למט' וכתיב דקאר
ועולת העוף למעלה וטעמא מפרש בתורת
כהנים ובמסכת וכתיב : מיבעי ליה בית
הסתיטים וסוחט סוריזין והדם מקלח
לתרחוק : למטה מרגליו מן הסוכב : תא שמע
יכיב כו' כיון לפלגיה דמוכח מינו נמוך
מן הסוכב שלשה טפחים כי עביד תמה
למט' מרגליו תפילו בתמ' נת תמה קת וכיב מדות דף לה
עליונים שני טפחים למטה מן החוט תלת
כולה עשר תמות דנוכח נתמה נת שמה
וכי קתני בתמה נת תמה נתמות דכניסה
יסוד וסוכב ועוני הקרנו' קרי כניסה שכנסה
בתוכן ורוחב : בנין המוכח כמה הוי
נוכחה דמוכח שיתין פוסקי דהא כל תמות יחזקל
הנוכח נתמה נת שמה ולמטה מרגליו תפי מנ
תמה תתת נתמה נת תמה כשיעה דהוי
טפח למעלה מן החוט : נמנה שלשים על
שלשים דמכל צד ממעט תמה והיינו כ' תוכן
כ' רוחב תמות ושני טפחים הוי : ונמנה בין
קרן לקרן בשמרים ושמה עשרין ושבע הוו
דהנך שם תמות דתימעיט לה הוו תלת תמה
נתמות נת שם : מקום הילוך רגלי הכהנים
תמה סביב לפני מן הקרנו' כשהולכין לסדר
המערכה והאיברים נמנה כ"ד על כ"ד :
מקו' המערכה כ"ה על כ"ה דהא תמה דהילוך
ודלי נת שמה הוסי דהא לה כתיב בקרא
ומיהו כ"ה מיהא הוו : והדריאל המקום המערכה שנתמנע י"ב תמה על י"ב תמה דהיינו כ"ד על כ"ד ונקרא ליבה למיתר לה דק : וכי תימא מעיקרא כשעשו
המוכח ל"ב על ל"ב ומדלו מלותן ל"ב שית תמות נתמה נת תמה ונהנך שית לה תמה נתמה נת שמה וכנרם להו חדא תמה דהוו להו לה' תמות הילוך כי
עכדת שית תמות דכניסה ג' לכל צד נתמה נת תמה דהוו תמה תמות נדולו לה עם להו שת כ"ו על כ"ו הוי בין קרן לקרן : תס כן דמעיקרא לה הוה מוכח שת ל"ת
על ל"ת רווחא לה עזרה יותר ממה שצנינו : דתנן כל עזרה בין חנר וסיכל : היתה קע"ו על קל"ה ותס כן הוה ליה בין חוסס ולמוכח כ"ב תמות תו מקום סדריסת
ב"ג : היכל מתה תמה עם בית קדשי הקדשים : ל"ת תמה תנר לחורי הכפורת וכשהיו ישראל מרוכין בעזרה היו נמשכין מהם לשם כדתמרינן בירושלמי : שת חיק האמה
בגובהה לותם תמה סמן הריצפה ועד היסוד נתמה נת תמה : ותמה רוחב כניסה כניסה לסוכב כתמת נת תמה לבל כניסה ליסוד כתמת בינוני : גבולה
על שפתה סביב דנהנו לקרן נתמת נת ס' : לה שמה

לא שנא הכי ולא שנא הכי מזבח כמה הוי חמשי׳ ותמניא פלגיה דמזבח כמה הוי עשרין ותשעה מקרנות ועד סובב כמה הוו עשרין ותלתא כמה בציר לפלגיה דמזבח שית׳ והנן אם עשאה למטה ברגליו אפילו אמה אחת כשירה דיקא נמי דכתיב חיק האמה ואמר׳ רוחב שמע מינה ובמה אמה בינונית אמר רבי יוחנן ששה טפחים אמר רבי יוסי בר אבין אף אנן נמי תנינא רבי מאיר אומר השולחן אורכו שנים עשר ורחבו ששה מכלל דהויא אמה דנפישא מינה אין והא תנן שתי אמות היו בשושן הבירה אחת על קרן מזרחית צפונית ואחת על קרן מזרחית דרומית שעל קרן מזרחית צפונית יתירה על של משה חצי אצבע שעל קרן מזרחית דרומית היתה יתירה עליה חצי אצבע נמצאת יתירה על של משה אצבע ולמה אמרו אחת גדולה ואחת קטנה כדי שיהו האומנין נוטלין בקטנה ומחזירין בגדולה כדי שיבואו לידי מעילה ותרתי למה לי חדא לכספא ודהבא וחדא לבניינא תנן התם שער המזרח עליו שושן הבירה צורה מאי טעמא רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי חד אמר כדי שידעו מהיכן באו וחד אמר כדי שתהא אימת מלכות עליהן אמר רבי ינאי לעולם׳ תהא אימת מלכות עליך שנאמר וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר ואלו לדידיה לא קאל׳ר יוחנן אמר מהכא שנ׳ וי״ד ה׳ היתׄ אל אליהו וישנם מהניו וירץ לפני אחאב עד באכה יזרעאל ועלהו להרופה רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי חד אמ׳ להתי׳ פה שלמעלה וחד אמ׳ להתי׳ פה שלמט׳ איתמ׳ חזקיה אמר להתיר פה אלמים בר קפרא אמר להתיר פה עקרות תנו רבנן אילו נאמר ולקחת סלת ואפית אותה שתים עשרה ושמת אותם שתים מערכות ולא נאמר שש הייתי אומר אחת של ארבע ואחת של שמנה לכך נאמר שש ואילו נאמר שתים מערכות שש המערכת ולא נאמר שתים עשרה הייתי אומר שלש של שש שש לכך נאמר שתים עשרה ואילו נאמר שתים עשרה חלו׳ ומערכות ולא נאמר שתים ושש הייתי אומ׳ שלשה לשל ארבע ארבע לכך נאמר שתים ושש האי עד שלא יאמרו שלש מקראות הללו לא למדנו האי כיצד נותן שתים מערכות של שש שש ואם נתן אחת של ארבע ואחת של שמנה לא יצא שתים של שבע שבע רבי אומר רואין את העליונה כאלו אינה והא בעינן ונתת על אמר ליה רב חסדא לרב המנונא ואמר לה רב המנונא לרב חסדא׳ לטעמי׳ דאמר על בסמוך דתניא רבי אומר ונתת על המערכת לפנות זכה על בסמוך אתה אומר על בסמוך או אינו אלא על ממש כשהוא אומר וספות על הארון את הפרכת הוי אומר על בסמוך: כל הכלים שבמקדש וכו׳: תנו רבנן כל הכלים שבמקדש ארכן לארכו של בית חוץ מארון שארכו לרחבו של בית וכך היה מונח וכך היה בדיו מונחין מאי קאמר הכי קאמר כך היה מונח מדבריו כך היו מונחין ובדיו מנלן דתניא ויאריכו הבדים יכול לא היו נוגעין בפרכות תלמוד לומר וירא׳ וידאו יכול יהו מקרעין בפרכות ויוצאין תלמוד לומר לא יראו החוצה הא כיצד דוחקין

שלא יבואו לידי מעילה לחו דוקא דקדים סוף מנה מחילתו על סוף פרוט׳ מחולל שלא שלח היו רוצים להקמת מעל הקדש:

חדא לכספא והכנת לחמה של קרקע׳ כספו׳ וסימנך מנפין וכד יתת׳:

אחת על מרכב ואחת של מונח חלה נקט והוא הדין כע״ח:

רואין אותו כאילו אינו תימא הא אין סולחן מקדש יותר מ״ב טפחים וגמ׳ נמי כן למעלה מ״ב ול״ל דאין דמסקנא ל׳ לצניעות ער שהו בתו׳ ה שי׳ ומייר שעשאו בחותו ענין סיכול לסקע בתוכו: דוחקין

דוחקין ובולטין בפרוכת ודומין כמין שני דדי אשה שנאמ' צרור המור דודי לי בין שדי ילין ומנלן דבדדיו לפותיאדארון הוו יתבי דילמא לארכו דארון הוו יתבי אמר רבי יהודה תרי גברי באמתא ופלגא לא מסתגי להו ומנא לן דבארבעה הוו דרו להו דרכתיב ונסעו הקהתים תרי נושאי המקדש נמי תרי תנו רבנן עשרה שולחנות עשה שלמה המלך שנאמ' ויעש שולחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל ואם תאמר חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח אם כן מצינו ששולחן בדרום והתורה אמרה והשולחן תתן על צלע צפון אלא של משה באמצע חמשה מימינו וחמשה משמאלו תנו רבנן עשר מנורות עשה שלמה שנאמ' ויעש את המנורות עשר כמשפט ויתן בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל ואם תאמר חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח אם כן מצינו מנורה בצפון והתורה אמרה את המנורה נכח השולחן אלא של משה באמצע חמשה מימינה וחמשה משמאלה תני חדא מחצי בית ולפנים היו מונחין ותני חדא משליש הבית ולפנים היו מונחין ולא קשיא מר קאי חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל מר לא קאי חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל תנו רבנן מזרח ומערב היו מונחין דברי רבי אלעזר בר שמעון אומר צפון ודרום מאי טעמא דרבי נמי מנורה מה מנור' מזרח ומערב אף הני נמי מזרח ומערב ומנורה גופה מנלן מדכתיב בנר מערבי יערוך אותו לפני ה' ממלל דכולהו לאו לפני ה' ואי סלקא דעתך צפון ודרו' כולהו נמי לפני ה' נינהו ורבי אלעזר בר שמעון מאי טעמא נמר מארון מה ארון צפון ודרום אף הני נמי צפון ודרום ורבי נמי ליגמ' מארון דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מבפני ור' אלעזר בר שמעון ליגמר ממנור' אמר לך מנור' גופה צפון ודרום הוה מנח' לא הכתיב יערך אותו אהרן ובניו דמצדד להו אצרודי דתני אל' מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות מלמד שהיו מצדדין פניהם כלפי נר אמצעי אמר רבי נתן מכאן שאמצעי משובח בשלמא למאן דאמר מזרח ומערב היינו דהוו יתבי עשרה בעשרין לא למאן דאמר צפון ודרום עשרה בעשרים היכי הוו יתבי ותו כהנים היכי הוו עיילי ותו מצינו ה' שלחנות בדרום ותו שלחן דמשה היכא מנח ליה ולישעמיך למאן דאמר מזרח ומערב נמי שלחן דמש' היכא הוה מנח ליה אלא טי מברת חד דרא הוה' תרי דרי נינהו

דוחקין ובולטין בפרוכת ודומין כמין שני דדי אשה שנאמ' צרור המור דודי לי בין שדי ילין ומנלן דבדדיו לפותיא דארון הוו יתבי דילמא לארכו דארון הוו יתבי אמר רבי יהודה תרי גברי באמתא ופלגא לא מסתגי להו ומנא לן דבארבעה הוו דרו להו דרכתיב ונסעו הקהתים תרי נושאי המקדש נמי תרי תנו רבנן עשרה שולחנות עשה שלמה המלך שנאמ' ויעש שולחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל ואם תאמר חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח אם כן מצינו מנורה בצפון והתורה אמרה את המנורה נכח השולחן אלא של משה באמצע חמשה מימינה וחמשה משמאלה תני חדא מחצי בית ולפנים היו מונחין ותני חדא משליש הבית ולפנים היו מונחין ולא קשיא מר קאי חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל מר לא קאי חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל תנו רבנן מזרח ומערב היו מונחין דברי רבי אלעזר בר שמעון אומר צפון ודרום מאי טעמא דרבי נמי מנורה מה מנור' מזרח ומערב אף הני נמי מזרח ומערב ומנורה גופה מנלן מדכתיב בנר מערבי יערוך אותו לפני ה' ממלל דכולהו לאו לפני ה' ואי סלקא דעתך צפון ודרו' כולהו נמי לפני ה' נינהו ורבי אלעזר בר שמעון מאי טעמא נמר מארון מה ארון צפון ודרום אף הני נמי צפון ודרום ורבי נמי ליגמ' מארון דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מבפני ור' אלעזר בר שמעון ליגמר ממנור' אמר לך מנור' גופה צפון ודרום הוה מנח' לא הכתיב יערך אותו אהרן ובניו דמצדד להו אצרודי דתני אל' מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות מלמד שהיו מצדדין פניהם כלפי נר אמצעי אמר רבי נתן מכאן שאמצעי משובח בשלמא למאן דאמר מזרח ומערב היינו דהוו יתבי עשרה בעשרין לא למאן דאמר צפון ודרום עשרה בעשרים היכי הוו יתבי ותו כהנים היכי הוו עיילי ותו מצינו ה' שלחנות בדרום ותו שלחן דמשה היכא מנח ליה ולישעמיך למאן דאמר מזרח ומערב נמי שלחן דמש' היכא הוה מנח ליה אלא טי מברת חד דרא הוה' תרי דרי נינהו

תורף לור לחנות על גב חלל נושאי המרון: ומ"ת התם מימין ומשמאל דפתח קאמר: אם כן מצינו חמש שולחנות בדרום שפתח היה בחמצע ודרך כניסת כולם בדרום: שלח של משה בחמצע חמשה בימינו בדרומו וחמשה משמאל בצפונו וכולן בצפון ההיכל ולקמן תעמ' היכי תנית: סניח מחצי הבי' ולפני מונחי' כל השולחנות ואין לחמ' מהן בחצי מן החיצון לגד הפתח: לעד קמ"ל דסבי כו שהיה כל שהיה חמש מהכו דה כד כדכתי' וכני' חסר בינה המלך שלמה לה ונו' ומתוהן שהי' היו עשרי כדכתי' כדכתי' ולפני הדביר עשרים חמה ונומר ונהיכל מרבע ס כדכתי' מרבעי' בחמ' היה סניח הוה חמש של לפניי והשולחנות יושבים בעשרים חמה של היכל על גד הדביר מלן דתני מסלים הבית מבית כל השבים חמה של דביר ושל היכל ומלן דתני מחצי הבית ולפנים לח מבית מלח היכל לחודיה: ממזרח ומערב מונחים השולחנות רחבו מחד למזרח ורחבו מחד למערב כמין שני דדי אשה שהיו מונחים בפרוכת ומשתחוים ביניהם כשהיו נכנסים לבית קדשי הקדשים: תנו רבנן עשרה שולחנות עשה שלמה המלך שנאמ' ויעש שולחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל ואם תאמר חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח אם כן מצינו ששולחן בדרום והתורה אמרה והשולחן תתן על צלע צפון אלא של משה באמצע חמשה מימינו וחמשה משמאלו תנו רבנן עשר מנורות עשה שלמה שנאמ' ויעש את המנורות עשר כמשפט ויתן בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל ואם תאמר חמשה מימין הפתח וחמשה משמאל הפתח אם כן מצינו מנורה בצפון והתורה אמרה את המנורה נכח השולחן אלא של משה באמצע חמשה מימינה וחמשה משמאלה תני חדא מחצי בית ולפנים היו מונחין ותני חדא משליש הבית ולפנים היו מונחין ולא קשיא מר קאי חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל מר לא קאי חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל תנו רבנן מזרח ומערב היו מונחין דברי רבי אלעזר בר שמעון אומר צפון ודרום מאי טעמא דרבי נמי מנורה מה מנור' מזרח ומערב אף הני נמי מזרח ומערב ומנורה גופה מנלן מדכתיב בנר מערבי יערוך אותו לפני ה' ממלל דכולהו לאו לפני ה' ואי סלקא דעתך צפון ודרו' כולהו נמי לפני ה' נינהו ורבי אלעזר בר שמעון מאי טעמא נמר מארון מה ארון צפון ודרום אף הני נמי צפון ודרום ורבי נמי ליגמ' מארון דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מבפני ור' אלעזר בר שמעון ליגמר ממנור' אמר לך מנור' גופה צפון ודרום הוה מנח' לא הכתיב יערך אותו אהרן ובניו דמצדד להו אצרודי דתני אל' מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות מלמד שהיו מצדדין פניהם כלפי נר אמצעי אמר רבי נתן מכאן שאמצעי משובח בשלמא למאן דאמר מזרח ומערב היינו דהוו יתבי עשרה בעשרין לא למאן דאמר צפון ודרום עשרה בעשרים היכי הוו יתבי ותו כהנים היכי הוו עיילי ותו מצינו ה' שלחנות בדרום ותו שלחן דמשה היכא מנח ליה ולישעמיך למאן דאמר מזרח ומערב נמי שלחן דמש' היכא הוה מנח ליה אלא טי מברת חד דרא הוה' תרי דרי נינהו

ינוחא דף כח

קנינה דקסת

כלפי מזרח ומערב מונחים והחיצון של צפון מערב קרי ליה נר מערבי דלפי כן חיצון דכולהו פי הפתילות שוו למערב: מה מרון כפון ודרום מורכו לרוחבו של בית כך המנורה לעולם יכך היה מונח וכך היו כדיו מונחין: חון מחון מנורה ושולחן שניהן כשיכל: והכתיב לותו דמשמע לחד לפני ה' ותו לא: מנדד להו מלמדו לעולם נפון ודרום מנחי ותפילו שכי ליכח שלח חד כלפי מערב והייגו מחצי שני הפתילה כלפי מערב ומאר הפתילות מכוונות פיהן כלפי חמנעי של נר נפון מכוונו כלפי דרום ונ' של נר דרום מנוונות כלפי נפון: של מול שני המנורה חמנעי עומ' על נופה של מנורה ומסתר על הקנים ומשמ' קרח לותן שעל הקני' מכוונות כלפי מזרח ומערב: מנין שהמנורה מחמנעי מסוב לנני שלש שקורי' נספר תור' נשני ובחמישי ונאמרינן במסכת מנילה אין פותחין מעשרה פסוקים ואקשר רבי נתן דאמנעי מסוב ואקר' ברכתה והשתר נ"ב: הייגו דיתבי עשר עשר שולחנות בעשרי כדאמרן לעיל: מחצי הבי' ולפני מונחי' וקשלק דעתך דאמנו של זה נגד רחשה של זה קיימי ואיכא למימר אף על נב דמי לחשר שיבנו עשר שולחנות של עשרים אמה מצומצמות שלא יהיו קצת חון לעשרים אמות השניות איכא למימר לא דק כולי האי דקתני לפני ולפנים: שלח למאן דאמר נפון ודרום דשיינו לרוחבו של היכל והלא רוחבו היה עשר ועשר שולחנות כ"ל עשרים אמה בעשרים אמה: היכי יתבי אם אי אפשר לכ"ש שלא יהא ריוח מועט בין שולחן לשולחן: ותו אי נמי מצי יתבי נמצע שבילות את כל רוחב ההיכל וכהנים ביום הכפורים היכי עיילי לפני ולפנים היכי נמי כבל שבת נכנסין מרבעים כהנים כדקתני במתני' סנים ל' טולבי' סדרים היכנים ושני לסדר שני הסדרים התרפים ועומ' ס' אלו כנגד שלח שפתו של מסדר ואי כל רוחב ההיכל אלא כנגד שלח שפתו של נוטל

למען דאמר מזרח ומערב הכי יתבי ולמען דאמר צפון ודרום יתבי הכי:
כשלמא למען דאמר צפון ודרום שפיר
דלף ע"ג דלית לפסר שלח יהא מקנת מן
השולחן כדרום דהי לפסר לשמש שולחנו
של עשר אמות בעשר אמות לפי' הכי דאמי
דטפי טפח לית הוי לית מציב ליה: שלח למען
דאמר מזרח ומערב הוה המזרח והרוחב
מצפון לדרום מבדי מזרח הצפונית כמה
מרוחקת מכותל צפוני שתי אמות ומחצה
סיהו כהני הנושאים שני סדרים יכולי להלך
זה בצד זה כדתניתין במתניתין דשנים היו
מסדרין בכת אחת ולהילוך שני בני אדם
בעינן שתי אמות ומחצה כדאמרי לעיל בבי
בדי מרון ובן חבין רוחב אמה ושתי אמות
ומחצה בין מזרח צפונית לשלחן של אמה
ואמה דירים ושתי אמות ומחצה בינו לשורה
דרומית ואמה רוחב השולחנות הרי עשר
אמות ומחצה מיושבת דקאמר פלג בחמת
דרום מכל תפס: ולמ"ד צפון ודרום ליכא למ"ד
למיפרך הכי דלדילוף הוי רוחבו ממזרח
למערב ושורה מערבית משוכה מכותל
מערבי שתי אמות ומחצה ואמה רוחב
השולחן ושתי אמות ומחצה
בינו ובין השולחן של אמה
כו': דאמה בהדייהו הוה
יתיב כהן אצע אמה לכיבעי
שתי אמות הפרוסות של
שתי אמות ומחצה:
לא דמילתי לי' ומבח ליה כו'
שלח יהא מונח ביניהן אמה שלח מוסך לצד
מערב ורחבי מכוון כנגד פתיר שבין שתי
הסורות דהשתא ליכא שלח חדא הפרוסה:
כתלמיד היושב לפני רבו כמין הימנו כך
חותה של שלמה נמוכין משל אמה דבית
המקדש היה מסופע ולצד מערב מגביה
יותר: ותיתני לי' פורתא מוסיבו לצד מזרח
במקום נמוך: את השולחן לשון יחיד: על
כולן היו מסדרין פעמים בזה פעמים בזה:
שנים שהיו נאולם מבפני מכל פתח היכל
מחת של כסף ומחת של זהב והמי דקרי הכא
כסף וכמתני' שיים משוש דשייש לבן ככסף:
בשנים כשמניחין לפתח מניחין חותו עליו
ומימלין לפוש: ועל של זהב ביניהתו ושם
היה מונח עד שיוקטרו הבזיכין כדקתני
מתניתין: שמעלין בקודש כגון בכניסתו
מניחו על של כסף וכשמניע להיכל מסדרו
על של אמה שמסופה והב הרי עליה ולא
מורידין לכך ביניהתו מניחו על של זהב:
ויקם משה את המשכן וגו' מדרישה וסיפיה
דקרא נלשון הקמה למפילו נשחות הלשון
לא הורד שמע מינה אין מורידין ואי נמי
לא שייעוהו מחיו הכהני בהקמת שעמודים
והמדנים שמע מינה אין מורידין לפיכך לא
נתעסקו בו אחרים לא' מעיקרא ויקם משה
את המשכן דהייט יריעות שבתחילה פורס יריעות
העמודים והמדנים אלא מחז יריעות בידו עד שהקי כולן: אשר שכנת
ומתם בארון סיפיס השכנים בארון: שכטילם

בשלמא למאן דאמר צפון ודרום שפיר אלא
למאן דאמר מזרח ומערב מבדי שולחן כמה
משוך מן הכותל שתי אמות ומחצה ואמה
דידיה ושתי אמות ומחצה דביני ביני ואמה
ושתי אמות ומחצה דביני ביני ואמה דידיה
אישתכ דקאכיל שולחן פלג דאמתא בדרום
מי סברת שלחן דמש בהדייהו הוה יתיב לא
דמידלי לירה ומנח ליה ומיתתי להו לדידהו
פורתא כתלמי היושב לפני רבו תנו רבנן עשרה
שלחנות עשה שלמה ולא היו מסדרין אלא על
השולחנות שעשה משה שנאמר ואת השלחן אשר עליו לחם
הפנים זהב עשר מנורות עשה שלמה ולא היו
מדליקין אלא בשל משה שנאמר את המנורת
הזהב ונרותיה לבער בערב רבי אלעזר בן שמוע
אומר על כולם היו מסדרין שנאמר את
השולחנות ועליהן לחם הפנים וכולן היו
מדליקין שנאמ' את המנורו' ונרותיהם לבערב
כמשפט לפני הדביר זהב סנורו' יוסי בר יהוד'
אומר לא היו מסדרין אלא על של משה אלא
מה אני מקיי' ואת השלחנות אשר עליהם לחם
הפנים זהב אלו שלשה שולחנות שהיו במקדש
שנים שהיה באולם מבפני לפתח הבית אחד
של כסף ואחד של זהב על של כסף נותן לחם
הפנים בכניסתו ועל של זהב ביציאתו שמעלין
בקודש ולא מורידין אחד של זהב בפני שעליו
לחם הפנים תמיד ומנא לן דאין מורידין אמ' ר'
דאמר קרא ויקם משה את המשכן ויתן את
אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את
עמודיו ומנלן דמעלין אמר רבי אחא בר יעקב
דאמר קרא את מחתות החטאים האלה
בנפשותם ועשו אות' רקועי פחים ציפוי למזבח
כי הקריבום לפני ה' ויקדשו ויהיו לאו' לבני
ישראל בתחילה תשמישי מזבח ועכשיו נופו
של מזבח אשר שברת ושמתם בארון תניא רב
יוסף מלמד שהלוחות ושברי לוחות מונחין
בארון מבאן להלמיד חכם ששכח תלמודו
מחמת אונסו שאין נוהגין בו מנהג ביזיון:
סי"ן ביט"ל סר"ח ושכ"ח: אמר ריש לקי' פעמים
שבטלה

חמש דלמה של זה נכר לחמה של זה לי לפסר לשמש חמש שולחנות של
עשר אמות בעשר אמות לפי הכי כיון דטפי לית לה הוי לית מציב ליה וכה
דתניא בפרק אמר להן המפונה שולחן בצפון מסוך מן הכותל שתי אמות דף לג
ומחצה ומנורה בדרום משוכה מן הכותל שתי אמות ומחצה ומזבח מפוצע ועומד
בהיכל ומשוך קמעה כלפי חון מסורת
ואת המפורש נכח השולחן דכעינן רחוב
מהלכי שים לייסב לפי כמ"ד בצפון ודרומיות
ושולחן דמשה קמי מכל שולחנות דשלמה
מפוכח לכותל וכה לתניי בפ' הניחו לו כיון דף כה
המזבח למנורה היה מהלך דבבי רבי יהודה
ר' מאיר אומר בית שולחן למזבח מע"ג דבבי
מאיר סביר ליה בצפון ודרום מונחי כדמסיק
התם ניחא ליפול להלך בין שולחן למזבח
דשולחנו שלמ' קיימי בתרי דרי ושולחן דמשה
בין שתי הסורות שבי אמות ומחצה ממכן
לשורה החיצונה ושתי אמות ומחצה ממכ
לשורה הפנימית ומשוך מכות' לפיני כ' אמו'
ומחצ' והמזבח היה בין שולחן דמשה למנורה
דמשה אלא משוך קמעה כלפי חון ומזבח
הזהב היה אמה על אמה כנגד פתח היכל
ברוחב שבי יכול לה"ך בין המזבח לשולחנו
וצריך לייסב הסובין לשקלים לתייתי התם דף ד
בפרק אלו עוברין שופרות פלוגת' דר' ורבי
אלעזר בר שמעון דהכא ומתניית התם
ליפכא לרבי אלעזר בר שמעון מזרח ומערב
ולרבי צפון ודרום קאמר אמר להן רבי מזרח
ומערב כולן רואין בסירות ונר' דהייט כרבי
אלעזר בר שמעון דכתיב ראמ' על כולם היו
מסדרים ומאן דאמר צפון ודרום נמי שולחן
נצפון ומנורה בדרום דוקא על של משה
מסדרין פי' כר' יוסי בר יהוד' דכתיב דעל
של שלמה אין יכול לסדר כיון שרחב הסורה מיי"פ נמכל'
מפוכח לכותל נפוני ודוחק והדר קתני בית הבחירה
השולחן היה נתון מחצי הבית ולפנים מסוך
מן הקרן שתי אמות ומנורה בדרום ומזבח
הזהב היה נתון בתוך הבית חולק את הבית
מחצי הבית ולפנים משך קימעה כלפי חון
כולהו מסלים הבית ולפנים לי לפסר לייסב
תופס בריית שלא כאאן למאן דאמר מזרח ומער'
מונחים מוסך מן הקרן היינו מן הכותל
שתים ומחצה היה מוסך שלא שלילא הספור
ומחצה והא דקאמר בריית מחצי
הבית וכספנין לעיל ובריית
לא תסיב בית קדשי הקדשים כהדי היכל
ונסיפ"ק תסי' קדשי הקדשים כהדי היכל:
כמה מסוך מן הכותל שתי אמות ומחצה
כדתניא ביומא פרק תמיד לתן דף נב
המפונה ונקונטרים פירש הטעם שיהו סני
הכהנים המשמשים שני הסדרין יכולין להלך
זה בצד זה:
שלמה שהלוחות ושברי לוחות מונחין
בארון נפ"ק דנזיר כתיב דף יד
והלוחות מרכין משה ורחבן משה ועוביין ג'
ושם כל אחת כפני עצמ' היתה משה על משה
מי לפסר לייסבן בארון זו מצל זו כ"ד טפחי לתרנעתן ותרכן של ארון לרבי
מאיר תשע עשרה טפחי נחמת נת משה ולר' יהודה י"ב טפחי ומחצ' לתמרין
בחמה נת תשה דתמתים וחצי תורכן ונריך לומר משהו שברי לוחות פחות דף כו
השלימות ובירושלמי דשקלים נפר' ג' סופרות משמע לתורכן משה ורוחבן דף יד
שלשה ומוכחות תורכן לתרכו של ארון ויכול לייסב תרנעתן זו מצל זו ברחבן והכי נמי מיית נפ' כתר' דתעניות ירושלמי והס"ם שלנו נמי דקתמ' כ"ב ארכן משה
ורחבן משה מכות למימר דמיירי בין שתיהן כשהיו זו מצל זו לרחבן והא דקתמר כמה לוחות מוכלות בארון י"ב טפחים היינו בין לוחות ושברי לוחות כשהיו
מונחות זו מצל זו מרכן לתרכן של ארון:

שביטולה של תורה כגון שמבטל תורה להוציא רמת ולהכניסת כלה והוי יסודה כלומר מקבל שכר בעולמו יוסב ותיסדה ועוסק בה שנאמר לשמר שבת ולא לשמר
ליה כלומן כעם שמע מינה הסכימה עמו דעת הסכינה כשביטל תור ושיכרן כיון דמתכוון לטובה: תקפה שלה יכול להעמיד נירסתו: רק מיעוט הוא: נופרס
בחרבעי לורת הוולל למרכעים יום כמסכת כלה: מתני: על פתח הבית מנל פתח היכל בכניסתו ולא היה מניחו אותו שם שלא להרחיקו שמעלין בקל ומורידין בחמר
מניחו של שיש ומיד נוטלו ומסדרו על של זהב ושל זהב ביציאתו ועד שיוקטרו בזיכין כדקתני לקמן מתני' המכנסין עומדין בצפון דהכי שפיר
דיחוין מסדרין העבודה יהו בצפון דקדושת
צפון חמירא: ופניהם לדרום ומתפרשין כמין דמת
סולחנות מזרח ומערב מוכחין ורוחבן בפון
ודרים: שלו מוסבין ועל שלו יביאו הן מן
השולחן שלו מניחין: חפי' שלו נוטלין לעצמן:
ושלו מניחין תחת שנטלו: לקן זה היה תמיד
כדמפר' טעמ' כגמ' לעיל תמיד של שלם ילין
שולחן לילה את' בלא לחם הפנים ול"ג להיות כשר
ואין יכולין לאוכלו היום: המלות מתחלקות
לערב ולא לתחר דנפסל בלינה לתחר ומנו
שנשתלן: הסעיר של מוסף שהוא תחת
והוא שעיר הנשיא כאיזן ונאכל לכהני כאכל
לערב בלילי שבתו' מע"פ שאין יכולין לבשלו
בשבת: שנשלייש כהנים אוכלין אותו מי
כשחל יום הכיפורים בערב שבת: גמ': היכנה מערכות שעמדו שם בשבת זו ילין
בלילה: מדברי של ר' יוסי דתמ' משו דעמד
היכן שחרי משע כשלחן והתדם ערבי משע
קרי ליה תמיד שמע מינה חפי' לא שנה אלא
שלא פר' מחר וכו': אסור לומרו שלא יאמר
בקריית שמע שני ולא ירגיל בניו לתלמיד
תור': מנחם לומרו כו' דשכר מקום קריית
שמע נוטל שכר גדול כזה כי אין תלמיד את
דרכי אם היה עשוק כל היום כל שכן שכרו
גדול ומרגיל את בניו לתלמוד תורה: לא'
פשרי שנן רבנן למני פטרי נפשייהו בקריית
שמע ויתבי כולי יומא ונרסי שמע מינה שכר
גדול יש: גמ' ובדוק כו' דכר שלא יהא נעול
ופלוגא היא דר' יהושע דאמר תוכ' ללמוד כל
היום: כלכך תכיבין כו' לא יהום הכשיתא
שלא תשתכח תורתו ממנו: לא יהו עליך חוכ'
כאלו אים לו חוב ומומר אתי מפרעינא
ומיפטר כך יאמר אלם פסנה פרק אחד
ומיפטר אחי אתה רשאי לפטור עצמך מכן: אם
הסתת אלם אינה אלא לעשה כמו יסיתך
אחיך בן אמך וגומר: ואף הסיתך אף כי
ללמוד תורה כדי לינצל מגיהנם: שפיה צר
ולמה פיה צר שיהא עשנה נכנס בתוכה ולא
יצא חון כדי שירוחו הפעים כאש וכעשן:
העמיק הרחיב כיון שנצא לעומק אין מרחיב
ובגיהנם מתעני דרישה דקרא כי עריך
מלת מול חפיתה: למלך

תוס' ד"ה על

• שביטולה של תורה זהו יסודה דכתיב אשר
שברת אם לו הקב"ה למש' יישר כחך ששברת
ואמר ריש לקיש תלמיד חכם שסרח אין מבזין
אותו כפרהסיא שנאמ' ובשלת היום ובשל גם
נביא עמך לילה כמהו בלילה ואמר ריש לקיש
כל המשכח דבר אחד מלמודו עובר בלאו
שנאמ' השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח
את הדברים וכרר אבין אמר ר' אילעא דאמר
רבי אבין אמר רבי אילעא כל מקום שנאמר
השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה רבינא אמר
השמר ופן שני לאוין נינהו רב נחמן בר יצחק
אמר בשלשה לאוין שנאמר השמר לך ושמור
נפשך מאד פן תשכח את הדברים יכול אפילו
מחמת אונסו"ל לפן יסורו מלבבך במזידם
מלבו הכתוב מדבר רבי דוסתאי בר' ינאי אמר
יכול אפילו תקפה עליו משנתו ת"ל רק ר' יוחנן
ור' אלעזר דאמרי תרוייהו תורה נתנה בארבעים
ונשמ' נוצרה בארבע' כל המשמ' תורתו נשמתו
משתמרת וכל שאינו משמר את התורה אין
נשמתו משתמרת תנא דבי רבי ישמעאל משל
לאדם שמסר צפור דרור לעבדו אמר כמדומה
אתה שאם אתה מאבד' שאני נוטל ממך איסר
בדמיך נשמתך אני נוטל ממך: מתני': שני
• שולחנות היו באולם מפנים על פתח הבי' אחד
של שייש ואח' של זהב על של שייש נותני' לחם
הפנים בכניסתו ועל שלן זהב ביציאתו שמעלין
בקודש ולא מורידין ואחד של זהב מפנים
שעליו לחם הפנים חמיד' וארבע כהני נכנסין
שנים בידם שני סדרים ושנים בידם שני בזיכין
וארבעה מקדימין לפניהם שנים ליטול שני
סדרי' ושני ליטול שני בזיכין המכנסים עומדי'
בצפון ופניהן לדרום והמוציאין עומדים בדרום
ופניהם בצפון אלו מושכין ואלו מניחין ושפחו
של זה כנגד טפחו של זה שנ' לפני תמיד ר' יוסי אומר אפי' אלו נוטלין ואלו מניחין אף היא
היתה תמיד יצאו ונתנוה על שולחן הזהב שהי' באול' הקטירו הבזיכין והחלו מתחלקת
לכהנים חל יום כיפורים להיות בשבת החלות מתחלקות לערב חל להיות בערב שבת
• שעיר של יום הכפורים נאכל לערב והבבליים אוכלין אותו כשהוא חי מפני שדעתן
יפה: גמ': תניא רבי יוסי אומר אפילו • סילק את חישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית אין בכך כלום אלא מה אני מקיים
לפני תמיד שלא ילין שלחן בלא לחם א"ר אמי מדבריו של ר' יוסי נלמוד אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד
ערבית קיים מצות לא ימיש את ספר התור' הזה מפיך אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי אפי' לא קרא אדם אלא קריית שמע
שחרית וערבית קיים לא ימיש ודבר זה אסור לאומרו בפני עמי הארץ ורבא אמר מצוה לאומרו בפני עמי הארץ שאל בן דמה בן
אחותו של רבי ישמעאל את רבי ישמעאל כגון אני שלמדתי כל התורה כולה מהו ללמוד חכמת יוונית קרא עליו המקרא הזה
לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה צא וברוק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד בה חכמת יוונית
ופליגא דרבי שמוא בר נחמני דאמר שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן פסוק זה אינו לא חובה ולא מצו' אלא ברכה ראה הק"בה
את יהושע שדברי תורה חביבי' עליו ביותר שנאמר • ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל אמר לו הקדוש ברוך הוא
יהושע כל כך חביבין עליך דברי תורה לא ימיש ספר התורה הזה מפיך תנא דבי ר' ישמעאל דברי תורה לא יהו עליך חובה ואי
אתה רשאי לפטור עצמך מהן אמר חזקי' מאי דכתי' אף • הסיתך מפי צד רחב לא מוצק תחתיה בוא וראה שלא כמידת הקדוש
ברוך הוא מידת בשר ודם מידת בשר ודם אדם ממית את חביריו מדרכי חיים לדרכי מיתה והקדוש ברוך הוא ממית את האדם
מדרכי מיתה לדרכי חיים שנאמר ואף הסיתך מפי צר מגיהנם שפיה צר שעשנה צבור בתוכה ושמא תאמר כשם שפיה צר כך
בולה צרה תלמוד לומר העמיק הרחיב ושמא תאמר
למלך

יפול לפניו מחמת חולשו מנחם היא
במסכת • מכות:

אחד של כסף כרוב מעריב נרסינן של
סיים וכן תוכח • במסכ' שקלים פרק
ג' מנערות לתמן ר"ג שולחנו היו במקד' של סיים כני המטכחיים ושנים כמערבו של
כבש אחד של סיים ואחד של כסף ושנים
בחולם אחד של סיים ואחד של זהב כגמ'
תני של כסף ר' אחא ור' סיים ואחד של זהב כגמ'
לך שמוע בר לך יצחק ליה כאן של כסף מפני
שהוא מרתיח לא כדין קתני זה אחר זה ר' סיים
שהיו במקדש כסף שהיו מניחין אותו שם
כך מוציאין אותו שם של לשום שם כיום
שלקחו ר' כל אחר אין מוכירין אלא ניסים
מגמע דכולא שולחנו שלשתן של חול קיימ'
למיחלי ללחם ולא שלשתן דכי המטכחיים
וכמערבו של כבש דמיחלי לאיברי ומי כבש
הכתוב כתוב שם במשנה ובמסכ' • תמיד
מעיתי לא כפר' לא היו כוספים אחד של כסף
ואחד של זהב כשולחנו של חולם ואין לחמות
דרוסם לומר דכי היכי דאחם נם שאם מכי
כמי מאכניים דאם כן הוה לי' למיתניי מתני'
דמסכ' מכות לא מסרים בפר הקול' מעולם
ובקול מצטע כגירסי' כמתני' להכא של סיים
וכגמ' בגרייתי' של כסף ופי' שם בקונטרס
דהאי דקתני לה בגרייתה כסף היא גרייתה
דסקלים ופלונתא דתנאי היא והא דתניך
במסכ' • תמיד מכלי מין ענינו במקו עשירו
אמאי עבדי דסיים ניענדו דכספא ודהבא
ומתני' דשמוש כך רב יצחק מפני שמרתיח
מכולהו פריך ור' שמוש בר רב יצחק לטעמי'
דאיים להכי במסכת שקלים: מהו ללמוד
חכמה יוונית פיום' וכי לא היה יודע
לגזור עליה ולעול פי' גזירה • רבי ישמעאל:
לא יהו עליך חובה כאלו סיום לו חוב
ומומר אתי מפרעינן ומפטר כך לא
יאמ' אלא כך' מחל ומפטר אחי אתה רשאי
לפטור את עצמך מהן כך פירש בקונטרס
עוד יש לפרש לא יהו עליך חובה שלא
תעסוק שלא בהן ואי אתה רשאי לפטור עצמך
מהן שלא תעסוק בהן כלל שלא יפה תלמוד תור'
עם דרך ארץ אימא לא יהו עליך חוב ללמוד
כל התורה כולה כדתנן במסכת • מכות לא עליך
המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין ליבטל:
ספונלין

יפה • סילק את חישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית אין בכך כלום אלא מה אני מקיים
לפני תמיד שלא ילין שלחן בלא לחם א"ר אמי מדבריו של ר' יוסי נלמוד אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד
ערבית קיים מצות לא ימיש את ספר התור' הזה מפיך אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי אפי' לא קרא אדם אלא קריית שמע
שחרית וערבית קיים לא ימיש ודבר זה אסור לאומרו בפני עמי הארץ ורבא אמר מצוה לאומרו בפני עמי הארץ שאל בן דמה בן
אחותו של רבי ישמעאל את רבי ישמעאל כגון אני שלמדתי כל התורה כולה מהו ללמוד חכמת יוונית קרא עליו המקרא הזה
לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה צא וברוק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד בה חכמת יוונית
ופליגא דרבי שמוא בר נחמני דאמר שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן פסוק זה אינו לא חובה ולא מצו' אלא ברכה ראה הק"בה
את יהושע שדברי תורה חביבי' עליו ביותר שנאמר • ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל אמר לו הקדוש ברוך הוא
יהושע כל כך חביבין עליך דברי תורה לא ימיש ספר התורה הזה מפיך תנא דבי ר' ישמעאל דברי תורה לא יהו עליך חובה ואי
אתה רשאי לפטור עצמך מהן אמר חזקי' מאי דכתי' אף • הסיתך מפי צד רחב לא מוצק תחתיה בוא וראה שלא כמידת הקדוש
ברוך הוא מידת בשר ודם מידת בשר ודם אדם ממית את חביריו מדרכי חיים לדרכי מיתה והקדוש ברוך הוא ממית את האדם
מדרכי מיתה לדרכי חיים שנאמר ואף הסיתך מפי צר מגיהנם שפיה צר שעשנה צבור בתוכה ושמא תאמר כשם שפיה צר כך
בולה צרה תלמוד לומר העמיק הרחיב ושמא תאמר
למלך

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0202
DFG

למלך לא הוכנה תלמוד לומר גם הוא למלך הוכן ושמא תאמר אין בה עצים תלמוד לומר מדורתה אש ועצים הרבה ושמא תאמר זה הוא שכרה תלמוד לומר ונחת שלחנך מלא דשן: חל יום הכיפורים להיות בשבת אמ׳ רבה בר בר חנה אמ׳ ר׳ יוחנן לא בבליים הם אלא אלכסנדריים הם ומתוך ששונאין את בבליים קורין אותן על שם בבליים תניא נמי הכי רבי יוסי אומר לא בבליים הם אלא אלכסנדריים הם ומתוך ששונאין את בבליים קורין אותן על שם בבליים אמר לו רבי יהודה תנוח דעתך שהנחת דעתי: מתני׳ סידר את הלחם בשבת ואת הבזיכין לאחר השבת והקטיר את הבזיכין בשבת פסול אין חייבין עליה משו׳ פיגול נותר וטמא סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת והקטי׳ את הבזיכין בשב׳ פסולה ביצד יעשה וניחנה לשבת הבאה שאפילו היא על השולחן ימים רבים אין בכך כלום: גמ׳ תנן התם אמר׳ להם הסטונה צאו וראו אם הגיע זמן שחיטה אם הגיע הרואה אומר ברקאי מחתיא בן שמואל אומר האיר פני כל המזרח עד שבחברון והוא אומ׳ הן ולמה הוצרכו לכך שפעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר מזרח שחטו את התמיד והוציאוהו לבית השריפה והורידו כהן גדול לבית השבילה זה הכלל היה במקדש כל׳ המסיך את רגליו טעון טבילה׳ וכל המטיל מים טעון קידש ידים ורגלים תני אבוה דרבי אבין לא זו בלבד אלא אפילו עולת העוף שנמלקה בלילה ומנחת שנקמצ׳ בלילה תצא לבית השריפה בשלמא עולת העוף משום דלא אפשר לאהדורי אלא מנחה אפשר דמהדר קומץ לדוכתיה וקטיר ביממא הוא תני לה והוא אמרלה כלי שרת מקדשין שלא בזמנן מיתיבי כל׳ הקרב ביו׳ קדוש ביום בלילה קדוש בין ביום ובין בלילה קדוש בין ביום ובין בלילה כל הקרב ביום קדוש ביום ביום אין בלילה לא אינו קדוש ליקרב אבל קדוש ליפסל מותיב רבי זירא סידר את הלחם ואת הבזיכין אחר שבת והקטיר את הבזיכין בשבת ביצד יעשה יניחנה לשבת הבאה שאפילו היא על השלחן ימים רבים אין בכך כלום ואי סלקא דעתך כלי שרת מקדשין שלא בזמנן ליפסל ליקדוש וליפסול אמר רבה מאן קא מותיב שפיר קא מותיב אבוה דרבי אבין נמי מתניתא קאמר קסבר לילה אין מחוסר זמן האיצים מחוסרין זמן סוף סוף כי

ששונאין את הבבליים כדתניא כפר קמ׳ דיומא דמית אמר לו׳ אחיעון בן לקיש לרבי תלעזר בחלמה דיסרחל סניגא לכו לפי שלא עלו בימי עזרא ומה שמוכירין לומר לנגחי על אחוכלין את העשירי׳ חייס אע״ג דמצות קעבדי שלא יכולו לילך בגופר לפי שהרגילו עצמם כמו כן לאוכלס חייס לף בכל השנים דמיתוי כרעבתנות׳:

אמר להן הממונה ביומא פי׳ בקוטרים דף סב
דממונה הוה הסגן וקשה דהא כן הוה ליה למיתני בהדי דברים דחזיב ביומא דיום שהסגן משמש אומר לו מיבי כהן גדול הנכנס שמלך הסגן בימינו ורגם בית לבא בשמאלו ובניף הסגן בכותלים ואחז הסגן בימינו והעלהו לא היה מתמנה להיות כהן גדול עד שנעשה סגן שלא ממונ׳ אחר היה ואמאי היה ממונה על הפייסות דמיקרי ממונה סתם כדתנן ע׳ שני׳ ליומא דף כב
אומר להם הכניעו:

מתניא גן שמואל אומר (אם) היה פני מהרש״ק
המזרח מתיר בן שמואל היה ממונה
על כך זמר׳ בשקלי מתניתא בן שמואל היה ממונה על הפייסו׳ והיינו הפייסו׳ שכשהגר׳ האש היו מפייסי׳ מי שהיה מי זורק וכשהוא סוגר אם הגיע זמן קומה לאותו שעולה על הגג אומר אם היתר פני כל המזרח עד שבחברון והוא אומר לו כן וכשם ירושלמי נמצא שלפיכך אומר לו כיצד הכיפורי׳ עד שבחברון כדי להזכיר יפיני חברון ולמה הוצרכו לכך לעלות לגג ולראות אם היתר היום: ודימו שכורי׳ היו והיה זו לכבי הסריפ׳ שפעמ׳ היה לפי שחשש בלילה דכתיב כי׳ זכחכם ביום כעי לזבוח: והורידו כהן גדול כו׳ מפרש בסדר יום׳ כפר׳ שליבי היכא קאי: מיסך רגליו גדולי שלך לכי׳ הכשר: נמי בלבד תניא שחשש בלילה יוצא לבית השריפה: שלא לפני עולות קטיף ומנחה דלאו קרבן חשוב הוא דאין בטיבור אם נעשו בלילה יצאו לבית השריפה מקדשין וזה שקמץ ונתן קומץ בכלי שרת מקדשין שלא בזמנן ואין קידוש הוא שלא בזמנו בלילה דלאו לאותו זמן קידוש הוא מקדש ליה כלי ואיכ מי מפשר לערבו כשירי לאחוי ולקומץ שכבר נתקדש לשם קומץ: כל הקרב ביום כגון שתם קרבנות: קדו׳ ביום שאם נתנו בכלי שר׳ ביום כלי שרת מקדשו: בלילה כגון מנחת נסכי׳ וקומץ קרב ביומא ביום לאותו: ליפסל כגון בליגה ואחיסר כיפורי׳ וכגון שכבר נתו לא מפשר לאהדורי ונפסל בהחיסר זמן: ליקדוש מאחר בשחת וכי תימי מיהך דאחר נפשי׳ ליפסל כלי׳ למוכחי מאחר בשחת שהרי שחת יותר מבמנה ימים: ואכתי דר׳ אבא מי מתני׳ ק׳ זמ׳ ולאו מדעתי׳ דכשבי הילכך ליכא לאוקי׳ בדות׳ היא ומיבעי׳ לן לתרוצי כהו: קסבר תנא דר׳ מכין לילה אין מחוסר זמן דהלילה הולך אחר היום הילכך מקד׳ לו׳ כלי שרת לקומץ דומיא דהוא שלא בזמנו כשם ימיסלים עלוותמו:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0203
DFG

כימטי ליליא דבי שימשי ליקדוש וליפסול אמ' רבא בשקדם וסילק מר זוטרא ואיתימא רב אשי אמר אפילותימא בשלא קדם וסילק כיון שסידרו שלא במצותו נעשה כמי שסדרו הקוף: מתני' שתי הלחם° נאכלות אין פחות משנים ולא יותר על שלש ביצד נאפות מערב יום טוב נאכלות ביום טוב לשנים חל יום טוב להיות אחר השבת נאכלות לשלשה° לחם הפנים נאכל אין פחות מתשעה ולא יותר על אחד עשר כיצד נאפה מערב שבת ונאכל בשבת לתשעה חל יום טוב להיות ערב שבת נאכל לעשרה שני ימים של ראש השנה נאכל לאחד עשר ואינו דוחה לא השבת ולא את יום טוב רבן שמעון בן גמליאל אומר פשום שמעון בן הסגן דוחה את יום טוב ואינו דוחה את יום צום: גמ' אמר רבינא לדברי האומר נדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב לא תימא מדאורייתא טיחזא חזו ורבנן הוא דגזרו שלא ישהא אלא מדאורייתא נמי לא חזו דהאי שתי הלחם דחוב° היו הוא וליכא למימר שמאישהא וקתני אינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב:

הדרן עלך שתי הלחם

°המנחות והנסכים שניטמאו עד שלא קדשו בכלי יש להם פדיון משקידשו בכלי אין להם פדיון העופו והעצי והלבונ' וכלי שרת משנטמאו אין להן פדיון שלא נאמר פדיון אלא בבהמה: גמ' אמר שמואל ואפילו הן טהורין נפדין מאי טעמא כמה דלא קדשי בכלי קדושת דמים נינהו וקדושת דמים נפדין והא נטמאו תנן הוא הדין דאף על גב דלא נטמאו ואיידי דקא בעי מיתנא סיפא משקידשן בכלי אין להן פדיון דאפילו ניטמאו נמי לא תנא נמי רישא שנטמאו עד שלא קדשו בכלי פשיטא קדושת הגוף נינהו איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובעל מום איקרי טמא טמא נמי כבעל מום דמי ואף על גב דקדיש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום מפריק הני נמי ליפרוק קמ"ל דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום דמכלי

הדרן עלך שתי הלחם

המנחות

כמי שסידרו הקוף הא דאמרינן נסוק לגבי מזבח ונקטר הא מעלה הקוף עלוי סתם לגבי כהן נכנדי כהונה כמילוי:

שני ימים טובים של ראש השנה קודם לשבת נראין שמחייב לאחד עשר ואי קדשי שבת עשר הוי ואין נאכלין עד מוצאי שבת דכתיב שבת לה' ביום הכיפורים הוא לא קדשי דלענין מכילת קדשים גילה הכתוב מתר הוי כעבר כרחך° כתיב ואת בנו הילבן מיקרי מחר עשר כך פי' בקו' גרסה דלא קדשי מידי דהם נאו עדיים מן השבת ולמיגלה דניהגין אותו היום קול ולמ' קודם יום טוב עיקר ומנין ר"ש ניחול מחר השבת וניהגין אותו היום קודם מותרת כעלמא ולא ליגלגו כי לשנה הבאה ואם קודם מנחה נאו עדיים לא עבדינן פלא אל יומא ומחרתי דהוי ערב שבת חול אף על פי שכבר אפו לחם הפנים מערב יום טוב תורין ועושין מחדש לקיים לחם תוס כיון שנוכל יותר ודאין נאכל בפדיון ואף ע"פ דאת כפ° התנחו והנסכים כל הלילה לאוכלן לזמן ניחא מידי מזבל לשולם היכא דלא כתיב תקנ' לה אחר אתוס לחם תוס ביום הלקחו כדאמרי בפ° התכלת נבי שני כבשים שנאחזן על מרבע חלות ותודה שנאחז על אחוים חלו ואיזהו קרבן היכי חייל יום הכיפורי' נאחר כשבת הא מצטרף בפר° החליל דלא מיקלע כאחד בשבת לאחריש שעושין לעולם אחר חלה ואחר מסר ושכח שכוי בפ"ב° לערבי ואקתני ריש אין פותחין מפני חדשים המעוברין בשנה ולא כרשם לעבר יותר על שנה ומפני שהם דחויין דלא כאחריש:

ואינו דוחה את יום טוב בפר' שו° עוברין פר ך מהכא דשתי הלחם למען דתמר מדאורייתא נזרבי שבת ניתנין כ"ש דהכא קתני ואפילו יום טוב כ"ש לא עבדי ומשני שאני התם דתמ' קדש לכם ולא לגבו' ולרבי שמעון דתמר מטום רבי שמעון בן הסגן דוחה את יום טוב ואינו דוחה את יום טוב מבר לה בפרה שמול ואותך שם בקונט' יום טוב מפני הלח שיך יום טוב נבי שתי הלחם ובהנים מתקי דמילת דרב"נ מיתניא נאחר הכי תדעי נבי שתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פל ג רב"נ ונקט יום טוב מטום לחם הפנים:

הדרן עלך שתי הלחם

המנחות והנסכי' שניטמאו אפילו בטומאה קלה כגון שנגעו בהן בידים טמאות מטמאין טהורין:

העופות נשקדם קדישן למומן מיידי מכל קדם מומן להקדישן נפדין כדתניא בתוספתא ובפרק בתרא° דתמורה דתני לוי הכל הם בכלל העבודה והערכה ואפילו בשל מום מעיקרו וכן תני לוי בברייתיה ואפילו עופות:

וכלי שרת נדבי נתנים ואחר פרק° הנסכים דים מועל לאחר מועל לחם אחרים מביאין לידי מעילה הוא עצמו לא כל שכן ניחא דאין לחם פדיון ומשכחת לדבר כמי דאין מועל לאחר מועל דמדברי הן נפדין וכמה מפתח כמי דאין מועל לאחר מועל דמדברי הן נפדין וכמה מפתח בכלי שרת ולכאורה מצוה דלא מיבעי

דמכלי שרת לא אשכחן דמפריק לאחר שקדש בכלי שרת ומפילו בהמה בעלת מום שנכנה פריון לאחר שקדשה בכלי שרת כגון שחטה לא תאכלהו כה פליון: ואם בהמה טמאה וגו' וכתיב בתריה והגרוך אותה וגו' שמא נפדין: טמאה ממש כגון סוס וגמל ותמור למה מותה פרשה ואם בהמה טמאה ופדו וגו': מומין קבועין ועוברין מפרש בבכורות: מתיב רב הונא לשמוע עופות קדוש הגוף נינהו דהן עצמן קרבן ואין נריכין קדושת כלי: תלת עניים ולכול תלת קידש בכלי וכלי שרת כי נטמאו ליפרקו דהא לאו קדושת הגוף נינהו תלת מכשירי קרבן הם תלת לאו משום דמנחות ונסכים טהורי מין נפלי וכני מעי"ג דנטמאו כו': ועכ"ם לאו בני קבולי טומאה נינהו שא משום מיכת הקידש דכתיב והכשר לרבות עניים ולכולם: והני מילי כי מצפי להו אסרן ומייתן לגזירי לבקעיניות דחזו למערכה: לעולם מיתת לך טהורים בעלמא נפדין והני כשהורים דמו והיינו טעמא תלת מיפרקי משום תלת סניפי ואי הוו להו פדיון טהורין פריק להו לחולין ותו לא מצפי גזברין מידי מחרינא לגורך העבוד: תמימים כתמה טהורים: תלת לחומה מיכרו לגרכי קרבנות: הוה הדר ביה מתני דמר עופות מנחות ונסכים נפדין טהורין לקע"ג דרחמן לחומה: מון מנחת חוטא שחללו סהורה נפדית סהרי אמר תור בקבע עולה ורך מחטאתו על חטאתו בכבש מ' סניר ובתולי כיוצ מחטאתו וכמה כתיב על חטאתו ורשיון נפדין כתיב ללהכי כתיב מחטאתו בכבש דמשמע מקנת חטאתו שהם היה עשיר כשהיתה מקנת והפרים מעות לכבש מי שעירה והעני יביא מקנ' דיו' תורי' מנח' והשאר חולין ולהכי כתיב נפני עשירי המיפה על חטאתו דמשמע יום ק' שהם היה עני והפרים עשירי שהיו והעשיר עדנה יום ק' עליהם מעות ויביא כבש מי שעירה: לרבי שמעון דאמר לקמן כל האסור בהנאה מיכו מעות חוטאת חולין: השתא וכל הנך מיסורי הכאה נינהו: ושור

מדות דף לד כל הקרבנות דף עה

פיסקא דף קמ"ב

האי דתניא המתפים תמיפי לברק הבית אין פודין אותן לא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם ואע"ג דקדושת דמים נינהו אין נפדין הואיל וטהורים הוא הדר ביה ולא היא שמיעא ליה ולא הדר ביה אמרת התם כיון דלא שכיחי לא מיפרקי הכא נמי כיון דשכיחי חומין דפסלי בבהמה דאפילו ברוקין שבעין נמי פסלי הילכך לא שכיחי רב כהנא אמר טמאין נפדין טהורין אין נפדין וכן אמר רבי אושעיא טמאין נפדין טהורין אין נפדין איבא דאמרי אמר רבי אושעיא אפילו טהורין נפדין רבי אלעזר אמר בולן טמאין נפדין טהורין אין נפדין חוץ מעשירית האיפה של מנחת חוטא שהרי אמרה תורה מחטאתו על חטאתו ואמר רבי אושעיא שמעתי פיגול בממחה לרבי שמעון אינו מטמא טומאת אוכלין דתנן הערלה וכלאי הכרם ושור

לי הוא מה לי מביאו ומזבי בנזכר המסורות לו מזבי כגון עסקינן ולבך יוכח הקורדום כולו לחולין כשנותנו לחביאו שהרי אוביאו כולו מרשות הקדש לכל כשמביאו בו ביום שנוי שלו ה"ו מוכיח מרשות הקדש שלא הניחו יוכח מרשות הקדש ולבך מועלין כולן שהין הקורדום מתחלל על ידי הביקוע לכל ה' ימים בעלמא שהוא שלו כי מביאו בים מיגול גזלים ומפיק ליה מרשות הקדש ומתחללת קדושת דמים דבך ואפילו הין מתכוין לגזול שלא דעתו להחזיר לרשות בעלים לאחר ביקוע הא קיימא לן גזול שלא מדעת גזלן סוי לרבנן ופסק ליה כולי' בר"ש היא דאמר כל המביא שהוא שלו כשעת הכנסה שכן ומביאו אותו לבקע בו בתחלה ויפסק מביאיל שכור שהוא שלו מדלא מעל לפי טוכת הנאה שכן מביאו אותו לבקע בו בתחלה דיכא למאן דאמר ביקוע הקדש מעורב בו כיון שהוא שכור שהוא שלו ואינו מתכוין להוציא הקורדום מרשותו מכל מקום שרי לבקע בו שהרי הנאת הביקוע בכך יצתה לחולין כיון שהיכן מסורה לו והא דאמרי' נבי בית בפרק המזבח מקצי הקדישו מזבח הדר בו מעלה שכר להקדש ופריך כיון דמעל נפיק לחולין לאו כולי בית קאמר דמפילו קורדום כב"ג לא היה יוכח כולו לחולין מם הזכיר לחביאו קורדום של הקדש מידי דהוה מביאיל הלא הזכר לבדו הוא דיכא לחולין וברוב ספרים נמי כתוב בפיק שכר לחולין:

פיגול דקקדש כמחובר שלא היה לו שעת הכושר לטהורין אין נפדין ואם תאמר כן

אף על גב דנטמאו כטהורים דמו מדלא קאמר טהורי' ניכהו משמ' דמקבלי טומאה שלא הלכו מביכה וחיית דבפרק כל הפסולין אתרי' והאמר מר והכשר לרבות עניים ולכולם הכא במאי עסיקינן כגון שקדשו בכלי ומע"ג דליכא דהכא מסיק הכי אבני נמי לא פליג בהא ויש לומר דהתם מדאורייתא והכא מדרבנן והכא נמי הא קאמר עניים כמה הלכו מהפי להו בגזירין הלכו מיתכפרי משמע דאו מקבלי ט"מ מדאורייתא וקדושת בלי דהתם סיינו סיפוי גזירין דהכא ובקונ' פ' התם דמיירי בעניים שהתם במחתה בלי שרת מעל המזבח עם נחליס ולפיכך צריך לומר להכשר של סיפוי גזירין דהכא דהכא ולא יתכן קירוש זה דכמסכת תמיד מסיע סניה חותם מן המחוכלת הפנימית ונם מין לפרש דמיירי שיכא דהכי בקונ' הכא במתנדב עניים דעניים קרבן ניכהו ובעו בלי שרת דהא מסו התם דעניים כמי שקרבו מתירין דתנן כל שעיקרו מתירין מקדש בכלי ולרבי הא ממרינן עניים טעונין קיבוץ שמא יש להן מתירין מ"מ נב דבפרק הקומץ הכא קאמר שהקומץ וסניהם הכל למזבח שמא קדושת כלי שהתם סיינו סיפוי גזירין להכ' ובעבי המערכ' ומתיקשון הקו' משמע דכמה דלא מפקי להו לגזירין טהורין לגמרי וכטהורין דמו לאו דוקא אלא טהורין ממש ומ"ש וכי מפקי להו לגזירין בקורדום היכי מקדשו והא קורדום אינו כלי שרת כלמשנ"ת דתניא הסוש קורדום של הקדש מביאיל ביקע בו והא מביאיל ביקע בו כולן מעלו ומ"ש הסוש המשחיל קורדו' של הקדש מעל נפי טובת הנאת שכר ומביאו אותו לבקע בו בתחלה ויש לפרש דקורדום שהתם לא במיוחד לעבוי מערכה מיירי מכל כלי שרת היה להם מיוחד לעניים שמפקן ומכפרן ומייתן לעשות בקביות יפות לחזון למערכה וה"ת וכיון דקורדום לתום לאו כלי שרת הוא ממחי מעל הסני הא מביאן דבקע קרקפון ומעל בו יצא לחולין כדתני במסכת מעילה אין מועל אחר מועל במוקדם ן"ל נהא וכלי שרת בלבד כיכד רכב על גבי נסא וכן מקיבו ורכב וכן מביאו ורכב כולן מעלו שהם בכוס של זהב וכן מביאו ושהם וכ"ש מביאו ושהם כולן מעלו מה שאין כן בקדושת דמים וי"ל דהסיא דתוספתא מיירי בקורדום המסור ליד גזבר דומיא דנטל לכן מיקורה של הקדש לא מעל דקתני הכא שהם בתר הכיא דקורדו וקתני הכא נתנה לחביאו הוא מעל וחביאו לא תעל על סידוד תוספתא שום פרוטה ופריך עלה הש"ס בפ' כתרת דמעילה וכפ' דתנן מכדי מגזל גזלה מה

אף דף כ דף לד דף לה דף נב דף נג ע"ב דף נה דף נט דף סא דף סב דף סג דף סד

המנחות והנסכים — פרק שנים עשר — מנחות

עולה לרבי שמעון לא תטמא טומאת אוכלין דאוכל אתה יכול להאכילו לאחרים הוה כמו מנחה שניגול דלא מקבלי טומאה אם הקדימה במחובר וזה נמי לא היתי לה שעת הכושר להאכילה° כדאיתסכמן בפרקין ואת בנו לענין אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים כשיש אוכלין דמשמיה עולה שחישה הרחויה ופשיטא לרבנן דלא חשיב ליה שחישה הרחויה ופטר משום אותו ואת° בנו לר"ש לענין אוכל שאת' יכול להאכילו לאחרים מודה דאתה מכילה מידי דהוה מטריפ' דמחישה דמחיש' רחמי והוי אוכל שאת' יכול להאכילו ותדע דהא עניים ולבונה מקבלן טומאה לר"ש על כרחך משום מכילת חזקה דאי משום חיבת הקדש לחוביה הוה לה מהניא חיבת הקדש לסוויי אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים דאי לא פינול במנחה יטמא לר"ש טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר קודם פינול מיד כשנתקדש נכלי וחיבת הקד מכשרתה ועוד כמו שמדקדק מפרה:

ועגלה ערופה למאי דמשני התם כן תיפוק לי משום מכילה מנחה דמחישה ונקט טעמ' ירידתה לנחל איתן משום דמאחר ולאחר דאתי' עריפתה אוסרת נמי מכילה למיימר דנקט טעמ' רבי שמעון עגלה דמחישה כדאיתה בפרקין° כפ"ב דכריתות ודכריסו° מי נמי מעריפה ועריפתה מטהרתה מידי מכילה כדמי בפסיק תשעת הנים:

אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הקשה ר"י אלא עזר ממין דהכא לא ממעט ר"ש מדכתי' אשר יאכל אף מ"ש ובשר בשדה טריפה לא תאכלו מרבה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה אף כאן אסור באכילה ומותר בהנאה חדא ועוד קאמ' חדא דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא ועוד לדידיה נמי היתה לו שעת הכושר מיתיבי ר' שמעון אומר יש° נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני זריקה אינו מטמ' טומא' אוכלין לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין והא פינול ביקבקדשי קדשים ביקבקדשי קלים אינו מטמא טומאת אוכלין לא קשיא כאן שהיתה לה שעת הכושר כאן שלא היתה לה שעת הכושר היכי דמי דלא היתה לה שעת הכושר דאקדשינהו במחובר ולפרקינהו הניחא להך לישנא דאמ' רבי אושעיא טמאין נפדין טהורין אין נפדין שפיר אלא להך לישנא דאמר אפי' טהורין נפדין לפרקינה והשתא מיהא לא פריק וכיון דאי בעי פריק ליה שמעינן ליה לר' שמעון דאמר כל העומד לפדות כפדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר° פרה מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר ואמר ריש לקיש אומר היה ר' שמעון פרה נפדת על גב מערכתה הכי השתא בשלמא פרה עומדת לפדות הוא שאם מצא אחרת נאה הימנה מצוה לפדותה אלא הני מנחות מצוה לפדותן והא לן לפני זריקה דמצורה למיזרקיה ואי בעי זרקו קתני דאין מטמא טומא' אוכלין הכא במאי עסקינן שלא היתה שהות ביום למיזרקיה אבל היתה לו שהות ביום מאי מטמא טומאת אוכלין אדתני לן לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין ליפלוג בדידה במה דברים אמורים שלא היתה לו שהות ביום אבל היתה שהות ביום מטמא טומאת אוכלין הכי נמי קאמר לן קודם שיראה לזריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שיראה לזריקה מטמא טומאת אוכלין והא פינול בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים מצוה למיזרקיה ואי

תורס תור

ושור הנסקל ועגלה ערופה וצפרי מצורע ופטר חמור ובשר בחלב כולם מטמאין טומאת אוכלין רבי שמעון אומר כולן אין מטמאין טומא' אוכלין ומודה ר' שמעון בבשר בחלב שמטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר ואמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מאי טעמא דרבי שמעון מכל° האוכל אשר יאכל אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים אינו קרוי אוכל והא פינול במנחה נמי אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא אי הכי בשר בחלב נמי תיפוק לי דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון בשר° בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה שנאמר° כי עם קדוש אתה לה' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו ולהלן הוא אומר° ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה אף כאן אסור באכילה ומותר בהנאה חדא ועוד קאמ' חדא דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא ועוד לדידיה נמי היתה לו שעת הכושר מיתיבי ר' שמעון אומר יש° נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני זריקה אינו מטמ' טומא' אוכלין לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין והא פינול בין בקדשי קדשים בין בקדשי קלים אינו מטמא טומאת אוכלין לא קשיא כאן שהיתה לה שעת הכושר כאן שלא היתה לה שעת הכושר היכי דמי דלא היתה לה שעת הכושר דאקדשינהו במחובר ולפרקינהו הניחא להך לישנא דאמ' רבי אושעיא טמאין נפדין טהורין אין נפדין שפיר אלא להך לישנא דאמר אפי' טהורין נפדין לפרקינה והשתא מיהא לא פריק וכיון דאי בעי פריק ליה שמעינן ליה לר' שמעון דאמר כל העומד לפדות כפדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר° פרה מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר ואמר ריש לקיש אומר היה ר' שמעון פרה נפדת על גב מערכתה הכי השתא בשלמא פרה עומדת לפדות הוא שאם מצא אחרת נאה הימנה מצוה לפדותה אלא הני מנחות מצוה לפדותן והא לן לפני זריקה דמצורה למיזרקיה ואי בעי זרקו קתני דאין מטמא טומא' אוכלין הכא במאי עסקינן שלא היתה שהות ביום למיזרקיה אבל היתה לו שהות ביום מאי מטמא טומאת אוכלין אדתני לן לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין ליפלוג בדידה במה דברים אמורים שלא היתה לו שהות ביום אבל היתה שהות ביום מטמא טומאת אוכלין הכי נמי קאמר לן קודם שיראה לזריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שיראה לזריקה מטמא טומאת אוכלין והא פינול בין בקדשי קדשים בין בקדשי קלים מצוה למיזרקיה ואי

ושור הנסקל שמחטו לאחל שנמצר דיכו דאי נפקל ממש מטמא טומא' חמור הנכילה היא: ועגלה ערופ' שמחט' לאחל' ירידתה לנחל איתן דלמוסרתה: ופצרי מצורע שמחטן: ופטר חמור שמחטו לנכרי ולא בא עדיין לטומאת נבילות כגון בעודו מפרכסת דאתרינן בהעור זהרוטב השוחט בהמה טמאה לנכרי ומפרכסת מטמאה טומאת אוכלין מכל מ טומאת נבילות: פטר חמור למסור בהמה כל זמן שלא נפדה דקמש בכורה הוא ל"מ ואפי' אין נבילות מטמ' טומאת אוכלין וכגון דאיכא פחו' מכדית דלא חזר לטומא' נבילות מכח דף לפחות מכדית אוכלין להשלימו לכדית: כשר בחלב תניא דתנא דמסר ליה בהמה בפרק כל הבשר: הואיל והית' לו שע' הכושר דאי תדו ליה כולי יומא בחלבה לא מיתסר עד שיכשלו: אי אתה יכול להאכילו לאחרי': נכרי שמסרו בהמתה: ואפי' דפינול במחובר נמי אי אתה יכול להאכילו לאחרים דכת שריפה היא ולקמן מוקי לה בשלא הית' לו שעת הכושר מעולם: אי הכי דטעמא דר' שמעון משום אוכל שאתה יכול להאכילו הוה אי אתה יכול להאכילו לאחרים מה להלן מותר בהנאתו היא מה שכלבו תשל כן מותר בהנאתו היא מה שכלבו אוכל דמתסנתו עליו ועוד לדידי נמי לנורך יפרוק לן הוה להו שעת הכושר לקבל טומאה ולא הותרו מעולם ואפי' שור הנסקל קודם שנגח דכתיב בחייה מיבעי ליה עומדת ולשומתה נמי לא חזיא מחייה: לן לפני זריקה לא היתה לו שעת הכושר פינול במחובר טמאת אוכלין וקמ"ל לרבי יוסי הגלילי: ליפרקינהו כלומר ואת קודם שקדשו בכלי יכול לפדותן ולאוכלן ומיתסרי משום דליכא שעת הכושר: פרה מלומה מע"ג דאסורה בהנאה מודה רבי שמעון דמטמא טומאת אוכלין: ומר ריש לקיש מאי שעת הכושר הוה לה: אומר היה רבי שמעון פרה נפדית על גב מערכתה אפי' כשחטה כתיקנה מלמ' מע"ג דלא פריקא הא מיהא ליה שעת הכושר הואיל ומצי למיפרקיה: מצוה לפדותה בתמים: אבל היה לו שהות ביום כו' וממילא הוה ידענא כ"ש לאחר זריקה: קודם שירחה לזריקה דלא הוה ליה שהות: והא פינול בין קדשי קדשים כו' דמצוה לזריקה כלא מסתבא דאסור לגזות בקדשים: ואי

כשורות דף קטו חולין דף קיא

כל שעה דף יט יש חולין דף קיז קדושין דף כ' כשורות דף י'

חולין דף קיז ע"ב דף עו שבועות דף יח תוספת' רפל' ס"ז דף עשה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0206
DFG

ואי בעי זריק ליה בלא פינגול: מתני' לחו דפינגל בזריקה דהוה ליה שעת הכושר קודם לכן דאי בעי זריק ליה בהכשר: ליפלוג נוכח נופיה: קומץ במנחה כשחיטה נוכח עבודת המנחה כנגד מרכבה עבודות נוכח בקומץ ושמא מפרש להו[ן] ממש דמי לן לפני זריקה ולאחר זריקה דקתני לעיל לפני זריקה ממש דהוה שהות ביוש ולאחר זריקה ממש קאמר דהוה שהות והא פירכא נמי פינגול בין בקדשי קדשים וכו' דפינגול בזריקה ודקא קשיא לך דרבי שמעון הכא לא בעי למימר כל העומד לזרוק כזורק דמי מדרבי שמעון דפריש דאמר כל העומד לפדות כפודה דמי: לא קשיא דמי בעי זריק אמר דמחוסר פדיים לחו כעשה דמי דכריש בעלמא ניחא: דמי בעי זריק לא תמרינן נהו: מן מועלין בו דלא קדשי ס"ד וחף על גב דהשתא אין לה שעת היתר: מון לומנה כו' על מנת לאוכלה מון לומנה מו מון למקום: מתני' לחו לכך ממש הכשר והלם וקתני סיפא לה שעת היתר והיכא הוה ליה שעת היתר קרינא ביה: ואין מועלין דאמרי כיון דמי בעי זריק כזורק דמי וקשיא

מעילה דף ד לרב נחמן ורב חסדא: ס"ג לא רחויה לבעל ורחויה לטמא וכ"ג ורחויה בלון: לא כבון שלא כשעת שרחויה ליפסל ביוצא וטומאה וסיינו לאחר שנזרק הדם שאין לחוקבו פסול לאחר ומעתה רחויה ליפסל ביוצא וטומאה שלא יהא בו משום פסול אלא היתר בעלמא דאין לך דם תועה שאין רחויה ליפסל דהא פסולא הוא לעולם אי בעי זרי' לא אמרי': אבל לבעל ממש הכשר והלם אלא נמי דמועלין דמי בעי זריק לא אמרינן: היה לו שעת היתר משמע שהיתה לו שעה שרחויה להיתרה וזורק ומת ולא הותרה: כל שיש שעת היתר מיבעי ליה דכיון שנזרק הדם מיד יש לה שעת היתר ל"ג ס"ג רחויה לבעל ורחויה לטמא ורחויה בלון כלומר דנזרק הדם וכשהרה בלא פסול ורחויה ליפסל ביחוס פסול שיארע בה שלא יהא בה אלא יחוס ופסול לבדו רחויה ליפסל היינו כשהרה דמי בשר פסול היא בגון בלא זריק דם תו לא קרי לה רחויה ליפסל אי הכי דבשהרה מיירי כל שיש לה מיבעי ליה דכל שהיתה משמע שנזרקה לזורק ולא נזרק וקרי ליה שעת הכושר משום דמי בעי זריק: מעילה משום קדושת מועלין בה ומשום לחו קדושת בקעה מעילתו ולבתר דבקעת קדושתן שנזרק לזריק ולהיות מותרת לכהני וקיימ"ל כל העומד לזורק כזורק דמי בשלמי כלומר כדקתני לעיל בשלמי חובת הגוף קדושה תבל טומאה משום הוכלה ולחו מוכלה הוא כלומר כי היו מוכלה מקבל טומאה ובל כיוצא בלא היו מוכלה מ"ג דחוי למיהוי מוכלה לא מקבל טומאה הילכך לא אמרי בה מי בעי זריק: משום תלוי בא על מי שהיו לפנינו שתי חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן ואכל אחת מהן ואינו יודע איזו היתה: הוא חטאת ולא חטא:

דקומץ מנחה כשחיטה דמי תימה הוא שחוסך חולים הוא לא מצינו ליה כשחיטה לענין טומאת מוכלין:

אמר רב לחי תמריתה לשמעתא קשיא דרב כהנא גרסינן והוא דרב כהנא לחרון שהיה בידו רב לחי כדתסכתן בכמה דוכתי תכלת נחתין לא גרסינן דרבנו של רבא היה ונפטל מקמי רבא כדא ת"ר במועד קטן וכיוצא שמת דף כא רבא גדול רב לחי ולחי גרסינן רב נחמן בר יצחק כיתא:

דאי בעי זריק לא תמר ולית ליה הא דתמרן לעיל בפ' התודה וכפ' קמא דף ט לפסחים לרבי אלעזר בר שמעון היכא דף יג דמתקבל הדם בכוס ונשפך תמרינן כזורק דמי והא דתנן בתרומה טהורה שחיינן דף עה ע"ב בחטיותן משלם תרומה ומשם ופריך בגמרא והרי עזרה קרן לבעלים ומצני רבי יוחנן בסוף תמיד נפנים שלא לשם בעליהן והוי שחיטה הרחויה משום כל העומד ליזרק כזורק דמי הוה שיגיעת לא יתכן לרב לחי שלא סבר לה כרבי שמעון בן לקיש דמצני שוחט בעלי מומין בחוץ מינכר היכא דנזרק כחוץ מודי רב לחי דלא מעיקרא כזורק דמי וכן צריך לומר דלא תיקשי לרבי יוחנן דמשנתנו ליה בפרק קמא דמעילה היתר אכילה שניהן אסור אבל היתר זריקה לא מהני לחלק בין מעילה לאסור דכריש דתדירה כסתום משמע דתמרינן כמעילה כזורק טבי מטומאה וכמרובה דף ה מייי פרק ג מה' מעילה הל' כ

מייתי רחויה לטומאה: ס"ג

לא רחויה לבעל ורחויה ליטמא ולא גרסינן בלא רחויה בלון לא כבון שלא כשעת שרחויה ליפסל ביוצא וכטומאה והיינו לאחר שנזרק הדם שאין בה פסול ומעתה רחויה ליפסל ביוצא וכטומאה שלא יהא בה דבר פסול אלא הוא דעדיין אינה פסולא אבל רחויה ליפסל דהא פסולא הוא לא מיקרי רחויה ליפסל דהא פסולא הוא ולעולם אי בעי זריק לא תמר כך פירש בקונטרס וקשה מאי פריך כל שיש לה היתר מיבעי ליה הא כיון דלבה אין לה עכשיו היתר ועוד מאי קאמר מעילה משום קדושה הוא לבתר דבקעה כמאי הדרת היכי בקעה כיון דלבה אינה ראויה לפרש רחויה בלון רחויה לטמא כלומר דעדיין לא נאכלה בה שום פסול קאמר דאין מועלין משום להסתת הוא עומד ליזרק כזורק דמי ולכאורה נמי כשהיה בה פסול ליגה אי יוצא מן טומאה אין מועלין כדמפרש טעמא כסמוך דכיון דבקעה קדושה תו לא הדרת ובכגון והסתת הא דנקט בלבה וכשני טפחות דבוחת נקט דכל שכן קודם לכן ולכך פריך כל שיש לו היתיר מיבעי ליה שהשעה משום דקתני סיפא דבקעה כזורק דמי תמר כל העומד ליזרק כזורק דמי ומשני רב חסדא במעילה כיון דבקעה קודם פסול תו לא הדרת לאחר פסול אבל טומאה מידי דחזי להסתת לאכילה לא מכשרא פתנטל רחויה דידה אבל במעילה דלא כשרה אכילה מכל מקום לאחר פסול דמי לא תמר היתר זריקה הוי לן למ:

דף ה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0207
DFG

יראה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה
רבי אליעזר אומר יקרב שאם אינו בא על חטא
זה הרי הוא בא על חטא אחר משנשחט נודע
לו הדם ישפך והבשר ישרף נזרק הדם הבשר
יאכל ורבי יוסי אומר אפילו הדם בכום יזרק
והבשר יאכל ואמר רבא רבי יוסי בשיטת רבי
שמעון דאמר דאמר כל העומד לזרוק כזרוק
דמי מידי הוא טעמא אמרי במערבא משמיה
דרבי יוסי בר חנינא היינו טעמא דרבי יוסי
דקסבר כלי שרת מקדשין את הפסולין
לכתחילה ליקרב אמ' ליה רב אשי לרב כהנא
מדאמר רבי שמעון כל העומד לזרוק כזרוק
דמי כל העומד לשרוף נמי כשרוף דמי נותר
ופרר אמאי מטמאין טומאת אוכלין עפרא
בעלמא נינהו אמ' ליה חיבת הקודש מכשרתן
אמר ליה רבינא לרב אשי נהי דמהניא להו
חיבת הקודש לאיפסולי דגופיה ליקרויי טמא
נמי למימני בירך ראשון ושני תיפשוט דבעי
ריש לקיש צריר של מנחות מונין בו ראשון
ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מיבעיא
ליה לריש לקיש דאוריית' כי קאמרי דרבנן:

מתני' האומר הרי עלי במחבת
והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת
מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא זו
להביא במחבת והביא במרחשת במרחשת
והביא במחבת הרי זו פסולה האומר הרי
עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא
בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד
מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא אלו בכלי
אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא
בכלי אחד הרי אלו פסולין הרי עלי שני
עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלי'
אמרו לו בכלי אחד נדרת הקריבן בשני כלים פסולין בכלי אחד כשרין הרי עלי שני
עשרונות להביא בשני כלים והביא בכלי אחד אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבן
בשני כלים כשרין נתנו לכלי אחד כשתי מנחות שנתערבו: גמ':
וצריכא דאי אשמעינן הך קמייתא משום דאמר במחבת וקא מייתי במרחשת אבל
הכא דאידי ואידי במחבת ואידי במרחשת אימא ידי נדרו נמי יצא ואי אשמעינן הך
משום דקא פליג להו אבל התם דלא פליג ביה אימא לא צריכא ת"ר מה שהביא הביא
וידי נדרו לא יצא ר"ש אומר אף ידי נדרו נמי יצא: זו להביא במחבת: והא תניא לא
קידשום כלי שרת אמ' אביי לא קידשום ליקרב אבל קידשו ליפסל ואמר אביי לא שנו
אלא

דף כ ב קאמרי דרבנן תימא כפ' כל שעה דקאר' הרי כאן כאמר כמאי כו'
לא בחיבת הקודש תפשוט לבעי ר' שמעון ממאי לא מכאי כי הכא דר"ש
בן לקיש מבעי ליה לאוריית' כי קאמר דרבנן ור"ל דרוש לתרץ סס תפילו
לרב יוסף דאמר כפ' לחולין לר"ש בן לקיש נמי עשאוהו כהכשר מיס דרבנן

דף ג מתמע דקסבר דמיבעי ליה לרבנן ולילי הכי
נמי דתיפשוט מהכא כי היכי לפשי לי' ת':
בשתי מנחות שנתערבו ואמרינן בהקומץ
רבה מס יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומס לאו
דף ג עצמה וזו בפני עצמו כשירות ומס לאו
פסולות ומס דקתני נמי לעיל גבי להביא
בשני כלים והביא בכלי אחד פסולה כגון
דלא יכול לקמוץ מכל אחת בפני עצמה כך
פי' בקונ' ועוד ל"ל דהכי מיירי כגון שאמרו לו
בשתי כלים נדרת והקריבו בשתי כלים חוץ
ונתנו בכלי אחד וקמ"ל דאף ע"פ שמתחילה
הביאה בכלי אחד מ"מ פויל לה הש' כשתי
מנחות שנתערבו:

זה ל"ת סייך לדף אחר זה
דף ד הא מני בית שמאי היא דאמרי תפוס
לעון דתנן בכ"ש שני לעוור
מפרש טעמייהו לבית שמאי דסבר לה כרבי
מאיר דאמר חין מדס מוכיח דבריו לבטלה
וכיון דאמר הריני כזיר הוה נזיר כי קאמר
מן הנרונרות לחיתסולי קאתי בית שמאי
לטעמייהו דאמרי חין מחלק וכיון דאין מדס
בהקדם אין שלם בגופו פי' כיון דאין מדס
מוכ' דבריו לבטלה לא תיתי מעיקר' כי אמר
הריני כזיר היה בדעתו לגמור מהנרונרות
ואין להביאה אלא אמר דגמלך הוא וסיינו
לחיתסולי ברובה לחזור בו וכיון דסבר אין
שלם כדתנן בית פ' שאמי מומרי הקדם טעות
דף ד הקדם הכי נמי לא מצי מהדר אף בתוך כדי
דיבור אפילו נך דבעלמא כדיבור דמי וכית
אלל תומר חינו כזיר לסברי לה כרבי שמעון
מיי פרק יו מהלכ' מעשה קרבנות
כדתנן פי' בקונ' נבי הרי עלי מנחה מן
הסעורים לקמור תנן קמ"ל דאין מקחיטין
לתפוס לעון רחמנא ור' שמעון פוטר לאין זה
כדרך שמתנדבין לאין מנחה בלא שעורין
שלא מנחה הטעונה קמיצה ולבונה ושכיונמי נמורות
לא הוי נזיר דאיעקר היה בדעתו לגמור מן
הנרונרות ואין זה כדרך הנודרים ואף
ולית לה טעמא לבית הלל משום דיש שלם
להקדם וכית הלל לטעמייהו דאמר הקדם
טעות לא הוי הקדם

אמר רבי יוסי בר חנינא היינו טעמא דרבי יוסי דקסבר כלי שרת מקדשין את הפסולין לכתחילה ליקרב אמ' ליה רב אשי לרב כהנא מדאמר רבי שמעון כל העומד לזרוק כזרוק דמי כל העומד לשרוף נמי כשרוף דמי נותר ופרר אמאי מטמאין טומאת אוכלין עפרא בעלמא נינהו אמ' ליה חיבת הקודש מכשרתן אמר ליה רבינא לרב אשי נהי דמהניא להו חיבת הקודש לאיפסולי דגופיה ליקרויי טמא נמי למימני בירך ראשון ושני תיפשוט דבעי ריש לקיש צריר של מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מיבעיא ליה לריש לקיש דאוריית' כי קאמרי דרבנן:

מתני' האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא זו להביא במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת הרי זו פסולה האומר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא אלו בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד הרי אלו פסולין הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלי' אמרו לו בכלי אחד נדרת הקריבן בשני כלים פסולין בכלי אחד כשרין הרי עלי שני עשרונות להביא בשני כלים והביא בכלי אחד אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבן בשני כלים כשרין נתנו לכלי אחד כשתי מנחות שנתערבו: גמ':

וצריכא דאי אשמעינן הך קמייתא משום דאמר במחבת וקא מייתי במרחשת אבל הכא דאידי ואידי במחבת ואידי במרחשת אימא ידי נדרו נמי יצא ואי אשמעינן הך משום דקא פליג להו אבל התם דלא פליג ביה אימא לא צריכא ת"ר מה שהביא הביא וידי נדרו לא יצא ר"ש אומר אף ידי נדרו נמי יצא: זו להביא במחבת: והא תניא לא קידשום כלי שרת אמ' אביי לא קידשום ליקרב אבל קידשו ליפסל ואמר אביי לא שנו אלא

מס מחבת ומס מרחשת מרחשת: מימא ידי נדרו יצא: מידי נתידי כלי שנדר ושהביא: משום דקא פליג לה שחולק מנחה גדולה בשתי מנחות קטנות שנדר בכלי אחד והביא בשני כלים: ר"ש מחולה מתניתין פליג דקסבר קניעתן דמכח לאו כלי הוא: והא תניא לא קידשו אותן כלי שרת שהביאו בו וכיון דלא קידשו אחתי פסולות הא מני לה"ד לאוריכו ולחיתוויי בחותן כלים שנדר: לא שנו דזו להביא במחבת והביא במרחשת פסולה: אלא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0208
DFG

אלא שקבען בשעת נדר אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר הפרשת איתמר נמי אמר רבי אחא בר חנינא אמר ר' אסי אמר רבי יוחנן לא שנו אלא שקבען בשעת נדר אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר פירשת: מתני' °האומר הרי עלי °מנחה מן השעורי יביא מן החטים קמח יביא סולת בלא שמן ופלא לבונה יביא שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון ומחצה יביא שנים ר' שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין: גמ' אמאי נדר ופתחו עמו הוא אמר חזקיה הא °מני בית שמאי הוא דאמרי תפוס לשון ראשון דתנן הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה בית שמאי אומרי נזיר ובית הלל אומרי אינו נזיר ר' יוחנן אמר אפילו תימ' בי הלל באומ' אי הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתי נודר כך אלא כך אמר חזקיה לא שנו אלא דאמ' מנחה מן השעורים אבל אומר מנחה מן הערשים לא מכדי חזקיה כמאן אמר לשמעתיה כבית שמאי ובירת שמאי משום תפוס לשון ראשון הוא מה לי מן השעורין מה לי מן הערשי הדר ביה ומאי טעמא הדר ביה אמר רבא מתני' קשתי' מאי איריא דתני מנחה מן השעורים ליתני מן הערשים אלא שמע מינה משום דטעי הוא בשעורים טעי בעדשים לא טעי ורבי יוחנן אומר אפילו מן הערשים מכדי רבי יוחנן כמאן אמרה לשמעתיה כבית הלל ובירת הלל משום דטעי הוא בשעורין טעי בערשים לא שעי לדבריו דחזקיה קאמר לי' את מאי טעמא הדרת בך משום דלא קתני מן הערשים דילמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מן הערשים דאיכא למימר מהדר הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון לא אפי' מן השעורין נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא טעי אפילו הכי תפוס לשון ראשון אמר

לא שקבען בשעת נדר הרי עלי להביא מת זו במחבת: אבל בשעת הפרשה דבשעת נדר אמר הרי עלי מנחה סתם ובשעת הפרשה קבעה ואמר זו מביא לשם נדר במחבת: לא אמר כלום לא מיפסלא: מאי טעמא כאחר נדרת כתיב כמו שאמרת בשעת נדר קיי"ל כדבריך ולא כאחר הפרשת דבשע' הפרשה לא קבעה: מאי מתייב ליתיוי מן החטי': נדר ופתחו עמו הוא עש הנדר אמר פתח שמתחרט בו דכיון דאמ' מן השעורי אמרינן לאו בדעתיה להביא כלום לשם יודע שאין מנחה מן השעורין: תפוס לשון ראשון דאמרי הרי עלי מנחה מיחייב במנחה גרוגרת: גרוגרות ודבילה לא שייכא בהו נזירות הרי זה נזיר מן היין דתפוס לשון ראשון: הדר ביה חזקיה משמע' דלעיל ומודה דט' בשמ' במתני' וקאמר לא הייתי יודע כו' ובשעורין מיכח למימ' דטעי משום דיקיר מביא מנחת קנאות מן השעורים: אבל בעדשים ליכא למימר דטעי הילכך פתחו עמו הוא דלא נתכוון להביא כלום: כמאן אמרה לשמעת' כלומ' כמאן לוקמא למתני' לעיל בבית הלל: בעדשים לא טעי וליכא למימר הילו הי' יודע להא ודאי יודע שאין מנחה של עדשים ולאו למידי מיכוון: לדבריו דחזקי' דוקמא מעיקרא כבית שמאי קאמר ליה רבי יוחנן דאפילו מן העדשים תפוס לשון ראשון ולא סבירא ליה משום דר' יוחנן לוקי טעמא דמתני' משום דטעי דיקיר מביא למימר שו הייתי יודע כו' אבל בעדשים לא טעי דמעיקרא לאו לדידי מיכוון: את מאי טעמא הדרת בך לדידך מיכא לתרוצי דלא מיבעיא קאמר לא מיבעיא עדשים דכיון דק"ל תפוס לשון ראשון דמזיב כיון דלא טעו בהו מיכא מיכא למימר מעיקרא כי אמר למנח' גמור מיכוון וכעין למיהדר ביה וסבר אימא מילי דלא מצי מהדר ביה אבל שעורים דמיכא למימר כיון דטעי בהו מיכא אימא מעיקרא לאו למנחה מיכוון שלא למנחת שעורי ממש כדפרי' כיון דאין מנחה בלא שעורי ליפטר לודאי אבי אמר אילו הייתי יודע דסופו להביא חטים לא הייתי נודר כל עיקר קמ"ל:

נח

הקדש ולכך אצי למיהדר תוך כדי דיבור וי"ל דלא"ת אין פותחין בחרטה נקט טעמא דכ"ש דסבר כ"ש נקט לשמוי אפילו לא"ת פותחין דלא"ת אין פותחין לא הוי נדרך לפרושי טעמא דכ"ש משום דאין אדם להקדש ועוד יש לפרש דניקט ליה לפרושי טעמא דבית הלל כר"ש משום דסיימו כמי טעמא דכ"ש לרבי יהודה דקתני סיפא אמר רבי יהודה אף כשאמרו בית שמאי לא אמרו אלא במומר הרי עלי קרבן פרו"כ שבדקינהו אחר כך למאי נפקא מינה למ"ד מן הגרוגרת עלי נפקא מינה אי הוי נדור מן הגרוגרת כלומ' אמר גרוגרת ודבילה עלי קרבן ואין זה נכריס שלא שלבן אין משונה ממה שכתבו התוס' בפ' לא תעשה נזירות אבל מי"פ מה"ל מעש קיבנו לרבנן כי אמר הכי הוי נזיר להוציא פיו משמע להו לשון נזירות כדאמר' דגרוגרת ודבילה לא פתח בדבר הוא ונזיר הוי ולא כדור הוי אפילו נח כוון לומר קרבן עלי דהא לר' מאיר לא הוי נדור לבית שמאי וכי פליגי ר' יהודה ותנא קמא אל בית שמאי פליגי ולא לבית הלל והשתא לבית שמאי כיון דאמרי מן שלא בהקדש אמאי לא הוי נזיר אלא סבירא ליה לר' יהודה כרבי שמעון דלא נדר כדרך הנודרי' ולהכי אסיר טעמא דבית הלל בהכי דהוי השתא אל טעמא לתרוייהו ומיהו קשה לפי"ז דשמעי' ליה לרבי יהודה נסיף פ"ב דזבחים ולית דף לא ליה תפוס לשון ראשון ולקמן מפר טעמ' דר' שמעון מסוף דכסיתת רבי יוסי אמרה לף בנמר דברים מדם נתעם ובמקום שנהגו כמי אמר ר"ש סבר לה כר' יוסי ואם תאמר להשתא בהקדש וכן מוכח בפ' נערה °המאורסה ובפ"ק דנזיר ובפ"ג דף פח ע"ב ושו בפ' בית שמאי °מן מי שנדר בנזיר ונפ' לחכם ואסרו חוכה מכעה שנדר ואם היתה לא בהקדש ומודי' שהוא הקדש טעות תנא ותרעה בעבד משום בנ"ש מודי לב"ה דיכול לחכם להתיר וי"ל דבשאל לחכם דהתם הייכו לידע שם בלשון נזירו' נדר או לא ולהכי נקט לשון ואסרו שאמרו לו שם בלשון הזה לשון נזירות ולהכי מיבעיא ליה למימר כשאסרו חכמים מכעה שנדר דלא תימא עד שידע שהוא נזיר לא יתחיל למנות ומיהו מן מוס רחים דמיבעיא ליה לחכמים ומ"מ אע"פ שנדר ואתה יין בימי נזירותו אפי' הכי תולין לימי המתין כדמוכח התם בנמרא ומ"ת מאחר דמפרשי טעמא דב"ש משום דאין אדם מוציא דבריו לבטלה וכי אמר הריני נזיר היכי כדעתי' לבטלה ועד קשה מאי קאי אם כן קשה מאי מיבעיא ליה למימר טעמא דבית הלל משום דסנר כרבי שמעון דומיא דקסנר כרבי שמעון דומיא דכ"ש דלמאי דאמרי יבמות מי סברי לה כב"ש דתנו לה בקלקלת חזקיה בית שמאי היו מאכילין לף כג מקום °שנהגו לאמרי לא סבר לה כר"ש ומי קאי כרבי יוסי דאמר בכולי עלמא אפילו כאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה ואם תאמר מאי קאי כרבי שמעון לאו משום דפליג אדרבנן דרבי שמעון לעניין מנחה אלא כלומר נבי נזיר הוי מסקי טעמייהו כרבי שמעון נבי מנחות ומיהו רבנן גופייהו מודו נבי גרוגרות דלא הוי נזיר דלקא נבי מנחה יביא מן החטין משום לשעורין סייבי נבי מנחה כדלמסכתן מנחות העומר ומנחת קנאות דכתוב בעורין ולמנחה מעלייה מיכוון מכל גרוגרות לא סייבי לנזירות ומעיקרא כי אמר הריני נזיר לא היה בדעתו לנזירת כלל ולחוקיה דמדמי מנח' ונזירות לף פח ע"ב שעורין ולמנחה מיכוון מכל גרוגרות לא סייבי לנזירות ומעיקרא כי אמר הריני נזיר לא היה בדעתו לנזירת כלל ולחוקיה דמדמי מנח' ונזירות דכתו

לא שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמ' מנחה לא יתיב רב נחמן וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רבא לרב נחמן קמח יבא סולת לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה בלא שמן ולבונה יביא שמן ולבונה מאי לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה חצי עשרון יביא עשרון שלם מאי לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה אי הכי אימ' סיפא עשרון ומחצה יביא שנים כיון דאמ' מנחה איחייב לי' בעשרון כי אמר חצי עשרון לא כלום קאמר הואיל וצריכא דאמ' הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון דכיון דאמ' מנחה איחייב ליה בעשרון כי אמר חצי עשרון ולא כלום קאמר כי הדר אמ' עשרון מיתי עשרון אחרינא אי הכי רבי שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין אמאי אמ' רבא רבי שמעון בשיטת רבי יוסי אמר' דאמר בגמר דבריו אדם מתפיס: מתני' מתנדב אדם מנ' ששים עשרון ומביא בכלי אחד אם אמר הרי עלי ששי' עשרון מביא בכלי אחד אם אמר הרי עלי ס' מביאס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד שכן הציבור מביא ביום הראשון של חג שחל להיו' בשבת ששים ואחד דיו ליחיד שהוא פחו' מן הציבור אחד אמ' ר"ש והלא אלו לפרי ואלו לכבשים אינן נבללים זה עם זה אלא עד ששים יכולין ליבלל אמרו לו ששים' נבללין וששים ואחד אין נבללין אמר להן פל מדות חכמים כן בארבעים תוא טובל ובארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן: גמ' שאיל שאילה למעלה מרבי יהודה בר אילעי מנין לאומר הרי עלי ששים ואחד מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד פתח רבי יהודה בר אילעאי ראש המדברים בכל מקום ואמר שכן מצינו ציבור מביאין יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד דיו ליחיד שיפחות מן הציבור אחד אמר לו רבי שמעון והלא אלו פרים ואלים ואלו כבשים אלו בלילתן עפה ואלו בלילתן רכה אלו בלילתן שחרית ואלו בלילתן בין הערבים ואין נבללין מזה על זה אמרו לו אמור אתה אמר להם הרי הוא אומ' כל מנחה בלולה בשמן וחרבה כבר אמרה תורה הבא מנחה שיכולה להיבלל אמר לו בששים נבללין ואחד אין נבללין אמר' כל מדת חכמים כן הוא בארבעים סאה תוא טובל בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בביצה מטמא טומאת אוכלין בביצה חסר שמשום אין מטמא טומאת אוכלין שלשה מטמא מדרס שלשה על שלשה חסר נימא אחת אינו מטמא מדרס ובי אין נבללין מאי הוי והא תנן אם לא בלל כשר אמר רבי זירא כל' הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו אמר רבי ביבי אמר רבי יהושע' בן לוי מעשה בפרדה אחת של בית רבי שמתה ושערו חכמים את דמה ברביעית מיתיב רבי יצחק בר ביסנא העיד רבי יהושע' בן רבי יהושע בן בתירא על דם נבילות שהוא טהור ואמר רבי יהושע בן בתירא מעשה' והיו נוחרין ערודיאות לאריות באיסטריא של מלך והיו עולי רגלים שוקעין עד רכובותיהן בדם ולא אמרו להם דבר אישתיק אמר ליה רבי זריקא מאי טעמא לא קא מהדר מר א"ל היכי אהדר ליה דאמר ר' חנין' והיו חייך תלואים לך מנגד זה הלוקח תבואה משנה לשנה ופחדת לילה ויומם זה הלוקח תבואה מערב שבת לערב שבת ואל תאמין בחייך זה הסומך על הפלטר וההוא

לא שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא יתיב דרבי נחמן וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רבא לרב נחמן קמח יבא סולת לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה בלא שמן ולבונה יביא שמן ולבונה מאי לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה חצי עשרון יביא עשרון שלם מאי לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה אי הכי אימ' סיפא עשרון ומחצה יביא שנים כיון דאמ' מנחה איחייב לי' בעשרון כי אמר חצי עשרון לא כלום קאמר הואיל וצריכא דאמ' הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון דכיון דאמ' מנחה איחייב ליה בעשרון כי אמר חצי עשרון ולא כלום קאמר כי הדר אמ' עשרון מיתי עשרון אחרינא אי הכי רבי שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין אמאי אמ' רבא רבי שמעון בשיטת רבי יוסי אמר' דאמר בגמר דבריו אדם מתפיס: מתני' מתנדב אדם מנ' ששים עשרון ומביא בכלי אחד אם אמר הרי עלי ששי' עשרון מביא בכלי אחד אם אמר הרי עלי ס' מביאס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד שכן הציבור מביא ביום הראשון של חג שחל להיו' בשבת ששים ואחד דיו ליחיד שהוא פחו' מן הציבור אחד אמ' ר"ש והלא אלו לפרי ואלו לכבשים אינן נבללים זה עם זה אלא עד ששים יכולין ליבלל אמרו לו ששים' נבללין וששים ואחד אין נבללין אמר להן פל מדות חכמים כן בארבעים תוא טובל ובארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן: גמ' שאיל שאילה למעלה מרבי יהודה בר אילעי מנין לאומר הרי עלי ששים ואחד מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד פתח רבי יהודה בר אילעאי ראש המדברים בכל מקום ואמר שכן מצינו ציבור מביאין יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד דיו ליחיד שיפחות מן הציבור אחד אמר לו רבי שמעון והלא אלו פרים ואלים ואלו כבשים אלו בלילתן עפה ואלו בלילתן רכה אלו בלילתן שחרית ואלו בלילתן בין הערבים ואין נבללין מזה על זה אמרו לו אמור אתה אמר להם הרי הוא אומ' כל מנחה בלולה בשמן וחרבה כבר אמרה תורה הבא מנחה שיכולה להיבלל אמר לו בששים נבללין ואחד אין נבללין אמר' כל מדת חכמים כן הוא בארבעים סאה תוא טובל בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בביצה מטמא טומאת אוכלין בביצה חסר שמשום אין מטמא טומאת אוכלין שלשה מטמא מדרס שלשה על שלשה חסר נימא אחת אינו מטמא מדרס ובי אין נבללין מאי הוי והא תנן אם לא בלל כשר אמר רבי זירא כל' הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו אמר רבי ביבי אמר רבי יהושע' בן לוי מעשה בפרדה אחת של בית רבי שמתה ושערו חכמים את דמה ברביעית מיתיב רבי יצחק בר ביסנא העיד רבי יהושע' בן רבי יהושע בן בתירא על דם נבילות שהוא טהור ואמר רבי יהושע בן בתירא מעשה' והיו נוחרין ערודיאות לאריות באיסטריא של מלך והיו עולי רגלים שוקעין עד רכובותיהן בדם ולא אמרו להם דבר אישתיק אמר ליה רבי זריקא מאי טעמא לא קא מהדר מר א"ל היכי אהדר ליה דאמר ר' חנין' והיו חייך תלואים לך מנגד זה הלוקח תבואה משנה לשנה ופחדת לילה ויומם זה הלוקח תבואה מערב שבת לערב שבת ואל תאמין בחייך זה הסומך על הפלטר וההוא

מוי' פ"ג מה מעש' קרבנו

מוי' פ"ו ופ"ח מהל' תמידין ומוספין

דף יח

מעשה

דף לג

עדיות דף נ

נגעים יד

כתובות דף קד ב"ה דף יג פסחים דף כא חולין דף עג קדושין דף כט יבמות דף קד כידה דף סו הקומץ דף יח מכות דף יח נדרים דף עג

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0210
DFG

וההוא גבר׳ על פלטר סמיך מאי הוי עלה אמר רב יוסף רבי יהודה מוריינא דבי נשיאה הורה ואורי ליה כשמעתיה דתנן רבי יהודה אומר ששה° דברים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל דם נבילות בית שמאי מטהרין ובית הלל מטמאין אמר רבי יוסי בר יהודה אף כשטמאו בית הילל לאטמאו אלא ברביעית הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית: מתני׳ °אין מתנדבין לוג שנים וחמשה אבל מתנדבין שלשה וארבעה וששה ומשה ולמעלה:

גמ׳ איבעיא להו יש קבע לנסכים או אין קבע לנסכים היכי דמי כגון דאייתי חמשה אי אמרת אין קבע לנסכים משיך ומקריב ארבעה מיניהו דחזי לאיל ואידך הוי נדבה ואי אמרת יש קבע לנסכים עד דמלי להו לא קרבי מאי אמר אביי תא שמע ששה לנדבה ואמרינן כנגד מי כנגד מותר חטאת ומותר אשמות ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ומותר קינין ומותר מנחת חוטא ואם איתא ליתקין שופר אחרינא כנגד מותר נסכים הנך לנדבת צבור אזלי הני שכיחי אפשר דמצטרפי דמר ודמר בהדי הדדי וקרבי אמר רבא תא שמע אזרח כלמד שמתנדבין נסכים וכמה שלשה לוגין ומניין שאם רצה להוסיף יוסיף תלמוד לומר יהיה יכול יפחות ת״ל ככה מאי יוסיף אילימא ארבעה וששה מאי שנא שלשה דחזו לכבש ארבעה וששה נמי חזו לאיל ופר אלא לאו חמשה ושמעינה אין קבע לנסכים שמע מינה אמר רב אשי והא אנן לא תנן הכי אין מתנדבין לוג שני וחמשה קחני חמשה דומיא דשנים מה שנים דלא חזו כלל אף חמשה נמי דלא חזו כלל מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא אמר אביי אם תמצא לומר אין קבע לנסכים הא אין קבע לנסכים אם תמצא לומר יש קבע לנסכים עד עשר פשיטא לי אחר עשר מיבעיא

מוריינא דבי נשיאה דנפטר קודם רבי יהודה כדמוכח בפ׳ שני° דקידושין היה קיים עליין בהלולא דרבי שמעון כ״ר כדמוכח בירושלמי דביכה דעבר קמי פתחא ושמע שהיו מטיפין ואמר מתלגין את הטבת ואף בימי רב היה כדאמר׳ בפ׳ קמ״ °דעירובין דאמר רב הלי דמתדלגא מחכרים דחמיתיה לרבי מאיר מאחוריה ויש גורסין בפ׳ רבי מאיר מטמא עובדא דירושלמי: הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית מטמא דשט׳ מחמת דחסר כבשר ותימ׳ °לגמיעלה בפרק קדשי מזבח מ׳ מינן לרש שנים שהוא טעמא שנאמר זה לכם הטמ׳תיפוק לי דחסיר כבשר ויש לומר דלישנייהו קרוש לרבות דם גלול דמטמא בכעדש דס״ד עד שיהא בו כדי שיוכל לקרוש ולעמוד על כעדשה ולהכי תנן דם הטחול ובשרו מצטרפין דשיעורין שוה אבל דם גבילה ובשרה לא דאין שיעורין שוה וכן מוכח בירושל׳ דאמ׳ דם גבילה טמא והדתנ׳ דם הטחול ובשרו מצטרפין ואין לנו כיוצא בו ומ״ת ולאפוקי לי קרא בפרק בשמ° המקטיר לרבינ׳ דסמיך מת סרי יכול לקרוש ולעמוד על כזית ויש לומר דסמכי מת דהו׳ ממעיטי׳ דם מטוש לגזעו מחליף כדדרסי׳ גריס דם הנבלה °מה עצם שנכר עמו ואין גזעו מחליף יצאו שני׳ שלא נכרתו עמו גזעו מחליף ופריך והרי בשר דגזעו מחליף וטמ׳ ומשני מקומו נעשה נבלה ועוד קשה בפרק כל שעה° דלא משני מקושיא דדם כשהותרה נביכה היא ופלגא וגיזה ודמה הותרה כדמשני מקושיא דחלב וגיד משמע דלא חשוב ככם׳ לפיכ׳ צריי לומר שיש שום ריבוי דמרבינהו דם נבילה ולבתר דמרב׳ היכי מסתבר למקושיא דבויה בדביעית שיכול לקרוש ולעמוד על כזית:

אין מתנדבים לוג שנים וחמשה תימא מיי׳ פרק ג׳ מהלכ׳ מעשה קרבנות כי היכי דאמרינן גבי מנחות דשם עשרון שם עשרון יהא שנים הכא נמי נימא כי אמרינן לוג מן שנים יהא שם שנים גשכי ככם וכי תאמר חמשה יהא שם שנים נשכי פר ואמ׳ הכי נמי היכא דאמר הרי עלי מכל מקום נדבה יש לוג אחד מן שנים לפניו ואמר הרי עלי לנסכים וכמרש נבי יש קבע לנסכים פירש בקונטר׳ כגון דאמר הרי עלי כך וכך לוגין למדש:

ששה לנדבה נפר׳ בתרא °מייתי לה לקמן דף קי ופליגי אמוראי כנגד מי:

אמר אביי תניי שם תמצא לומר כן מספקא ליה לתנאי מעשה קושיא דרב חסי:

עד עשרה פשיטא לי אחד עשר מיבעי לי ושם תאמר שבעה נמי תיבעי לי אי עשרה בעינן משום דכתיב עשרה בני אהרן ואי שבעה משום דכתיב שבעת הכהנים הקרבים ואי אחד עשר מי אמרינן כל מקום שנאמר עשרה בני אהרן אחד מהן כהן הרי עשרה כהנים ואי לא אמרינן כל מקום שנאמר שבעה כהנים אחד מהן לוי הרי שבעה לויים ואי אמרינן כל מקום שנאמר שבעה כהנים אחד מהן לוי הרי שבעה לויים ואי לא אמרינן כל מקום שנאמר עשרה בני אהרן אחד מהן כהן הרי עשרה כהנ

מיבעיא ליה מאי גברא לשני פרים קאמיכוון ועד דממלי להו לא קרבי או דילמא לשני אילים וכבש אחד קמכוין תרי מחד מינא וחד מחד מינא אמרינן או לא מאי תיקו:

מתני' מתנדבין יין ואין מתנדבין שמן דברי ר' עקיבא רבי טרפון אומ' מתנדבין שמן אמ' רבי טרפון מה מצינו ביין שהוא בא חובה ובא נדבה אף שמן שהוא בא חובה ובא נדבה אמר לו רבי עקיבא לא אם אמרת ביין שכן קרב עם חובתו בפני עצמו תאמר בשמן שאינו קרב עם חובתו בפני עצמו אין שנים מתנדבין עשרון אחד אבל מתנדבין עולה ושלמי ועוף אפילו פרידה אחת: גמ' אמר רבא מדברי שניהם נלמוד מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום פשיטא מהו דתימא מנחת נדבה גלי בה רחמנא הני חמשה מנחות אין טפי לא קא משמע לן הני מילי בסתמא אבל היכא דפריש פריש: אין שנים מתנדבין:

מאי טעמא אילמא משום דכתיב תקרב עולה נמי הא כתיב יקריב אלא עולה מאי טעמא דכתיב לעולתיכם מנחה נמי הא כתיב למנחתכם אלא משום דכתיב בה נפש תניא נמי הכי רבי אומר אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקריבו לה' הכל באין בשותפות לא סילק הכתוב אלא מנחה שנאמר נפש אמר' יצחק מפני מה נישחנית מנחה שנאמר בה נפש אמר הקדוש ברוך הוא מי דרכו להביא מנחה עני מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו לפני אמר' רבי יצחק מה נשתנית מנחה שנאמר בה חמשה מיני טיגון הללו משל למלך בשר ודם שעשה לו אוהבו סעוד' ויודע בו שהוא עני אמר לו עשה לי מן חמשה מיני טיגון כדי שאהנה ממך:

הדרן עלך המנחות והנסכים

מיי' פ"ד מהלכ' מעשה קרבנות

הרי עלי עשרון יביא אחד עשרונות יביא שני' פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא ששים עשרון הרי עלי מנחה יביא איזו שירצה רבי יהודה אומר יביא מנחת הסולת שהיא מיוחדת שבמנחות מנחה או מין המנחה יביא אחת מנחות או מין מנחות יביא שתים פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא חמשתן פירשתי מנחה של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא ששים עשרון רבי אומר יביא מנחות של עשרונות מאחד ועד ששים: גמ' פשיטא עשרונות יביא שתים איצטריכא ליה:

פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא ששים עשרון מאן תנא אמר חזקיה דלא כרבי דאי רבי האמר יביא מנחות של עשרונות מאחד ועד ששים ורבי יוחנן אמר אפילו תימא רבי באומר פירשתי עשרונות אבל לא קבעתים בכלי דמיתי שיתין עשרונית בשיתין סאני: הרי עלי מנחה יביא איזהו שירצה: תנא הואיל ופתח בו הכתוב בתחילה אלא מעתה האומר הרי עלי עולה יביא בן בקר הואיל ופתח בו הכתוב בתחילה

מיי' פ"ד מהלכ' מעשה קרבנות

הרי עלי עשרון: פירשתי כמה עשרונים הביא ואיני יודע מה פירשתי יביא ששים עשרונים דאי כגיר מכני נדר לא מיכפת ליה דמה לי ואמר כמה שנדרתי יהיו לנדרי והשאר יקח נדבה ונטעי ליה לספוקי דמין מנחה יחידית יתירה על ששים עשרונים: הרי עלי מנחה סתם יביא איזו שירצה מחמשה מיני מנחות מיוחדות מפרש בגמרא: מן המנחה כלומר הרי עלי מנחה או שאמר הרי עלי מין מנחה יביא אחת: מנחות עלי או שאמר מין מנחה עלי יביא שתי מנחות ממין אחד: פירשתי אחד מן המנחות שבתוכים בפרשה: ואיני יודע אי זה מהן פירשתי כו' פירשתי מנחה בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע כמה עשרונים קבעתי בה: יביא ששים עשרון דבעי מהכי ליה לספוקי ואי בגיר נדר לא מיכפת לן דאמר' ואמר כמה שפירשתי יקח לנדרי והשאר יקח לנדבה: רבי אומר כיון דאמר מנחה משמע מדה אלמא בכלי אחד קבעתים ואם יביא ששים בכלי אחד שמא בגיר מהכי נדר והוי מנחה יתירה ואית ליה לרבי קביעותא דמנחה מילתא היכא יביא ששים מנחות מאחד ועד ששים חדא של עשרון וחדא של שתים וחדא של שלש וחדא של ארבע וכן עד ששים דולחי חדא מיניהו נדר ומיכף כדכר: גמ' אבל לא קבעתים בכלי אחד היכא יביא ששים עשרונות בששים כלים כל אחד ואחד בפני עצמו והא דקתמר

יביא מנחת של עשרונות מאחד ועד ששים קמיבעיא היכא דקבעה בכלי אחד דלא מצי למיתוי בכלי אחד לא בגיר מהכי היכא הילכך יביא מנחות של עשרונים ועד ששים דולחי חדא מיניהו גדר: תנא מה טעם יביא מנחת סלת לפי שפתח בה הכתוב: תחילה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0212
DFG

תחלה מן הצאן יביא כבש הואיל ופתח בו הכתוב תחלה מן העוף יביא תורים הואיל ופתח בו הכתוב תחלה אלמא °תנן הרי עלי עולה יביא כבש רבי אלעזר בן עזריה אומר תור או בן יונה ולא פליג רבי יהודה אלא מאי מיוחדת שבמנחות דלית ליה שם לווי והא תנא הואיל ופתח בו הכתוב תחלה קא הכי קאמר איזהו מנחה מיוחד שבמנחות דלית ליה שם לווי זו שפתח בו הכתוב תחלה פשיטא מנחת הסולת קאמר סימנא בעלמא: מנחה מן המנחה: בעי רב פפא מיני מנחה מהו כיון דא°מיני תרתי קאמאי מנחה דכולה מנחות נמי מנחה מיקריין דכתיב וזאת תורת המנחה או דילמא כיון דאמר פנחה חדא מנחה קאמר ומאי מיני מנחה הבי קאמר ממיני מנחה חדא מנחה עלי תא שמע מנחה מן מנחה יביא אחת הא מיני מנחה שתים אימא סיפא מנחות מן מנחות יביא שתים הא מיני מנחה חדא אלא מהא ליכא למשמע מינה: תא שמע מן מנחות עלי יביא שתי מנחות ממין אחר הא ממיני מנחה חדא דלמא הא מיני מנחה מביא שתי מנחות משני מינין והא לא תני הכי מן מנחות עלי מביא שתי מנחות ממין אחד מיני מנחות עלי מביא שתי מנחות משני מינין הא מיני מנחה חדא דילמא הא מני רבי שמעון היא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא ומאי מיני מנחה מנחה דאית בה תרי מיני אבל רבנן דאמרי מחצה חלות ומחצה רקיקין לא יביא מביא שתי מנחות משני מינין: פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא חמישתן: מאן תנא אמר רבי ירמיה דלא כרבי שמעון דאי רבי שמעון כיון דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא אי נמי סבר לה כרבי יהודה דאמ°כל המנחות באות עשר איכא לספוקה בארבע עשרה מנחות: אביי אמר אפילו תימא רבי שמעון שמעינן ליה לר״ש דאמר מיתי ומתני דתניא ר״ש אומר למחרת מביא אשמו ולוגו

עמו

למחרת מביא אשמו ולוגו פירש בקונטרס למחרת יום שמיני °וכזכתיב ביום

פיר׳ למחרת יום שמיני והכל אחד דלספק נזיר טמא ולספק מצורע טמ׳קאי כדמוכח בתוספתא דנזיר פרק בתרא והכי אית׳ התם ספק נזיר טמא וספק נזיר טהור מכל נזיר ולאי היכ ספק מצורע טמא עיר מוכלט ספק מצורע טהור עירם שטהור כבר מכל מצורע ולאי היכ עירם בתר גברא מיירי פיש בו ספיקות הללו מוכל בקונסים למחר שמיני יום שותם יין ומיטמא למתים למחר ק״כ יום כיצד לאמרו לו נזיר טמא אתם כת ומגם שבע וזה ושגם ונגלח והכל קרבנותם שבע ומנקם לנגלח לאמרו לו נזיר טהור אתם ואין טהור מגלח אחות של יום את ומגם ך״ג להסלם לו׳מגם ל ומנקם לנגלח מ׳לנזיר טה׳ אתם ואין טהור מגלח אחת על הרמים פיר׳ סלם בהמות פייב להביא מטחת עולה ושלמים ועל אחד מהם יכול לגלח ומטחת בהמת חיבת בשם על הספק ושלמי נזיר כאי טעון תנופה וזה אין יכול להביא מפני שהוא ספק מצורע טמא מכל עולה יכול להביא על תנאי והיינו דקתני כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו חובה ואם לאו הרי זו נדבה כיצד הא עושה להחמיר עליו מביא עילי של חרם תרשה וגופין לתוכה רביעית מים חיים ומביא שני לציפורי דרור פירש כדין כל מצורעים ביום תגלחתם ומטחת העוף פירש כדין נזיר טמא דשמא טמא הוא וגלחת זו של טומאה והיכי מתחיל נזירות טהרה על מיבת מטחתו של טומאה מעכבתו מלמנות נזירות טהרה מכל מקום מיהו מעכבו ומיגלח מגלח טומאה הוא לאסור לגלח על סימנך נזירות טהרה ולהכי צריך להביא מטחת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסוף לטהרת נרעתו ומקום שהמצורע מיעשה לאחרי טהרתו בודאי מן הכיעת שמותה תעלה לו ולאי לטומאת נגעו כמו שמעת בסוף הכריתות דימי נרעתו מיהא עולה לתגלחת נזרו כדאמר בפרק מי °שמא הריני נזיר מגלח וכפ °שני נזירים ומה שמביא מטחתו ביום תגלחתו היינו כדרבי עקיבא דאמר במסכת נזיר מקום גילח בשמיני מביא קרבנותיו כו ביום והכי נמי הוי כגילח בשמיני שהרי ביום תגלחתו ותנינא על מטחתו ומקום אמר אמר מני מתו׳ מחוכתי ועולת נדבה פירש עולה שמחרנו לשעלה ומקום שהו׳ מני עולה מחוכתי מטחת העוף מגלח לקמן ונקנו ונבות עיניו כדרך שהמצורעים מגלחין ומביא עולת

ספק מצורע מיהו דוקא מיקור גילוח דנויר

רבי

MENACHOTH יד מ ז O

רבי שמעון אומר למחרת מביא חסרו ולוגו עמו בידו כדין מצורעים כשמיני שלו והוא יום אחד וששים ומתנה עליו לפי שהוא ספק מצורע וחטאת מצורע שמעכבת טהרתו היכן יכול להביא מנחה חסרה על הספק לפיכך יביא חטאת העוף והם הוא עשיר יכתוב נכסיו לאחר ויהא עני ויביא קרבן עני דסיינו עוף ור"ש לטעמיה דאמר

דף יח

במס ערכין° אפי' היה עשיר כשעה שהביא ביפורין או כשעת הבאת חסר והעני הכל הולך אחר החטאת ואפילו לתנאי דפליגי עלה היכא לאוקומה להא דתכת ולפרושי יכתוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתכה על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירש אם מצורע הוא הרי זו חוכתו ואם לאו הרי זו עולה ושלמים ויאכל הכהנים מיד לאחר שיזין ולישמעי' היכי יכול שיזין ימי נזירו עולין לו לימי נדעתו כיון שעשה פי' לנזירי כן זימן שיזין לבקש אחד מן הכהנים ליזור כיצד

דף כח

כגון שאמרין ר' יהושע בפ' נזירין° סופר שלשים ומניח עולת כשמה ומגלח פורש ספק תגלחת טומאה וספק תגלחת עשיה דשמא מצורע הוא וכזיר טמא ולא עלו לו אחת מתגלחותיו לנזירותיו רק מכשעתו שיזין ימי נזירו עולין מתוך ימי נדעתו ולסוף שבעת ימי טהרת נדעתו היכי יכול לגלח דשמא מזיר טהור הוא אחר לא כעי שכבר הוא ואכה ואפילו לסוף יכול שיגלח עד שיתרפא עליו אחד מן הדמי ומניח חטאת העוף אצום ספק תגלחת טומאה שמא הוא ויכול להתחיל מנין נזירות שהרי עליו חטאת כדאמרי' ומתנה עליו כשיגלח שלמעלה והוא הדין שיש להתנות שיש לו מיד עכשיו כלל שכלתה נזירותיו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף ספיקו אף שתנת לו שיש לפרש כל זה וסופר שלשים יום ומניח קרבנותיו שלמים ודמי ועולת כשמה ספק ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי כתגלחת שלישית העולה

דף כט

דמים נדבה לו חוכה וחטאת העוף מחוכתו וזו נדבה וחטאת העוף ספק והוא הדין נמי דמתנה אם כלתה נזירו מתגלח שתיהן עולת נדבה וחטאת העוף ספק לך לא חסר לפר"ך ואותה יין ומיטמא למתי' ימים לא הזכיר בקרבנות תגלחת רביעית זו חטאת שהרי ודאי נזיר היה ועדיין לא הביא חטאת הכתובה בפרשת נזיר וספק אינו נזיר כלל עכשיו מאכל נזיר ודאי היה ולכך לא יביא חטאת בהמה שהרי אינה באה על הספק לא אתעמא הכי דאם כן היה לו לפרושי בהדיא ועוד אם כן בשלמים היה לו למיתני תנאי או למיהוי עולה נדבה או שלמי נזיר לעניין (המורם מהם) דכתבי תוס' ושוק וכחלי זרוע בשילה כמו דכתיב אצל נזיר שאין מורמין אלא לכהן עשיר אבל בשלמים דכתיב

מותר השמן נמרינן בפרק ואלו מנחות מנחת כהנים מחצה חלות ומחצה רקיקין מביא לוג שמן ומוסיפו לחלות ורקיקין ורקיקין ומוסיף רקיקין על פני כולן ושאר השמן מחזירו לחלות: ורבי כולא רקיקין תני לעיל מהכי מן השמן כתיב ושאר השמן נאכל לכהנים: רבי שמעון בן יהודה רבי מחצה חלות ומחצה רקיקין קתני: מותר השמן נאכל לכהנים כדין רקיקין כהנים מעכבי עליהן הילכך אמר כפשוטו מותר על רקיקין נאכל לכהנים: כי קתני מספקא ליה לגברא מנחת יחיד בלא בלוג בכור דחזיגו הכי מחצה חלות מנחות הגדבה דחזיכ בלוג בכור בדאמר לעיל מין חמשה מתנדבי עשרון אחד שהרי כתיב בה בלוג אחד מכל מנחת נסכי הבאה בכור לא מספקא ליה דודאי ידע שלא נדר: על העשרונים אחד ועד ששים כיצד ששים מנחות בששים כלים אחד כלי אחד עשרון וכחיזקן שנים וכחיזקן שלשה וכחיזקן ששים: ששים שלשה ושמנה מלות ושלשה עשרונות וכל כלי יאמר מה כון נדרתי זו לנדרי ומה נאמו תשה נדבה דמה נפשך חלה מיניהו נדר: פירשתי עשרונות ופירשתי מלות מנחה מן המנחות ואיני יודע מפיהו מנחה פירשתי ופירשתי כה: יביא מאה מנחות של ששים עשרונו: כמות שהכהני חולין לעזרה ולכולי עלמא אסור לערב חובה בנדבה: רבנן סברי מותר להכהני חולין לעזרה הילכך יביא ששים עשרון בכלי אחד ויתכפר כולן נדרתי ומה נאמר הוסיפו עלי מה שנדרתי יהא לחובתי והשאר הרי הוא כשאר נדבה לא מצינו לאיתויי דאסור לערב חובה בנדבה ואין לומר הכא נמי היכי קתני מה הוא קדש מן הקומץ חולין ועוד מנחה היכי מיתחלי והא לא איקמץ קומץ שלם דקדש מן הקומץ קתני חזולין תדיר בהתרנינן בהקומץ רבה קומץ בדעת לכהן חלוש מיתת ובהן דעתו מקום ולא מחולין: ורבי סבר אסור להכהני חולין לעזור הילכך לא מצי לאיתויי בכלי אחד ומתכפר לכל יביא ששים מנחות אחד ועד ששים בששים כלים ויאמר מותר שנדרתי יהו לחובתי והשאר נדבה ואין נדבה ואין קריבין לייתי ששים עשרונות בששים כלים ויאמר לפי חשבון שנדרתי יהא לנדרי והשאר נדבה הא לא קתני דקריבות המנחות מילתא היא ולא מצי לאיתויי בכלי אחד פחות ממאה שקבים כו: מותר לערב חובה בנדבה הילכך מייתי ס' עשרונו ויאמר כפי מה שנדרתי יהו לחובתי והשאר לנדבה: שני קמצים אד לחובה ואד לנדבה: ומצני לקמוץ שני קמצי כל היכא דאמטי ידיה לכהן משתי מנחות בקומץ אחד יהא חובה וכל היכא דאמטי ידיה בקומץ אחד יהא נדבה:

דילמא

ומרקיקין וקא קמיץ מחלות ארקיקין ומרקיקין אחלות שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר אם קמץ ועלה בידיו מאחר על שניהם יצא והא איכא מותר שמן דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר מותר השמן מחזירו לחלות אי כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל לכהנים כרבי שמעון בן יהודה דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון טושחן כמין כי ומותר השמן נאכל לכהנים אמ' ליה רב כהנא לרב אשי והא איכא למפוקה במנחת נסכים דאמר רבא מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום כי קא מספקא ליה: סימן יח"ד בג"ל לב"נה ממ"ג מקי"מ צ': באה בגלל יחיבא בגלל ציבור לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה באה בגלל עצמ' באה בגלל זבח לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה לבונה לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה באה בלוג באה בשלש לוגין לא מספקא ליה כי קא מספקא ליה טעונה קמיצה שאינה טעונה קמיצ' לא קא מספקא ליה: פירשתי מנחה של עשרונים: הנו רבנן פירשתי מנחה וקבעתי בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יבא מנחה של ששים עשרונים דברי חכמים רבי אומר יביא מנחות של עשרים מאחד ועד ששים שהן אלף ושמונה מאות ושלשי פירשתי ואיני יודע מה פירשתי ואיזו מהן פירשתי ואיני יודע כמה פירשתי יביא חמש מנחות של ששים ששים עשרונים שהן שלש מאות דברי חכמים רבי אומר יביא חמש מנחות של ששים ששים עשרונים מאחד ועד ששים שהן תשעה אלפים ומאה וחמשים במאי קא מיפלגי אמר רב חסדא במותר להכנים חולין לעזרה קא מיפלגי רבי סבר אסור להכנים חולין לעזרה ורבנן סברי מותר להכנים חולין לעזרה רבא אמר דכולי עלמא אסיר להכנים חולין לעזרה והכא במותר לערב חובה בנדבה קא מיפלגי רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה ורבי סבר אסיר לערב חובה בנדבה אמר ליה אביי לרבא לרבנן דאמרי מות' לערב חובה בנדבה הא בעינן שני קמצים דקמיץ והדר קמיץ והא קא קמיץ מחובה אנדבה ומנדבה אחובה דתלי ליה בדעת כהן דאמר כל היכא דמטי ידא דכהן השת חובה ולבסוף נדב ואקטורי היכ' מקטר ליקטר נדב' ברישׁ דחוב' היכי מקטר לה דילמ' כולה חובה היא וחסרו להו שירים ואמ' מר שירים שחסרו בין קמיצ' להקטר' אין מקט' קומץ עליהן ליקט' חוב' ברישׁ דנדב' היכי מקט' לה

ודילמא

כרבי שמעון בן יהודה ונמי תימר מאי סלקא דעתך דמקטר למחר הא לא מחסרן כפרק ואלו מנחות כהמנחות דרבי שמעון דתנן מחצה חלות ומחצה רקיקין מנחת כהנים יש לומר משום דרבנן דעלמי מרבי שמעון בן יהודה הוא דקבעי להו במותר השמן מחזירו לחלות ושלמא דר' שמעון קאמרי דסלקא דעתי מנחת כהנים מחצה חלות ומחצה רקיקין ממין שמיעתא ליה דתנית ליה הלי סברת רבי שמעון:

שהן סלקא דעתך מאה ושלשים כיצד קח כיון דמאחד ועד ששים גרף תחילתן לם כן עד המאבע בגון אחד ושני הם ס"ג שני ג"ש הם ס"ג ושלש ג"ש הם ס"ג כן תהנה עד שלשים ושלשים ושלשים ואחד נמי הם ס"ג ויעלה לך שלשי פעמים ס"ג וכן כולל למנות פרים דמקריבין בשבעי כיצד ז' וי"ג הם עשרים וכן ח' וי"ג הם עשרים וכן ט' וי"ג הם כ' וי"ג שבעים:

במותר להכנים חולין לעזרה קמפלגי ולא מיתקי מיניה כרבנן דתמרי למנות שלש עשרון ששים לון דחי כרבי שימון בן יעקב דאחר חין לה שלה לונה היכי מיתכסר כיון דמיערב חולין בכלל הם מיהו ניחוש דהוה ליה מיעוט שיעור:

רבה אמר רב"ע כו' רבה נמי סבר כרבי שמעון בן יהודה הא דאמר רב"ע על פי שיעור אמר רב מסדא דרבה משמי לקמן בפרק היכי אתריכ: לא בעינא כהנים ואף על גב דכתיב תלח תלח מ' לתת הכח מודיע מיעצר

דף כו

אי פשר דמייתי שיתי כתי מנח וחד כחד מנח ומנע להו וקמיץ חימח והח תניח ◦כהקומץ רנש והריש ממנו נקומצ'ן המחובר שלח יניח עשרון בשני כלים

נש וש שם ויקמיץ ומשמע שתש כעון דתק קפיר בקבלי תק ע"ג דעריב מעילתי ושין לחלק בין עשרון אחד לכמה עשרונים דהח על כרחי שח וקמיץ בכח

ומנע להו וקמיץ למה לי נמנ' להו מי לאו מסוס דכתי' ממנו כדדי' להו הנש וכיון דמדכתי' ממנו נפקא ים לנו למעוט שני עשרונים בשני כלים כיון דחדש מנחה

ניכהו וחד קומץ לתרוייהו תק ע"ג דנעשה כמי עשרון אחד בשני כלים וקריך לפרש שני כלים דהכח כעריכה שלח תרנגולים דהתש ותק על גב דמסתקן מחינתה

פח נני ושם תחמ' דכתולה שמעתח מסמע
דלח חסרי שלח לערב חובה בנדבה מכל מקום
כחוב' מסמע דשרי ושם כן לר' יחמ' חם שנים
עשרוני נדרתי הרי עלי עליון עשרון ו' ושם
פחות חם' נדרתי הרי עלי עליון כל מה
שחיסרתי מ' ועוד עשרון אחד יותר ומיתי
שיתי' כחל מ' וחל כחד מנח ומנ' להו וקמיץ
מהאי וקמיץ מהאי דכיון שכחב כל חובה יכול
לערב ול' כל שניקמיץ על בערק ◦התוך התוך
חמרת טוב חסר לח תילוך ותח חמרת ליקו
ולינהר לכתחילה ושין לנו לעשות כמן תקנ'

קף פח ע"י הרי עלי חכל כהרי"ו שרי ושרי נדבה ובכל
כר' שיעור בן יעקב ושין לומר דלייתי שיתין
בשד מנח וחד כחד מנח מנע להו וקמיץ להו
מעשרון שנדבה דנשנים ושח כי כלל חובה
מערבא כעון שום ליה חיים שחכ' ורים שמ':

לא יפחות מ[illegible] ניתרין ורווקח כי
חמר עניים שכל כי חת' ען מייתי
גזיר חתר כדלייתי ◦כשקלים:

לא יפחו' ◦מן הקומץ כמסכת שקלים

נפר ◦שלושה עשר שיפרות פלינו

מי לשיעורי' כעלים מי לשיעורי' כהן:

קף י המעלה חת הקומץ כחוק חיב וכשח
כללח חני מעלה קומץ נפנים
דהקטר מעליי' הים והילוך לח חסיב להו
כפות כך פירוש בקומץ ושם תחמ' ושי שתש
לן שנח כל שליעה דפרק ◦כחתח דנגמים
ושייתי ליה לעיל נסיף פרק ◦קומץ דרבנן

קף קיב מקייב כנסת בחוק ושם לומר דקומץ דנקט
קף קיב לשון לחפוקי נפות שנח לחפוקי שלישין דרבי
שיעור דחמר כשני בזיכי לכונה עד שיקריב
שני קומצי לפיכ' זה לח מיירי בקומץ ושולת:

קף נח והח ח יכנה עליה ושם תחמ' ושם שיכנה
שמן נמחן דחמר בפרק כל
◦הפיר דכליל זית לומר כיון דשיכנה שמן
שלכלי כהנים לח חסיק ליה ועוד קשי' לה
שיכנה עניים דחפי' לרבי דחמר טעון קיבוח
יכל קרוב כחפיכה ◦כהקומץ וכו ודילמח

ודילמא כולה חובה היא וכל שהוא ממנו
לאישים הרי הוא בבל התקטירו אמר ר' יהודה
ברי"ה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום
עצים וכרבי אליעזר דתניא רבי אליעזר
אומר לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה
מעלה לשום עצים אמר ליה רב אחא ברי"ה
דרבא לרב אשי ודילמא דכולי עלמא מותר
לערב חובה בנדבה והכא בדרבי אליעזר קא
מיפלגי דרבנן אית להו דרבי אליעזר ורבי לית
ליה דרבי אליעזר אמר ליה אי סלקא דעתך
לרבי מותר לערב חובה בנדבה ודרבי אליעזר
לית ליה אפשר דמייתי שיתין בחד מנא ואחד
בחד מנא ומנע להו וקמיץ רבא אמר דכולי
עלמא מותר לערב חובת בנדב' ודכולי עלמא
אית להו דרבי אליעזר והכא בפלוגתא דרבי
אליעזר בן יעקב ורבנן קא מיפלגי דתנן אפילו
מנחה של עשרון נותן להם לוג רבי אליעזר
בן יעקב אומר אפילו מנחה של ששים עשרון
אין לה אלא לוג ואמאי שנאמר ולמנחה ולוג שמן
רבנן סברי דאמר ס' לוג וכל חד וחד עשרון
לוג קא משקיל ורבי סבר כרבי אליעזר בן
יעקב דאמר אין לה אלא לוג ולא ידענן אי
חדא מנחה היא דסגי לה בחד לוג אי שתי
מנחות נינהו דבעינן שני לוגין רב אשי אמר
בקטן והביא גדול קמיפלגי רבנן סברי קטן
והביא גדול יצא ור' סבר לא יצא והא איפלגו
בה הדא ומנא דתנן קטן והביא גדול יצא
רבי אומר לא יצא צריכא דאי איתמר בהא
בהא קא אמרי רבנן משום דאידי ואידי
קומץ הוא אבל התם דקא נפישי אימורין אימ'
מודו ליה לרבי ואי איתמר בההיא
קאמ' דאבל בהא אימ' מודו להו לרבנן צריכ':

סימן עצ"ים זה"ב יש"ן עול"ה התור"ה ש"ור:

מתני' : ◦הרי עלי◦ עצים לא יפחות משני גזרין לבונה לא יפחות מקומץ
המשרת קמצים הם האומר עלי לבונה לא יפחות מקומץ המנחה יביא עמה
קומץ לבונה המעלה את הקומץ פחות חייב שני קמצים ◦הרי עלי
והב לא יפחות מדינר זהב כסף לא יפחות מדינר כסף נהשת לא יפחות מכעה כסף
פרשתי ואיני יודע מה פרשתי יהא מביא עד שיאמר לא לכך נתכוונתי: גמ': תנו רבנן
קרבן סלמד שמהנדבין עצים וכמה שני גזרין וכן הוא אומר והגורלות הפלנו על קרבן
העצים רבי אומר עצים קרבן הם מעינין הגשה אמ' רבא ולדברי רבי עצים
טעונין קמיצה אמר רב פפא לרברי רבי עצים צריכין עצים: לבונה לא יפחות
מן הקומץ: מנלן דכתיב והריח מכא בקומצו מסלת המנחה ושמנה ואת
כל הלבונה מקיש לבונה להרמה דמנחה מה הרמה דמנחה קומץ אף לבונה
נמי קומץ: חנו רבנן הרי עלי למזבח יביא לבונה שאין לך דבר שקרב לגבי מזבח
אלא לבונה פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא מכל דבר שקרב למזבח וחו
ליבא והא איכא עולה איכא עור לכהני והא איכא עולת העוף איכ' מוראה

לכהנים ומ"ג דלינו נקטר כולו כמין עולת העוף ונאמת כסכיסו הלכך יביא מבולן מכל מיבח דמתר הרי עלי למזבח בתם משמע דבר שנקטר היינו לכונ':
ותו ליכח מתילתח קמייתח קשי' דמתן לך דבר הקרב כולו למעבח את לבונה:

מורשם

מקלים קף יח משיל קף יט

דילמ' כולה חובה היא ומכי שקיל קומץ קמץ
היא ליש כל מה שנכלי שירי וכי קמיץ דנדב'
ומקטר לה הוו להו שיריים שמסרו: דמסיק
להו לנסך עצים לעולם דחובה מקטר כריש
ודקאמר דילמא מינו שיריים נינהו וקמו להו
נכל תקטירו דמקטר ליש לקומץ דנדב' לנסך
עצים: ול המוכ' לח יעלו בתריים דהוו קרוב
דכל תקטירו כתי: חית להו דר' שיעו' הילכך
כי מקטר לקומץ דנדבה מתני ותום שם מיכ'
נדבה כההוא כלי תיכוי הקטרה מעלית ומי
כולה לחיב היא הקטר קמייתא תהא הקטר
והך לנסך עצים: ור' לית ליה דר' שיעו' הילכך
לא שני לחיתויי כחד מכ' דאו לא מקט' לקומ'
קמ' דילמ' כולה חובה וקש ליה ככל תקטירו:
ליפסר דמייתי שני כחד מנח וחד כחד מנח
וקתני אנדול כריש ומתני מי כולה חובה ספי'
ומי לא הא דקתיכנה ליסוי מחובה ומתי
דקמיכ' מכלי מ' ליהוי מהכא עשרו ולחותה
נדבה דעשרים ומנע מעשרון לשתש
כלים זה כנד זה כדי שיגעו ושתי הכלתות
זו לזו: כי היכי דליסתרי נדבה דכלי גדול
הקוש לכלי קטן ומקט חובה וסדר הכל דמי
כמי שני קמיית כל כלי גד לחוב לא שוו להו
שיריו שחסרו דמסכנו שיתי דנש מ' לא שקיל
ולא מידי מכי שקיל קומ' שני לוג לנסך
עשרו שנתוספו כלי ומתכ' כמה מנדרתי ושם
לחובתי והסם תהא נדב' וכל חד עשרון לוג
שקיל ודחוב לחוב נדב' לנדב': חין לה מנחה
שלא לוגה לוג לכל המנחות ומי ערים שתי
מנחות זו על שלושתי שלשתי נכלי חחד
שני להו ב' לחין ומי חתא שיש נעני חד לוג:
קטן והביא גדול וזה חי נמי לא כדר' יגח שלש
עשרונות ומייתי' ממנה לכדרו יגח ולא נפיי
לתנויי מידי: קטן והביא גדול שור קטן עלי
והביא גדול: דחידי ואידי בין מנחה גדולה
ובין מנחת קטן חד קומץ מקרי: מימרין דנדר
נפיסי מדקטן ומיכח למוח לח הכי כד בסהנ'
קחמ' לח יכח דנפיסי מימרין דיהיב: מתני':
שני גזירין שני בקניו גדולות והמעלה את
הקומץ בתוך כלי שרת להעלות ובהחי כללה
הני מעל קומץ נפני דהקטר מעלייתא היא
הילכך לח חסיב להו כפיתה: שני גזירין פל
לחם הפנים: נחמת לח יפחות ממע' כסף לח
יפחו ממ' מעה כסף ומייתי סוף מעה כס':
פירשתי כך וכך והכ ומיקיוד כמ' פירשתי:
יכיח כל כך עד שיודע נעצמו שלעולם לח
לכך נתכוון: גמ': קרבן נפש כי תקרי קרבן
מנח וכן הוח מ' דעני' חיקרו קרבן: ושעונין
הנשם נקרן דרומית מערבית כמנח': עצים
טעוני' קמי' שמרשקן לעני' דקין עד שנוטל
מהם מלח קומצו: עני' שהפנלב מלם טעוני'
עצים להקיון כעני פקדם כשחר קרבנות:
מנלן לכתם הקטר הני קומץ: פירשתי אחד
מתוך הקריבין כולם למזבח ואיני יוד' חיזה
מהם פירשתי וקח סלק' דעתך דומני מדנח'
למניינא דעתיה תמידי דלית ביה היתי סיכו'

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0216
DFG

מוראה ונוצה והאיבא נסכים לשיתין אזלי והאיבא מנחת נסכים כיון דאיבא מנחת דאכלי כהנים מינה לא פסיקא ליה: הרי עלי זהב לא יפחות מדינר זהב: ודילמא נסכא אמר רבי אלעזר דאמר מטבע ודילמא פריטי אמר רב פפא פריטי דדהבא לא עבדי אינשי: כקף לא יפחות מדינר: ודילמא נסכא אמר רבי אלעזר דאמר מטבע ודילמא פריטי אמר רב ששת באתרא דלא סנו פריטי דכספא: נחושת לא יפחות ממעה כקף תניא רבי אליעזר בן יעקב אומר לא יפחות מצינורא קטנה של נחושת למאי חזיא אמר אביי שמחטטין ברה פתילות ומקנחין ברה באות ברזל תניא אחרים אומרים לא יפחות מכליה עורב וכמה אמ' רב יוסף אמה על אמה איבא דאמרי לא יפחות מאמה על אמה למאי חזיא אמר רב יוסף לכליה עורב: מתני': הרי עליין לא יפחות משלשה לוגין שמן לא יפחות מלוג רבי אומ' שלשה לוגין פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא ביום מרובה:

גמרא תנו רבנן אזרח מלמד שמתנדבין יין וכמה שלשה לוגין ומניין שאם רצה להוסיף יוסיף תלמוד לומר יהיה יכול יפחות תלמוד לומר ככה: שמן לא יפחות מן הלוג רבי אומר שלשת לוגין: במאי קא מיפלגי אמרוה רבנן קמיה דרב פפא בדון מינה ומינה בדון מינה ואוקים באתרא קא מיפלגי רבנן סברי דון מינה ומינה מה מנחה מתנדבין אף שמן מתנדבין ומינה מה מנחה בלוג אף שמן בלוג ורבי סבר דון מינה ואוקי באתרא מה מנחה מתנדבין אף שמן נמי מתנדבין ואוקי באתרא כנסכים מה נסכים שלשת לוגין אף שמן נמי שלשת לוגין אמר להו רב פפא אי ממנחה נמר להו רבי דכולי עלמא לא פליגי דון מינה ומינה אלא רבי מאזרח גמיר לה אמר ליה רב הונא ברי' דרב נתן לרב פפא ומי מצית אמרת הכי והתניא קרבן מלמד שמתנדבין שמן וכמה שלשת לוגין מאן שמעת ליה דאמר שלשת לוגין וקא מייתי לה מקרבן א"ל אי תניא תניא: פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא ביום מרובה: תנא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת: מתני': הרי עלי עולה יביא כבש רבי אלעזר בן עזריה אומר או תור או בן יונה: פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה פירשתי יביא פר ועגל מן הבהמה ואיני יודע מה פירשתי יביא פר ועגל איל שעיר גדי וטלה פירשתי ואיני יודע מה פירשתי

מוסיף

ודילמא נסכא נרמה דנסכא פחות מדינר דמטפי לה קציעה ליה דמלוגין בתר הפחות כדקתני הרי עלי עשרונות יביא נסכים מכל אשר לה הרי עלי עולה יביא תור או בן יונה וכן כולם ובפ' בתרא דכתובות וכבא דף קיא בתר למ' כתוב כן נסך מנחתו דיינר ופריך ותימא נסכא וכבל דוכתי קיימת לן דיינר כעל הסטר על התחתונה ובאסכת שקלים תמרינן הרי עלי זהב יביא דינר וכך אמר רבי שעור זהב מבלי לה זוזי סהדי דמשערי בהדי הדדי ומשערי בדינרי כהנוול בתר' נסכ' ועבדינהו זוזי מסתם דזוזא פחות מנסכא זוזי ליתר להסס בזוזי פשיטי דהוה שמיני שבכורי ומקף על גב דנקט זוזי סתם הכי נמי תנן בפר' מ' שעתי כליס של מתנסס זוז ואפר כנגד קטן זוזי פשיטי ובפ' כיסן אמר בזוזא מלעיל בחיטתירא מלתתא וקיס לן מיסתירא עלנא דזוזא לא הוה זוזא הוה מזוזי פשיטי דהרב מינכי וקומי בחיטתירא בתר' ולא סני פשיטי דכספא הכא ובנט פשוט מצני הכי ותימ' דבפ' כתר' לכתובו' תמרינן פשיטי לעסקא לא עבדי אינשי ועו' קציעה ובנט פשוט תמרינן מנייהו דינר וכבא וכו' קתני מנייהו לווה כל זמן שירצה לוה לוה לפשיטי דהכי ובנט פשוט לאו דוקא והכי פרך ותימא פשיטי כדאמר פונדיונים לו מעות ליסרים כי הסס בכתובות ומסני בתר' ולא סני וכבא וכו' פרך ותימא פרוטו ממש ואף על גב דקתני מנייהו לווה כל מה שירצה לא משתעי ליה סיוע להגבותו פרוטות מולא קתני מנייהו פרוטות סתם סנרות שכל המטבעות:

שמוחטין כדי שלא תפתילות לאור מלמד שאור נרות שהיו במקדש כדתנן בתמיד ובפ"ק דף ל דמכלדרין דתמרינן תפילו צינור קטנה של הקדש צריכה עשרה נסי שלא לפדותה לא כאו שפירים שם בקונטרס שטויין הם וכב שלא כי הכא שמוחטין הם את הפתילות משכחת צינורא כדתנן כולם שכלע את הצינורא:

כליה עורב פירש בקונטרס מפמרות חלין תוכנין כדאמ' גב הסיכל לכלות העורבי שלא ישבו עליו וכמקום שחר פירש כמין טבלא חדא וקופה על גידם וחדודם לתחוב כמו סכין וכערוך פי' שעשו צורה להגריה שם הטיפול כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים וקרוי אותם כליה עורב ועוד פי' כערוך מקדם דאמרין שסכיני שרייה בו לא היו צריכין כליה עורב שלא היו עופות פורחין עליו אבל במקדש שני שלא היתה קדושתו כקדום דאמרין הוצרכו לכליה עורב ובפ' שני דמועד קטן לא מסתב' כן בני בית שפשה שלמה דאכלו ביום שני שלמים שעירה

רבי מלעזר בן עזריה אומ' יביא תור או בן יונה כדמ' תמרינן ד"א דמר כי אתדיה ואע"פ שהיו רגילין לקנות קרבנו ביום שלם כדתמרינן מעשה בשמעתא לפני סופרי בהמה ואמרו מעשה וע"מ כן היו באותיים מכל מקום דעת הכותב לפי מה שרואה בעיר:

אי תניא תניא ולעולם כאן כדון מינה פליגי וה"ק חית ליה לרב פפא בפ' כל התדיר ובפרק כל שעה והא דלא קאמר הכי בפרק כל המנחות דף נב דף יב מכח דיחוי בעלמא הוא:

פירשתי מן הבהמה כו' יביא פר ועגל ואיל שעיר גדי וטלה שם ספרים דלא כתיב שעיר ועל כרחין גרסינן ליה כדקתני גבי שלמים שעירה: מוסיף דף כו

מוסיף עליהן תור ובן יונה הרי עלי תודה ושלמים יביא כבש פרשתי מן בקר ואיני יודע מה פרשתי יביא פר ופרה ענל והבהמ׳ ואיני יודע מה פרשתי יביא פר ופרה עגל ועגלה איל ורחלה שעיר ושעירה גדי וגדיה טלה וטלייה הרי עלי שור יביא הוא ונסכיו במנה ענל יביא הוא ונסכיו בחמש איל יביא הוא ונסכיו בשתים כבש יביא הוא ונסכיו בסלע שור במנה יביא במנה חוץ מנסכיו ענל בחמש יביא בחמש חוץ מנסכיו איל בשתים יביא בשתים חוץ מנסכיו כבש בסלע יביא בסלע חוץ מנסכיו שור במנה והביא שנים במנה לא יצא ואפילו זה במנה חסר דינר וזה במנה חסר דינר שחור והביא לבן והביא שחור גדול והביא קטן לא יצא קטן והביא גדול יצא רבי אומר לא יצא:

גמ׳ ולא פליגי מר כי אתריה ומר כי אתריה: ת״ר הרי עלי עולה בסלע למזבח יביא כבש שאין לך דבר שקרב בסלע לגבי מזבח כבש שקרב בסלע פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא מכל דבר שקרב בסלע לגבי מזבח: פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה פירשתי יביא פר וענל: אמאי וליתי פר ממה נפשך הא מני רבי היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא אי רבי אימא סיפא שור במנה והביא שנים במנה לא יצא ואפילו זה במנה חסר דינר וזה במנה חסר דינר שחור והביא לבן לבן והבי׳ שחו׳ גדו׳ והביא קטן לא יצא קטן והבי׳ גדול יצא ר׳ אומ׳ לא יצא רישא וסיפא רבי ומציעתא רבנן אין ריש׳ וסיפ׳ ר׳ מציעתא רבנן והבי קאמר דבר זה מחלוקת רבי ורבנן:

תנן התם ששה לנדבה כנגד מי סימן קמ״ח ש״ע אמר חזקיה כנגד ששה בתי אבות הבהנים שתקנו להם חכמי׳ שיהא שלום זה עם זה רבי יוחנן אמר מתוך שהנדבה מרובה תיקנו להם שופרות מרובין כדי שלא יתעפשו המעורת וזעירי אמר כנגד פר וענל איל וכשב נדי ושעיר ורבי היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא ובר פרא אמר כנגד הפרי והאילים והכבשים

מוסיף עליהן תור ובן יונה הרי עלי תודה ושלמים: עלי תודה אין ושלמי נדרים ונדבות לא כספרים לנדרים ולנדבות: יביא כבש פתות שבתודה ושלמי: פירשתי כולו תולה ושלמים איכא למפשך בזכרים ונקבות: רחל בת שתי שני (טלה יטליה:) כבשן שנתו ביכ׳ הוא ונסכיו עמו כמנה כך לינו בתורה טבעל פה: בתים סלע: תמר סלי עלי שור כמנה יביאנו במנה מון מנסכיו שהרי כך קבע: שור במנ׳ ואביא שני במנה לא יצא שהרי קבע שור במנה: גמ׳: מר כי אתריה ומר כי אתריה דתניא קמח נרוש עוף מכבש: פירשתי דבני מליעזר נרוש עוף ומקנהו בסלע מדמעת לפרוש איכא למפשך כמי בתחילה הלכך יביא מכל דבר הקרב למזבח חוץ מסלע מכל מחו ובלבד שיוכל לקנות דבר אחר בסלע: מתה נפשך דהי כמי שנפל בדר׳ מים בכלל מרוב מועט דבר זה מצינו יביא פר ועגל לאו דבדי מכל מין מזונות דבני מליעזר ורבנן לגבי קטן וגדול לא יצא מפרש לפרושי בריש פלוגתא כספים לפרושי בהו דבדי מכל מין: תנן התם כמסכת שקלים: מסם לנדבה ג׳ סותרות היו במקדש מסעה מסן מפורש מה ניתכן בהם תיקלי קדתי ותיקלים עתיקין קינים ענולי עולה ועגלים ולבונה ומחצה לכפרת הרי מסעה ומסם מסן לנדבה בהן היו נותנין המותרות הסולכות לנדבת גבוה דסומך לפרושי בריש פלוגתא כספ

והכבשים והשעירים והמוחות והמעה כולהו כחזקיה לא אמר לאנצויי לא חיישינן דכל חד וחד יומיה קא עביד כרבי יוחנן לא אמרי לאיעפושי לא חיישינן כזעירי לא אמרי כיחידאה לא מוקמי כבר פדא נמי לא אמרי מותרות כולהו נמי מותרות מעה נמי לשקלים אלא דתניא להיכן קלבון זה הולך לשקלים דברי רבי מאי רבי אליעז אומ׳ לנדבה ושמואל אמר בנגד מותר חטאת ומותר אשם ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ומותר מנחת חוטא ומותר עשירית האיפה של כהן גדול ורבי אושעיא אמר כנגד מותר חטאת ומותר אשם ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ומותר קינין ומותר מנחת חוטא ושמואל מאי טעמא לא אמר כרבי אושעיא קינין תנא לירד רישא ורבי אושעיא ותני קינין ולא תני קינין וההיא רבי אושעיא ותני קינין חד לקינין וחד למותר קינין ורבי אושעיא מאי טעמא לא אמר כשמואל סבר לה כמאן דאמר מותר של עשירית האיפה של כהן גדול ירקב׳ דתניא מותר מנחת נדבה מותר מנחת ירקב מאי קאמר אמר רב חסדא הכי קאמר מותר מנחת חוטא נדבה מותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב רבה אמר אפילו מותר עשירי׳ האיפה של כהן גדול נמי נדבה הוא מותר לחמי תודה ירקב בפלוגתא מותר עשירית האיפה של כהן גדול רבי יוחנן אמר נדבה רבי אליעזר אומר ירקב מיתיבי מותר שקלים חולין ומותר עשירית האיפה ומותר קיני זבין וקיני זבות וקיני יולדות וחטאות ואשמות מותריהן נדבה מאי לאו מותר עשירית האיפה של כהן גדול לא מותר מנחת חוטא אמר רב נחמן בר רבי יצחק מסתברא כמאן דאמר מותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא אמר רבי יהודה היא קרויה חטאת ואין אחרת קרויה חטאת לימד על עשירית האיפה של כהן גדול שאינה קרויה חטאת וטעונה לבונה ומדאינה קרויה חטאת מותרה ירקב׳: מתני׳: שור זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו שנים שוורים אלו עולה ונסתאבו רצה יביא בדמיהן אחד ורבי אוסר איל זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו כבש כבש זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו איל ורבי אוסר:

גמ׳

והמעה קולבון שכל יחיד מביא מחצית השקל בהכרע נמלך ואם נתנו כולן שניים שקל אלא שהן נותנין קולבון מ׳ מעה קטנה מפני הכרע שעכשיו לא נתנו שניהם אלא אחד ואילו שקליו כמשפטן היה שם שני הכרעות לפיכך נותנין קולבון אחד כך פירש בקונט׳ דאם הכרע עולם ממעה היכן יתנאין בהכרע אחד נמצ׳ ואלא מייתין שני הכרעות ואם ס׳ עור הכרע למה לחם נקונטרס לפרש כן לפיכך נראה דכל הכרעות מייתי ופלוגתא היא בתוספתא דשקלים דתניא כמה קולבון נותן קולבון מעה כסף אחד מכ׳ד כסף לסלע וחכמי לומרי׳ אני מעה של הרכע היכרות וקולבונו של מה היו עושין להן נופלין לשקלי דברי רבי מאיר דברי אלעזר אומר כר׳ מעה כדכתי׳:

ושמואל מאי טעמא לא אמר כר׳ מעה והוא הדין לכל הני מילתי דלעי׳ ורבי מאי טעמא לא אמר כשמואל דכתי׳ מלמד דלעי׳ לא סברי דמותר מנחה לאו לנדבה מזלי אלא לרבי חוטאת לחטיב מותר מנחת חוטאת כל שכן מותר עשירית האיפה:

היא קרויה חטאת נפר׳ קיתח דרבי דף ד׳ לה ותרתי טעמי תינח:

ומדאינה קרויה חטאת ירקב׳ לפי שהוא למותר מנחה אלא תיר׳ ואימא קרויה חטאת ועשירי האיפה דיוקא דקרויה חטאת כיון שקבל מתח אלא קרא לחמי תודה ירקב׳ לפי שהוא מותר קרויה חטאת ותיר׳:

מיי׳ פ״ב מה׳ פסולי המוקדשין

מיי׳ פ״ו מה׳ מעשה הקרבנות

גמ׳ : והא אמרת רישא שור במנה והפיא כ׳ במנה לא יצא שור זה ונסתאב שאני : שני שוורין אלו עולה ונסתאבו רצה יביא בדמיהן אחר ורבי איסר : מאי טעמא משום דהוה ליה גדו׳ והביא קטן ואף על גב דנסתאב לכתחילה לא שרי רבי ולפלוג נמי ברישא רבי אכולה מילתא פליג ונטר להו לרבנן עד דמסקי מילתיהו והדר מיפליג עליהו חדע דקתני איל זה עולה ונסתאב רצה יביא בדמיו כבש כבש זה לעולה ונסתאב רצה יביא בדמיו איל ורבי אוסר שמע מינה : איבעיא להו ממינה למינה מאי תא שמע שור זה עולה ונסתאב לא יביא בדמיו איל אפל מביא בדמיו ב׳ אלים ורבי אוסר לפי שאין בילה שמע מינה אי הכי מאי איריא תרי אפילו חד נמי דהא בנסתאב לרבנן לא שני להו בין גדול לקטן תרי תנאי ואליבא דרבנן : רבי אוסר לפי שאין בילה טעמא דאין בילה האי בילה שרי והתנן איל זה עולה ונסתאב רצה יביא בדמיו כבש כבש זה עולה ונסתאב יביא בדמיו איל ורבי אוסר תרי תנאי ואליבא דרבי ובטהורים ענל והפיא פר כבש והפיא איל יצא סתמא כרבנן : רצה יביא בדמיו ב׳ : אמר רב מנשיא בר זביד אם׳ רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אבל אמר שור זה עלי עולה הוקבע ודילמא עלי להביאו קאמר אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב מנשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אי נמי אמר שור זה עלי עולה אבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע : מתני׳ : °האומר אחר מפבשי הקדש ואחד °משורי הקדש והיו לו שנים הגדול שבהן הקדש שלשה בינוני שבהם הקדש פירשתי ואיני יודע מה שפירשתי או שאמר לו אבא ואיני יודע מה הגדול שבהן הקדש : גמ׳ : אלמא מקדיש בעין יפה מקדיש אימא סיפא בינוני שבהן הקדש אלמא מקדיש בעין רעה מקדיש אמר שמואל חוששין אף לבינוני דלגבי קטן עין יפה הוא היבי עביד אמר רבי חייא בר רב ממתין לו עד שיזקם ומחיל ליה לקדושתיה בגדול אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה לא שנו אלא דאמר אחד משורי הקדש אבל אמר שור בשורי הקדש הגדול שפה׳ הקדש תורא בתוראי קאמ׳ איני והאמר רב הונא א״ר חייא משפיה דעולא האומר לחבירו בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה לאו משום דגריע לא מעולה שבביתי : °מתיבי שור בשורי הקדש וכן שור של הקדש שנתערב באחרים הגדול שבהן הקדש וכולם ימכרו לצרכי עולות ודמיהן חולין תרגומא אשור של הקדש שנתערב באחרים והא וכן קאמר תרגומא אגדול : מיתיבי בית בביתי אני מוכר לך ונפל מראהו נפל עבר בעבדיי אני מוכר לך ומת מראהו מת ואמאי

לפי שאין כולם שנדיך להביא שני מנחות עמהן כל כלים ואין יכול לערבן יחד בכלי אחד הילכך לא מיחזי כי סהדי דנדרו ומן הדין לא מיחייב אם נתערב ולכל הפחות אם נתערב סולתן יכול לערב לכתחילה כדתמר לעיל נבי יין: שאקריבנה נביח תנויו אין פיך כאן תפוס לשון רשעון ואחרון דהוי כאומר עד בית תוכיו מביאין לחטאת כדאיתא בגמרא: תפילו

כפשוטו אסר נמי רבי לכהי בדמיו אפי׳ דהוי קטן והביא גדול דומיא דשור זה ונסתאב דלא יביא בדמיו שני: ממינה למינה מאי שור זה עולה ונסתאב מהו שיביא בדמיו אילו: לא יביא בדמיו אפי׳ דקטן הוא יותר מדאתי מכל יביא בדמיו שני אלים שמא ממינה למינה שרי: לפי שאין כולם שנדיך להביא עמהם שתי מנחות בשני כלים ואין יכול לערבן בכלי אחד הילכך לא מיחזי כי סהדי דנדר מידי דבשם מנחתו בכלי אחד וקא מייתי בשני כלי וקס״ד דאי לאו משום המנחות לא מיכפת לן לקרבנות אי בכלי אחד ומייתי תרין סיפוק ומכח קשה אחי אכל מנחות דמביא מביתו בעיכ׳ דומיא דנדרו: אי הכי דממינה למינה שרי מאי מיריבה כו׳: תרי תנאי דתניא כו׳ דסבירא ליה דאפילו נסתאב חסרי רבנן כגדול והביא קטן לכתחילה: אם יש כולם שרי מיפוי ממינה למינה: ורבי אוסר אף על גב דבכלי אחד אחיכ מנחתו לפי הכי לא מייתי מדמיו שם דומיא דשור: תרי תנאי כו׳ דתניא נמי בתר׳ דקפיד בקרבן נופים: ובטהורים סיפא דכרייתא דשור זה עולה ונסתאב לא יביא בדמיו איל ובטהורים דלא נפל כאן מום: הוקבע אחריותו עליו להביאו עולה אחת ולא לעשות עולות: ול למא עלי להביא לזה עולה קאמר וכיון דנסתאב חולין הוקבע בשור זה לדמיו אם יסתאב ולעולה אחר׳ דמי מייתי עולות לא יצא אבל אי אמר עלי יצא כי היכי דעביד ליה דמיזבן בהאריותו: מתני׳ : אחד מכבשי הקדש למוכח: בינוני שבהן הקדש מפרש בגמר׳: פירשתי אי׳ מהן ולא ידענא אי׳ הוא: או שאמ׳ לו אבא ואיני יודע מאחר משורי הקדש הגדול שפה׳ הקדש תורא בתוראי קאמ׳ איני והאמר רב הונא א״ר חייא משפיה דעולא האומר לחבירו בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה לאו משום דגריע לא מעולה שבביתי: מתיבי שור בשורי הקדש וכן שור של הקדש שנתערב באחרים הגדול שבהן הקדש וכולם ימכרו לצרכי עולות ודמיהן חולין תרגומא אשור של הקדש שנתערב באחרים והא וכן קאמר תרגומא אגדול: מיתיבי בית בביתי אני מוכר לך ונפל מראהו נפל עבר בעבדיי אני מוכר לך ומת מראהו מת ואמאי

מיכלהקרבן

מיי׳ פכ״ו מהל׳ פסולי המוקדשין

לספוקי דולמי גדול פירש: היכי עביד דמיזבן ליה חד מינייהו: ותפיל לקדושתיה בגדול דממה נפשך אי מכינוני הל ולאו מגדול הרי זה נסתאב וחילו בגדול ואי מגדול הל מעיקרא כמאן דבינוני תולין מעיקר׳: לא סגי דמוסיף עלי׳ שור המסוב בשוריך: מרחמו עלייה ממרחמו לעלייתו ואומר לו זו מכרתי לך קס״ל עלייה ממש קאמר דגריעא דירתה מבל בית שמא בית בכיתי לחו המסוב בכיתי קאמר וס״ל לתורת כתוחאי: שור בשוריך הקדש עולה הגדול שבהן הקדש עולה וכל המתרים ימכרו לצרכי עולות שמא מכל חד וחד מיכה למיתר זהו עולה: ודמיהן חולין לקדש מיהו תופס דמיו מלא בעל מום סיומא לחולין דנתפסין דמיו בקדושתו מבל מאי מלא נפיק לחולין ולמורך קדשים כמכר אין דמיו קדוש׳ ולהקדש נמי לא גזיל מידי דהא יהיב ליה הגדול שבהן: קתני מיהא וכולן לא ימכרו דמוסב ן לכולן מע״ג דאמ׳ שור בשוריך וקתני וכולן ימכרו לצרכי עולה: תרגומא הא דקתני וכולן ימכרו לצרכי עולה: אשור של הקדש שנתערב באחרים מכל מ׳ שור בשוריך לספוקי דגדול מסתמא: והא וכן קתני דמסתמא דין שכיחים הוא: תירגומא הא דקתני וכן לגדול דכבל דינו הוא דגותן הגדול להקדש מבל לגבי ספיקא ולאחרי

ליכא בשור בשוריך: ונפל לאחר מכירתו מראהו ואמר זהו שמכרתי לך

ואמאי ליחזי היירן נפל היירן מרלוקח קא
אמ' שאני לוקח דיד בעל השטר על התחתונה
השתא דאתית להכי אפי' תימ' עליה דגרירה
יד בעל השטר על התחתונה: מתני'
הרי עלי עולה יקריבנה במקדש ואם הקריבה
בבית חוניו לא יצא הרי עלי עולה שאקרבנה
בבית חוניו יקריבנה במקדש ואם הקריבה
בבית חוניו יצא רבי שמעון אומר אין זו עולה
הריני נזיר יגלח במקדש ואם גלח בבירת חוניו
לא יצא הריני נזיר שאגלח בבירת חוניו יגלח
במקדש ואם גלח בבית חוניו יצא רבי שמעון
אומר אין זה נזיר: גמ' יצא הא
מקטל קטלה° אמר רב המנונא נעשה כאומר
הרי עלי עולה ע"מ שלא אתחייב באחריותן
אמר לי' רבא אלא מעתה סיפא דקתני
הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש
ואם גילח בבית חוניו יצא הכי נמי דנעשה
כאומר הריני נזיר על מנת שלא אתחייב
באחריות קרבנותיו נזיר כמה דלא מייתי
קרבנותיו לא מתכשר אלא אמר רבא אדם זה לדורון נתכוון אמר אי סגיא בבירת
חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי נזיר נמי האי גברא לצעורי נפשיה קא מיכוין
אמר אי סגיא בבית חוניו טרחא טפי לא מצינא לאיצטעורי ורב המנונא אמר לך נזיר
כדקאמר עולה על מנת שלא איתחייב באחריותה קאמר ואף רבי יוחנן סבר לה להא
דרב המנונא דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הרי עלי עולה שאקריבנה בבירת
חוניו והקריבה בארץ ישראל יצא וענוש כרת תניא נמי הכי הרי עלי עולה שאקריבנה
במדבר והקריבה בעפר הירדן יצא וענוש כרת: מתני'
הכהנים ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלם ואין צריך לומר לדבר
אחר שנאמר° אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלם כי אם אכלו מצות
בקרב אחיהם הרי אלו כבעלי מומין חולקין ואוכלין ולא מקריבין: גמ'
°אמר רב יהודה כהן ששחט ל"א קרבנו ריח ניחוח: אמר רב יצחק בר
אבדימי מאי קראה יען אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם והיו לבית ישראל למכשול
עון על כן נשאתי ידי עליהם נאם ה' אלהים ונשאו עונ' וכתיב בתריה ולא יגשו אלי לכהן
לי אי עבד שירות אין שחיטה לאו שירות הוא: איתמר שגג בזריקה רב נחמן
אמ' קרבנו ריח ניחוח רב ששת אמ' אין קרבנו ריח ניחוח אמ' רב ששת מנא אמינא לה
°דכתיב והיו לבית ישראל למכשול עון לאו או מכשול או עון ומכשול שוגג ועון מזיד
ורב נחמן מכשול דעון: אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתניא וכפר הכהן על
הנפש השוגגת בחטאת בשגגה מלמד שכהן מתכפ' על ידי עצמו במאי אילימא בשחיטה
מאי איריא שוגג אפילו מזיד נמי אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך לעולם בשחיטה
ובמזיד לא נעשה משרת ל"א ואזדו לטעמיהו דאיתמר הזיד בשחיטה רב נחמן
אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח רב נחמן אמר קרבנו ריח
ניחוח דלא עבד שירות רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח נעשה

נעשה

אפילו תימ' עליה דגרירה יד בעל השטר על התחתונה תימ' לכפר
°הנודר מן הירק מותר מלי עליה מעולה שבכסיו ומותר מלוי
הוא מבל קבי לתמרים ירק בעל השטר על העליונה ומותר לתפוקי יציב דוכן קקתני:
לא יצתה במקדש בירושלם בסף הזהיר בתוב בהן שהמיר דתו לא יצתה מקריבינה
את כפיו לא יקר' דתמן דבתי' וקדשתו והא
מחלי לקדושתיה ועבדו לי' דבקמעלה מפני
דרכי שלום ומאי בינן דלידתי מירתי כדתנן
הכהני שמתו בבית חוניו לא יצתה במקד'
שבירושלם ול"ש פיר' דכשר ווה לשונו הרי
זו בבעלי מומין כו' מהכא נפקא לן דכהן
שהמיר דתו וחזר בתשובה כשר לדוכן
שהרי לא מיגיגו בהן בעל מום שיצא פסול
לדוכן אלא שם היה לו מום בידיו כדתניא
°במה"ל מצינו שהעבד מפסיק בהן ואתו שם
דקתני לא יצתה במקדש בירושלם ולהכי
מיבטריך בירושלי' למשמועינ' דבנוב וגבעון
היו מותרין לשמש כל שכן בזמן הזה שאין
שירות ואין מקדש דולמי כשר לדוכן ולקרות
בתורה תחילה ותו אמרינן מי שם משרת
בעל מום לא שם מנהג בעל מום לא תלו
לעמוד לשרת לעמידה הקדשתיו ולא לדבר
אחר עד כאן לשונו:
כהן ששחט ל"א קרבנו ריח ניחוח ורב
ששת בשוגג ורב נחמן אפי' במזיד:
נזדמן לו יקח אחד לבוש לכהנים בירושלמי
פריך והכתיב כל מנחה לא תהיה
כחמץ ושאני מלחכי דכתי' ודשות פניהם
מרס ומצני דשמע שכינה היתה: חוניו

דף כו
כהן שיצא
שקריבינה

מיי' פ"ו מה'
מעשה הקרבנות

מיי' פ"ו מה'
ביאת המקדש

מיי' פ"ו מה'
שגגות

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0221
DFG

חונין בני יאסא תחתי תימא הא דתניין כת״כ תחת מכניו כומן שהוא ממלא
מקום מכניו ומה לא היה יודע סדר עבודה הוה קאמר ליה כך ותלמוד
סדר ו״ל דכירתת חטאת היה ממלא מקום מכותיו ואם תאמר וכי לא רחם
כהן גדול משאת מעולם שהיה לובש כתוקפי וחגור בציצול ועוד הא מינו
נעשה כהן גדול עד שיעשה סגן ו״ל לא
היה יודע וכך ליכנס בפרוכת גדולה תחילה:

והעלה עליו עולה לשם שמים תיפ״ה הרי
יש כאן לימוד שחוטי חוץ וכרתה
דלבני נח היה מעלה לנכרים הנודרים
נדרים ונדבות:

בתחילה כל השם עולה ומנחה בתחילה
קודם שיקרב קרבנו ותומר הרי
עלי עולה ומנחה תהי מטיל עליו כו׳ משום
דמין טוב לומר עלי שמא לא יקריב וכתי׳ וכי
תפדל לנדור וגו׳ כך פירש הקונטרס עוד
פירש בקונטרס פי׳ תחר נדסינן בתחילה
כל השם עלה תהי כופתו ומניחו לפני תרי
עכשיו כל השם לירד ממנה תהי מטיל עליו
קומקומוס של חמין בתחילה הייתי שונה
דכנות וכל האומר לי עלה לנדולה כו׳
ועכשיו שעליתי לנדולה יהושע בן פרחיה
נשיא היה בסמכת ס׳ סנהדרין עד כאן לשונו
ותותו לשון רשוקיה כתו׳ בספר תלמיד
היה לתיתוי נבי תרי עלי עולה ורבינו
קלונימוס תהיו של ר׳ משולם הניח בלשון שני
בשעת פטירתו ושפיר טעו בין עלה
לעולה ושלשה נכרים הניח כמתי נכותה
בשעת פטירתו ואת ועוד אחרת שהיה
כתוב בספרים כפר׳ ס׳ בית שמתי נוכחים
דבני שמעון מייבין עליה משום פיגול מייבין
עליהם משום נותר וטמ׳ תוך מן הדם ונומי
רבי שמעון מתייב בנותר שדרכו להיאכל פי׳
את רבי שמעון ועוד הניח ס׳ בשבועה שהיה
כתוב בספרי קרבנות ניכור שכין מוכחת
לשמה ולא היו יודעין מהו ואמר דנדסינן
למטן: הלמד

נעשה משרת לע״א אמר רב נחמן מנא
אמינא לה דתניא כהן שעבד ע״א ושב קרבנו
ריח ניחוח במאי אילימא בשוגג מאי ושב שב
ועומד הוא אלא פשיטא במזיד ואי בזריקה
כי שב מאי הוי הוא עבד לה שירות אלא
לאו בשחיטה ורב ששת אמר לך לעולם
בשוגג והכי קאמר אם שב מעיקרו דכי עבד
בשוגג עבד קרבנו ריח ניחוח ואם לאו אין
קרבנו ריח ניחוח השתחוה לע״א רב נחמן
אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין
קרבנו ריח ניחוח הודה לע״א רב נחמן אמר
קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו
ריח ניחוח וצריכא דאי אשמעינן הך קמייתא
בההיא קאמר רב ששת משום דעבד ליה
שירות אבל שחיטה דלא עבד ליה שירות
אימא מודה ליה לרב נחמן ואי אשמעי׳ שחיטה משום דעבד ליה עבודה אבל השתחוה
דלא עבד ליה עבודה אימא לא צריכא ואי אשמעי׳ השתחואה משום דעבד ליה מעשה
אבל הודה דדיבורא בעלמא אימא לא צריכא: ואין צריך לומר דבר אחר מדקאמר
אין צריך לומר דבר אחר מכלל דבית חוניו לא ע״א הוא תניא כמאן דאמר בירת חוניו
לאו ע״א הוא דתניא אותה שנה שמת שמעון הצדיק אמר להן שנה זו הוא מת אמרו לו
מניין אתה יודע אמר להן כל יום הכיפורים נזדמן לי זקן אחד בלבוש לבנים ונתעטף
לבנים ונכנס עמי ויצא עמי שנה זו נזדמן לי זקן אחד לבוש שחורים ונתעטף שחורים
ונכנס עמי ולא יצא עמי לאחר הרגל חלה שבעת ימים ומת ונכנעו אחיו הכהנים
מלבוא בשם בשעת פטירתו אמר להם חוניו בני ישתמש תחתי שהרי נתקנא בו שמעי אחיו
שהיה גדול ממנו שתי שני׳ ומחצה אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה הלבישו באונקלי
וחגרו בציצול העמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום ששמש בכהונה
גדולה ולבוש באונקלי שליכי ואחגור בציצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרגו רץ מפניהם ורצו אחריו הלך לאלכסנדריא
של מצרים ומנה שם מזבח והעלה עליו לשום ע״א וכששמעו חכמים בדבר אמרו מה זה שלא ירד לה כך היורד לה על אחת
כמה וכמה דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה לא כך היה מעשה אלא לא קיבל עליו חוני שהיה שמעי אחיו גדול ממנו שתי
שנים ומחצה ואף על פי כן נתקנא בו חוניו בשמעי אחיו אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה והלבישו באונקלי וחגרו בציצול
והעמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום שישתמש בכהונה גדולה אלפוש
באונקלי שליכי ואחגור בציצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרגו מח להם כל המאורע בקשו להרוג את חוניו
רץ מפניהם ורצו אחריו רץ לבית המלך ורצו אחריו כל הרואה אותו אומר זה הוא זה הולך לאלכסנדריא של מצרים ומנה
שם מזבח והעלה עליו לשם שמים שנא׳ והיה ביום ההוא יהיה מזבח לה׳ בתוך ארץ מצרים ומצבה אצל גבולה לה׳ וכששמעו
חכמים בדבר אמרו מה זה שברח מפנה כך המבקש לירד לה על אחת כמה וכמה: תניא אמר רבי יהושע בן פרחיה ישעיה יט
בתחילה כל האומר לירד לה אני כופתו ונותנו לפני הארי עתה כל האומר לי עלה ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין
שהרי שאול ברח ממנה וכשעלה בקש להרוג את דוד אמר ליה מר קשישא ברי׳ דרב חסדא לאביי רבי מאיר היכי קרי רבי
יהודה מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא לאחר מפלתו של סנחריב יצא חזקיה ומצא פני מלכים שהיו יושבין בקרונות של זהב
הדרין שלא לעבוד ע״א שנאמר ביום ההוא יהיו חמש ערים בארץ מצרים מדברות שפת כנען ונשבעות

נעשה משרת לע״א אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתניא כהן שעבד ע״א ושב קרבנו ריח ניחוח במאי אילימא בשוגג מאי ושב שב ועומד הוא אלא פשיטא במזיד ואי בזריקה כי שב מאי הוי הוא עבד לה שירות אלא לאו בשחיטה ורב ששת אמר לך לעולם בשוגג והכי קאמר אם שב מעיקרו דכי עבד בשוגג עבד קרבנו ריח ניחוח ואם לאו אין קרבנו ריח ניחוח השתחוה לע״א רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח הודה לע״א רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח וצריכא דאי אשמעינן הך קמייתא בההיא קאמר רב ששת משום דעבד ליה שירות אבל שחיטה דלא עבד ליה שירות אימא מודה ליה לרב נחמן ואי אשמעי׳ שחיטה משום דעבד ליה עבודה אבל השתחוה דלא עבד ליה עבודה אימא לא צריכא ואי אשמעי׳ השתחואה משום דעבד ליה מעשה אבל הודה דדיבורא בעלמא אימא לא צריכא: ואין צריך לומר דבר אחר מדקאמר אין צריך לומר דבר אחר מכלל דבית חוניו לא ע״א הוא תניא כמאן דאמר בירת חוניו לאו ע״א הוא דתניא אותה שנה שמת שמעון הצדיק אמר להן שנה זו הוא מת אמרו לו מניין אתה יודע אמר להן כל יום הכיפורים נזדמן לי זקן אחד בלבוש לבנים ונתעטף לבנים ונכנס עמי ויצא עמי שנה זו נזדמן לי זקן אחד לבוש שחורים ונתעטף שחורים ונכנס עמי ולא יצא עמי לאחר הרגל חלה שבעת ימים ומת ונכנעו אחיו הכהנים מלבוא בשם בשעת פטירתו אמר להם חוניו בני ישתמש תחתי שהרי נתקנא בו שמעי אחיו שהיה גדול ממנו שתי שני׳ ומחצה אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה הלבישו באונקלי וחגרו בציצול העמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום ששמש בכהונה גדולה אלפוש באונקלי שליכי ואחגור בציצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרגו מח להם כל המאורע בקשו להרוג את חוניו רץ מפניהם ורצו אחריו רץ לבית המלך ורצו אחריו כל הרואה אותו אומר זה הוא זה הולך לאלכסנדריא של מצרים ומנה שם מזבח והעלה עליו לשם שמים שנא׳ והיה ביום ההוא יהיה מזבח לה׳ בתוך ארץ מצרים ומצבה אצל גבולה לה׳ וכששמעו חכמים בדבר אמרו מה זה שברח מפנה כך המבקש לירד לה על אחת כמה וכמה: תניא אמר רבי יהושע בן פרחיה ישעיה יט
בתחילה כל האומר לירד לה אני כופתו ונותנו לפני הארי עתה כל האומר לי עלה ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין שהרי שאול ברח ממנה וכשעלה בקש להרוג את דוד אמר ליה מר קשישא ברי׳ דרב חסדא לאביי רבי מאיר היכי קרי רבי יהודה מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא לאחר מפלתו של סנחריב יצא חזקיה ומצא פני מלכים שהיו יושבין בקרונות של זהב הדרין שלא לעבוד ע״א שנאמר ביום ההוא יהיו חמש ערים בארץ מצרים מדברות שפת כנען ונשבעות

כשנעשים בשם ה' בנחלות: דעת וכריס מיוסכת עליהם יותר מכל נקנות:
ביני בבל אין להם עול מלכות כשאר גליות שבכל תרצות: מכירין את ישראל
בכנורן ברחטון מכירין ואין מכבידין עולם: ואת מניסים שבשמים
שמחמצים בהקדוש ברוך הוא ואין מחמצים כעיה: שימי את בתמים מתם
הוא שימי חכם גדול ומקשה לי דבר זה ויש
לומרים רב נח היה ועוסק עיבור חלה כוכבים
כל שעה מזום בניחות: זה הלומד תורה
בטהר עליו הוא אומר לשמי מנחה טהורה:
ולעולה זאת של ישראל מקדח הוא בדברי
הימים בשלמים ובקרבנות מצתעי לעולם
הם עומדים והיכי דמי מזבח בשמים ומיכאל
עומד ומקטיר עלין: מאי דכתיב ואת התיל
ולא כתיב התוקה: עולה ומנחה מכשו ליה
דליהוי מצמצ זאת התורת היא עולה ומנחה
וכו': מין נריך לא עולה וכו' דסכי מצמצ
זאת התורה לעולה כלומר בשביל העולה
למנחה בשביל המנחה כגון לכם בשבילכם
כלומר את למיתור מכפ על עונות ישראל: בתור
מטלת כגון סדר קדשים דמיירי בהלכות
עבודה: שנת העובר עבודת קרבנות
ומביאו מובח מתוך שנתו שהוא יפן ולא

ונשבעות לה' צבאות הלכו לאלכסנדריא של
מצרים ובנו מזבח והעלו עליו לשום שמים
שנאמר ביום ההוא יהיה מזבח לה' בתוך ארץ
מצרי עיר ההרס יאמר לאחה מאי עיר ההרס
יאמר לאחת כדמתרגם רב יוסף קרתא דבית
שמש דעתיד למיחרב איתאמר דהיא חדא
מנהון ומאי דעיר ההרס לישנא דשימשא
היא דכתיב האומר לחרס ולא יורת הביאו ט
בניך מרחוק ובנותיך מקצה הארץ הביאו
בניך מרחוק אמר רב הונא אלונליות של
בבל שדעתן מיושבת עליהן כבנים ובנותיך
מקצה הארץ אלו גליות של שאר ארצות
שאין דעתן מיושבת עליהן בבנות אמר רבי
אבא בר רבי יצחק אמר רב חסדא ואמרי ליה
אמר רב יהודה אמר רב מצור ועד קרטיגני מכירין את ישראל ואת אביהם שבשמים ומצור כלפי מערב ומקרטיגני כלפי מזרח
אין מכירין את ישראל ולא את אביהן שבשמי איתיבי רבי שימי בר חייא לרב ממזרח שמש ועד מבואו גדול שמי בגוים ובכל
מקום מוקטר סוגש לשמי ומנחה טהורה אמר ליה שימי את דקרו ליה אלה דאלהא בכל מקום מוקטר סוגש לשמי בכל מקום
סלקא דעתך אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה בכל מקום מעלה אני עליהם
כאילו מקטירין ומגישין לשמי ומנחה טהורה זה הלומד תורה בטהרה נושא אשה ואחר
כך לומד תורה שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות
מאי בלילות אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה בלילה מעלה עליהן
הכתוב כאילו עסוקין בעבודה לעולם זאת על ישראל אמר רב גדל אמר רב זה מזבח
בנוי ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן ורבי יוחנן אמר אלו תלמידי חכמים
העסוקין בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאילו נבנה מקדש בימיהם אמר ריש
לקיש מאי דכתיב זאת התורה לעולה ולמנחה לחטאת ולאשם כל העוסק בתורה כאילו
הקריב עולה מנחה חטאת ואשם אמר רבא האי לעולה ומנחה עולה ומנחה מיבעי ליה
אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם
אפר רבי יצחק מאי דכתיב זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם כל העוסק בתורת
חטאת כאילו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם: מתני':
נאמר בעולת בהמה אשה ריח ניחוח ובעולת עוף אשה ריח ניחוח לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט
ובלבד שיכוין לבו לשמים: גמ': אמר רבי זירא מאי קראה מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל רב אדא בר אהבה
אמר מהכא ברבות הטובה רבו אוכליה ומה כשרון לבעליו: תניא אמר רבי שמעון בן עזאי בוא וראה מה כתי' בפרשת קרבנות
שלא נאמר בהן לא אל ולא אלקים אלא ה' שלא ליתן פתחון פה לבעל דין לחלוק ונאמר בשור הגס אשה ריח ניחוח ובעוף הדק
אשה ריח ניחוח ובמנחה אשה ריח ניחוח לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים ושמא תאמר
לאכילה הוא צריך ת"ל אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה ונאמר כי לי כל חיתו יער בהמות בהרי אלף ידעתי כל עוף הרים וזיז שדי עמדי האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשתה לא אמרתי אליכם זבחו כדי שתאכל אעשה רצונו ויעשה רצוני
לא לרצוני אתם זובחים אלא לרצונכם אתם זובחים שנאכל לרצונכם תזבחו דבר אחר לרצונכם תזבחו לדעתכם
זבחו כדבעא מיניה שמואל פרב הונא מניין למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאכר ושחט את בן הבקר שהוא שחיטה לשם
בן בקר אמר לו זו בידינו הוא לעכב מניין ת"ל לרצונכם תזבחו לדעתכם זבחו:

הדרן עלך הרי עלי עשרון וסליקא לה מסכת מנחות

ירמ': אם מעט ואם הרבה יתכל מתן שכרו: ברבות הטובה קרבנות לנו
מוכיח כהני: ואם כשרון לבעליו להקדוש ברוך הוא כי אם לחות עיניו שהם
מתכיין לטובה: לבעל הלין לחומרים רשויות בכל הן והדבר מוכיח שהם
משמרין ניוס להקריב לו מנחה שמזכך הוא להקריב לו פרים אם אתה לך
בכולם ריח ניחוח לה': אחד המרבה להביא
תורם אחר קרבנות: כדי שתתמר מעשה ובוא להקרי

לו קרבן ויעשה רצונו לפי שהוא נרך לך
ואשם דנו: לא לרצונו מתם זובחים כלומר
לא להנאתו שהיו רובה להטריח אתכם
לעשות על כרחם לרצונכם לעורן עבודתם
לקיים מצות שתהא כפרה לכם נכך
לרצונכם ובוחו שתהא כוונתכם לשמה
פרט למתעסק נם כן לתוך דבר אחד
ושחט בהמות קדשים שפסולה: מלין
למתעסק בלבר אחר ושחט בהמת קדשים
שהי פסולה: זו בידינו שוא דמבו לכון דעתך:
לרצונכם תזבחו שנה עליו הכתוב לעכב:

הלמד תורם מאי קרבנות: כדי שתתמר מעשה ובוא להקרי
כך למד תורם בפרק קמא
דקידושין מיכא למאן דלמר מיפכח ותמרי
לה פליגי הא לן והא להו:
ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב שליו
קרבן מדרשות תלוקין יש מי שאומר
נשמותיהן של נדיקי ויש מי שאומר ככסיא של
שם והייכו דלמרי נשמות עשוק בעבודתם
ותיסי ישרל ותפילתם מהרה כהתכפ תקבל
כרצון ויש חומרי לקלי תלמי ולסכ שעבוד
להכיר ניתיך ותיסי ישרל לא מכתבי יותר:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0223
DFG

ס חביתי לכהן גדול אין מערבין המנחה עם השמן :
כ מנחת לא נפסלה ביוצא וצריך ללוש במקום
זריזין :
ל מנשה ותנופה בעו כהונה :
ל אין תנופה במנחה :
ם בעומר וקנאות אין יציקה :
נ אין רגילות לנשנם שלא יהא מעט יותר במנחה :
ס שיעור לבונה קומץ וקומץ לכל סדר וסדר על לחם הפנים :
ע כלבונה מקטיר קומץ שמקטיר הקומץ ואחר כך מקטיר השלמים :
פ כלחים עד שיורע חטה-ושעורה כשפולת יד :
צ אין מדם פוסר דבר שאינו שלו :
ק סכין מקדש בכלי שרת :
ר יש נוהגין שאין מפרים שלח לחם של תלה ואפילו פרוסת מיקרי לחם :
ש תרומה ומעשר אין נותנין שלח לחבר וקרבנות הנתנין לבית אב נתן
רק למולד בעבודם :
ת המניח תפילין אחר שקיעה עובר בעשה היינו בלילה וכן כר חנוכה
פרצית ומנהג אבותיהן תורה היא :
עו הרי עלי עשים מביא לפי כ' נזירי עשים ומותן לכהן ולוקחין כהן עשים
ונאותי' מהן אין מועלים בהם :
יו הרי עלי נזירי עשים אלו ואלו בלשכת דיר עשים :
יז פחם מלוח הוי כירושת היינו דאינו נאכל אחת מולחו ולא כמערב
דויקא כמליחה שמולחין להכניע ולא לאוכלה אלי אין כריך מלית :
יח קרבנות נאכלין על השבע שנאמי להחלק מאכילה :
יט מלוח כרשנין וכן עפר וכן מלח וכן אפור לשתות אחר ל' כוסות
כ"ל מים :
כ בתרומת הלשכה אין לוויים כלל אבל לתרומת קרבנות הן בכלל :
כא רבי יוחנן כן זכאי לא סיים כהן :
כב ריפון רחשין בטיל היינו בשוך מעט אבל לא כשופך בשפע :
כג מין במינו במשהו בדבר לא שתערב יפה וכן מיטין ושעורים בקמח
וביומא בי :
כד סיריים שחסרו כין קמיצה להקטרה מקטיר קומץ עליהם :
כה יוצאין במנה מתוכלת אבלי לאומרי עבידו בע"ת כוכא מנה מיעוט
תורו :
כו סדין שעשאו ולון יצא מטומא' ובדעבד יש בו שיכוי דין עולין מטומאה
חלה כשיכוי מעשה מזיקסור מן יקבעו :
כז בשים שיעור חלה בכלי בתחלה לא מהני גירוף של חלה כשעושה
פחות מכשיעור :
כח לא אמר שבע טומאה בטומאה היוצא מגופו עור פי"ר שלמה בר
נרשין בשם בבת אחר לא סיים :
כט חותו ואת בנו חותר בעופות וכן פוך ת' ימים :
ל אין כשר ניתר בכילה עד שיקטירו אימורים חלה אם כן נשתלו או
חברו אימורים :
לא בכל ימי סוכה בשיגין ר' מיני שבלולב אבל אסר שחול ונזול מפסלי
יומא קמא :
לב תרומה שנטמאה אחר שלשה תרומתו תרומ' אבל תלבו אדם טמא לא:
לג לולב צריך לגזוד וכזכוכלה ומנשה חוץ מד' נפיק' ול"ת פ' דנפיק חם
לא אגד כשוטלו :
לד שניורות רשל כהנים בשל כסף ולוים בקרני בהמה בכלי שיר :
לה לא עשה קוץ לי"ד לא לגד ימין ולא לגד שמאל ולא לגד הגוף לא הוי
חות ואפלו מקום גט שלא עשה קוץ בגד שמאל אין להחזיר כו ולא
יוצא לעז על הרבים זכות :
לו גט סיה שלת של אשת קטנה כמיעוך והרחקו לשיעוך וקר' והכשידוה:
לז כ"ל שחרחי לשיעוך כל הסור ויהרג כתיב בלא ות"ו אחרונה ות"ו שלימה
דנקיבה אחר כך לאחר לא אפשלי :
לח שעט"נ ג' נרוך ג' ויוכי וכן נרי"ק כפופה וכו' פשוטה לתנין כל הויכין
כוס שעת ושט ולטוטפת ג' ויוכי תנין נדולים כעין מקלות גם כנ'
רחבים ו' וים שעושין תג נדול כאמצע ומיתין ושתלל תנין קטנים
לט מחשות עכבו :
מ אחר כתיבת האותיות ועול להניחן החנין :
מ חוטרי דנדין רחי"ת ור"ת פי"ח ושוב לעשות שניהם כוה :
מא ס"ת שיש בו ל' טעויות בכל דף יתקן ולא יגנו ודוקא שעיקרן אבל אם
תקנה לא :
מב יש כה יתירת ותקנה לית לן כה יתר כה אות אחת פסולה :
מג יש כשמפקיעים בתיבה אם מליאה או חסירה עשרה מלאה ושוטים :
מד ת"פסוקי אחרונים שבתור לא יפסי' כהם ונקרא' כיחד כשם התורה :
מה עכשיו האחן קורא בתורה והוא קורא עמוד פלוני :
מו אם שאומר נדקתך במנחה משום שאת בו משה רבינו ע"ה כדאמר
מכס שאת כל כתי כנסיות בטלה :
מז משה רבינו ע"ה את בערב שבת ו' בחדר :
מח ת' פסוקים אחרונים שבתורה לא יפסיק בהם :
מט הכותב ס"ת כריך שיהא נפה אם שבותב :
נ למספרותיהם ג' פעמים הכל לפי שכתב הכתב אותר לכתות כרוחב
הדף :
נא אנין שיטי הדף אם מ"ב כנגד מ"ב מסעו"ל ע' כנגד סנהדרין ואורך
ס"ת ו' טפחים כאורך לוחות ולאלה ליכא ס' שיטין אז שיעור שתשורש
אם אין לאום ויעשה אותיות גדולות ויהיה ברוחב הדף :
נב אותיות שפשוטים ככף צריך להאריך שאם היה כפופה היה ככף
כפופה אם צריך כולו בתוך הדף :
נג שתחיל לכתוב בתוך הדף כנגד שבכתב כיון שעתי אותיות מזרוזות
אם תיבה אחת לא יכתבנה אלא יעזוב שלא יהיו ויתחיל מבראש וכן
ראוכן נפתלי ושמואל :
נד נראה דנזרך אחר שנתייבש עדיף מכולהו ויכתו' אם על הנרך והחול
שמחק יכתו' כין השיטו' ולא יכתוב אם כין שטיטין עד שיהו ג' תיבות
אחד מהם חול ובדיעבד אם אלה אם אותר אין לתלות כלל כין דף
לדף ואם תיסר לו דיו בשמע אם יכול לטכול קולפוסי כשאר אותיות
ולכתחילה יכתוב כולו בטכול אחד ולא יהא אחד מתשבות ולא ירבה כשעת
כתיבת אם וידע אם קדום אם חול :
נה אם טי כלי עץ הרחבים הרחויין לשכוב עליהם מטמא מדרס שטילין
טהורים ממדרס שעושין וכן לכרין לחות אם נכוה יין מקרש הוי
משקה ולא שמן :
נו אין להפרים מן הדבר הדומה לחיוב על הדבר הלשם לפטור :
נז נהנו לכתו' ס"ת על שאינו מעופין כי תיקון שלנו חשוב ודפיתר פסול :
נח ס"ת צריך לכתוב כגידי ומכחון בגד שאינו כתוב ומגידי של עור ומגל
הכתף שהוא רחב וצריך לתפור לתופרי בגד פשתן שרוקרין המחט
לעולם מגד אחד ולא כשגדי צמר שפעמי' מגד זה ופעמי' מגד אחר :
נט ס"ת שעשאם כשירה אם כתב' שלא כדין אי כתב שהכורות נוסח יפות
ושאר ספרים צריכין דין להגיהן אין הלכה ולא לקרות כהן לפני שיש
כהן מזכרות מגילין אותו אבל מגילה בעינן שכתוב כקולמוס :
ס מוזה שהיה מגלח טוב לעשות כשירה :
סא כל הפשירות תריח על לכיחה חון משירת הצין :
סב מזוזה כורך משמע כלפי אחד ותחילה יהיה בצד לגוף הקף :
סג שתומה כתב בתחילת שיטה וכסופה ורוחה נחמצע כדי לכתוב שם
כין שתי אותיות :
סד ונהגו להניח רווח בתחילת פיטה ולא"כ אתבול והיה שם שמוע והיינו
נאי שתומה כשמסיים בחצע שיטה ומניח על סוף שיטה כשיעור
מספרותיהן היה שתומה שתומה כל שכותב חצי שי"ן או שלשי ומניחה
ואתבול בחצע שהיה כנגד הסנאה וזו שלוש הקדמונים :
סה כמסכת סופרים פתוח בתחילה שיטה לכתוב שיטה שם כין ג' אותיות :
סו נשר ספרשם כסוף הדף יסיר שניה אחת למעלה ואם שייר מלמטה
כדי לכתוב שם כין ג' אותיות יתחיל למעלה :
סז עכשיו נהגו העולם לחלוץ במנעל דאין חנו בקיאין כשלה:
סח פרש' שחת שכתב כסוף עמוד כותב וסיה למעלה את שלמעלה שחת :
סט נסיני העולם כשל יד ל' שיטין וכשל ראש ג' שיטין ואם שינה לא פסיל
ע אין רגילין לשרטט לף תפילין :
עא השטוח מן הדבר ועושהו נקרא הדיוט :
עב מזוזה צריכה שירטוט :
עג ג' תיבות אין כותבין בלא שירטוט אלא כותבין ס"ת כשירטוט למעלה
ולמטה וכ' כדלין :
עד לדקדק כשטירות וכגד אין קפידה דכתבינן דיתיהויין אם שקורין
פסוקי דומר' ע"ם וכמה פסוקים ע"ם דמנרש נריסי ושאר לומרו ע"ם
מלכתוב פרשה קטנה ואין כותבין אלא לתנוקות :
עה מעיד שנתמעטו סלכבות שתחילו החמורים לכתוב ל' דכרי שבע"ם :
עו י"ם הדברים שכתובים אין רשאין לומרם ע"פ הייכו שמנה ידי חובתו
בקריאתו ונם דבר שבעל פה אין כל מותר כאו ק"ש ותפילין ומזוזה אבל
מגילה לא יכתוב ע"פ תפילו היודע ע"פ :
עז כירושלמי קרא כ"ג בעזר ע"פ : עח ערב

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0224
DFG

עת ערב יום הכיפורים נשתנה מכל השנה :
עט מותר ליגע על מטה שמ"ת מוכחת עליה ולכ"ע הש"ס וכיוצ"ב מותר :
פ תינח מליחה שפירים נותנים כרשם השמטה ולא במרגלותיו והיינו שמעת גבוה ר"ת שפתים ולא שיהיו כל המטה נוגעת כתיבה ודוקא ליתן שמא יפים לו ישמע :
פא פר"י דמווזה מניח מעורר ור"ת פי' יוסב כמו לומות שמשכנין כתרין וכ"ת עומד עומדין וכשיוסב יושבין :
פב ואמר כשבניתי תרין הקדם שם נזכרתי הרחבתי לפי מדת ס"ת מיוסב ושוב לפתח ידי שניהם ולהניח בתלכסון :
פג בית המדרש תין כו מווזה ותין מכבדין אלא כפתח הרחוי למווזה
פד שם יש לכתוב פתחים שיוכלו מהן לר"ח ולחצר שפילו יש חדר וכו תדריש כולם תייבין ומווזה מניח בשלים העליון ובפתח גבוה מניח כנגד כתיפיו :
פה בית שער שפתוח לבית חייב במווזה :
פו כותבין נט על עלה זית ולשוטפת כתיב :
פז תין גורעין ומוסיפין אלא תפילת תינח לו בסופה ולא בתחלה :
פח שלשה מתירין הגדולי :
פט נותן טוב לו משיזה ביוכל תחת כותבין בל יעורלרם"י מימין הקורא קדם והל"י יכיהך שמע והיה אם שמע ולר"ת הקול מימינו קדם והיה כי יביאך והיה אם שמע ויכ זוב ברביעי פרשת שמע קודם והיה אם שמע אך יכתב בסדר שפרים ויהא שמע ימי שניהם להניח שניהם במקום שם נראתי להניח כ"תפילין ואם תין יודע המקו יכרך תחילה וינוח אחר תין ומסירו ויסד הזאה בלא ברכה ובלבד שלא יסיח בינתים בהאר לדעת וכיוצ"ב אבלו מבלו כ"ג ניים תחת כר"י ותחת כר"ת :
צ תיתורא לף כי רחמי לעשות מעור אחד תין נוהגין כן מעבירתא לא יקבעה כראוי אלא יוכל לעבור ע"מ דהייגו רצועה על כית יד :
צא תין על תפילין דיתין ג' רחצין ומסאל ל רחצין ומי תפיך ליתי לן כה :
צב תין כותבין תפילין על גוול :
צג ס עור רחצן כ' מצבעות ושפי ספיר דמי ומי תפיתי ליתי לן כה :
צד רחצו כ' מצבעות :
צה לא ימשוך התפירים יותר מדאי :
צו תפילין ניתן והתפירים מרוכבים יניע תרין כית לבית עד מקום התפר וגם הכן :
צז כל נקב שסרטו עיבר עליו לינו נקב :
צח רצועות פרידות הלכה למשה מסיני :
צט כתיב ים ועושין בקו"ף לבן וכירך הפרשיו כלפי רחש כנגד קדם כמו מווזה וכרבן כשער בשתא טעורים ר"ת הייגו הניח שתפר בו :
ק שם הלכה רופפת הלך אחר המנהג תבדל ותיקון מבטל הלכה מבל מנהגים שאין לו רחייס מן התורה הוי כטועה בפקול הדעת :
קא רצועות של רחש ביימין על כנגד הלב יכשמאל על פחזה ור"ת ביימין על הפילה וכשמאל על יד יפלם ויכרוך סביב המתם :
קב דוחק רצועה יותר תבעדשה כפתות מבזיעור לו יתיר כשר :
קג רצועות הוו תשתיסי קדוסה :
קד כשל רחש מחסור ללכת שם לכית הכסא וכ"ש כשל יד של רחש יכול לגלות ולא של יד :
קה כל ברכות שברך עליהם יעבור לעזייתן ויתפילין כשעת קשירה יכביכול לאחר שעם הטלית עליו שלא שם מניחי כידו ולא הפליגו לאחוריו יכול לברך :
קו וכן לולב קודם ניעבוע ותין לברך קודם שנת לידו תין ברוך לקשור קשר של תפילין תפילו של יד ותין ברוך להתירו כשמולן דהוי קשר של קיימא :
קז הפומט יכול להסתפק ולאחר הפילה לפני כשהה ועוקלשחוט ושם שחט והפילה לו עוד שם יש בין הרחצות עוד לשחוט פומט הכל בשת אחת ושם כשר הפיח לעיתו יחזור ויברך וכן שם הפילה לפניו פילות והרחיים סומכים ע"ל כ"ם :
קח בכל מקום שיכול לעשור בברכ' אחת לא יברוס לברך ברכ' לבטלה :
קט ר"ת פי' לא שם מברך אחת על של יד ואחת על של רחש שם מברך על רחש להניח ועל מצות :
קי יש בתיקון להחזיק שניהם זה בצד זה יניח תחילה של רחש ואחר כך של יד שם צריך לחשוש שלא יפיל של רחש תחילה :
קיא שמצבים קודם היום ותעטף בטליתו ותין צריך להסירו כשיגיע היום שלא יחשוש בהם ויברך :
קיב פר"ת שמתירין בשבת אחר סעודה שליש שלישית שלא יתרחקו עד שיכיפ וקורין ומתפללין ומוכלין לא יפה עושין ומברכ שבתו תורה היום

תחילת שעה י"ג זמן ערבי ונחולה וק"ש קודם והיו קורין"ם מכשעול יום כנגד ר"ג בשעות ורב נלי שלש שעות ש"ם וכ"ם בחול לשוקרין ואגל דלא שמיך ושמצ נקבת הדיוט ומניעת דעת עושין תזר כשתי תורות ומתחרין בקל ומקילין בחמור :
קיג דוקא תכשיט נשים ר לבית כנסת ולא כשאר דברים תין לברך לשמור חוקיו לא על ציצית ולא על תפילין :
קיד לילה לאו זמן תפילין אלא שאפור שמא יתן בכיס :
קטו יש מניחין תפילין כלא ברכה הדוקא הניח והל"ר מברכים והל"ר יכ"ק לא יניח אחר שקיעת החמה לשמרן שם הם עליו לא יחלכם :
קיו זמן תפילין מביכיר שבירו בדוק ל' לחות :
קיז כשעומדין בשליחות יכול להניחן ולברך בלילה זמן תפילין :
קיח לישור מניח כיד יתין טוב ביבנאל עשאו לכתוב ביד ימין ותפילו סרוב תשמים כשמא דומה לם לט בשתי ידיו לישר נושל לולב כשמא יניחם למעלה מן המרפק ולא יניח תפילו על גבי ס"ת :
קיט על רחש מניח במקום שעושה קדחת והוא מקום להניח שני תפילין ובזדוע מחבי ורוע ואילך :
קכ הפורס את נפו תיקל ונתעכלו המצות תפי"ם תמר מעבירו ולאחר ל' ימיו פדוי :
קכא בכור שנולדו לו סימני טריפה תין כריך לבדוק כשסקרו ניציות בשבת שתין יכול לשכשן מותר ללוכשן ובחול יכלך טליתו תם יש לו טלית ורוצה ללוכשו נר ך להטיל דהוי תוכף גברא :
קכב סדר הנחת תפילין יד על הקיבורת ולא יפסיק דבר בין תפילין לבשר ומוכך סרטוטה לאורך היד תחת תלוקו כיון שים לבו מכנסיים תין כו מפיס רואך עדות וכורכו בלבנע קודם שיקשרם יכרך להניח כר"ש ולא להניח בדבק ותמ"ל בשל רחש וישים רצועה אחת לכאן ואחת לכאן כעין לת וכשחולכים יניח בתיק טפח על טפח על רחש יסוב של יד וכשיטרך לנדולים וקטנים ישרים ברחוק ל' לחות מניח הכשר :
קכג לא יהן כהן מפני שיבת ערלי שלא יפיח בהם ותמיד ישמ"ש בהם שלא יסיח לבו מהם ויהר שלא יתפוך רצועה שעל רחשו :
קכד תנו נוהגין ל' חוטי לבן ותי שפי ליתי לן כה וכן להכיס סרבם ערבם שבלולב :
קכה לדידן כפסק ג' חוטי פסולם שתים כשרים :
קכו לדידן לית כריך חוליא ולא לקשור כל חוליא ג' חליות הן קושר שתין לטלי ותתמיל כלבן וכירך חוליא של תכלת וקושר ועושין כן ל' פעמים כלבן ו' פעמים בתכלת :
קכז תחר כריבית ניכו לבן קושר ותכלת הדי"ב חוליו ושתי קשרי ותסיים כלבן :
קכח ניצית ת"ר וה' חוטין וה' קשרים הרי תרי"ג :
קכט ר"ת נכנ לע שות כ' קשרי שתין לטלית וג' לתסיס נסוף הנדיל וקשר יקשור סיסי קשר קיימא ויש שעושין הקשרים כל' חוטי שתכלת וקושרין תלו עם תלו :
קל ששתין חייבין תן התורה ותינה פושר כה :
קלא חוט שכרך כה תותר לפוסקו ואין לשבות טלית פשתן להשתל כי ניכו תפילו כשתין והשכרך תכרך לבטלה ודוקא סדין :
קלב היכא לכתחלה תכלת תין לעשות ניצית ע"י כלתים :
קלג כשמותן עור תו תעטל על הכנף לחזוק סוי שפיר תין כנף מלתחי תין מעכבים על תעשה שתמל יכול לעטור בום שלא יהא לו טלית כת ל כשתים כיון שבשת היולו כ' סדינין תכל להו יוכא ליתי לן כה :
קלד כל עשה בית דין מוזהרים עליו :
קלה עושה סוכה ואינו עושה תכין לותו תכת תרדות :
קלו תברכין להתעטף בציצית וגם נר חנוכה להדליק :
קלז תנה שמול בוה לכנוי התירו תכלת תפילוני ותתירין ניצית תתיר ר"ת קשרי בכנף טליתו :
קלח תנו קדרין ויתל כר שתר בתכת סופרים במקום תלמיד :
קלט נקו"ט טלית חון לג' תנפעו' תופרו ותם נפל לנחלי חוזר ותופרו ותשתה בגד וכו תכלת לא יתפור לכנדו :
קמ טלית תדומה וטול נם תוטין תלומין וכן שתר מינים :
קמא תנו נוהגין ל' חוטין שהם ת' בתוך ג' תנפעות והנדי ל' תנפעו' דכעי שני סליפי ענף והענף ת' תנפעות וכין הכל י"ב תנפעות :
קמב צריך להרחיק מלא קשר תגודל מלא עלה וכן תן הכר כשים חוטין שתין לא יהא תרוך יותר תתבירו חותכין חותו :
קמג נקרעין כה ותחר תרוך יותר תתבירו חותכין חותו :
קמד ניצית שעשאו נכרי פסול תשה כשר :
קמה העושה ניצית לשכרו תכרך שהשיגו ולא תברכין שלא בדבר שכא תמם
מותן לומן :

קמה נעימן טוייה לצמה וכן עבוד עורות :
קמו מצח חוטי תכלת מזורין ומפוספסין כסדרים ומין נקמים חלח מן המומחה :
קמז תפילין מין נקמין חלח מן המומחה :
קמח כורכין בכל שנה ור"ת פעמי בשמיטה ויש סומכין להח דחמ"ה תפילין שו שבניח לי חבח ובדיקי הללו שמח כתקלקל הקלף חו כלה הכתב :
קמט כתיקונ"ת ר"ת שוח חלח וכתב דח"ת חותיות כהלי קרח ושלח עשחכי חמה ועבד יש לכרך ולח כור :
קנ המוהל טלית יכול לברך מיד כמו בשיש המברכות חבל חיכה חינה חלח לחחר ל' יום :
וכן כהנים המתעטפים כשעולים לדוכן בטלית סחינו שלמה וכן חתנים ביום חתונתם חבל בית חיכה במזוזה מיד :
קנא כהקבכי הכנסת ומזרו לו שלה ולח שלה עובר כעבד חבל חם רוח חין לבית הכנסת לח :
קנב רבי חלישוב נפיק לברמי חו לחחורי העומדים :
קנג כרחה סחין לומר חלהינו ומלכי חבות בברכינו חלח מיד כשסיים הברכה קורח לחיה כהנים כדחמר חין הקורח רשחי לקרח כהנים עד שיכלה חמן מפי הגיבור :
קנד חחר תמיד של בין הערבים שרי להקריב קרבנות גיבור :
קנה לח נתקלקלו הלנים חלח בשיר של חומף .
קנו חין חומרים לחדם חטח כשיוכה מנירך כשפטע :
קנז כשמודדין מדת כפות חו לנדוך חלה חין לכך בית דו על הכוות :
קנח בברכת מילה חשר קדש ידיד מבטן וזו חבנה חף בשחרו וה ינחק ובלחחיו ז' ישקה :
קנט עיסה שילשה כמי פירות בלי שום מים חין מחזיק כהם כלל וכשים מים חחזיק :
קס ומותר ללוש עיסה בפסח בכי"ר חלח יערב בו מים חבל מלח שרי ורחוי ל' חמרין לף בלח שום מים :
קסח תרומה גדולה מב"מ מחיר והשוכר הרו זה משוכח והמוכר משוכח ממנו וחזוקי משוכח מבלחתן :
קסכ כחר"ת חת חשר במרכה בחמ"ר למקילקל הייבו כשחתכוין להוסיף חבל במתכוין לחמוד יפה לח :
קסג נחתן עיכו"ו נגד זה וזוכל נגד חחר מיתר בלח הפרשה ובשתיק"ת לח יפרוש :
קסד משקרמו פני הלח"ל לח יתיל בי חיחוין בפסח ושח"ה כמחבל כ"ד :
קסה ובל ניתן בקרימות פני תחתון חו של ין :
קסו לח קרי לחו שבכללות של היכח חלח כתפר"ה חיסור חבל שחור ודבש נתפרשו ולקי מחכנייהו וכן כל כה"ג כל הלכות הפוכים שבה"ם וז וחין פרק כל שעה טוב ממוכח וכהן יד ורגל היניהו לו טביפים חיה פ"ק דבכרכות והקיל מתנה ו שבטל נרים הטולח :
קסז חלוש על פה כשלמי חבלה עבלה נח"ל חמ דרך בני חיפר"כ כיב"ל חולין:
קסח פירות שחין בהן כזית פרק חלו דברים עולה וחיחרין חבטרפ זפרק בשיחט וחעלה תנ פה בבעלים חוחזין בכלי לבטל ויהבהן בשל למטה וכשושה בבהן זקן וחפי"ל לח יהין יפר הרע חבני בחותה שעה :
קסט לולב צריך לנענע בה לכה והוכחה ג פעמים על כל דבר וכעני חי סולב"ה חה"ג חד והוכחה חד חע"פ חשוכי לחד ובנדי"ם לכל חחד לחומרח ג' פעמים לכל חחד :
קע ממלחה חסה קדירהלבשר כיום טוב חף על פי שחינה נריכה חלח לה ניכה לחת :
ימוקי ר"ייסתפ' חמיחי כחה ליה חנב לימ"ב חשום מילה התירו :
קעא חין מעבירין על המצוות דוק כשים מצות לפניו חבל לקבוע מקו"ל:
קעב הודקים לחי חד סטוכלוס חבי רבי חלישוב הבריחות נקרחים בשם מרדכי :
קעג לח תלמד לעשות חבל חתה יכול להורות ולהבין :
קעד בחומו עינים פטור :
קעז גיובל כ"ד סופרים ומברכים חבל וכה חינה מברכת שמע תרחש ותסתור :
קעח כל שהניח לשבוע"יוכיר היו"ט חמו עיסקסק תשיבי יכול לברך חין צריך להמתין עד הלילה ל"ח דלחחר שהפללו תפילת ערבית כיון דחוי לילה לענין קי"ש ותפילה חוי לילה גם כן לעכיין עומר :
קעט כה"ג שבת וגלח שפר כלילה סומר ממוח הפסיק יום חח"ו לח שפר שוב חינו שופר ור"ת מתפיל בברכה וכשהי לו להזכיר התשבון שהי חוין לעשות שהבירו יעלים ברכתו חבל התחיל על דעת ג' יומים חשבון יפים שהיה שהבירו שהיה ל"ח חין הברכה עולה וימחר בשב"ח חלין

קעא ויתחיל ויברך פעם שניים :
קעב יש בני חדם נעוד שהיום גדול סופרים בלח ברכה ובלילה מברכין וחין ברחה דהח יבחו מספיקיתו הרחשון דחין ברכות מעכבות והוי ברכה לבטלה :
קעג הרי פ"ח המתיקליקח החלה חד שנתחמקסור לזר כל הימים חבל סופרים חלה ועורכין כל לחם בקמח לכך נריך להתנות שתה החלה עליה כדחמר בירושלמי ר"ח דהימיה בקמח שנשתרה מבעל הרחשון מוסיף עליו קמח חבל חם חין מוסיף מיום חל חותו קמח חין נריך לפרוש חלה :
קעד חלה טמחה מבטלה וחבל לה ביחי טומחתה ודווק כהן חבל זר לח :
קעה שנים שנותנים לכהן חינם מדמעת וזרי לנד ותפילו חחד כחמד זרי ותפילו פוי בכורות של כ"ב :
קעו סדר מנחות כותן סמן בכלי וכיתן סמן עליו ולח בפוסרין ונותן סמן עליו ובולל וחוזר ונותן סמן כדי לקיי"ו מנ"יקיקה וקומץ לח בדק תוך הפסח ינדיק לחר הפסח :
קעז חדם הוי דחוריית"ח ולף בשל בכרי קנח שיפוווכל שעורן זורעין לחר הפסח וחוכלין ועושין מהם שכר ולח המוסדם קודם העומר והר"ח מ"ם חומר דבשל בכרי סוי דרבנן וכפיקה הוי לך הירושלמי לח מסמע הכי :
קעח מילי דחוריית"ח חיינין לפסח ולפי זה יש להתענות ב' ימים יום הכיפורים לך חין ניזרין נזירה על הביכור חלח ס"ב הביכור יכולין לעמוד בה וחין לקבוע על הביכור ור"י היה מתענה :
קעט דבר שהיה במשקל ובמשורה ומניין לפילו שחות מכדי חונלה בטיל מקח לפילו במקדשי :
קפ דג טבור שבלע דג טחא חכו"כ חלה לפי חלח נתעכל חם לח נלעם וכן חטי"ב נמעי תרנגולת בפסח רחוי להחמי ולחסור חם נתבשלו חו נצלו חפילו לחחר מבעוד יום חלח יהיו בולעם ולח היה שלם :
קפא כל נללי הם בפיעי בקר וחינו חכן בלל כלי חרם חו שנתייבש בחמץ ולח נשרפו בכבשן :
קפב תבואה הטוכנת על הקרקע והמים סובבין עליה הויפיון במחובר לקרקע סובלת טומחה וחינו נופלין על הקרקע ואנב מוליכו נפלי :
קפג חמון הידוע חסור נמשהו חבל הכח חוצין בתר רובח חו שמח כי קנרהו בעור המים על הביכולים :
קפד מחמירין במחובר חבל כשקנרין יכנסו חפילו הם לחים על ידי נדולים מוזרים לקדמותם ולכך יש חנשי מעשה קיבוי לנורך הפסח כשהשתם זורם :
קפה ילדה סחין לה פירות שסכבה בוקינה ויש לה פירות וקבלה וסכבה בוקינה בטלה ילדה בילדה וכלו שני דערלה וקמיית"ל חקמי בתרייתי בטל בתרייתי :
קפו בטע חילן בפני עצמו ונטעו חבל זקינה וסיבן ענפיו בענפי זקינה חם קידם קליטת שרשיו נתלחזו זה בזה בטל הילדה בוקינה חבל חם קדמה קליטה שרשיו של ילדה מחלוקת ספוק נענפי ספוק חחר שבשרין :
קפז כום חין ויטין כלחים זה בזה ולבסוף ידי חובתו בפסח מנטרפין :
קפח עשה עיסה מכל מין ומין בפני עצמו חין מנטרפין שלח כמו שמפרש הש"ם כיפמין חין חיט ן סיבולת שועל וסיפון חין שעורים חבל לשון כולן כחחד מנטרפין חם יש בכל חחד שיעור חלה חין מנטרפין חלח כלחחד לחש"ם :
קפט ה"נ כיבי חייבין בחלה חן וסובינו ופורסינו בעיקן בתוך הקמח חבל הפרשה ונתן בתוכה כדרך ה"נ כיבית בלח חן :
קצ חפי נשים שנעשו עיסותם זה בזה חפילו חחת חלונה חפיקה חיתערבו פטו"כ בשחין בבל חחת שעה"פ חין חקפ"ן על ת"ב ופטור חפי"ל על פני נשים חייבו כשחופין הרבה נשים בתנור ה"ב ל"ט על פסח וכי ליכח כהן קטן בחין להפריש חלה חלח נחחר חפייס ויזהרו שלח יתחלפו חלה יחנו חחם תחלף יהח שלם :
קצא נדיך להפסיק בין חחת ישרחל ופסטים שחת ישרחל כי ה' שביעי"ם חחד נם יש להפסיק בין תיבה לתיבה וכין חחד לכרוך :
קצב נומן הזה חתלין חזה חנה בקדם על חזה פרושה נבעלים ולח לחם חחר :
קצג חין הפקר עד שיפקר לעניים ולעניים :
ר חין חולקין מבחוץ להיות שלו ולקדם בו חפס חו חריבה בנגד תריב"ו חבל מנחה חחת בפני עצמה חולקין :
רח חטה שטחנ"ו וחפ"ח וביבלים כפרום' קיימו' מברך המוצי חינה קיימת חפילו יש כה כוית מברך בורא מיני מזונות : בפטרנ"ת

רכ המסמרת מתחדשו פעמי בשנה וכל מסמרת נמלק לכתי מאות ובכן
לא היה מקריב אלא שני ימים בשנה ולכך מכרך שהזינו בשמקריב :
רג פת טאב ואפי בקערות ואין הפרוסות קיימות אין מברכות המוציא
ואם תתיבות שלימות ואפילו במכוסל בקלירה מברך המוציא :
רד לא יבצע קודם הברכה פתיתי גדולים וקטני מברך על הגדולי לחמי
תודה לכתיב לא יעשון מרבעים אלו ובדיעבד אפילו ד׳ ודרכו לעשות
מ׳ וקודם אפייה מפרישין ומיחדים ד׳ מהם לעשות נאות ויפות :
רה אין מפסקין יותר מדאשתקד בשאין אלוקא נריך להודיע עלית ינאו
לטורח אבל אם נריך להודיע ולטרוח יכול לפסוק יותר :
רו פורס ואוב אין חוטין נמשכין ממנה שוב אינו מתמין והיינו קרמו
פניס בתנור :
רז אסור להכניס שולן לעורה לעשות בהן כשין עבודה אבל ליכנס
במלבוש שהל שרי אי להניח שולין לתובה :
רח כל כדי דיבור כלבור דמ׳חון ממנף ושוכב ע״מ ומקדש :
רט כל קרבנות ניכור ויחיד בשין מ״ל ומתרן אפילו מבין הכהנים חון
מכהור ומעבר :
ר סומרי שבתים בשביתי לא היו מונעים בני מדם מליקח שלא מודיעין
והן פורסי שהל מדם אין נרי ליקח ור״ת פי׳ לבשל חדם לא בעי נקבה :
ריא כשבת עור התור עשה נקוב אי אם אמור יאמ׳ מעה למה נקלקל שיעור
הלא לא מחקתי עשרון נקוב ונקרע בלא ור״ת אכא אולם לכן אינה
למען הלא דרים ליה מע״ג דהלא לכ״ו ולכ״ג ניחו דרם כ״ע :
ריב כשר מעים ילו כשמוכן בין קרביו ובן בעו ושתר קרבנות ילו על
קרקע :
ריג בשעת קמיכה וכלילה טעונין כלי כל שתנות :
ריל רבי יהודה היה רגיל לתת סימני לכך ע״ש בא״ח של ר יה״ו ובביתין
בכורין קורין בשתר בכתוב בחומש :
רטו כלי עץ פשוטה דאוו לשתרם טמאין מדאורייתא ומכך לאוו לשתרם

סלוק סימני רמנחות

קדיש דרבנן

לאחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לשכחה נעזרת השם יתברך :

הדרן עלך מסכת מנחות והדרך עלן דעתן עלך מסכת מנחות ודעתך עלן
לא נתנשי מינך מסכת מנחות ולא תתנשי מינלא בעלמא הדין ולא
בעלמא דאתי :
יאמר כן שלשה פעמים ואחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אומנותינו בעולם הזה ותהא עמנן
לעולם הבא חנינא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא פרי בר
פפא רפרם בר פפא רכיש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא :

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיו עמך בית ישראל ונהיה כולנו אנחנו וצאצאנו
וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך : מאויבי תחכמני מצותיך כי
לעולם היא לי : יהי לבי תמים בחוקיך למען לא אבוש : לעולם לא אשכח פקודיך כי בם
חייתני בא״י למדני חקיך : אמן אמן אמן סלה ועד :

מודים אנו לפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש
ולא מיושבי קרנות שאנו משכימים והם משכימים אנו משכימים
ולדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים אנו עמלים והם עמלים
אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר אנו רצים
והם רצים הם רצים לבאר שחת ואנו רצים לחיי העולם הבא :

יתגדל ויתקדש שמיה רבא דעתיד לחדת עלמא ולאחייא מיתייא ולמיפרק חייא ולמיבני קרתא
דירושלם ולשכללא היכלא קדישא ולמעקר פולחנא דאלילאי מן ארעא ולאתבא פולחנא
דשמיא לאתריה בזיויה ויקריה וימליך מלכותיה וכו׳ : עד ובחייתכ דכל בית ואמרו אמן :

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורייתא די באתרא
הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון חינא וחסדא ורחמי וסיעת ורווחא מקדם אבוהון
דבשמיא ואמרו אמן : יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו
אמן : עושה שלום במרומיו והוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן :

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0227
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0228
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0229
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0230
DFG

R30 - Cic - 4406 (6)

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0231
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0232
DFG

הכהנים נושאים את כפיהם ידיהם כנגד כתפותיהן ובמקדש
על גבי ראשיהן חוץ מכ"ג שאין מגביה את ידיו למעלה מן
הציץ רבי יהודה אומר אף כ"ג מגביה את ידיו למעלה מן הציץ
שנאמר וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם:

נוהגו ועמדו רומז אל כל הכהנים שקדשם בלשכת הגזית ומאחר כך עשו מן
העבודות שם שעשו מלכ"ג ומלוי עולים במעלות המזבח והמלוכנים שם
שקדשם כהנים סוגר מיתם ומאחר שגמרו עבודתם שקדם ועמדו על מעלות
המזבח קדם שיגיעו מאחר מקריבם העוסקים בפעלת מנחי התמיד כמו
שמתבאר בפרק שוברנו ופרשת הענין שבמאחר מן שהלכה נוהגת מסכיפי
מסוטה ושם פירשנו מותו פירוש גמור תדרשנו משם:

בזמן שכ"ג רוצה להקטיר היה עולה בכבש והסגן בימינו הגיע
למחצית הכבש אחז הסגן בימינו והעלהו הושיט לו הראשון
הראש והרגל וסמך עליהן וזרק הושיט השני לראשון שתי
הידין נותנן לכ"ג וסמך עליהן וזרק נשמט השני והלך לו וכך
היו מושיטין לו שאר כל האיברין והוא סופך עליהן וזורק
ובזמן שהוא רוצה הוא סופך ואחרים זורקין בא לו להקיף
את המזבח מהיכן הוא מתחיל מקרן דרומית מזרחי מזרחית
צפוני צפונית במערבי מערבית דרומית נתנו לו יין לנסך הסגן
עומד על הקרן והסודרין בידו ושני כהנים עומדי על השלחן
החלבי ושתי חצוצרות בידם תקעו והריעו ותקעו באו ועמדו
אצל בן ארזא אחד מימינו ואחד משמאלו שחה לנסך והניף
הסגן בסודרין והקיש בן ארזא בצלצל ודברו הלוים בשיר
הגיעו לפרק תקעו והשתחוו העם על כל פרק תקיעה ועל כל
תקיעה השתחויה זה הוא סדר התמיד לעבודת בית אלהינו
יהי רצון שיבנה במהרה בימינו אמן:

הקפה זו מינים מיוחדת לכהן גדול מלת כל המקיף המוכת כך הוא מקיף
כמו שמתבאר בתמיד מוכת ובכר נתבאר בשני מעקלים שהיו בעזרה
על ככם שתי שלחנות מחד על כסף נותנין עליו כלי שרת ומחד על שים
נותנין עליו הלחמים והוא שלחן הלחמים הגדול בכהן ובתמיד מעקלי מעזרה
כן מרוח מקום הלבנת וכבר כתבנו בפתח שני מעלות שהיו בפתח
אולם על המזבח ומזבח זו היה על האחרי ולפיכך היה כמו שתמיד שם שהיו
כבודו של כהן גדול פתחה לו היכנסו לסודרין שם בגדים:

השיר שהיו הלוים אומרי במקדש ביום הראשון היו אומרים
לה' הארץ ומלואה תבל וישבי בה בשני היו אומרים גדול ה'
ומהולל מאד בעיר אלהינו הר קדשו בשלישי היו אומרים
אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט ברביעי היו אומרי אל
נקמות ה' אל נקמות הופיע וגו' בחמשי היו אומרי הרנינו לאלהי
עזנו הריעו לאלהי יעקב בששי היו אומרים ה' מלך גאות לבש
וגו' בשבת היו אומרי מזמור שיר ליום השבת מזמור שי לעתיד
לבוא ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

בכר נתבאר בגמרא למה שנתנו למה ייחדו אלו המזמורים לאלו
הימים ואמרו ביום ראשון לה' הארץ ומלואה לפי שהוא תחלת מעשה בראשי
ובשני שבו בתלקו המים והיו הימים תחתיהם אומרים גדול ה' ובשלישי שבו
נדחית הארץ שעליו יהיה הרים והליינין אומרים אלהים נצב בעדת אל
הרביעי שנוכרתה בחמישי שבו נכרתו מימי בעלי חיים ויש בזה פלאים
התועים אחר עבודתם בחמישי שבו נכרתו מימי בעלי חיים ויש בזה פלאים
מפני החלוק שבמיניהם ותכונתם מעגמם ופלאים מחדים שם בבעלי חיים
אומרים הרגינו לאלהים עוזנו לפי שבשעה ברואין אותו ומגדלין אותו בשבי שבו בשלם מעשה ברואתו ונכרת שלם ג"כ שמכין
גדולת הכורת יתברך אומרים ה' מלך גאות לבש:

מסכת קנים

העוף נעשית למטן וחטאת בהמה למעלה עולת העוף נעשי'
למעלה ועולת הבהמ' למטה אם שינה בזה ובזה פסול פדר
קנים כך הוא החוב' אחד חטאת ואחד עולה בנדרי ונדבות
כלן עולות איזהו נדר האומ' הרי עלי עולה נדבה האומ' הרי
זו עולה מה בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים מתו או ננגבו
חייבין באחריותן ונדבו' מתו או ננגבו אין חייבין באחריותן:

כל זה מנוחר וכבר הקדימנו סדריו בחמישי ושני ושמיני מזבחים סדר קנים
כשתסתכל כמה שהקדמנו אותו נמצר זה תמצא כל המחוייב מן התורם
שתי תורים או שני בני יונה שהאחד משניהם עולה והאחד חטאת וכבר
נתבאר בתחלת סדר זה שאין מביאין נדר ונדבה אלא עולה ושלמים ושהעוף
מינו מקריב ממנו שלמים ולפיכך בתחלת סכל המביא קרבן מכל נדבה
מינו אלא עולה כלכך ולא הסגיר במסכת זו על קרבן הגר שהוא שתי
תורים או שתי בני יונה ושניהן עולות כמו שבארנו בתחלת סדר זה לפי
שלא יהרמן אלא מעט וזה שמזרנו שהעוף עולה ואחד חטאת הרי
הוא כפי עקר החיוב הרחשון ומשם כבר הקדימ מקנת קרבניהן עד שיהיה
החיוב הזה דרך משל ים עליו עשי
כהתך ולפיכך שמר במסכתא זו מ
שלא יאמר תני תוכה וזה לא יטע
על דרך המש

חטאת שנתערבה בעולה וע
ימותו כלם חטאת שנתערב
חטאות שבחובה וכן עולה ש
במנין עולות שבחובה בין שו
בין שהנדבה מרובה והחובה

כבר זכרנו לך במקומו מסדר זה שמ
הקרבנו שמניחין הכל על מימותו וכ
והנדבה כלה עולה ולפירם שם נתער
תוכה שמחנית החטאת חטאת ומחצ
הכל שם היו דרך משל חמשים מהם
וחמשים הנשתרים לפי שהיו אומרים
החמשים עולה וכן שם היה המתער
שכלם חטאת עם עשרה עופות תוכ
עופות כלכך וכן שניים החטאת שכ
לפי עולה שנתערבה בחטאת והסיקו
שם נתערבה בקני תוכה או שם נתער
שהקדמנו ועל הענין הזה אומר וכן ע
שכלם עולות ולפי הוסיף על הע
מועטת בין שנתבה מרובה ותוכה מ
שנתערבה בתוכה כל זה שם עשה ק
תוכה כשר כמו שהקדמ

במה דברים אמורים בחו
שנתערבו זו בזו אבל לזו ואחו

אבל בחובה
שתים לזו שלש
נו

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779442547/phys_0233
DFG